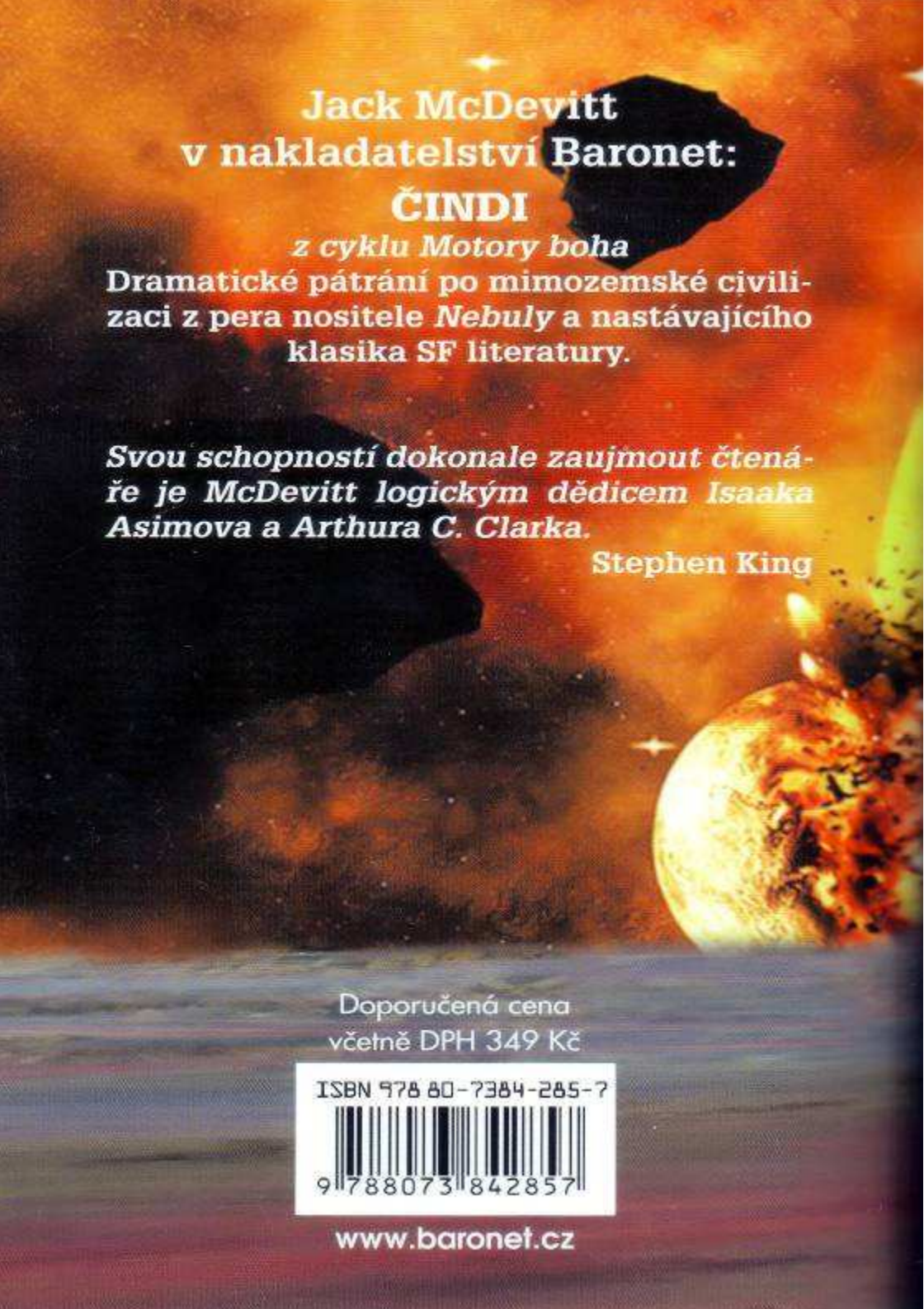

Jack McDevitt
v nakladatelství Baronet:

ČINDI

z cyklu Motory boha

Dramatické pátrání po mimozemské civilizaci z pera nositele *Nebuly* a nastávajícího klasika SF literatury.

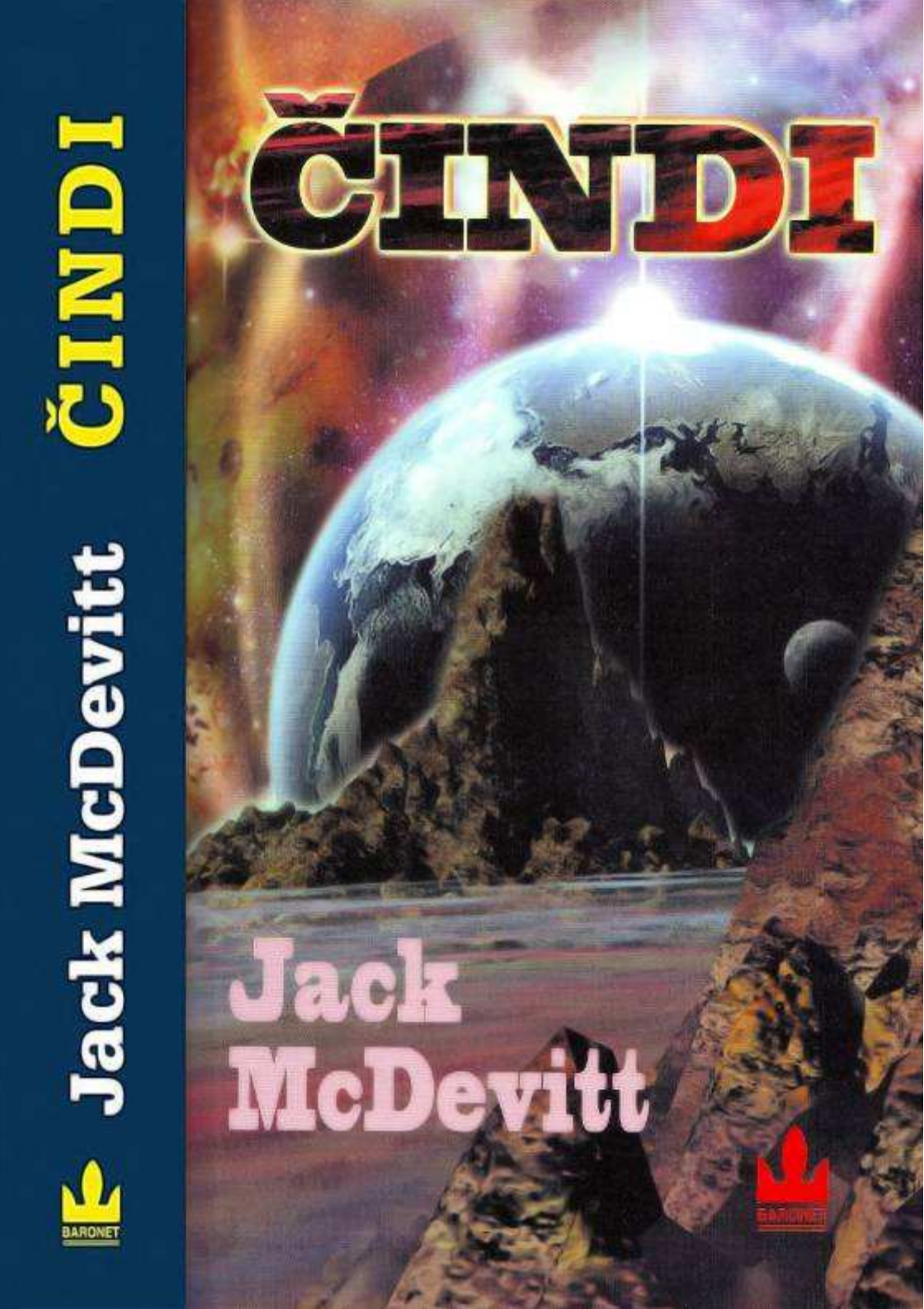
Svou schopností dokonale zaujmout čtenáře je McDevitt logickým dědicem Isaaka Asimova a Arthura C. Clarka.

Stephen King

Doporučená cena
včetně DPH 349 Kč

ISBN 978 80-7384-285-7

www.baronet.cz

ČINDI
Jack McDevitt
ČINDI
Jack McDevitt
BARONET
BARONET

Čindi

PRAHA 2010

Přeložil:
Petr Kotrle

Jack McDevitt: Čindi
Vydání první
Copyright © 2002 by Cryptic, Inc.
Published by arrangement with the author and author's agent
Ralph M. Vicinanza, Ltd.
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2010 jako svou 1508. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Chindi vydaného nakladatelstvím Ace Books,
The Berkley Publishing Group, New York v roce 2002
Český překlad © 2010 Petr Kotrle
Přebal a vazba © 2010 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2010 Martina Kysucká
Odpovědný redaktor Josef Frais
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-285-7

BARONET
Praha 2010

Jack McDevitt

Čindi

Nepoužívejte na oheň naplavené dříví, protože je na vodu mohl hodit čindi, který vás pak podle jeho záře najde.

– Navažské tabu

V pralesích noci
na okraji světa
stromy nemají konce

– Ivy Haemanová
***Sebrané básně*, 2114**

V jistém smyslu se stále tísníme kolem táborových ohňů, vyprávíme si příběhy a přemýšlíme o tom, co se skrývá ve tmě. A pořád to nevíme. Pořád nevidíme dál než tam, kde končí bledá záře mihotavého světla.

– Spenser Abbott
***Křivení symetrií*, 2201**

Živě z Babylonu a Uru,
z Athén, Alexandrie a Říma,
hlasy tisíce generací
tlačí nás
ženou nás dál…

– Tia Kosannová
***Daleký výhled*, 2044**

PODĚKOVÁNÍ

Jsem zavázán vděčností MUDr. Davidu L. Dawsonovi z Johnsonova vesmírného centra NASA a Walteru Cuirlemu z Villanovy za technickou pomoc; Holly McClureové za čindi; Christopheru Schellingovi za spolupráci na knize, Ralphu Vicinanzovi za to, že je na něj vždycky spolehnutí. Saře a Bobu Schwagerovým za práci s rukopisem. Susan Allisonové a Ginjer Buchananové, které zapalovaly v okně svíčku. A jako vždycky Maureen.

VĚNOVÁNÍ

Susan a Harlanovi

prolog

červen 2220

Nevím, jak se mohu jevit světu; samotnému mi připadá, že jsem byl jen jako chlapec, který si hraje na pobřeží a čas od času si pro pobavení najde hladší oblázek nebo hezčí lasturu, než je běžné, zatímco širý oceán pravdy se přede mnou rozkládá zcela neprobádaný.

– Isaac Newton, asi 1725

Loď *Benjamin L. Martin*, pro kapitána a pasažéry *Benny*, byla na nejzazším okraji prozkoumávaného teritoria, na oběžné dráze kolem neutronové hvězdy s katalogovým číslem VV651107, když vplula do učebnic dějepisu.

Jejím kapitánem byl Michael Langley, šestkrát ženatý, otec tří dětí, napravený narkoman, kdysi student teologie, amatérský herec, amatérský hudebník a právník vyloučený z advokátní komory. Vypadalo to, jako by Langley žil přinejmenším půl tuctu samostatných životů, což nebylo zas tak obtížné v situaci, kdy vitalita ve druhé stovce a někdy dokonce i ve třetí nebyla ničím neobvyklým.

Palubní průzkumný tým tvořilo jedenáct různých specialistů, fyziků, geologů, planetologů, klimatologů a odborníků z několika obskurnějších oborů. Jako všichni lidé z Akademie brali svou práci velice vážně, a tak měřili, odebírali vzorky a zaznamenávali teploty všech dostupných planet, oběžnic, hvězd a prašných mračen. A

samozřejmě zbožňovali anomálie, pokud se jim podařilo nějakou najít. Langley věděl, že je to pitomost. Kdyby kdokoli z nich strávil na pomezí tolik času jako on, věděl by, že všechno, co jim připadá zvláštní, pozoruhodné nebo „stojící za zaznamenání“ se v okruhu několika desítek světelných let opakuje tisíckrát. Vesmír se nekonečně opakoval. Žádné anomálie *neexistovaly*.

Například tahle neutronová hvězda. Připomínala šedou kulečníkovou kouli, nebo by ji připomínala, pokud by ji mohli nějak nasvítit. Měla jen několik kilometrů v průměru, sotva tolik jako Manhattan, ale byla několikrát hmotnější než Slunce. Obrovská mrtvá váha, tak hustá, že deformovala čas a prostor a odkláněla světlo z okolních hvězd tak, že tvořilo halo. Dělala zmatek v *Bennyho* hodinách a systémech, občas je dokonce pustila nazpátek. Povrchová gravitace byla tak silná, že by Langley, pokud by se nějakým způsobem mohl dostat na zem, vážil osm miliard tun.

„S botami nebo bez?“ zeptal se astrofyzika, který za ním s tím výpočtem přišel.

Přestože těleso mělo neskutečné vlastnosti, v bezprostředním okolí se nacházelo přinejmenším půl tuctu podobných. Mrtvých hvězd plujících vesmírem byla ve skutečnosti spousta. Nikdo si jich nevšímal, protože nedělaly žádný hluk a byly prakticky neviditelné.

„Je zajímavá proto,“ řekla mu Ava, „že narazí tamhle do té hvězdy.“ Poklepala prstem na displej, ale Langley si stejně nebyl jistý, kterou hvězdu myslí. „Má čtrnáct planet, je stará devět miliard let, ale tahle obluda to všechno rozežene. A nejspíš naruší i hvězdu.“

Langley se o tom doslechl o několik dní dřív. Věděl však, že za jeho života k tomu nedojde.

Ava Eckartová byla jedním z mála lidí na palubě, kteří působili dojmem, že žijí i mimo svou odbornost. Byla to atraktivní černoška, metodická a příjemná. Organizovala lodní večírky. Ráda tancovala. Bavilo ji mluvit o práci, ale měla vzácnou schopnost vyjadřovat se o ní v laických termínech.

„Kdy?“ zeptal se Langley. „Kdy se to všechno stane?“

„Zhruba za sedmnáct tisíc let.“

Tak. Stačí mít trochu trpělivosti. „A ty se nemůžeš dočkat.“

V tmavých očích jí zajiskřilo. „Uhodl jsi," řekla. A pak ta vnitřní záře pohasla. „To je tady v kosmu problém. Všechno zajímavé se odehrává v nevyhovujícím časovém měřítku." Vzala dva hrnky na kávu. Chtěl taky?

„Ne," řekl. „Díky, ale celý den pak nemůžu spát."

Usmála se, nalila si kávu a sedla si do křesla. „Ale máš pravdu," přiznala. „Byla bych moc ráda, kdybych tu byla, až se to stane. Kdybych mohla vidět něco takového."

„Za sedmnáct tisíc let? Tak to bys měla dbát na správnou výživu."

„Asi jo." Zůstávala zamyšlená. „I kdyby se toho člověk dožil, potřeboval by dalších několik tisíc let na sledování toho procesu. Minimálně."

„Proto máme simulace."

„To není totéž," řekla. „Není to jako být tady." Zavrtěla hlavou. „A i když tu jsi, jsi prakticky zavřený. Vezmi si například tu hvězdu." Myslela *1107*, neutronovou hvězdu, kolem níž obíhali. „Jsme tady u ní, ale nemůžeme se přiblížit tolik, abychom ji *viděli*."

Langley ukázal na obraz hvězdy na displeji.

„Já myslím *doopravdy* viděli," pokračovala. „Přeletěli nad jejím povrchem. Trochu si na ni posvítili."

„Vyšli si na ni na procházku."

„Jasně!" Avino nadšení probublalo na povrch. Na sobě měla zelené šortky a bílý svetr s nápisem *University of Ohio*. „Máme přece antigravitaci. Jediné, co potřebujeme, je lepší generátor."

„O *hodně* lepší."

Na obrazovce se objevila podoba Achaba, kterou zpravidla používala lodní umělá inteligence. Jako všechny UI v plavidlech Akademie slyšela na jméno *Bill*.

Langley znal chmurné ocelové oči, licousy a rozevlátý svetr z černého manšestru příliš dobře, než aby u něj vyvolávaly nějakou reakci, ale jeho pasažéři vždycky přešli do střehu, když se objevil. Kdyby byl Bill entitou uvědomující si sama sebe, což podle jeho tvůrců nebyl, Langley by si myslel, že se baví na jejich účet.

„*Kapitáne,*" řekl. „*Máme tu zvláštní jev.*"

To byla neobvyklá poznámka. Za normálních okolností ze sebe Bill jednoduše vysypal informace, aniž by k nim dělal úvod. „O co jde, Bille?“

„Momentálně je to pryč. Ale narazili jsme na rádiový signál umělého původu.“

„Signál?“

„Ano. Na 8,4 gigahertzech.“

„Co v něm bylo? Od koho je?“

Oči ošlehané mořem se stáhly k sobě. *„Ani na jednu otázku nedokážu odpovědět, kapitáne. Nebyl to žádný známý jazyk ani soustava.“*

Langley a Ava se na sebe podívali. Byli daleko od domova. Nikdo jiný tu nebyl.

„Byl to směrovaný signál,“ dodal Bill.

„Takže ne všesměrové vysílání?“

„Ne. Proletěli jsme jím před několika okamžiky.“

„Podařilo se ti vůbec něco rozeznat, Bille?“

„Ne. Charakteristika je jednoznačně umělá. Každé další tvrzení je spekulace.“

Ava upírala oči na pole hvězd na obrazovkách, jako by čekala, že se tam něco objeví. „Jakou tomu dáváš jistotu, Bille?“ zeptala se.

„Konzervativní odhad je devadesát devět celých osm.“ Po jedné stavové obrazovce se rozběhly řady znaků. *„Vypadá to takto. Impulzové charakteristiky jsem nahradil symboly.“*

Kapitán v tom žádný systém neviděl, ale přijal Billův úsudek bez námitek. „Chceš říct, že je tam jiná *loď*, Bille?“

„Říkám jen, že je tam signál.“

„Odkud přišel?“ zeptala se Ava. „Ze kterého směru?“

„Nevím jistě. Ale vypadalo to, že má původ přibližně ve směru 1107. *Té neutronové hvězdy. Proletěli jsme signálem příliš rychle na to, aby se dal zaměřit.“*

Langley se zamračeně podíval na symboly rolující po obrazovce. Díval se, dokud se nezastavily.

„To je všechno,“ řekl Bill. *„Mám záznam zopakovat?“*

Langley se podíval na Avu. Zavrtěla hlavou.

Langley zvedl oči k podobizně UI. Tvář byla hubená a vyžilá. Obraz šedé eminence, který na sebe Bill obvykle bral, když se něco dělo. „Bille, jsme schopní to najít znovu?“

UI zaváhala. *„Směrovaný signál? Pokud bychom předpokládali, že pochází z bližší oběžné dráhy, než je naše, museli bychom počkat, až nás zase dohoní.“*

„Jak dlouho by to trvalo?“

„Nemám dostatek dat.“

„Zkus hádat.“

„Pravděpodobně několik měsíců.“

Langley jednoduše nemohl uvěřit, že se to stalo. Tady v odlehlých končinách. Bylo pravděpodobnější, že se jedná o nějakou mouchu. „Jsi schopný alespoň trochu odhadnout polohu zdroje, Bille?“

„Ne, kapitáne. Abych to mohl udělat, potřeboval bych ho najít podruhé.“

Podíval se na Avu. „Někde se něco podělalo. Takové věci se občas stávají. Je to závada v systému.“

„Možná,“ řekla.

„Bille, proveď kontrolu! Ověř, jestli nenajdeš nějaký vnitřní problém, který by zachycený signál vysvětlil.“

„To už jsem udělal, kapitáne. Všechno se zdá být v pořádku.“

Ava teď měla víčka na půl žerdi. Do něčeho nahlížela. „Zkusme to předhodit Petovi!“ Myslela Peta Damona, vedoucího projektu. Pete byl nejznámější fyzik na světě, především díky tomu, že vystupoval jako host ve *Vesmíru,* mimořádně populárním naučném seriálu, který udělal hodně pro získání veřejné podpory pro organizace jako Akademie, ale zároveň popíchl žárlivost mnoha svých kolegů.

Langley slyšel hlasy v pozadí, kde jeho pasažéři prováděli experimenty s časem. *1107* byla sice stará jen dvě stě milionů let, ale ve skutečnosti tu byla hodně přes dvě miliardy. Když se mu Ava pokusila vysvětlit, jak se to stalo, jak čas plyne na dně gravitační studny tělesa mnohem pomaleji než tady venku v méně nepřirozené části vesmíru, jeho mozek tu představu odmítl uchopit. Samozřejmě věděl, že to tak je, ale když o tom přemýšlel, bolela ho z toho hlava.

Ava si vyvolala Peta na jednu z pomocných obrazovek a zapředla s ním chvatný rozhovor. „*To není možné!*“ řekl.

„Chceš dělat, že se nic nestalo?“ zeptala se.

Další pohledy na displeje. Tlumený hovor s přízračnými postavami stranou. Prsty ťukající do klávesnice. „*Ne,*“ odpověděl. „*Jdu nahoru.*“

Průlezy se otevřely a zavřely. Langley uslyšel kroky a vzrušené hlasy. „Vypadá to, že se ti podařilo vydráždit domorodce, Avo,“ řekl.

Zatvářila se spokojeně. „To mě nepřekvapuje.“

Na můstek se jich nahrnulo hned několik. Pete. Rick Stockard, Kanaďan. Hal Packwood, který byl na svém prvním dlouhém letu a dohánělvšechny k šílenství, jak bez ustání mluvil o tom, jak je to všechno úžasné. Miriam Kappová, která vedla časové experimenty. A dva nebo tři další. Všichni vzrušeně oddechovali.

„Odkud to přišlo?“ Ta otázka se ozývala ze všech stran. „Vážně jsme něco zaslechli?“

„Chytáme to pořád?“

„Pro boha svatýho, Miku!“ vychrlila ze sebe Tora Cavallová, astrofyzička s velkou zálibou v sexu. „Pátráme po tom zdroji? Je ti jasný, že tam někdo může být?“

„Pátráme,“ odpověděl Langley. Příliš se o Toru nestaral. Svým chováním narušovala život na lodi a působila dojmem, jako by si myslela, že všichni kolem ní jsou pitomci. Byl to přístup, který mohl třeba na CalTechu projít bez povšimnutí. Ale v těsném prostředí nadsvětelné lodi, kde spolu lidé museli žít měsíce na jeden zátah, vyvolával klaustrofobii a žárlivost. „Ovšemže pátráme. Ale příliš si od toho neslibuj. Nemáme ponětí, kde by mohl být zdroj. A v blízkosti té hromady železa je každý výsledek podezřelý. Gravitační pole všechno deformuje.“

„Hledejte dál!“ řekl Packwood, jako by byl velitelem.

„Máme nějaké jiné pravděpodobné vysvětlení?“ zeptala se Tora. Široké bílé čelo měla zbrázděné. Událost ji doopravdy zaujala.

„Možnost technické poruchy existuje vždycky. Ale Bill ji popírá.“

Tora se podívala na Peta. Šedýma očima ho prosila, aby misi změnil v pátrání po signálu.

„Není to něco, nad čím bychom chtěli mávnout rukou, dokud nebudeme mít představu, co bylo příčinou toho signálu," řekl Pete. Byl vysoký, dlouhonohý, vážný. Langleymu připadalo, že vypadá jako polepšený kapsář. Držel však slovo. Tomu co řekl, se dalo věřit. „Co jste doopravdy našli, Miku?" otázal se.

„Byl to jednorázový kontakt. Ale Bill nám o mnoho víc neřekne."

„Můžeme to slyšet?" zeptal se Packwood.

„Bille," řekl Langley, „přehraj ten záznam! Tentokrát jako audio."

Trval zhruba dvě sekundy, sled vysokých cvaknutí a proměnlivých zvuků.

„Dokážeme *něco* z toho přečíst?" zeptal se Pete.

„Ne," odpověděl Langley. „Nula."

Členové týmu se významně podívali jeden na druhého. Dovnitř se natlačilo několik dalších. „*Určitě* to znamená, že je tady někde další loď," prohlásil Pete. „Nebo orbitální stanice."

„My takhle daleko nic nemáme," promluvila tichá, velice mladá technička, která právě přišla. Jmenovala se Wanda. „Prověřila jsem to dvakrát."

Petr přikývl.

„Co by *tu* někdo dělal?" zeptala se Tora.

„*My* tady jsme," poznamenal Langley.

Tara zavrtěla hlavou. „Senzory neregistrují nic?"

Lanhgley už přístroje zkontroloval. Ale podíval se znovu. Pořád nikde nic.

„Kdyby tam něco bylo," promluvil Stockard, „myslím, že bychom to viděli." Byl nevrlý, agresivní. Muž, který by byl v jiné době vojákem z povolání.

„Na místech jako je tohle bývají zvláštní podmínky. Prostor složený do sebe, časové deformace, které se objevují a zase mizejí. Přesto…"

„Proč se neobrátíme a neletíme zpátky?" řekl Pete. „Proč tu oblast neprohledáme?"

„Nejde to. Nemáme dost paliva na obrátku o sto osmdesát stupňů. Jestli se chceš vrátit na stejné místo, budeš si muset počkat, až to obletíme kolem."

„Jak dlouho?“

„Několik měsíců.“

Všichni se na něj podívali, ale s tím nemohl nic dělat. Stejně si myslel, že se neděje nic mimořádného. Vozil týmy Akademie do vzdáleného vesmíru už skoro čtyřicet let a věděl, že jestli si v souvislosti s neutronovou hvězdou může být člověk něčím jistý, pak tím, že se tam nikdo jiný nemotá.

Za celou tu dobu, co nadsvětelné lodi opustily Zemi, našly jen jednu další žijící civilizaci, pokud se to tak dalo nazvat. Obyvatelé Noku měli historii starou čtrnáct tisíc let, ale teprve vycházeli ze své průmyslové revoluce. Zastávali pevnou víru v různé věci a neustále mezi sebou válčili.

Na několika dalších místech byly zříceniny. Ale to bylo všechno. Langley osobně viděl více než tisíc planet pozemského typu, přitom těch, na nichž existoval aspoň nějaký život, nebylo ani třicet. A to ještě dvě třetiny z tohoto počtu připadaly na jednobuněčné organizmy.

Ne! Ať to bylo co chtělo, co Bill zachytil, nebo si myslel, že zachytil, vysvětlení nebude zahrnovat plavidlo s posádkou bytostí z jiné planety. Ale vzrušení jeho pasažérů se dalo docela snadno pochopit.

„Co navrhujete, kapitáne?“ zeptal se po dlouhém váhání Pete. „Můžete provést kontrolu, která by zjistila, jestli je zachycený signál reálný?“

„To jsme už udělali. Bill nevidí nikde problém.“ Jenže pokud by byl problémem samotný Bill, pak samozřejmě…

„Dobře. Co dalšího bychom mohli vyzkoušet?“

„Mohli bychom překonfigurovat satelity a poslat je, aby se po něm porozhlédly. Pak se můžeme vrátit k našim běžným úkolům. A až je splníme, poletíme domů.“

Pete se na tuto strategii netvářil příliš nadšeně. „Co ty satelity?“

„Když něco najdou, výsledky nám pošlou.“

„Pořád si myslíte, že to potrvá tak dlouho?“

„Je mi líto, Pete. Ale opravdu neexistuje jednoduchý způsob, jak to udělat.“

Kolik satelitů? Zbývalo jich pouze sedm. Znamenalo to, že bude muset obětovat některé části programu.

„Čím víc jich tam pošleme, tím větší pravděpodobnost.“

„Udělejte to!“ řekl Pete. „Pošlete je ven všechny. Nebo možná ne, jeden nebo dva nechte.“

kapitola 1

červen 2224

Lidé mají sklon věřit, že štěstěna se skládá rovným dílem z talentu, usilovné práce a vyložené náhody. Role těch posledních dvou se popírá těžko. Pokud jde o talent, řekl bych jen tolik, že jeho základem je najít ten pravý okamžik, kdy se do věci vložit.

– Harún al-Monides,
***Úvahy*, 2116**

Priscilla Hutchinsová nebyla žena, které by se jen tak podlomila kolena, ale během fiaska s Proteem chybělo velice málo, aby ke kazateli Brawleymu zahořela smrtící vášní. Ne proto, že dobře vypadal, i když byl opravdu okouzlující, to se musí nechat. A ne proto, že byl sympatický. Vždy se jí líbil z obou těchto důvodů. Ale pokud by někdo naléhal, nejspíš by řekla, že to souviselo s jeho smyslem pro správné načasování.

Ve skutečnosti samozřejmě nebyl kazatelem, ale podle legendy pocházel z velice dlouhé linie baptistických chrličů ohně. Hutch ho znala jako občasného společníka u oběda, člověka, jehož čas od času vídala, jak do Akademie přichází, nebo z ní odchází. A co bylo možná nejdůležitější, jako hlas z prázdnoty během těch nekonečných letů na Serenity, Glory Point a Faraway. Byl to jeden z těch vzácných jedinců, s nimiž můžete mlčet, a přitom mít pocit, že máte dobrou společnost.

Důležité bylo, že tam byl, když ho zoufale potřebovala. Samozřejmě ne proto, aby jí zachránil život. Přímo jí opravdové nebezpečí nehrozilo. Ale vzal jí z rukou strašlivé rozhodování.

Stalo se to takto: Hutch byla na palubě *Wildside,* lodi patřící Akademii, a letěla na stanici Renesance, obíhající kolem Protea, obrovského vodíkového mračna, které se miliony let smršťovalo a jednou se stane hvězdou. Jeho jádro prudce hořelo pod tlaky, jež smršťování vytvářelo, ale jaderná reakce se dosud nenastartovala. Proto tam stanice byla. Aby ten proces sledovala, jak s oblibou říkal Lawrence Dimenna. Ale někteří lidé měli pocit, že Renesance je zranitelná, že dotyčný *proces* je nevyzpytatelný, a tito lidé se pokusili stanici uzavřít a její personál stáhnout. Nebylo to místo, po jehož návštěvě by Hutch prahla.

Uvnitř mračna neustále foukalo. Hutch byla zhruba den daleko a poslouchala, jak vítr skučí a sápe se po její lodi. Snažila se soustředit na lehkou snídani, toasty s ovocem, když uviděla první známku toho, co přijde. *„Došlo k velké erupci,“* řekl Bill. *„Gigantické,“* dodal. *„Mimo stupnice.“*

Na rozdíl od sourozenecké UI na *Benjaminu Martinovi* používal Hutchin Bill široké spektrum podob, z nichž podle nálady využíval tu, která podle něj měla největší šanci potěšit, naštvat nebo zastrašit. Teoreticky byl na to naprogramovaný, aby kapitánovi poskytl při dlouhých letech opravdovou společnosti. Jinak byla Hutch na lodi sama.

Momentálně vypadal jako strýček, jehož mají všichni rádi, ale který má sklon pít víc než by měl, a až nápadně pokukuje po ženách.

„Myslíš, že skutečně budeme muset podniknout evakuaci?“ zeptala se.

„Nemám dost dat, abych mohl udělat patřičný odhad,“ řekl. *„Ale myslím, že spíš ne. Stanice je tady přece už dlouho. Určitě nevybuchne právě ve chvíli, kdy přiletíme.“*

Byl to epitaf jak se patří.

Bez senzorů samozřejmě erupci neviděli. Neviděli bez senzorů *nic.* Svítící mlha, kterou se *Wildside* pohybovala, bránila zahlédnout prakticky cokoli, co bylo dál než třicet kilometrů.

Byl to vodík, osvětlený ohněm v jádru. Na monitorech by nebylo jednoduché odlišit Protea od pravé hvězdy, nebýt dvou proudů, tryskajících z jeho pólů.

Hutch se zadívala na obrazovky, na obrovské výtrysky plamenů šlehajících do mraků, na peklo zobrazené způsobem, který nějakým způsobem zneklidňoval víc než pohled na pravou hvězdu; možná proto, že ani nebudilo iluzi definovatelného okraje, ale spíš jako by vyplňovalo vesmír.

Při pohledu z vnějšku oblaku tvořily proudy elegantní obraz, který by si zasloužil Sorbanne: paprsky tvořené nabitými částicemi, ne úplně stabilními, šlehaly z kosmického majáku, který čas od času změnil polohu na skalách. Stanice Renesance se nacházela na rovníkové dráze, aby se snížila pravděpodobnost, že jí zbloudilá erupce zlikviduje elektroniku.

„Kdy čekají, že ten atomový motor naskočí?“ zeptala se.

„Pravděpodobně ne dřív než za tisíc let.“

„Ti lidi musejí být blázni, když tady v té polívce sedí.“

„V posledních osmačtyřiceti hodinách se podmínky zřejmě výrazným způsobem zhoršily.“ Bill jí věnoval samolibý povýšený pohled a vykouzlil elektronický zápisník. *„Tady se píše, že jsou zařízení pohodlně. Bazény, tenisové dvorce, parky. Dokonce mořské lázně.“*

Kdyby byl Proteus uprostřed Sluneční soustavy, tenký opar jeho nejzazších okrajů by *pohltil* Venuši. I když *pohltil* asi nebylo to správné slovo. Možná zahalil. Nakonec, až tlak dosáhne kritické hodnoty, se zažehne jaderná reakce, vnější vodíkový závoj to odfoukne a z Protea se stane hvězda třídy G, možná o něco málo hmotnější než Slunce.

„Jestli ta věc přestala být stabilní, je celkem jedno, kolik tam mají parků.“

UI jí dala najevo, že nesouhlasí. *„Neexistuje známý případ, že by se protohvězda třídy G stala nestabilní. Občas dochází k bouřím, což je to, co vidíme právě teď. Myslím, že si děláš přehnané starosti.“*

„Možná. Ale jestli je tohle normální počasí, nechtěla bych tu být, až se podmínky zhorší.“

„Já taky ne. Ale kdyby vznikl problém v době, kdy tu budeme, měli bychom být schopní tomu poměrně snadno uletět.“

Doufejme.

Dispečer ji ujistil, jak je nepravděpodobné, že by Událost mohla nastat (ale zřetelně to slovo řekl s velkým písmenem.) Proteos pouze procházel obdobím škytavky. To se stává každou chvíli. Žádný důvod k obavám, Hutchinsová. Vy tam budete jednoduše jako pojistka.

Byla na Serenity na opravě, když jí zavolali. Lawrence Dimenna, ředitel stanice Renesance, tentýž Dimenna, který před pouhými dvěma měsíci vehementně tvrdil, že Proteus je naprosto bezpečný, stejně spolehlivý jako vedení Akademie, teď žádal o pojistku. Tak pošleme starou Hutchinsovou, aby si sedla na sopku.

A tak tady byla. S pokyny být v pohotovosti a držet Dimennu za ruku. A kdyby vznikl malér, postarat se o to, aby se všichni dostali pryč. Ale problém by neměl nastat. Jsou to přece odborníci na protohvězdy, a říkají, že je všechno v pořádku. Dělají jen preventivní opatření.

Prošla si seznam. Posádku tvořilo třiatřicet lidí, personál a činní vědci včetně tří postgraduálních studentů.

Ubytování na *Wildside* by bylo trochu těsné, pokud by museli vzít do zaječích. Loď byla konstruovaná pro jednatřicet lidí a pilota, ale do několika kajut se mohli vejít dva a na lodi byla lůžka navíc, která se dala v případě nutnosti použít ve fázích zrychlování a skoků.

Bylo to dočasné řešení, než Akademie dopraví ze Země *Lochran,* který procházel generální opravou – lépe řečeno obrňováním, aby zdejším podmínkám odolal, a v průběhu několika týdnů ji měl vystřídat jako trvalé záchranné plavidlo.

„Hutch,“ promluvil Bill. *„Máme hovor. Z Renesance.“*

Byla na můstku, kde trávila většinu času, když se vezla v jinak prázdné lodi. „Spoj nás,“ řekla. „Je na čase, abychom se seznámili.“

Čekalo ji příjemné překvapení. Zjistila, že se dívá na krásného mladého technika s kaštanovými vlasy, zářivýma očima a úsměvem, který se rozjasnil, když signál stačil přelétnout sem a tam a on ji uviděl. Na sobě měl bílou přiléhavou košili a Hutch musela potlačit povzdech, který jí málem unikl. Kruci! Byla příliš dlouho sama.

„Ahoj, Wildside,“ řekl, *„vítejte u Protea!“*

„Ahoj, Renesance.“ Potlačila úsměv. Signály potřebovaly na cestu tam a zpátky něco málo přes minutu.

„Chce s vámi mluvit doktorka Harperová.“ Přenechal místo vysoké snědé ženě, která působila dojmem, že je zvyklá říkat lidem, co mají dělat. Hutch poznala Mary Harperovou z médií. Měla hlas, jako když másla ukrajuje, a dívala se na Hutch způsobem, jakým by se Hutch možná dívala na dítě, které přineslo pozdě svačinu. V dlouhé bitvě proti uzavření stanice stála Harperová s Dimennou bok po boku.

„Kapitán Hutchinsová? Jsme rádi, že jste tu. Všichni se budou cítit trochu bezpečněji, když budou vědět, že je tu připravená loď. Pro všechny případy.“

„Jsem ráda, že mohu pomoci,“ odvětila Hutch.

Harperová maličko zjihla. *„Slyšela jsem, že jste byla na cestě domů, když se objevilo tohle, a jenom jsem chtěla, abyste věděla, že si toho vážíme, že jste sem tak narychlo přiletěla. Pravděpodobně to není nutné, ale říkali jsme si, že bude nejlepší, když budeme opatrní.“*

„Samozřejmě.“

Harperová začala říkat ještě něco, ale signál odnesla bouře. Bill vyzkoušel několik alternativních kanálů, až našel jeden, který fungoval. *„Kdy vás můžeme čekat?“* zeptala se.

„Zdá se, že by to mohlo být zítra ráno kolem šesté.“

Harperová byla nervózní, ale pokusila se to skrýt za tím nevzrušeným úsměvem, zatímco čekala, až k ní dorazí její odpověď. Když se tak stalo, Harperová přikývla a Hutch nabyla zřetelného dojmu, že v duchu počítá. *„Výborně,“* řekla s byrokratickou veselostí. *„Zatím na shledanou.“*

Moc návštěv tu nemíváme, pomyslela si Hutch.

Stanice podávala na Serenity pravidelná hlášení, v nichž zaznamenávala údaje o teplotě v různých vrstvách atmosféry, gravitačních fluktuací, odhad rychlosti smršťování, hustotě mraků a nespočet dalších detailů.

Wildside vplula do hyperkomového toku dat mezi Renesancí a Serenity a několik minut tak vysílání zachytávala. Hutch se dívala,

jak po půltuctu obrazovek přebíhají čísla, tu a tam smíchaná s nějakou analýzou od UI z Renesance. Nic z toho pro ni nebylo srozumitelné. Teploty v jádru a rychlosti větru byly jen meteorologické zprávy. Ale občas se objevil obrázek protohvězdy usazené v srdci oblaku.

„Jak velkou mají jistotu," zeptala se Billa, „že k zážehu nedojde dřív než za tisíc let?"

„Momentálně žádné názory nevyslovují," řekl. *„Ale jak tomu rozumím, je tu možnost, že nukleární motor se už nastartoval. Dokonce se mohl nastartovat už před dvěma sty lety."*

„A oni by to nezjistili?"

„Ne."

„Myslela jsem, že protohvězda by víceméně explodovala, kdyby k tomu došlo."

„Stalo by se to, že by se v průběhu několika set let po svém zrození hvězda smrštila, změnila by barvu na žlutou nebo bílou a podstatně by se zmenšila. Není to proces, kdy něco udělá bum!"

„Jsem ráda, že to vím. Takže ti lidé ve skutečnosti nesedí na sudu s prachem."

Billův strýčkovský zjev se usmál. Na sobě měl žlutou košili, u krku rozepnutou, kalhoty námořnicky modré barvy a pantofle. *„Takový sud prachu to každopádně není."*

Vylétli z toku dat a signál zmizel.

Hutch se nudila. Bylo to už šest dní, co odlétla ze Serenity, takže prahla po lidské společnosti. Málokdy létala bez pasažérů, neměla to ráda, a přistihla se, jak ujišťuje Billa, který vždycky poznal, když to na ni přišlo, že to nemá brát osobně. „Problém není v tom, že bys nebyl postačující společnost," řekla.

Jeho obraz zmizel. Nahradilo jej logo *Wildside*, orel vzlétající nad měsíc v úplňku. *„Já vím,"* řekl. Znělo to dotčeně. *„Chápu to."*

Byla to lež, která měla pomoci. Ale Hutch si povzdechla a zadívala se ven do mlhy. Uslyšela tiché cvaknutí, kterým zpravidla signalizoval svůj odchod. Obvykle to byl jednoduše ústupek jejímu soukromí. Tentokrát to bylo něco jiného.

Hodinu se snažila číst, podívala se na starou komedii (poslouchala, jak se lodí rozléhá nahraný smích a aplaus obecenstva),

připravila si drink, zašla do tělocvičny a chvíli cvičila. Nakonec se vrátila na můstek.

Požádala Billa, aby přišel zpátky, a zahrála si s ním několik partií šachu.

„Znáš na Renesanci někoho?“ zeptal se.

„Nevím o tom.“ Několik jmen na seznamu jí bylo mlhavě povědomých, nejspíš to byli pasažéři z jiných letů. Většinou se jednalo o astrofyziky. Několik matematiků. Pár datových techniků. Několik lidí z údržby. Kuchař. Uvažovala, čím byl ten mladík se zářivýma očima.

Žijí si docela dobře, pomyslela si.

Kuchař. Doktor.

Učitel.

Zarazila se. *Učitel?*

„Bille, k čemu by jim mohl být učitel?“

„Nevím, Hutch. Je to skutečně zvláštní.“

Po zádech jí přeběhl mráz. „Spoj mi Renesanci!“

O minutu později se technik s jasnýma očima objevil znovu. Znovu nasadil svůj šarm, ale tentokrát to šlo mimo ni. „Máte na stanici Monteho DiGrazia. V seznamu je uvedený jako učitel. Můžete mi říct, co vyučuje?“

Chvíli se na ni hloubavě díval, jak čekal, až signál dorazí.

„Co se ti honí hlavou?“ zeptal se Bill. Seděl v koženém křesle v pracovně obložené knihami. V pozadí slyšela praskat krb.

Začala odpovídat, ale nakonec nechala odpověď utéct do ztracena.

Technik vyslechl její otázku a zatvářil se nechápavě. *„Vyučuje matematiku a vědu. Proč vás to zajímá?“*

Hutch si vynadala za svou hloupost. *Zeptej se správně, krávo!* „Máte na palubě rodinné příslušníky? Kolik je tam celkem lidí?“

„Možná budeš mít pravdu,“ řekl opatrně Bill.

Založila ruce a přikrčila se, jako by ze sebe chtěla udělat menší cíl.

Technik se na ni díval se svraštělým čelem. *„Ano. Máme třiadvacet rodinných příslušníků. Celkem padesát šest lidí. Monte má patnáct studentů.“*

„Děkuji," řekla Hutch. *„Wildside* končí."

Billův neškodně spokojený výraz zpřísněl. *„Takže v případě, že* bude *nutné provést evakuaci…"*

„… jich tam budeme muset skoro půlku nechat." Hutch zavrtěla hlavou. „Tomu se říká dobré plánování."

„Co budeme dělat, Hutch?"

To kdyby tak věděla! „Bille, spoj mě se Serenity."

Erupce vycházející z Protea nabíraly na intenzitě. Hutch sledovala jednu, která vypadala, jako by se natáhla na miliony kilometrů, vyvřela až za hranici hvězdného mračna, než jí došla pára.

„Spojení se Serenity připraveno," řekl Bill.

Podívala se do rozpisu a zjistila, že službu bude mít Sara Smithová, až její zpráva za dvě a půl hodiny dorazí. Sara byla agresivní, ambiciózní typ, který šplhal po stupíncích do vedení. Nebylo jednoduché s ní vyjít, ale Sara problém pochopí a vezme jej vážně. Její šéf Clay Barber přidělil Hutch úkol a řekl jí, aby vzala *Wildside*, jež byla náhle tak nedostatečná.

Uklidnila se. Vybuchnout by bylo neprofesionální.

Zelená kontrolka nad virtuálním panelem se rozsvítila. „Sáro," začala. Dívala se upřeně do objektivu, ale hlas udržela klidný. „Měla bych být schopná evakuovat Renesanci, kdyby vznikl problém. Ale někdo zřejmě zapomněl, že mají rodinné příslušníky. Na *Wildside* není místo pro všechny. Ani náhodou.

Prosím, oznam to Clayovi. Potřebujeme tu ihned větší loď. Nevím, jestli to tu vybuchne nebo ne, ale jestli ano, jak to momentálně vypadá, budeme tady muset nějakých dvacet lidí nechat."

„Bylo to dobré, Hutch," ozval se Bill. „M*yslím, že jsi trefila přesně správný tón."*

Večeři vynechala. Připadala si jako po výprasku, plná úzkosti, unavená, nesvá. Vystrašená. Co měla říct Harperové a Dimennovi, až přiletí na Renesanci? *Doufám, že nemáte problém, lidi. Koho jste chtěli zachránit?*

K její pochmurné náladě nijak nepřispělo, když začala blikat výstražná kontrolka. Několik stanic vypadlo, několik obrazovek zhaslo. Světlo se ztlumilo, větráky se zastavily a na můstku zavládlo na několik okamžiků velké ticho. Pak se všechno znovu rozběhlo. *„Je to pod kontrolou,“* řekl Bill.

„Fajn!“

„Podobné situace můžeme čas od času čekat.“ To, že se lodní systémy čas od času vypnou, aby se chránily před nárazovými proudy zvenčí.

„Já vím.“

„A máme odpověď ze Serenity.“

„Ukaž mi ji.“

Byl to Barber. Obézní, plešatící, málo vznětlivý. Nerad byl rušen, když vznikl nějaký problém. Ve vzácném hovorném rozpoložení jí jednou řekl, že se stal pilotem kosmických lodí, aby udělal dojem na nějakou ženu. Že to nezabralo a ona ho stejně nechala. Hutch chápala proč.

Byl ve své kanceláři. *„Hutch,“* začal, *„ten problém mě mrzí.* Wildside *byla největší loď, jakou jsme měli k dispozici. Oni tam přece sedí už roky. Určitě se jim několik dalších týdnů nic nestane. Mám zprávy, že* Lochran *je v předstihu. Máme tu několik lidí, kteří na Renesanci byli, a ti mi říkají, že lidem, kteří tam přiletí poprvé, to vždycky připadá strašidelné. Je to tím, že letíš všemi těmi plyny. Není moc daleko vidět.*

Chtěl bych, abys prostě improvizovala, až na Renesanci dorazíš. Nemluv o tom, že Wildside *nemá dostatečnou kapacitu. Nepoznají to, jestli s tím sama nepřijdeš. Poslal bych druhou loď, ale připadá mi to trochu přehnané. Musíš to vydržet.*

Prověřím situaci s Lochranem *a upozorním je, že nás momentální stav znepokojuje. Možná se mi je podaří popohnat.“* Pročísl si rukou řídnoucí vlasy a podíval se z obrazovky přímo na ni. *„Prozatím potřebuju, abys nám pomohla. Ano? Já vím, že ty to zvládneš.“*

Vážnou tvář nahradil kruh hvězd, který byl emblémem stanice Serenity.

„Konec?“ zeptala se. „To je všechno, co řekl?“

„Kdyby byl tady a díval se z okna, možná by měl jiný přístup.“

„To si sakra piš, že by měl!“

Bill se odmlčel a zachmuřil se, jak ho něco vyrušilo. *„Další zpráva,“* řekl. *„Z Renesance.“*

Hutch ucítila, jak se jí stáhl žaludek.

Tentokrát to byl osobně ředitel stanice. Lawrence Dimenna, A.F.D., G.B.Y., dvojnásobný laureát Brantstatlerovy ceny. Měl určité asketické, odměřené kouzlo. Jako mnoho uznávaných lidí, kteří měli přes sto let, vypadal relativně mladě, přesto mu z očí vyzařovala neústupnost a jistota, která přichází s věkem. Hutch na něm nezaznamenala nic přívětivého. Měl světlé vlasy a odhodlaný výraz, a bylo na něm vidět, že nemá radost. Přesto se dokázal usmát. *„Kapitánko Hutchinsová, jsem rád, že jste sem přiletěla tak rychle.“*

Seděl u pracovního stolu. Na přepážce za ním bylo naaranžováno několik medailí umístěných tak, aby bylo vidět, že tam jsou. Nebyla dost blízko, aby rozeznala detaily, aniž by obraz přiblížila, což by bylo vnímáno jako ne úplně zdvořilé. Ale na jedné byl znak Velké Británie. Že by povýšení do rytířského stavu?

Sebral sílu, zadíval se na širokou plochu svého stolu a pak vzhlédl, aby se jí podíval do očí. Vypadal, jako by měl strach. *„Měli jsme erupci,“* řekl. Mluvil monotónním hlasem, jaký napovídá, že ten, kdo jej používá, je ve vážných potížích. *„Proteus vyvrhl velkou protuberanci.“*

Tep se jí zrychlil.

„Říkal jsem jim, že se to může stát. Nějaká loď měla být na stanici, připravená k odletu.“

Proboha! Říkal doopravdy to, co si myslela, že říká?

„Vydal jsem rozkaz k evakuaci. Až sem zítra přiletíte, několik techniků bude připraveno doplnit vám palivo…“ Odmlčel se. *„Předpokládám, že to bude nutné.“*

„Určitě to bude rozumné,“ řekla, jako by kolem sebe měla nějaký opar. „Pokud budeme mít čas.“

„Dobrá, zařídíme to. Asi nemůžete udělat nic, čím byste to urychlila, že?“

„Myslíte, abych tam přiletěla rychleji? Ne. Současný letový plán se nedá změnit.“

„Rozumím. Nevadí. Nepředpokládáme, že sem protuberance dorazí dříve než v *9.30.“*

Nechala uběhnout několik sekund. „Mluvíme o úplné ztrátě stanice?“

Odpověď trvala několik minut. *„Ano,“* řekl a maličko se přitom zajíkl. Měl problémy, aby zachoval klid. *„Vidíme jen malou možnost, že by Renesance mohla přežít. Dovolte, abych byl upřímný. Zítra v tuto dobu bude stanice pryč.“* Hlava mu klesla dopředu, takže to vypadalo, že se na ni dívá zdola. *„Zaplať pánbu, že jste tady, kapitánko. Aspoň dostaneme pryč naše lidi. Pokud přiletíte podle plánu, myslím, že můžeme vaší lodi doplnit palivo a vyrazit tři hodiny předtím, než to dorazí sem. To by mělo být dost času.*

Všichni budou připravení k odletu. Jestli budete ještě něco potřebovat, sdělte to operačnímu důstojníkovi nebo mně a my zařídíme, abyste to dostala.“ Vstal a kamera ho sledovala, jak obešel stůl. *„Díky, kapitánko! Nevím, co bychom dělali, kdybyste sem takto nepřiletěla.“*

Kontrolka pro odpověď se rozsvítila. Dimenna domluvil. Měla k tomu co dodat?

Motory byly zticha, takže jediným zvukem v lodi byl elektronický šum přístrojů na můstku a stálý hukot ventilace. Chtěla mu to říct, vysypat ze sebe pravdu, informovat ho, že nemá místo pro všechny. Mít to už za sebou.

Ale neudělala to. Potřebovala čas na rozmyšlenou. „Děkuji, pane profesore,“ řekla. „Na shledanou ráno.“

Pak Dimenna zmizel a Hutch dál sklesle civěla do prázdné obrazovky.

„Co budeš dělat, Hutch?“ zeptal se Bill.

Musela se přemáhat, aby nenechala z hlasu zaznít vztek. „Nevím,“ odpověděla.

„Možná bychom měli začít tím, že pošleme zprávu Barberovi. Tohle není tvoje chyba, Hutch. Nikdo tě nemůže obviňovat.“

„Možná sis toho nevšiml, Bille, ale jsem tady v první linii. Já budu muset Dimennovi říct, že ta protuberance je větší problém, než si myslí.“ *Panebože, až se vrátím, tak Barbera uškrtím!* „Potřebujeme pomoc. Kdo další je v okolí?“

„Kobi *míří na Serenity kvůli rekonstrukci.“ Kobi* byla kontaktní loď financovaná Radou pro mimozemský výzkum. Hledala někoho, s kým by se dalo mluvit. Za více než čtyřicet let nenašla nikoho. Ale určitou službu vykonala, vytrénovala kapitány lodí a další zainteresované osoby jak se mají chovat, pokud by skutečně narazili na mimozemšťany. Hutch ten kurz absolvovala: Nedělejte žádné manévry, které by se daly chápat jako hrozba. Blikejte světly „přívětivým způsobem“. Všechno zaznamenávejte. Odešlete upozornění na nejbližší stanici. Neprozrazujte strategické informace jako je poloha rodné planety. Pokud po vás začnou střílet, rychle uleťte.

Kapitánem *Kobi* byl Chappel Reese, afektovaný, nervózní, snadno vyplašený. Poslední člověk na světě, jehož byste si představovali, aby někdy v budoucnu zdravil nějakou civilizaci. Ale byl do toho fanatik a měl příbuzné na vysokých místech.

„Jakou má *Kobi* kapacitu?“

„Je to jachta. Maximum je osm. Nouzově deset.“ Bill zavrtěl hlavou. *„Na tomhle letu má plno.“*

„Kdo další?“

„Kondor *není daleko.“*

Loď Kazatele Browleyho. To zvedlo vlnu naděje. „Kde je?“

Brawley byl už bezmála legendární postavou. Zachránil vědeckou výpravu, která špatně propočítala svou oběžnou dráhu a stahovalo ji to do neutronové hvězdy, chytil nemoc, když převážel zachráněné z akce u Antaresu II bez ohledu na vlastní bezpečnost, a zachránil jednoho člena posádky na Betě Pac, když hasákem umlátil jednoho z místních žravých plazů.

Bill se zatvářil potěšeně. *„V dosahu. Jestli* Kondor *letí podle plánu, mohl by tu být ještě dnes v noci. Pokud se mu podaří dobrý skok, mohl by být časně ráno na místě.“*

„Má volno?“

„Veze jen hrstku pasažérů. Místa dost. Ale měli bychom ho neprodleně kontaktovat. Nikdo jiný není dost blízko, aby mohl pomoci.“

Mezihvězdné lety byly do stejné míry uměním jako vědou. Lodě se do subsvětelného prostoru nevracely přesně. Ke zhmotnění mohlo

dojít poměrně daleko od plánovaného cíle a stupeň nejistoty měl tendenci narůstat s délkou skoku. Riziko normálně spočívalo v možnosti zhmotnit se *uvnitř* cílového tělesa. V tomto případě představovalo velké nebezpečí i zhmotnění uvnitř oblaku. Byl sice řídký, přesto však měl dostatečnou hustotu, aby způsobil výbuch přilétající lodě. To znamenalo, že Preach by musel dodržet stejný postup jako ona: skočit dost daleko mimo plynný obal a pak vyrazit ke stanici. Na zpáteční cestě by prchal před protuberancí, dokud by nezískal dostatečné zrychlení pro skok zpátky do hyperprostoru.

Měl rozcuchané zrzavé vlasy a modré oči, jež vypadaly, jako by byly osvětlené zevnitř. Nebyl nijak mimořádně hezký, ale měl pohodový přístup k problémům a ochotu smát se sám sobě, kterou ji absolutně okouzloval. Zhruba před rokem, kdy se spolu ocitli na Serenity, v ní dokázal vzbudit pocit, že je středem světa. Hutch neměla ve zvyku chodit s muži do postele po krátké známosti, ale u Brawleyho by byla ochotná udělat výjimku. Nějakým způsobem se však stalo, že večer nabral jiný kurz a Hutch si nahození háčku rozmyslela. Příště, řekla si.

Žádné příště nebylo.

Bill ještě pořád mluvil o *Kondorovi.* Loď se podílela na biologickém výzkumu. Brawley sbíral vzorky na Goldwoodu a odvážel je do centrální laboratoře Bioscanu na Serenity. Goldwood byl jednou z planet, na nichž život nepřekonal jednobuněčné stadium.

„Promluvme si s nimi," řekla.

Kontrolky se rozsvítily. *„Kanál je otevřený, Hutch! Jestli* Kondor *letí podle plánu, cesta signálu jedním směrem potrvá hodinu a sedmnáct minut. Pro případ, že by byl mimo kurz, pošlu zprávu taky přes Serenity."* Protože kdyby byl, směrovaný hyperkomový signál by ho nenašel.

Navzdory vážnosti situace Hutch cítila, jak je nervózní. Nervózní jako školačka. Pitomá! V duchu si podkasala ponožky, zklidnila hlas a zadívala se do kulatých černých čoček kamery. „Prechi," začala, „mám…"

Světla znovu zablikala a zhasla. Tentokrát se znovu nerozsvítila. Když na ni Bill zkusil promluvit, jeho hlas zněl jako nahrávka při

slabém proudu. Ze všech monitorů zmizel obraz a větrák se vypnul, trhl sebou a znovu se rozběhl.

Bill se neúspěšně pokusil zanadávat.

Naskočilo nouzové osvětlení.

„Co to bylo?“ zeptala se. „Co se stalo?“

Potřeboval přibližně minutu, aby získal hlas. Po každém falešném začátku to zkusil znovu. *„Byl to EMP,“* řekl. Elektromagnetický pulz.

„Jaké jsou škody?“

„Spálil všechno na trupu.“

Senzory. Vysílače a antény. Hyperkom. Optiku.

„Víš to jistě? Bille, potřebujeme kontaktovat *Kondora*. Říct jim, co se děje.“

„Všechno je zničené, Hutch.“

Vyhlédla ven do ubíhající mlhy.

„To ať tě ani nenapadne!“ pochopil její úmysly Bill.

„Máme nějakou jinou možnost?“

„Uvaří tě to.“ Hodnoty záření byly, ehm, astronomické.

Pokud nevyjde ven a nevymění vysílač, neměli šanci upozornit Preache.

„I kdyby ses chtěla nechat dobře propéct, při této rychlosti je vítr venku příliš silný, Hutch. Nezapomínej na to, že jestli se ti něco stane, nezachrání se nikdo.“

„Ty bys to zvládl.“

„Momentálně jsem slepý. Nedokázal bych stanici ani najít. *Renesance pošle zprávu na Serenity, co se děje, a Barber si zbytek domyslí sám.“*

„Budou taky mimo provoz. Ten EMP…“

„Jsou pro toto prostředí vybavení. Mají těžké skafandry. Můžou poslat někoho ven, aniž by ho tím zabili.“

„Jo.“ Nemyslelo jí to moc jasně. Dobrá. Stejně nechtěla nikam jít.

„Až doletíme ke stanici, můžeš spravit všechno, co budeš chtít. Jestli na to ještě budeš mít myšlenky.“

„To už bude na sehnání Preache pozdě.“

Billův hlas se odmlčel. *„Já vím.“*

Letěli podle hrubých odhadů polohy. Kurz a rychlost, stanovené podle přesných informací, byly zadány už před několika hodinami. Jediné, co bylo třeba, bylo neproplout kolem stanice, aniž by si jí všimli. Ale viditelnost se zhoršovala a dalo se čekat, že do dopoledne, až přiletí na místo, poklesne na několik kilometrů. Mělo to stačit, ale pomáhej jim Bůh, jestli stanici minou.

„Bille, co se stane, když je do *Wildside* naložíme všechny?“

„Všechny? Padesát šest lidí? Padesát sedm *včetně tebe. Kolik dospělých? Kolik dětí? Jak jsou staré?“*

„Řekněme čtyřicet dospělých. Co se stane?“

Vypadalo to, jako by jeho podoba zestárla. *„Prvních několik hodin bychom byli v pořádku. Pak by to začalo být trochu na obtíž. Čím dál víc bychom cítili zatuchlý vzduch. Zhruba po třinácti hodinách by se podmínky začaly prudce zhoršovat.“*

„Za jak dlouho by začalo docházet k poškození lidí?“

„Nemám dost informací.“

„Hádej!“

„Nerad hádám. A už vůbec ne, když jde o něco takového.“

„Přesto to udělej.“

„Přibližně za patnáct hodin. Jakmile to začne, půjde to rychle z kopce.“ Podíval se jí do očí. *„Můžeš to udělat, nabrat lidi navíc. Jestli byl Dimenna dost chytrý, aby Serenity informoval, co se tu děje, jestli Serenity kontaktovala* Kondora *a jestli nás* Kondor *najde dost rychle, aby ty lidi navíc přebral.“*

Světla se znovu rozsvítila a s nimi se plně obnovila dodávka energie.

Hutch během večera roztěkaně bloudila lodí, četla si, sledovala simulace a vedla dlouhý, nesouvislý rozhovor s Billem. UI ji upozornila, že od oběda nic nejedla. Ale Hutch neměla vůbec chuť.

Později večer se Bill objevil na můstku v režimu VR usazený po její pravé ruce. Na sobě měl propracovanou nachovou kombinézu se zeleným lemováním. Náprsní kapsu mu zdobila nášivka s emblémem *Wildside.* Byl pyšný na pestrost a důmyslnost v návrhu svých uniforem. Nášivky vždycky nesly jeho jméno, ale jinak se pokaždé měnily. Na této byla silueta lodě letící přes galaktickou spirálu. *„Zkusíš je naložit všechny?“*

Odkládala to rozhodnutí. Chtěla počkat, až doletí na Renesanci. Pak to Dimennovi vysvětlit.

Pro všechny není dost vzduchu, pane profesore.

Moje chyba to není. Nevěděla jsem to.

Obírala se vražednými myšlenkami, jejichž jednotícím prvkem byl Barber. Bill jí navrhl, aby si vzala prášek na uklidnění, ale potřebovala být ráno plně funkční. „Zatím nevím, Bille."

Vnitřní světla se ztlumila, jak přibylo hodin. Observační panely také ztmavly a vytvořily iluzi, že venku nastává noc. Mlha se postupně vytratila, až nakonec venku viděla jen občasný odraz světel z kabiny.

Obvykle se ve *Wildside* cítila celkem dobře. Ale tu noc jí loď připadala prázdná, pochmurná a tichá. Rozléhaly se jí ozvěny a Hutch poslouchala proudění vzduchu a šelest elektroniky. Každých několik minut se posadila před monitor a zkontrolovala polohu *Wildside.*

Preacher se zatím čím dál víc vzdaloval.

Mohla mu poslat hyperkomovou zprávu, jakmile dorazí na Renesanci. Ale tou dobou už bude příliš pozdě.

Rozhodla se, že tam nenechá nikoho. Vezme je na palubu všechny a poletí, jak to půjde. *Wilside* neměla dost hrubé síly, aby vyšplhala z gravitační studny přímo. Bude muset vystoupat po oblouku na oběžnou dráhu a pak odstartovat pryč. Protuberanci tak bude mít fakticky za krkem, než bude moci udělat skok. Ale to bylo v pohodě. *To* problém nebyl. Problémem byl vzduch.

Pokud chtěla zachránit všechny, její jedinou nadějí bylo setkat se s *Kondorem.* V hlubokém vesmíru to udělat nemohla, neměli by se čeho chytit, takže by se nedokázali najít. Alespoň ne rychle. Musela vybrat nějakou nedalekou hvězdu, v dosahu několika hodin, informovat Preache, odletět tam a doufat, že to dobře dopadne. Jasným kandidátem byla bezejmenná hvězda třídy M ve vzdálenosti pěti světelných let. Přibližně osm hodin letového času. Když se k tomu přidá několik hodin, které jí potrvá, než uletí protuberanci, budou jí přibližně v době, kdy tam dorazí, lidé umírat na nedostatek kyslíku. I za předpokladu, že by se *Kondor* objevil krátce poté, nebylo pravděpodobné, že by ji Preach dokázal najít rychleji než za

další tři nebo čtyři hodiny. Možné to bylo. Mohlo se dokonce stát, že vyskočí vedle ní. Ale příliš pravděpodobné to nebylo.

„*Není to tvoje chyba*," řekl znovu Bill.

„Odejdi, Bille!" utrhla se na něj.

Zmizel a nechal ji samotnou v cvakání, říhání a šepotu prázdné lodě.

Zůstala na můstku přes půlnoc. Někdy kolem jedné motory dunivě ožily a zahájily dlouhé zpomalování *Wildside* na setkání se stanicí.

Prohledala archivy a našla starý program z UNN, ve kterém Dimenna, Mary Harperová a někdo, koho neznala, nějaký Mark Child, obhajovali před komisí Akademie život na stanici Renesance. „Myslíte si," zeptala se Harperová, „že bychom po svých kolezích chtěli, aby tam letěli, že bychom tam odjeli my sami, kdybychom si nebyli jistí, že je to *bezpečné?"* Child byl hubený, šedivý, unavený. Ale demonstroval své pohrdání každým, kdo s ním nesouhlasil. Stačí, když mě budete poslouchat, naznačoval, a všechno bude v pořádku. Dimenna nebyl o mnoho lepší. „Riziko samozřejmě existuje," uzavřel na konci slyšení. „Ale jsme ochotní je přijmout."

Co předtím tvrdil jí? *Já jsem jim říkal, že se to stane.* Poslouchala, jak se svými kolegy velice důrazně ubezpečuje svět, že ne. Kruci, dovezli si sem své rodinné příslušníky!

Poté, co jim předseda poděkoval, že přišli, Child maličko přikývl, jak se to dělává, když poslední člověk u stolu složí karty. Věděl, že vyhráli. Renesance stála už příliš mnoho peněz a v sázce byla reputace několika mocných lidí.

Ano, byli ochotní přijmout riziko. A když teď šlo do tuhého, vyhlíželi starou Hutch, až přiletí a posbírá žetony. Dělej holka, pohni sem s tou svou zadnicí! Ať už tu nejsme.

Krátce před pátou vylezla z křesla, odšourala se do své kajuty, dala si sprchu, vyčistila si zuby a oblékla si čistou uniformu.

Zkontrolovala jednotlivé oddíly, aby se ujistila, že jsou připravené. Pro ochranu pasažérů navíc potřebovala další lůžkoviny a matrace. Vezmou se ze stanice. Pověřila Billa, aby se připravil zvýšit výkon ventilace na maximum.

Když s tím byla hotová, vrátila se na můstek. To, že nedokázala říct Dimennovi pravdu o jejich situaci, nad ní viselo jako temný mrak, a nějakým způsobem to, alespoň v její psychice, přenášelo vinu za tu kalamitu na ni. Věděla, že je to šílené, ale nedokázala se toho zbavit.

„Jsme tam, kde máme být,“ oznámil Bill a přerušil tak její boj. *„Přílet na místo za dvacet sedm minut.“* Na sobě měl šedé sportovní sako a kalhoty, které se k němu hodily. *„Prozíravé by bylo zavřít to tady už před lety.“*

„Spousta lidí spojila svou kariéru s Renesancí,“ řekla. „Všechny podrobnosti vzniku hvězd zatím nechápe nikdo. Je to důležitý projekt. Ale poslali ven špatné lidi, měli smůlu, a tak se nejspíš musí stát, že zůstanou, dokud nespadne střecha.“

Mlha byla čím dál jasnější.

Hutch sledovala, jak se mihotá za půl tuctem obrazovek, když do ticha promluvil Bill. *„Mám spojení s Renesancí.“*

Díkybohu! „Sežeň mi Dimennu, Bille.“

Na komunikačním monitoru probliklo několik deformovaných obrazů. „Vítejte na Renesanci,“ řekl zvláštní hlas, než se rozpadl. Signál byl slabý. Měli vlastní problémy s vysílačem. Obraz se několikrát rozjasnil a zmizel. Když se jej Billovi nakonec podařilo ustálit, měla před sebou Dimennu.

„Dobré ráno, pane profesore,“ řekla Hutch.

Sklíčeně se na ni podíval. *„Dělali jsme si o vás starosti. Rád vidím, že jste přežila. A že jste tady.“*

Hutch pokývala hlavou. „Máme problém,“ přiznala. „Je tato linka soukromá?“

Svaly v dolní části jeho obličeje se pohnuly. *„Ne. Ale to nevadí. Řekněte, co chcete říct.“*

„Někde nastala komunikační porucha. *Wildside* má omezenou kapacitu. Nevěděla jsem o tom, že máte rodinné příslušníky.“

„Cože? Proboha, ženská, jak se to mohlo stát?“

Možná proto, že nikoho nenapadlo, že byste mohli být tak pitomí a své rodinně příslušníky sem přivézt. Ale nechala to být. „Loď je konstruovaná pro přepravu jednatřiceti pasažérů. Máme…“

„Co to má být?“ Zrudl v obličeji a Hutch se zdálo, že na ni začne křičet. *„Co máme s tím zbytkem lidí udělat?“* Otřel si ústa hřbetem ruky a podíval se nejdřív na jednu stranu, pak na druhou. Někoho poslouchal. Pak se zeptal: *„Přiletí další loď?“*

„Možná,“ řekla.

„Možná.“

Podívala se na něj. „Chtěla bych se vás na něco zeptat. Zasáhl nás EMP.“

„Byl to únik z výtrysku částic. Čas od času se to stává. Nebyl to EMP v přesném slova smyslu.“ Trochu se uvolnil, jako by mu hovor o něčem jiném pomáhal odvést pozornost od rozhodnutí, která bude muset učinit.

„Efekt to mělo stejný. Všechno na trupu je spálené.“

„Ano. To proud vysokoenergetických částic dělá. Nás to taky vyřadilo z provozu. Na co jste se chtěla zeptat?“

„Podařilo se vám to opravit? Byli jste v kontaktu se Serenity?“

„Ne. Venku je příliš silné záření. Abychom s vámi mohli mluvit, nainstalovali jsme vysílač dovnitř. Nic víc nemáme.“

Polkla a pokusila se získat kontrolu nad hlasem. „V tom případě o situaci nevědí.“

„Určitě vědí, že jsme se odmlčeli. Mluvili jsme s nimi, když se to stalo.“

„Vědí, že se musíte evakuovat?“

„Informovali jsme je o tom.“

Bylo to jako trhání zubů. „A stihli jste se vyjádřit dřív, než vás to přerušilo?“

Měl co dělat, aby zachoval klid. *„Ano.“*

Fajn. Vědí, že potřebuje vypadnout. A vědí, že *Wildside* je malá. To by mělo znamenat, *musí* znamenat, že *Kondor* je na cestě.

„Ještě něco, kapitánko Hutchinsová?“

Ano. „Pošlete nám všechno, co o té protuberanci máte.“

Postupovala dál. Byla velká, byla žhavá a chystala se udělat z Renesance vzpomínku. Její dosah se uzavřel na 6,6 milionech kilometrů a blížila se rychlostí třiceti sedmi tisíc kilometrů za minutu. Hutch bude potřebovat hodinu na oběžné dráze, než získá dostatečnou hybnost k odletu.

Dokáže uniknout, ale připeče jí to nohy.

Poděkovala mu a ukončila spojení. O několik okamžiků později zahlédla v mlze stříbrný záblesk. Stanice.

Stanice Renesance se skládala ze tří starých nadsvětelných lodí: *Belize*, bývalého průzkumného plavidla Akademie, *Nakagumy*, lodě, která kdysi vozila materiál a lidi terraformovačům na Quraquu, a legendárního *Harbingera*, který objevil Noky, jedinou známou žijící mimozemskou civilizaci. Probíhal dlouhý boj o to, aby byl *Harbinger* prohlášen za celosvětovou památku, ale nepodařilo se to a slavná loď měla skončit svou existenci ve zdejším pekle.

Odstranili jim motory, masivně vyztužili trupy a posílili chlazení. Lodě propojovaly silné spojovací trubice a trupy byly pokryté širokým spektrem senzorů, antén, částicových detektorů, měničů a různého dalšího hardwaru.

Přes trup *Nakagumy* se táhl hrdý nápis AKADEMIE VĚDY A TECHNIKY. A zadní část *Harbingeru* nesla znak Akademie, pergamenový svitek a lampu po stranách modré země Světové rady.

Za normálních okolností by přenechala loď Billovi, který rád přistával, nebo to alespoň tvrdil. Ale bez senzorů přepnula na manuální řízení.

Velkou část *Nakagumy*, s převahou největšího plavidla z trojice, uvnitř demontovali, aby vytvořili servisní dok pro přilétající lodě. Přešla na stejnou oběžnou dráhu a výšku a pomalu se blížila. Rozsvítilo se několik řad montážních reflektorů, aby ji navedly, a měla asistenci kontrolora. Bez systémů bylo navádění docela primitivní: *„Několik stupňů doleva. Maličko pomaleji. Tak je to dobře. Pokračujte.“*

„Vedeš si dobře,“ poznamenal Bill.

Nepředpokládalo se, že UI budou projevovat sarkasmus, ale tady se ozval. „Díky, Bille,“ odpověděla tiše.

Hladce prolétla vraty do nitra *Nakagumy* a zaparkovala v doku.

„Přepni na údržbový režim,“ řekla.

UI potvrdila přijetí instrukce. Motory se vypnuly a energie se snížila na minimum. Z doku se odvinula propojovací trubice a napojila se na její přechodovou komoru. Zkontrolovala, jestli její

uniforma vypadá dobře, otevřela dveře a prošla do stanice Renesance. Dimenna tam čekal. Díval se mimo ni, jako by neexistovala. „Nemáte mnoho času," řekl.

Potřebovala vyměnit spálené přístroje na trupu.

Její pasažéři už přicházeli. Většinou ženy a děti. Nesli si zavazadla. Několik menších dětí mělo hračky, modely kosmických lodí, míče a panenky.

Venku přispěchali po tlumícím pásu technici v ochranných oděvech a zasunuli palivové hadice.

Hutch odstoupila, aby nechala pasažéry nastoupit. Další, manželé, přátelé, pravděpodobně otcové a několik žen, vyšli na observační ochoz. Jedna z žen postrčila před sebe dítě, chlapce s pískovými vlasy, asi šestiletého. Po tvářích jí stékaly slzy. Poprosila Hutch, aby dala na chlapce pozor, a otočila se k Dimennovi. „Neopustím ho," řekla o někom, kdo tam nebyl. „Dejte na moje místo někoho jiného."

„Mandy…," oslovil ji ředitel.

„Jmenuje se Jay," řekla Mandy Hutch. Objala chlapce, přibylo slz, a pak byla najednou pryč, protlačovala se zpátky mezi těmi, kteří se snažili nastoupit.

„Rozhodli jsme se, že loď nebudeme přeplňovat," řekl Dimenna. „Někteří z nás zůstanou."

„To nejde…"

Zvedl ruku. Věc byla rozhodnuta. „Její manžel je vedoucím oddělení."

V tom okamžiku pocítila Hutch k Barberovi nenávist, silnější než všechny jiné emoce, které kdy v životě poznala. Přála mu smrt.

„Seženu někoho místo ní," řekl chladně Dimenna. „Jak přesně to uděláme? Pětadvacet z nás se nabídlo, že zůstanou. Můžeme to tak udělat? Dává to rozumné číslo? Nebo můžete přibrat ještě několik dalších, aniž byste ohrozila bezpečnost?"

Byl to nejstrašlivější okamžik jejího života.

„Nemusíme to udělat tímto způsobem. Můžeme vzít na palubu všechny a…"

„My jsme se rozhodli, že to tak uděláme."

Měl samozřejmě pravdu. Pokud by se na *Wildside* nalodili všichni, vytvořili by hmotnost navíc, zpomalili by zrychlování, spotřebovali vzduch, ohrozili ostatní a nakonec, pokud by se nestal zázrak, by museli vyjít ven přechodovou komorou. Pokud by zůstali, byli by alespoň na místě, o němž záchranné plavidlo ví, a snad tam i přiletí. Šance byla dosti malá, ale možná nejlepší, jakou měli.

„Hutch,“ ozval se Bill, *„jestli máme odletět, musíš se postarat o několik věcí.“*

Svět kolem ní se houpal. Podívala se z Dimenny na lidi, kteří klopýtali přechodovou komorou. Na děti, které se ptaly, proč s nimi otcové nejdou, na zoufalé obličeje shromážděné uvnitř ochozu.

„Hutch…“ Bill nasazoval silnější hlas. *„Je důležité, abychom dokončili opravy na trupu. Času je velice málo.“*

Skoro ho neslyšela. Dimenna stál před ní jako soudce.

A to byl okamžik, kdy se jako zachránce objevil Preacher Brawley. Signálu z *Kondora* si mohl někdo všimnout už dřív, kdyby byli někteří staniční technici na svých místech. Ale Bill jej zachytil a okamžitě poznal, o co se jedná.

„Hutch,“ řekl jí, *„mám dobrou zprávu.“*

kapitola 2

září 2224

Na své listině nesmrtelných má jména, nad nimiž sláva rudne studem.

– William Hazlitt.
***Charakteristiky*, XXII, 1823**

Když Akademie oznámila, že Clay Barber dostane za své počínání v průběhu krize na stanici Renesance zvláštní medaili za zásluhy, Hutch si uvědomila, že je čas odejít. Měla za sebou více než dvacet let převážení lidí a nákladu sem a tam mezi Zemí a jejími různými výspami. Lety byly dlouhé a jednotvárné. Trávila týdny zavřená v lodi, obvykle bez posádky, s kodexem, který po ní žádal, aby společenské kontakty se svými pasažéry omezovala na minimum, bez širé oblohy, bez prázdných pláží, bez bouřek nebo německých restaurací. A bez toho, aby její služby někdo ocenil. Za to, že jiným lidem zachránila zadek.

Jiné ženy v jejím věku měly rodiny, kariéry, nebo alespoň milence. Pokud by nenastala nějaká radikální změna, Hutch před sebou neměla žádnou perspektivu že by se vdala, žádnou pravděpodobnost povýšení a žádnou reálnou šanci zažít něco víc než občasný krátký románek. Nikdy nebyla dost dlouho na jednom místě.

Akademie ji navíc za poslední rok nechala dvakrát ve štychu, jednou na Deepsix a teď na stanici Renesance. To stačilo. Byl čas odejít. Najít si někde příjemnou klidnou práci jako plavčík nebo lesní

protipožární hlídka. Penze by jí na udržení střechy nad hlavou stačila, takže by si mohla dovolit dělat, co bude chtít.

Vrátila se na Serenity pro doplnění paliva a opravy a pak odvezla část personálu ze stanice Renesance zpátky na Zemi. Byl to pětitýdenní let, jehož většinu strávila tím, že seděla na můstku a dělala plány.

Její pasažéři si ve velkém stěžovali na vedení a na to, že jejich životy se zbytečně ocitly v ohrožení. A na zpáteční cestě mezi nimi jako komunitou vzniklo pouto, které bylo možná silnější než všechno to, co je drželo pohromadě na Renesanci, protože teď měli společně za sebou strašlivý zážitek.

Hráli bridž, posedávali ve společenské místnosti a pořádali pikniky na virtuální pláži. Hutch sice nikdo nevylučoval, dokonce mezi nimi byla docela oblíbená, zejména mezi některými mladšími muži, ale přesto pro ně byla osobou, která k nim nepatří, žena, které z jejich pohledu žádné nebezpečí nehrozilo.

Po dvou týdnech letu jí přišlo pozvání na předání ceny Clayi Barberovi, které se mělo konat v Brimsonově sále Akademie v Arlingtonu v den založení, 29. září. Byla rozhodnutá je s díky odmítnout. Ale potom si všimla, že na seznamu hostů je Preacherovo jméno.

To vrhalo na akci docela jiné světlo. Ne že by mu chtěla nadbíhat nebo něco takového, ale neměla co ztratit.

Mezitím zformulovala svou žádost o odchod do výslužby. Měla mít třicetidenní dovolenou, ale rozhodla se, že si ten čas nechá proplatit a jednoduše odejde hned, jakmile přiletí domů.

„*Opravdu se nevrátíš?*“ zeptal se Bill. Vypadal mladě, mužně, pohledně. Věnoval jí lišácký úsměv, plný příslibů.

„Nemáš dostatečný software, aby to fungovalo, Bille.“

Zasmál se. Ale znělo to vážně. „*Bude se mi po tobě stýskat, Hutch!*“

„Mně po tobě taky, parťáku.“

Vědecká obec měla na banketu silné zastoupení. Kromě toho se zúčastnilo a nechalo se fotografovat několik významných a celá řada méně významných politiků. V čele stolu seděli s vrchním komisařem

také členové různých filantropických skupin, které Akademii od jejího vzniku aktivně podporovaly. Estel Triplettová, která hrála Ginny Hazeltinovou v loňském megahitu *Rychlejší než světlo* zahájila slavnost emotivním přednesem písně „Ztraceni ve hvězdách“.

Podávalo se kuře s rýží a zelenými fazolkami a pestrý výběr ovoce a dezertů. Jak to na banketech obvykle bývá, jídlo nebylo špatné.

Sylvie Virgilová, výkonná ředitelka Akademie, uvedla program, představila hosty a vyslovila zvláštní uznání Matthewu Brawleymu, který po upozornění Barberem „dorazil v kritickém okamžiku“ na záchranu doktora Dimenny, jeho týmu a rodinných příslušníků. Preach přišel dopředu, dostal plaketu a sklidil potlesk. *Vypadal* jako hrdina. Měřil jen maličko přes průměrnou výšku, ale chodil jako muž, který by neváhal a pustil se do křížku s tygrem. Nějakým způsobem dokázal zároveň vykouzlit skromný, sebepodceňující úsměv, který říkal, že hrdiny jsme přece všichni, on byl jen náhodou ve správnou dobu na správném místě.

Hutch ho pozorovala a cítila, jak jí buší srdce. A proč vlastně ne? Měla na to nárok.

Virgilová pak požádala, aby vstali všichni, kteří byli na stanici Renesance, když došlo ke katastrofě. Seděli víceméně pospolu v levé přední části sálu. Vstali a usmáli se, zahrnuli publikum úsměvy. Kamery najely na detaily a místností se rozburácel potlesk. Jedno z menších dětí se zmateně rozhlédlo kolem sebe.

Ředitelka pak vyzvala senátora Allena Nazariana, aby Barberovi předal cenu.

Nazarian byl členem výboru pro vědu a výzkum, kde bojoval za finance pro Akademii. Byl jedním z nejširších lidí, jaké kdy Hutch viděla, ale navzdory svým mírám v pase povstal s elegancí, přijal potlesk, dokráčel k řečnickému pultu a rozhlédl se po stolech. „Dámy a pánové,“ řekl s přízvukem bostonských bráhmanů, „je pro mne ctí účastnit se dnes večer spolu s vámi této šťastné události.“

V podobně vzletném duchu pokračoval dalších několik minut o nebezpečí a tvrdosti podmínek, v nichž se odehrává vědecký výzkum v nepřátelském prostředí mimo Zemi. „Naši lidé neustále riskují své

životy. A stačí projít se těmito budovami, aby člověk viděl pamětní desky na počest těch, kteří přinesli oběť nejvyšší.

Dnes večer tu naštěstí žádný památník nepřibude. Žádný pomník. A za tu šťastnou skutečnost vděčíme úsudku a rychlé reakci jednoho člověka. Všichni tady ten příběh znáte, jak Barber správně vyhodnotil nebezpečí, když současně zaniklo spojení jak se stanici Renesance, tak s *Wildside*."

Na Hutch se její emoce musely viditelně projevovat – mladík po její pravici se jí zeptal, jestli jí není špatně.

„Clay poznal charakteristické znaky EMP," pokračoval Nazarian. „A pochopil, co přerušené spojení znamená, že podmínky na Proteovi se zhoršily. Mohlo se stát, že v nebezpečí se ocitnou Renesance i loď. Nemohl si být jistý, co se děje, a na záchranu mohl poslat jediné plavidlo, *Kondora*. Ale vzdálenost mezi *Kondorem* a lidmi u Protea se s každou minutou odkladu zvětšovala.

V nejlepší tradici Akademie uvážil nejhorší variantu a *Kondora* odklonil. A tomuto šťastnému rozhodnutí vděčíme za životy mužů, žen a dětí, kteří u Protea žili a pracovali." Otočil se a pohlédl doleva. „Doktore Barbere!"

Barber, který seděl v přední části stolu, s náležitou skromností vstal. Usmál se na obecenstvo a vykročil vpřed.

Nazarian se sklonil vedle pultu a vzal do ruky předmět zabalený do zelené látky. Byl to medailon. „Je mi obrovským potěšením…"

Barber se rozzářil.

Nazarian přečetl nápis: „… za prokázání úsudku a iniciativy, v jejichž důsledku bylo ze stanice Renesance zachráněno padesát šest osob. Uděleno za zásluhy vrchním komisařem, 29. září 2224."

Dimenna, který seděl u stolu kousek od Hutch, se na ni přes rameno podíval a pak se k ní naklonil. „Vsadím se, že jste ráda, že tam byl a vytahal za vás kaštany z ohně, Hutchinsová."

Barber cenu zvedl, aby si ji všichni mohli prohlédnout, potřásl si s Nazarianem rukou a otočil se k publiku. Přiznal, že neudělal nic jiného, než co by za daných okolností udělal každý jiný dispečer letového provozu. Závěr, který se dal z důkazů odvodit, byl poměrně jasný. Poděkoval Sáře Smithové, kontrolorce, která ho na anomálii upozornila. A Preacheru – Barber vypustil *Matthewa* a použil jméno,

pod kterým byl ten muž známý doopravdy – Brawleymu, jenž neotálel se záchrannou akcí, jakmile byl na nebezpečí upozorněn. Na jeho naléhání Matt znovu vstal a byl odměněn druhým kolem aplausu. Jistě, byla zde také Priscilla Hutchinsová, která pomohla odvézt část personálu ve *Wilside.* Hutch vstala a sklidila sporadický potlesk.

Jakmile bylo po oficialitách, všimla si, že Preach zamířil směrem k ní. Pomalu vyšla zadními dveřmi, dala mu čas. Hovořila právě s několika lidmi z administrativy Akademie, když ji dostihl, zářivě se na ni usmál, sklonil se a cudně ji políbil na tvář. „Rád tě zase vidím, Hutch," řekl.

Během záchranné akce neměli čas si promluvit. Hutch musela opravit zničenou elektroniku a *Kondor* čekal, až se bude moci se stanicí spojit. Zatímco lezla po trupu a instalovala nové přístroje, Preach byl nervózní. „Nechci tě nějak honit, zlato," řekl. A dodal: „Nedá se říct, že bychom měli času na rozdávání."

Zvládla to udělat za celých sedmnáct minut. O tři minuty později mu popřála hodně štěstí a vyklidila prostor.

Měla před protuberancí velký náskok a věděla, že *Wildside* nebude mít problém. Ale bylo jasné, že *Kondor* bude potřebovat rychle zmizet a nasadit pořádné zrychlení. Bude to drsná jízda s velkým rizikem. Ale Preacher je z toho dostal a o několik dní později je dovezl na stanici Serenity. Tou dobou už byla Hutch pryč, na cestě domů.

„Nevěděl jsem, že tu budeš," prohlásil. „Slyšel jsem, že jsi na služební cestě."

Hutch pokývala hlavou. „To mě nepřekvapuje. Pro ně jsou všichni pořád na služební cestě."

„Skutečně Akademie dává ceny za to, když je někdo dost chytrý, aby vybruslil z maléru, k němuž především vůbec nemělo dojít?"

Zasmála se a mávla nad tím rukou. „Nikdy v životě jsem neměla větší radost, že někoho vidím, Preachi." Řekla mu už předtím z *Wildside*, jak je mu vděčná, že přiletěl včas, a on se usmál, pokrčil rameny a připustil, že je rád, že mohl pomoci.

„Ale tohle jim přičtu k dobru," řekl Preach. „Musím mít rád každého, kdo mi dá příležitost získat si vděčnost krásné ženy." Rozhlédl se po sále. „Co kdybys se mnou zašla na drink do Estakády?"

„Pod podmínkou, že mi ukážeš svou plaketu."

Přikývl a rozbalil ji pro ni. Bylo na ní vyobrazení *Kondora* a nápis: *Expres spásy*. Byla z leštěného dubového dřeva a Hutch pocítila lehkou závist.

„Expres spásy?" zeptala se.

Rozehrál pro ni pobavený úsměv. „Lepší než *Preacher zase jede*, což prý byla původní varianta."

Mířili ke dveřím, když si jich všimla Virgilová, ukázala, že mají počkat a došla k nim. Podívala se z jednoho na druhého. „Tomu říkám štěstí," prohlásila, „najít vás dva spolu."

Hutch ředitelku představila. „Jsme vám oběma zavázaní," řekla Virgilová a potřásla si s Preachem rukou. Odvedla si je stranou. „Mohlo to tam skončit katastrofou. Kdybyste je odtamtud všechny neodvezli, mohlo dojít k mediální pohromě, která by mohla znamenat náš úplný konec."

A taky by umřeli lidi. Ale to nic…

Měla k vděčnosti dobrý důvod. Ředitelka byla jedním z činovníků, kteří odsouhlasili rozhodnutí nechat Renesanci otevřenou.

„Měli jste štěstí," zahučel Prech a podíval se na ni s vážným výrazem. Hutch došla k závěru, že ve večerním obleku je výjimečně hezký. Modré sako, bílá košile, modrá kravata. Prsten s orlem na čtvrtém prstu levé ruky. Byl stříbrný a dostal ho od Světového humanitárního výboru za to, že na vlastní náklady odvezl nouzové zdravotní vybavení na Quraquu.

Přistihl ji, jak si ho prohlíží. V jeho výrazu se něco maličko změnilo, zjihl. Krátce přejel pohledem po jejích holých ramenou.

No ovšem, pomyslela si.

Jestli Virgilová něco z této vzájemné výměny zachytila, nechala si to pro sebe. Byla vyhlášená svou tvrdostí a říkalo se o ní, že dělala striptérku, aby si mohla zaplatit studium. Účel světí prostředky. Byla by to krásná žena, nebýt toho, že všechno na ní bylo jaksi ostré. Vždycky mluvila velitelským hlasem, měla příliš pronikavé oči a

chovala se až trochu moc sebevědomě. Byla třikrát vdaná. Nikdo kontrakt neobnovil.

„Hutch," řekla, „mohla bych s tebou chvíli mluvit o tvém přestupu?"

Odchodu do penze. „Samozřejmě, Sylvie." *Ale byla bych raději, kdybys to nedělala.*

„Chtěla jsem, abys věděla, že mě mrzí, když vidím, že přemýšlíš o odchodu od nás."

„Je na čase," odvětila Hutch.

„Těžko ti mohu vyvrátit tvé pocity." Podívala se na Preache. „Přicházíme o prvotřídního důstojníka."

Preach podle očekávání přikývl, jako by to věděl stejně dobře jako všichni.

„Hutch, chtěla bych tě požádat o laskavost. Ráda bych tě přesvědčila, abys pro nás vykonala ještě jednu misi. Je to důležité. A žádost byla konkrétně o tebe."

„Skutečně? A od koho?"

„Navíc," pokračovala ředitelka, jako by Hutch nepromluvila, „bychom si velice přáli, abys u Akademie zůstala. Myslím, že ti budu moci nabídnout pozici na zemi, ve které se nebudeš nudit. Za několik týdnů. A byla bych ráda, kdyby sis to nechala pro sebe, protože formálně to místo musíme zveřejnit." *Předstírat, že všichni žadatelé budou seriózně posouzeni.* „Zůstala bys tady v Arlingtonu," dodala.

Na to Hutch nebyla připravená. Čekala, že ji jednoduše vyřadí, žádné zádrhely, velice vám děkujeme, ať se vám daří, napište, až si najdete práci. „O jakou misi jde?" zeptala se.

Virgilová převzala Akademii necelý rok předtím. Nemarnila čas a pustila se do vyklízení mrtvého dřeva, jak se říkalo. Což se týkalo většiny administrativních pracovníků. Znělo to, jako by někdo další upadl v nemilost. „Nemohli bychom jít do mé kanceláře a zbytek vyřídit tam?" navrhla.

Hutch zaváhala. Nechtěla od Preache odejít.

„Vy oba," dodala Virgillová a mile se usmála jeho překvapení. *Ať se o ní říká cokoli,* pomyslela si Hutch, *ta ženská není žádný blbec.*

Hutch si vzala svůj pléd, Preacher se nasoukal do kabátu a Virgilová je vyvedla do parku. Po mostě přešli nad okrasným

jezírkem. Noc byla oblačná, větrná, hrozila deštěm. Světla Washingtonu tvořila záři na severním obzoru. Pro odcházející hosty slétlo několik taxíků.

„Krásný večírek," řekla Hutch.

„Ano, byl to emocionální večer." Virgillová si z pouzdra zdobeného rytinami vzala tabletku a spolkla ji. Říkalo se, že má zdravotní problémy. „Až to všechno přejde, vyzvu ho, aby odstoupil."

Hutch si tu poznámku musela projít ještě jednou, než pochopila, že mluví o Barberovi.

Zastavili se uprostřed mostu. „Říkám ti to proto, Hutch, že chci, abys pochopila, že si tvé diskrétnosti vážím. Vím, že jsi s tím mohla vyjít ven a udělat nám všem problémy."

Hutch neodpověděla.

„Byla jsi dost inteligentní, abys pochopila, že by to ničemu neprospělo, zato by to mohlo napáchat velké škody. Akademie má politické nepřátele, kteří by takový incident velice rádi využili pro argumentaci, že nejsme příliš schopní. Aby nás vyřadili ze hry, pokud to půjde."

V jezírku něco šplouchlo.

Preach se postavil Virgilové do výhledu. „Jak neschopná je Akademie? Barber tam mohl zabít spoustu lidí. Když na to přijde…"

„To mohl i Dimenna." Vypadalo to, že Virgilové je zima. Na začátku večera bylo teplo a ona měla přes šaty jen lehké sako. „Já vím."

„Proto jste se mnou chtěla mluvit?" zeptal se Preach, který se stále viditelně divil, proč se toho účastní.

„Ne. Chtěla jsem vás pochválit za zdravý rozum. A chtěla jsem vás ubezpečit, že problém řeším. On už se na Serenity nevrátí." Zachvěla se. „A mám nabídku taky pro vás. Pojďme tam, kde je teplo."

O několik minut později spěšně vstoupili do administrativní budovy a vyšli do prvního patra. Světla se před nimi rozsvěcovala, dveře se otevíraly, až se ocitli v kanceláři ředitele. Virgilová vytáhla ze skříně svetr a dala si ho kolem ramen. Zeptala se, jestli je Hutch

zima. Ne? Dobrá. „Můžu vám dát něco k pití?“ Vysypala ze sebe, co má k dispozici, a pokynula ke dvěma polstrovaným křesílkům.

Kancelář byla prostorná, přepychová v duchu státních institucí. Koženka. Tmavě mořené stěny. Spousty plaket. Montroseho cena za úspěchy v oboru lineární matematiky. Medaile vrchního komisaře za úspěchy v oblasti vědy. Občan roku státu Maryland. Kanadská matka roku. Na stole fotografie bývalého manžela a dcer, dvojčat. Fotografie ředitelky s Oberrightem, se Simpsonem a Dawesem, s hvězdou simulací Dashielem Bannerem, s prezidentem. Celkově se dalo říct, že na těch stěnách viselo dost zastrašujícího materiálu.

Preach si řekl o sklenku bordeaux. Hutch se rozhodla pro mandlový likér. Ředitelka si nalila do třetí skleničky brandy a sedla si za obrovský ořechový stůl.

Upila a přejela pohledem z jednoho na druhého. Viditelně se bavila jejich zmatkem. „Předpokládám,“ začala, „že jste slyšeli o misi *Benjamin*.“

Hutch o ní samozřejmě věděla. Ale Preach zavrtěl hlavou. Ne, neměl ponětí, o čem ředitelka mluví. „Byla to vědecká expedice k neutronové hvězdě,“ řekla Hutch. „Před několika lety. Kolovaly pověsti, že něco zaslechli. Nějaké rádiové signály nebo tak. Jedenáct nula sedm, ne? Ale nepodařilo se jim nic potvrdit.“

„Nebyla to pověst,“ odpověděla Virgilová. „Zachytili rádiový signál, který vypadal jako umělý.“

„Kdo další tam byl?“ zeptal se Preach.

„O to právě jde, ne? Nikdo nebyl ani trochu blízko.“ Odložila skleničku. „Langley tam zůstal půl roku. Kapitán. Už nikdy nic nezaslechli. Ani šepot.“

Preach pokrčil rameny. „To není nijak výjimečná historka. Každou chvíli někdo něco zaslechne.“

„Preachere, oni použili satelitní systém. Když se vrátili, nechali satelity na místě.“

„A jeden z nich to zachytil znovu,“ zkusila hádat Hutch.

Virgilová se otočila a podívala se přes okno na nádvoří. „Je to tak. Signál byl zachycen podruhé. Před třemi týdny jsme dostali zprávu.“

„A…“

„Zdroj se nachází na oběžné dráze kolem té neutronové hvězdy.“

„Nejspíš lokální anomálie,“ řekl Preach. „U takové bestie je možné cokoli. Podařilo se ho někomu rozluštit?“

„Ne. S překladem jsme nebyli úspěšní.“

Preach nevypadal spokojeně. „Kolik toho signálu bylo?“

„Mnoho ne. Jako v prvním případě. Jen něco přes sekundu. Vlna je úzká, satelit jí jenom prolétl. Je to *směrovaný* paprsek.“

„Směrovaný kam?“

Ředitelka rozhodila rukama. „Směr je kompatibilní s prvním výskytem. Ale cíl neznáme.“

„To dvakrát nepomůže.“

Pokrčila rameny. „Nezdá se, že by paprsek na něco mířil. Žádná planetární soustava tam samozřejmě není.

A nevšimli jsme si, že by kolem poletoval nějaký anomální objekt.“

„Což nic neznamená,“ řekl Preach.

Virgilová mu věnovala upřený pohled, čistě pracovní. „Prostě nevíme jistě, co se děje. Pravděpodobně nic. Někteří naši lidé se domnívají, že by to dokonce mohl být temporální odraz, signál z budoucí mise. Něco odraženého od časové deformace.“

Hutch měla za to, že časové deformace fungují jen několik sekund. I za těch nejextrémnějších podmínek. Ale nevyjádřila se k tomu. Pochopila však, kam to směřuje. A vypadalo to celkem jednoduše. Požádají ji, aby tam vzala nějaké vědce, počkala, zatímco budou poslouchat, a pak je odvezla zpátky.

Preach si ve světle lampy prohlížel své bordeaux. „Chcete, aby tam někdo letěl a porozhlédl se.“

„To přesně ne.“ Virgilová dopila, odložila sklenku a podívala se na Hutch. Lidé se potulovali kolem svého domova už více než půlstoletí. Našli hrstku živých planet, několikeré zříceniny a Noky. „Hutch, znáš Kontaktní společnost?“

„Jistě. Je to parta magorů, kteří chtějí objevit mimozemské civilizace.“

„Ne tak docela,“ řekla ředitelka. „A nejsem si jistá, jestli jsou to, ehm, magoři. Tvrdí, že neděláme dost, abychom se připravili na setkání s jinou inteligencí. Říkají, že je to jen otázka času, a my se

chováme, jako kdybychom měli celou galaxii jen pro sebe. Nejsem si tak úplně jistá, jestli bych si troufla se o to přít.“

„No a co? Nějakou dobu už tady jsme, a fakt je, že to *vypadá* prázdně.“

„Já myslím, že se to tak nedá říct,“ namítla Virgilová, „tady ani tam. Jde o to, že sehnali pro Akademii obrovské množství peněz. Pravda je, že se podle nich ke zjištění, kdo další je kolem, vyvíjí nedostatečné úsilí. Pro ně je to svatý grál, takže si myslí, že to má být hlavním cílem existence Akademie. A to je v pořádku. Nemáme důvod jim tu představu vyvracet.“

„A teď je zajímají ty signály od *1107*,“ řekl Preach.

„Ano, zajímají. Už dlouho na nás tlačí, abychom to prověřili. Vzhledem k tomu, jak tyto poslední informace zamíchaly situací, by nebylo moudré jen tak počkat, až to pomine.“ Ředitelka se opřela ve svém křesle a zabubnovala prsty o desku stolu. „Podle mě z toho nic nebude. A jak by taky mohlo? I kdyby *Benny* skutečně zachytil mimozemskou komunikaci, proč by tam její původci ještě tvrdli o čtyři roky později? Jasné? Chápete, co říkám? Nevím, jaké to má vysvětlení, ale vím, že to nejsou Marťani.“ Virgilová se dívala přímo na ni. „Hutch, ty víš kdo je George Hockelmann, že?“

Neměla ponětí.

„Dělá výkonného ředitele restaurací Miranda.“

„Aha! Ten s tajným receptem na tortily.“

„Něco na ten způsob. Zároveň je významným sponzorem iniciativ Akademie. Dokonce nám na konci roku věnuje *loď*.“

„Nadsvětelnou?“

„Ano. *Memphis*. Právě byla spuštěna.“

„Jmenuje se podle jeho rodného města,“ odhadla Hutch.

„Správně. Dostaneme ji po skončení roku.“

„Proč ta prodleva?“

„Nějak to souvisí s daněmi. Ale o to nejde.“ Ředitelka zaváhala. *Něco nám nechce říct*. „*Memphis* se poletí podívat k 1107.“

„Příští rok.“

„Příští *týden*.“

„Ale říkala jste…“

„Je zapůjčená.“

„Rozumím.“

„Chtěla bych, abys té misi velela ty, Hutch.“

„Proč *já?*“ zeptala se kapitánka.

„Hockelmann tě *chce*.“ Ředitelka se na ni zářivě usmála. „Je to důsledek té záležitosti na Deepsix. Je přesvědčený, že nikoho lepšího nemáme.“ Zarazila se. „Ne, že by to nebyla pravda. Dobře ti za to zaplatíme. A až se vrátíš, zařídím, aby tu na tebe něco čekalo.“

Jedenáct nula sedm byla daleko. „Je to štreka.“

„Hutch! Velice nám záleží na tom, aby byl ten člověk spokojený. Brala bych to jako osobní laskavost.“

„Kdo by vedl vědecký tým?“

„Právě to je na věci trochu neobvyklé. Žádný vědecký tým nebude.“ Ředitelka vstala, otočila dlaně proti sobě a snažila se vypadat, jako by všechno bylo v naprostém pořádku. „Hutch, byla by to v podstatě propagační akce. Vezla bys několik členů Kontaktní společnosti. Včetně Hockelmanna. Ukázala bys jim, co by chtěli vidět. Což bude velice těžká hvězda, která tam jen tak sedí. Chvíli budeš létat kolem a číhat na rádiové signály, dokud je to nepřestane bavit, a pak se vrátíš domů.“ Naklonila hlavu. „Uděláš to?“

Znělo to vcelku bezproblémově. „Jaké místo v Akademii se uvolňuje?“

„Kádrový ředitel.“

„Godwin?“

„Ano.“ Ředitelka se usmála. „Bude rezignovat.“

Ale nejspíš o tom ještě neví. Hutch si nemyslela, že by o to místo stála. Ale Brawleyho přítomnost zapůsobila. Bylo jí nepříjemné odmítnout takovou žádost, jestliže tam byl. Ne, že by na jeho názoru doopravdy záleželo.

„Rozmyslím si to,“ řekla.

„Máme jenom několik dní, Hutch. Bohužel to musím vědět ještě dnes v noci.“ Ředitelka vstala, obešla stůl a opřela se o něj. „Byla bych skutečně ráda, kdybys to vzala.“

Brawley si dával záležet, aby se díval někam jinam.

„Fajn,“ řekla Hutch.

„Výborně!“ Ředitelka vzala pero a načmárala si něco do bloku. „Jestli se zítra zastavíš na operačním, budou tam pro tebe mít

všechny detaily.“ Dolila Hutch skleničku a nasměrovala její pozornost k Preachovi. „Chtěla bych vám nabídnout zakázku, kapitáne Brawleyi!“

Preach povytáhl obočí. „Chcete, abych letěl taky?“

„Ne.“

Škoda, pomyslela si Hutch.

Virgilová se dotkla stolu a světla zhasla. Uprostřed místnosti se objevilo hvězdné pole. „Syrijská hvězdokupa,“ řekla. „Ta neutronová hvězda je *tady*.“ Pohnula ukazovátkem, aby to místo vyznačila. „A signál.“ Rozsvítil se trasovací bod a změnil se v čáru. Čára se pohybovala mezi hvězdami, až se dotkla jedné, která jasně zmodrala. „Společnost vyslovila domněnku, že by se cíl mohl nacházet mimo bezprostřední okolí 1107. Že signál je ve skutečnosti mezihvězdný.“ Pokrčila rameny. „Podle mě je to šílenost, ale nepřísluší mi, abych takové věci komentovala.“ Ukázala na modrou hvězdu a začala se probírat papíry na stole. „Mám tu někde katalogové číslo.“

Preach to zaujatě sledoval.

„Jak si můžete všimnout, neutronová hvězda, celá dráha signálu a bod B, cílová hvězda, se nacházejí daleko mimo bublinu.“ Za hranicí sféry prozkoumaného vesmíru o poloměru 120 světelných let, jejíž střed byl víceméně v Arlingtonu. „Mise *Benjamina Martina* byla naším prvním průnikem do té oblasti.

Společnost chce vyslat druhou misi do bodu B. Jsou ochotní ji financovat, ale chtějí, abychom ji zorganizovali my.“

„Proč já?“ zeptal se Preach. „Proč nepoužijete jednu ze svých lodí?“

„Tihle lidé mají rádi pohodlí. *Kondor* je o něco luxusnější než všechno, co můžeme nabídnout my.“ Podívala se na Hutch. „Určitě si všimneš, že i *Memphis* je něco víc, než na co jsi zvyklá.“ Podala Preachovi smlouvu. „Rádi bychom si pronajali vás a vaši loď. Přibližně na čtyři měsíce.“

Preach si prohlédl text. „Abych tomu porozuměl… Vy chcete, abych ty lidi dovezl do bodu B. Za jakým účelem?“

„Podívat se, co tam je.“

„Jak je to daleko? Od té neutronové hvězdy.“

Ředitelka rozsvítila lampu a nahlédla do poznámek. „Šestnáct světelných let.“

Preacher se zadíval na smlouvu. „Musím si zkontrolovat své ostatní závazky,“ řekl. „Ráno vám dám vědět.“

„Jak ti chutnalo to kuře?“ zeptal se Preach, když se vraceli po mostě zpátky.

„Bylo dobré,“ odpověděla Hutch.

Obloha se zatáhla a vítr s sebou přinášel drobný déšť. Podíval se dolů na ni těma velkýma modrýma očima. „Co takhle sendvič, než půjdeme spát? Nějaké *pořádné* jídlo.“

Nechali se odvézt přes Potomac ke Crystal Tower. Podle jejího názoru drahé, ale jestli se Brawley chtěl maličko předvést, byla ochotná spolupracovat.

Přistáli na střeše, sešli o patro níž do Maxie’s a posadili se do boxu s výhledem na Lincolnův památník a muzeum Bílého domu, zářící za bazénky. Ostrov Ústavy se jevil v dešti, který nabýval na intenzitě, jako čmouha světel. Z krbu se ozýval spokojený praskot, z reproduktorů se linula tichá hudba. Hutch si sundala pléd.

„Co si myslíš?“ zeptal se Preach. „Mám letět?“ V tom proměnlivém světle vypadal nádherně.

Usmála se. „Proč by ses na to měl ptát mě? Myslel jsi vážně, co jsi řekl? Máš jiné objednávky?“

„Můžu jiné úkoly vyřešit subdodávkou.“

„Takže to *vezmeš*.“

„Ano. Myslím, že vezmu. Ty peníze jsou slušné.“

Objevil se robot, zapálil svíčky a přijal objednávku, pro Hutch sýr a slaninu, pro Preache dušené hovězí. A dvě vychlazená piva. „Máš s těmi lidmi nějaké zkušenosti? S tou společností – jak se vlastně jmenuje?“

„*Kontaktní*. Několik jsem jich potkala. Jsou v pohodě. Pokud je nenecháš, aby začali mluvit o mimozemšťanech.“

Dostali pivo. Dotkli se sklenic. „Na nejkrásnější ženu v místnosti,“ řekl a dělal, že se rozhlíží, aby si svůj odhad potvrdil. „Ano,“ dodal, „mimo jakékoli pochyby.“

„Jsi moc milý, Preachi.“ Vložila do svého hlasu trochu brandy. Pak řekla: „Kdo ví? Třeba tam narazíš na zlato.“

Podíval se na ni přes okraj sklenice. „A co by tím zlatem mělo být?“

„Sousedi. Konečně. Po všech těch letech a všech těch zříceninách a stopách je konečně najdeme. Preach Brawley je najde. A rázem budeme mít někoho, s kým se dá mluvit.“

„Tak na sousedy!“ připil.

Donesli jim jídlo. Zatímco je robot servíroval, Hutch se podívala kolem sebe, přelétla pohledem několik desítek párů v restauraci a došla k závěru, že Preach má pravdu – skutečně *byla* nejatraktivnější ženou v místnosti.

Preach ochutnal své hovězí, přikývl na souhlas a zeptal se na její sendvič.

„Je skvělý,“ řekla. *Stejně jako společnost*.

Tichá hudba dozněla, objevili se virtuální hudebníci. Na sobě měli splývavé kaftany a byli vyzbrojení různými strunnými nástroji a trubkami. Jejich šéf, vytáhlý, svůdný, s tmavýma očima a celkově tmavým vzezřením, dal znamení a spustili první píseň:

Má láska koupila si lístek
na Babylonský expres
pojede mezi Chaldejci
kolem sfingy proletí
protože ráda mě má láskou pravou
na Babylonský expres.

„Další expres,“ poznamenala Hutch.

Preach se zamračil. „Kdo jsou ti chlapi?“

Nemělo ji to překvapit. I kdyby věděl, kdo jsou, tušila, že by před ní hrál neznalého. Preach jí nepřipadal jako člověk, který by se přiznal, že sleduje popkulturu. Zatvářila se shovívavě. „To je Chammurapi Smith a jeho Visící zahradníci,“ řekla. „*Babylonský expres* je kus, podle kterého je každý pozná.“

„Chápu proč asi.“

Hutch ztlumila hlasitost. Několik minut konverzovali, jestli bude pršet celou noc, odkud Hutch pochází, jak se Preach dostal k tomu, že začal dělat dopravce na nadsvětelných plavidlech. V polovině jídla Preach odložil vidličku, předklonil se a ztišil hlas. „Myslíš, že by tam *vážně* mohlo něco být?“

„Někde ano,“ odpověděla. „Určitě. Ale u neutronové hvězdy? Pochybuju.“

Dojedli a vyšli si na Vyhlídku. I tady si mohli dát kávu a hudba s Maxie’s hrála z reproduktorů. Ale byli tam jenom několik minut, když ji někdo vypnul a ve vzdáleném rohu se strhl nějaký rozruch.

„Teď ne, Davide!“ řekla nějaká žena tónem, který napovídal, že *teď* by byl velice vhodný okamžik. Oči se jí třpytily, bohaté černé vlasy jí splývaly do pasu a vypadala, jako by vypila trochu víc, než měla. Byla v červenočerném a měla výstřih až po pupík. Stáli s Davidem na malém pódiu. Profesionálové, došlo jí.

David byl obrovský mladý muž, pravděpodobně ještě o hlavu vyšší než Preacher. Vlasy měl zlaté a padaly mu do očí. „Beth,“ řekl, „lidem se to určitě bude líbit.“

Několik hostů zatleskalo.

Žena to vzdala. David otevřel pouzdro, vytáhl z něj toket a zapnul jej. Struny zabzučely energií.

Beth se zatvářila rezignovaně, řekla *tak jo, když musíš,* a postoupila k okraji pódia. David zlehka zahrál několik akordů. Dav se zvětšil. „Co byste chtěli slyšet?“ zeptala se Beth.

„Co třeba *Divokýho Dana?*“ řekl ženský hlas.

David zkusil několik akordů, doprovázených prudkým světlem a hutným zvukem, a pak toho nechal. „To je moc hlasité. Mám dnes smutnou náladu.“

„*Bar v Macon City,*“ navrhl baryton.

Beth se zasmála. „Tihle lidi jsou beznadějný případ,“ řekla. Lidé je začali povzbuzovat.

… Stála jak skála v tom baru v Macon City
Srdce mi vzala a pak už jsem to nebyl já
už nikdy jsem to nebyl já,
co stála jak skála v tom baru v Macon City…

Zanedlouho zpívali a tančili všichni. Hutch s Preachem se přidali. Zpíval dosti falešně, ale věděl o tom a možná dokonce pro efekt přeháněl. Když se Hutch smála, vesele se zašklebil. „Po několika skleničkách se to zlepší," řekl.

Užívala si jeho přítomnost a jeho objetí. Už dlouho vedle sebe neměla nikoho, kdo by ji dokázal takto elektrizovat.

Beth hrála a dav aplaudoval. Zazpívali *Lízátko z Rocky Mountain* a *Highballera*, rychlou písničku o magnetických vlacích. A *Hluboko v dole v Culver City*, *Poslední, kdo vyjde* a *Vzhůru na Archu.*

To už Beth seděla na pódiu, zpívala na přání, občas spustila nějakou podle vlastního výběru. Uprostřed *Zpěvu na usmířenou* si všimla Preache a vybídla ho, aby se k ní přidal. Podíval se na Hutch, jak bude reagovat. „Běž," řekla s hranou nenuceností. Možná nakonec *nebyla* nejkrásnější ženou v místnosti.

Zazpívali *Jacka z Providence*, který byl „věrný, dokud mi nezmizel z očí". Když skončili, propustila ho. Ale večer zakončila *Aztékou*, při níž se na něj celou dobu dívala a neponechávala pochybnosti o svých sympatiích.

V pauze odešli. Preacher doprovodil Hutch na střechu ke stanovišti taxíků a nasadil bezelstný výraz, když mu navrhla, aby zkusil štěstí.

Lilo jako z konve. Vznesli se do bouře a Preach působil zadumaně. „Hutch," řekl nakonec, „nemáš náhodou zítra čas?"

„Jedu do Princetonu, Preachi," odpověděla, „za mámou."

„Aha."

„Proč se ptáš?"

„Chtěl jsem ti navrhnout večeři." Odbyl celou věc pokrčením ramen. *Hloupý nápad! Mělo mě napadnout, že něco budeš mít.*

„Ona mě čeká, Preachi. Neviděla mě rok. Nemůžu z toho vycouvat." Instinkty jí říkaly, že je to jedině dobře. Neuspěchat to. Rozhodně ne, pokud o něj měla vážný zájem. „Ale víš co? V pátek budu zpátky. Co kdybychom se sešli potom?"

„Fajn." řekl. „Zavolej mi, až se vrátíš."

Taxík dosedl na střeše jejího hotelu. Preach mu řekl, aby počkal, vystoupil a doprovodil ji ke dveřím jejího apartmá. Otevřela a otočila

se zpátky k němu. Uvažovala, jestli ho má pozvat dál. Trochu moc pila, stejně jako on. „Díky, Preachi," řekla. „Byl to krásný večer."

„Taky dík." Sklonil se a cudně ji políbil na čelo. Rozevřel rty a protáhl polibek právě na tak dlouho, aby ji trošku rozpálil. *Tenhle chlapík ví, co dělá.* Potom jí veškeré rozhodování sebral z rukou, když vycouval. „Ty jsi jedinečná, Hutch." Nato se otočil a odešel.

Dívala se za ním, jak mizí ve výtahu, a musela bojovat s pocitem, že se zachovala jako idiot. Tiše zavřela dveře a přešla k oknu. O několik okamžiků později viděla, jak taxík vzlétl do noci a zatočil přibližně tím směrem, kde byla Crystal Tower.

kapitola 3

Dekadence získala v minulosti špatné jméno. Pravda je taková, že se v žádné éře nežije líp, než v dekadentní. Jídlo je dobré, alkohol teče proudem, ženy jsou obvykle povolné a ve válkách bojuje někdo jiný. O účet se pak musí vždy postarat další generace.

– Gregory Macallister.
***Na procházce Gomorou*, 2214**

Hutch se kolem desáté hodiny ohlásila na dispečinku a vyzvedla si instrukce. Dozvěděla se, že má čekat šest až osm pasažérů. Detaily ještě nebyly hotové. Šestého se měla konat porada v zasedací místnosti Akademie na Kole a odlet byl naplánován na 7. října.

Absolvovala také virtuální prohlídku *City of Memphis*. Byla o polovinu menší než většina dopravních lodí Akademie. Ale její velikost byla zapříčiněna do značné míry zmenšením prostoru vyhrazeného pro pohonné systémy, které umožnil technický pokrok jak Hazeltinových, tak fúzních motorů, jejichž technické údaje naznačovaly účinnost překračující všechno, co dosud viděla. Soustavy senzorů a komunikační systémy byly na úrovni doby, stejně jako velicí a řídicí funkce.

Vnitřek byl přiměřeně prostorný a neobyčejně luxusní. Kov a plasty, na které byla zvyklá, vystřídala měkká koženka, mořené obložení a měkké koberce na podlahách. Všude byly závěsy a táflování. Společenská místnost byla přitažlivě zařízena nábytkem, jaký by člověk (skoro) čekal v nějakém drahém klubu. Byl v ní také velín vybavený všemi tlačítky a displeji, které by si člověk mohl přát

ke zkoumání nové planety. Bylo by to spíš jako žít v jednom z těch velkolepých domů z jednadvacátého století na špičce Provincetownu. Můstek měl měkké osvětlení a bylo možné provanout jej různými vůněmi jako byla citronová, cedrová a tucet dalších. *Dejte mi trochu času a uvěřím, že si na to dokážu zvyknout.*

A co Bill?

Dispečer řekl, že balíček s UI je možné k lodi pořídit. Jelikož *Memphis* nebyla plavidlem Akademie, lodní inteligence zatím nebyla nainstalována. Čemu by dala přednost?

Rozhodla se pro Billa.

Doufala, že se objeví Preach, ale když se nenápadně zeptala, získala informaci, že se dostavil v devět, hned když otevřeli, vzal si své instrukce a odešel.

Cítila se zklamaná a uvažovala, že by svůj let domů změnila na pozdní odpoledne. Mohla by mu tak zavolat a navrhnout, aby se sešli v poledne u lehkého oběda. Měla to zařídit večer předtím, dokud byla příležitost. Nakonec ale ten nápad zavrhla jako nerozumný. Hlavně nevypadat nedočkavě!

Udělala si radost nějakým novým oblečením, vrátila se do svého apartmá, sbalila si a vzala si taxík na Národní.

U matky byla v sedm.

Hutchina matka, Teresa Margaret Hutchinsová, žila ve Farleyvillu, severním předměstí Princetonu. Když taxík slétl, čekala s půltuctem přátel před domem u přistávací plochy. Ve stromech vlál tu a tam nějaký fáborek a několik dětí z okolí se přišlo podívat, co se děje. Chyběla tomu jen středoškolská kapela.

Všichni se nemohli dočkat, až se setkají s Teresinou slavnou dcerou. Byl to rituál, který absolvovala pokaždé, když se vrátila. *Moje dcera, kosmická pilotka…*

Hutchin taxík přistál na ploše. Zaplatila, vystoupila, objala matku, objala se a potřásla si rukou se všemi ostatními. A máma řekla ženě ve středních letech, která se zřejmě jmenovala Weepy: „Priscilla byla s lidmi, kteří objevili mraky omega."

A lidé reagovali tak, jak na její návraty domů reagovali vždycky: „Musíš nám říct, drahoušku, jak to bylo loni na Deepsix."

„Znáš mého bratrance Jamieho? Pracuje na kosmické stanici u Quraquy.“

„Musí to být nádhera, létat mezi hvězdami!“

Ve skutečnosti to bylo nemožně nudné. Teď, když se setkala s realitou, byla ochotná sama před sebou přiznat, že žila určitý virtuální život. Většina pláží, které v životě navštívila, byla elektronická, stejně jako většina jejích večerních rozhledů z vrcholků hor, toulek idylickými lesy nebo procházek po chodnících největších měst světa. Napadlo ji, že totéž platí pro životy skoro všech ostatních, ale tuto představu zapudila.

Hutch chápala, že její matka je na dceru hrdá, ale bylo jí to nepříjemné. Sama neuměla dobře předstírat skromnost, když zatraceně dobře věděla, že má na kontě pár slušných úspěchů.

Ale nedalo se nic dělat, takže sklonila hlavu a snažila se přijít s těmi správnými reakcemi, jak se hrnuli v houfu zpátky do domu. Přiznala, že to nic velkého nebylo, že měla štěstí a hodně jí pomohli jiní. *To* byla jistě pravda.

Teresa přichystala různé sladkosti a nealkoholické nápoje a Hutch odpovídala nejlépe jak uměla na otázky, týkající se toho, proč má tak neobvyklé povolání, jestli se nechystá v nejbližší době usadit (o svých plánech na odchod se nezmínila) a zda je pravda, že se lidem obvykle udělá špatně, když lodě přecházejí do toho druhého prostoru; jak se mu říká? Skokový?

„Hyperprostor,“ řekla.

Jeden z hostů byl učitel a zeptal se jí, jestli by Hutch nepřišla do školy, když je doma, a neudělala přednášku. „Máme mnoho studentů,“ řekl, „kteří by si velice rádi poslechli některé vaše zážitky.“

Hutch souhlasila, a tak si domluvili datum.

Dva svobodní muži, profesor historie z Princetonu a finanční poradce na volné noze, se s ní snažili seznámit blíž. Oba byli na základní, vnějškové úrovni pohlední.

Ostře řezané rysy, čistá pleť, vlasy sčesané dozadu, hezké zuby. *Drž se zpátky*, řekla si. *Tohle je mámino dílo.*

Zdálo se, že profesor je její slávou ohromený a kompenzuje to tím, že se příliš usmívá. Konverzace se mu nedařila. Velice rád by se

s ní lépe poznal. Mohli by někdy zajít na oběd? Byl tak nervózní, až jí ho bylo líto.

„Moc ráda bych, Harry," odpověděla, „ale jsem tu jen na pár dní."

Finanční poradce se jmenoval Rick nebo Mick. Za celou dobu si v tom neudělala jasno. Byl až neskutečně charakterní a měl teorii, že se Severoamerická unie blíží morálnímu zhroucení, jak o tom evidentně svědčí zvyšující se počet lidí, kteří při první příležitosti odcházejí z manželství. S oblibou všem připomínal Řím v jeho posledním období a naznačoval, že on sám by byl trvalým a velice dobrým partnerem.

Vybídl ji, aby mu dala své číslo, ale Hutch opět shledala, že bude dosti často mimo planetu. Kéž by to bylo jinak! Třeba to někdy jindy vyjde líp.

Hutch přemýšlela, co dělá Preach, a večer se táhl. Když se společnost konečně rozešla, Hutch zjistila, že ještě není ani devět hodin. Matka se s nadějí zeptala, jaké to bylo, jestli se dobře bavila a co si myslí o těch dvou mužích.

Hutch byla jediné dítě a jediná šance své matky na nějaká vnoučata. To všechno jí kladlo na ramena tíživý pocit viny. Ale co měla dělat? „Ano, mami," řekla, „byli to milí pánové. Oba."

Teresa zaregistrovala tón a minulý čas a povzdechla si. „Asi bych se do toho neměla plést," řekla.

Hutch chtěla původně matce říct, že tohle bude její poslední let, ale něco ji zadrželo. Místo toho řekla jen, že nemá v úmyslu věnovat se pilotování věčně. „Vydrž, mami!" dodala.

V průběhu dalších několika dní došlo na povinné návštěvy příbuzných. Mezi nimi si Hutch s Teresou dělaly výlety do okolí, jedli v restauracích, ve kterých Hutch léta nebyla, zastavily se v Repertoárovém divadle Hudson Church na představení *Celou dobu s kopce*, chodily po nákupech a navštívily koncert při východu slunce. Jak bylo jejím zvykem, Hutch u sebe nenosila komunikátor, pokud se zúčastňovala čistě společenských událostí.

V poslední den, který strávila celý doma, se vypravila do Školy Margaret Ingersollové pojmenované po první prezidentce

Severoamerické unie, a před aulou plnou dospívající mládeže pohovořila o kosmických letech. Bylo to vděčné publikum. Hutch jim popsala, jaké to je být na blízké oběžné dráze kolem plynného obra, nebo vstoupit na planetu, celou *planetu* větší než Země, na níž nikdy nic nežilo. Promítla jim snímky prstenců, měsíců a mlhovin a s dobrým pocitem poslouchala jejich reakce. A černou díru si nechala na konec.

„Ta dlouhá řada světel," vysvětlila, „efekt diamantového náhrdelníku, je hvězda, která byla roztrhána a padá do propasti."

Zadívali se na svítící prstenec, který díru obklopoval, na černý střed, na pozůstatky hvězdy. „Kam padá?" zeptala se dívka ze zadní části auly.

„Vlastně nevíme, jestli někam padá," odpověděla. „Ale někteří lidé se domnívají, že to jsou dveře do jiného vesmíru."

„Co si myslíte *vy*?" zeptal se jeden chlapec.

„Nevím," přiznala. „Možná někam ústí," dodala a ztišila hlas, „do světa, kde mládež tráví volný čas nad geometrií."

Když pak odcházela, jeden osmnáctiletý mladík se jí zeptal, jestli by neměla večer čas.

Čirou náhodou si se svou matkou naplánovala dvojité rande.

Teresin doprovod tvořil jeden herec z představení – uhlazený, dobře vypadající a milý. Hrál roli Maritaina, nešikovného politického fanatika.

Ona sama si domluvila schůzku s dobrým přítelem, slavným Gregorym MacAllisterem, se kterým ji spojoval traumatický zážitek z Deepsix. Když ho kontaktovala, aby ho pozdravila, zjistila, že MacAllister přednáší jako host na Princetonu. Slovo dalo slovo a Mac večer přišel.

Domů se vrátily po půlnoci. Teresa byla z Maca nadšená a vypadalo to, že si myslí, že Hutch před ní něco tají. „Věř mi, mami," řekla Hutch, „je to zajímavý muž, ale nechtěla bys ho mít doma. Dnes večer se ještě choval vzorně."

Matka byla z té poznámky zmatená, ale její naděje nerozbila.

Když si pak věšely bundy, Hutch si všimla, že komunikátor bliká. „Co pro mě máš, Janet?" zeptala se systému.

„Volal Matthew Brawley, Priscillo. Dvakrát.“

Zatajila dech. A když se jí Teresa žertovně zeptala, kdo je to Matthew Brawley, poznala, že si matka její reakce všimla.

„Jenom kamarád,“ řekla.

Teresa přikývla a skoro se jí podařilo potlačit úsměv. „Udělám kávu,“ řekla a odešla.

Hutch uvažovala, jestli má jít se vzkazem do svého pokoje, ale rozmyslela si to, protože tím by jedině povzbudila matčinu zvědavost a zavdala podnět k dalším otázkám. „Tak co tam máš, Janet?“ zeptala se.

„První telefonát byl v 7.15. Nechal číslo a požádal, abys zavolala zpátky.“

„A ten druhý?“

„Ukážu ho.“

Protější stěna zčernala a zhmotnil se Preach. Na sobě měl volné černé cvičební kalhoty a odporně zelenou pulovrovou košili, u krku rozepnutou. O něco se opíral, možná o stůl, ale předmět se nenaskenoval, takže před ní stál v neskutečném úhlu, který popíral gravitaci. *„Ahoj, Hutch!“* řekl. *„Těšil jsem se na náš večer, ale Virgillová je netrpělivá a chce, aby se program rozběhl co nejdřív. Dnes v noci odlétám do Atlanty a zítra na Kolo. V pátek už budeme na cestě.*

To asi znamená, že si budeme muset počkat do jara. Ale mám tě v kalendáři a počítám s tím.

Přeju dobrý let k 3011, nebo kam to máš namířeno. Budu nedaleko. Ozvi se, až budeš mít čas.“

Usmál se a zmizel.

Stála tam a dívala se na obrazovku.

Zatraceně!

kapitola 9

Čas vrásky kreslí do tváře pohledné, však pevnému příteli dává barvy nové, jež teplem či chladem, žalem, místem či osudem nezmění se a nevyblednou.

– John Lyly,
***Endymion*, III, 1591**

George Hockelmann neměl slibný start do života. Byl synem málo ctižádostivých memphiských obyvatel předměstí, kterým stačilo trávit roky posedáváním a poleháváním, popíjením vychlazeného piva a sledováním svých hrdinských nebo romantických rolí v simulovaných dobrodružstvích odehrávajících se na vzdálených místech a v zajímavějších časech. George byl těžkopádné dítě, tělesně i společensky. Nevěnoval se sportu, nebylo pro něj snadné najít přátele a v pozdějším životě došel k podezření, že většinu z prvních patnácti let svého života strávil tím, že seděl ve svém pokoji a stavěl si modely kosmických lodí.

Ani ve škole si nevedl nijak oslnivě. Musel mít prázdný pohled nebo něco takového, protože učitelé od něj mnoho neočekávali a on se následně nevybičoval k velkým výkonům. Což bylo možná jedině dobře, protože už tak byl lákavým cílem pro školní tyrany.

Ale přežil, často s pomocí Hermana Culpa, malého chlapce z Hurst Avenue, který se jen tak nedal. Většina jeho známek se sice držela průměru, ale objevil v sobě talent pro matematiku, který se v době, kdy mu bylo třiadvacet, transformoval ve vyloženou genialitu v oblasti předvídání finančních trendů. Ve čtyřiadvaceti rozjel *The Main Street Observer*, investiční bulletin, který byl tak úspěšný, že

ho dvakrát vyšetřovala burzovní kontrola pro podezření z manipulace.

V šestadvaceti se dostal do Nussbaumovy zlaté stovky, mezi nejbohatší podnikatele v Severoamerické unii. O šest let později došel k závěru, že vydělal víc peněz, než může v životě utratit, a získávat vliv ho nijak zvlášť nezajímá, a tak se začal porozhlížet po něčem jiném, co by mohl v životě dělat.

Koupil Memphiské Rebely ze Spojené ligy a začal usilovat o to, aby do svého rodného města přivedl mistrovství světa. Nikdy k tomu nedošlo a on to teď, o dvě desítky let později, považoval za svůj největší neúspěch.

S Hermanem zůstali přátelé. Každý rok na podzim spolu jezdili na lov, obvykle do Manitoby. Ale jednou nabídl Hermanovi jeho bratranec, aby využil jeho srub. Bylo to na sever od Montrealu, u řeky svatého Mořice, v malebné krajině plné losů a jelenů. Srub se nacházel nedaleko Dolbeau, legendárního místa, kde údajně skoro před půlstoletím přistálo UFO. Chodili po městě, navštívili muzeum, promluvili si s místními obyvateli a zajeli si na místo, o němž všichni tvrdili, že tam skutečně přistálo. Prohlédli si polámané stromy, zčernalé skály a hroby tří nešťastných lovců, kteří se svými psy na návštěvníky zřejmě narazili. (Lidé z města říkali, že z lovců se nenašlo o mnoho víc než spálené obrysy. Georgeovi tím pádem nebylo jasné, co vlastně pohřbili, ale dál se po tom nepídil.)

Skutečně se to stalo?

Místní přísahali, že ano.

Na místě byly nalezeny důkazy, ale pak přijela armáda, všechno posbírala a pak všechno popřela.

George chápal, že obyvatelům Dolbeau prospívá udržovat historku při životě. Z města se stalo významné centrum turistiky. Bylo tam pět motelů, muzeum, divadlo, které se věnovalo nekonečnému inscenování události, obchody se suvenýry a několik restaurací, v nichž byly k dostání sendviče se jmény jako E.T., Kamufláž, FTL a Antigrav. Vypadalo to, že se všem daří dobře.

George byl výchovou i přirozenými sklony skeptik. Dolbeauský fenomén měl v sobě přesto něco, co na něj působilo, aby chtěl uvěřit, že se to stalo. Po zbytek života si bude pamatovat, jak stál na

vyvýšenině, odkud byl výhled na posvátné místo, poslouchal vítr ve větvích stromů a říkal si *ano*, mohlo to přiletět odtamtud, velké, litinově šedé, s blikajícími světly, a kdyby to přistálo *tam*, rozdrtilo by to ty stromy. Mělo to tvar disku. Mísovitou prohlubeň o průměru možná třiceti metrů, která se ve vegetaci vytvořila, bylo vidět doposud.

A on skutečně *uvěřil*. Od toho okamžiku se jeho život změnil. A nebyla to malá změna, jako když člověk jednoho dne zjistí, že vám přece jen chutná chřest, nebo když přestane nosit bílé ponožky. Tohle byla záležitost s dopadem na celý život. Bylo to odvržení dosavadních náboženských přesvědčení a přihlášení se k něčemu novému. Ne že by propadl UFO jako takovému, ale v pozdějších letech si uvědomil, že tenkrát vlastně poprvé vzhlédl ke hvězdám. *Skutečně* se na ně podíval a uviděl oblohu spíš jako čtyřrozměrný div, než jako obyčejné nebe nad hlavou.

Věděl, že to u řeky svatého Mořice možná nebyli návštěvníci z vesmíru, ale mohli by být. Ve vesmírných dálavách měl být někdo, s kým by si lidé mohli pohovořit, porovnat poznámky. S kým by si mohli zajít na lov.

Najal si lidi, aby dolbeauskou historku prověřili. Neexistoval důkaz, že vládní instituce na místě skutečně něco našly. A George poměrně dobře věděl, že není možné, aby kanadská byrokracie udržela tak významné tajemství padesát let.

Stále bylo možné najít svědky, kteří přísahali, že plavidlo viděli. Ale i zprávy v médiích z té doby byly vnitřně rozporné a skeptické. Nikdo to UFO nevyfotografoval ani nenatočil.

Přesto zemřeli tři lidé. To byl *fakt*. Lovci z Indiany, kteří bydleli v motelu Albert's. Jestli nebyli v hrobech, pohřešovali se. A nikdo o nich už nikdy neslyšel.

Tucet nebo víc obyvatel města zaznamenalo prohlášení, v nichž ukazovali na kameru kusy ohořelého kovu, údajně pocházející z cizího plavidla. V průběhu čtyřiadvaceti hodin přijela armáda a důkazy si odvezla.

A podle obyvatel města i loď jako takovou.

A tím to skončilo.

Pro George se z toho stalo velké pátrání.

Specialisté z Akademie věd a techniky v Arlingtonu ho ubezpečili, že v Dolbeau se nic nestalo. Tvrdili, že lovci z Indiany jsou jen pověst. Když badatelé z Akademie věc prověřili a oznámili, že neexistuje žádný záznam o jejich existenci, byli obviněni z kamuflování důkazů pro změnu oni. *Máme už propátrané okolí*, řekli mu. Znamenalo to, že už vkročili do stovek okolních hvězdných soustav. A nenašli nic, co by vzdáleně připomínalo lidi.

Ale o deset let později objevili zříceniny na Quraui.

A necelého půl roku nato našli Noky.

U Noků bylo jasné, že v nejbližší době nikoho navštívit nepřiletí. Momentálně se nacházeli ve fázi rané industrializace, ale byli už několikrát nahoře a dole a prakticky vyčerpali své přirozené zdroje surovin. Navíc se zdálo, že nejsou dost inteligentní, aby byli schopní vyřešit své vnitřní problémy. Měli různé velikosti a tvary, zastávali pevná politická a náboženská přesvědčení a vypadalo to, že nemají talent pro kompromis.

Nicméně Velké neznámo se v něm zachytilo háčkem. George Hockelmann se stal v Akademii známým hostem. Zorganizoval Sdružení přátel Akademie a nasměroval je k doplňování skromných finančních prostředků poskytovaných vládou a soukromými přispěvateli.

Jeho největší ambicí se stalo najít inteligentní mimozemšťany, navázat komunikaci, vytvořit společný jazyk, umožnit, aby bylo jednoho dne možné si s nimi sednout, třeba k plápolajícímu ohni, a pohovořit si o Bohu, o vesmíru a o tom, jak to všechno vzniklo.

Zvěsti o *1107*, o záhadných signálech v odlehlých končinách a marné snaze je lokalizovat, zaslechl ještě dřív, než se Pete Damon vrátil. Když vznesl dotaz v Akademii, Sylvia Virgilová poukázala na to, že neexistuje představitelný důvod se domnívat, že by někdo umístil vysílač k neutronové hvězdě. Trvala na tom, že to prostě nedává smysl. Druhá mise by byla nákladná a téměř jistě by nepřinesla žádný výsledek, pouze by vyprovokovala obvinění, že Akademie plýtvá penězi na utopické projekty.

Ale kdo věděl, co mohlo mít smysl pro jinou inteligenci?

Co si o tom myslel Pete?

Pete odmítl o věci mluvit otevřeně do telefonu, místo toho chtěl Georgea navštívit osobně. George uvažoval, jestli Pete nemá strach, že ho někdo monitoruje.

George ho pozval do svého hnízdečka v Bracken Valley. Vyšli si spolu na terasu v patře popíjet limetkové drinky a pozorovat západ slunce. „Ve skutečnosti to nikoho nezajímá," postěžoval si Pete.

A George pochopil, proč o tom nechtěl mluvit do telefonu. Bylo to příliš důležité, než aby to svěřil dálkovým komunikacím. Pete se chtěl vyjádřit osobně, přinutit George, aby se vcítil do závažnosti situace.

Byl večer na konci léta, blížila se bouřka a vítr začínal sílit.

„Sylvia si nemyslí, že by to bylo něco víc než anomálie. Nějaká chyba v počítačích," řekl George. „A pokud se mi podařilo zjistit, nemyslí si to ani nikdo jiný."

„Oni tam nebyli."

„Viděli důkazy."

„Georgi, oni odmítají uznat, co to znamená. Příliš se bojí o svou reputaci."

George se dlouze napil ze své sklenky. „Ty si *vážně* myslíš, že by chtěli něco takového skrýt?"

„Ne. Oni nic neskrývají. Jednoduše se přesvědčili, že na tom nic není, protože pokud to neudělají, bude to riskantní. Vědí, že se mnoho lidí bude smát, jestliže sestaví expedici. Je poměrně pravděpodobné, že expedice nic nenajde, a pak smích zesílí, politici začnou klást otázky a rada začne hledat nového vrchního komisaře. To by byl i Sylviin konec."

„Co si tedy *doopravdy* myslíš? Je tam něco?"

Naklonil se dopředu, obočí stáhl k sobě. „Georgi, ona má pravdu, může to být porucha. Nejsme schopní to vyvrátit. Ale o to nejde. Skutečně tam něco může *být.* To je možnost, o které bychom měli uvažovat."

„Někdo, s kým by se dalo hovořit?"

„Možná."

O dvě noci později se George s Virgilovou dohodl. Kontaktní společnost bude financovat výpravu k prozkoumání anomálie a

poskytne k tomu také loď. Poskytne dokonce i badatele. Jediné, oč požádá, bude požehnání Akademie a pilot.

Pro Pera Damona znamenal večer s Georgem vyvrcholení namáhavého boje.

Vědecký výzkum neměl budoucnost z toho prostého důvodu, že už skoro nebylo co zkoumat. Obecně jsme věděli, jak se hvězdy rodí a jak umírají. Věděli jsme, jak vznikají černé díry a jak to vypadá v jejich okolí. Znali jsme podrobnosti vzniku Galaxie, chápali jsme stavbu vesmíru, před několika lety jsme konečně odhalili povahu gravitace. Kvantové jevy už nebyly tak nejisté a temná hmota byla dávno vynesena na světlo.

Newton, Einstein a McElroy měli štěstí, že žili v dobách, kdy bylo ještě mnohé o povaze věcí zahaleno tajemstvím. Ale v době Peta Damona žádné opravdové záhady nezbývaly. Kromě vlastního stvoření a antropického principu. Čím začal vesmír? A proč byly všechny ty nesčetné parametry jako gravitace, odstředivá síla a vlastnost vody zamrzat odshora dolů, proč bylo tohle všechno nastaveno přesně takovým způsobem, aby to umožnilo vývoj živých organismů? Tyto dvě velké otázky zodpovězeny nebyly, ale panoval konsensus, že zůstanou mimo možnosti vědy navždy.

Pete souhlasil. Jaké možnosti potom zůstávaly ambiciózním mladému vědci, odhodlanému něčím přispět?

S Georgem Hockelmannem se setkal na jedné večeři Akademie několik let předtím, než odletěl k *1107*. Pořádala se na oslavu úspěchu archeologického týmu, který odkryl obrovský datový sklad na Betě Pac III., domovu civilizace, která dobyla hvězdy, zanechala důkazy o své existenci v celém rameni Orionu a pak prakticky zmizela – zůstalo jen několik téměř barbarských potomků, kteří si své dny slávy vůbec nepamatovali. George, mohutný, mnohomluvný, nadšený a možná trochu naivní, mu koupil drink a obhajoval, že „oni“, Stavitelé monumentů, tam pořád někde jsou, někde mezi hvězdami. Dokonce existovaly důkazy na podporu teorie, že došlo k exodu. Možná to byla pravda. Nikdo nevěděl.

Pete váhal, když mu George navrhl, aby vstoupil do Kontaktní společnosti. Vedení se chovalo k členům skupiny s maximální úctou,

protože se jednalo o důležitý zdroj financí. Ale za zády se o nich otevřeně mluvilo jako o excentricích, cvocích a bláznech. O lidech, kteří mají moc peněz a málo práce. Jakmile se něčí jméno objevilo na seznamu členů společnosti, znamenalo to, že ho vědecká komunita nebude brát o nic vážněji než roztleskávačku.

Tak se stalo, že Pete a George Hockelmann přišli nad sklenkou brandy na to, že jsou spřízněné duše. Bylo proto přirozené, že se na zpáteční cestě, když se lidé z výkonného vedení Akademie už zdvořile usmívali a říkali mu, že signály mají určitě logické vysvětlení (neukvapujme se, jak vlastně dopadly experimenty?) rozhodl, že si s Georgem promluví. A bylo možná ještě přirozenější, že ho George začal bombardovat dotazy co zjistil, ještě před příletem.

Den poté, co byl u George v Bracken Valley, se zúčastnil večírku pořádaného členy vědeckého týmu z *Bennyho*. Konal se na Manhattanu v Cleo's. Většina lidí se vracela ke své normální práci. Ava mířila zpátky do Indianského centra, Hal do Berlína, Cliff Stockard na Torontskou univerzitu. Mike Langley, jejich kapitán, byl před koncem své dvoutýdenní dovolené a za několik dní ho čekal nový úkol. Zatím nevěděl, kde to bude. A Petemu připadalo, že je mu to jedno. Mike byl celkem inteligentní, ale ve skutečnosti ho nezajímalo, co se nacházelo za obzorem. Zabýval se výhradně dopravou. Odvézt lidi na Výspu nebo na Serenity, naložit artefakty nebo vzorky a přivézt všechno zpátky. Pete měl pocit, že artefakt starý milion let by byl v Mikových rukou v naprostém bezpečí. Nikdy by ho nenapadlo porušit obal, aby se podíval, jak vypadá.

Když v průběhu večera nadhodil téma anomálie, setkal se s prázdnými pohledy. *Anomálie? Jaká to byla anomálie?* Jedině Langley, kterému bylo fuk, co si kdo myslí, byl ochotný bavit se o ní vážně.

Toho večera ho Cliff seznámil s Mirandou Kohlerovou. Miranda byla ředitelkou laboratoří ve Phoenixu. Byla samá špička, samá hrana, žena z křišťálu, která se do přiléhavých černých šatů odhalujících ramena vůbec nehodila.

„Pete," řekla mu, když se jim podařilo uklidit se do kouta, kde mohli být sami, „přišla jsem dnes večer proto, že jsem věděla, že tu budete vy."

Nezakrýval své překvapení.

„Měním místo," pokračovala. „Odjíždím na Tasmanův člun." Mezihvězdnou laboratoř, zabývající se vznikem Galaxie. Hlasem a očima říkala, že je to důležitá práce, ale Pete nebyl včerejší. Podrobnosti už prosákly navenek. Přesto uznale pokýval hlavou a poblahopřál jí.

„Chtěla jsem se s vámi setkat proto, že hledáme náhradu. Do Phoenixu." Obrátila do sebe svou sklenku. V tom se zpátky nedržela. Rum měla ráda. „Za posledních několik let jsme tam udělali hodně dobré práce. Většinou v oblasti vývoje kvantové energie. Chci mít jistotu, že se to nezabrzdí. Že to priority něčeho jiného neodsunou stranou."

„Chtěla jste, abych vám někoho doporučil?" zeptal se Pete.

Naklonila se k němu a její oči byly jako dýky. „Chtěla jsem *vás,* Pete. Jste přesně ten člověk, kterého tam potřebují."

Pete nebyl tak zabedněný, aby nepoznal, kam Miranda míří, ale přesto ho překvapilo, když mu tu nabídku skutečně přednesla. Koneckonců se nikdy předtím neviděli.

„Vaše záznamy za sebe mluví samy," řekla. „Plat je dobrý. Zaručí vám jedenapůlkrát tolik, než kolik vyděláte v Cambridgi. A k tomu široké spektrum benefitů."

Pete se jí vyhnul pohledem a zadíval se za ni, na Avu a Mika zabrané do rozhovoru, na Miriam, jak krouží kolem pochoutek a snaží se nesníst příliš mnoho, na Toru Cavallovou, která po návratu domů dostala úkol na Výspě a hned poletí zase pryč.

Ředitel ve Phoenixu. Odpovědný za personál. Za rozdělování financí. Za jednání se správní radou. Zahrabal by se. Přesto by to byl postup. Bylo to něco, co by měl dělat. „Můžu vám zavolat?" zeptal se.

Přikývla. „Jistě. Vezměte si nějaký čas na rozmyšlenou." Úsměvem dala najevo, že chápe, že nechce vypadat, jako by se na to vyloženě třásl.

Když přijel domů, byl už rozhodnutý. Přijme tu nabídku. Jak by ji mohl nepřijmout? Zítra jí zavolá, definitivně to domluví a pak pošle výpověď do Cambridge. *Odcházím nerad, ale dostal jsem příliš dobrou nabídku, než abych ji odmítl.* To určitě popudí Cardwella, vedoucího katedry, který si myslel, že Pete je přeceňovaný, že jeho úkoly, jako ten u *1107*, jsou výsledkem politických konexí. A *vesmíru.*

Přesto…

Příčila se mu představa, že zbytek života stráví uspořádáváním priorit, volbou mezi zdravotními a pojišťovacími plány pomoci a dohledem nad náborem pracovních sil. Litoval, nikoli poprvé, že nežije v jednadvacátém století, kdy se ještě daly dělat objevy.

Když přišel domů, čekala tam na něj zpráva od George: *„Nechceš se vrátit k 1107?“*

Alyx Balingerová zbožňovala divadlo, co si pamatovala. Její otec byl středoškolským divadelním instruktorem, a když potřebovali holčičku, který by hrála ve *Stanici Borneo*, dostala roli ona. Stačí, když přijdeš, řekneš jednu větu: „Ještě nejsme v Exeteru, tati?“ a odejdeš.

Nebylo to mnoho, ale byl to začátek a zažehlo to oheň, který od té doby plápolal. Ze střední školy šla ke Gillespiemu, vedla si dobře a na první pokus získala malou roli v *Red River Blues*, v níž měla úspěch. Les Covington, již oslavovaný, přestože byl teprve na začátku své kariéry, ji povzbudil, ubezpečil ji, že má skvělou budoucnost, a připomněl jí, když se dopustila té nešťastné poznámky, že není malých rolí.

Zazářila v *Žáru*, *Ztracení v ráji* a v desítce dalších simulací, ale nejznámější se stala za své ztvárnění vražednice Stephanie v *Srdeční záležitosti*, za něž dostala Casselovu cenu. Při mediální kampani před uvedením *Záležitosti* zařídila, aby se na Kole setkala se svým současným manželem Edwardem Prescottem.

Sandy (jak byl znám v kroužku svých nejbližších) byl tenkrát na vrcholu kariéry. Proslavil se ztvárněním archeologa a dobrodruha Jacka Hancocka. A podlehl otravné představě, že Jack Hancock je *on*. Odletěl tedy na Pinnacle a nechal se tam nafotit mezi

opravdovými archeology. A když se vrátil domů, studio napadlo, že by nebyl špatný nápad, kdyby se na jeho přivítání ukázala Alyx, jejíž nejnovější epos se právě chystal k uvedení po celém světě.

Udělala všechno, co bylo možné očekávat – ve tváři měla slzavé vytržení, když *Linda Callista* vklouzla do doku, popadla ho do náruče, když vyšel z výstupního tunelu, a obdivně stála po jeho boku, když bez konce žvanil o Kaluském chrámu, nebo co to bylo. Tou dobou už měl její vztah k Sandymu za sebou velký kus cesty ke zhroucení, ale při té příležitosti jej nahradila jinou zamilovaností, takovou, která neochabla nikdy.

Callista.

Nadsvětelná loď.

Ležela tam, ukotvená na zádi i na přídi, připoutaná k doku, snažící se vysvobodit a zamířit zpátky mezi hvězdy. Bylo to, jako by přišla okurková sezona, jako by jí znovu bylo šest. Ale ona ve skutečnosti nikdy neopustila Zemi. Byla pořád napůl pohlcená září své slávy. Toho dne tam stála a v žaludku cítila nevolnost, protože vážila jen asi patnáct kilogramů a zatím si na to nezvykla. Kamery je natáčely, když ji Sandy ovinul rukou, jako by ji chtěl před něčím ochránit, narovnal se v ramenou, nasadil ten klukovský úsměv a ona ho ochotně políbila na tvář. Celou tu dobu ale nespustila oči z *Callisty*, která se vábivě vyjímala hned za vyhlídkovým průzorem, jenž se táhl po celé délce stěny, než zmizel díky zakřivení oběma směry z dohledu.

Bylo to těžkopádné šedivé plavidlo, z něhož trčely nejrůznější antény a talíře. Bylo rozdělené na segmenty, takže vypadalo jako těhotný brouk. *Linda Callista* bylo napsáno modrými písmeny na přídi, a z můstku prosvítala řada měkkých světel.

Později vyhledala kapitána. „Kam letí?“

Byl to postavou malý, lehce obézní muž. Nijak zvlášť pohledný. Vůbec ne ten romantický typ, který v jejích představách pilotoval kosmické lodě. Viděla dost simulací, aby věděla, jak mají vypadat. Kruci, jednu přece *natočila*, před několika lety, a kapitána v ní hrál Carmichael Conn. Jenže když se teď nad tím zamyslela, Conn taky nebyl dvakrát romantický. Ale pro roli se svou vizáží *hodil*. Tenhle –

jmenoval se kapitán Crook, takže ani *to* neodpovídalo představám – jí připadal, že má v sobě asi tolik elánu jako statistik z pojišťovny.

„Většinou létá na Pinnacle," vysvětlil jí kapitán Crook. „A na stanice. A někdy na Quraqu nebo na Betu Pac."

„Dostane se někdy někam, kde ještě nikdo nebyl?" Připadala si jako malé dítě, obzvlášť když se na ni otcovsky usmál.

„Ne," řekl. „*Callista* má rutinní letový plán, paní Ballingerová. Nelétá nikam, kde už není po ruce hotel a restaurace."

Zdálo se mu to neskutečně legrační a jeho obličej se roztáhl do širokého úsměvu, při němž se neubránila představě buldoka, jemuž ze zadku trčí péro.

Dolů se vracela raketoplánem s bandou jiných lidí, ale nedalo se s tím nic dělat, protože ten krám létal jenom jednou za hodinu nebo tak nějak. Ale byl tam bar a lidem ze studia se podařilo udělat pro ni a Sandyho místo.

Sandy tlachal celou cestu dolů. Jestli si z toho, co řekl, vůbec něco podržela v paměti, bylo to už dávno pryč. Věděla jen to, že se chce vrátit nahoru, nalodit se na *Callistu* a odletět v ní k hvězdám. Ale ne do Harveyho Steakhousu ani do Lynn-Wyatta. Kdepak, madam! Dejte mi široký volný prostor, odvezte mě někam, kde nejsou tramvajové tratě, a vydejme se tam, kde je tma a neznámo a může se stát cokoliv.

Zmínila se o tom Sandymu, se kterým málokdy mluvila o něčem důležitém. Zlehka ji poplácal po hlavě tím svým nesnesitelným způsobem, kterým jako by říkal „jsi moje štěňátko", a řekl jí jasně: to bychom mohli, uděláme to, hned jak nám to náš harmonogram dovolí. Což samozřejmě znamenalo, že to neudělají nikdy.

Ale to nebylo důležité, protože když si Sandy o necelý rok později přišel pro obnovení smlouvy, vyrazila ho.

Přesto neodletěla. Život umí člověka zaneprázdnit, držet ho v klusu. Její kariéra se rozvětvila. Začala režírovat, a když to šlo dobře, založila produkční společnost. Produkční společnost vytvořila několik velice úspěšných muzikálových simulací. Vyjednala pozvání vyrazit se souborem na turné pohostinských vystoupení. Byli v

Londýně, New Yorku, Berlíně a Torontu. A v jistém smyslu se nikdy nevrátili domů.

Avšak Alyx nikdy nepustila *Callisto* z hlavy úplně. Občas se vynořila v noci jako poslední myšlenka, kterou si ještě uvědomovala, a občas se dostavila s raním úlekem, když začala dávat dohromady, co všechno je třeba toho dne udělat. Stalo se z toho něco jako ztracený milenec.

Jenže s *Callisto* byl problém. Byla spoutaná, uvězněná jízdním řádem skoro stejně jako aerobus, který létal mezi Churchillem a londýnskou divadelní čtvrtí. Sem a tam. Když si tu velkou loď představovala, chápala, že není určená k tomu, aby létala sem a tam mezi známými místy. Byla postavená k tomu, aby vylétla do noci. Zjistit, co tam je. A přivézt něco zpátky.

Jaké něco?

Prostě něco.

Zprávu o městech z mraků. O elektrických inteligencích. O nehmotných bytostech.

Některé z těchto nápadů se dokonce dostaly do jejích představení. Uvedla dvě mezihvězdné fikce, *Víkendovou návštěvu* a *Starstruck*, a obě měly úspěch. V té druhé si dokonce střihla roličku jako lodní lékařka, která se snaží bojovat s epidemií likvidující zábrany.

S Georgem se setkala při večírku na oslavu premiérového uvedení *Víkendové návštěvy*. Hráli v New Yorku a její vrchní osvětlovač Freddy Chubb Georgea znal, věděl, že je v publiku, a pozval ho na flám. Večírek se konal v apartmá pronajatém k tomu účelu v Solomon Loftu, jen několik ulic od Empress, kde představení odehráli.

George byl trochu hrubšího zrna, ale byl jí sympatický a netrvalo dlouho, aby odhalili své společné zájmy. Kosmické lodě. Tajemná místa mimo sféru výzkumu. Hlasy volající z nekonečné temné pustiny. Problém s *Callisto*.

„Je třeba," řekla mu Alyx, „aby s průzkumnými týmy letěl dramatik, choreograf nebo někdo takový. Někdo, kdo si najde čas, aby se zamyslel nad tím, co to znamená, až bude loď proplouvat prstencovými systémy planet do té doby nespatřených. Aby poměřil význam toho všeho. A našel způsob, jak to dostat na jeviště."

George v naprostém souhlasu chápavě pokýval hlavou. „Další věc, kterou potřebujeme," řekl, „je postavit flotilu lodí jako *Callisto*. Věděla jste, že se průzkumů dělá velice málo?" George byl mohutný, alespoň v tom smyslu, že tak působil na své okolí. Jednoduše vešel do místnosti a lidé zpozorněli. „Akademie teď soustředí své zdroje na terraformaci a na průzkum zřícenin na hrstce planet," prohlásil. „A na určitý astrofyzikální výzkum. Ale průzkumných plavidel nezbývá ani tucet."

Stáli v blízkosti okna s výhledem na zataženou oblohu. Alyx si samozřejmě byla vědomá, jak působí na muže, jak působí na *všechny*. Nepamatovala si, že by od doby, co byla dospělá, někdy nedosáhla svého. Věděla to a s oblibou věřila, že ji to nezkazilo. Že pod vší tou slávou a vlivem stále zůstává „děvče ze sousedství". Jen možná o něco hezčí a o hodně chytřejší. „Kéž bych pro to mohla něco udělat!" řekla.

Tak se Alyx Ballingerová stala mediální tváří Kontaktní společnosti. A proto ji o pět let později George pozval k účasti na výpravě *Memphis*.

Herman Culp, který bránil mladého George Hockelmanna na základní škole Richarda Dovera a později na Jihozápadní střední, se postupně dostal ke slušnému místu ve státní správě, které nepřinášelo velké problémy k řešení ani mnoho peněz, ale plat mu chodil pravidelně a k zajištění pohodlné existence stačil. Výběr manželek se mu však nedařil. Ve třiceti už měl za sebou tři. Každá podala žádost o rozvod do roka od svatby.

Emma byla jiná. Milovala ho a nečekala, že bude někým jiným než tím, kým je. A Herman věděl, že není žádný zázrak. Ale Emma tvrdě pracovala a svůj příjem přidávala k jeho, takže vycházeli. Tolerovala mu soboty s jeho starou partou, přestože po dnu „rekreačního" ragby domů přikulhal. Dokonce jí nevadilo ani to, jak si s Georgem jednou za rok vyrazí na loveckou výpravu do Kanady. „Užijte si to," říkala jim, když odjížděli těžkou dodávkou. „Nepostřílejte se navzájem."

Věděl, že má ze zbraní opravdový strach, že jim úplně nevěří, a mrzelo ho, že neexistuje způsob, jak ji uklidnit, přesvědčit ji, že vědí

co dělají, že když jsou spolu v lese, je to bezpečnější, než když je *ona* doma.

Jakmile George založil Kontaktní společnost, bylo víceméně přirozené, že se Herman stane jejím zakládacím členem. Ve skutečnosti Herman neměl dost fantazie nebo naivity, aby bral mimozemšťany vážně, a sám o sobě by se podobným způsobem nikdy neangažoval. Dokonce se společnost z jeho pohledu příliš nelišila od některé z těch part hledačů duchů, kteří pobíhají s citlivými senzory po domech, v nichž straší. Někdo však musel dělat administrativní práci a George na něj spoléhal.

Když Herman dostal pozvání k účasti na letu k *1107*, bral to jako takovou delší loveckou výpravu. „Jasně," řekl, přesvědčený o tom, že Emma proti tomu nebude nic namítat.

A nenamítala. Sotva však začal chápat, kam letí a co hledají, skoro si přál, aby to udělala.

kapitola 5

Vezmi to kolem Orionu, u Střelce zahni na sever, u Rigelu si udělej malou zastávku. Kosmické lety odjakživa zněly jako něco neskutečné romantického. Skutečnost je poněkud odlišná. Člověk sedí týdny zavřený v úzké krabici mezi cizími lidmi, kteří pořád o něčem žvaní, a na konci přiletí někam, kde vzduch není tak dobrý a krokodýli jsou divocí.

– Melinda Tamová,
***Život mezi barbary*, 2221**

Hutch stihla pravidelnou večerní linku z Atlanty a na Kolo dorazila krátce po jedné hodině ráno světového času, což byl standard, který se používal na všech mimozemských lodích a stanicích. Pro ni byl pořád ještě večer.

Odnesla si věci do pokoje, vysprchovala se a převlékla. Vzala si na sebe jeden z modelů, které si pořídila ve Washingtonu: zlaté kalhoty, bílou halenku se zlatými klopami, brož a šátek kolem krku. Rozepnutý límec odhalující náznak tělesných křivek. V tomto směru musela být opatrná, protože fakticky neměla o mnoho víc než ten náznak, ale byla na světě dost dlouho, aby věděla, že ve skutečnosti platí spíš tajemství, než odhalené tělo.

Tento komplet měla původně přichystaný pro Preache. Takže někdy jindy… Podívala se na sebe do zrcadla. Usmála se. Vypnula se.

Ve skutečnosti to nebylo špatné. Přinejmenším byla konkurenceschopná. O deset minut později už vcházela do jídelny restaurace U Margo na palubě A.

Jelikož Kolo odbavovalo lety z míst a do míst po celé zeměkouli, ve skutečnosti nespalo nikdy. V tamních provozovnách služeb se nikdy nezavíralo a značná část personálu byla v kteroukoli dobu připravená pomoci. Případně prodat suvenýry nebo předražené šperky.

U Margo nebyl klid nikdy. Byla rozdělená na ranní kuchyni, jídelnu a stranou položený bar, který nabízel živou a virtuální zábavu. Vycházelo se z teorie, že lidé, kteří přijdou na snídani, ji nechtějí jíst vedle skupiny, která rozjíždí celovečerní flám.

Držela se za houfem lidí, když za sebou zaslechla své jméno. „Kapitánka Hutchinsová?“

Neformálně oblečený muž s pokřiveným úsměvem vstal od nedalekého stolu, u nějž jedl sám. „Dobrý den!“ řekl. „Jsem Herman Culp. Jeden z vašich pasažérů.“

Hutch mu podala ruku. „Ráda vás poznávám, pane Culpe! Jak jste mě poznal?“

„Jste docela známá,“ odvětil. „Po té loňské záležitosti s Deepsix. Určitě vás žádají o autogramy všude, kam přijdete.“

Byl neomylně zdvořilý, a přesto v jeho vystupování bylo cosi neotesaného. Usoudila, že si je vědom dojmu, jakým působí, a až trochu příliš se snaží zachovávat svou důstojnost. Výsledkem bylo, že působil nepřirozeně a ploše. Všechno znělo, jako by si to nacvičil, ale nezapamatoval si to právě dobře. „Jsem Georgův přítel,“ dodal.

Hutch se ještě na seznam svých pasažérů nepodívala. „Jste členem Kontaktní společnosti, pane Culpe?“ Pokusila se to říct, aniž by dala najevo, že na to uskupení pohlíží jako na pitomost.

Ale on ji odhalil. Ten člověk byl vnímavější, než se na první pohled zdálo. „Jsem generální tajemník,“ odpověděl. „A říkejte mi Hermane, prosím.“

„Ach!“ řekla. „Tak to máte jistě mnoho práce, Hermane.“

Přikývl a podíval se na jedno z volných míst u stolu. „Nepřesvědčím vás, abyste si ke mně přisedla, kapitánko?“

Hutch se usmála. „Díky,“ řekla. Nerada jedla sama, ale Herman vypadal jako dosti nudný společník. Přesto se na židli posadila. Už teď to začínalo vypadat na dlouhou misi.

„Snažil jsem se najít George,“ řekl Herman.

„Já jsem se s ním ještě *nesetkala*," odvětila Hutch.

Zdálo se, že ho to trochu vyvedlo z míry. „Tak!" Maličko se zadrhl, jak hledal téma společného zájmu. „Odletíme podle plánu?"

„Pokud vím, tak ano, Hermane." Přišel číšník a přijal její objednávku. Modrou žirafu a roztavený sýr.

„Viděl jsem dnes *Memphis*," poznamenal. „Je to krásná loď."

Povšimla si v jeho očích náznaku zdráhavosti. Usoudila, že tenhle člověk ve skutečnosti nikam letět nechce. „Ano, je. Prý je to špička."

Náhle se na ni podíval. „Skutečně předpokládáme, že tam něco najdeme?"

„Hádala bych, že o tom budete vědět víc než já, Hermane. Co si myslíte vy?"

„Možná ano."

Aha. Takže vyhraněné city.

Stiskl dlaně k sobě. Další nacvičené gesto. „Mohu se vás na něco zeptat? Jak bezpečný je tento typ lodě?"

„Naprosto," řekla.

„Slyšel jsem, že se lidem při skoku někdy dělá špatně."

„Občas. Obvyklé to není." Usmála se, aby ho uklidnila. „Pochybuji, že budete mít nějaké potíže."

„To rád slyším," řekl.

Přinesli jí objednané jídlo.

„Nemám totiž rád výšky," dodal.

Na druhého pasažéra narazila o hodinu později u bazénu.

„Peter Damon," řekl a lehce se uklonil. „Byl jsem na *Bennym."*

Samozřejmě ho ihned poznala. Někdejší konferenciér *Vesmíru*! *„Postavte se na kopec, zadívejte se na noční oblohu a ve skutečnosti budete nahlížet do vzdálené minulosti, na svět jak vypadal v době, kdy vnitrozemskému moři vládly Athény."* No ovšem, ty tmavé pobavené oči a ten medový hlas by poznala všude. Na sobě měl modrý hotelový župan a popíjel citrusový nápoj. „Jestli to dobře chápu, jste naše pilotka."

„*Vy* letíte s námi?" Věděla, že byl členem původní výpravy, ale ani na okamžik ji nenapadlo, že se zúčastní také této.

„Ano," řekl. „Nevadí vám to?" Řekl to lehce, vlídně.

Z toho muže vyzařovalo kouzlo.

„Ovšemže ne. Jenom jsem si říkala…“ Kruci! Měla si projít seznam pasažérů, než se pustí do čehokoli dalšího.

„… že mám důležitější věci na práci než se honit za nějakými duchy?“ Dříve než mohla odpovědět, pokračoval: „Po tomhle jsem se pídil celý život. Jestli tam venku něco čeká, Priscillo, chci u toho být, až to najdeme.“

Priscillo. Nu což, udělal si domácí úkol pečlivěji než ona. „Přátelé mi říkají Hutch.“

„Já vím, Hutch.“

Měla pocit, jako kdyby ji tenhle chlap polykal zaživa. Probůh, zoufale si přála vykroutit se z toho a vypadnout.

„Jsem ráda, že jsem vás potkala, Petere.“ Natáhla ruku a posadila se vedle něj.

„Akademie bere tyhle lidi na moc lehkou váhu,“ prohlásil. „Ve čtvrtém patře jsou nervózní.“ Tam, kde byly kanceláře administrativy. „Skutečně doufám, že z této mise něco bude.“

„Opravdu si myslíte, že na tom všem něco je?“

„Nejspíš ne,“ uznal. „Ale rád bych viděl, kdyby někdo jako George získal slávu za největší objev v dějinách Země a ty idioty nechal za sebou.“ Oči mu zářily radostí. „Jestli je Bůh,“ řekl, „má šanci ukázat, že má smysl pro humor.“

Bazén byl prázdný až na svalnatého mladého muže, který neúnavně plaval kolečka. Hutch ho několik sekund sledovala. „Doufám, že se vám to přání splní,“ řekla.

Dopil svůj drink a odložil sklenici na stolek. „Vy jste skeptická!“

„Ano.“

„To je dobře. Člověk by měl být vždycky skeptický. To byl odjakživa náš problém. Máme příliš mnoho těch, kteří věří.“

„Věří čemu?“

„Všemu.“

Plavec dospěl na konec bazénu, udělal obrátku pod vodou a vyrazil zpátky. Obsluha si přišla pro objednávku pití. Dovnitř se zatoulal mladý pár, rozhlédl se a evidentně Petera poznal. Došli blíž, upřeně se podívali a postoupili ještě blíž. „Nejste náhodou Peter

Damon?“ zeptala se žena. Muž zůstal trochu zpátky a bylo na něm vidět, že se cítí trapně.

„Ano,“ přiznal Peter.

Žena se usmála, kousla se do rtu a řekla mu, že ji mrzí, že nemá nic, co by si od něj mohla nechat podepsat. Když odešli, Hutch se zeptala, jestli se mu takové věci stávají pravidelně.

„Docela často,“ řekl. „Balzám pro ego.“

„To si dovedu představit!“ A pak dodala: „Ale víra se tak úplně zavrhnout nedá.“

„V sebe, Hutch. Ale to vy už víte.“

„Proč si to myslíte?“

„Já vás znám. Já jsem to byl, kdo o vás požádal.“

Další den ráno vstala, rychle posnídala a ohlásila se letovému dispečerovi. To už věděla, že dva pasažéry, jednoho umělce a jednoho majitele pohřebního ústavu (to je překvapení!) má nabrat cestou. A bude mít na palubě další celebritu, Alyx Ballingerovou, která začala jako hvězda muzikálů a později upadla (z pohledu Hutch) tak, že hrála krásné ženy v ohrožení. Říkalo se, že nikdo nedokáže vřískat jako Alyx. Byl to prý fantastický zvuk, při němž tuhla krev v žilách a v každém muži se probouzelo nutkání skočit jí na pomoc.

Odlet byl stanoven na 19.30. Hutch převzala letový plán a všeobecné instrukce a právě je potvrzovala, když dostala zprávu, že s ní chce mluvit ředitelka Virgilová. Na dispečerku, indiánku, to viditelně udělalo dojem. Zavedla Hutch do sousední místnosti, vybídla ji, aby se posadila, a informovala ji, že ředitelka se s ní spojí během několika okamžiků. Pak odešla a zavřela za sebou dveře.

Krátce nato se nástěnná obrazovka rozzářila a na ní se objevila Virgilová. Zářivě jí popřála dobré ráno. „*Ještě než odletíte,*“ začala, „*měla bys něco vědět.* Oxnard *prováděl průzkum v blízkosti* 1107. *Je vybavený dosti dobrou sledovací technikou. Tak jsme ho tam poslali, aby se porozhlédl.*“

„A…“

„Něco zaslechl. Trvalo to několik dní a já mám teď na krku podrážděného kapitána.“ Usmála se: víš přece, jak snadno se tihle lidé rozčílí! *„Zdá se, že tam* skutečně *něco je.“*

„Je to stejný signál?“

„Je stejného druhu. Ale totožný není. Měl stejné přenosové a textové charakteristiky. Ale zachytili ho o 140 stupňů dál na druhé straně hvězdy. Oproti těm druhým dvěma. A tenhle byl příchozí.“

„*Směřoval k* 1107?“

„Ano.“

„O sto *čtyřicet* stupňů? Ne o sto *osmdesát?*“

„Ne. Není to signál, který by pouze procházel v blízkosti hvězdy.“

„Víte to jistě? Nemohla by ta neutronová hvězdy signál *ohýbat?* To přece dělají.“

„O sto čtyřicet stupňů ne, Hutch.“

„Tak je tam retranslační stanice.“

„Právě to si myslíme.“

Hutch se zasmála. „A zdroj je někde úplně jinde.“

„Patrně ano.“

„Jste schopní poznat, kde?“

„Ne. Nemáme úhel. Ten bychom rádi získali od tebe.“

„Takže to začíná vypadat jako vážná operace. Proč tam nepošlete pořádnou výpravu?“

„Politicky nemám odvahu. Naše výprava jste vy, *Priscillo. Zjistěte, co se tam děje. Jakmile to budete vědět, podejte zprávu.“*

„Fajn.“

„Máš tam Peta, takže na to nebudeš úplně sama.“

„Uděláme, co bude v našich silách.“

„Dobrá. Podrobnosti pošlu Bilovi. A teď na jiné téma! Pokud vím, máš se odpoledne setkat s Hockelmannem a jeho skupinou.“

„Je to tak.“

„Dobrá. George je trošku zvláštní. Nemá rád vtipy o UFO. Chápeš, co ti říkám?“

To by pochopil i idiot. „Chápu, Sylvio.“

„Byla bych ti vděčná, kdybys…“ Ředitelka se s rozpačitým výrazem zarazila. *„Chci ti jen připomenout, že tato operace má i diplomatický aspekt.“*

Hutch ještě před několika okamžiky nevěděla, že má také nějaký *jiný.*

„On o tom novém signálu zatím nic neví. Můžeš ho informovat. Předej mu ten datový záznam. Ve skutečnosti v něm nic není. Charakteristiky signálu, které se nám podařilo získat. Ale předej mu to. Bude vděčný.“

Něco na hraní pro šéfa mise. „Fajn! Něco, co by se podobalo překladu, samozřejmě zatím nemáme, že?“

„Ne. Naši lidé tvrdí, že nemají dost textu. To je další věc, na kterou bych chtěla, abyste se tam soustředili. Získat rozsáhlejší záznam.“

„Udělám, co budu moci.“

„Já to vím. Mimochodem netuším, jaké máš s neutronovými hvězdami zkušenosti. To, jak moc se můžete přiblížit, má velice přísná pravidla.“

„Já vím.“

„Bill ti dodá aktuální informace.“

„Dobře.“

„Pro všechny případy jsme ti dali přistávací modul. U 1107 *pro něj samozřejmě nebudeš mít využití.“*

„Tak proč ho tedy mám?“

„Původně jsem nepovažovala za pravděpodobné, že by se vám u 1107 *mohlo něco neobvyklého stát. Nakonec se pravděpodobně připojíš ke* Kondorovi. *Kapitán Brawley má instrukce, aby své lidi zavezl na povrch, pokud bude schopný rozhodnout, že je to bezpečné, a pokud oni najdou něco, co je zaujme. Cokoli.“*

„Dobře.“

„Nechtěla jsem, aby si George a ostatní připadali ošizení. Takže neváhej a klidně za nimi zaleť. Budeš jen několik hodin daleko.“

„Sylvio, kdo má rozhodovací pravomoc?“

Ředitelka se ošila. *„Kapitánem lodi jsi ty.“*

„Na to jsem se neptala. Mám přece na palubě majitele.“

„To je pravda. Po formální stránce tě smlouva klasifikuje jako operátora a poradce. Jsem si jistá, že George a jeho lidé udělají, co jim doporučíš.“

No to je výborné! Ale na druhé straně, do jakých potíží by se mohli dostat? Mise se zdála dostatečně bezproblémová. Dolétnout k *1107*, dávat pozor na signály, zaznamenat je, porozhlédnout se po retranslační soustavě, možná se připojit k Preachovi a prohlédnout si několik měsíčních krajin. Docela jednoduché. „Fajn," řekla.

„Výborně!" Virgilová ji zhodnotila. Netvářila se přitom úplně přesvědčeně. No co, budeme doufat, že to dobře dopadne. *„Hodně štěstí, Hutch!"* řekla. *„Uvidíme se, až se vrátíte."*

Větší část odpoledne strávila v řídicím tanku tím, že prováděla s *Memphis* nejrůznější virtuální manévry, aby se seznámila s jejími možnostmi a reakcemi, a co bylo nejdůležitější, s možnostmi jejích senzorů a vylepšení. Akademie jí připravila několik modelových situací a problémů s vysokou gravitací. V některých neuspěla a dvakrát se nechala chytit do sevření mrtvé hvězdy. Její ovládací panely při té příležitosti přešly do nefunkčního režimu. Současně se rozsvítily výstražné kontrolky a Billův hlas jí tiše řekl, že ji gravitace trhá na kusy a rozprostírá po oblasti.

Hutch pochybovala, že UI jsou ve skutečnosti něčím víc než čistou simulací. Byly naprogramované tak, aby reagovaly na různé piloty různě, v závislosti na jejich psychologickém profilu. Bill ve skutečnosti nikdy neudělal nic, co by se nedalo vysvětlit jako programování. Ale totéž by se samozřejmě dalo říct o lidech.

V UI používané Akademií cítila opravdovou osobnost. Věděla, že systém je navržený tak, aby přesně tuto reakci podněcoval, neboť to občas byla jediná společnost, kterou pilot při dlouhém letu měl. Ale stejně se nedalo ubránit pocitu, že vzadu za ovládacím panelem skutečně někdo *je*.

V každém případě jako první, když přišla na palubu *Memphis*, udělala to, že UI pozdravila. *„Jsem rád, že sis to s odchodem rozmyslela, Hutch,"* odpověděl Bill. *„Chyběla jsi mi."*

„Je to jen dočasné, Bille," řekla.

Zůstal s ní, když se prošla po lodi.

„Hezké závěsy," konstatoval. *„A koberce jsou výjimečné. Víš, co mi to připomíná?"*

„Nemám ponětí."

„*Los Angeles Regency.*“ Luxusní hotel.

„To je dobrý podnik,“ řekla. „Ale odkud bys ho *ty* mohl znát?“

„*Mám neprobádané hlubiny.*“

Zásoby jídla, vody a paliva se ještě nakládaly, ale z dispečinku ji ubezpečili, že hodinu před odletem bude všechno na místě.

Zkontrolovala další zásoby a zjistila, že jim chybějí některé toaletní potřeby, především zubní pasta a šampony. Nenahráli jim nejnovější simulace. To se dalo udělat i cestou, ale vázalo to komunikační kapacity. Reprodukce odvysílaných simulací navíc nebyla nikdy tak efektní.

V 15.30 odešla do prostor Akademie na seznamovací schůzku s týmem Kontaktní společnosti. Herman a Peter čekali, když přišla, zabraní do hovoru s Alyx Ballingerovou. Právě dorazila z londýnské scény, kde režírovala a vystupovala v *Usměj se a ukaž to.*

Alyx byla vysoká, dlouhonohá, *královská.* Měla zlaté vlasy a jiskřivé hnědé oči. Hutch se postavila vedle ní. Herman se usmál jako idiot a představil je.

„Těší mě, že vás poznávám, kapitánko,“ řekla Alyx a podala jí ruku.

Hutch pozdrav opětovala a navrhla, aby si všichni tykali. „Je to dlouhý let,“ dodala. „Dostaneme se pořádný kus mimo bublinu.“

„Za hranici,“ vysvětlil Herman. Snažil se přitom necivět okatě na Alyx.

„Řekni mi, Hutch,“ promluvila Alyx, „co si o tom všem myslíš *ty?* Najdeme něco?“

„Těžko říct. Ty signály tam jsou. Takže bych řekla, že tam bude nějaký vysílač.“

Z Peterova úsměvu vyzařovala ryzí radost. „S podrobnostmi si nedělej starosti,“ řekl Alyx. „Jenom to, že se zúčastníme letu, bude zážitek, na který nezapomeneme.“

Dveře se otevřely a přidal se k nim vysoký svalnatý muž, který vypadal jako rozený ředitel. „Vida,“ řekl, když si všiml Hutch. „Rád vás konečně poznávám, kapitánko. Jsem George Hockelmann.“

To tedy ano. Barytonový hlas. Postoj rovný jako dub. Měl v sobě něco, co okamžitě vzbuzovalo důvěru. Podívala se na Alyx, nejenom krásnou, ale zřejmě také inteligentní. Na Petera, který prodával laické

veřejnosti divy vesmíru a velké množství lidí se mu dařilo přesvědčit, aby nasypali peníze Akademii. Na George. Dokonce i na Hermana, který patřil k těm nejvšednějším typům, s jakými kdy letěla. Kde byli ti fanatici, které čekala?

„Ještě tu nejsme všichni," řekl Herman.

Hockelmann přikývl. „Nick a Tor," řekl. „Nabereme je cestou."

S výrazem očekávání se obrátil k Hutch.

Její chvíle.

Dovolila, aby se jí do oči vkradlo zachmuření. „Alyx, pánové," začala, „odletíme za necelé dvě hodiny. Všichni máte přidělené kajuty. Myslím si, že Georgeovou zásluhou zjistíte, že ubytování na *City of Memphis* je víc než postačující."

Přikývnutí, po němž následovalo poplácávání po ramenou.

„Máme dobré jídlo, dobře zásobený bar, bohatou knihovnu, vybavení pro volný čas a tělocvičnu. Jestli jste už cestovali mimo atmosféru, předpokládám, že vám všechno bude připadat maličko pohodlnější, než na co jste zvyklí.

Jak jistě víte, až přejdeme do hyperprostoru, urazíme každý den přibližně patnáct světelných let. *Jedenáct nula sedm* je skoro sedm set světelných let daleko a přirozeně musíme udělat malou zajížďku, abychom nabrali zbytek vašeho týmu. Takže máme před sebou sedmitýdenní cestu jedním směrem.

Někteří lidé – není jich mnoho – mají s přechodem do hyperprostoru problémy. Jestli k nim patříte, nebo máte podezření, že byste mohli, což znamená, jestli máte citlivý žaludek, nebo jste náchylní k závratím a omdlévání, máme na to lék. Ale je třeba vzít si dvě dávky s dostatečným předstihem před skokem." Zvedla malou krabičku s lyaphinem. „Jestli se vás to týká, zastavte se za mnou, až tady skončíme, a dostanete první."

Pohovořila o bezpečnostních předpisech, vysvětlila, že před každým manévrem nebo zrychlením, k němuž dojde, jim dá vědět. Křesla s popruhy, která budou muset používat, se nacházela po celé lodi. Řekla jim, že neuposlechnutí rozkazu nebude tolerováno. Ti, kteří přežijí, budou vysazeni.

„Kde?" zeptal se s širokým úsměvem Herman.

„Já už něco najdu," řekla.

Když skončila, přenechala místo Hockelmannovi, který všechny přivítal a upozornil je, aby od výpravy nečekali příliš mnoho. Zachycené signály mohly být poruchami. Případně nějakým lokálním jevem. A tak dále. Ale *Oxnard*… „Rozuměl jsem tomu správně, Hutch?“

Rozuměl.

„*Oxnard* byl právě v oblasti, nedaleko *1107*, a zaslechl *další* signál. Zřejmě tam něco je. Ale stále nemáme jistotu, že se nejedná o nějaký přirozený jev. Proto bych chtěl, abyste si nedělali přílišné naděje. Ano? Buďme prostě trpěliví.“ Bylo to jako říct psovi, aby si nevšímal karbanátku.

Vozík dopravil zavazadla. O deset minut později Hockelmann a jeho tým v zástupu zamířil do nástupního rukávu a prošel přechodovou komorou do hlavní chodby. Hutch čekala.

Zavedla je do společenské místnosti, která měla sloužit také jako hlavní jídelna. Prošli kolem sálu pro odpočinek, tělocvičny, holotanku a laboratoře, která měla být napříště známá, jak George řádně vyhlásil, jako řídicí centrum mise. Ukázala jim křesla a bezpečnostní pásy rozmístěné po lodi, předvedla jim, jak se používají, a vysvětlila, proč je důležité, aby se při manévrování nebo transdimenzionálních skocích připoutali.

„Skutečně je potřebujeme?“ zeptal se George. „Já jsem velké zrychlení nikdy necítil.“

„Budeme v chráněném prostředí,“ vysvětlila Hutch. „Systém, který zajišťuje umělou gravitaci, současně ruší většinu účinků zrychlení. Ale ne všechny. Lidé, kteří nebyli připoutáni, *přišli* k úrazům.“

„Aha,“ řekl. „Jen mě to tak napadlo.“

Vzala je dopředu na můstek a řekla jim, že se můžou kdykoli zastavit – a pokud by tam nebyla, Bill si s nimi velice rád pohovoří. V tom okamžiku, přesně podle plánu, je Bill pozdravil.

Potom je dovedla k jejich ubytování. „Za normálních okolností musíme být s věcmi jako je používání vody trochu opatrní,“ řekla jim. „Přidělovat různé časy pro sprchování a podobně. Ale na tomto

letu je nás tak málo, že si v tomto směru nemusíme dělat žádné starosti.“ Skončila tím, že je vyzvala, aby se ptali.

„Jednu otázku bych měla,“ řekla Alyx. „Jsem si jistá, že jsi v dobré fyzické kondici, ale co kdyby…“

„Kdyby se mi něco stalo?“

„Ano. Tedy, jsem přesvědčená, že se nic nestane, ale pro všechny případy, jak bychom se dostali zpátky?“

„Bill je bez problémů schopný zavézt vás domů,“ prohlásila. „Stačí, když mu řeknete, že jsem se odebrala do lepšího světa, a požádáte ho, aby vás dovezl zpátky sem.“ Usmála se a rozhlédla se. „Ještě něco? Pokud ne, navrhuji, abychom se usadili a vyrazili.“

kapitola 6

Každé očekávání má v sobě kousek mučení.

– Benjamin Wincomb.
***Morální a náboženské aforismy*, 1753**

Kupodivu to byla nejtišší, nejskromnější skupina, jakou kdy Hutch někam přepravovala. George trávil většinu času ve společenské místnosti, zadumaný nad cennými papíry a finančními zprávami. „Sleduji trendy," vysvětlil Hutch a rychle roztál, když šlo o jeho téma. „Tam jsou totiž peníze."

Alyx si připravovala plány na novou produkci, která měla mít premiéru na podzim příštího roku. Prozatímní titul zněl *Popadni šaty a uteč*. Hutch nevěděla, jestli to myslí vážně. Alyx a Hutch střídavě dělaly čtvrtého Hermanovi, Petovi a Billovi při takřka nepřetržitém hraní bridže.

Čas od času si udělali večírek. Bill se staral o hudbu a oni zpívali, i když Hutch měla pocit, že se trochu nehodí, aby svým hlasem soupeřila s Alyxiným krásným kontraaltem. „Zpíváš dobře, Hutch," řekla jí Alyx. „Věřím, že by ses mohla dát na profesionální dráhu, kdybys chtěla."

Hutch si nic nenamlouvala.

„Já to myslím vážně. Potřebuješ jenom trochu cvičení. A samozřejmě by ses musela zbavit zábran."

„Jakých zábran?"

To vyvolalo lehké zalapání po dechu. „Milá zlatá, ty jich máš požehnaně!"

Alyx a Herman dodržovali náročný tréninkový program. Hutch si dávala vždycky záležet, aby během letu trávila nějaký čas v tělocvičně, ale brala to mnohem laxněji než oni.

Sledovali spoustu simulací. Jejich vkus se lišil, ale každý večer se všichni sešli a nahrnuli se do tanku na noční thriller, romantiku nebo něco jiného. Střídali se v hlavních a vedlejších rolích. Herman byl rád Alem Trentem, slavným detektivem Jasona Cordmana, George se jednoho památného večera ukázal jako Julius Caesar a Hutch zvedla hozenou rukavici, když se nechala vykreslit jako maskovaná hrdinka z jednadvacátého století *Vengada*. Do souboje se v dobrém rozmaru zapojila i Alyx coby Kleopatra Georgeova *Caesara* a později jako Dalila Hermanova *Samsona*. (Oba byli pro tyto role nevhodnými kandidáty, Herman proto, že prostě nedokázal zahrát tu divokost – nikdo nevěřil, že by se dal přesvědčit, aby na sebe strhl chrám, a Alyx proto, že nedokázala skrýt svůj humor.)

Herman se samozřejmě svého poblouznění Alyx nezbavil. Snažil se je maskovat, ale hlas mu vždycky vyskočil o jednu nebo dvě oktávy výš, když vešla do místnosti. Jedním z problémů těsných komunit vytvářených mezihvězdným cestováním je to, že se nic nedá skrýt. Lidé jsou příliš blízko a jejich emoce příliš průhledné.

Hutch hodně četla. A trávila čím dál víc času s Georgem. Měl nejrůznější průkazné doklady na podporu teorie, že v historii Země došlo k několika mimozemským vpádům. Ukazoval obrázky rytin, staré písemné zmínky a pozorování, které bylo obtížné zpochybnit. Ale celoživotní názory se překonávají těžko. Představa, že Země měla návštěvníky, jí stále připadala absurdní, přestože věděla přinejmenším o dvou civilizacích, které to v dávných časech dotáhly k mezihvězdným letům. Ale poslouchala, stržená jeho nadšením.

Ve skutečnosti věřili *všichni*, dokonce i Pete, a Hutch jim začala fandit, doufat, že mise skutečně *přinese* úspěch.

Memphis byla na cestě asi šest týdnů, když se zastavila na Výspě, aby přibrala poslední dva pasažéry.

Nick Carmentine začal svou kariéru v oblasti UFO jako vášnivý fanoušek okultních historek. Miloval řádící mumie, upíry, démony, duchy proplouvající ne úplně prázdnými domy a hlasy bez těla přinášené nočním větrem. Začal Poem a Lovecraftem a propracoval se až k Massengalovi a DiLillovi. Temný měsíc, neklidný hrob a strašlivé tajemství mu naháněly strach. To bylo prostředí, kde žil, a i

když se v pozdějších letech jeho zájmy posunuly daleko mimo žánr, ve skutečnosti se jich nezbavil nikdy.

Zkoušel to. Pro majitele pohřebního ústavu to byla nebezpečná vášeň. Pokud by se jeho krvežíznivé chutě dostaly na veřejnost, zákazníci by od něj utekli. Proto přešel k UFO, které rovněž ztělesňovalo zdravý smysl pro tajemno, ale bez veškeré té stafáže, která mu mohla zničit pověst.

Pátrání po nočních návštěvnících z jiných světů časem zvítězilo nad upíry, takže nakonec vstoupil do Kontaktní společnosti.

Jeho otec měl pohřební ústav, vedl si dobře, do důchodu odešel brzy a přenechal tak živnost Nickovi. Nick měl podnikání v krvi a zanedlouho nato se z Pohřebního ústavu Sunrise v centru Hartfordu staly Sunrise Enterprises a. s. Jeho řetězec poboček sice dál vykonával běžné obřady, ale specializoval se na pohřby na míru. Když někdo chtěl dostat svůj popel na oběžnou dráhu, rozsypat kolem druhé mety nějakého liduprázdného venkovského hřiště nebo uložit do odlehlé laguny v Mikronésii, Sunrise byla firmou, která to zařídila. Organizovali dopravu pozůstalých, zajišťovali občerstvení, poradce, pomoc. Byli schopní sehnat duchovního, anebo když odešel nevěřící (nikdo nikdy „nezemřel“), doporučit vhodná závěrečná slova a obřady.

Jeho jediná dcera Lyra zdědila otcovy exotické záliby, ale teorii o vyslancích jiných civilizací brala spíše s rezervou. Přesto si získala otcovo srdce, když se stala exoarcheoložkou.

Nick nebyl nikdy mimo planetu, což fakticky znamená, že necestoval za oběžnou dráhu Země, dokud Lyru neposlali na Pinnacle, kde se vrtala ve zříceninách té dávné planety, starých milion let. Nick z rozmaru utratil menší jmění za to, že se ji vypravil navštívit. Chodili spolu mezi vyvrácenými sloupy a propadlými střechami těch dávných lokalit a Lyra ho vzala na prohlídku několika zrekonstruovaných veřejných budov. („Něco jsme tady museli odhadovat, tati.“) Byly to krásně provedené stavby, které si po umělecké stránce nijak nezadaly s athénským Parthenonem.

Shlédli virtuální náboženský obřad mimozemšťanů a Nick získal představu, jak to muselo na Pinnaclu vypadat, když se první lidé na Zemi teprve začali scházet kolem táborových ohňů.

Strávil tam měsíc. Lyra mu ukázala keramiku, jejíž stáří se odhadovalo na osm set tisíc let. „Když ji opatříš glazurou," vysvětlila, „vydrží věčně."

Podíval se na pokrok, jehož dosáhli s překladem. Při uvážení, s jak malým množstvím vzorků mohli pracovat, byl značný. A byly tam dávné cesty a přístavy, neviditelné pro všechno kromě přístrojů. „Přímo tady," řekla, když stáli uprostřed pouště, která se naprosto rovně táhla všemi směry až k obzoru, „přímo tady se sbíhaly cesty mezi dvěma nejmocnějšími říšemi 3. komainiku." Byla tam stanice pro poutníky, řeka a možná přistávací plocha.

„Jak se jmenovaly?" zeptal se. „Ty říše?"

Nevěděla. Nikdo to nevěděl.

O pouhých několik hodin později dostal zprávu od Hockelmanna. *JE VELMI PRAVDĚPODOBNÉ, ŽE TOHLE JE ONO,* končila. *SETKÁME SE NA VÝSPĚ.*

Jasně, setkáme se U Larryho.

Výspa byla servisním a zásobovacím centrem na okraji lidské expanze. Nacházela se těsně za prstenci u Salivarovy Líhně, které byly přibližně miliardu kilometrů od modrobílé hvězdy třídy B. Hutch si nebyla jistá, co od svého cestujícího, který je majitelem pohřebního ústavu, čeká, nejspíš někoho vážného a metodického. Nick měl průměrný vzrůst, pružné končetiny, černé vlasy, přátelské šedé oči a bezelstný úsměv. Nebyl to typ, který si představovala, jak chodí po obřadní síni a utěšuje přátele a příbuzné. George rychle vystoupil z lodi a objal ho, když se objevil na dolním konci rampy. Přivedl ho dovnitř jako nějakého dávno ztraceného bratrance. „Hutch," řekl, „tohle je Nick. Nikdy tě nenechá na holičkách." Krátce se tomu zasmál. Nick si povzdechl.

Potřásli si rukama a zapředli hovor o všedních věcech. Potom se Hutch zeptala na Tora, šestého pasažéra.

„Je na *21*," řekl s překvapeným výrazem Nick. „To vám neřekli?"

„Ne," odpověděla. „Co je to *21?*"

„Jeden z měsíců. Měl tento týden přiletět, aby se přichystal, ale má něco rozdělaného, a prostě," podíval se na George, „víš, jak to chodí."

George zřejmě věděl a podíval se na Hutch, jako by měla předvídat, že se něco takového stane. Všichni přece vědí, jaký Tor je.

Hutch si povzdechla. Kdysi jednoho Tora znala. „Bille?“ řekla.

„Momentálně se blíží,“ oznámil Bill. *„Doba letu na 21 se zdá být něco málo přes sedmnáct hodin.“*

„Sedmnáct hodin?“ řekla Hutch. Otočila se k Georgeovi. „Já toho chlapa zaškrtím.“

„Určitě nevěděl, že to potrvá tak dlouho,“ řekl George. „Kdyby to věděl, tak by tady byl. Je to umělec.“

Řekl to způsobem, jako by se tím všechno vysvětlovalo. Zvláštní bylo, že *její* Tor byl taky umělec. Dobrý ne. Alespoň ne úspěšný. Ale nebyl to tentýž člověk. *Toto* byl Tor Kirby. Ten, kterého znala, byl Tor Vinderwahl. To si nebylo ani podobné.

„Dobrá, vážení,“ řekla. „Neodletíme dřív, než ve tři ráno. To je dobrá příležitost k prohlídce stanice.“

Minulost Tora Kirbyho byla nejasná. Data, která měla Hutch k dispozici, specifikovala pouze to, že je bohatým dědicem firmy Happy Plumber. To, co by mohl dělat na Výspě, zůstalo nevyjádřeno. Skutečně si potřebovali přivézt instalatéra ze SAU, aby jim tekla voda?

Plynový obr, který byl domovem Výspy, byl jedinou planetou v soustavě, která se pohybovala po relativně stabilní oběžné dráze. Všechno ostatní bylo rozmetáno, planety vyvrženy, měsíce odhozeny na obrovské vzdálenosti. Stanice začala jako mise, která se snažila zjistit, co se stalo, proč všechno ostatní šlo do háje, ale obří planeta si ponechala prstence i velkou rodinu souputníků. Vznikla teorie, že před nějakými dvaceti tisíci lety došlo k blízkému setkání s jinou hvězdou. Jenže se ukázalo, že najít kandidáta je obtížnější, než se čekalo. Nick přichystal pro George a jeho tým simulaci. Experti se domnívali, že vědí všechno – jak vypadalo uspořádání v době průletu, jak dlouho jev trval (tři roky), kde nezvaný host byl. Čtyři planety byly vyvržené úplně, ale podařilo se je najít, jak plují mezihvězdnou prázdnotou, přesně v místech, kde se jejich výskyt předpokládal. Ostatní se motaly kolem hvězdy. Líheň zůstala nedotčená, protože v nejkritičtější době byla na druhé straně hvězdy.

Nezdar při hledání druhého tělesa vedl k podezření, že se ve skutečnosti jednalo o neutronovou hvězdu nebo dokonce černou díru.

Hutch už demonstraci viděla a chystala se právě k odchodu, když se její komunikátor rozvibroval. *„Kapitánka Hutchinsová?“* Ženský hlas. *„Doktor Mogambo by byl rád, kdybyste se zastavila v jeho kanceláři, pokud máte chvilku.“*

Překvapilo ji, že Mogambo je na Výspě.

„Řídí geometrickou skupinu,“ vysvětlil hlas. Ne, že by Hutch pochopila, co to znamená.

Hutch vyšla na hlavní palubu a zabočila do administrativní části. *„Druhé dveře napravo,“* informoval ji hlas. Jeho majitelka na ni čekala, když vešla. Olivová pleť, tmavé vlasy, široké průzračné oči. *Dominantní arabská krev,* pomyslela si Hutch.

„Tudy, prosím!“ Vstala od stolu a otevřela vnitřní dveře. Mogambo, usazený v polstrovaném křesle, ji gestem přivítal a zhasl světla na stěně. Místnost tak osvětlovala pouze malá stolní lampa.

Maurice Mogambo byl dvojnásobným držitelem Nobelovy ceny, přičemž obě ocenění vyplývala z jeho práce v oblasti časoprostorové architektury a vakuové energie. V jedné fázi své kariéry mu Hutch dělala fakticky soukromého pilota.

Byl mimořádně vysoký. Dokonce ještě vyšší než George. Hutch k němu vzhlédla a pozdravila se s jeho stylovým motýlkem. Nosil krátce zastřižené vousy, které působily neobvykle v době, kdy se skoro všichni holili. Jeho pleť byla zářivě ebenová. Měl tělo sportovce a dlouhé prsty houslisty. Hutch utkvělo v paměti jeho každodenní intenzivní cvičení a vášeň pro šachy.

Úsměv přetrval i pak, když jí ukázal, kam se má posadit. Udělala to a čekala, až tu příjemnost vypne. Mogambo viděl svět jako své osobní hřiště. Byl geniální a velkorysý a uměl okouzlovat, pokud chtěl. Ale Hutch viděla jeho bezohlednou stránku, viděla jak lidi, kteří nesplnili jeho očekávání, připravil o místo a kariéru. *Netoleruje hlupáky,* poznamenal před ní kdysi jeden z jeho kolegů a myslel to jako kompliment. Ale ona nakonec dospěla k závěru, že Mogambo definuje *hlupáka* jako každého, kdo nedosahuje jeho geniality.

„Rád tě znovu vidím, Hutch.“ Naplnil dvě sklenky, obešel stůl a jednu jí podal. Byl to nealkoholický nápoj, citron a limetka s trochou zázvoru.

„Já vás také, pane profesore. Je to už dávno.“ Skoro osm let. Ale jí se po jeho společnosti nestýskalo. „Nevěděla jsem, že jste tady.“

Vyměnili si zdvořilosti. Mogambo vysvětlil, že je na Výspě dva měsíce. Vypravovali mise do několika oblastí, kterým vévodily objekty s ultravysokou hustotou, v nichž prováděli časová a prostorová měření. „Vypadá to,“ řekl, „že fyzikální vlastnosti vesmíru nejsou jednotné.“ Měl při té poznámce zavřené oči, jako by mluvil pro sebe. „Je to něco úplně jiného, než jsme očekávali.“ Úsměv se vytratil.

Hutch docela dobře věděla, že Mogambo si ji nepozval proto, aby s ní mluvil o fyzice. Ale hrála jeho hru, položila několik otázek ohledně výzkumu, předstírala že rozumí odpovědím a vysvětlila, že dobrodružství u Deepsix bylo skutečně psychicky náročné, že celých deset dní skoro šílela strachy a že by do něčeho podobného už nikdy nešla.

Nakonec Mogambo změnil tempo, dolil jí sklenku a poznamenal, trochu příliš bez okolků, že slyšel, že letí k *1107.*

„Ano, to je pravda.“

„Zjistit, jestli na signálech *Benjamina Martina* něco je?“

„Ano.“

Opřel se lokty o stůl, přitiskl konečky prstů k sobě a předklonil se. V té chvíli se podobal velkému jestřábovi. *„Jedenáct nula sedm,“* řekl.

Čekala.

„Co si myslíš *ty*, Huch?“

„Nevím,“ odvětila. „Jestli tam něco bylo, když kolem prolétal *Benny*, pochybuju, že je to tam pořád.“ Hutch tušila, že ví o nedávno zachycených signálech, profesor však nemohl vědět, jestli o nich byla informována nebo ne. A ona neměla v úmyslu říci mu nic, co nemusela.

Dlouho si ji prohlížel. „Vidím to úplně stejně.“ Svraštil čelo. Myslela si, že ještě něco řekne, ale patrně si to rozmyslel a spokojil se tím, že si hrál se svou sklenicí.

Hutch se rozhlédla po kanceláři. Na stěnách viselo několik ukázek levného elektronického umění, obrazy zahrad a venkovských cest. Když se mlčení protahovalo, naklonila se dopředu. „Uvažujete, že byste se tam zaletěl podívat? Byli bychom rádi, kdybychom vás měli na palubě.“ Ve skutečnosti by ráda nebyla. A věděla, že by nepřijal. Takže bylo bezpečné mu tuto nabídku přednést.

„S *Kontaktní společností?*“ Široce se na ni usmál. *Ty s nimi možná musíš cestovat, ale já mám důležitější věci na práci.* „Ne! Opravdu mám hodně práce.“ Ukázal jí řadu pevných bílých zubů. „Je to podnik fanatiků, Hutch. Ale není úplně bez potenciálu.“

Věděla přesně kam míří, ale nehodlala mu pomoci. „Člověk nikdy neví,“ řekla.

Něco zabručelo hluboko v jeho hrdle. „Chtěl bych, abys pro mě něco udělala.“

„Jestli je to v mých silách.“

„Dej mi vědět, pokud byste tam skutečně něco *našli*. Budu tady několik týdnů.“

Bylo jasné, jak by to dopadlo. *Ano, našli jsme mimozemský vysílač!* Mogambo by se přihnal na scénu a shrábl všechnu slávu. George by se ani nestačil vzpamatovat. „Nejsem si jistá, jestli to mohu udělat, pane profesore.“

Zatvářil se dotčeně. „Proč ne, Hutch?“

„Ve smlouvě stojí, že poskytování informací podléhá panu Hockelmannovi.“ Nebyla to tak docela pravda, ale mohla by být. „Nemůžu udělat, o co žádáte, i když bych chtěla.“

„Hutch, hodně to pro mě znamená. Poslyš, já bych tam s vámi letěl, kdybych mohl. Ale prostě to nejde. Jsem zavalený prací tady. Nemůžu si jen tak odběhnout. Ty to chápeš. Jak dlouho trvá dostat se tam odsud? Týden?“

„Víceméně ano.“

Ztrápeně se na ni podíval. „To prostě nezvládnu.“ Dotkl se ovládání a lampa se rozsvítila jasněji. Její světlo vyplnilo místnost. „Já to potřebuju, Hutch. Považoval bych to za osobní laskavost a ocenil bych, kdybys našla nějaký způsob, jak to udělat.“ Začala odpovídat, ale on zvedl ruku. „Udělej to pro mě a já se postarám, abys neodešla s prázdnou. Mám svoje kontakty. Určitě nechceš

strávit zbytek života tím, že budeš létat sem a tam mezi Zemí a Výspou.“

Tiše vstala a položila svou sklenku, zpola vypitou, na kraj stolu. „Postoupím vaši žádost dál, pane profesore. Jsem si jistá, že George bude chtít vašim přáním vyhovět.“

Tor věděl, že přijde.

Před čtyřmi lety strávil s Hutch několik večerů. Několik show, několik večeří, jednu noc drinky u Cassidyho s výhledem na Potomac a Mall. Procházka kolem řeky. V sobotu odpoledne projížďka na koních přes Rock Creek Park. A pak, ve středu večer na konci listopadu, mu řekla, že už se s ním nechce scházet, že se omlouvá, doufá, že to pro něj není problém, ale ona znovu odlétá na nějaké místo, jehož jméno ani neuměl vyslovit, tu pitomou planetu, kde se Nokové navzájem vraždili ve velkém, bojovali ve válce, která podle všeho neměla konec. „Prostě se do Arlingtonu moc často nevracím, Tore,“ vysvětlila mu.

Věděl, že se to stane. Nevěděl, jak to poznal, ale něco v tom, jak se po celou dobu chovala, mu říkalo, že je to všechno dočasná záležitost, že jednoho dne se na ta samá místa vrátí *sám*. Nic z toho jí samozřejmě neřekl, nevěděl jak, bál se, že by se pak vzdálila ještě víc. A tak si nechal přinést účet, zaplatil, řekl jí, že ho mrzí, že to tak skončilo, a odešel. Nechal ji tam sedět.

Tenkrát nosil jméno Tor Vinderwahl, jméno, s nímž se narodil a jež si z popudu ředitele Georgetownské galerie umění změnil. „*Vinderwahl zní* vymyšleně,“ prohlásil. „A špatně se to pamatuje. Jestli chceš, aby se tvoje věci prodávaly, není to dobrý nápad.“

Od té doby ji neviděl. Ale nezapomněl na ni.

Mnohokrát začal namlouvat vzkaz, který jí chtěl poslat. *Hutch, jsem pořád tady.* Nebo: *Hutch, co kdybychom to zkusili ještě jednou, až se vrátíš?* Nebo: *Hutch, Priscillo, miluju tě.* Nahrával jeden za druhým, ale nikdy nestiskl tlačítko *Odeslat*. Několikrát odletěl nahoru na Kolo, když věděl, že tam bude. Dvakrát ji zahlédl, šíleně krásnou, a srdce mu začalo prudce bušit, v krku se mu usadil knedlík, takže věděl, že by na ni nedokázal promluvit, jenom by tam stál jako pitomec a žvanil, jaké je to velké překvapení, že na sebe tak narazili.

Bylo směšné, aby se dospělý muž choval takovým způsobem. Dospělé by bylo vyhledat ji a promluvit si s ní, dát jí šanci, aby změnila názor. Ženy to dělaly pořád. Navíc byl úspěšný, jeho díla se začala prodávat, a to muselo mít taky nějakou váhu.

Jednou, to ji zahlédl v restauraci v Georgetownu, dokonce seděl na opačné straně místnosti než ona a jeho přítelkyně se ho neustále ptala, jestli mu něco není. Huch si ho nevšimla, anebo předstírala, že si ho nevšimla. Když bylo po všem, když vstala a odešla s mužem, s nímž tam byla – připadal mu hloupý a oblečený jak hastroš – seděl tam, přilepený na místo, stěží schopný dýchat, a vřelo to v něm.

Nakonec jí ani jednou nezavolal, neposlal žádný vzkaz, nikdy se jí neozval. Nechtěl být otravný a měl za to, že jediná šance, jak ji může získat, vyžaduje, aby si zachoval svou hrdost. Jinak…

Jeho kariéra se zlomila, když začal dělat mimozemské umění. V začátcích si jenom zalezl do holotanku a pustil si pohled z Chárona nebo z jachty plující po oceánské planetě zalité měsíčním světlem.

Několik obrazů se prodalo. Ne za velké peníze, ale za *něco*. Dost, aby ho to přesvědčilo, že je schopen dělat umění na dostatečně vysoké úrovni, aby lidé platili za to, že si je pověsí na zeď.

„Kirbyho dílo odráží talent," poznamenal jeden kritik, „ale chybí mu *hloubka*. Chybí mu *emoce*. Velké umění nás strhává, vtahuje nás do obrazu, vzbuzuje v nás prožitek z tance světů. Kirby je sice dobrý, ale člověk u něj nikdy nemá pocit, že by se osvětlená obloha otáčela."

Ať už to znamenalo cokoli, ukázalo to pravdu – Kirby potřeboval letět do planetárních soustav, které maloval. Aby zachytil prstence plynného obra na plátno, potřeboval se k nim přiblížit, vidět je nad hlavou, nechat se uchvátit jejich majestátem. A tak začal hledat způsoby, jak své náměty navštívit. Bylo to nesnesitelně drahé. Ale vyplatilo se to.

Samozřejmě nevyšplhal na nejvyšší příčky. Než by dokázal něco takového, musel by být třicet let mrtvý. Ale jeho práce se objevovaly ve vybraných galeriích a prodávaly se za značné sumy. Poprvé v životě měl velký profesionální úspěch. A peníze, které k tomu patřily.

Tou dobou se už vzdal veškerých nadějí, že by Priscillu Hutchinsovou mohl ještě někdy získat. Byl to vlastně trpký průvodní jev situace, že díky jeho změněnému jménu nemohla nijak poznat, že on a Tor Kirby jsou jedna a tatáž osoba.

Neviděl žádnou jednoduchou cestu, jak tuto situaci napravit. Dokud si nepřečetl článek o Georgu Hockelmannovi, Kontaktní společnosti a značných sponzorských darech pro Akademii. Zaměstnavatele Hutch.

Tor nikdy neprojevoval soustavný zájem o svět kolem sebe. Neměl nejmenší tušení o pochybné pověsti, jakou má Kontaktní společnost mezi profesionály, kteří pracují v terénu. Věděl jen to, že jména jejích nejvýznamnějších hráčů se periodicky objevují v datových tocích Akademie dostupných každému, kdo se na ně chce podívat.

Byla to jeho šance. Věnoval obraz do Chrámu větrů na Quraqui, podmořského archeologického naleziště. Bylo to zatím jeho nejlepší dílo: chrám ozářený světlem pronikajícím mořem, a ponorka, která k němu postupně klesá – bylo jasně vidět, že plavidlo směřuje *dolů* – v doprovodu dvou quraquánských kimb, dlouhých placatých ryb klínovitého tvaru, a něčeho připomínajícího chobotnici. Obraz byl prodán v dražbě a vynesl tolik peněz, až Tor litoval, že jej vůbec daroval. Jeho obraz a jméno – obě jeho jména – se dostala do zpravodajství Akademie. Ale i když si články prohlížel a uvažoval nad tím, jak šlechetného a talentovaného ho vykreslují, chápal, že to nebude stačit, aby ji to přesvědčilo, že mu má zavolat. Nejspíš je ani neviděla.

O několik dní později se svezl obchodní lodí na Koestlerovu Skálu, oslnivý svět útesů a divokých moří, který obíhal kolem plynného obra. Maloval prstence, zachycoval je jak stoupají z rozbouřeného moře, když dostal vzkaz od George. *VÝZNAMNÝ OBJEV NA OBZORU.* Nejdříve ho to nezajímalo, dokud nezaslechl poznámku: *pilot z Akademie.*

Odpověděl, aniž by se odvažoval doufat. Zeptal se na trvání mise, charakter signálů a několik dalších věcí, které ho ve skutečnosti nezajímaly, a použil je jen jako zástěrku pro jedinou otázku, která

pro něj byla důležitá. „Mimochodem: nevíte, jak se jmenuje ten pilot?“

Bylo to mučivých pět dní čekání na odpověď. *„Hutchingsová.“*

George ani jméno nevyslovil správně, ale Tor věděl, že trefil jackpot.

Chytil spojení na Výspu, přiletěl tam brzy a rozhodl se zkrátit si čekání prací. Vlastně usoudil, že u Hutch bude mít největší šanci, pokud ho najde, jak pracuje. Jen ať vidí, co dělá!

Plynný obr u Výspy byl opravdu *velký*, možná šestkrát hmotnější než Jupiter. Říkalo se mu Salivarova Líheň podle pilota, který dvacet let předtím zmizel v jeho oblacích. Měl více než třicet měsíců, nepočítaje pastevce nacházející se v této elegantní soustavě prstenců. Některé měly atmosféru, několik jich bylo geologicky aktivních, na dvou byly pod ledovým povrchem zmrzlé oceány a na žádném nebyl život. *Jednadvacítka* byl malý kus ledu a hornin, ani ne poloviční ve srovnání s Lunou.

Většinu jeho povrchu pokrývaly jehlové štíty, krátery a rozlámané hřebeny. Ale skoro čtvrtině povrchu vévodila obrovská rovina, kde se před dávnými věky vyhrnula láva, rozlila se po oblasti a ztuhla.

Zatímco se Hutch přibližovala, ozval se Bill: *„Máš tu zprávu z* Wendy Jay, *Hutch.“*

To byl určitě Kurt Eichner, služebně starší kapitán Akademie, vzor německé efektivity. Místo pro všechno a všechno na svém místě. Hutch neznala jiného kapitána Akademie, který by dokázal svou loď rozebrat a zase ji složit zpátky.

Měl také jemnější stránku, kterou ale pasažéři vidět nesměli. I když pro ně fungoval jako spojovací služba, vyřizoval to slušně, ale bryskně. Dítě je na světě. Můžete se posadit, paní.

Hutch měl rád, ale stejně měl rád všechny pilotky, třebaže od nich úzkostlivě držel ruce pryč, pokud jí bylo známo. Nebyla si jistá, proč tomu tak je. Když byl mladší, měl tak trochu pověst prostopášníka. Ale Hutch si u něj náznaku něčeho takového nikdy nevšimla, přestože se občas chovala vyzývavě.

Její oblíbená vzpomínka na Kurta Eichnera pocházela z Quraquy, kde jí kdysi vařil v přenosném přístřešku nezapomenutelný oběd z hovězího na divoko, červeného zelí a bramborových knedlíků. Možná zásluhou toho bezútěšného místa, možná prostě díky Kurtovým kulinářským schopnostem to bylo nejpamátnější jídlo jejího života. Možná s výjimkou nějakého ovoce a topinek, které kdysi měla po třech dnech bez jídla.

„Pusť mi to, Bille!“ řekla.

Hutch si vzkaz pustila na hlavní obrazovku a pohodlně se posadila. Kurt se rozsvítil. Bylo mu přes sedmdesát. Na většině lidí bylo poznat, kdy začínali mít něco za sebou, protože i když jejich těla nestárla, jejich oči dostávaly přísnější výraz a z jejich osobností vyprchávala vitalita. Někteří jako důvod uváděli, že lidem je prostě souzeno žít biblických sedmdesát, a ve skutečnosti to nic nemůže změnit. Jiní se domnívali, že se tomu stavu dá předejít, pokud se člověk odmítne podřídit železnému sevření zvyku. Ať už to bylo jakkoli, Kurtovi se podařilo zůstat mladý. Když viděla jeho úsměv, připadala si jako malá holka, a jeho uznání jí dělalo radost.

„Ahoj, Hutch!“ řekl. *„Jen jsem zaslechl, že jsi na Výspě. Jak dlouho se tam chystáš zdržet?“*

„Už tam nejsem,“ řekla. „Odlétám, jen co někoho vyzvednu.“

Následovala několikaminutová prodleva, ukazující na to, že je hodně daleko. *„To mě mrzí. Byl bych se s tebou rád sešel.“*

„Kdy tady budeš, Kurte?“

„Zítra ráno. Slyšel jsem, že tentokrát děláš soukromý let.“

„Víceméně. Je to práce pro Akademii, ale loď není jedna z našich.“

„Kontaktní společnost?“ Nedokázal úplně potlačit úsměv.

„Ty o tom víš?“

„Jasně. Není to zrovna tajemství.“

Žvanili, dokud je nepřerušil Bill: *„Přibližovací manévr zahájen,“* řekl.

Memphis přešla na oběžnou dráhu a Hutch slétla s modulem na povrch. Na okraji planiny stálo šedivé kapesní iglú. Jeho světla působila v té širé pustině odvážně a vesele. Nacházeli se na vnitřní

straně měsíce s nádherným výhledem na prstence a oběžnice. Na samotné obří planetě se střídaly zelené a zlaté pásy. Bylo to jedno z nejnádhernějších míst, kam kosmické lodě létaly.

„Zpráva,“ oznámil Bill.

Pokývala hlavou a nechala si ji přepojit. Pouze zvuk.

„Jsem téměř připravený,“ řekl mužský hlas. Připadal jí povědomý.

„Mluvím s Torem Kirbym?“ zeptala se.

„Ano, mluvíte.“

Byla si jistá, že ho zná. „Bille,“ řekla, „otevři databázi pasažérů. Podívej se, jestli bychom nenašli fotografii tohoto pána.“

„Hned to bude.“

Obrázek naskočil. Byl to Vinderwahl!

Nechápavě na to zírala. Proč ta změna jména? „Tore, tady je Hutch.“

„Kdo?“

„Hutch.“

Odmlka. *„Priscilla Hutchinsová? Jsi to vážně ty?“*

Stále bez obrazu. „Kdo je Tor *Kirby?“*

„Já.“

„Co se ti stalo s příjmením? Co v těchhle končinách děláš?“ Když ho viděla naposledy, pracoval na částečný úvazek v hypermarketu s elektronikou a vítal zákazníky. A snažil se malovat.

„Změnil jsem si je.“

„Příjmení? Proč?“

„Co kdybychom si o tom promluvili, až budu v lodi? Momentálně trochu nestíhám.“

„Potřebuješ pomoc?“

„Zvládnu to.“ Slyšela ho, jak se pohybuje a jak zaklapl notebook, slyšela zavrzání látky, pravděpodobně jeho zavazadlo. A nakonec uslyšela tichý sykot tvořícího se Flickingerova pole, jak zapnul svůj e-oděv. Světla v kopuli zhasla, dveře se otevřely a Tor vyšel na povrch. Vzhlédl k ní a zamával.

Koho by to napadlo? Před několika lety mu řekla sbohem a on ji šokoval, když přikývl a řekl, že ho mrzí, že to tak cítí. A jednoduše z jejího života zmizel. *Snadno se vzdává, tenhle človíček!*

Tenkrát to zranilo její hrdost, ale bylo to tak dobře. A teď byl samozřejmě zase tady.

Zamávala mu. Na sobě měl šedou košili s drakem na přední straně, šortky v barvě khaki a tenisky. Nepřevlékl se.

Tor kolem ní našlapoval tak opatrně, že si jeho city nebyla jistá. Když jedné zasněžené noci v restauraci Carlyle na břehu Potomaku (bylo zvláštní, že si ten detail vybavila) došla k závěru, že se do ní zamiloval, a uvědomila si, že se tak stalo, přestože se to všemožně snaží skrýt, odstrašilo ji to a vymluvila se. *Musím letět. To víš, skáču od jedné hvězdy k druhé. Musím stihnout další nákladní loď z Kola.*

A teď byl tady. Tor Vinderwahl. *Její* Tor.

„Přileť blíž, Bille," řekla. „Polož nákladní přechodovou komoru na zem."

Když modul přistál, Tor právě stěhoval z kapesního iglú své věci a nádrže se vzduchem a vodou. Aktivovala svůj oděv a se smíšenými pocity vyšla ven.

Vypadal dobře. Nejistě se na ni usmál a v té chvíli jako by se ty roky ztratily, obrovské prstence na obloze něco odneslo a oni byli zase u Potomaku. „Rád tě vidím, Hutch," řekl. „Je to dlouho." Oči měl modré a vlnité černé vlasy mu spadaly do čela. Nosil je delší, než si pamatovala.

„Taky jsem ráda, že tě potkávám, Toře," odpověděla. „Je to příjemné překvapení." Něco se skutečně *změnilo* – v jeho chování, v jeho očích – něco. Poznala to v tom, jak se k ní přiblížil. V obou rukou táhl věci a pohledem těkal mezi ní a přistávacím modulem.

Čekala, že ji obejme. On ji místo toho letmo stiskl a políbil na tvář. Flickingerovo pole zajiskřilo, když se jí jeho rty dotkly. „Nečekal jsem, že v těchhle končinách potkám *tebe*," řekl.

„Proč ta změna jména, Tore?"

„Kdo by si kupoval umění od někoho, kdo se jmenuje *Vinderwahl?*"

„Já jo," řekla.

Usmál se. „To je jeden." Všimla si mezi jeho věcmi malířského stojanu.

Sledoval její pohled k němu. „Proto jsem tady," řekl. Vytáhl dlouhou tubu, otevřel ji a vysoukal z ní plátno. Potom je rozbalil a

podržel tak, aby je viděla. Zachytil plynného obra v jeho nádheře, jak visí nad měsíční krajinou. Obloha byla plná prstenců a nočním nebem pluly dva měsíčky, oba ve třetí čtvrti. Na pozadí pruhované planety uviděla siluetu nadsvětelné lodi.

„Nádhera," řekla. Ušel velký kus cesty od sterilních krajin, které jí ukazoval tenkrát v Arlingtonu.

„Líbí se ti?"

„No ovšem, Tore. Ale jak jsi to udělal?" Rozhlédla se po skále bez atmosféry. „To jsi namaloval *zevnitř?*"

„Kdepak," řekl. „Postavil jsem se přímo tady." Ukázal jí to místo. U balvanu, který mohl sloužit jako opěrka pro ruku, nebo dokonce místo, kde se dá posadit.

„Copak všechno nezmrzne?"

„Plátno má vysoký obsah hadroviny. Pastelové barvy mají upravené složení. Je v nich méně těkavých pojiv." Usmál se svému dílu, viditelně se sebou spokojený, a odložil je. „Jde to docela dobře, opravdu."

„Ale proč?"

„To myslíš vážně?"

„Samozřejmě. Letět sem takovou dálku muselo stát balík. A kvůli namalování obrazu?"

„Peníze nejsou překážka, Hutch. Teď už ne. Máš představu, jakou to bude mít cenu, až se vrátíme?"

„Vůbec žádnou."

Pokýval hlavou, jako by se ta suma nedala spočítat. „Nechce se věřit, že jsme se potkali na takovém místě." Sedl si, rukama si objal kolena a podíval se nahoru na ni. „Jsi krásná jako vždycky, Hutch."

„Díky. A blahopřeju, Tore. Mám radost, že se ti daří."

V záři prstenců vypadal dost dobře. Vytáhl z kapsy na vestě dálkový ovladač, namířil jej na iglú a stiskl tlačítko. Iglú se prověsilo, zhroutilo se a scvrklo do balíčku. Vzali je spolu s láhvemi se vzduchem a vodou a odnesli všechno do modulu.

George a ostatní čekali. Všichni si potřásli rukama, nalili si něco k přípitku, vyjádřili překvapení nad tím, že se Tor a Hutch znají, konstatovali, jak jsou rádi, že ho zase vidí, a zavedli řeč na to, že vyrážejí za největší kořistí ze všech.

Požádali ho, aby jim předvedl, co dělal, a když jim obraz ukázal, předháněli se v *och!* a *ach!* Alyx se ho vzrušeně zeptala, jaké mu dá jméno.

Byla to otázka, kterou mu měla položit Hutch.

„*Noční průlet,*“ řekl.

kapitola 7

Objeví se něco výjimečného

Pan Micawber v *Davidu Copperfieldovi*
– Charles Dickens, 1850

Tor se během posledního týdne cesty nijak nepokusil obnovit jejich vztah na starých základech. Žádné kradmé úsměvy, žádné nepřímé narážky, žádné osamělé výlety do těch částí lodě, kde se náhodou nacházela.

To, že měla na palubě bývalého přítele, přesto změnilo chemii a vytvořilo jednoznačně nepříjemnou situaci.

V prvních několika dnech po Torově nalodění Hutch trávila se svými pasažéry méně času a prakticky nechodila jinam než na můstek. Ale když to vypadalo, že se Tor všemožně snaží nevytvářet problém, postupně se vrátila k běžným zvyklostem.

V posledních dnech přibližování k *1107* strávila značné množství času hovorem s Preachem. I když, *hovor* možná nebylo to správné slovo. Byli několik hodin od sebe, používali hyperkom, takže se rozhovory skládaly z dlouhých monologů a spousty čekání. Bylo to něco úplně jiného než sedět s někým v jedné místnosti, a i přes roky praxe na obou stranách to občas bylo k uzoufání.

Už v dávné minulosti tento proces Hutch poučil o rozmarech mezilidské konverzace o věcech, které byly opravdu důležité, a vůbec to nebyla slova, dokonce ani tóny, ale spíš okamžité reakce, k nimž mezi lidmi docházelo, nenadálý záblesk pochopení v očích, zdvižená ruka doprovázející žádost o dodatečné vysvětlení, projev souhlasu, zděšení nebo citu, který mohlo dané vyjádření vyvolat. K čemu bylo dobré například říkat: *Ráda bych s tebou strávila víc času*

nehybnému obrazu a čekat víc než hodinu na reakci, která přišla jako součást dlouhé odpovědi?

Proto neříkala nic takového, nic osobního. Nic, co by nedokázala vyjádřit postupně, tak, že se nechá vést jeho reakcemi. Měla Preache ráda, měla ho ráda víc než kohokoli jiného, koho za dlouhou dobu potkala. Bavilo ji trávit hodiny obousměrnou nezávaznou konverzací, tím, že mu říkala, co čte a jak se všech zmocňuje vzrušení, když se teď blíží k *1107*.

Rozhovory byly zpočátku občasné, tak dva za den, zaměřené především na detaily mise, na to, jak je Preachův kontaktní tým stejně rozrušený jako její. Skupinu v *Kondoru* tvořilo deset lidí, šest mužů a čtyři ženy. Pět z nich byli ředitelé firem, jeden byl vedoucí Světové potravinové banky, dva byli univerzitní rektoři. Další byl významný katolický biskup, který se stal slavným poté, co se dostal do sporu s Vatikánem. A měl také na palubě hvězdného komika Harryho Brubakera. *„Harry tvrdí, že jenom sbírá materiál,“* řekl Preach.

Jeho tým kladl důraz na něco jiného. Na rozdíl od pátrání po nějakém zařízení si dělali naděje, že planetární soustava v bodu B bude domovem vyspělé civilizace. *„Ve skutečnosti nikdo nepřizná, že to považují za pravděpodobné, ale všichni se rozzáří, když na to téma přijde řeč.“*

Přítomnost biskupa Hutch překvapila. *„Jeho zájem o možnost kontaktu se rozvinul až v poslední době,“* řekl Preach. *„Ale myslí si, že nakonec budeme mít kontakt, který zpochybní všechno, čemu v souvislosti s Bohem věříme. Že budeme muset přistoupit na širší variantu. Chce se toho účastnit, až se to stane.“*

Viděla, jak se mu oči rozzářily, když popisoval rozpoložení svých pasažérů. *„Vím, co si myslíš, Hutch,“* pokračoval. *„A je to pravda. Na vědecké stránce téhle věci mi příliš nezáleží, ale jestli skutečně něco najdeme, bude kolem toho spousta publicity, a to nemůže nezávislému dopravci uškodit. Rád bych se toho dočkal.*

Mimochodem, chtěl jsem ti něco říct…“ A pustil se do líčení toho, jak byli dva jeho pasažéři přistiženi v jednom skladišti *in flagranti*. *„Snažili se předejít tomu, aby je někdo zahlédl, jak se plíží do kajuty toho druhého a ven, a tak…*“ Jednomu nebo druhému se

podařilo vychýlit kameru a pohlavní akt se tak objevil na všech obrazovkách v lodi.

„Ale dopadlo to dobře,“ dodal. *„Tahle skupina je celkem nekonfliktní.“*

Jak šel čas, jejich rozhovory se stávaly méně neosobní. Venkovní nezměrnost, pocit jejich společné izolace v nehostinném prostředí, ji sváděly k tomu, aby někdy řekla víc, než by bylo moudré. Ale pokaždé se zadržela.

V noci, když ji občas probudily kroky na chodbě, jak si někdo šel pro půlnoční zákusek, nebo mířil na tajnou schůzku, si představovala, že je to Preach a jde pro ni.

Georgeovi lidé využili simulační možnosti *Memphis* na maximum. Zúčastnili se broadwayského uvedení *Jižního Pacifiku* kolem roku 1947, ve kterém George vystupoval jako Emile, Alyx se ráda zapojila v roli Nellie a Herman se proměnil v Luthera Billise. Hutch hrála Liat, ostrovní krasavici. Sledovali horkovzdušné balony, jak vzlétají z Albuquerque při slavném „šachovnicovém“ závodě z roku 2019. Poslechli si Marovičův koncert a pak další s Trapdoors. (Petr hrál na saxofon, Alyx se ujala zpěvu.) Zúčastnili se spolu s Gablem a Leighovou hollywoodské premiéry *Jihu proti Severu* v roce 1939.

Sledovali fotbalový zápas z devatenáctého století mezi Španělskem a Anglií a souboj Phillies-Cardinals z dvacátých let dvacátého století. To druhé si vymyslel Herman a musel všem vysvětlit pravidla. Zahajujícího pálkaře Phillies představovala Hutch, a měla pocit, že jí to v uniformě sluší. Prvním úderem zahrála line drive přímo na střed.

Později se zeptala Hermana, proč všichni mávají třemi nebo čtyřmi pálkami, než jdou na značku, a pak všechny kromě jedné zahodí.

„Když tam přijdeš,“ vysvětlil jí, „ta jediná pálka ti připadá lehčí. Otočíš se s ní rychleji.“

Tor se bavil tím, že kreslil uhlové skicy různých účastníků, Peteho s jeho saxofonem, Alyx ovinuté kolem mikrofonu, Hermana jako námořníka z druhé světové války.

Možná zaslechl otázku Hutch, protože jí věnoval skicu, na níž byla v dresu Phillies, jak se krčí v odpališti a drží čtyři pálky.

Měla z ní velkou radost a pověsila si ji na můstku.

Byli tři dny od *1107*, když Preacher oznámil, že *Kondor* dorazil do bodu B a chystá se skočit zpátky do subsvětelného prostoru.

„Vzrušení je celkem silné,“ řekl. *„Tihle lidé jsou do toho vážně žhaví. Doufám, že něco najdeme, Hutch.“*

„Taky vám to přeju, Preachi.“

Dopoledne se ozval s první zprávou. *„Dorazili jsme na místo, ale kolem nic není. Dál se snažíme najít v této soustavě planety. Pochybuji, že moji pasažéři chápou, jak je možné, že je tam něco tak velkého jako planeta, a my to nemůžeme najít. Snažím se jim vysvětlit, že i to nejbližší okolí je dost velké, ale oni to nevidí.“*

Její pasažéři to sledovali se smíšenými pocity. Nepřiznali by to, ale ve skutečnosti nechtěli, aby byli jejich krajané v bodu B úspěšní. Pokud měl přijít nějaký objev, chtěli, aby k němu došlo u *1107*. V bodu A.

„Za jak dlouho budou vědět, jak soustava vypadá?“ zeptal se George.

„Data o celé soustavě nezískají,“ řekla. „*Kondor* není konstruovaný pro mapování ve velkém. Musí se zaměřit na to, aby hledali planety v zóně života a pokusili se zachytit příchozí signál. To může trvat několik dnů. Víc, jestli jim nepomůže štěstí.“

Ale Georgeovo znepokojení svědčilo o tom, do jaké míry se život na *Memphis* změnil, jakmile druhá loď fakticky zahájila průzkum. Společenský let byl minulostí a všichni teď čekali na novinky z bodu B.

Preachovy zprávy odrážely podobnou náladu na palubě *Kondora*. Ne že by řekl něco přímo, ale do jeho hlasu se vkradl vážný tón. *„Zatím ani stopa po planetách,“* oznámil. *„Hvězda třídy G. Někde by tady měly být.“*

Určité zprávy přišly večer druhého dne průzkumu.

„Našli jsme plynného obra. Ale je tam moc zima. Tohle není, co hledáme.“

Všichni byli ještě vzhůru, když šla Hutch tu noc spát. Ráno stále nebylo nic nového. A pak, zatímco několik z nich snídalo: *„Planeta pozemského typu! Mraky. Oceány. Ale žádná elektronická obálka.“*

Kolem stolu proběhl slyšitelný povzdech.

„Je tam ticho,“ řekl Preach.

Hutch zbožňovala můstek v noci, když pasažéři spali a loď byla víceméně v klidu. Bylo to zvláštní, ale nebylo to úplně stejné, jako když letěla sama. Vědomí, že tam jsou jiní, bylo nějakým způsobem důležité, jako by do hry vstupoval kmenový instinkt a dodával jí vzpruhu vědomím, že všichni její společníci leží hned za září přístrojových panelů.

Ve tmě se usmála.

Naskládala do chladničky bohatou zásobu francouzského šampaňského, které se chystala otevřít na oslavu, až – a pokud vůbec – se *Memphis* podaří to, o co se snažili. V případě neúspěchu by se šampaňské dalo nouzově využít k oslavě nějaké jiné události, třeba narozenin nebo dokončení další Torovy skicy.

Poslední noc předtím, než měli skočit zpátky do podsvětelného prostoru, ji Tor překvapil, když zavítal na můstek. Bylo to poprvé od jeho příchodu na palubu, kdy s ním byla o samotě. „Připadá mi to zvláštní,“ řekl, „vidět tě jako autoritu.“

Pokusila se to zlehčit. „Je to jenom práce.“

Postával u dveří, nechtělo se mu odejít.

„Udělala jsem si malý průzkum umění,“ řekla. „Jsi profesionál.“

Pokýval hlavou. „Díky. Vlastně ano. Dokážu se tím teď uživit.“

„To jsi na tom trochu líp. Máš život, o jakém jsi snil. To se mnoha z nás nepoštěstí.“

„Tobě se to poštěstilo.“

„Ani ne.“

„Copak jsi odjakživa nechtěla pilotovat tyhle stroje?“

„Chtěla. Ale dopadlo to jinak, než jsem čekala.“

„V jakém smyslu?“

„Tore, není to tak atraktivní, jak to vypadá.“

„Ale atraktivně to *vypadá*, to je pravda.“ Rozhlédl se, aby se přesvědčil, že nikdo další nevešel, a ztišil hlas. „Můžu ti něco říct?“

A kruci! „Jistě.“

Jeho pohled se dotkl jejích očí. „Mrzelo mě, že jsem tě ztratil.“

Hutch sklopila pohled k panelu. Nebyla si jistá, jak odpovědět.

„Už o tom nebudu mluvit,“ řekl. „A neudělám nic, z čeho bys mohla mít trapný pocit. Jenom jsem chtěl, abys to věděla.“ Dlouho se na ni díval. „Dobrou noc, Hutch!“

Dívala se, jak zamířil ke dveřím. „Tore,“ řekla.

Otočil se a Hutch v jeho očích spatřila záblesk naděje.

„Vím, že je to pro tebe těžké.“ Chtěla dodat něco v tom smyslu, že je přítelkyní, se kterou může vždycky počítat, ale zdálo se jí to hloupé, a tak se zarazila. „Oceňuji tvůj přístup.“

Přikývl a odešel. A Hutch si uvědomila, že její poslední poznámka nebyla o mnoho inteligentnější než ta, kterou předtím smlčela.

Preach se znovu ozval, když se připravovali na vlastní skok. *„Pořád žádné podrobnosti. Ale jsme přímo uprostřed zóny života. Vidíme modrou oblohu. Světadíly a oceány. Biskup dal návrh, abychom planetu pojmenovali Bezpečný Přístav. Špatná zpráva je, že pořád nemáme ani náznak elektronické aktivity a dalekohledy neukazují žádné známky osvětlení na tmavé straně. Možná jsme pořád moc daleko. Ale vypadá to prázdně.“*

Záběr na obrazovce se změnil v pole hvězd. Kamera najela na jeden světlý bod. *Dva* světlé body. *„To je ona,“* pokračoval, *„jak je vidět hlavním dalekohledem. Má velký měsíc.“*

„Nejspíš má pravdu,“ řekl George. „Jsou ještě příliš daleko. Nebo to možná vůbec není ta pravá planeta. Nic jiného v té soustavě není?“

Preach se nezmínil.

„Zeptám se ho, až budu mít příležitost, Georgi,“ řekla Hutch. „Prozatím se všichni připoutejme a pojďme se podívat, co tu máme *my*.“

Odebrala se na můstek. Než tam došla, na skokovém panelu se rozsvítilo šest zelených kontrolek. Všichni její pasažéři byli bezpečně zabalení v popruzích.

Přenesla je do podsvětelného prostoru, daleko od *1107*. Alyx a Nickem skok poněkud zacloumal. Alyx přišla o oběd a Nick měl

takovou závrať, že vrávoral. Byly to poměrně běžné projevy. Při odletu žádný z nich problém neměl, ale skoková nevolnost byla nepředvídatelná, buď se vyskytla nebo ne. Samotné Hutch se občas udělalo špatně.

„Aktivuj dálkové senzory," řekla Billovi.

Obrazovky se rozsvítily a ukázaly spousty hvězd, ale nic jiného. Což do značné míry odpovídalo tomu, co mohl člověk očekávat, že v okolí neutronové hvězdy uvidí.

„Zdá se, že je tam tma," poznamenal ze společenské místnosti Herman. Hutch přenášela výsledky z dalekohledu na velké nástěnné obrazovky. *„Jak jsme daleko?"*

„Tam, kde lišky dávají dobrou noc," odpověděla Hutch. „Osmdesát astronomických jednotek od hvězdy."

Alyx se zeptala, jak dlouho bude podle ní trvat, než signál najdou.

Hutch ukázala na obrazovce *Memphis* s jejími abnormálně velkými anténami. „Pomohlo by nám, kdybychom měli štěstí. Signál je úzký a my nemůžeme příliš manévrovat, protože těm anténám stačí poměrně málo, aby se zhroutily. Ale máme celkem dobrou představu kde hledat, a to nám pomůže."

„Jak poznáš, kde jsme? Všude to tu vypadá úplně stejně."

Ukázala obrázek jednoho ze satelitů, které tam umístil *Benny*. „Ke zjišťování naší polohy používáme tyhle."

Alyx přikývla, ale netvářila se, jako by to pochopila. *„Neřekla jsi mi, jak dlouho myslíš, že to bude trvat."*

„Pokud budeme mít štěstí, tak třeba jen pár dní."

„To je odhad, který přetřásali lidé z Akademie," ozval se Pete. *„Když jsem tu byl s* Benjaminem Martinem, *najít signál bylo skoro nemožné. Co když nebudeme mít takové štěstí?"*

Čtyři talířové antény se vybalily z úložných pouzder a rozkvetly nad trupem *Memphis*. Čepy se pomalu otáčely, až byly všechny plně rozvinuté a nasměrované k neutronové hvězdě. Hutch si v duchu představila *Memphis* jako starou řadovou loď z osmnáctého století pod plnými plachtami.

„Blížíme se k oblasti průzkumu," oznámil Bill.

„Záruky nejsou žádné," řekla Hutch. „Zdejší prostor je jednoduše příliš velký. Nemůžeme pokrýt všechno. Ale George si dal na

senzorech a komunikační technice celkem záležet. Máme také několik satelitů k vypuštění. Pomůžou nám. Myslím si, že jestli tady opravdu něco je, najdeme to poměrně rychle.“

Bill s nimi uvážlivě provedl manévry vyžadované zahajovacími fázemi pátracího schématu. Měnit směr s rozvinutými anténami bylo jako snažit se zatáčet s autem s valníkem naloženým bowlingovými koulemi.

Hutch uvažovala, že by talíře na konci každého průletu zatáhla, ale Bill provedl simulaci, po níž došli k závěru, že by to znamenalo příliš velké opotřebení. *„Tento systém potřebuje vylepšit,“* řekla UI, jakmile byli sami.

Zažili několik falešných poplachů. Neutronová hvězda chrlila elektromagnetické signály všemi směry. Právě se snažili několik z nich porovnat s cílovým signálem, když Bill oznámil zprávu z *Kondora*.

„Našli jsme další dvě planety,“ odpověděl Preach na Georgeovu předchozí otázku. *„Ale ani jedna z nich není v biozóně. Obě jsou blízko, ale výhra jim utekla. Jedna bude poušť, ta druhá zase kus ledu a skal.*

Mimochodem, řekl jsem vám, že měsíc Bezpečného Přístavu má skoro čtvrtinovou velikost ve srovnání s planetou? Dokážeme rozeznat atmosféru. Zdá se řídká, ale je tam.

Okamžik, Hutch!“ Odvrátil se a poslouchal někoho, kdo stál mimo záběr kamery. Vypadal překvapeně. Hutch poznala, že řekl: *„Víte to jistě?“*

Další přikyvování, další rozhovor. Podíval se z obrazovky na ni. *„Hned se vrátím, Hutch,“* řekl jí. Potom se dívala na jeho prázdné křeslo.

Byl pryč několik minut. Když se do křesla vrátil, modré oči mu zářily. *„Je tam nějaká měsíční základna. Hutch, myslím, že jsme narazili na zlato!“*

Hutch rozeslala zprávu po celé lodi a krátce nato zaslechla jásot. Preach si užíval plácání po zádech a někdo mu do ruky vrazil sklenku. Vzduchem prolétla papírová spirála.

„Ozvu se ti znovu,“ řekl Preach. *„Až budeme vědět víc.“*

Během několika minut vystřídal vzrušení pocit marnosti. „Měli jsme letět *tam*," řekl Nick Hutch. „Vsadili jsme na špatného koně."

Nemarnili čas řešením otázky, čí to byla chyba. „Myslel jsem, že největší šance máme tady," řekl George. „Věděli jsme, že to, co je tady, je momentálně aktivní. Opravdu jsem si nemyslel, že tam něco najdou." Vypadal sklíčeně.

„Máš pravdu," řekl Hermanovi. „Podělal jsem to."

Zatímco všichni zažívali současné pocity nadšení a sebelítosti, jedna z antén se vytrhla ze svého závěsu. Hutch si vzala trysky a vyšla ven, aby to opravila, ale sotva ji začala přilepovat, informoval ji Bill, že mají další zprávy z *Kondora*. „Hlasitý odposlech," přikázala. Zpráva tak bude dostupná i pro její pasažéry.

Preach byl viditelně rozrušený. *„Na planetě je vegetace,"* hlásil. *„A vidíme stavby. Města. Možná kanály. Zatím žádná známka přístrojů na oběžné dráze. Myslím, že měsíc má vodu. Ale pravděpodobně to není živý svět."*

Hutch dokončila práci, slezla dolů a vrátila se dovnitř. Všichni na ni čekali. Vypadali, jako by se rozhodli, že už toho bylo dost. „Za jak dlouho bychom se tam mohli dostat?" zeptal se George.

„Za několik hodin. Chcete to udělat?"

„Ano."

„Jste si jistí?"

„Samozřejmě, že jsme."

Herman se tvářil, jako by těžce prohrál v celonoční partii karet. Alyx probodávala Hutch rozčileným pohledem, jako kdyby je zavezla na nesprávné místo. Tor hleděl do té střední vzdálenosti, kterou propátrával pokaždé, když se vyskytl nějaký problém. Dokonce i Peter, který měl mít možná víc rozumu, se mračil. Pouze Nick působil klidným dojmem. Ale Hutch usoudila, že řešení obtížných situaci je Nickovou specialitou.

„Fajn," řekla. „Tak začneme!"

Na vedlejší obrazovce přímo před jejíma očima se objevil Billův obraz. To znamenalo, že jí nabízí možnost mluvit s ním soukromě. Ale začínalo být pozdě a Hutch byla unavená. „Ano, Bille?" zeptala se. „Co se děje?"

Měl baret a usmíval se. Možná se snažil narušit všeobecnou sklíčenost. *„Máme to!“* oznámil.

George zvedl pěst. Alex padla Hermanovi do náruče a Hutch se stala svědkem obrovské změny nálady. Potřásali si rukama a navzájem se tloukli po zádech. Tor ji objal. Potom na ni spiklenecky mrkl. „Řekl jsem si, že toho využiju,“ prohlásil.

Rozhodli se tedy zůstat, protože kdo mohl vědět, co se z toho ještě může vyklubat? A navíc u Bezpečného Přístavu mohli být jen jako druzí, a copak se někdo zajímá, kdo byl kapitánem druhé výpravy do Ameriky?

(Hutch se domnívala, že to byl znovu Kolumbus, ale nebyla si tím dostatečně jistá, aby něco řekla.) Otevřela šampaňské a připili si na Billa, který se ostýchavě usmál, sundal si baret a skromně řekl, že pouze dělá svou práci.

Zdálo se, že signál vychází přímo z *1107*.

„Kolik jsme ho získali?“ zeptala se Hutch.

„Jen několik sekund. Ale vím, kde je. Znovu se na něj dostaneme za necelou hodinu. Potom ho budeme moci sledovat ke zdroji. Jestli budete chtít.“

„Jak vypadá?“ zeptal se George. „Ten signál?“

„Nedokážu jej dešifrovat. Ale nějaký systém tam je. *Stejně jako v tom původně zachyceném.“*

„Budeš ho schopný přeložit, jestli získáme větší vzorek?“

„To se nedá říct předem. Možná. Vy předpokládáte, že má *nějaký smysl.“*

„Copak je možné, aby ho neměl?“ zeptala se Alyx.

„Mohla by to být testovací relace,“ řekla Hutch. Poslala zprávu Preachovi, v níž ho informovala, co se stalo. Přibližně ve stejnou dobu se jim *Kondor* opět ozval.

„Velká novina! Zachytili jsme signál z 1107. *Míří přímo na Bezpečný Přístav.“*

Ukončil spojení a Bill se ozval znovu: *„Kapitánko, poslali datový záznam se zachyceným signálem.“*

„Ano?“

„Konfigurace nesouhlasí. A signál je při příchodu do bodu B silnější, než by měl být.“

„Jsou tu i jiné vysílače,“ řekla Hutch.

„Těžko si dovedu představit, že by to mohlo být jinak. Čísla naznačují, že se spojují signály ze tří zdrojů. Pravděpodobně jsou všechny na oběžné dráze kolem neutronové hvězdy.“

Byla to noc, kdy nešli spát. Bill znovu objevil signál a natočil dalekohledy ke zdroji. *„Nic viditelného,“* sdělil.

Hutch otočila *Memphis* a zamířila s ní blíž k mrtvé hvězdě, přičemž se nechala vést signálem. Dvacet minut poté, co vyrazili, se Preach objevil znovu. Vypadal otřeseně.

„Jsme na oběžné dráze kolem Bezpečného Přístavu,“ prohlásil. *„A mám špatné zprávy. Vypadá to, jako bychom snad ani nemohli vybrat nevhodnější jméno. Planeta je radioaktivní. Je to mrtvý svět. Úroveň radiace je vysoká. Spousta kráterů. Všude sutiny. Vypadá to, že tam dole měli jadernou válku.“* Jeho obraz zmizel a byl nahrazen kráterem plným vody. Obvod lemovaly trosky. Zem byla šedočerná, sterilní, kamenitá, sežehnutá, jen tu a tam přerušovaná hnědými skvrnami čehosi, co mohla být vegetace.

„Takhle to vypadá skoro všude.“ Obrazy se střídaly. Sutiny, hory trosek, velké díry vyryté do země. Mrtvá města. Tu a tam stála nějaká budova. Často jen zdi nebo základy. Sem tam nějaký dům.

„Nezpozorovali jsme žádné známky suchozemských živočichů kromě několika dlouhokrkých tvorů – podobají se žirafám – a ptáků. Ptáků je tu hodně. Ale to je všechno. Budeme hledat dál, ale nikdo z nás nečeká, že něco najdeme. Vypadá to, jako by to udělali důkladně.

Tom chce poslat dolů tým, ale nemáme jak potom dekontaminovat přistávací modul, takže to nedovolím. Způsobuje to lehčí tření. Vedoucí mise trval na tom, abych odeslal žádost Akademii s tím, že mi to mají přikázat. Samozřejmě to neudělají. Kdyby se někomu něco stalo, ti hlavouni doma by pak za to byli přímo odpovědní.

Vypadá to, že měsíční základna je mrtvá taky. Asi to jinak ani nejde. Momentálně nemáme ponětí, jak vypadali.“

Na obrazovce se vystřídaly další záběry a pak se vrátil Preach. *„Udělalo nám radost, že máte úspěch,“* řekl. *„Ale bez ohledu na to, co jejich vysílače sdělují, vypadá to, že tady už nikdo neposlouchá.“*

Všichni seděli mlčky, ohromení. Hutch cítila, jak se v jednom okamžiku nakrátko zažehly trysky, aby upravily jejich kurz. Potom navázala spojení s *Kondorem*. „Preachi, máte nějakou představu, jak je to dávno, co se to stalo?“

Odpověď přišla za hodinu a něco později.

„V bezprostřední minulosti ne,“ řekl Preach. *„Některé trosky jsou zarostlé, ale bez slétnutí dolů a odebrání vzorků se to nedá poznat. Když budeš chtít, abych si tipl, řekl bych pět, možná šest set let. Ale je to jen odhad.*

Nic nenasvědčuje tomu, že by někdo přežil. Snažili jsme se hledat nějaké projevy, ale nic se tam nepohybuje, žádné lodě, žádná vozidla, nic.

Zmínil jsem se, že tam jsou cesty? Dokonce dálnice. Možná měly kdysi pevný povrch. Kontinenty jsou čtyři a některé cesty běží od jednoho pobřeží k druhému. Vypadá to jako starý systém mezistátních silnic. A většina přístavů byla vylepšená. Jsou v nich i potopené lodě.“

Na obrazovce začaly naskakovat snímky. Lodě byly zlověstně podobné plavidlům, která ještě nedávno brázdila pozemská moře. *Pochopitelně,* pomyslela si Hutch, *to má logiku. Kolik je způsobů, jak postavit loď?*

A *tam,* o tom nemohlo být pochyb, byly zbytky letiště. Řídicí věž byla rozmetána výbuchem, ranveje zarostlé křovím, hangáry a terminály zřícené. Ale nedalo se to nepoznat. Stranou dokonce rozeznali vraky několika létajících strojů. Vrtulových.

„Tady je měsíční základna,“ řekl Preach. Na planině stálo půl tuctu kupolovitých staveb. U prohlubně, která kdysi mohla být korytem nějakého vodního toku.

„Dnes v pozdějších hodinách chceme slétnout na měsíc a rozhlédnout se tam.“ Jeho výraz se změnil. Podíval se nahoru a Hutch poznala, že jeho pozornost přitáhlo něco na jeho horní

obrazovce. Na okamžik zmizel a vzápětí se vrátil. *„Počkej chvilku! Máme tu umělou družici.“*

Znovu opustil křeslo a vytratil se. Někdo, zdálo se jí, že Herman, poznamenal, že získávají víc otázek než odpovědí.

Do obrazu vstoupil Tom Isiko, vedoucí mise z *Kondora. „Na několik minut se odmlčíme,“* řekl. *„Georgi, vypadá to, že je tu* několik *družic. Jsou* tady, *ale my je nevidíme. Jsou zdánlivě neviditelné.“*

George tam stál s pokleslou bradou. Bylo toho na něj příliš. Alyx mu poklepala na rameno, aby mu připomněla, že by měl odpovědět. „Fajn,“ řekl. „Dál nás informujte.“

Na obrazovce naskočilo logo *Kondora*.

„Kapitánko,“ ozval se Bill, *„to vysvětluje, proč jsme nezahlédli náš cílový vysílač.“*

„Technologie ohýbání světla?“ zeptal se Nick. „Ale jaký by to mělo smysl? Chci říct, kdo by je tak jako tak mohl v těchhle končinách zahlédnout? Proč by si někdo dával tu práci?“

kapitola 8

Nic neohromí smysly tolik jako nevítané ticho.

– Alana Kaspiová.
***Vzpomínky*, 2001**

„Hutch, objevil jsem vysílač.“

Všichni byli v řídícím středisku mise. „Kde?“ zeptala se.

Bill ukázal na obrazovce *1107*, nakreslil oběžnou dráhu a vyznačil na ní polohu. *„Zdá se, že doktor Isako měl pravdu.“*

„Ohýbání světla?“

„Ano. Nebo něco podobného. A maskuje to také generované teplo.“

„Stále to vysílá ke stejnému cíli? Do bodu B?“

„Zdá se, že je to tak.“

Došlo na další objímání a volání po dalším šampaňském. Usedlá skupinka, která v prvních několika týdnech klidně sledovala simulace a hrála bridž, se chovala skoro jako utržená ze řetězu. Hutch uposlechla. Přemýšlela, kdy naposledy viděla, aby se u někoho střídaly nálady tak rychle. „Na Hockelmannovu sedmičku,“ řekl Nick. A George připil „na naše sousedy, a doufejme, že je najdeme.“ Herman, který byl obzvlášť milý, protože to myslel vážně, navrhl přípitek „na naši skvělou kapitánku“.

Hutch se vděčně uklonila. Pak dala za úkol Billovi, aby vyhodnotil oběžnou dráhu a směr signálu do bodu B.

Světla zhasla a na jednom konci místnosti se objevila značka představující neutronovou hvězdu. Vysílač znázorněný jako maličká anténa se začal pohybovat kolem ní po sevřené oběžné dráze. Na druhém konci místnosti se rozsvítila žlutá hvězda. *„Bod B,“* řekl Bill.

Anténa se rozjasnila. Vyšel z ní paprsek, který pomalu překonal místnost a spojil se s hvězdou. *„Rovina oběžné dráhy je přesně kolmá ke směru vysílání,“* oznámil Bill.

„Je to důležité?“ zeptal se George.

„Jistě. Satelity mají stále nerušený výhled na cíl. Bille, kolik vysílačů předpokládáme, že najdeme?“

„Tři,“ odpověděl. *„Rovnoměrně rozmístěné na stejné oběžné dráze.“*

George žádal vysvětlení i k tomu.

„Signál musí urazit dlouhou cestu,“ řekla. „Šestnáct světelných let. Na takovou vzdálenost bude docházet k silnému zhoršení signálu. Víme už, že příchozí signál je v bodu B značně silnější, než jaký by nám dalo jedno zařízení.

Vysílají všechny tři. Pokud signály patřičně zfázuješ, dostaneš neuvěřitelné rozlišení při docela malé energii. Získal bys talířovou anténu se stejným účinným průměrem, jaký má oběžná dráha. To, co jsme zachytili *my*, co zachytily satelity Akademie, je jenom postranní smyčka. Část signálu.“

Potřebovali dva dny, aby se dostali do pozice, v níž mohli zachytit druhý signál, který nalezli přesně tam, kde ho Bill předpověděl. Čekali to, takže všichni byli vzhůru a oblečení. Ale ani potom nedokázali získat obraz vysílače jako takového. „Pošli výsledky *Kondorovi*, Bille,“ řekla Hutch. Pak se obrátila ke Georgeovi a jeho týmu. „Otázka pro nás zní, jestli chceme pro jeden z těch vysílačů zaletět. Dostali bychom se trochu blízko té obludy, ve skutečnosti blíž, než by mi bylo příjemné. Ale udělat to můžeme.“

Rázem jí všichni věnovali pozornost. Alyx vyjádřila jejich znepokojení slovně: „Proč blíž, než by ti bylo příjemné? Je v tom nějaké nebezpečí?“

„Ne,“ řekla. „Jde jen o to, že v malé vzdálenosti je gravitační studna hodně strmá. Spotřebujeme spoustu paliva, jak se z ní budeme škrábat ven.“

„Jak dlouho by to trvalo?“ zeptal se Herman.

Hutch přenechala otázku Billovi. *„Celá operace by vyžadovala několik týdnů,“* odpověděl.

„Myslíš si, že jsme schopní dostat jeden vysílač na palubu?“ zeptal se George.

„Záleží na tom, jak je velký.“

„Já jsem pro, abychom to udělali,“ řekl Nick. „A pokud to bude nutné, tu věc rozebereme. Bylo by přece hezké přiletět domů s vysílačem postaveným *někde jinde*. Máte představu, lidi, jakou by to mělo hodnotu?“

Měli, takže bylo rozhodnuto.

O několik minut později motory změnily tón a *Memphis* nabrala nový kurz.

„Proč ta technika ohýbání světla?“ zeptal se Nick. „Je to opuštěné místo, tak proč si dávat takovou práci?“

Tor udělal obličej, napovídající, že je to problém, kterým se trápí i on. „Třeba je to standardizované zařízení,“ řekl. „Může to být základní model.“

Herman vstal a opřel se o lodní příčku. „Proč tu vůbec něco nechávat?“ položil otázku. „Chci říct, proč by někoho něco takového vůbec zajímalo?“

„Proč to zajímá *nás?*“ zeptal se Pete. „Je to neutronová hvězda. Má několik úžasných vlastností.“

„Ale neutronových hvězd je spousta. Proč zrovna tahle?“

„Nějakou si vybrat musíš,“ odvětil Pete. „Třeba to náhodou vyšlo zrovna na tuhle.“

„Nebo?“ zeptal se George a vybídl ho tak, aby pokračoval.

„Skutečně *má* jedinečnou vlastnost.“ Otočil se k Hutch. „Mohli bychom získat pohled z levoboku, prosím?“

Hutch upravovala obraz, až měl Pete takový, který chtěl.

„Vidíte tu červenou hvězdu?“ Byla slabá a dosti obyčejná. „Nepamatuju si její katalogové číslo, ale je to červený obr s deseti známými planetami. *Jedenáct nula sedmička* míří směrem k němu. Časem soustavu naruší.“

„Kdy se to stane?“ zeptala se Hutch.

„Za sedmnáct tisíc let,“ odpověděl s vážnou tváří Pete. „Plus mínus.“

„Hm,“ řekl Herman, „to si někdo dlouho počká, ne?“

Bill oznámil další vysílání z *Kondora* a přepojil je. Preach se na ně z obrazovky podíval s rozpačitým úsměvem. *„Dámy a pánové,“* řekl. *„Našli jsme satelit. Právě teď k němu připlouváme a v příštích pěti minutách jej začneme nakládat na palubu. Budu vás dál informovat.“* Preachera vystřídal záběr na předmět. Vznášel se těsně před vraty nákladového prostoru *Kondora.* Měl tvar diamantu a dvě talířové antény, které mohly být čtyřikrát větší než střední část. Povrch střední části i antén byl rozlámán nespočtem hran s nezvyklými úhly. A zařízení mělo pomocné raketové motory. Všechno chránil zrcadlivý povrch, díky němuž bylo poměrně těžké předmět zahlédnout. *„Jak vidíte,“* řekl, *„je to spíš technologie stealthu než ohýbání světla. Celý povrch je pokrytý senzory a zobrazovacími jednotkami. Jsou uspořádané tak, že světlo, které na senzor dopadne z jedné strany, se zreprodukuje na displeji na přesně opačné straně. Nepředpokládáme, že by rozlišení bylo příliš kvalitní, ale kdo si toho v těchto končinách všimne? Jde o to, že pokud nejste přímo u toho, neuvidíte to.“*

Hutch něco podobného ještě nikdy neviděla.

„My jsme s něčím na ten způsob experimentovali v jednadvacátém století,“ řekl Preach. *„Fotodetektory mají v průměru přibližně centimetr, zářiče jsou možná desetkrát větší.“*

Hutch se zeptala na zdroj energie. Zatímco čekali, až přijde odpověď, dali si svačinu.

„Na to jsme nepřišli, Hutch,“ odpověděl Preach. *„Zdá se, že to žádný nemá. Ale nemáme na takovou věc odborníka.“*

Dívali se, jak Preach vyšel s manévrovacími tryskami ven, sundal antény a dopravil je dovnitř. Poté už mohl satelit nákladními vraty projít. UI *Kondora* jemně upravila orientaci lodě, vypnula umělou gravitaci a zažehla motory. Hutch a tým z *Memphis* sledovali, jak satelit pomalu vplouvá do nákladního prostoru.

Dostávali teď detailní záběry. Preacher zůstal stranou, když se kontaktní tým pustil do odstraňovaní zrcadlivého povrchu a začal obnažovat černé skříňky, otáčející se hřídele a armatury zařízení. Na osové hřídeli bylo několik řádků neznámých symbolů.

Hutch viděla, že její pasažéři jsou stále rozpolcení, jsou rádi, že konečně nastal průlom, a zároveň se jim příčí, že nastoupili do špatného letu.

Členové týmu střídavě zvedali jednotlivé části před kameru. Harry Brubaker jim s komickým tupým pohledem, který ho proslavil, ukázal propojovací kabel; Tom Isako držel černou skříňku, jejímž účelem bylo bůhvíco. J. J. Parker, člen správní rady několika velkých obchodních korporací, jim ukázal dlouhou stříbrnou tyč.

Biskup měl nějaké dva senzory a Janey Hoskinová, kosmetická královna, se pochlubila koulí o velikosti basketbalového míče, na níž byly tři teleskopy. Smála se a na hlavě měla klobouček na párty. Vysoký muž se širokým úsměvem, jehož jméno Hutch neznala, čekal, až na něj dojde řada, když obrazovka ztmavla.

Za Hutch se ozvalo netrpělivé šustění.

„*Přerušení u zdroje,*“ oznámil Bill.

„To se musí stát zrovna teď!“ vzdychla Alyx.

George se zasmál. „Přehánějí to s pitím. Někdo nejspíš narazil do…“

Obraz krátce naskočil znovu. Ale to, co ukázal, byl výjev paniky. Lidé vrávorali, světla blikala, někdo křičel.

Lidé z *Memphis* nejdříve začali mumlat a pak zmlkli. Dostali strach.

„Hutch?“ Hlas Peta, plný emocí. „Co se to děje?“

„Nevím.“

Obrazovka zůstala tmavá.

„*Žádný signál,*“ informoval je Bill.

„Vyhodnoť kurz,“ řekla Hutch.

kapitola 9

Na světě není deset lidí, jejichž smrt by mi zkazila večeři, ale najde se jeden nebo dva, jejichž smrt by mi zlomila srdce.

– Thomas Babington Macaulay.
Dopis Hannah M. Macaulayové
31. července 1833

Detektory hmoty nebyly stoprocentně spolehlivé, a třebaže mohly varovat loď, která se chystala zhmotnit řekněme uvnitř planety, záruka neexistovala. Skok zpět do subsvětelného prostoru měl v sobě vždycky určité napětí a zatajený dech.

V důsledku toho bylo vhodnější, a zákon to samozřejmě vyžadoval, aby ke zhmotňování docházelo v hlubokém vesmíru. Lodě, které mířily k Zemi, vyskakovaly za oběžnou dráhou Marsu a několik dnů pak připlouvaly k cíli.

Hutch si takový luxus nemohla dovolit, pokud chtěla dorazit do blízkosti *Kondora* rychle. Udělala kolem dvojplanety kruh o poloměru půl milionu kilometrů a dala pokyn Billovi, aby do něj zamířil.

Pravděpodobnost, že nedojde ke katastrofě, stála na její straně natolik, že svým pasažérům ani neřekla, co vlastně dělá. Použila neutronovou hvězdu k tomu, aby loď nabrala rychlost dřív, než by toho byla schopná jinak, a *Memphis* tak skočila do hyperprostoru necelých čtyřicet minut po Preachově volání o pomoc.

Kondor po celou tu dobu zůstával zticha.

Poté, co odeslala zprávu na Výspu a ujistila se, že nikdo není blíž než *Memphis*, se odebrala do své kajuty. Tou dobou měli časné ráno.

Vysoukala se ze své kombinézy, vlezla si do postele a zhasla. Ale zůstala vzhůru, hleděla do tmy a viděla Preachovu tvář.

Nehody byly u nadsvětelných lodí vzácné. Došlo k několika případům splašených motorů a závad na UI. *To* bylo považováno za příčinu ztráty *Venture*, která zmizela v nenávratnu, v hyperprostoru, na úsvitu mezihvězdného věku. *Hannover* havaroval, když si jeho výstražný systém z nevysvětlitelných důvodů nevšiml skály ve své dráze. Našlo se ještě několik dalších. Ale když člověk spočítal lety a vzdálenosti mezi jednotlivými neštěstími, pravděpodobnost, která mu vyšla, byla mizivě malá.

Ať už se *Kondor* dostal do jakýchkoli problémů, měli k dispozici přistávací modul. Bylo by v něm trochu těsno, ale těch několik dnů, které potřebovala, aby se dostala na místo, by v něm všichni vydrželi.

Letěli celou noc. V 6.00 se vnitřní světla rozjasnila a naznačila tak příchod nového dne. Všichni přišli na snídani časně a každý se při vstupu do místnosti zeptal, jestli v průběhu noci nedorazila nějaká zpráva. Ptali se, jestli Hutch někdy něco takového viděla.

Přiznala, že ne. Měla zkušenost, že lodě nemizely, pouze ztrácely spojení, když se pokazila technika, nebo když vlétly do radiační bouře.

„Ten satelit byl zaminovaný," nadhodil Nick.

Všichni zřejmě uvažovali o tomtéž. Hutch to samozřejmě napadlo, ale neviděla v tom logiku. Jaký by to mělo smysl?

„Vyložená zlomyslnost," prohlásil George. „Máme sklon předpokládat, že každý, koho tady potkáme, bude rozumný. To by mohla být mylná představa."

Hutch se na to vždycky dívala tak, že k sestrojení mezihvězdného pohonu je třeba rozum. Mimo planetu žádní barbaři. Divoši si ani nemusejí podávat žádost. Možná se mýlila.

Přesto důkazy Nickův názor prozatím podporovaly. Dávno zmizelí Stavitelé monumentů se pokusili ochránit přinejmenším dvě primitivní kultury před nejhoršími dopady mraků omega. A jestřábi udělali před několika tisíci lety co bylo v jejich silách, aby pomohli nevyvinuté civilizaci na Maleivě III při době ledové vyvolané oblakem prachu.

Dojedli a seděli kolem stolu, znepokojení, ustrašení, s prvními příznaky lítosti, že se na výpravu vůbec vydali, když Bill oznámil, že dorazila zpráva z Výspy.

Byl to Jerry Hooper, který tam pracoval na dispečinku tak dlouho, co Hutch pamatovala. Byl neobyčejně vážný, nikdy se neusmíval, tvářil se jako by nikdy nezažil nic pěkného. Ale byl schopný. *„Hutch,“* řekl, *„také jsme s* Kondorem *ztratili kontakt. Nepodali plánované hlášení o pohybu. Sestavujeme záchranný tým. Prozatím posíláme Billovi jejich poslední polohu. Akademie byla informována. Prosím, zůstaň v kontaktu a buď opatrná, dokud nezjistíme, co se stalo.“*

„Taky nemají žádné zprávy?“ zeptala se Alyx.

„Zřejmě o nic víc než my.“

„Neposlala by UI tísňové volání?“

„Pokud by mohla,“ řekla Hutch.

Snažila se je uklidnit. Ať byl problém jakýkoli, jejich přátelé cestovali s nejlepším kapitánem v branži. Nemohli být v lepších rukou. Ve skutečnosti znali Brawleyho z doslechu všichni. Dokonce i Alyx, která tvrdila, že uvažovala o možnosti adaptovat několik jeho hrdinských činů pro divadlo.

Hutch se dívala, jak se jí v koutcích očí dělají vrásky, a poznala, že Alyx napadlo něco jiného, co ji zneklidnilo. „Kdyby byli v modulu, nedali by nám vědět?“ zeptala se.

„Modul nemá hyperkomové vybavení. Moduly nevytvářejí dost energie.“

Přinejmenším na chvíli se všichni tvářili, že se jim trochu ulevilo.

Zůstali spolu v řídicím středisku mise, a mlčení *Kondora* se stalo slonem v místnosti, o němž nechtěl nikdo mluvit. „Třeba jsou tam pořád,“ promluvil nakonec Herman.

„Kdo je tam pořád?“

„Ten, kdo postavil tu měsíční základnu. Ten, kdo rozmístil satelity. Třeba je přepadli místní.“

„Máme nějaké zbraně?“ zeptala se Alyx. „Pro všechny případy.“

„Ne,“ odpověděla Hutch.

„Nic, čím bychom mohli bojovat, kdybychom byli napadení?“ zeptal se Nick. Tvářil se nevěřícně.

George si odkašlal. „Nikdy mě nenapadlo, že bychom mohli potřebovat zbraně. Myslím, že si ani nikdo jiný zbraně do kosmické lodi nebere.“ Očima hledal u Hutch potvrzení.

„Nikdy tu nebylo s kým bojovat,“ řekla.

Herman upíjel ze sklenky s vínem. Dopil, odložil sklenku a podíval se na ni. „Doteď možná ne.“

Nikdo neměl hlad, takže večeři vynechali. Na Georgeovu žádost přepnula Hutch na hlavním panelu pohled ven. Sotva to byl přínos, protože hyperprostor vyplňovala měnící se mlha. Lodi jako takové jako by se ani nepohybovaly a šero nutně působilo zlověstně, chmurně, hrozivě. Ale poslechla je a všichni začali sledoval opar před sebou, jako by byli na plachetnici plující rychlostí deseti uzlů. Jak večer postupoval, jejich nálada byla čím dál fatalističtější. V jedenáct, kdy se většina pasažérů obvykle začala vytrácet a mířit do postelí, byli všichni přesvědčení, že žádná naděje neexistuje.

Pouze Nick zůstával optimisticky naladěný. „Budou v pořádku,“ řekl. „Četl jsem o tom Brawleym.“

Těsně před půlnocí je Bill informoval, že se loď blíží ke skoku. Hutch jim řekla, aby se připoutali, a odešla na můstek. Tor přišel za ní, ale ve dveřích zaváhal. „Napadlo mě, že bys třeba uvítala nějakou společnost.“ Usmála se a pokynula mu ke křeslu druhého pilota.

Bill zahájil šestiminutové odpočítávání.

„Kritický okamžik,“ řekla.

Na panelu se rozsvítilo šest zelených kontrolek. Všichni pasažéři a druhý pilot byli připoutáni.

„Jak to vidíš?“ zeptal se potichu, jako by mu konečně mohla říct, co si doopravdy myslí.

„Jestli se dostali do modulu,“ odpověděla, „budou v pořádku.“

Z komunikátoru se ozval Petův hlas. *„Bože, prosím tě…“*

Všechny signalizace na skokovém indikátoru přešly do jasně žluté.

„Tři minuty,“ hlásil Bill.

Hutch přesměrovala další energii z termojaderného reaktoru. Kontrolky zezelenaly. Hladina energie v hazeltinech začala stoupat. Indikátor hmotnosti stál na nule.

„Já nejsem optimista," řekl Tor.

Jedno světélko se rozzářilo červeně. V řídicím středisku se něco volně povalovalo.

„To je můj notebook," řekl do komunikátoru George.

„Můžeš ho upevnit?"

„Už na tom pracuju."

„Jedna minuta."

Pluli dál.

Červená kontrolka zhasla. Panel ukazoval, že všechny popruhy jsou opět zapnuté. Osvětlení se ztlumilo.

Podsvětelné navigační systémy, zapojené v úsporném režimu, ožily. Reaktor přešel do režimu připravenosti. Vnější senzory se zapojily. Štíty se aktivovaly.

Vzadu někdo řekl: *„Hodně štěstí!"*

A pak plynule vklouzli do tmy. Hvězdy se rozsvítily a na levoboku se ukázalo scvrklé slunce. Tor vedle ní se zhluboka nadechl.

„Jsi v pořádku?" zeptala se.

„Jen se mi trochu točí hlava."

„To je vždycky. Zavři oči a počkej, až se to usadí."

„Fajn."

„Nedělej žádné náhlé pohyby." Pátrala už na svém panelu po rádiových signálech. Pokud by Preach a jeho lidé byli v modulu, vysílali by.

„Slyšíš něco?" zeptal se Tor.

„Ne." Poklesla na duchu. „Ani pípnutí." Hazeltiny se vypnuly. „Tak dobrá, vážení," řekla. „Můžete vstát. Nějakou chvíli by měl být klid." Nalila si kávu a podala hrnek i Torovi. „Bille," řekla, „kde jsme?"

„Pracuji na tom."

„Máš něco?"

„Ne. Senzory jsou čisté."

To nebylo dobré. Zahleděla se na svou kávu a odložila ji, aniž ji ochutnala.

Navigace v nové soustavě byla po absolvování skoku vždycky sázkou do neznáma. Při skoku na vzdálenost šestnácti světelných let mohl rozdíl mezi předpokládaným cílem a skutečným místem vynoření dosáhnout až dvě astronomické jednotky. K tomu se přidávalo obtížné rozeznávání planet, jež byly s výjimkou hvězdy zpravidla jedinými tělesy, která byla dost blízko, aby mohla při určování polohy pomoci. Prozatím byli ztracení.

„Mám jednoho plynového obra,“ ohlásil Bill. *„Porovnávám to s daty z Výspy.“*

Dělej, Bille!

„Hutch, vzdálenost od slunce je přibližně správná. Jsme blízko oběžné dráhy Bezpečného Přístavu.“

„Výborně!“ Tor zvedl pěsti.

„Nejásej předčasně,“ přibrzdila ho Hutch. „Může být na druhé straně slunce.“

„To si doopravdy nemyslíš.“

„Možné to je.“

Její pasažéři se začali ozývat s otázkami. Ještě nezpozorovali *Kondora?* Proč se nic nedělo?

„Vraťme se a promluvme si s nimi,“ řekla.

Když vstoupila do řídicího střediska, otočili k ní ustrašené pohledy. „Skutečně nevíme, kde jsme?“ zeptal se jemně George.

„Chvíli to trvá,“ řekla Hutch. „Děláme, co můžeme.“

Herman se zamračil. „Copak nemůžeme určit, kde jsme, podle hvězd?“

„Jsou příliš daleko,“ vysvětlila Hutch. „Vypadají z celé soustavy do značné míry stejně.“ Dívali se na ni, jako by s nimi zabloudila na tmavé venkovské cestě. „Nemáme mapu této soustavy,“ řekla. „Ukazateli jsou planety. Ale potřebujeme trochu času, abychom je našli.“

Pete pokýval hlavou. „To jsem se vám snažil vysvětlit,“ řekl. „Nevíme ani to, jaká je poloha planet vůči Bezpečnému Přístavu. Alespoň si myslím, že to nevíme.“ Podíval se na Hutch.

„To je pravda, Pete," řekla. „Momentálně se snažíme zorientovat. Mějte trpělivost." Chtěla říct: *Nedělejte si starosti, jestli jsou naživu, tak se k nim dostaneme.* Ale měla smutný pocit, že už na tom nezáleží.

Bylo po třetí hodině ráno, když Bill oznámil, že určil jejich polohu. *„Devět hodin letu,"* řekl. Se všemi senzory namířenými na Bezpečný Přístav *Memphis* zatočila na nový kurz a začala zrychlovat.

Noc strávili ve společenské místnosti, kde snášeli střídavé zrychlování a zpomalování, jak Bill dávkoval palivo, aby se na místo dostali co nejrychleji. V poledne se dopracovali do blízkosti Bezpečného Přístavu. Byli unavení, vyčerpaní, prázdní, deprimovaní. Existovala malá možnost, že tým z *Kondora* pluje nazdařbůh v přistávacím modulu s nefunkční vysílačkou, ale nikdo tomu nevěřil.

Hutch odeslala své poslední hlášení na Výspu a uchýlila se na můstek, aby si počkala na špatnou zprávu.

Memphis se blížila od noční strany planety a jejího abnormálně velkého měsíce, takže nejdříve uviděli sluncem ozářené srpky a potom mihotavou atmosféru obou těles. „Celoprostorové pátrání, Bille," řekla Hutch. Neztratila ze zřetele možnost, že by nablízku mohla být nepřátelská síla.

Hrozba této povahy pro ni znamenala úplně novou představu, takovou, s níž nebyl za více než čtyřicet let, co se nadsvětelné lety staly realitou, nikdo konfrontován. Zdálo se to absurdní. Ale pokud by tam skutečně něco bylo, jejich jedinou obranou by byl útěk, a Hutch by pro zrychlení do skokového režimu potřebovala téměř hodinu. „Dávej pozor na cokoli neorbitálního."

„Prosím?"

„Cokoli, co se nepohybuje po oběžné dráze."

„Já chápu, co to slovo znamená. Ale tohle je planetární oblast. Vždycky se najde nějaké smetí, které do ní přilétá."

„Kruci, Bille! Jestli uvidíš, že po nás někdo jde, dej mi vědět."

„Promiň, Hutch. Nechtěl jsem tě rozrušit."

„To je v pořádku. Nerozrušil jsi mě. Jen měj oči otevřené. Všechny."

„Ano."

Spíš vycítila než uviděla, jak se Bill vedle ní zhmotnil. Ale nepromluvil.

„Nic mi není," řekla. „Promiň!" Byla pitomá. Omlouvat se nějakému softwaru?

„Stále existuje šance, že jsou naživu, Hutch."

„Já vím."

Dívala se, jak planeta a její měsíce rostou, až vyplnily celé obrazovky. *„Je tu několik umělých družic. Žádné s technologií stealth. Předběžný průzkum naznačuje, že jsou primitivní."*

„Ke stejnému závěru došel i Matt." Musela mezi slovy dělat pomlky, aby ovládla hlas.

Výsledky všech pátrání byly negativní. Žádný *Kondor*. Žádní útočníci. Žádný přistávací modul plný zachráněných osob.

„Je mi to líto. Kéž bych mohl něco udělat!"

„Já vím, Bille. Díky."

„Nebraň se tomu," řekl.

Zavrtěla hlavou, pokusila se říct, že je v pořádku. Ale na tváře se jí vyřinuly slzy. *„Překonáš to."*

Člověk by možná řekl: *To bude dobrý.*

Uslyšela někoho u vchodu a stačila se sebrat právě v okamžiku, kdy vstoupil Tor. „Zatím nic?" zeptal se.

Nevěřila svému hlasu, proto vyjádřila zápor zavrtěním hlavy.

„Myslel jsem si, že bude hračka je najít."

„Jen v případě, že jsou neporušení."

„Aha." Zajíkl se. „Mělo mi to dojít."

„Co ten stealth?" zeptala se Billa. „Víme, kde je? Najdi *ho* a třeba najdeme *Kondora*."

„Nemám žádný jednoduchý způsob, jak ho najít. Uvědom si, prosím, že je poměrně těžké ho zachytit."

„Jak ho našel Matt?" nedala se.

„Nevím."

Tom se ošíval, viditelně nejistý, jestli má zůstat nebo odejít. Hutch mu ukázala, aby se posadil. Uposlechl a znovu se zahleděl někam do té střední vzdálenosti.

O minutu později přišel George. „Zatím žádná stopa?" zeptal se.

„Stále hledáme."

Oči mu zabloudily k jedné z obrazovek. Vyplňovaly ji záběry z povrchu, chudá krajina a vegetace, která vypadala natekle. Jako by to svou přítomností přivodil, teleskopy doputovaly k pobřeží a ukázaly zříceniny ze tří stran přístavu.

Pak zmizely a obraz přešel na širé moře.

„Hutch…“ Billův hlas poklesl o oktávu níž. *„Před námi trosky.“*

Zmocnil se jí zvláštní klid. Bylo to, jako by se přestěhovala někam mimo sebe a sledovala dění z bezpečné vzdálenosti. „Ukaž je!“

Byly z kosmické lodě. Ventilační armatura s připojenou ovládací skříní, nepříliš odlišná od typu, který měla v sobě nahoře také *Memphis*. Ventilace byla asi šest metrů dlouhá, na obou koncích ulomená. Byla ohořelá.

George se zeptal, co to je. Málem odpověděla, že *Kondor*, ale spolkla to a vysvětlila mu, co to je. Řekla mu, že zřejmě došlo k explozi.

Ostatní se přicházeli podívat. Alyx, Pete a Nick.

„Tady je další.“ Bill jim ukázal kryt hazeltinů, kus konstrukce, v níž byly zabudované skokové motory. Také jevil známky ohně a výbuchu.

„A další.“

Prohlížela si ty kusy a rozechvělým hlasem odeslala zprávu na Výspu, v níž ohlásila, že jsou na místě a nacházejí trosky. „Podrobnosti budou následovat,“ řekla vážně.

„Vybuchla,“ konstatoval Pete.

Čekali, až Hutch něco řekne. Ona byla odborníkem. Ale neměla žádnou naději, kterou by jim mohla poskytnout. „Ano,“ řekla. „Vypadá to tak.“

Někdo popotáhl nosem, vysmrkal se do kapesníku.

„Jak se to mohlo stát?“ zeptal se Nick. Rozhlédl se po můstku. „Tyhle lodě by měly být bezpečné, ne?“

„Jsou bezpečné,“ řekla.

„Kus trupu.“

Pocházel z přední části. Naproti tomu hazeltiny byly umístěny vzadu. Čímž bylo řečeno prakticky vše. Explodovala celá loď.

Hutch se ohlédla k Nickovi. „Pokud je mi známo, tohle se nestalo ještě nikdy.“ Ale možné to *bylo*. Obojí motory, hazeltiny i termojaderný pohon se mohly vymknout kontrole, pokud byl někdo nedbalý. Nebo měl smůlu.

„Třeba to byl meteor,“ ozvala se Alyx. „Nebo se srazili se satelitem.“

„*Trosky ukazují na vnitřní explozi,*“ řekl Bill.

Hutch souhlasila. „Vypusť bóji,“ přikázala.

„*Provádím.*“

„O co jde?“ zeptala se Alyx.

„Vypustíme rádiovou bóji, aby ten, kdo přiletí vyšetřovat, mohl místo najít.“

„*Mám něco dalšího,*“ hlásil Bill. „*Myslím, že je to organické.*“

Hutch zaslechla kolektivní fňukavý zvuk. Hleděla na ovládací panel před sebou a všechno ostatní vytěsnila. „Budeme trochu manévrovat, takže bude lepší, když se vrátíte a připoutáte se. Bille, zaleť s námi blíž.“ Vstala ze svého křesla.

„Nepotřebuješ pomoc?“ zeptal se Nick.

Správný člověk na tu práci. „Ano. Prosím!“

Čekali u otevřené přechodové komory, zatímco Bill manévroval s lodí. Objekt se vznášel na pozadí oblohy, přes kterou se táhly pásy hvězd, a v záři mlhavého měsíce této planety působil jako zjevení. Lodní světla jej nasvítila a Hutch se obrnila. Byla to *končetina.* Noha. Oddělená v polovině mezi kyčlí a kolenem. Sežehnutá a zlámaná. Koleno bylo lehce ohnuté, jako by byl jeho majitel zastižen, když utíkal.

Ani jeden z nic nepromluvil. Nick se zhluboka nadechl, ale Hutch cítila, že ji sleduje. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Ne tak docela. Začínala být nervózní. E-pouzdro jí před obličejem vytvořilo pevný štít, aby měla prostor pro dýchání, zároveň jí ale štít bránil otřít si oči.

„*Vzdálenost třicet metrů,*“ oznámil Bill.

Dostatečná pro zachycení. „Drž to!“

Položili na palubu prostěradlo. Hutch pohlédla na končetinu, podívala se na Nicka a zaváhala, jestli to zvládne. Preach byl mrtvý.

Všichni byli mrtví a ona se potřebovala dát dohromady. Udělat tu práci. Brečet mohla později.

Nasadila si trysky.

„Kam to dáme?“ zeptal se Nick.

„Do mrazicího boxu,“ řekla. „Tam vzadu.“ Ukázala do zadní části nákladového prostoru, v němž byl také jejich přistávací modul.

Nick začal něco říkat a zarazil se.

„Co?“ pobídla ho.

„Nemáme tam uložené jídlo, že ne?“

„Všechno vystěhujeme. Jinde místo je.“ Vstoupila do přechodové komory. „Za chvilku jsem zpátky.“

„Hodně štěstí!“ Řekl to, jako by si myslel, že je to nebezpečné.

Hutch vyšla z lodě a odstrčila se směrem ke končetině. Krátký zážeh trysek použila pro opravu kurzu.

„Buď opatrná,“ řekl Nick.

Pod ní se třpytil Bezpečný Přístav ovinutý bílými mraky a obrovskými modrými oceány. Bez pomoci dalekohledu neviděla žádný náznak masakru, který se tam odehrál. „Je to další Země,“ řekla Nickovi.

„Hutch, našel jsem modul z Kondora. *Je neporušený, ale nevyzařuje žádné teplo.“*

„Fajn.“ Teď už bylo všechno jasné.

„Je sežehnutý. Ohořelý. Nedovedu si představit, že by uvnitř mohl být někdo naživu.“

„Rozumím.“ Odsunula to stranou. Odmítla o tom přemýšlet.

Noha pomalu rotovala, převracela se. Znovu použila trysky, zdráhavě se natáhla a uchopila ji oběma rukama. Pak se otočila, aby manévrovací trysky namířila opačným směrem, a znovu je zažehla, aby se vrátila do přechodové komory.

Noha jí připadala jako kus ledu.

Memphis vypadala hřejivě a bezpečně jako dům v lesích v zimě o půlnoci. Z průzorů se linulo světlo a Hutch za jedním zahlédla pohybující se Alyx.

„Hutch,“ řekl Bill, *„vepředu jsou další tělesné partie.“*

„Beru na vědomí.“ Podívala se na Nicka, který stál v přechodové komoře. *Mluv na mě, Nicku! Dělej to, co jsi dělal celý život. Řekni mi, že je to fajn.*

Ale Nick řekl jen to, že se blíží trochu moc rychle. Že by měla zatočit maličko doleva. Podívala se mu do očí a došla k závěru, že je otřesený úplně stejně jako ona. Udržel však vyrovnaný hlas a sáhl pro končetinu, když vplula zpátky na palubu. Dala mu ji.

„Bille, dáváš stále pozor na neobvyklý pohyb kolem nás?“ Věděla, že ano, ale uklidňovalo ji, když se zeptala.

„*Dávám bedlivý pozor. Není tam nic.*“

Vešli dovnitř a zamířili k boxu. „Myslíš si, že na ně někdo zaútočil?“ zeptal se Nick.

„Těžko říct, odkud se útočníci mohli vzít,“ odpověděla.

„A Bill řekl, že exploze přišla *zevnitř*.“

„To je analýza, ne *fakt*.“ Vytahali jídlo a přestěhovali je do sousedního boxu. Hutch uložila nohu a byla ráda, že mohla zavřít dveře.

Bylo to jako v těžkém snu. Křižovali oblast a zachraňovali části těl. Pouze jedna mrtvola byla nalezená jakž takž neporušená, a ta patřila Harrymu Brubakerovi. Dokonce i v tomto případě musela být identifikace provedena podle jmenovky. George jim vysvětlil, že se mu nechtělo letět. Nechtěl být dlouho pryč od rodiny.

Podařilo se jim identifikovat také dva další. Jedním byl biskup. Druhým Tom Isako.

Z Preache nenašla Hutch nic.

Když bylo konečně po všem, osprchovala se a vydrhla, ale ani tak nedokázala spláchnout pachuť práce, kterou se toho dne zabývala. Nedokázala vydržet o samotě, proto si oblékla čisté šaty, vrátila se na můstek a klesla do svého křesla. Postupně si uvědomila tisíc zvuků lodě v provozním režimu, šelest vzduchu ve ventilaci, někde zavírané dveře, hlasy v dálce.

Na jedné obrazovce se nečekaně objevila Preachova podoba. Bill se snažil pomoci.

Vypadal stejně jako v té poslední relaci, zmatený, plný očekávání. *Jak vidíte, je to spíš technologie stealth než ohýbání světla.*

„Ty myslíš, že v tom satelitu byla bomba?“ zeptala se UI.

„Nemám jiné vysvětlení. Ty ano?“

„Ne. Ale představa, jak někdo chystá smrtící past na bytosti, které nezná, mi připadá absurdní.“

„Bille, tihle lidé spolu válčili. Třeba měl Preach prostě smůlu.“

V řídicím středisku mise uspořádali vzpomínkový obřad, který vedl George. Každý měl na *Kondoru* alespoň jednoho dobrého přítele. Slzy tekly a hlasy zněly přiškrceně. Poté se odebrali do společenské místnosti, aby naposledy připili na zemřelé a rozhodli se, co dělat dál. „Letět domů,“ řekla Alyx.

Pete pokýval hlavou. „Souhlasím.“ Stál s pohledem zastřeným lítostí a rukama vraženýma do kapsy své kombinézy. „Mise skončila nezdarem. Našli jsme civilizaci, která létala ke hvězdám, ale dnes je mrtvá. Alyx má pravdu. Měli bychom to zabalit a zamířit zpátky.“

George obrátil pohled doleva, kde seděl Tor s lokty na stole a hlavou podepřenou dlaněmi. „Tore?“

Nepohnul se. „Ztratili jsme spoustu našich lidí. Myslím, že máme povinnost vypátrat, co je zabilo.“

„Když se nemůžeme bránit, tak ne,“ namítla Alyx.

George se podíval na Hermana.

Seděl mlčky a upíral zrak do svých dlaní. „Urazili jsme dlouhou cestu,“ řekl po chvíli. „Souhlasím s Torem. Zkusme aspoň zjistit, co se stalo. Jinak poletíme domů s ocasem mezi nohama.“

„Nicku?“

„Viděl jsem zemřít dost lidí. Já bych odtud co nejrychleji vypadl.“

George obrátil oči ke stropu s výrazem, který říkal: *Bože, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.* „*Kondor* explodoval,“ řekl trpělivě. „Nehody se stávají.“ Vyhlédl jedním průzorem na poklidnou oblohu. Bylo vidět měsíc a kousek slunce. Bylo to až trýznivě krásné. „Já hlasuji, abychom zůstali. Trochu se porozhlédli.“ Založil ruce. „Takže je to nerozhodně.“ Pohlédl na Hutch. „Je to na tobě,“ řekl.

„Ne!“ Zavrtěla hlavou. „Moje akce to není. Tohle si budete muset rozhodnout sami.“

„Tak zůstaňme,“ řekl Pete.

„Měníš svoje hlasování?“ zeptal se George.

„Jo.“

„Proč?“

„Protože když odletíme domů, a ani to nezkusíme, budu toho litovat. Myslím, že bychom toho litovali všichni.“

„Dobrá.“ George se v křesle opřel, aby viděl na všechny. „Takže je to vyřešené. Hutch, kdy dorazí záchranná loď?“

„Za několik dní.“

„Fajn. Když už budeme čekat, využijme situace.“ Zavadil očima o její. „Mohli bychom slétnout a porozhlédnout se po povrchu?“

„To by nebyl dobrý nápad.“

„Proč?“

„Je tam spousta radiace. Předpisy Akademie zakazují sestup do takového prostředí. Stejně jako zdravý rozum.“

„Proč? Myslel jsem, že e-pouzdro je proti radiaci dost dobré.“

„Je. Ale nemáme žádný jednoduchý způsob, jak potom dekontaminovat modul. Jestli to myslíte vážně, že chcete letět, budete si muset opatřit povolení od Akademie.“

„Hutch, tahle loď je moje.“

„To na věci nic nemění. Mě platí oni, ne vy. Tím pádem se předpisy dají uplatnit.“

„Tak je požádejme o povolení.“

„Dělejte, co chcete.“

„Potrvá tři nebo čtyři dny, než dostaneme odpověď,“ ozval se Pete. „Škoda marnit tolik času.“

George stáhl rty. „Chceš navrhnout nějakou jinou alternativu?“

„Na měsíci je základna. Co kdybychom slétli dolů a podívali se na *ni?* Zjistili, jak vypadá. Pak se můžeme pobavit o tom, jestli stojí za to pokusit se dostat na povrch.“ Jeho výraz naznačoval, že podle jeho mínění nestojí. Ale dál to nerozebíral.

George se znovu otočil k Hutch. „Co si myslíš ty?“

„Není to dobrý nápad.“

„Proč?“

„Dokud nebudeme vědět, co se stalo na *Kondoru*, bylo by moudré, kdyby se všichni drželi na palubě.“

George si povzdechl. „Nevěděl jsem, že jsi tak opatrná, Hutch.“ Do hlasu mu pronikal podtón zklamání. „Ale tohle je prostě příliš dobrá příležitost. Když budeme čekat, až budeme mít jistotu, že nehrozí žádné místní nebezpečí, možná se tam dolů nedostaneme nikdy.“

„Dělejte, co považujete za nejlepší,“ řekla Hutch. „Ale uvědomte si, že každou výsadkovou skupinu pošlete do nebezpečí.“

„Ale no tak, Hutch!“ řekl Herman. „Tak hrozné to snad nebude. Zemřela tady spousta lidí. Dlužíme jim, abychom se tu aspoň porozhlédli.“

Zavřela se do holotanku a strávila několik hodin tím, že seděla na skále s výhledem na velice pozemský les zalitý měsíčním svitem. V dálce třeskl blesk a obloha ztěžkla. Když se však přivalily mraky, rozehnala je.

„Tvoje vina to není,“ promluvil Bill.

„Já vím.“

Tak proč to tady nezavřeš a nejdeš za ostatními?

„On přiletěl, když jsme ho potřebovali, Bille.“

„Měl šanci se k vám dostat. Ty jsi takovou šanci neměla.“

„To vím taky.“

„Tak se přestaň litovat! A běž trávit čas se svými pasažéry. Je to těžká doba a oni tě potřebují.“

kapitola 10

Našli totiž opravdovou izolaci, v čase, jakož i v prostoru.

– Jack Maxwell.
***Nohama na zemi*, 2188**

Měsíc byl ve druhé fázi. Byl čtyři sta tisíc kilometrů od Bezpečného Přístavu a ve skutečnosti byl jedním ze tří přirozených oběžnic, přičemž ty další dvě byly zanedbatelné. Byl pustý, zmrzlý a většinou plochý. Měl mnohem hladší povrch než pozemský Měsíc, což vedlo Peta k vyslovení hypotézy, že je o poznání mladší, nebo je geologicky aktivní. Nebo… Pokračoval a vytvářel další možnosti.

Průměr na rovníku byl více než čtyři tisíce kilometrů. Třetina velikosti Země. Měl mraky a Bill oznámil, že na několika místech sněží.

Hutch s *Memphis* klesla, takže prolétali nad pláněmi neporušeného ledu, které občas přerušil nějaký ten kráter nebo rýha, a pak, nečekaně, pozoruhodně vysoké pohoří. Vepředu vycházel Bezpečný Přístav.

Planeta byla ve světle hvězdy stříbromodrá, zahalená mraky. Hutch zaslechla reakce z řídicího střediska, kde byli shromáždění George a jeho lidé. Nádherná planeta, nyní otrávená tak, že ji nikdo nemohl využít.

Slunce zapadlo a loď vklouzla do přízračné noci, vyplněné nepozemskými krajinami ozářenými planetou. Objevil se Billův obraz: *„Jsme nad ní, Hutch,“* řekl.

Obrazovky ukazovaly řadu plošin a nízkých pahorků zvedajících se ze tmy. Bill jednu plošinu zobrazil zvlášť, přidal zvětšení a otočil ji pro ni. V horní části teď uviděla seskupení budov. Kopule různých

velikostí, celkem šest, šedé až šedohnědé, prakticky ve stejném odstínu jako okolní skály. A byla tam přistávací plocha, na níž stál nějaký stroj!

Ale po životě ani památky.

Dolů chtěli letět všichni.

„To nejde," řekl George. „Někdo musí zůstat. Musíme tady zřídit dispečink. Na lodi."

„Proč?" zeptala se Alyx, viditelně rozrušená. To poté, co před několika hodinami prosila, aby letěli domů.

„Protože se to tak v takových případech dělá," odpověděl George.

„George má pravdu," vložila se do toho Hutch. „Podívejte, určité riziko tu *je*. Každý přesun mimo loď vždycky zahrnuje riziko. V tomto případě se chystáte proniknout do mimozemského prostředí. Nevíme, co nás tam může čekat. Proto chceme, aby alespoň jeden člověk zůstal tady, v bezpečí." Doufala, že utlumí nadšení. Podle jejího názoru nemělo letět víc lidí než dva, dokud nebudou vědět jistě, že je to bezpečné.

„Souhlasím," ozval se Pete. „Nejlepší bude, když dolů slétneme George a já, a porozhlédneme se tam. Přesvědčíme se, že všechno je v pořádku…"

„Ano," podpořila ho Hutch.

Nick přimhouřil oči. „To je ono!" řekl. „A vy dva tak budete první. Co kdybychom letěli Alyx a já?"

„Hej!" zaprotestoval Herman. „Já jsem tady taky. Budeme dnes tvořit dějiny. Starý Herman nezůstane sedět tady nahoře." Rysy jeho tváře se napjaly a Hutch poznala, že si nedělá legraci.

Tor dal jasně najevo, že ani on se nechystá zůstat v lodi.

George si povzdechl. „Aspoň můžu být hrdý," poznamenal.

„Co tedy budeme dělat?" zeptal se Nick.

George zapátral očima po dobrovolníkovi, který by byl ochotný zůstat. Ale podpory se nedočkal. „Asi to budeš muset být ty, Hutch," řekl.

„To není dobrý nápad. Měli byste s sebou mít někoho, kdo má zkušenost s e-pouzdry. Pro případ, že vznikne problém."

„Tor s nimi zkušenost má," řekl Herman.

Podívala se mu do očí a zdvořile se usmála. „Neškodilo by, kdybychom byli dva.“

„To je pravda,“ řekl Herman. Ale odhadoval ji špatně.

Nemohla dopustit, aby všichni její pasažéři pobíhali mimo loď, a ona si seděla v bezpečí.

Hutch si povzdechla. „Tak necháme Bila, aby to tady hlídal.“

„Asi bychom měli počkat, až vyjde slunce,“ navrhla Alyx.

„*To bude přibližně za tři dny,*“ poznamenal Bill.

Hutch zavrtěla hlavou. „Pravda je, že je pozdě,“ řekla. „Bude nejlepší, když se všichni pořádně vyspíme. Vyrazíme po snídani.“

Několik minut mluvila s Georgem, aby ho upozornila na rizika, která mohou na měsíční základně číhat. Potom sešla do hangáru a prošla seznamy, aby se přesvědčila, že všechno je připravené na cestu. Bylo jí jasné, že některým bude muset pustit instruktážní program k e-pouzdrům. To bude další radost.

Naložila vesty, přidala několik rezervních, zkontrolovala kuchyňku a zásobu vody. Napojila palivové hadice a řekla Billovi, aby naplnil nádrže modulu. Potom si vlezla dovnitř, sedla si do pilotního křesla, zhasla osvětlení v kabině a v hangáru a začala kalibrovat měřicí přístroje. Náhle si uvědomila, že není sama.

Tor stál venku před otevřenou přechodovou komorou.

„Ahoj!“ řekla. „Pojď dál.“

Usmál se na ni. Vypadalo to, jako by chtěl něco říct, a nebyl si jistý, jak to udělat.

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Můžu být upřímný?“

„Jasně.“

„Ten *Kondor* tě dost sebral.“

„Všechny to sebralo.“

„My jsme měli jeden druhého. Chci říct, že jsme velký klub. Jsme spolu víceméně roky.“ Jeho obličej byl schovaný ve stínu. „Je pravda, že jste byli přátelé s tím… kapitánem?“ Krátce zapátral po jménu. „Brawleym?“

Cítila, jak znovu začíná ztrácet sebeovládání. Zatraceně! „Ano,“ řekla. „Byli jsme přátelé.“

Vzal ji za předloktí. „Je mi to líto.“

Pokývala hlavou. „Všem je nám to líto.“

„Jak dobře jsi ho znala? Jestli ti nevadí, že se ptám.“

Ne tak dobře, jak bych byla chtěla. „Byli jsme několik let přátelé,“ odpověděla. „Jak ses to dozvěděl? O nás dvou?“

„George mi to řekl.“

„To mě překvapuje. Myslela jsem, že to nikdo neví.“

Torovy oči nápadně zjihly. „*Všichni* to věděli.“

Pustil ji, ale Hutch nechala zápěstí tam, kde bylo, přes opěrku křesla. Měla svá pravidla, pokud šlo o to zaplétat se s pasažérem. Přestože to byl pasažér, s nímž byla nějak osobně spojená. Ale v té chvíli by se k němu přiblížila docela ráda. Sestoupila do temnoty a potřebovala společnost.

Stál uvnitř, těsně za průchodem do přechodové komory modulu, a mluvil dál, ale Hutch poslouchala jen na půl ucha. Říkal něco o tom, jak se cítí jistý, když *Memphis* velí ona, a jak je rád, že tam je, navzdory všemu, co se stalo. Vzhlédla k němu a překvapila sebe a nepochybně i jeho, když ho stáhla k sobě na opěradlo křesla.

Jeho ruce ji objaly, přidržely ji a zlehka ji kolébaly.

Ráno se shromáždili před modulem a Hutch jim vysvětlila a předvedla, jak e-pouzdra fungují. Řekla, že to jsou pružné silové obálky, které se tvarem přizpůsobují tělu a působí dojmem, který je trochu podobný, jako by měl člověk na sobě silné bavlněné oblečení. Výjimkou byl skořepinový efekt vytvářený před obličejem, který vytvářel prostor pro dýchání. Připevnili si výstroj, zapnuli Flickingerovo pole a s obdivnými zvuky se dívali jak pole září, když na ně správným způsobem dopadne světlo svítilny.

Hutch jim ukázala, jak se pole vypíná, a vysvětlila, že je k tomu zapotřebí současné činnosti obou rukou, aby k tomu nemohlo dojít náhodou. Zdůraznila, že je pole nijak neochrání, když spadnou ze srázu, narazí na něco ostrého nebo se dostanou do cesty laserovému paprsku.

Jakmile byla spokojená, zkontrolovali si výbavu, do níž patřily lopaty, navijáky, kráječe a sto metrů lana. Potom vlezli do modulu a odstartovali.

Dvakrát měsíc oblétli a Hutch propátrala oblast, jestli v ní neobjeví potenciální nebezpečí. Nevšimla si ničeho a nakonec (s čím dál nadšenějšími pasažéry) slétla na povrch. Dosedla vedle stříbrošedých kupolí, u stroje, který zahlédli den předtím.

Podle očekávání nepřišla žádná reakce. Z jejich přijímačů nevytryskl žádný rádiový signál. Nerozsvítila se žádná světla, neotevřely žádné průlezy, na tvrdou zemi se nevyhrnula žádná vozidla. Kosmické plavidlo na přistávací ploše zůstávalo tmavé. Z oblohy se sneslo několik sněhových vloček.

Kopule byly propojené zaoblenými průchody a pokryté vrstvou písku a volné zeminy. Hutch zahlédla rádiové antény, senzorové jednotky a soustavy solárních panelů. Na přistávací ploše byla navátá hlína.

„Stovky let," poznamenal Pete.

Alyx přikývla. „Taky si to myslím."

Hutch si nebyla tak jistá. Měla zkušenost, že každý komplex vypadá staře, když nejeví žádné známky života a fouká vítr. Vyčerpala vzduch z přechodové komory a otevřela dveře. Čekala, že půjde první, ale ke dveřím se nahrnuli všichni. „V klidu!" zaprotestovala.

Tor se vesele ušklíbl. „Každý tu chce mít první stopu."

„První stopu?"

„Jistě. Vždyť víš. Tohle je nový svět. ‚Je to malý krok pro člověka…'"

George navrhl, aby tato pocta připadla Hermanovi. Ochotně přijal a spustil se na zem. „Je skvělé být tady!"

„*Je skvělé být tady?*" zopakoval Nick. „To tě nic lepšího nenapadne?"

Stroj na přistávací ploše byl primitivní transportér s raketovým pohonem. Neviděla žádné známky magnetů, které napomáhaly dopravním prostředkům druhé generace, ani antigravitační injektorové technologie, které se začaly využívat teprve před několika lety.

Šestice kopulí se svými rozměry pohybovala od jedné, do níž by se vešlo hokejové hřiště s několika tisíci fanoušků, po nejmenší, která nebyla o mnoho větší než soukromý dům.

Slezli dolů a přidali se k Hermanovi. Tor začal ihned odhadovat perspektivy, zatímco se ostatní rozdělili, aby se pokusili najít dveře.

Hutch doprovázená Alyx došla ke kosmickému plavidlu a zdola se na ně zadívala. Bylo rezivé. Kolem nohou se vysoko vršila hlína. „Máš pravdu, Alyx. Je to už dlouho."

„Staletí?"

„Pravděpodobně ano."

Zezadu se k nim přiblížil Tor. „Tohle bude ohnisko," prohlásil.

„Skicy?"

Přikývl. „Zaniklá říše," řekl. „Potřebuju to dostat do světla zapadajícího slunce."

Alyx naklonila hlavu na stranu, aby se podívala, jestli to myslí vážně. „Není to jako zdůrazňovat něco kladivem?" zeptala se.

„*Mohlo* by se to zdát. Ale tohle přímo volá po dlouhých stínech."

Herman, který šel stále jako první, našel dveře. Byly zabudované do stěny nejbližší kupole a ze tří čtvrtin zasypané, takže je museli vykopat, aby se k nim dostali.

Hutch se s klidem dívala, jak Herman a George pracují. V polovině se ozval Bill: *„Výspa hlásí, že podpůrná mise je na cestě,"* řekl.

„To je dobře."

„Vypravili nějaké zdravotníky a tým vyšetřovatelů, který se má pokusit zjistit, co se stalo. Dokud nedorazí, doporučují nám nepodnikat nic, co by mohlo Memphis *ohrozit. Odhadovaný čas příletu je přibližně jeden týden."*

„Ještě něco?"

„Chtějí, abychom zaznamenali polohu a vektory všech dalších trosek, které najdeme. A poslali podrobné pokyny, jak s takovými důkazy zacházet a archivovat je.

Sice nepadly žádné konkrétní zmínky o nějakých závazcích, ale měl bych dodat, že to vypadá, jako by dělali všechno pro to, aby se vyhnuli jakékoli právní odpovědnosti. Mimochodem, nařizují nám také, abychom se nepokoušeli přistát na Bezpečném Přístavu."

Hutch zvedla oči k planetě. Jelikož měsíc měl vázanou rotaci, Bezpečný Přístav zaujímal na obloze trvale stejnou polohu.

Atmosféra byla řídká a noc klidná. Gravitace činila asi čtvrtinu normálu.

V obálkách silového pole byli všichni oblečení neformálně, v šortkách, kombinézách nebo pohodlných plandavých kalhotách, které obvykle nosili ve společenské místnosti. „Těžko se na to zvyká," poznamenal Nick.

„Na co?" zeptala se Hutch.

„Že lidi chodí v kalhotách a svetrech v naprosto nepřátelském prostředí. Jak je venku chladno?"

Hutch byla výjimkou, měla vestu. „Asi tak sto pod nulou."

Vesele se ušklíbl a podíval se na Alyx, která vypadala v khaki halence a šortkách úžasně. „Chládek," řekl.

Odkryli vstup, který byl z kovové slitiny a široký asi tolik, jak Hutch dokázala roztáhnout paže. Na stěně po pravé straně byla destička s nějakými znaky, několika řadami pavoukovitých vrypů.

„Žádný zvláštní smysl pro estetiku," poznamenala Alyx.

„Tady něco je." Nick si klekl, aby odmetl prach, a odkryl zakřivený panel. „Klika?" zeptal se.

„Možné to je," řekl Petr. „Zkus to."

Chvíli s ní zápolil, pak ji odklopil a odhalil výstupek. Ohlédl se po Georgeovi.

„Pokračuj!" vybídl ho.

Nick na výstupek zatlačil.

Nic se nestalo.

Zacloumal s ním sem a tam.

„Chybí energie," řekla Hutch. „Mělo by to jít nějakým způsobem otevřít manuálně."

„Já nic nevidím," řekl Pete.

Hutch vytáhla z vesty kráječ. „Jestli budete tak hodní a kousek ustoupíte, zkusím, jestli se mi to podaří otevřít."

„Dělám to velice nerad," řekl George, „ale myslím, že nemáme moc na výběr."

Rozpoutala se krátká debata, která skončila tak, jak Hutch předpokládala. Aktivovala kráječ, namířila a zapnula jej. Vyšlehl tenký červený paprsek a dotkl se dveří. Nato se objevil obláček dýmu a kov začal černat. Ohýbal se a povoloval. „Ustupte dál!" řekla. „Na

druhé straně by mohl být atmosférický tlak.“ Ale nebyl. Řezala nahoru a dokola, až dokončila úzký kruh. Když byla hotová, vzala si od Hermana hasák, stoupla si stranou a lehce kus zatlačila dovnitř.

George zvedl k otvoru svou svítilnu. „Malá místnost,“ řekl.

„Přechodová komora,“ nadhodila Hutch. O několik metrů dál byly další dveře.

Na stěnách se po obou stranách táhly totožné kované obrazce. Nějaká zábradlí. Až na to, že jich bylo několik a působila dekorativně. Ale přechodové komory nikdo nezdobí.

Další zvláštní věc – nebyla tam žádná sedátka.

Hutch se dala znovu do práce a vyřízla větší kus. Když skončila, George vstoupil do přechodové komory jako první.

Stejnou proceduru zopakovali na vnitřních dveřích a odkryli podlouhlou místnost. Zapnuli svítilny a nahlédli dovnitř. Prostorem se míhaly stíny. Byly tam dva stoly, dost dlouhé, aby se ke každému vešlo kolem tuctu lidí. Byly však vysoké, Hutch sahaly skoro po prsa. Podél stěn a na deskách stolů byly v různých držácích zasazené přístroje, ze kterých vybíhaly šňůry a kabely.

Také tady bylo další kování. Některé bylo přišroubované k podlaze, některé připevněné ke stěnám. Připomínaly jí houpací hrazdy, jaké se občas dají najít na školních hřištích a v parcích.

Stěny a strop byly šedivé a byly na nich skvrny od vody. Vypadalo to, že jsou postavené z nějakého vláknitého plastu. Podlaha byla kamenná a zřejmě byla vytesaná z okolní skály.

Dvě stěny byly věnované operačním stanicím a obsahovaly přístroje, které vypadaly jako počítače. Všechno pokrývala silná vrstva prachu. V místě, kde jej setřela, uviděla klávesnice a pavoukovité znaky, které už znala. Bylo tam množství číselníků, tlačítek, měřičů a obrazovek. Dokonce i sluchátka. Byla malá, ale nezdálo se pravděpodobné, že by to mohlo být něco jiného. A byly tam také další přístroje, jejichž účel nedokázala odhadnout. Došla k závěru, že ať už obyvatelé vypadali jakkoli, byli menší než lidé. Navzdory výšce stolů.

Ale měli prsty. A uši.

Pete našel vysílačku. Tady byl reproduktor a kanálový volič, tady dvoupolohový přepínač. *Tohle* byl mikrofon.

Hutch si zkusila představit, jak místnost vypadala, když byla vyplněná děním. Jací tvorové tam byli? Jak to znělo, když vysílačkou udíleli pokyny k přistání? Před každou stanicí stály dětské hrazdy.

Všimla si něčeho, co vypadalo jako radar. Monitor byl rozbitý a znaky samozřejmě nedokázala přečíst. Ale zdálo se jí, že by poznala, co je vypínač, regulátor a přepínač rozsahu. Přístroj měl dokonce i tranzistory, třebaže byly zkorodované.

V přechodové komoře nebyly žádné lavice, tady nebyly žádné židle.

„Opice?“ nadhodil Tor.

„Hadi,“ řekla Alyx a posvítila lampou do tmavých koutů místnosti. Její hlas zněl trochu nervózně.

Hutch se na soukromém kanálu spojila s UI. „Bille, zkouška spojení. Jsme v jedné z kupolí. Slyšíš mě?“

„Hlasitě a zřetelně. Hutch.“

„Nic se tam nahoře neděje?“

„Ne. Všude je klid.“

Hutch si na vestu připnula kameru a posílala všechno nahoru do lodi, aby vytvořila obrazový záznam. Nalevo od ní Herman něco vzal od jednoho počítače a schoval si to do vesty.

Přepnula na soukromý kanál. „Hermane,“ řekla, „žádné suvenýry!“

Otočil se k ní. „Komu to vadí?“ zeptal se na stejném kanále. „Kdo se to dozví?“

„Hermane,“ řekla tiše, „byla bych ti vděčná, kdybys to vrátil. Ty věci mají neocenitelnou hodnotu.“

Udělal ztrápenou grimasu. „Hutch, co na tom záleží?“

Dívala se mu do očí.

Povzdechl si, zaváhal a vrátil to.

„Vytváří to špatný precedens,“ řekla. A pak, aby zmírnila napětí, se zeptala: „Co to bylo?“

Namířil na to svítilnu. Byla to keramická soška. Květina.

Vypadala jako lilie.

Společně si ji prohlédli a zhodnotili její řemeslné zpracování, které bylo v nejlepším případě hrubé. Ale to samozřejmě nebylo podstatné.

Na druhé straně, naproti přechodové komoře, vedla chodba dál dovnitř. Pete do ní vstoupil a zmizel.

Ten člověk byl buď hloupý, nebo nebojácný. Pokud v tom byl nějaký rozdíl. Šla za ním a přivedla ho zpátky.

„Je nebezpečné toulat se sám," řekla.

„Já jsem se *netoulal*. Chtěl jsem se podívat, co tam vzadu je."

Bylo to jako hlídat skupinu školních dětí.

V minulosti viděla, jak na podobných místech pracují archeologové, a proto se zdráhala dovolit skupince svých turistů, aby se tam motala. Kdysi slyšela, jak Robert Wald řekl, že problém amatérů je v tom, že si neuvědomují, že jsou amatéři. Takže i když se neuchýlí k vyložené krádeži, pohybují věcmi. Rozbíjejí je. Kalí vodu a velice komplikují práci těm, kteří přijdou pak, aby seskládali obraz toho, co se na místě skutečně dělo. Věděla, že si nakonec i ona vyslechne kritiku za to, že Georgeovi a jeho týmu dovolila, aby se tady volně potulovali. „*Zrovna vy, Hutchinsová…*" Už to slyšela.

„Snažte se moc na ty věci nesahat," upozornila je. „Dívejte se, ale nedotýkejte se."

„To mi krásné ženy říkají celý život," ozval se Nick.

„Ani se nedivím," řekla Alyx.

Hutch v jejich vtipkování zaznamenala pocit hrdosti. Dostali se mimořádně daleko. Vytrvali ve zkoumání něčeho, nad čím jiní mávli rukou. A teď skutečně něco našli. Ne živé, inteligentní mimozemšťany, jak doufali. Přesto však učinili významný objev. A zasloužili si přinejmenším privilegium podívat se zblízka, užít si pocit, jaké to je být první na místě, které bylo kdysi centrem mimozemské aktivity.

Hutch odebrala vzorky z polic, stěn a přístrojů, všechny je zabalila do sáčků, které si pro ten účel přinesla, a pečlivě na nich označila věc a polohu.

V kopuli byly dvě další místnosti a obě obsahovaly variace kovaných konstrukcí. V jedné místnosti byly navíc trubky. Umyvadlo a kohoutek.

„Koupelna," řekl Herman.

Alyx se zatvářila zmateně. „Kde je záchod?"

„Třeba nevyměšují žádný odpad," poznamenal Nick.

Pete se zasmál. „Nesmysl!" namítl. „Všechny živé organismy vylučují odpad."

„Já myslím, že *rostliny* ne," řekl George.

Tor o tom chvíli přemýšlel. „Kyslík."

George zavrtěl hlavou. „Ty víš, jak to myslím."

„Řekl bych," ozval se Nick, který se rozhlížel po místnosti, „že odpověď na Alyxinu otázku je *tady*." Díval se na kovovou nádobu, která ležela na podlaze. Zřejmě se vytrhla ze svého lůžka, jež bylo přimontované na stěně přibližně ve výšce očí. Když si lůžko prohlédli blíž, zjistili, že za ním vede trubka.

„To mi přijde jako zvláštní způsob, jak to dělat," prohlásila Alyx. „Musel bys vylézt do půlky stěny."

„Myslím, že tím máme vyřešené, jestli to byli dvojnožci," řekla Hutch.

Zasmáli se a Tor poznamenal, že začíná chápat, co doopravdy znamená slovo *cizí*.

Za koupelnou se ocitli před volbou mezi tunely. Padl návrh rozdělit se, před kterým Hutch opět varovala.

Nikdo se nehádal a George jako první z nich vyrazil doprava. Jejich kroky zněly v řídkém vzduchu šeptavě. Minuli zavřené dveře a nakonec došli do jedné velké prostory. Stropní částí pronikalo kalné světlo. Vyšli na betonovou rampu, která v kruhu obíhala část, kde byla země holá.

„Skleník," řekl Pete. Ze zmrzlé půdy trčelo několik stonků.

Postoupili do další kupole a našli *klece*.

Místnost jich byla plná, rozdělených podle velikostí. Žádná nebyla větší, něž jaké by bylo třeba pro malého psa. Byly uložené na policích, narovnané na stolech, někdy i zabudované do stěn. Mohla jich být snad stovka.

„Tady jsou kosti," řekla tenkým hlasem Alyx. Dívala se dolů do jedné ohrádky.

Byly šedivé, vysušené, nepříliš velké, a ještě z nich visely zbytky něčeho, co možná kdysi bylo maso. Hutch pořídila detailní záběry.

George našel další. Z jeho výrazu se dalo usuzovat, že to, co vidí kolem sebe, vnímá jako nepatřičné a nevkusné.

„Co to tady bylo?“ zeptal se Herman.

„Nejspíš pokusná zvířata,“ řekl George.

Pete zavrtěl hlavou. „Já si to nemyslím.“

„Tak co?“

„Jídelna.“

George sebou škubl. „To je absurdní!“ vyhrkl.

Alyx vyjekla a couvla zpátky do chodby.

Hutch došla ke stejnému závěru. „Vypadá to, že tihle tvorové měli rádi, když byl jejich oběd živý.“

„To je odporné,“ řekl Herman.

Jejich svítilny přejížděly po místnosti a vrhaly siluety klecí na strop a na stěny. „Já nevím,“ řekl Petr. „Nejsem si jistý, jestli se to moc liší od toho, co děláme my.“

„To se *hodně* liší od toho, co děláme my,“ zaprotestoval Herman.

„Třeba jsme jenom trochu upejpavější,“ řekl Pete.

Chodili po místnosti a nahlíželi do klecí, dokud Herman nenavrhl, že už možná viděli dost a mohli by zvážit, jestli se nemají vrátit. Atmosféra nedělního odpoledního výletu vyprchala.

„To je ten problém s pohledem na civilizace, které jsou naprosto odlišné.“ Pete přešel do přednáškového režimu. Byl zpátky na imitaci můstku kosmické lodě, kterou používal v pořadu *Vesmír*. „Máme sklon dělat si o nich idealistické představy. Předpokládáme, že zanechali válek, že budou chytří…“

V tomto duchu pokračoval ještě asi minutu. Hutch ubrala hlasitost, ale nevypnula ho úplně, a zatím se snažila zkrotit svou představivost. Z toho místa skutečně naskakovala husí kůže. Za ta léta byla na několika mimozemských lokalitách a nutně přemýšlela o tom, jací jejich obyvatelé ve skutečnosti byli. Poprvé byla ráda, že nezná podrobnosti.

Pokračovali dál a sešli do podzemní části, v níž byly skladovací nádrže, motory, zásobníky (plné rozpadlých kusů oděvů, jejichž tvar se už nedal rozeznat) a ovládací panely. Nick narazil na stopu dvou kol, ale po vozidle jako takovém nebylo nikde ani památky.

Pak vystoupali po rampě nahoru a ocitli se ve velké místnosti, která mohla sloužit jako posluchárna. Celá jedna stěna byla vyhrazena zobrazovacím systémům. Další lemovaly police zarovnané plastovými kotouči přibližně o velikosti talíře. Všechny byly popsané.

„Počítačový archiv?“ zkusil hádat Pete, který tam vstoupil jako první.

Nick pokrčil rameny. „To bude celkem jedno. Jestli je to tady tak staré, jak to vypadá, tak to, co na nich bylo, je už dávno pryč.“

Místnosti a chodby v celém komplexu vyplňovaly všudypřítomné kované konstrukce. Všude byly vysoké stropy. Ale rozměry a architektura v sobě měly něco nezřetelně znepokojivého, jako by proporce nebyly v pořádku.

„Tady jsou další kotouče,“ ozval se Pete někde z chodby. „A *tady* další.“

George a ostatní zaostávali, možná zastrašovaní způsobem, kterému nikdo nerozuměl. Ale Pete se jednoduše dral dál. „A další!“ Zarazil se. „Ne, spletl jsem se. Tahle místnost je prázdná.“

„Žádné kotouče?“ zeptal se George.

„Ne, *nic*,“ řekl Pete. „Žádné stoly. Žádné skříně. Dokonce ani žádná *železa*.“

To všechny vybídlo, aby se šli podívat, ale drželi se pohromadě. Ovládl je stádní instinkt.

Místnost byla prázdná.

„Zvláštní,“ řekl Pete. Klekl si a prozkoumal podlahu. „Vypadá to, že tu ty hrazdy *byly*. Ještě jsou vidět lůžka, do kterých se zasazovaly.“

Jedna stěna byla místy vybledlá, jako by tam kdysi byly police. „Třeba se to chystali přebudovat, zrovna když to tady kvůli válce přestalo fungovat,“ nadhodil George.

Našli místnost plnou mumifikovaných *příšer*, tvorů s článkovaným břichem, mnoha končetinami a podlouhlou, zešikmenou lebkou. Viseli v kovových konstrukcích, většinou usazení ve smyčkách a držácích. Několik jich spadlo na podlahu.

„To mi stačí," prohlásila Alyx, která se jednou podívala a vrátila se na chodbu.

Tvorové byli v průměru velcí jako gepardi. Měli však velké čelisti, spoustu zubů, dvoje přívěsky zakončené zahnutými drápy a třetí s ohebnými prsty. Jejich lebka se mohla blížit mozkové kapacitě člověka. *Mají v sobě něco z pavouků,* pomyslela si Hutch a zachvěla se. *Jako jejich abeceda.*

Na stole byly poháry a talíře a na talířích kosti.

Pouze jeden pohár zůstal nepřevržený.

„Co myslíte, že se tady stalo?" zeptal se Herman.

Nick se postavil vedle Hutch. „Nebude ti vadit, když budeš mít společnost?" zeptal se.

Usmála se. „Myslím, že jsme všichni trochu rozklepaní."

„Vypadá to, že jich bylo devět," řekl Pete.

„Nechtěl bych jednu z těch potvor potkat v tmavé uličce."

„Takže se asi všichni nedostali pryč, co?"

„Ty kosti na talířích nejsou jejich."

„Měli nějakou oslavu."

„Neřekl bych. Spíš to vypadá jako poslední jídlo."

„Ano. Určitě to tak bude."

Rozešli se po místnosti, prohlédli si mrtvoly na podlaze. Alyx zůstávala ve vstupu a ostentativně se dívala neutrálním směrem.

„Myslel jsem si, že se ukáže, že je to tady hodně staré," promluvil Herman.

„A proč si myslíš, že není?" zeptala se Hutch.

Mlčky se rozhlédl po tělech. „Nejsou tak rozložená, jak bych čekal, jestli k tomu došlo před nějakými čtyřiceti nebo padesáti lety."

„Pravděpodobně je tady na měsíci sterilní prostředí," řekla Hutch. „Žádné mikroorganismy, které by pozůstatky strávily. Klidně tady můžou být stovky let."

Petr opatrně prošel kolem zbytků těl, aby si prohlédl jediný stojící pohár. „Vypadají jako šplhavci," řekl a udělil jim tak jméno, které jim mělo zůstat navždycky.

„Myslíte, že to udělali těmi poháry?" zeptala se Alyx všech v místnosti.

„Já bych řekl, že ano,“ prohlásil Nick. „Poslední jídlo, poslední doušek vína a smrt. Nejspíš tady zůstali uvěznění, když propukla válka.“ Pokrčil rameny. „Smůla.“

George zavrtěl hlavou. „Nezlob se, Nicku,“ řekl, „ale já si nejsem jistý, jestli dokážu něčeho *takového* moc litovat.“

Pete dál slídil před ostatními. Došli do největší kupole, která byla na opačné straně, než do komplexu vstoupili, když se Hutch ozval z komunikátoru jeho hlas: „Co říkáte *tomuhle?*“

Stál před přechodovou komorou. Oboje dveře byly vyříznuté. Za nimi byl terén v záři Bezpečného Přístavu bílý a rovný.

„To je vážně divný, Georgi,“ pokračoval. Vypadalo to, jako by někdo na dveře použil laser. Zvenčí.

„Proč by to dělali?“ zeptal se George.

Hutch si zničenou komoru dlouho prohlížela. Pak zavrtěla hlavou a odebrala několik úlomků. George vyhledal její pohled, skoro jako by požadoval racionální vysvětlení.

„Nemám ponětí,“ řekla.

kapitola 11

Je povznesen nad všechny smrtelníky, kdo neztratí jediný okamžik pomíjivého života vzpomínáním na minulost.

– Henry Thoreau, *Procházky*, 1863

Hutch odebrala několik vzorků, které přidala k úlomkům. Měla také vzorky vzduchu, které odebrala z Bezpečného Přístavu automatická sonda. Všechno nasnímala a výsledky poslala na Výspu.

Výzkumné plavidlo *Jessica Brandeisová* dorazilo podle očekávání a optimisticky přivezlo nejenom tým technických specialistů, ale i zdravotníky. *Memphis* mezitím sesbírala další části těl a určila vektory většiny významnějších kusů vraku.

Byla ráda, že může záchrannou operaci předat Edwardu C. Parkovi, kapitánce *Brandeisové*.

Podařilo se jim identifikovat sedm z jedenácti osob na palubě, včetně Preache. V jeho případě se našla jen zčernalá paže, ale na čtvrtém prstu byl prsten s orlem. Když jej Hutch sundávala, bouřil se jí žaludek. Spolkla žal jak jen to šlo, a rozloučila se s ním, vzdala se všech nadějí, že se mu podařil další zázrak. Pak prsten uložila, aby jej doručila příbuzným.

Když bylo po všem, když Park oficiálně převzal akci, demonstrativně se bránila pokušení zavřít se ve své kajutě a raději zůstávala v řídicím středisku mise nebo ve společenské místnosti, kde byl vždycky někdo jiný.

Memphis předala ostatky lidí z *Kondora* a zachycené části vraku na *Brandeisovou*. Když byla tato bolestivá operace dokončena, vydal se Park hledat další trosky.

Z Výspy se mezitím vrátily výsledky rozboru vzorků z měsíční základny.

Konkretizovaly chemické složení různých dveří, přístrojů, polic a dalších věcí. Nevšimla si ničeho neobvyklého. Ale stáří základny bylo odhadnuto na čtrnáct set standardních let.

To byl výsledek, nad kterým všichni vytřeštili oči. Proboha, základna spadala do časů Karla Velikého!

Ale čísla souhlasila s odhady, které ze vzorků vzduchu určovaly, kdy došlo k těm jaderným výbuchům.

Zpráva přinesla ještě jedno překvapení: Ten, kdo laserem vyřízl nákladní vrata, to udělal zhruba před *dvanácti* stoletími. O dvě stě let později.

Takže zřejmě někdo přežil.

Park zavolal a informoval ji, že našel maskovaný satelit, který vzal Preach v době incidentu na palubu. *„Přesněji,“* opravil se, *„některé jeho kusy.“*

„Buďte opatrní!“

„Budeme.“ Poznala, že stejně jako ona podezírá satelit z podílu na zničení *Kondora.*

„Nasnímáte je?“

„Máme to v úmyslu.“

„Dobrá. Až budete posílat výsledky na Výspu, řekněte jim, aby prověřili energetický zdroj. A taky by nás zajímalo, jak je ta věc stará.“

George málokdy chodil na můstek, pokud se něco nedělo. Cítila, že je rád, když šéfuje on, a můstek ho staví do nevýhody. Přesto se tam objevil a nejistě postával u dveří. „Přemýšlel jsem o tom tady,“ řekl. „A nechápu, co se tu dělo.“

„Myslíš, co se stalo s *Kondorem?*“

„To taky. Hlavně nechápu, kdo přiletěl na měsíc dvě stě let po válce. Přece museli během války všichni zemřít, ne? Vždyť kdo by to mohl přežít?“

„Nevím. Někomu se to podařilo.“

„Ano. Někdo si prořezal cestu do měsíční základny.“ Opřel se o ovládací panel. „Kdo?“

„Já netuším, Georgi. A nenapadá mě ani, jak to zjistit.“

„Mě možná ano.“ Odlepil se od ovládacího panelu, přešel přes místnost a posadil se do pravého křesla. Jeho pozornost zaujaly navigační monitory, které ukazovaly záběry povrchu při různém zvětšení. „Myslím, že to souvisí s těmi maskovanými satelity,“ prohlásil. „To je další kus skládačky, který sem nezapadá. Tedy, chápu, že je mohli používat k tomu, aby se navzájem špehovali. Ale proč některé umisťovat k *1107?*“

Hutch neuměla odpovědět ani na to.

George se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. „Zajímalo by mě, jak jsou ty satelity staré.“

„To se dozvíme, až přijde další zpráva z Výspy. Ale já předpokládám, že budou staré čtrnáct set let. Určitě pocházejí přibližně z doby války.“

„Možná,“ řekl. „Čtrnáct set let je dlouhá doba.“

To byla pravda. Maskovaný satelit u *1107* stále vysílal. To byl slušný výkon na technické zařízení staré čtrnáct století.

„Zkoušeli jsme zjistit, jestli na oběžné dráze kolem Bezpečného Přístavu nejsou další stealthy?“

Hutch o té možnosti uvažovala, došla k závěru, že pravděpodobně budou, ale neviděla co by se tím dalo získat, kdyby nějaký našli. Dokonce se nedomnívala, že by se chtěla k nějakému přiblížit, pokud tam byly. Ty krámy byly nebezpečné.

George její obavy odhadl. „Můžeme být opatrní,“ řekl. „Ale podívat bychom se měli. Rýpnout do toho hůlkou, jestli to bude nutné.“

„Proč je to pro nás důležité?“

„Třeba to tady nekončí,“ řekl.

„*Co* tady třeba nekončí?“

„Tebe nenapadla možnost, že ty stealthy nevypustili místní?“

Byla to zajímavá myšlenka. Ale jestli to neudělali oni, pak *kdo?* „Ty myslíš, že tady byl někdo jiný?“

„Není to snad jasné?“

Vyšli z předpokladu, že satelity budou umístěné tak, aby měly ideální příjem, čímž by se dostaly na oběžnou dráhu, jejíž rovina by byla kolmá vůči *1107*.

„Jestli to tak je,“ řekl Bill, *„bude to vypadat takhle.“* Nakreslil kolem Bezpečného Přístavu kružnici, která zabíhala třicet sedm stupňů nad a pod rovník.

U neutronové hvězdy se dal sledovat směr signálu. *Tady* se dívali z toho konce systému, kde se nacházel příjem. To znamenalo, že se musejí přiblížit a zkusit satelity najít vizuálně. Výhodu měli v tom, že maskovací technologie byla mnohem méně účinná, než bylo ohýbání světla.

Problém byl v odhadu výšky oběžné dráhy. Kde se nacházel satelit, když jej *Kondor* zachytil?

Potřebovali skoro dva dny, během nichž všichni upírali oči na obrazovky, než Alyx zahlédla něco, co podle jejího popisu vypadalo jako „nějaké odrazy“.

Hutch se na to pozorně podívala a spatřila malý kousek oblohy, který se zdál maličko tmavší než okolní oblast. Navíc se dvě hvězdy zdály zdvojené. Přiblížili se a namířili na tu anomálii světla *Memphis*. Vypadalo to, jako by se paprsky kroutily.

„Co uděláme dál?“ otázal se Tor. „Jestli je to zaminované, nebylo by dobré se k tomu přibližovat.“

„Zkusme do toho praštit a uvidíme, co se stane. Bille?“

„Ano, Hutch?“ Nevinný hlas.

„Pošli tam něco, co do toho strčí.“

Na jejím komunikačním monitoru se objevila Billova tvář. *„Sonda vypuštěna,“* oznámila UI.

Sonda tvořila sestavu komunikačních přístrojů a čidel, jaká se obvykle spouštěla do nepřátelské atmosféry. Dívala se, jak se sonda vzdaluje, poháněná raketovými motorky a řízená UI.

„Vypadá to dobře,“ řekla.

Bill se objevil vedle ní. *„Minuta.“*

Georgeovi lidé si sázeli na výsledek. Hutch přemýšlela, co to vypovídá o lidstvu, že poměr činí šest ku jedné pro explozi. Ona sama ji čekala.

Sonda zkracovala vzdálenost.

Brandeisová to sledovala z bezpečné vzdálenosti.

Na Billův příkaz sonda zabočila doleva a narazila přímo do stealthu. Zasáhla jeho přesný střed, střed části ve tvaru diamantu, a kymácivě odlétla.

Nic se nestalo. Bill sondu otočil a narazil do satelitu ještě několikrát. Potom ji poslal na jednu z talířových antén. V tu dobu už nereagovala stoprocentně a narazila tak příliš tvrdě. Talíř se odlomil, zviditelnil se a odplul. Táhl přitom za sebou kabel. Ve vzdálenosti zhruba dvaceti metrů se kabel napnul a talíř se začal sunout zpátky.

„*Spokojení?*“ zeptal se Bill.

„Jo. To stačí.“

„*Co chcete dělat teď?*“ zeptal se Park.

„Podívat se víc zblízka,“ odpověděla. „Zaletím tam s modulem.“

„*Proč?*“

Proč? Nebyla si jistá. Chtěla zjistit, co zabilo Preache. Byla mu to dlužná. A cítila, že je schopná to udělat relativně bezpečně. Díky tomu, že byla varována předem, byla přesvědčená, že si ten krám dokáže prohlédnout, aniž by iniciovala jeho výbuch. „Abych zjistila, jestli je to bomba,“ řekla.

„*To není dobrý nápad, Hutch.*“

„Já vím. Budu opatrná.“

Když sestoupila k modulu, čekal tam na ni Tor. „Poletím taky,“ řekl, „jestli ti to nevadí.“

Zaváhala. „Za předpokladu, že budeš dělat, co ti řeknu.“

„Jasně.“

„Žádné diskuse.“

„Žádné diskuse.“

„Fajn. Nastup.“

Park se jí to ještě pořád snažil rozmluvit. „*Skutečnost, že k explozi došlo, když tu pitomou věc rozebírali, nemůže být náhoda,*“ trval na svém. K tomu člověk nemusel být génius. „*Ať přiletí pyrotechnici a podívají se na to oni.*“

„To bude trvat věčnost.“

A tak se *Brandeisová* držela stranou, když s modulem odstartovala. Satelit se tam vznášel, ne úplně viditelný, jeho přítomnost však prozrazovalo deformování světla, dojem pohybu,

místo, které bylo bez zjevného důvodu střídavě světlé a tmavé. Bylo to jako něco přízračného v šeře osvětlené místnosti.

Tor hleděl dolů do atmosféry. Prolétali nad největším kontinentem Bezpečného Přístavu, pod sebou měli pohoří.

Stále neviděla objekt jako takový a byla závislá na navigační pomoci od Billa.

Park jí nepřestával radit.

„Možná by sis to ještě měla rozmyslet.“

„Teď pozor!“

„Moc se nepřibližuj.“

„Ede,“ požádala ho, „nemohl by sis na pár minut najít nějakou jinou práci?“

Aktivovala své e-pouzdro, ale když ji Tor začal napodobovat, zavrtěla hlavou. „Zůstaň tady,“ řekla. „Není třeba, abychom tam venku byli oba.“

Začal protestovat, ale Hutch se na něj podívala a Tor zaváhal.

Satelit byl porucha v šeru, změna ne zcela viditelných tónů světla. Ale nebylo možné nevědět, že tam něco je.

Nasadila si manévrovací trysky a vstoupila do přechodové komory. „Řekni mi, co mám dělat,“ promluvil na ni.

„Zůstaň na místě. Kdyby se něco stalo, jsi záloha. Zachraň mě. Jestli to nedokážeš, zmiz. Řekni Billovi, aby tě odvezl zpátky na loď. Za žádných okolností si nehraj se satelitem.“

Použila manévrovací trysky k tomu, aby předmět oblétla kolem dokola. I z několika metrů ta věc neměla přesné vymezení, ale byl to spíš rej tmy a zrcadlových odrazů. Nedotkla se ho, dokud nedokončila obhlídku. UI odhalila přístroj, který vytvářel pole a koordinoval maskovací schopnosti satelitu.

„Když ho vypnu,“ řekla Torovi, „uvidíme, s čím pracujeme.“

„Když ho vypneš, může to explodovat,“ namítl Tor.

„Ne. Nemůže.“ Satelit, který jí Preach ukazoval, byl vypnutý. A neexplodoval.

„Ale může to spustit časovací zařízení.“

Na tom něco bylo. Však to brzy zjistí. Manévrováním se dostala blízko, našla vypínač, velice krátce zaváhala a pak jím pohnula do opačné polohy. *Vypnuto*.

Nic se nestalo.

Vrátila se do modulu, vlezla dovnitř a nechala jej odplout na vzdálenost tisíc metrů. Pak čekala.

Stále nic.

Dali tomu dvě hodiny. Když čas vypršel a satelit zůstával tiše celý, vrátila se k němu.

Přejela po něm snímacím zařízením, sestavila kompletní schéma, seškrábla další vzorky a zamávala Torovi, který to nervózně sledoval z pilotního křesla. V té chvíli jí už radili všichni. Obzvlášť Tor. Většinu rad tvořilo: *Ničeho se nedotýkej!* a *Teď buď opatrná!*

Když byla hotová, vrátila se do modulu. Znovu se spojili s *Memphis* a Hutch poslala výsledky na Výspu.

Konfigurace byla stejná jako u *1107*. Hutch použila polohu stealthu k vypočítání polohy ostatních dvou satelitů. Našli *jeden*. Ten, který chyběl, byl samozřejmě satelit, který našel *Kondor*.

Právě si blahopřáli k úspěchu, když jim z *Brandeisové* přišly výsledky.

Obsahovaly překvapení. Stealth, který zkoumali na *Kondoru*, byl v době události starý méně než sto let. Odborníci se domnívali, že jeho stáří se blíží spíš třiceti letům.

Byl úplně nový.

Pozdě večer *Brandeisová* našla části strojovny. Do rána Park dospěl k závěru, že explodovaly fúzní motory.

„*Nevíme proč,*“ řekl Hutch, „*ale aspoň můžeme zavrhnout představu, že tady poletuje nějaké strašidlo.*“

„To ráda slyším,“ řekla.

„*Ještě něco: ten stealth, na který ses dívala ty.*“

„Co je s ním?“

„*Je aktivní. Kamery reagují na světlo. Mění ohnisko. Sledují východy a západy slunce. Dokonce se podívaly na nás.*“

„Ony vás *sledovaly?*“

„*Ano.*“

Bylo to čím dál podivnější. „Pozoruje vás pořád?“

„*Ne. Přesunuli jsme se za něj. Myslím, že už nás nevidí.*“

Parkovi lidé strávili lezením po satelitu dva dny. Agregát byl sofistikovaným seskupením čidel, dalekohledů a antén. Měl počítače, navigační přístroje a trysky, aby mohl upravovat svou polohu. Měl vysílače a přijímače. Prvotní analýza naznačovala, že jako energetický zdroj využívá energii vakua. Ale neměl žádné výbušné zařízení.

„Špatné to není,“ nechal se slyšet jeden z techniků. „Nejsem si jistý, jestli bychom dokázali něco takového zkonstruovat.“

„Ty střípky se k sobě nehodí,“ prohlásil toho večera George. „Jsou schopné doletět k *1107*, ale nemají technologii ohýbání světla. A ta přepravní loď na měsíční základně vypadala dost primitivně.“

„*My* taky ukazujeme různé technické úrovně,“ připomněl Tor. „Na oběžné dráze jsou ještě pořád satelity, které tam umístili Sověti.“

„Mě by zajímalo,“ ozval se Pete, „jestli je to stejné zařízení jako to, které obíhá kolem *1107*.“

Hostili se pečivem, vínem a sýrem. Chmury prvních dní po ztrátě *Kondora* částečně rozptýlil úspěšný průzkum měsíční základny (tedy bez komplikací). Udělali významný objev. Zbývalo odpovědět na několik otázek, ale měli celkem dobrý pocit. Připravovala se průzkumná mise, která měla dorazit za několik měsíců. Park se k nim spolu s několika svými lidmi přidal a pogratuloval jim. Oznámil, že už dokončil všechno, co mohl udělat, a ráno se vrací na Výspu.

Pete většinu večera mlčel. Seděl a dopřával si plněné koblihy. Trocha práškového cukru se mu dostala na nos, ale zdálo se, že si toho nevšiml. „Já tomu prostě nevěřím,“ řekl znenadání. Očima našel Hutch. „Představa, že motory *náhodou* explodovaly právě ve chvíli, kdy si začali satelit prohlížet, není uvěřitelná.“

„Máte nějaké jiné vysvětlení?“ zeptal se racionálně Nick.

Nikdo mu neuměl odpovědět.

Když setkání dospělo k nejistému závěru a Park se svými lidmi odletěl zpátky na *Brandeisovou*, Hutch se vrátila na můstek.

Jednou z nevýhod dlouhého pobývání na nadsvětelných lodích Akademie bylo, že kromě soukromých kajut neexistovalo místo, které by zaručovalo izolaci od ostatních pasažérů. Žádná odlehlá restaurace, střecha nebo lavička v parku.

Hutch někoho potřebovala. Od kapitánů se čekalo, že budou dodržovat tradici nezačínat si nic se svými pasažéry. Ale ona byla deprimovaná. Ráda by někde strávila večer s Torem. Ne že by čekala, že se jejich někdejší vztah, dávno mrtvý, obnoví. Nebo že by jej dokonce chtěla obnovit. Ale od doby, co Preach zemřel, čím dál víc cítila potřebu strávit s *někým* důvěrný večer. Potřebovala někoho, s kým by si mohla promluvit, někoho, kdo se na ni podívá s touhou, někoho, s kým se bude moci uchýlit do daleka a předstírat, že se uplynulý týden nestal.

S Preacherem Brawleym jí bylo dopřáno jen několik hodin, a přesto ji jeho ztráta těžce zasáhla. Přistihovala se, že na něj myslí v nečekaných chvílích – při rozhovoru s Billem, při setkáních jako to, jehož se právě zúčastnila, při cvičení v tělocvičně. Vzpomínala, jak tu deštivou noc v Aringtonu vypadal.

Gregory MacAllister někde napsal, že život je řadou promarněných příležitostí. Vzpomínala na Vyhlídku, na zpěvačku Beth, na polibek na dobrou noc a na to, jak se dívala, že se jeho taxík vrací směrem, odkud přiletěli.

Za Beth?

Setřásla to a s radostí uslyšela, že někdo vstoupil. Všimla si, že osvětlení je tlumené, a zesílila je na normální. Byl to Nick.

„Omlouvám se," řekl. „Neruším tě?" Nesl láhev a dvě sklenky.

„Ne," odpověděla. „Pojď dál."

„Napadlo mě, že by ti prospělo se napít."

Pozvala ho, aby si sedl. „Já myslím, že už jsem měla až příliš."

Naplnil sklenky tmavým vínem a jednu jí podal. Vzala si ji, zdvořile se nad ní usmála a odložila ji na ovládací panel.

„Není ti nic?" zeptal se.

„Ne. Proč se ptáš?"

„Je tady ticho." Napil se vína. „Světla byla ztlumená. Jen se mi zdálo, že jsi poslední dny nebyla ve své kůži. Ale chápu to."

„Jsem v pohodě," řekla.

Přikývl. „Možná je čas vyrazit domů.“

„Tak jste se dohodli?“

„Mluvili jsme o tom. George by tu nejradši zůstal navždycky, pokud by mohl. Našel pár hlavolamů, s kterými si může hrát. A chce se dostat dolů na povrch.“

„To nemůže.“

„Já vím. On to ví taky. Dohání ho to k šílenství. Myslí si, že sem za několik měsíců dorazí výprava Akademie a Bezpečný Přístav mu vezme. Tohle všechno se stane hrou někoho jiného.“

Víno vypadalo chladivě a lákavě. „Nikdo z nás ve skutečnosti nedostane, co chce,“ prohlásila. „On má štěstí. Vy všichni máte štěstí. Přiletěli jste sem a narazili jste na mateřskou žílu. Na místo, kde skutečně byla civilizace. Kde jsou zříceniny. To se stane jen jednou zhruba za dvacet let.“ Zvedla sklenku a ochutnala víno. Sklouzlo jí do krku a zahřálo ji. „Ne, tohle nám nikdo nevezme. Knihy budou pamatovat na tebe, na George a *Kondora*. Následná mise“ – pokrčila rameny – „přiletí a udělá svou práci, ale tohle místo bude už navždycky patřit Kontaktní společnosti.“

Chvíli mlčel. Byl jí sympatický. Byl jedním z mála lidí, v jejichž přítomnosti jí bylo teplo a příjemně. „Řekni mi,“ promluvila nenadále, „jak se ředitel pohřebního ústavu začne zajímat o mimozemšťany?“

Jeho výraz se změnil, rozjasnil se. „Stejně jako kdokoli jiný. Když jsem byl kluk, měl jsem příliš bujnou fantazii. Asi to bylo něčím ve vodě.“ Podíval se na víno, ochutnal je a došel k závěru, že je dobré. „Vlastně jsem se toho nikdy nezbavil. Ale jak mi přibyly roky, moje perspektiva se změnila.“

„V jakém smyslu?“

„Uvažuju hodně jako George. Jsou některé otázky, na které bych chtěl dostat odpověď.“

„Například?“

„Existuje Stvořitel?“

„Ty čekáš, že najdeš odpověď tady?“

„Ne.“

„Pak tomu nerozumím.“

„Má nějaký smysl být naživu? Má tohle všechno nějaký smysl?“ Našel svýma šedýma očima její.

Billova kontrolka se rozsvítila. Něco pro ni měl. Ale naléhavé to nebylo, jinak by se jednoduše ozval.

„Můj obor je zvláštní. Poskytujeme službu, bez které se lidé neobejdou. Ale kromě truchlících nás nikdo nebere vážně. Lidé se na nás dívají jako na karikatury. Zábavné postavičky.“

Hutch si vzpomněla, jak ji samotnou pobavilo, když se o Nickově povolání dozvěděla.

„Proto mě ještě pořád fascinují mimozemšťané.“ Naklonil se dopředu a jeho hlas náhle prostoupily emoce. „Mám nadání hovořit s lidmi v okamžicích stresu. V mém oboru je má každý. Bez toho se nedá přežít. Ti, kteří přežijí, to nakonec mají těžké. Já umím pomáhat. Být tam, když vdova nebo rodič někoho doopravdy potřebují.“ Oči mu zjihly. „Byl bych moc rád, kdybych mohl lidem říct, že je to vlastně v pořádku. Že existuje nějaký správce.“

„To uslyší tak jako tak.“

„Ode mě ne.“ Dopil víno a pohár odložil. „Rád bych si myslel, že je to pravda.“

Podívala se na něj.

„Máš pravdu. Tady odpověď nenajdu. Ale z nějakého důvodu mi ta otázka připadá reálnější. Život doma je povrchní. Tady jsme u kořenů. Jestli existuje Všemohoucí, potlouká se tady. Skoro *cítím* jeho přítomnost.“

„Hodně štěstí!“ řekla.

„Já vím. George si myslí, že třeba nakonec najdeme starší civilizaci. Někoho, koho se na to budeme moci zeptat. Někoho, kdo na to přišel.“

„Oni to nebudou vědět taky.“

„Nejspíš ne,“ připustil. „Ale šance tu je. A kvůli té *šanci* jsme přiletěli.“

Zvedla k němu ruku a dotkla se konečky prstů jeho zápěstí. Smutně se usmál.

Potřebovali nějakou změnu, a tak přepnula na Billa. „*Neruším?*“

„Ne, Bille!“ Povzdechla si. „Co máš?“

„*Zprávu z Výspy.*“

„Tak se na ni podívejme.“

Byl to znovu Jerry Hooper. *„Podívali jsme se na všechny tři stealthy,“* řekl. *„Jsou to totožná zařízení.“* Zatvářil se zmateně. *„První, které jste nalezli, je staré sto let. Více či méně.“* Obočí mu vyjelo nahoru a špička jazyka si pohrála s koutky úst. *„Ty ostatní, to třetí a to, které vzal na palubu Preach, spadají více než dvacet století do minulosti.“*

„Před válkou,“ řekl Nick.

Bylo to, jako by teplé místečko, které si na můstku vytvořili, znovu ovládla oficiálnost. Byli nad noční stranou a Hutch neviděla ze země dole nic než svítící opar atmosféry podél okraje planety.

„Je to možné?“ zeptal se.

kapitola 12

Dokud věříš nějaké pravdě, nevěříš sobě.
Jsi sluha. Věřící.

– Max Stiner.
***Jedinec a jeho vlastnictví*, 1845**

„Hutch.“

Překulila se a podívala se na hodiny. Čtvrt na čtyři. *„Kapitán Park je na lince. Říká, že je to důležité.“*

„Přepoj mi ho,“ řekla. Bill pochopil, že výstup z její kajuty bude pouze zvukový.

Park se tvářil ostýchavě. *„Je mi nepříjemné obtěžovat tě v takovou hodinu. Chystáme se k odletu.“* Hutch to věděla a už se spolu rozloučili. *„Ale něco se stalo. Nevím, jestli to něco znamená nebo ne. Ale napadlo mě, že by ses to měla dozvědět hned. Pro všechny případy.“*

Jestli si nebyl jistý, že je to důležité, pak to důležité nebylo. „Co se děje, Ede?“ zeptala se a dovolila, aby se v jejím hlasu projevilo, že je roztrpčená.

„Ten stealth, na který jste se dívali.“

„Ano? Co je s ním? Znovu vás sleduje?“

„Ne. Ale vysílá.“

„Vysílá?“ Bylo v tom něco nevýslovně smutného. Ta věc po všech těch letech stále fungovala. Vysílala signály nikam. „Díky, Ede!“

Zavrtěl hlavou. *„Poslal jsem všechno co máme Billovi. Tak zase někdy!“*

Klesla zpátky na polštář. Krátce uvažovala, že by vzbudila George, ne proto, že by věděla o nějaké racionální potřebě, proč to udělat, ale jednoduše proto, že někdo probudil ji.

Zveřejnila v lodním systému přepis rozhovoru a nechala mu ho, aby se na něj podíval u snídaně.

Když vstoupila do jídelny, byli právě uprostřed vášnivé debaty. „To je něco úplně jiného," řekl Pete. „Ten signál se nevysílá na zem."

Georgeova tvář se roztáhla do blaženého úsměvu. „A v čem je rozdíl? Jsou všichni mrtví, Petere."

Pete se dotkl komunikátoru. Vzápětí se objevil Bezpečný Přístav. Rozsvítila se oběžná dráha používaná stealthy. Pak z oběžné dráhy vyšlo několik vektorů a vytvořilo druhou kružnici, které byla téměř cirkumpolární. „Signál je směřován do tohoto prostoru. Přijímač je taky na oběžné dráze, někde tam, ale neznáme jeho výšku, takže nejsme schopní přesně stanovit, kde je."

Tor se k ní naklonil. „To mluví o *příchozím* signálu, Hutch. O tom z *1107*."

Pete si ukousl kus topinky a zvedl k ní oči. „Požádal jsem Billa, aby se podíval po přijímači, ale tvrdí, že nic nevidí."

„Další stealth?" nadhodil George.

Nick dojedl talíř vajíček se slaninou a spokojeně seděl a popíjel kávu. „Mně z toho vychází *retranslačka*," prohlásil.

„Samozřejmě, že je to retranslačka," řekl Herman. „A co je nám po tom?"

„My nemluvíme o retranslaci pro místní přijímač," řekl George. „Mluvíme o další soustavě stealthů, které předávají signál zase *někam jinam*."

To Hutch zaujalo.

Alyx žvýkala croisant. Přestala a rozhlédla se po svých kolezích. „Tím pádem říkáme, že je nevystřelili místní, je to tak? Někdo je vyhodil a letěl dál?"

Hutch měla podezření, že výsledky datování, které určily stáří jednoho satelitu zhruba na sto let, byly prostě chybné. Teď pochopila, co mělo být jasné. „Někdo se díval na válku z první řady," prohlásila.

Sledovali signál a během hodiny se jim podařilo lokalizovat nový stealth. Na návrh Hutch prověřili jeho oběžnou dráhu a našli dva další, rovnoměrně rozmístěné. Další anténa o velikosti planety, stejně jako ta u *1107*.

A Bill téměř okamžitě oznámil, že skutečně vysílá. *„Mimo soustavu,“* dodal.

„Bille, je směr signálu kolmý k linii oběžné dráhy?“

„Ano.“

Alyx a Tor byli na můstku s ní, když přišla ta odpověď. Alyx zatnula ruku v pěst a zapumpovala s ní nahoru a dolů. Byl to další mezihvězdný přenos signálu.

Dole, v řídicím středisku si navzájem blahopřáli. Opět.

Chytili se špatného závěru, když předpokládali, že stealthy vypustili Šplhavci. Hutch klesla zpátky do svého křesla. Bezpečný Přístav nebyl konečnou stanicí datového proudu přicházejícího od *1107*. Když signál dorazil sem, zachytila jej obdoba obří parabolické antény. Pak byl předán další anténě, aby jej poslala dál. To byl signál, který zachytila *Brandeisová*.

Na můstku se rozsvítil virtuální George. Vyloženě *zářil*. Pěsti měl zatnuté a doslova se třásl radostí. „Hutch,“ řekl, „uvědomuješ si, co to znamená? Na co jsme kápli?“

„Myslím, že jste vyhráli jackpot, Georgi,“ odpověděla.

„Víme to *jistě?*“ zeptala se Alyx. „Neposílají ten signál třeba na svou měsíční základnu, že ne?“

George měl co dělat, aby se ovládl. Ale otázka navodila okamžik pochybností.

„Ne,“ řekla Hutch. „Je nanejvýš jisté, že není namířen na měsíční základnu.“

„Tak kam?“ zeptal se George.

Na stropní obrazovce se jako na zavolanou objevil Billův obraz. Bílé vlasy měl sčesané dozadu a na sobě měl sako v námořnické modři se svou iniciálou *B* vyšitou na kapse. *„Zdá se, že nejbližším cílem v trase signálu je hvězda třídy K, katalogové označení KM 449397. Vzdálenost je čtyřicet tři světelné roky.“*

„To je dost daleko,“ poznamenal George.

„Mluvíme tady o tom," ozvala se Alyx, „že ten, kdo rozmístil všechny ty satelity, žije u té hvězdy třídy K?"

Tor zavrtěl hlavou. „Zní to jako stejný předpoklad, který jsme si udělali o Bezpečném Přístavu."

Bill si odkašlal. Ještě neskončil.

„Co dál, Bille?" vybídla ho Hutch.

„Je tu možnost, že signál soustavou devadesát sedmičky jenom prochází. Další cíl je přímo za ní."

George si povzdechl. *„A to je co?"*

„Námořnická hvězdokupa."

„Ta je jak daleko?" otázala se Alyx.

„Dvanáct tisíc světelných let," odpověděla Hutch. Bill svraštil obočí, čímž dal najevo, že se o jeden nebo dva tisíce spletla. Ale neřekl nic.

Z komunikátoru se ozval Nickův hlas. „Musejí *přece být v zóně života, ne? Dolétl by tento signál dvanáct tisíc světelných let?"*

Podívali se jeden na druhého, ve všeobecném zmatku, že to ve skutečnosti nikdo neví. Dokonce ani Bill nepřišel s odhadem.

„No," promluvila Hutch, „jasné je to, že se k Námořníkům vypravit nemůžeme."

„Jak dlouho by to zabralo?" zeptala se Alyx.

„Dva, dva a půl roku."

„Vezmi si dobrou knížku," řekl Nick.

Hutch s obavami poslouchala, jak začínají diskutovat o cestě k *97*. Co mohli ztratit? Nanejvýš pár dní? Kdo ví, co by tam mohlo být? Jestli nic nenajdeme, jednoduše se otočíme. Nic hrozného se nestane.

Během několika minut se zbavili veškerého váhání a byli připravení vyrazit.

Bylo to, jako by ke ztrátě *Kondora* došlo v nějaké jiné realitě. Problém byl v tom, že navzdory všemu byli zvyklí na přátelské, bezpečné prostředí. Představa, že by je něco mohlo kousnout, jim byla cizí. Vedli klidné bezpečné životy, zatímco Hutch se přímo před očima lidé dopouštěli osudových chyb. Richard Wald, když se příliš dlouho zdržel na Quraqui, George Hackett, který podcenil kraby na

Betě Pac, Gregory MacAllister, když to ukecal, aby mohl u Deepsix použít přistávací modul.

Sama jich pár udělala, a lidé zemřeli. Byla už opatrnější a nebyla si jistá, jestli chce zjistit, co se stalo Preachovi. Byl mrtvý a to nemohlo nic změnit. „Paliva a zásob máme pro ten let dostatek," řekla. „Ale obnáší to riziko."

„*Jaké riziko?"* zeptal se blahosklonným tónem George.

„Pořád nevíme, co zabilo *Kondora*."

Pete to odbyl pokrčením ramen. „Vypadá to, že to byl vadný motor. Pokud vím, *Kondor* nebyl plavidlem Akademie."

„To je pravda," uznala.

„Je pravděpodobné, že neměl údržbu na stejné úrovni jako *ty*. Nezávislý majitel a provozovatel. Co bys čekala?"

„Brawley byl uznávaný profesionál," namítla.

„Promiň!" řekl Petr. „Nechtěl jsem se tě dotknout."

„*Musíme se prostě rozhodnout,"* ozval se George. *„A já si myslím, že bychom toho všichni litovali, kdybychom se teď otočili a zamířili domů. Po celý zbytek života."*

Přikývli. Pete a Hutch se na sebe podívali, přikývli a Tor se na ni zářivě usmál. „Ať to stojí, co to stojí," řekl.

Hutch sešla do řídicího centra mise a vzala si George stranou. „Provedu v lodním deníku zápis, ve kterém oficiálně *nedoporučím* pokračovat dál."

Zatvářil se nechápavě. Bylo na čase, aby se všichni chovali dospěle. „Hutch," řekl, „určitě víš, co to znamená."

„Vím, co to znamená. Dělám si starosti o vaši bezpečnost. A odpovědnost. Musíte pochopit, že se honíme za něčím neznámým. Nemáme ponětí co hledáme, nebo čeho by to mohlo být schopné. Jelikož jsme o druhou loď přišli, máme poměrně dobrou představu o tom, jaké to má sklony."

„Hutch," řekl, „kéž by ses slyšela! Explodovala strojovna. Nebyly to žádné *kosmické příšery*."

„Nevím, co to mohlo nebo nemohlo být, ale předtím, než budeme v této výpravě pokračovat, sepíšu prohlášení a budu chtít, aby je každý člen vašeho týmu podepsal.

Bude v něm stanoveno, že si dotyčný uvědomuje rizika, a přesto chce pokračovat. A že Akademie a kapitán mají být považováni za bezúhonné.“

Z obličeje mu vyprchala část barvy. „Samozřejmě!“ řekl. „Jestli na tom trváš. Ale opravdu to není nutné.“

„Přesto to uděláme. A měla bych dodat, že jestli někdo odmítne, nebo řekne, že nechce pokračovat, nikam dál nepoletíme.“

„To se nestane.“ Byl roztrpčený a zatlačený do defenzivy. „Přeháníš, Hutch.“

Memphis dokončila poslední oblet Bezpečného Přístavu. Podívali se na planetu zahalenou v mracích a Herman nahlas zauvažoval, jaké jméno jí asi její obyvatelé dali.

„Země,“ řekla Alyx.

„Jak to myslíš?“

„Bez ohledu na to, jak to slovo fakticky znělo,“ odpověděla, „v překladu to znamená *Země*. Domov.“

Memphis potřebovala přibližně pětačtyřicet minut se zrychlením maličko přes 3 g, aby se dostala do skokového režimu. V nechráněném plavidle by se to nedalo vydržet, ale stejná technologie, která vytvářela umělou gravitaci, zároveň tlumila síly působící při zrychlení na nějakých 15 procent. Bylo to sice hluboko v mezích tolerance, a nebylo to ani zvlášť nepříjemné, ale bylo to dost, aby bylo třeba se připoutat. Nebylo žádoucí obracet přitom do sebe pivo nebo jíst sendvič. Proto se zrychlení před skokem vždycky plánovalo na dobu mezi jídly, a pokud to vůbec šlo, kapitáni se snažili, aby k němu nedocházelo v čase spánku. A pasažéři byli dostatečně varováni, aby si rozmysleli, jestli nepotřebují na toaletu.

Několik minut poté, co Hutch oznámila, že jsou připravení vydat se na cestu k *97*, což znamenalo, že začne zrychlování, se na můstku objevila Alyx.

Vypadalo to, jako by po zničení *Kondora* vznikl mezi Georgem a jeho lidmi pocit, že by Hutch neměla zůstávat sama. Proto jí střídavě dělali společnost. Nelitovali ji, neutěšovali ji, ale jednoduše konverzovali o nepříliš důležitých věcech a byli příjemně milí.

Hutch, která byla tak trochu samotář, by raději hovořila s Billem než s někým, kdo má pocit, že se musí snažit o konverzaci. Ale oceňovala jejich snahu a svoje pocity skrývala.

Alyx začala vysvětlovat, že je to její první cesta mimo Zemi. „Bylo to děsivé," přiznala.

„Maskovala jsi to dobře," odvětila Hutch. Nebyla to tak úplně pravda, ale připadalo jí to jako slova, která by měla říct.

„Díky. Ale ve skutečnosti jsem byla ztuhlá jako kámen, co jsme opustili domov. Nemám ráda nic, kde nemůžu vystrčit nohu ze dveří a dotknout se země."

Hutch se zdvořile zasmála, avšak Alyx trvala na tom, že to myslí vážně. „Chci umřít v posteli," prohlásila s uličnickým úsměvem. „Na zádech." Jako většina žen, ani Hutch se v přítomnosti krásné rivalky nikdy necítila úplně dobře. Do její reakce na Alyx se však promítala její inteligence, vřelost a možná také zranitelnost. Alyx bylo těžké nemít rád.

„Jak ses vlastně dala dohromady s Kontaktní společností?" zeptala se Hutch. „Nějak mi nepřipadáš jako ten typ."

„Och?" Na jejích rtech se ten zvuk dlouho držel. „My jsme nějaký typ?"

Hutch se široce usmála, ale než se jí podařilo vymyslet nějakou neurážlivou odpověď, Alyx řekla: „Pozor, na můstku je psychiatr!" Zavřela oči. „Asi jsme docela zvláštní banda, co?"

„No, vlastně…"

„Honit se za malými zelenými mužíčky *je* trochu ujeté."

„Trošku."

„Já vím. Ale podívej se, čím se živíš *ty!*"

„Jak to myslíš?" zeptala se Hutch. „Já prostě vozím lidi a materiál sem a tam mezi výzkumnými stanicemi."

„Kde lidé tráví většinu času vykopáváním sutin."

„No a?"

„Proč to dělají? Aby se mohli dozvědět něco o kulturách, které tam kdysi existovaly, ne?"

„Ano. Ale to je práce pro archeology."

„A my máme tendenci tak uvažovat i o mimozemšťanech, ne? Jsou pryč. Mrtví a zahrabaní."

„Až na Noky.“

„Jistě. Až na ty idioty. U těch, kteří jsou dávno mrtví, bychom se rádi dozvěděli, co si mysleli o umění, jestli pořádali hry, jak vypadal jejich rodinný život, jestli vůbec *měli* rodiny. Rádi bychom se dozvěděli, jak si vládli, jestli věřili na nadpřirozeno, jak si vysvětlovali stvoření. Jestli měli hudbu. Mají Nokové hudbu?“

„Ne,“ řekla Hutch.

„A co bubny?“

„Ne. Žádnou hudbu. Žádné bubny. Žádný tanec.“

„To se nedivím, že pořád válčí.“

Společně se zasmály. A Alyx si dala nohu přes nohu. „Ty si myslíš, že jsem fanatik, že?“

„Ne. Ale myslím si, že jsi neobvyklá.“

„Nemusíš to skrývat, Hutch! Stal se ze mě svým způsobem cvok. Já to vím.“

„Nikdy jsem netvrdila, že snažit se navázat kontakt s inteligencí v tom dobrém smyslu, by nestálo za to,“ řekla Hutch. „Pravděpodobně by to byla vrcholná událost všech dob. Ale pravděpodobnost je tak malá! Tolik míst, jejichž hledáním jsme strávili tolik let, a jediné co máme, je pár Noků a nějaké zříceniny.“

„Takže jediný způsob, jak si vyměnit názory s mimozemskými inteligentními bytostmi, je vykopat potom to, co po nich zbylo.“

„To jsem neřekla.“

„Ale naznačuješ to.“

„Ne!“ ohradila se Hutch. „Já říkám, že šance najít je živé je mimořádně mizivá. Je to skoro jako sázení v loterii.“ Zhluboka se nadechla. „Zdá se, že civilizace jsou vzácné. Přinejmenším částečně by to mohlo být tím, že mají krátký život.“

Alyx přikývla. „Já vím. Ale důkazy podobných tvorů, jako jsme my, jsme *našli*. Stavitelé památníků. A Jestřábi. Někde tam jsou.“

„Možná. Ze Stavitelů památníků dnes není víc než několik divochů, kteří se potulují po lesích Bety Pac a snaží se ulovit něco k jídlu. A v případě Jestřábů nevíme.“ Důkaz o jejich existenci byl nalezen na Deepsix a v jejím okolí. Přesto zůstávali záhadou. „Prostě mám pocit, že by člověk mohl strávit zbytek života hledáním, a přitom nic nenajít.“

„Ale radost je právě v tom hledání, Hutch.“

„Asi ano.“

„A když se nebudeme dívat, nenajdeme je nikdy.“

Hutch si tak jistá nebyla. *Až se setkáme s prvními opravdovými mimozemšťany, bude to vyložená náhoda. Stane se to jednoho dne, kdy zahneme za roh a oni tam budou. Potřeseme si rukama, nebo něčím jiným, a první opravdový kontakt bude učiněn.* Nemyslela si však, že k úspěchu povede nějaké koordinované úsilí. Stane se to, že lidé jako George a Alyx zestárnou a zemřou při honbě za snem. I když pravděpodobně existovaly horší způsoby, jak s životem naložit.

„Ty nesouhlasíš,“ řekla Alyx.

„Moje povinnost to není. Ale ty by ses měla připoutat. Jsme připravení na cestu.“

Alyx se opřela, stiskla tlačítko a nechala se ovinout popruhy.

„Doufám,“ řekla Hutch, „že najdete, co hledáte.“

Tor ji měl pořád rád.

Hutch si od začátku uvědomila, že Torova přítomnost na misi, kterou pilotuje, není žádná náhoda. Ale choval se slušně, čekal, jestli mu vyšle signál, že jeho pozornost bude vítaná, a dával si záležet, aby nedělal nic, čím by ji mohl přivést do trapné situace. Byla mu za to vděčná.

I když možná ani nebyla. Za jiných okolností, kdyby na lodi byla trocha soukromí a možnost být nejenom spolu, ale taky od sebe, by ho možná nějak pobídla.

Tenkrát jí s ním bylo příjemně, a když na to zavzpomínala, uvažovala, jestli od ní nebylo trochu uspěchané, když ho nechala být.

Když se před několika lety potkali v Arlingtonu, byl neúspěšným umělcem s velkými ambicemi, a alespoň podle jejího mínění omezeným talentem. Vlastně to nebyl žádný vážný vztah. Několikrát spolu zašli na večeři nebo do divadla a pak už skoro nic. Byl tichý, skromný, zdaleka ne tak agresivní jako lidé, kteří se za posledních několik let v jejím životě objevovali a zase z něj mizeli.

Pracovala v té době na své kariéře a zapletla se s několika srdečnějšími lidmi. O jednoho ztratila zájem a druhý zemřel. A na

Tora nějakým způsobem nezbyl čas, ani silné emoce. Teď o tom přemýšlela.

Jednou večer došlo na důvěrný rozhovor, při němž se obvyklým způsobem vymlouvala. Moc práce. Nabitý program. V jednom kuse pryč. Vždyť víš, jak to chodí. Poslal jí pak květiny s lístkem, který si schovala. *Miluju tě.* Bylo to poprvé a naposledy, kdy to slovo použil. A v hovorové podobě, čímž víceméně popřel sentiment. Neriskoval.

Pak už ho neviděla, dokud u Výspy nenastoupil na loď.

Teď se samozřejmě znovu o něco snažil a dělal to v tu nejhorší možnou chvíli. Často v její přítomnosti ztrácel barvu a jeho hlas měnil tóninu. Ale bylo v tom něco nepopsatelně přitažlivého, jak byl ostýchavý a jak se v lodních podmínkách nemohl pokusit o obvyklý tah a navrhnout, že by se mohli spolu projít, nebo povečeřet v nějakém nočním podniku. Nebyla možnost, jak by si ji mohl vzít stranou, což musel vědět, ještě než přišel. Navíc se nedokázala ubránit tomu, aby ho srovnávala s Preachem.

Tor však očividně doufal, že najde způsob, jak s ní být nějaký čas o samotě, pokud možno jinde než na můstku (kde nebyla ta správná atmosféra). Jeho řešení, když na ně došlo, ji překvapilo.

„Dalo by se vyjít ven na trup?“ zeptal se. „Není to proti nějakým předpisům?“

„Na trup?“ Spolu s několika dalšími posedávali ve společenské místnosti. „Ne,“ řekla a trochu to slovo natáhla, „neporušuje to žádné předpisy. Ale proč bys chtěl chodit ven? Nic tam není.“ Už tuto otázku od dobrodružnějších pasažérů slyšela, ale ještě nikdy při letu hyperprostorem.

„Je to něco, co jsem chtěl vždycky udělat,“ prohlásil.

Díval se jí přímo do očí a Hutch uvažovala, co tam asi vidí. „Nevidím důvod, proč ne,“ řekla. „Jestli o to doopravdy stojíš. Ale budu muset jít ven s tebou.“

Přikývl, jako by byl ochotný s tou přítěží žít. „Nechtěl bych tě nějak obtěžovat, Hutch.“

Musela uznat, že je dobrý. Zdálo se, že nikdo u stolu nepoznal, že se děje něco neobvyklého. „Kdy bys tam chtěl jít?“

Záludně se na ni usmál. „Zrovna teď toho nemám moc na práci. Jestli se ti to hodí.“

„Fajn,“ řekla.

Alyx se zeptala, jestli to není nebezpečné, a Hutch ji ujistila, že není. Pak sešla s Torem do nákladní přechodové komory.

Na sobě měl mokasíny, krátké kalhoty a světle modré triko s rozhalenkou, které mu pohodlně splývalo přes ramena a hruď. A chvilku se zdržel, aby si došel pro malířský stojan a podložku.

„Moc tam toho není,“ řekla.

Upravoval si e-pouzdro. „Proto je to zajímavé.“

Podala mu magnetické boty a Tor si sundal mokasíny. Když byl nachystaný, otevřela dveře a společně vyšli z přechodové komory na trup. Převalila se přes ně mlha.

Umělé gravitační pole lodě zmizelo a Hutch cítila, jak se jí orgány začínají zvedat.

Rozhlédl se po mlze. „Je to poprvé, co jsi venku?“ zeptal se. „*V tomhle?*“

Bylo to poprvé. Ještě nikdy loď neopustila, když byla „v pytli“. Ani nevěděla o nikom, kdo by to udělal. „Možná píšeme historii,“ řekla.

Přivřel oči a podíval se stranou, přes její rameno. „Něco se tam *pohnulo*,“ ukázal. „V té hradbě mraků.“

„To je optický klam. Proto zpravidla po dobu přechodu nepouštíme vyhlídkové panely. Lidé pak vidí různé věci. Jsou z toho vynervovaní.“

„Já jsem nebyl vynervovaný.“ Začal si stavět stojan. Na nohou měl magnetické botky.

Rozhlédla se po mlze a pomalu se prošla po trupu, od přídě k zádi. „Co bys z toho chtěl udělat?“

Maličko se zakymácel sem a tam, jakýmsi napůl polovičním tancem. Pozorně si prohlédl nejdříve ji a potom mlhu. „Chce to jen špetku talentu. Vždycky to vypadá takhle? Takhle hustě?“

„Ano,“ odpověděla. „Prakticky jo.“

Vytáhl svůj značkový uhel a jediným tahem načrtl část lodního trupu. Několik sekund studoval Hutch, potom nakreslil její oči, část brady, siluetu jejích vlasů, a dodal trochu oparu.

„Je to docela pěkné,“ řekla. Od těch starých dnů v Arlingtonu udělal slušný pokrok.

Usmál se, ano, *je* to pěkné, co? A pokračoval v práci. Dokreslil detaily. Mlha na skice získala vlhkost, loď pevnost, oči zář. Když skončil, podepsal se jménem *Tor* a odstoupil, aby se podíval, jestli je třeba udělat ještě něco. Aby jí umožnil lepší výhled.

Myslela si, že list vytrhne a dá jí ho. Ale on tam prostě stál a obdivoval ho. Pak vytáhl z vesty obal a přetáhl jej přes skicu.

„Skončili jsme?“ zeptala se.

„Já myslím, že máme hotovo.“ Uvolnil stojan od trupu a zadíval se k přechodové komoře.

Zklamaná Hutch zaváhala. V té chvíli ho chtěla obejmout. Ale Tor se odvrátil a okamžik pominul.

Zalovil volnou rukou ve vestě a vytáhl minci. Poniklovaný dolar. Podíval se na ni, potom ven do mlhy, a ona pochopila, co chce udělat. „Něco si přej,“ řekla.

Přikývl. „Už se stalo.“ Vyhodil minci do mlhy.

Dívala se, jak mince mizí, a zmocnil se jí určitý pocit ztráty, který nedokázala vysvětlit. „Teď ale poletíme o něco rychleji, Tore, až vyjdeme ze skoku.“

Zatvářil se pobaveně. Dělala si z něj legraci.

„Ne. Vážně!“

„Proč?“

„Slyšel jsi někdy o Greenwaterovu jevu?“

„Ne. Nemůžu říct, že bych slyšel.“

„Ale víš, kdo byl Jules Greenwater, ne?“

„Měl něco společného s transdimenzionálním cestováním.“

„Byl jedním z průkopníků. Zformuloval princip, že při letu hyperprostorem se vždy zachovává hybnost. Takovou, jakou máš, když vlétneš, budeš mít, když vylétneš.“

Zadíval se směrem, kterým zmizela mince. „Nejsem si jistý, jestli ti rozumím.“

„Hybnost té mince se zachovává. Přenáší se na *Memphis*. Takže loď se bude pohybovat o to rychleji, až skočí zpátky do podsvětelného letu.“

„O dolar.“

„Ano.“

„Kolik to bude dělat?“

„Pochybuji, že bychom to chtěli měřit.“

kapitola 13

Kdo je tedy lovec a kdo kořist?

– Elia Rasmussen.
***Dlouhá hlídka*, 2167**

Na konci třetího dne *Memphis* vyklouzla z transdimenzionálních mlh a vplula zpátky do podsvětelného prostoru. Byli hodně daleko od místního slunce, což byla malá žlutooranžová hvězda hlavní posloupnosti.

Hutch náležitě nahlásila svůj přílet na Výspu. Zhruba ve stejnou dobu dostala informaci, že do bodu B byla vyslána průzkumná jachta *John R. Sentenasio*. Jejím úkolem bude zdokumentovat všechno, co bude v jejich moci, na Bezpečném Přístavu, měsíční základně a satelitech. Až úkol dokončí, budou k dispozici, aby následovali *Memphis*, pokud k tomu bude důvod.

Hutch dokončila své povinnosti na můstku a sešla do řídicího střediska, kde se Pete znovu pokoušel Georgeovi a ostatním vysvětlit, že planetární soustava je velký prostor, a že nalezení souvisejících světů může nějakou dobu trvat. Na tom se zřejmě všichni shodli, nicméně se zdálo, jako by si mysleli, že by Hutch měla být schopná dělat zázraky. K tomu je přece všechna ta supertechnika, ne? Ale ani planety se v těch obrovských prostorách nehledaly snadno. Na jejích pasažérech se tak projevovala čím dál větší netrpělivost, když se první odpoledne přehouplo do noci a pak do druhého dne, aniž se objevily výsledky.

Nevěděli ani to, jak soustava vypadá. Před nimi tam nikdy nikdo nebyl. Bill odhadl zónu života do vzdálenosti mezi 75 a 160 miliony kilometrů, a ta se stala oblastí jejich pátrání. Prvním tělesem kromě

slunce, které identifikovali, byla kometa. Mířila k hvězdě a ohon se za ní táhl na vzdálenost milionů kilometrů.

Zatímco čekali, hráli šachy a bridž a pátrali ve Ztraceném chrámu po Mapuhrově koruně. A reptali na Billa, který to všechno nesl velice dobře. *„V této fázi je to otázkou štěstí,“* řekl vesele Georgeovi. *„Musíme být prostě trpěliví.“*

George si na humor UI postěžoval a zeptal se, jestli by ho Hutch nemohla trochu ubrat. „Ten zatracený krám mě tím svým tlacháním dohání k šílenství,“ řekl.

Bill, který to musel slyšet, nezareagoval. Když se ho Hutch později snažila upokojit, poznamenal, že lidem rozumí. Víc to nerozvedl a ona to po něm nechtěla.

„Máme cíl,“ oznámil před koncem druhé noci, což znamenalo, že našel planetu v zóně života. „Je u vnitřního okraje, osmdesát milionů kilometrů daleko.“

Dalšího půldruhého dne strávili přesunem do místa, kde ji mohli dostihnout. Bill mezitím lokalizoval druhou možnost. Ale to nebylo důležité, jakmile se ocitli na přímce mezi vnitřní planetou a bodem B, reproduktory ožily.

KM 449397-II byla malá planeta, ne o mnoho větší než Mars, ale měla široké modré oceány, zelené kontinenty a oblohu vyplněnou kumuly.

Byla to letní planeta. Na slunci zářila jako diamant. Hutch se tomu ani nechtělo věřit. Skoro všechny planety, které kdy viděla, byly sterilní. Měly třeba sluneční světlo a měly širá modrá moře, ale to ještě neznamenalo, že něco musí chodit nebo se plazit po jejich povrchu, nebo žít v jejich oceánech. Obrovská většina planet byla tichá a prázdná.

Přesto tady, dvakrát na stejné misi, narazili na *život.* Ne že by z něj na Bezpečném Přístavu mnoho zůstalo. Měli mu dát spíš jméno Nuzák.

George zářil, když sledoval záběry na obrazovkách, a ruce měl přitom sepnuté za zády jako Nelson u Nilu.

Bill nahlásil satelit typu stealth. *„Zkusím najít ostatní,“* řekl. *„Předpokládám, že budou ještě dva.“*

Všude se tyčila pohoří. Ze sopek na břehu vnitrozemského moře se valil dým. Pevninu rozdělovaly široké řeky. Planeta měla bouře a polární čepičky a od severu k jihu se propracovávala sněhová bouře. Bylo vidět dva světadíly zalité slunečním světlem.

„Ale nevypadá to, že by tam někdo žil," poznamenal Herman. „Nevidím žádné známky měst."

„Jsme ještě pořád moc daleko," řekl Pete.

O hodinu později je Hutch navedla na oběžnou dráhu. Přiblížili se k terminátoru a vlétli nad noční stranu.

A byla tam! Nebyly to řeky světel, ve které doufali, žádný Londýn nebo Paříž, nicméně světla to byla. Nahodile rozptýlená po planetě. *Mihotala*, byla slabá a bylo jich málo.

Táborové ohně. Možná petrolejky. Pochodně. Ale určitě ne pohybující se reflektory. Žádné střešní restaurace s elektrickým osvětlením.

Nicméně to *byla* světla.

Zůstali v řídicím středisku, ale nedělali nic jiného než to, že si užívali své štěstí, hřáli se teplem úspěchu. Hutch se konečně dokázala zbavit temné nálady, která na ni padla se ztrátou *Kondora*. Chodila mezi nimi, poplácávala je po zádech, připíjela si, objímala je a důkladně se bavila. V jednom okamžiku si všimla, že se po ní Tor toužebně dívá. *Teď je ta pravá chvíle,* pomyslela si, chopila se iniciativy a políbila ho.

Memphis znovu vyplula do denního světla. Nad světadíly a několik ostrovních řetězců.

Hutch namířila dalekohledy na zem a řekla Billovi, aby ukázal výsledky na obrazovce. Většinou se jednalo o hory a lesy. V blízkosti rovníku džungle. Široké planiny v severní části obou světadílů. Stáda zvířat v nížinách a osamělé kusy v blízkosti řek.

„*Tam,*" řekla Alyx.

Stavby! Podrobnosti se nedaly dobře rozeznat. Vypadalo to, že stavby koexistují s prériemi a lesy, jsou v krajině spíš napůl ukryté, než že by nad ni vyčnívaly.

„Maximální zvětšení, Bille," řekla Hutch.

Na obrazovce se objevilo přístavní město, nepodobné ničemu, co viděli předtím. Vypadalo křehce, jako místo světla a křišťálu,

nakupení šachových figurek, zářící ve slunečních paprscích. Hutch nepostřehla žádné propojující cesty. A v přístavu se nehromadily žádné lodě.

Nebyla tam žádná letadla, ani náznak pozemní dopravy. Zdálo se, že tato společnost, ať je jakákoli, nemá přístup k energii. A když si to uvědomila, pochopila že neudělali nic jiného, než že dorazili do dalšího retranslačního bodu.

Podobně jako stavby, které se z nich zvedaly, vypadaly také lesy křehce. Bylo jasné, že se tu nepodaří najít žádný protějšek statného severního dubu, *ikal* z Noku ani *kormorů* z Algolu III. Vypadalo to spíš jako lesy, které navrhli japonští umělci – propracované, pedantické, křehké, naznačující duchovní rozměr.

Tady byl javorově zelený palác rozkročený na hřebenu pahorků, tam dvě budovy v barvě smirkového papíru, tvarované jako želví krunýře. Kamery zachytily skalní obydlí, seskupení *balkonů* a oken vytesaných do přírodní skály, jak se dívají ze stěny strmého srázu. A několik blyštivých skleněných hub lemujících oba břehy řeky.

Byly to *zvláštní* stavby. Zdálo se, že do skalního města není žádný přístup, pokud si člověk s sebou nevezme horolezeckou výstroj. A přes řeku se neklenuly žádné mosty, které by budovy po obou stranách propojovaly.

Zahlédli věž vystupující ze symetrie lián a větví.

V prvním okamžiku si nebyli jistí. Mohlo to být jenom zvláštní seskupení stromů nebo větví, jakási přirozená klec, ale musela by to být *obrovská* klec. Prozkoumali ji podrobně. Bill ji vydělil z jejího okolí a pokusil se odmazat les. Konstrukce však byla ve vegetaci ukotvená, takže se z ní nedala vytáhnout, tak jako by se nedala vytáhnout jeskyně z úbočí hory. Bill ji otočil a ukázal ji ze všech úhlů.

Bylo vidět střechu a několik podpěr. Skoro to vypadalo, jako by to bylo postavené z větví a lián, které jsou samy o sobě divoké a jsou součástí celkové konstrukce.

Hutch viděla, jak se ve výklenku objevil velký pták, roztáhl obrovská křídla a vznesl se k obloze jako nějaká obrovská labuť.

„Bille," řekla.

UI věděla, co chce. Zvětšila obraz.

Ta *labuť* byla oblečená! Přes téměř lidská ramena měla přetaženou volnou halenu. Tvor měl končetiny, které mohly být ruce a nohy. A měl *obličej*. Pleť byla světlá a na záda sbíhaly zlaté vlasy, ale mohlo to být i peří. Křídla měla bělozlaté vzorování. Dívali se, jak tvor vylétl do dalšího patra jiné budovy, elegantně dosedl a zmizel z dohledu.

Alyx jako první vyslovila postřeh, který musel napadnout každého. „Vypadalo to jako anděl," promluvila.

Nato se objevili dva tvorové a vznesli se ze stromů. Ladně kolem sebe kroužili ve vzdušném tanci, který měl lehce sexuální příchuť.

„Přiletěli jsme do ráje," řekl Herman.

Všichni zírali na záběry s otevřenými ústy a někdo prohlásil, že je to nejkrásnější místo, jaké kdy viděl, a kdo že by tomu, proboha, mohl věřit?

„Za jak dlouho můžeme být připravení slétnout na povrch?" zeptal se George.

Hutch nečekala, že takový okamžik přijde, a proto byla zaskočená. Nepřemýšlela o tom, co by se mohlo stát, pokud by mimozemšťany opravdu našli. Všechno se to zdálo tak absurdní!

„Georgi," řekla, „pojďme na chvilku nahoru na můstek."

Zamračil se a Hutch poznala, že o žádné nabádání k opatrnosti nestojí, přesto s ní šel. Ostatní se za nimi otočili a Herman poznamenal: „Nebuď na něj tvrdá, Hutch! On to myslí dobře."

Všichni se zasmáli.

„Není to dobrý nápad," řekla, když byli sami.

„Proč?"

„Nic o těch tvorech nevíme. Určitě tam dolů nechcete nevhodně vpadnout."

„Hutch…" Jeho hlas naznačoval, že by se měla uklidnit. „Proto jsme přece přiletěli. Jedenáct lidí zemřelo, abychom se sem dostali. A podle tebe bych měl udělat co, zamávat a odletět domů?"

„Georgi," odpověděla, „nevíš co jsou zač. Klidně by to mohli být lovci lebek."

„Hutch," řekl chlácholivě, „jsou to *andělé*."

„My nevíme, co jsou zač. O to mi jde."

„A nikdy se to nedozvíme, dokud neslétneme dolů a nepozdravíme se s nimi.“

„Georgi…“

„Podívej, Hutch, velice nerad to tak říkám, ale jsi jedním z nejodmítavějších lidí, jaké znám. Věř nám trochu.“

„Můžete přijít o život,“ řekla.

„Jsme ochotní to riskovat.“ Na můstek nedošli. Fakticky zůstali stát u holoprojekčního tanku. Ale byli sami, takže to bylo jedno. „Hutch, poslouchej! Všichni děláme něco, o čem jsme celý život snili. Jestli zůstaneme sedět tady nahoře, budeme se dívat na obrázky a zavoláme si někoho jiného, bude to jako…“

„Jako byste v kritickém okamžiku zařadili zpátečku.“

„Je to tak. Je to přesně tak.“ Přitiskl si prsty na spánky, promasíroval je, ale ani na okamžik od ní neodvrátil zrak. „Jsem rád, že to chápeš.“

„Doufám, že ty chápeš, že každý, kdo tam dolů půjde, nastavuje krk.“

Přikývl. „Víš, co jsme celý život dělali? Vydělávali peníze. A to je tak zhruba všechno. Alyx provozovala slavné striptýzové show. Nick organizoval pohřby. Pete samozřejmě dělal *Vesmír*. Herman tak bohatý není, ale o tom je jeho život. Každý den chodí do práce, kterou nemá moc rád. Jen aby mohl zaplatit účty. Zeptej se ho, z čeho má největší strach. Víš, co ti řekne? Víš, co jednou řekl mně?“

Hutch čekala.

„Že dojde na konec života a zjistí, že nikde nebyl.“ Zavrtal se do ní očima. „Tor je výjimka. Ten se s penězi *narodil*. Víš, proč byl na Výspě? Protože chce, aby jeho práce byla něco víc než jen to, co si boháči pověsí na zeď.“

Hutch si myslela, že ví, proč Tor na tom odlehlém měsíci byl, a nevěřila, že to příliš souvisí s obrazy na zeď. Ale nevrtala se v tom. „Georgi,“ řekla, „jestli tam dolů poletíte, budete strašně riskovat. Nedělejte to!“

„Kapitánko,“ řekl. „Jsem majitelem *Memphis*. Můžu nařizovat, co budu chtít. Byl bych velice rád, kdybys zkusila pochopit, co to pro nás znamená. Pro nás všechny. I kdybychom měli o někoho přijít.“ Pokrčil rameny. „Promluv si s někým, kdo tam zůstal, a uslyšíš, že

tohle je důvod, proč jsme přiletěli. A je to to jediné, na čem nám doopravdy záleží.“

Dlouho mlčela a hleděla do prázdné chodby. „Ostatní to cítí stejně?“

„Ano.“

„I Pete?“

„Obzvlášť Pete.“

Přikývla. „Co chcete ode mě?“

„Tvůj souhlas.“

„Sám jsi to řekl. Nepotřebujete ho.“

„Přesto ho chci.“

Dlouze se nadechla. „Zatraceně, Georgi,“ řekla. „Já ti to nedopřeju. Přistání je příliš nebezpečné. Nechme to profesionálům.“

Zklamaně na ni pohlédl. „Předpokládám, že ty zůstaneš tady.“

„Ne,“ odvětila. „Potřebujete někoho, kdo vám bude dělat dohled.“

„Fajn!“

„Ale stejně bych byla ráda, kdybych měla brokovnici.“

Neexistoval žádný zákonný způsob, jak by je mohla zastavit. Pokud by odmítla pilotovat přistávací modul, mohli se nechat dolů odvézt Billem. Mohla Billovi nařídit, aby odmítl jejich příkazy, ale George byl majitel a Hutch proti němu ve skutečnosti žádný zákonný nástroj neměla. Možná byla opravdu přehnaně opatrná.

Byli koneckonců dospělí. Jestli chtěli stát v popředí, když se psala historie, kdo byla, aby se jim stavěla do cesty?

Odeslala zprávu, v níž vysvětlila, co majitel lodi navrhl, a zaznamenala své výhrady. Potom vzala svůj laserový kráječ (nic, co by se víc podobalo zbrani, v *Memphis* nebylo) a sešla do doku s modulem.

Byli tam všichni, připravení na cestu. Tor, věřte tomu nebo ne, se svým malířským stojanem, Pete a George zabraní do vážného rozhovoru, Nick s kabátem a kravatou, jako by se mělo jednat o nějakou slavnostní příležitost, Herman ve vysokých černých botách a vybavený spojovací tyčí, zřejmě ze své postele, podle všeho pro

případ, že by se potřeboval bránit, a Alyx, která ve své kombinéze vypadala stejně dobře jako andělé.

Atmosféra silně připomínala nedělní odpoledne.

Alyx a Herman působili trochu obezřetně. Bystřejší než ostatní, usoudila.

Znovu s nimi prošla instruktáž k e-pouzdrům. Tentokrát s sebou nebudou mít žádné kyslíkové láhve. Vysvětlila jim, že atmosféra je bohatá na kyslík. „Budete mít konvertor."

„Přežili bychom i bez pouzdra?"

„Chvíli ano. Ale nedoporučuji to." Rozdala jim konvertory a ukázala, jak je přichytit na vestu. „Spustí se automaticky, když se aktivuje pouzdro," vysvětlila. „Vy nemusíte dělat nic."

Usmáli se na ni. Trochu nervózně, zdálo se jí. *Nejsou si tím tak jistí. Ani George.* Ale sami se k tomu přihlásili, takže teď tupě stáli za svým a žádný z nich nechtěl couvnout. Hutch otevřela dveře modulu a oni nastoupili. Když se všichni usadili, uzavřela modul a spojila se s UI. „Bille," řekla.

„Ano, Hutch?"

„Jestli se do čtyřiadvaceti hodin nevrátíme a ty ode mě nedostaneš žádné jiné pokyny, *zavez loď domů*." Cítila, jak se nálada kolem ní mění. To bylo dobré. Přesně tak to chtěla.

„Ano, Hutch. Mohu se zeptat, jak vážné je nebezpečí?"

„Nemáme ponětí."

„Byl bych rád, kdyby sis tyhle hry odpustila," promluvil George, který seděl vedle ní. „Už tak jsme dost nervózní."

„Máte důvod být nervózní, Georgi," řekla.

Zlostně se po ní podíval, ale ponechal to bez komentáře.

Bill vyčerpal z doku vzduch a startovní vrata se otevřela. Její panel se rozsvítil zeleně a modul pomalu opustil kosmickou loď.

„Asi jsem si to moc dobře nepromyslel," ozval se George. „Ale můžeme s nimi nějak mluvit? Tak, aby nás slyšeli?"

„Na vestě je přepínač." Ukázala mu kde. „Můžeš jím zapnout reproduktor."

„Skvělé!" Vzal si s sebou pár přenosných svítilen, látky a několik elektronických přístrojů. „Jako dárky," vysvětlil.

Alyx ta představa pobavila. „Navázání obchodních vztahů s domorodci," řekla.

„Hele, nemáme co ztratit," ohradil se George.

„Hutch!"

Přepojila hlas UI do reproduktoru v kabině. „Ano, Bille?"

„Je tu další stealth. Na stejné oběžné dráze, sto dvacet stupňů od toho prvního. Vypadá to na stejné uspořádání jako u Bezpečného Přístavu."

Pete se předklonil a dal znamení, že chce s UI mluvit.

„Můžeš," řekla Hutch.

„Bille, hledáš i druhou sestavu?"

„Satelitů? Ano, hledám, Georgi. Podám zprávu, až je najdu, jestli je najdu."

„Začíná to vypadat," řekl Tor, „že jsme skutečně našli skupinu mezihvězdných čmuchalů."

Tým vybral místo pro přistání ještě před odletem z *Memphis*. Dvě relativně malá seskupení věží a minaretů zvedající se z rovné planiny, na protějších březích řeky, uprostřed ostrova na jižní polokouli, který byl velký zhruba jako Británie. Řeka byla široká a lenivá. Po její hladině se nepohyboval ani jeden člun. Nebylo tam žádné přístaviště ani pláž, kde by se mohli shromažďovat plavci, žádná loděnice, žádná bóje.

Vlastně ano, pomyslela si Hutch, *kdybych měla velká křídla, asi bych se hluboké vodě taky vyhýbala.* Napadlo ji, jak se asi sprchují.

Slunce právě vycházelo, když klesali ke dvojici osad.

„Tam!" ukázala Hutch na místo pro přistání, kterému by dala přednost.

„Je to daleko od obydlené oblasti," řekl Nick.

Asi šest kilometrů. Osobně by raději viděla možná i dvacet, ale věděla, že George by ji nepodpořil. Pořád to bylo slušné místo. Terén byl plochý a bylo to dost daleko od vegetace, která tvořila shluky, takže je nemohlo přepadnout nic, co by neviděli.

„Je to dobré," řekl George. „Udělej to."

Modul sestoupil několika chomáčky řídkých mraků do průzračného ranního vzduchu. V nejbližším okolí nebyly žádné stavby a nic se tam nepohybovalo.

Pozvolna se spustili k zemi.

Hutch nasměrovala jejich dalekohledy na osady a přepnula záběry na obrazovky. Zdálo se, že si jejich příletu nikdo nevšiml. Místní obyvatelé nerušeně poletovali oblohou. Ostatní postávali na otevřených verandách ve věžích. Skutečně idylický život.

Co jiného se taky dalo od andělů čekat?

A kruci!

„Co je, Hutch?“

Někdo si jejich přistání zřejmě všiml. Věže měly ve všech patrech otevřené plošiny. Na jedné, za řekou, se shromáždilo několik obyvatel. Vypadali rozrušeně. „Myslím, že skutečně ukazují směrem k nám.“

George vstal a zamířil k přechodové komoře. Neohrožený George. Nejspíš cítil, že by měl jít první.

„Nezapomeň na pouzdro!“ řekla mu.

„Aha.“ Ostýchavě se usmál, stiskl tlačítka a natáhl si vestu. Hutch zapojila jemu a ostatním konvertory.

Několik andělů bylo ve vzduchu a blížilo se k nim.

„Nezapomínejte na to,“ řekla, „že obálka slouží k tomu, aby vám zajišťovala dýchatelný vzduch a tepelnou pohodu. Pevný štít tvoří pouze kolem obličeje. Jinak je pružná. To znamená, že vás neochrání před zbraněmi. Když vás někdo praští kamenem, svalíte se.“ Rozhlédla se po kabině, aby se ujistila, že všichni pochopili. „Vyrovnám prostředí kabiny s okolím a prostě otevřu. Nevznikne tak tlačenice v komoře, pokud bychom se museli rychle vrátit.

Doporučuji vám držet se pohromadě a nevzdalovat se víc než několik kroků od modulu. Georgi, kdo bude bránit pevnost?“

Nechápavě se na ni podíval. „Jak to myslíš?“

„Někdo musí zůstat uvnitř, kde se mu nemůže nic stát. Pro všechny případy.“

Rozhlédl se, jestli nenajde dobrovolníka. Nakonec našel očima Alyx, protože však nepromluvila, Nick se nabídl, že zůstane on.

Hutch vstala z křesla a Nick se do něj posadil. „Bille," řekla, „přijímej příkazy od Nicka."

„Potvrzuji."

Jeden z tvorů proplachtil kolem a krátce zůstal viset ve vzduchu nad modulem. Evidentně to byla samice. Herman se pokusil najít lepší výhled. Ale pohnul se zřejmě příliš rychle a tvor odlétl pryč. Druhý dosedl na zem. Samec. Jeho velká bílá křídla se zaleskla na slunci, než je hladce složil za sebou. Žádné zbraně nebylo vidět.

Pete vešel do komory za Georgem a čekal, až Hutch otevře. Vytáhla z vesty kráječ, ukázala jej Georgeovi a významně se na něj podívala. *Poslední šance.* Sklouzl pohledem jinam.

Zkusila se kolem něj protlačit, ale natočil se rameny napříč a zahradil jí cestu. „Myslím, že by muži měli jít ven jako první."

Všichni si tvora prohlíželi se směsí obdivu a neklidu. *Jestli je tu udržím ještě chvíli, třeba si to rozmyslí a couvnou.*

Jenže George ztratil veškerou trpělivost, nebo to už možná chtěl mít za sebou. Otevřela komoru a vyhlédla ven.

„Je krásný," řekla Alyx.

Skutečně byl. Vzezření nebylo vyloženě lidské nebo ptačí, ale exotická kombinace obojího. Zlaté oči, žlutohnědé peří a štíhlé svalnaté končetiny. A obrovské rozpětí křídel. Hutch to připomnělo slavný Petraskův portrét svatého Michaela.

Oči měl posazené trochu dozadu, skoro po stranách lebky. Zvědavě se po nich podíval, našel ji a upnul na ni svou pozornost. Viděla v tom pohledu zvědavost a inteligenci. A cosi divokého. Alyx měla pravdu: byl krásný. Ale asi jako leopard.

Lebku měl o něco užší než člověk. Naklonil hlavu tak, jako to dělají papoušci, když se snaží upoutat něčí pozornost. Roztáhl rty napůl do úsměvu a Hutch se zdálo, že zahlédla záblesk ostrých zubů. Potlačila mrazení – *nedělej ukvapené závěry* – nicméně stiskla tlačítko na kráječi a ucítila, jak přístrojem začíná proudit energie.

Zpoza ní se ozval hlas Alyx: „Víme jistě, že to chceme udělat, Georgi?"

„Ovšemže! Proboha, dítě, to myslíš vážně?"

V tom okamžiku přilétl druhý anděl, opět samec. Jak přistával, napůl se rozběhl směrem k modulu. Ale zastavil se a rozpřáhl ruce,

jako by chtěl ukázat, že u sebe nemá žádnou zbraň. Alyx postoupila přímo za Hutch. „Je nádherný," řekla. „Oba jsou nádherní."

Hutch napadlo, jestli si Alyx všimla těch řezáků.

Přestože měli křídla, byli to očividně savci. Měli vesty, které nechávaly většinu horních partií odkrytou, a kamaše sahající po holeně. Ale jejich dolní končetiny byly zakončené drápy, ne chodidly.

Takže nakonec nebyli tak andělští.

Hutch se podíval přes George, který přešlapoval na místě a chystal se vystoupit z přechodové komory. Země byla porostlá měkkou zelenou trávou. „Něčeho jsem si všimla," řekla.

„Čeho?" zeptal se Pete, který se postavil vedle ní. V levé ruce držel náhrdelník. Dar.

„Nikde tady nejsou žádní ptáci."

George nemotorně slezl na zem. Pete a Hutch ho následovali, každý z jedné strany. Gravitace byla přibližně jen asi 80 procent standardního g, ale po lehké jedné čtvrtině, v níž žili, to byla pořádná zátěž. George se usmál a zamával. Samice prolétla kolem, obloukem se vrátila a přistála, s křídly do široka roztaženými.

„Myslím, že nechápu, co se tím snažíš říct," odvětil George.

„Kde jsou ptáci?"

Povzdechl si. „Jak to mám vědět?" A pak se obrátil k andělům: „Přivážíme vám pozdravy ze Země."

Přicházíme v míru.

Michael opatrně postoupil dopředu. Byl jen o několik centimetrů vyšší než ona a neskutečně elegantní. V křídlech mu šelestil vítr. Znovu si ji prohlížel. Navázal s ní oční kontakt, potom sjel pohledem po jejím těle dolů a nakonec se zastavil u kráječe.

Rozevřel rty a Hutch spatřila v jeho pohledu náznak obvinění. Pak se ale rozplynulo v úsměvu. Jestli byli i ostatní jako tihle a jestli byli opravdu přátelští, měla podezření, že k navázání mezidruhových vztahů nebude daleko.

„Vypadá to, jako by se nás vůbec nebáli," promluvil na společném kanálu Tor.

Bill jim řekl, aby byli opatrní.

George postoupil dopředu, kolem Hutch, a podal tvorovi ruku. Michael částečně zvedl křídlo a nechal je znovu klesnout.

Druhý anděl měl peří tmavě modré a tmavé oči, které se daly skoro popsat jako smutné. Na křídlech měl složitý červenobílý vzor. Možná Gabriel.

Pete nabídl náhrdelník. Byl laciný, postříbřený. Ale pokud člověk neměl lepší nápad…

„Pete," řekla mu Hutch, „příliš se vzdaluješ od modulu."

Herman váhavě stál v otevřených dveřích. Pak sestoupil na zem.

Stále žádní ptáci. Třeba na této planetě ptáci nebyli. Bylo to možné? Všude jinde, kde se vyvinuli velcí suchozemští živočichové, v té či oné podobě žili.

Přistáli dva další tvorové, jeden samec a jedna samice.

Náhrdelník se zatřpytil na slunci.

Gabrielovy oči přejely od Peta k náhrdelníku a potom k Hutch. Pak se vrátily k náhrdelníku. Hutch se zdálo, že zahlédla pohrdání.

Andělé se rozestoupili několik kroků na obě strany.

Alyx se chystala seskočit z přechodové komory. Za sebou měla Tora s jeho malířským stojanem.

„Zůstaňte, kde jste!" řekla jim Hutch ostře.

„Proč?"

„Prostě to udělejte!"

Gabriel si náhrdelník vzal. Otočil se a podal jej jedné ze samic. Postoupila dopředu, přijala jej a zamračila se na něj. K čemu to je?

Navzdory všemu, navzdory vznešenosti jejich vzhledu, navzdory naprosté absenci jakéhokoli výhružného gesta, navzdory tomu, že si sama začala při pohledu na Michaela a Gabriela, Hutch věděla, *absolutně věděla*, že něco není v pořádku.

Nad řekou se objevili dva další, zakroužili nad modulem a zamířili dolů. Začali přitahovat slušný dav.

„Dejte mi taková křídla," řekla Alyx, „a žádný chlap by v noci na ulici nebyl v bezpečí."

Dojemně skromná, pomyslela si Hutch. Alyx sotva potřebovala křídla.

Michael zvedl pravou ruku, dlaní nahoru a promluvil. Několik slov pronesených sytým barytonem. Skoro těm slovům rozuměla. *Děkujeme.* Nebo: *Buďte zdrávi! Vítejte v ráji.*

Jedna samice skupinku obcházela, snažila se získat výhled do otevřené přechodové komory.

„Hutch, co se děje?“ chtěla vědět Alyx.

„Zatím nevím. Zůstaňte v modulu.“

Samice postoupila o několik kroků a zhruba do poloviny vzdálenosti mezi modul a Peta, který vzal Gabriela za ruku a třásl si s ní. Staří přátelé, kteří jsou rádi, že se vidí. Pete byl o poznání vyšší než anděl.

Herman to musel vycítit také. Postoupil dál a postavil se vedle Hutch.

Vypadalo to, že se všichni andělé nenápadně přibližují. Hutch si všimla, že Pete je od přechodové komory odříznutý. Couvla o krok, aby se vrátila do modulu. „Pozor, Pete!“ řekla.

Dokonce se otočil a mile se na ni usmál. *Nedělej si starosti. Všechno je pod kontrolou. Jsou to přátelé.* Dál se nedostal.

Gabriel roztáhl rty v úsměvu a Hutch znovu uviděla ty řezáky. Zaryly se Petovi do hrdla. Ve stejném okamžiku na něj jedna ze samic skočila zezadu. Michael se vrhl na George, který dodržel starodávnou tradici amatérských dobrodruhů a ztuhl na místě. Herman se protlačil kolem ní a vrhl se do boje.

Samice, která se dostala mezi Hutch a přechodovou komoru, jí ukázala drápy, usmála se a s pomocí křídel k ní přiskočila. Hutch stačila padnout k zemi právě včas, když kolem proplachtil další tvor, který se chtěl dostat k přechodové komoře.

Všechno se to seběhlo s ohromující rychlostí. Andělé jednali současně, jako by si předali nějaké znamení, stejně jako to vypadá, že ptáci odlétají ze skupinky stromů ve stejném okamžiku. Kráječ naskočil a Hutch zakrojila paprsek do břicha tvora, který se po ní sápal. Vykřikl a zhroutil se ve výtrysku peří a vřískotu.

Hutch se odkutálela, krátce zahlédla další tesáky, bodla paprskem vzhůru a minula. Byl to Gabriel. Prudce se nadechl a sekl po ní dlouhými drápy. Měla štěstí, zasáhl štít, který jí chránil obličej. Veškerou silou, kterou měla, máchla laserem. Ukrojil mu část křídla

a ramene a zařízl se mu do krku. Vytryskla tmavě hnědá krev. Tvor zařval a vyskočil do vzduchu.

Hermanovi se podařilo strhnout Michaela z George. Samec se obrátil proti němu a sekl po něm drápy. Ve stejnou chvíli, kdy Herman padl na zem, zaryla tvorovi kráječ do jedné nohy.

Jelikož vlastnila jedinou zbraň, Hutch se rychle stala ohniskem bitvy. Mávala laserovou čepelí zručně a přesně a ke svému překvapení zjišťovala, že jí dělá dobře po těch bestiích sekat. Pokaždé, když zbraň zasáhla cíl a zakrojila se do masa a kostí, zažila pocit radosti, který se nedal srovnat s ničím jiným, co cítila kdy dřív. Vzduch se naplnil křikem a vřískáním.

George se vrávoravě postavil, zbrocený krví. Herman krvácel z tuctu ran. George ho uviděl a zařval vztekem. Všichni andělé byli menší a lehčí než on a vrhli se na něj, když se pokusil přijít Hermanovi na pomoc. Jednomu zasadil několik tvrdých ran. Zakousl se mu do ruky a zůstal na ní viset, dokud ho neumlátil do bezvědomí. Potom ho ze sebe setřásl, nechal ho padnout na zem a otočil se, aby se pustil do dalších.

Byl však omámený. Hutch k němu přiskočila a strhla ho zpátky. „Nebuď idiot! Vrať se do přechodové komory."

Postrčila ho a otočila se, aby pomohla Hermanovi. Ležel bez hnutí. Tvorové se po něm sápali a neúspěšně se snažili proniknout Flickingerovým polem. Hutch jednomu uřízla křídlo a ostatní se vrhli na ni. Do uší jí zakvílel Nickův hlas: *„Zabíjejí Peta! Panebože, Hutch, jsou to zvířata!"*

Ano, jsou. Pete se snažil bojovat se dvěma útočníky. Křičel, jak jím střídavě škubali. Uvnitř e-pouzdra krvácel z tuctu ran. Jejich oči se na okamžik setkaly. Byl to hrůzný okamžik, takový, jaký si člověk odnese z bitvy a nikdy na něj nezapomene. Pak, než se k němu stačila dostat, padl na zem.

Obloha jako by byla plná křídel a drápů. Hutch se snažila probojovat se dopředu, ale něco ji popadlo za rameno, poškrábalo ji, a z vysílačky se ozval Alyxin hlas: „Nedělej to, Hutch!" Pak skoro hystericky dodala: „Nemůžeš mu pomoct."

Sakra, Hockelmanne! Já jsem ti říkala, že se to stane. Všimla si, že George má cestu k přechodové komoře volnou. Pak se jí ta bestie,

kterou měl na zádech, pokusila jít po krku. Z úst jí crčely sliny. Proboha, vždyť to byl Michael, který ještě před několika okamžiky vypadal tak krásně! Prudce se otočila, praštila ho bříškem levé ruky a zařízla mu laserový nůž do ramene. Zařval, pustil ji a Hutch upadla. Překulila se a sekla ho zbraní do stehna. Zaskučel, rozhořčeně se po ní podíval a odletěl.

Pete zmizel. Vstala a vrhla se k místu, kde předtím byl. Nevšímala si, že Alyx křičí: *Ne, nedělej to!* Jeden z těch tvorů se jí pokusil vytrhnout kráječ z ruky. Rozpoutal se krátký zuřivý boj, při němž jí drápy obtáčely zápěstí, drápy se jí sápaly po zádech, ruka se jí ovíjela kolem krku. Pak se tam objevil Tor a Hutch byla znovu volná, stále se zbraní v ruce, jen pozor – málem sejmula i Tora. Společně začali couvat k modulu.

Tvorové se maličko stáhli, udělali jim místo. Za nimi táhli Nick a Alyx George dovnitř, do bezpečí.

Jeden ze samců se vrhl k Alyx a chytil ji za ruku. Zuřivě tloukl křídly a snažil se ji vytáhnout z přechodové komory ven. Tor ho praštil hasákem. Ještě jednou. Alyx spadla na zem. Samec právě sváděl boj s Torem, když na místo dorazila Hutch. Skočila na žebřík, zařízla mu laser do lýtka a celý pařát ukrojila. Další vřískání. A další fontána hnědé krve. Znovu po něm sekla a tvor se pustil. S divokým máváním křídly se vznesl k obloze, kde na něj zaútočil jeden z jeho druhů.

To už Alyx stála a lezla zpátky nahoru. Tor ji chytil za zápěstí a vytáhl ji do přechodové komory. Hutch vpadla dovnitř za ní. Někdo ji chytil za ruku a vtáhl ji do kabiny. Slyšela, jak se dveře zavírají.

„Ne!“ vykřikla. „Ještě jsou tam Herman a Pete.“

„To už není důležité.“ Torovi se třásl hlas. Slyšeli, jak se ti tvorové sápou drápy po trupu, bodají noži do oken a snaží se je vypáčit. Alyx jí vzala kráječ a vypnula ho.

„Bille,“ řekl Nick, „vzlétni!“ Po obličeji a po paži mu stékala krev.

„Potvrzuji.“ Modul se zachvěl, jak naskočily motory. Pak začal stoupat. Rozruch venku nabyl ještě zuřivější intenzity.

Vrátili se do *Memphis*, aby ošetřili zraněné. Hutch a George byli poškrábaní a pobodaní. Nechali se Billem zašít, potom si vzali sedativa a šli spát. Když byli bezpečně uložení, Tor s Nickem přes Alyxiny protesty slétli s modulem zpátky na povrch a naložili těla. Byla nemilosrdně posekaná a ponechaná u řeky. Jejich Flickingerova pole slabě zářila, když na ně dopadlo světlo svítilny.

Na zpáteční cestě se blížili k *Memphis*, když se z vysílačky ozval Billův hlas. *„Nechtěl jsem rušit kapitánku Hutchinsovou,“* promluvil. *„Ale říkal jsem si, že by to někdo vědět měl. Našel jsem druhý prstenec.“*

Tor ani Nick neměli ponětí, o čem mluví. „Jaký druhý prstenec, Bille?“

„Tři další stealthy. Je tu další retranslace. Další signál ven ze soustavy.“

kapitola 19

A vášeň zbabělce z nás dělá tam, kde hrdinní jsme byli včera.

– John Dryden.
***Večerní láska*, II, 1671**

„A co bych měl podle tebe říct?“ obořil se na ni přes společenskou místnost George. Rány na noze a na obou ramenou měl scelené pojivem a ovázané.

Hutch neřekla nic, čím by ten výbuch vyprovokovala, ale George jí to musel vidět na očích. Byla poslepovaná podobně jako on. Kotník, stehno, pas a krk, to všechno měla posekané. Alyx jí dala další sedativum a ona tvrdě prospala i druhou noc. Léky proti bolesti zabíraly dobře, ale všechno bylo zajištěné tak, aby to bránilo pohybu.

Tor byl s nimi, seděl mlčky u terminálu a něco si četl. Při té poznámce se otočil a podíval se nejdříve na George, potom na Hutch.

Všichni se úzkostlivě vyhýbali debatě o rozhodnutí, které k události vedlo. Místo toho se objevovaly pouze obecné poznámky. *Neměli jsme šanci.*

Podělaní barbaři.

„Nikdo tě neobviňuje,“ řekl tiše Tor.

„Ona mě obviňuje.“

Hutch ležela na zádech, s hlavou podloženou polštáři. „Nerýpej se v tom, Georgi,“ odpověděla.

Tor se pokusil změnit směr konverzace. „Co vlastně bude teď?“ zeptal se.

„Podáme zprávu, sbalíme stan a odletíme domů,“ řekla Hutch.

Místnost ztichla. „To nemůžeš udělat, Hutch,“ řekl klidným hlasem George.

„Jak to myslíš? Jaký by mělo smysl tady zůstávat?“

„Já jsem nenavrhoval, abychom zůstali tady. Od těchhle divochů se nemáme co dozvědět.“

„Nemělo snad jít právě o tohle? Vystoupit a promluvit si s Jinými? Zjistit, co si myslí?“ Pochopila, o čem přemýšlí. Do takové míry, jak jí to zpevnění ran dovolilo, otočila hlavu a podívala se na něj. „Ne,“ prohlásila. „Tohle je konec.“

„Zaměstnávám *já tebe*, Hutch. *Já* se rozhodnu, kdy je konec.“

„Ty dobře víš, že bych tuhle misi mohla kdykoli ukončit.“

„Vím to. Myslíš si, že to nevím? Ale jsi vázaná smlouvou. Máme dohodu.“

„Nemusím u toho asistovat, až se budeš zabíjet.“

Tor se postavil mezi ně a podíval se na ni. „Hutch,“ řekl, „my chceme pokračovat. Zjistit, o co tady jde.“

Sledovat další signál ze soustavy.

Zavřela oči a představila si planetární přijímač o rozměrech planety, tvořený třemi stealthy, jak přebírá signál přicházející z bodu B, možná k němu přidává něco, co zachytil dole v zemi andělů, a předává to druhému planetárnímu systému, který se skládá ze tří dalších stealthů a posílá signál dál… Kam? A za jakým účelem?

„Při okraji bubliny,“ řekl Tor. „Fakticky se vysílání vrací zpátky k bublině. Zhruba směrem k Výspě.“

„Čtrnáct stupňů nad rovinu galaxie,“ řekl George.

„To není zrovna namířené do *blízkosti* Výspy,“ opravil se Tor. „Ale je to poměrně blízko.“

„Míří k Mandelsonově kupě,“ řekl George.

„Mandelsonova kupa je daleko.“

„Jsme přesvědčení o tom, že tak daleko nejde,“ odvětil Tor. „Nový cíl je buď hvězda třídy G vzdálená 156 světelných let, nebo červený superobr více než 400 světelných let daleko. Pravděpodobně superobr. Dráha míjí tu hvězdu třídy G o nějakých 50 astronomických jednotek.“

„Ať je to kterákoli z nich, je to pořádně daleká cesta,“ poznamenala Hutch.

„Nemůžeme toho jen tak nechat,“ řekl George. „Obzvlášť teď.“ Myslel tím Peta a Hermana.

Tor přikývl a sedl si na kraj jejího lůžka. „Chceme v tom pokračovat. Už jsme daleko překonali objev, kterým jsme začali. Existuje tady síť. Musíme zjistit, k čemu je, Hutch. Proto musíme letět dál. Ale promluvili jsme si o tom a víme, že jsi měla pravdu. Takže se ze svých chyb učíme. Budeme trochu opatrnější. Budeme používat zdravý rozum."

„O *hodně* opatrnější," řekla Hutch.

George zavřel oči. „Ano," uznal. „V tom se všichni shodujeme."

„Všichni souhlasí, že chtějí pokračovat?"

„Minulou noc jsme o tom diskutovali. Nikdo se nechce obrátit."

„Jak dlouho nám bude trvat dostat se tam?" zeptal se George.

„K té bližší jedenáct dní. Jedna cesta."

„To není taková hrůza," řekl. „Co kdybychom tam zaletěli? Podívali se, co tam je. A uděláme to tak, jak navrhuje Tor. Nebudeme riskovat."

Hutch zavřela oči a prohlédla si světelné kaňky, které jí explodovaly pod víčky. „Začínáme se dostávat do problémů se zásobami," řekla. „Nejsme vybavení na to, abychom poletovali další tři týdny."

„Co potřebujeme?" zeptal se George.

„Jídlo. Nikdo nepředpokládal, že se mise tak protáhne."

„S tím by se určitě dalo něco dělat," řekl Tor. „Mohla bys dohodnout, aby nám poslali zásobovací loď, která by se s námi někde setkala. Podívej se, co tím Akademie získává."

Znovu se rozhostilo ticho. Hutch se nedokázala zorientovat ve vlastních pocitech. Mise, *její* část, přišla o dva lidi. A kdo mohl vědět, co je čekalo? Nebyla badatelkou. Celá její kariéra byla zasvěcená převážení lidí a materiálu. Strkání nosu do tmavých koutů přenechávala s radostí ostatním.

Přesto se do lidí z Kontaktní společnosti dokázala vcítit. Kápli na něco dosti významného. Značně to přesahovalo všechno, co dosud nadsvětelné lodě objevily. *Někdo* tam byl, někdo, s kým měli šanci si pohovořit, někdo, kdo se evidentně zajímal o neutronové hvězdy a žijící civilizace. Po všech těch letech by to byly nádherné dveře, které čekají na otevření. A Hutch měla šanci tam být, stát na prahu. S touto nekvalifikovanou posádkou.

„Mám návrh," promluvila. „Georgi, co kdybys sedl k hyperkomu a řekl ředitelce, na co jsme narazili? Pokud nikdo nebude nic namítat, zaletíme se podívat na ten bližší cíl. Tu třídu G. Jestli bude ředitelka souhlasit, budou možná ochotní vypravit druhou loď z Výspy. Můžou nám vzít sendviče a setkat se s námi u cíle."

„Co když tam nic nebude?" nadhodil Tor. „Co když vysílání míří k tomu superobrovi?"

„Tím se budeme zabývat, až budeme muset," řekla Hutch.

„Co když druhou loď nepošlou?"

„Pošlou," řekla Hutch. „Je to příliš velký objev. Až oznámíme, co jsme našli, bude se nám za zadkem honit celá flotila."

Georgeovo tělo se hojilo rychleji, než se kdy mohla zahojit jeho psychika. Poslal zprávu o incidentu v Ráji výkonnému tajemníkovi společnosti. Po úmrtí deseti jejich kolegů na palubě *Kondora* to bude zničující. Pro něj osobně to bylo ještě bolestivější tím, že nemohl utéct před skutečností, že nese odpovědnost za smrt dvou dobrých přátel.

Vypadalo to, jako by jejich ztráta byla přímým důsledkem jeho špatného úsudku. Jistě, uvědomovali si nebezpečí a ochotně na ně přistoupili; jistě, on přece na nikoho netlačil; jistě, šel do stejného rizika jako ostatní, dokonce stál v přední linii.

Nicméně dva byli mrtví. Peta srazili k zemi v prvních fázích útoku, Herman zahynul, když šel Georgeovi na pomoc.

Hutch odeslala požadovaná hlášení Akademii a na ministerstvo dopravy, které incident náležitě vyšetří. Ale George se bude muset ujmout toho obtížnějšího úkolu, oznámit to vdově po Hermanovi, Emmě, a Petově rodině. Měl syna a dceru.

Došel k závěru, že taková je prostě odpovědnost velitele mise. Byl to úkol, o němž nikdy nepřemýšlel, než vyrazil.

Vždycky věřil, že to jednou dokáže a splní svůj hlavní cíl, naváže kontakt. Stalo se to, a mělo mu to přinést pocit absolutního štěstí. Přestože to byl kontakt s barbary. (Kdo to mohl tušit?) Všechno tak dopadlo jinak než mělo, a na jeho hlavu to svedlo neúprosnou trpkost.

Proč neposlouchal?

Hutchinsová měla pravdu, a proto na ni měl vztek.

Přesto… V srdci věděl, že by se v podobné situaci rozhodl stejně. A jak také ne? Kdyby měl projevit víc opatrnosti, zůstat schovaný v modulu, zamávat těm andělům zpoza bezpečné barikády kovu, byly by to opovrženíhodné skutky, vybízející někoho kurážnějšího, aby přiletěl a získal slávu.

V některých chvílích bylo nutné čelit riziku, hodit kostky událostem do tváře a čekat na výsledek. Tohle byla jedna z nich, a jestli někdo zemřel, byla to občasná cena za iniciativu. Člověk si nemohl pokaždé postavit bezpečnost jako hlavní cíl. Pokud by to dělal, kdo by kdy dokázal něco významného?

Ztráta Peta a Hermana ho přesto zasáhla na duši. V těch prvních dnech po události mu nedokázala pomoci ani sedativa.

George poslal oběma rodinám soustrastné vzkazy. Hlas se mu zadrhával a stálo ho hodně sil, aby zachoval klid. Když skončil, lehl si na pohovku a upřel oči do stropu.

Před odletem od Ráje uspořádali druhý smuteční obřad.

Hutch promítla virtuální obrazy Hermana a Peta a všichni jim vzdali hold. Jako od kapitána lodi se od ní čekalo, že pronese poslední slova.

Řekla, že oba muže znala relativně krátce, ale byli to milí společníci, působící dojmem čestných lidí, věrných své odpovědnosti, a že je pyšná, že se mohla vypravit do neznámých míst právě s nimi. Připomněla, že Pete se bez zaváhání vystavil nebezpečí. Šel jako první a udělal ze sebe hlavní cíl.

Herman se okamžitě vrhl svým přátelům na pomoc a zaplatil za to životem. Co víc bylo třeba říct?

Let k hvězdě třídy G proběhl v zaražené atmosféře. Pustili si několik simulací, ale nezúčastňovali se na nich. Nick již nebrázdil poušť ve svém nachovém turbanu a nesváděl tak zoufalý nápor, aby zachránil Alyx a Hutch z prostopášných spárů náčelníka, který v dřívějších dnech mise připomínal George, ale nyní vypadal jako standardní padouch z castingového katalogu. Alyx již nevystupovala jako Šambija, polonahá královna džungle pronásledující pytláky a pašeráky zbraní. Tor přestal provozovat Rick’s Cafe v Casablance.

Hráli bridž, víc si povídali a víc četli. Atmosféru večírků nechali u Ráje. Hutch a George se zatím zotavili ze svých zranění a kapitánka začala s jistými obavami sledovat, jak se jim tenčí zásoby potravin. Po příletu k cíli jim bude zbývat jídlo na necelé dva týdny. Z výspy však přišla zpráva, že jejich žádost byla postoupena Akademii a pomocné plavidlo *Wendy Jayová* je na cestě.

Po čtyřech dnech přišel vyděšený vzkaz od Virgilové, která dosud zápasila se ztrátou *Kondora*, a teď se musela vypořádat se dvěma dalšími oběťmi na životech. „Dej dohromady úplnou zprávu," řekla Hutch a upřesnila oblasti, které chce rozebrat podrobně. „Už víc neriskujte. Je mi jedno, co dalšího se stane, ale další mrtvé nechceme."

Ale tak daleko, aby misi vrátila, ředitelka nezašla. Hutch došla k závěru, že nejspíš necítí, že má pravomoc to udělat.

Alyx si k Hutch jednou večer sedla na můstek a řekla jí, že má potíže s tím, aby se s útokem vyrovnala.

„Já taky," přiznala Hutch. Byla to nejstrašnější věc, jakou kdy viděla. Dokonce horší, než bojovní krabi na Betě Pac. Bylo to zamrzlé v jejím vědomí jako něco, co si znovu a znovu přehrávala. Cítila přitom pronikavý odpor a hrůzu, ale už si nedokázala vybavit, zda tyto emoce prožívala při původní události, kdy měla plné ruce práce s tím, aby zůstala naživu, než aby věnovala pozornost svým reakcím. A ještě něčeho si v souvislosti s tímto zážitkem všimla. „Dělalo mi radost ty bestie zabíjet," řekla. „Několik jsem jich rozpárala a užívala jsem si každou minutu."

„To chápu," řekla Alyx.

Hutch zavrtěla hlavou. „Bylo to poprvé, co jsem se něčemu podívala do očí a zabila to," řekla.

„Já jsem měla stejné pocity. Mrzelo mě, že nemám zbraň."

„Je to část mého já, se kterou jsem se nikdy předtím nesetkala."

Alyx měla také problémy. Zmínila se o těžkých snech. O tesácích a zatahovacích drápech. „To je něco, nač musím pořád myslet, jak se z ničeho nic *objevily*." A pak řekla něco, co si Hutch měla zapamatovat navždy. „Je to podobné jako zjistit, že vesmír nefunguje podle těch pravidel, která jsi předpokládala. Je to jako stát v noci na autobusové zastávce a dívat se, jak se chlap vedle tebe mění ve

vlkodlaka. Ti andělé byli strašní. Ale nejvíc mě znepokojuje obyčejné vědomí, že něco takového může vůbec *existovat*.“

V dalších několika dnech se Alyx vracela a hovořily o tom znovu. Hutch toho příliš nenamluvila, spíše jen poslouchala. Někdy se rozhovor stočil jiným směrem. Mluvily o ambicích, o mužích, o oblečení, o tom, co mají před sebou. Ale nevyhnutelně se vracely k těm strašlivým okamžikům na povrchu Ráje.

U Hutch začal sklon k tomu, prožívat tuto událost stále znovu, postupně slábnout. A emoce s ní spojené splynuly do jakési otupělosti. Do něčeho, co byla schopná zabalit a uložit do uzamčené místnosti, kam už prostě nechodila.

Mezi ní a Alyx se zatím vytvořilo silné empatické pouto.

K hvězdě třídy G jim stále zbývalo ještě několik dní, když se na můstku objevil Tor. Nevypadalo to, že by měl příliš co říct, ale jednoduše se jí zeptal, jak to zvládá.

„Jsem v pohodě,“ odpověděla Hutch.

„Vypadala jsi zdrceně.“

„Měla jsem pocit, že *všichni* vypadají trochu zdrceně.“

„Bod pro tebe!“ Povzdechl si. „Nedá se říct, že bychom se při tomhle letu dvakrát potrhali smíchy, co?“

„To zrovna ne,“ řekla.

„Vím, že pro tebe to bylo obzvlášť tvrdé.“

Pokrčila rameny. „Bylo to tvrdé pro nás všechny.“

„Jestli existuje něco, co bych mohl udělat…“

Úsměvem mu dala najevo, že si toho váží. „Díky, Tore! Já vím.“

„Neváhej a řekni si.“

„Jasně.“

„Co myslíš, že tam vpředu najdeme?“

„Těžko říct.“ Měla pocit, jako by plula nekonečnou dráhou zaneřáděnou neviditelnými satelity.

Dlouho se na ni díval. „Hutch, mrzí mě, že jsme na sebe neměli víc času. Tenkrát v Arlingtonu.“

Také ji to mrzelo. To si však uvědomila teprve nedávno a nedokázala úplně potlačit náznak nelibosti, že nevyvinul větší úsilí, aby si ji udržel. „Mě taky,“ řekla neutrálním hlasem. „Prostě to nikdy

nevypadalo, že by mi pracovní plán ponechával mnoho času na společenské styky.“

„Já vím,“ řekl. „Chápu to.“ Usmál se a ji v té chvíli napadlo, že to udělá znovu. Zdvořile přikývne, omluví se, odejde z místnosti a už se víckrát neobjeví. Nebo alespoň několik let, po nichž se nečekaně opět vynoří a bude naznačovat, že ji celou dobu miloval a mrzí ho, že se věci nevyvinuly jinak. *K čertu s tebou, Tore!*

„Chtěl jsem jen, abys věděla,“ pokračoval, „že jsem tě vždycky považoval za velice zvláštní.“

„To je od tebe hezké,“ řekla. „Díky. Myslím, že jsi taky velice zvláštní.“

„No jo.“ Vypadal ztraceně. „Měl bych jít.“ Cudně ji políbil na tvář. „Kdybys mě někdy potřebovala, Hutch…“ Ve dveřích se zastavil a dlouze se na ni podíval. Potom byl pryč.

Hutch otevřela zásuvku ve svém terminálu, vylovila pero a mrštila jím přes místnost.

Zpět do podsvětelného prostoru skočili podle plánu, ve vzdálenosti zhruba 48 astronomických jednotek od centrální hvězdy, v místech, kde měl soustavou procházet signál. Hutch rozvinula parabolické antény a zahájila už dobře známou rutinu pátrání po příchozím signálu.

George litoval, že nemají lepší komunikační techniku, ale zdálo se, že ho uchlácholilo, když mu Hutch vysvětlila, že za své peníze pořídil dobře, že *Memphis* má ty nejmodernější systémy a že fyzika prostě stanoví jistá omezení bez ohledu na to, jak dobrá technika se použije.

Muži měli automatickou tendenci flirtovat s Alyx. Za tu dobu, co byli spolu, se vzájemné náklonnosti prohloubily, staly se něčím jiným. Alyx však nikdy neztratila ze zřetele, co cítí Hutch, a proto se snažila zachovávat přátelský odstup.

„Víme o této soustavě vůbec něco?“ zeptala se. „Dívali jsme se na ni aspoň dalekohledem?“

„Dalekohledem možná,“ odpověděla Hutch. „Ale z toho se mnoho nedozvíme. Oficiální průzkum tady neproběhl.“

Alyxiny oči se rozzářily. „Je vzrušující být prvním člověkem ve sluneční soustavě," prohlásila.

„To ano," řekla Hutch. „Tahle výprava je i pro mě nová zkušenost."

Bill je přerušil: *„Zpráva od ředitelky."*

Hutch přikývla a na obrazovce se objevila Sylvia Virgilová. *„Hutch,"* začala, *„chtěla bych ti poblahopřát k vašim úspěchům. Jistě pochopíš, že lituji ztrát. Všichni litujeme, že máte dva mrtvé. Ale chci ti připomenout, že se účastníš historického letu. To znamená, že je důležité všechno zdokumentovat. Pamatuj, že naším prvořadým zájmem je bezpečnost plavidla a jeho pasažérů. Vím, že se ocitáte daleko od domova. Ale to, po čem jdeme, je velká výhra. Jistě tě bude zajímat informace, že ta síť – tak tomu říkají v médiích – je tady považována za obrovskou událost. Pošleme několik dalších lidí s podporou. Informuj nás o každém kroku na vaší cestě a my se pokusíme, aby se s vámi některé lodi setkaly na dalších zastávkách.*

Na základě možnosti, že BY68681551" – přečetla z poznámek katalogové číslo hvězdné soustavy, v níž se nacházeli – *„není skutečným cílem, jsme už vyslali* Henryho Hunta *a* Melindu Freestoneovou *k tomu plynnému superobrovi. Jestli se ukáže, že jím je, dej mi hned vědět a my jejich cíl změníme. Hutch, abys to věděla, všechno, co máme v oblasti Výspy, je směřováno k vám."*

Dělala si starosti ze soudních sporů.

„Zachytili jsme signál," oznámil Bill.

„Vidíš cíl?"

„Pracuju na tom."

Během několika hodin se Billovi podařilo najít planetu v dráze vysílání. Bylo to ledové těleso, velikostí možná poloviční ve srovnání se Zemí, odkud slunce nebylo víc než jasná hvězda na černé obloze. Jeho atmosféra ležela zmrzlá na bezútěšném povrchu. Ze severu na jih se táhly obrovské zlomy, do některých z nich by se snadno vešly Švýcarské Alpy. „*Tam* nikdy nic nežilo," řekla Alyx, když si prohlížela záběry na obrazovkách.

George se mračil. „Narušuje to systém."

„Jaký systém?“ otázal se Tor.

„Živé planety. Planety s civilizací.“

„Ta neutronová hvězda civilizaci nemá,“ připomněl Nick.

Alyx, z níž se stávala nadšená astronomka, zvedla oči od obrázku dvou srážejících se galaxií: „Zajímalo by mě, kde je začátek toho řetězu,“ řekla.

Na obrazovce se objevil Bill. *„Lokalizoval jsem satelit typu stealth. Hledám další.“*

„Stejný typ?“

„Nezapomínej, že ho nevidím přímo, Hutch. Pouze prostorovou deformaci. Zatím ale nic nenaznačuje, že by se něčím lišil od ostatních.“

„Proč?“ zeptal se George. „Co tady může být, aby to někoho zajímalo?“ Frustrace v jeho hlase byla zjevná. „Nicku,“ zeptal se, „ty bys sem umístil pozorovací satelit?“

Nick pokrčil rameny. „Pokud bych nevěděl, že chci sledovat pohyb ledovců, tak ne.“

„Proto jsou to *mimozemšťané*,“ ozvala se Alyx. „Dělají věci, které nikdo nechápe.“

Bill použil senzory k tomu, aby nahlédl pod zem, ale nezaznamenal žádné neobvyklé geologické formace, žádný náznak nějaké umělé stavby, absolutně nic, co by pro misi mohlo být zajímavé. Neexistoval důkaz, že by se na této planetě vůbec *kdy* něco stalo.

Planeta měla dva měsíce, v obou případech zmrzlé balvany, zachycené asteroidy, které neměly v průměru víc než několik kilometrů. Oba byly deformované. Jeden se pohyboval po obrácené dráze. Jinak ani ony nenabízely nic, co by stálo za povšimnutí.

„Třeba je to jenom retranslační stanice,“ řekl George. „Třeba jsme na hranici dosahu signálu z Ráje.“

„Mohu nabídnout postřeh?“ zeptala se UI.

„Mluv, Bille!“

„Z energie signálu z Ráje je zřejmé, že by mohl pokračovat ještě daleko za tuto oblast. Pokud bych měl postavit retranslační stanici pro tento signál, tady by to nebylo.“

„Začíná mě bolet hlava," prohlásil George. „Bille, máme druhou skupinu stealthů?"

„Pátral jsem po ní. Není tu sluneční světlo, které by stálo za řeč, takže se satelity hledají těžko. Ale budu pokračovat v pátrání."

„Co kdybychom se trochu vzdálili a zkusili, jestli odcházející signál neuslyšíme?"

Zatímco se rozhlíželi, Bill ohlásil, že do soustavy dorazila druhá loď.

„Naše zásoby," řekl Nick.

Byla to *Wendy Jayová*.

Hutch dala pokyn Billovi, aby navázal spojení. *„Kapitán Eichner je už na příjmu,"* řekl. *„Mám ho spojit?"*

„Ano." Hutch cítila to příjemné teplo, které lidé vždycky pocítí, když se na odlehlém místě ukážou přátelé. „Vezmu si to na můstek."

Hurt měl na sobě černou kombinézu s emblémem *Wendy* na rameni. Přestože většinu své profesionální dráhy strávil zavřený v prostorách s klimatizací, vypadal, jako by byl příliš dlouho na přímém slunci. Měl ošlehanou tvář a dlouhý zjizvený nos (po souboji, řekl jí jednou), hluboké modré oči, v nichž se dalo plavat, a úsměv, který byl rozmarný i cynický zároveň, podle toho, na které straně místnosti člověk stál.

„Hutch," řekl, *„vypadá to, že tu společnou večeři nakonec zvládneme."*

„Těším se na to. Co jsi přivezl?"

Následovala téměř minutová prodleva. *Wendy* byla stále dost daleko. *„Všechno, co potřebujete. Co tady u všech všudy děláte?"*

Hutch udělala ztrápenou grimasu. „Hledáme kosmické skřety."

Pohodlně se opřel a sepnul ruce za hlavou. *„Prý ses pustila do nějakého sledovacího podniku."*

„Víceméně ano. Někdo zřídil soustavu komunikačních retranslačních stanic. Tohle je naše čtvrtá zastávka."

„Někdo jiný než my."

„Vypadá to tak."

Úsměv dostal rozmarný výraz. *„Takže ti blázni to dokázali, je to tak?"*

„Nejsou to žádní blázni, Kurte."

„Naprosto chápu. Ale chystáte se pokračovat? Za toto místo?“

„Nevím. Pravděpodobně ano.“

„Jak daleko?“

„To taky nevím.“ Bill se snažil upoutat její pozornost. „Jenom okamžik, Kurte!“

„Máme odcházející signál,“ oznámil Bill.

„Je to retranslace?“

„Myslíš, jestli má stejné charakteristiky jako ty signály předtím? Ano, má. Ale odchyluje se pod úhlem 133°.“

„To je vážně tulák.“

„Ano, je.“

Další záhada. Hutch mu poděkovala, přepojila zpátky na Kurta a řekla mu, co se od Billa dozvěděla. „Stopy další civilizace.“

„Asi ano. Takže ho budete sledovat?“

„O tom já nerozhoduju.“

„Kdo o tom rozhoduje?“

„George. George Hockelman.“

„Aha.“ A po chvíli: *„Kdo to je?“*

„Později ti o tom řeknu.“

„Slyšel jsem, že jste o několik lidí přišli.“

„O celou loď. A dva přímo z našeho seznamu pasažérů.“

„To mě mrzí.“

„Já vím. Díky.“ Zaváhala. „Chci tě požádat, abys s sebou odvezl jejich ostatky.“

„To můžu.“ Podíval se na ni, jako by čekal, že řekne víc. Pak řekl: *„Ty v tom chceš pokračovat? V té misi?“*

„Chceš slyšet pravdu, Kurte?“

„To chci vždycky, ne?“

„Před Georgem bych to přiznat nechtěla, ale začíná mě to fascinovat. *Někdo* ty satelity rozmístil před více než tisíci lety. Možná s výjimkou jednoho, o kterém nám Akademie tvrdí, že je starý necelé století.“

„To nedává moc smysl.“

„Vypadá to, jako by měli údržbu, která pořád pokračuje. Ráda bych viděla, kam to všechno vede.“ Podívala se na navigační monitor na polohu *Wendy*. „Kdy myslíš, že se sem dostanete?“

„Zítra mezi devátou a desátou.“

„Nechceš letět s námi? Na další zastávku?“

„Myslím, že ne.“

„Mohl bys poslat *Wendy* zpátky s UI.“

„Hutch, byl bych fakt rád, kdyby to šlo.“ Zavrtěl hlavou způsobem, z něhož vysvítalo, že by to neudělal z žádných okolností, které si umí představit. *„Ale trápí mě tenhle špatný kotník a navíc, víš jaký Bill je, když ho člověk nechá o samotě. Mimochodem…“*

„Ano?“

„Potřebuju, abys mi pomohla.“

„Jasně. Co můžu udělat?“

„Akademie chce jeden stealth jako vzorek. Na Parka se naštvali, když zjistili, že má na palubě jenom několik kousků.“

„Oni ho požádali, aby jim jeden přivezl?“

„Ne, ale mysleli, si, že mohl být trochu iniciativní. Po mně každopádně chtějí, abych jeden naložil. Byl bych rád, kdybych měl nějakou pomoc.“

Nové planetě dali jméno Lednička a pořídili co nejúplnější dokumentaci. Bill změřil nebo odhadl její hustotu, průměr na rovníku, hmotnost, povrchovou gravitaci, inklinaci, dobu rotace a objem. Na různých místech změřil povrchovou teplotu. Bylo to vždycky několik set stupňů pod nulou. Zaznamenal proměnlivé podíly metanu, vodíku, zmrzlého čpavku a vodního ledu.

Také pořídil obsáhlou fotodokumentaci měsíců a poslal ji do řídicího centra mise, kde byly snímky podrobeny neúnavnému studiu. Nikde nenašli žádný náznak toho, proč tam stealthy jsou.

Hutch se zatím pustila do výběru jednoho kusu k rozmontování.

„Víš jistě, že to chceš udělat?“ zeptal se Bill.

Červený praporek vylétl vzhůru. „Ty máš nějaké výhrady, Bille?“

„Každá změna, kterou uděláš, zhorší kvalitu signálu. Jednu aparaturu jsme odstranili z bodu B. A části druhé. Teď chceme odstranit další tady. Tomu, kdo je na koncové přijímací stanici, může vadit, co děláme.“

„Ten, kdo je na koncové přijímací stanici, se o tom ještě dlouho nedozví.“

„Tak mi dovol zkusit to jinak: Copak tu nejde o otázku etiky?“

„Ne, o otázku etiky nejde. Ztratili jsme několik lidí. Máme plné právo udělat, co je nezbytné, abychom zjistili, co se stalo. A vůbec, jsou tisíc let staré. Nebo víc.“

„Ale jsou to funkční *artefakty. Hutch. A já doufám, že ti nebude vadit, když upozorním, že tisíc let je dlouhá doba jen* relativně.“

„Něco ti řeknu, Bille! Seženeme jeden Kurtovi, což udělat musím, protože jsem to slíbila, a tím to hasne. Pak už se žádného dalšího nedotkneme. Souhlas?“

UI mlčela.

Vybrala ten, který rozeberou, a večer zůstala dlouho vzhůru, aby to probrala s Torem a Nickem. „Napůl tuším,“ řekl Tor, „že až dorazíme na koncovou přijímací stanici tohohle všeho, zjistíme, že tam nikdo není.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Hutch.

„Že projekt, který tohle všechno odstartoval, je už dávno zapomenutý. Že tyhle signály skáčou sem a tam, než se někde svedou do přijímače a uloží pro někoho, komu už na tom ve skutečnosti vůbec nezáleží. Kdo možná v tom starém přízemí už ani není. Řekněte sami, kolik času byste strávili pozorováním neutronové hvězdy?“

Nick souhlasil. „Nejspíš jsou mrtví a zmizeli,“ prohlásil. Ale ani jeden z nich nebyl archeologem. Hutch také ne, když na to přišlo, přestože s archeology pracovala celý život. Chápala jejich úctu k artefaktům, k předmětům, které bývaly pohřbené v zemi, ale daly se najít také na oběžné dráze. Termín byl rozšířen, aby pojal i rádiové signály. Bill měl pravdu: Toto byly *funkční* artefakty a ona se nedokázala zbavit pocitu, že se chystá zničit něco hodnotného.

„Ke stejnému tématu,“ řekla Torovi. „Zítra vyjdu ven, abych to udělala. Chtěla bych ho mít rozmontovaný a připravený na cestu, až sem Kurt dorazí.“

„Potřebuješ pomoc?“ zeptal se.

„Ano. Jestli jsi k dispozici.“ Věnoval jí široký úsměv. „Na mě se můžeš spolehnout.“

Ráno se Kurt ozval, ještě než Hutch stačila plně procitnout. *„Naložil jsem člun věcmi pro vás,“* ohlásil.

Memphis byla příliš malá na to, aby měla jiný dok než prostorově úspornou úpravu pro přistávací modul ve svém skladišti. Konstruktér předpokládal, že každé plavidlo by jednoduše přirazilo k boku a pasažéři by prostě přestoupili přímo přes přechodovou komoru. V tomto případě však mluvili o zásobách, takže se zdálo rozumnější vystěhovat modul ven a udělat místo pro člun z *Wendy*.

„Kolik dá práce rozebrat takový satelit?“ zeptal se Kurt.

„Není to nic, co bychom nezvládli.“

„Fajn. Jsme domluvení na té večeři?“

„Jestli sem přivezeš hovězí na divoko.“

„Obávám se, že hovězí na divoko nemám, Hutch. Co takhle pečené vepřové?“

„Může být.“ Ukončila spojení a sešla do společenské místnosti, kde byla v plném proudu snídaně. „Musíme se rozhodnout, jestli poletíme dál,“ řekl George. „Víme už, kam stealthy míří? Kde je další retranslační bod?“

Hutch předala otázku Billovi, který se objevil v rohu navigačního monitoru. *„Prochází přímo přes pár plynných obrů v této soustavě a pak pokračuje až ke GCY-7514.“*

„To je kde?“ zeptal se Nick.

„To je *galaxie*,“ řekla Hutch.

George se zatvářil zmateně. „To nemůže být pravda!“

„Bill je v takových věcech dosti přesný. Nedělá chyby.“ Sedla si a podívala se na Billa. „Řekl jsi *pár* plynných obrů. Co tím myslíš?“

„Dva jsou svázaní v docela těsném gravitačním objetí. Neobvyklá konfigurace. Signál přímo prochází soustavou.“

Všichni zmlkli.

„Myslím, je jsou dost krásní,“ dodal.

„Konec stopy,“ prohlásil Nick. Taky vypadal zklamaně. Všichni tak vypadali.

Hutch si nebyla jistá, jak jí je. Byl by to neuspokojivý závěr. Ale třeba bylo dobře, že to budou muset ukončit a odletět domů. Zdálo se to jako dobrá chvíle pro změnu tématu. „*Wendy* tu bude se zásobami za několik hodin,“ řekla.

Tor přikývl. „Mně se nezdá, že je budeme potřebovat.“

„Na cestě domů by ti pořádně vyhládlo.“ Hutch si povzdechla. „Mrzí mě to. Vím, že je to pro všechny zklamání. Ale zkuste nezapomenout na to, co jste dokázali. Objevili jste svět zničený jadernou válkou. A máte živou planetu, která možná má a možná nemá inteligentní život. To není na jednu výpravu špatné.“ Plácla George do ramene.

„Jaké máš zprávy od Sylvie?“ zeptal se George.

Hutch si vyzvedla snídani a přisedla k němu. „Vypadá to, jako bychom se stali *špicí* flotily,“ řekla. „Pokud by soustava pokračovala. Neřekla nic, ale vsadím se, že hledají na druhém konci, u příchozího signálu k *1107*. Kdo ví, co na druhém konci sítě může být?“

Hutch si vybrala stealth, který byl nejdostupnější, a *Memphis* teď plula nocí k němu. Byl to jeden ze tří příjmových satelitů.

Hutch a Tor vklouzli do e-pouzder, přibrali manévrovací trysky a vyšli ven. Byl to hodně jiný zážitek než u Bezpečného Přístavu, který byl zalitý sluncem, podobný Zemi, známý. Tento svět byl tmavý, studený, odlehlý, jeho slunce se ztrácelo mezi hvězdami. Povrch viděli jen jako obrovskou černou plochu.

Bill použil pro nalezení stealthu techniku pro noční vidění a oni měli brýle, které jim umožňovaly zahlédnout jeho obrysy. „Je stejný jako ty ostatní,“ řekl Tor. „Vypadá to, jako by měli jenom jeden typ satelitu. Tady přece není třeba stealthové technologie, aby byl neviditelný.“

Memphis jim aparaturu nasvítila, když vyšli z přechodové komory a pomocí manévrovacích trysek překonali nějakých čtyřicet metrů, které je od cíle dělily.

„Může nás na tomhle okruhu někdo slyšet?“ zeptal se Tor.

„Ano,“ odpověděla, „ale pochybuju, že by někdo poslouchal. Kromě Billa.“

„Aha.“

Vysvětlila mu, jak přepnout na soukromý kanál, a uslyšela cvaknutí ve sluchátkách. Potom Tor řekl: „Slyšíš mě?“

„Hlasitě a jasně.“

„Chtěl jsem, abys věděla, že tě pozvu na večeři, až se vrátíme domů.“

„Máme přece večeři každý den, Tore.“

„Ty víš, jak to myslíš. Jenom ty a já. Se svíčkami a vínem.“ Odmlčel se. „Jenom jednu večeři. Žádné závazky. A pak z tvého života zmizím, pokud mě nepožádáš, abych to nedělal.“

Na sobě měl zelenou mikinu potištěnou kresbou Benjamina Franklina a jeho slavným výrokem: *„Když se vám to nepodaří napoprvé.“* Usmála se a hlavou jí blesklo: *Ty jsi ten pravý!* Když se ti to nepodaří napoprvé, zmiz, než se dostaneš do potíží.

„Pozor, ať se nepraštíš do hlavy,“ řekla.

„Kde?“

„Tady.“ Chytila se neviditelného panelu a namířila na něj svítilnu. „Všude tady něco trčí a je to špatně vidět.“

„Díky,“ řekl. „A ta večeře?“

Pokračovala k jedné ze dvou parabolických antén. „To se mě ptáš teď? Já myslela, že počkáš, až budeme doma.“

„Ty si se mnou hraješ!“

„Promiň, že jsem si hrála,“ odvětila. „Nechtěla jsem. Moc ráda bych s tebou zašla na večeři, Tore.“

„Dobrá,“ řekl. „Jsem rád, že jsme si to ujasnili.“

Vylezli na satelit a posvítili kolem sebe svítilnami. Odrazy byly špatné, pomíchané, zmatené, ale přesto dokázala rozeznat základní tvar tělesa, tady anténu, druhou na opačném konci, středovou část přímo před sebou. *Tam*, v přední části diamantu, bude panel, kterým se dá dostat k ovládání prvků satelitu.

Memphis se vznášela vedle nich a v pravidelných intervalech přes ně přejížděla reflektory, které vykreslovaly jejich siluety a vrhaly stíny. Nákladní vrata byla otevřená a jasně osvětlená. Hutch objevila tyč táhnoucí se podél středové osy diamantu a využívala ji jako madla, jehož se může chytit. Pod ní bylo všechno tmavé.

Pluli nocí a najednou to vypadalo, jako by byli úplně sami. Tor měl odvrácené oči, ale Hutch z jeho těla cítila napětí. „Nebylo by ti příjemnější, kdybych se vrátil s *Wendy?*“ zeptal se.

„Proboha, ne! Samozřejmě že ne, Tore. Proč bys to dělal?“

Dlouho váhal. „Napadlo mě, že by to tak pro tebe možná bylo trochu jednodušší.“

„Já jsem v pohodě. Jsem ráda, že tě tady mám.“ *Co je tohle za chlapa?*

Vytáhl se po středové ose a dostal se tak přímo naproti ní. „Ty víš, proč jsem letěl,“ řekl.

„Kvůli mně.“

„Tys to věděla od začátku.“

„Ne,“ řekla. Už si sama nebyla jistá, co ví. „Ale jsem ráda, že jsi letěl.“

Přikývl a stiskl jí rameno. Hutch potom přenesla pozornost na stealthové efekty. Panel byl přesně tam, kde očekávala, že ho najde. Nadzvedla jej a systém vypnula. Satelit se v mžiku zviditelnil.

Wendy byla o poznání větší než *Memphis* a její nákladní vrata byla dvakrát tak široká. S anténami to přesto bude těsné. Byly namontované na tyčích, které by bylo třeba odříznout co nejblíže k anténě.

Hutch ve skutečnosti nepotřebovala, aby jí Tor pomáhal. Byl s ní jako bezpečnostní faktor, protože předpisy zakazovaly, aby jeden člověk chodil ven sám. Ale když už byl po ruce, nechala ho svázat lanem všechny tři části, z nichž se satelit skládal, aby nic neodplulo.

„*Hutch!*“ Billův hlas. „*Wendy je v závěrečné fázi přibližování.*“

„Za jak dlouho tu bude?“

„*Za patnáct minut.*“

„Fajn! Spoj mě.“ Přečkala několik elektronických přepojení a pak uslyšela nosnou vlnu. „Kurte?“

„*Dobré ráno, Priscillo! Bill mi řekl, že jsi venku a porcuješ mi artefakt.*“

„Jo. Až sem přiletíš, bude zabalený a připravený k dodání.“

„*Fajn. Mám pro tebe dvě dávky zásob. Jestli proti tomu nic nemáš, nejdřív vystěhuju jednu z nich. Pak můžeme uložit satelit.*“

„Může být.“

„*Mám toho dost, abyste mohli pokračovat dalších osm měsíců. Doufám, že ti platí přesčasy.*“

Hutch si vybrala místo, zapnula laser a jednu anténu odřezala. „Jasně,“ řekla. „Plat je štědrý. Jako vždycky.“

kapitola 15

A tu mi bylo mluvit o pohromách, jímavých strážních na vodách i souši, z prohraných průrev o probitích o vlas.

– Shakespeare.
***Othello*, I, 1604**

Hutch s Torem procházela skladové prostory a v duchu si dělala poznámky. Maso přijde sem, rychle se kazící věci tam, lehká jídla do horních skříněk. Na společném kanálu se ozval Billův hlas: *„Hutch, kapitán Eichner je na cestě.“*

Přidali se k ostatním před skladištěm a počkali, až Bill vyveze přistávací modul, aby udělal místo přilétajícímu člunu.

Wendy Jayová, která se vznášela v dálce, byla šedivá, hranatá, funkční, ne příliš hezká na pohled. Na přídi a na zádi trčely gondoly. Za normálních okolností to bylo průzkumné plavidlo plné senzorového vybavení.

Hutch vypnula umělou gravitaci. Nick udělal obličej, kterým dal najevo, že nemá nulovou gravitaci rád, že se mu orgány v těle daly do pohybu.

„Za sekundu to odezní,“ řekla mu.

„Hutch, za sekundu to neodezní *nikdy*.“

Bill našel blížící se člun a promítl jej na obrazovku.

Ahoj, Kurte!

Jako by jí četl myšlenky, zablikal světly.

„Vezu pochoutky,“ prohlásil. *„Vážně máš jenom čtyři pasažéry?“*

„Ano. Proč se ptáš?“

„Poslali toho tolik, že bys s tím dolétla k Etě Carina.“

Potřeboval jen několik minut, aby překonal zhruba dvoukilometrovou vzdálenost mezi oběma loděmi, vmanévroval do skladiště a dosedl do lůžka. Zámky zajistily člun na místě, vrata se zavřela a gravitace se vrátila. Když se obnovil tlak vzduchu, Kurt otevřel člun, rozhlédl se po modulové komoře a vystoupil na podlahu.

Hutch je představila. Ukázalo se, že Kurt vezl Tora na Výspu. „Mrzelo mě, když jsem se dozvěděl, že jednou z obětí je Herman," dodal.

„Vy jste Hermana znal?" zeptal se Tor.

Uvolnil nákladní dveře a otevřel je. „Setkal jsem se s ním ve funkci pro Akademii. Připadal mi rozumný na…" Zaváhal, když si najednou uvědomil, co chce říct. Na kontakťáckého cvoka. Na fanatika, „… na někoho, kdo už v sobě měl několik drinků," dokončil. Hutch se to zdálo jako dobrá záchrana situace.

Začali vykládat. Byla to snadná práce, obzvlášť ve slabé gravitaci. Když skončili, vzali jádro satelitu a podpěry parabolických antén a naložili je. Podpěry byly příliš dlouhé, než aby se do skladu vešly, ale pokud nechá dveře otevřené, mělo by to být v pořádku. Další kusy měly letět na *Wendy* při druhé cestě. Hutch v té fázi všem poděkovala a řekla, že o zbytek se už postarají s Kurtem. Mluvila o přestěhování těl.

„Já pomůžu," nabídl se Tor.

George vypadal vděčně, že se té části práce nemusí účastnit. „Fajn, dobrá," řekl. „Mám nějakou práci v řídicím středisku." Znělo to nabubřele a on to věděl, proto jim věnoval chabý úsměv a vytratil se.

Hutch zamířila do mrazicích boxů jako první. Otevřela je. Hurt se podíval na těla a zavrtěl hlavou, ale neřekl nic.

Byla zabalená do plastových obalů. Zpáteční cesta byla dlouhá, proto Hutch znovu vypnula gravitaci. Tor nesl jedno tělo a Kurt vzal druhé. Hutch šla za nimi. Druhého kapitána už informovala o podrobnostech útoku a viděla na něm, že přemýšlí, jak mohla takovou věc dopustit. Avšak nepoložil žádnou otázku a ona se na ni nijak nepokusila odpovědět, pouze na soukromém kanálu řekla, že to čekala.

Uložili je do nákladního prostoru člunu, kde předtím nechali místo.

Kurt nastoupil do stroje a Hutch si naskočila na sedadlo pro pasažéra. „Za chvíli se vrátíme," řekla Torovi.

„Máte tam někoho na pomoc?" zeptal se.

„Zvládneme to," odpověděl Kurt.

Tor držel dveře a díval se na Hutch. „Nemohl bych jet taky a přiložit ruku k dílu?"

„Jestli chceš."

„Jasně." Podíval se na Kurta. „Vrátíte se, ne?"

„Je tam ještě jeden náklad."

Hutch slezla dolů. „V tom případě zůstanu tady. Stejně to vypadá jako práce pro chlapy." Zbavila se e-pouzdra a podala vestu Torovi. Zahlédla však záblesk jeho zklamání a přidala široký úsměv. „Tak ahoj zhruba za hodinu!"

Tor by byl rád, kdyby letěla taky, ale bylo to v pořádku. Prolomil to a teď šťastně přemýšlel, jestli někdy nějaký muž vážil tak dalekou cestu, stovky světelných let, kvůli ženě.

Kurt přepnul několik páček, oblast se hermeticky uzavřela a tlak vzduchu v modulovém hangáru začal klesat. „Těžká cesta, Tore?" zeptal se.

„Jo. Dalo by se to tak říct." Opřel se do křesla. Popruhy se na něj spustily. „Podrobnosti asi znáš, ne?"

„Vím dost."

„Andělé," řekl Tor. „Měl bys vidět ty samice! Nevěřil bys tomu."

„Krásné?"

„Ano. Dokud nedošlo na zuby a drápy."

Točna, na níž kotvili, se otočila o 180 stupňů proti vratům hangáru. Kurt něco krátce řekl Hutch, ale Tor to nezachytil. Uvnitř plavidla se rozsvítily další kontrolky. Motory se zažehly.

„Zaskočilo nás to," řekl Tor. Cítil nutkání mluvit o tom, a přemýšlel, jestli tím stráví zbytek života. Bude přepadat lidi na večírcích, bude to vyprávět náhodným cizincům. „Jak jsme to mohli vědět?"

Kurt pokýval hlavou.

„Huch nás varovala.“

Pak přišel tlak a vyklouzli z vrat. Kurt dlouhým obloukem zatočil a Tor se ohlédl po *Memphis*. Jeho domov v prázdnotě. Potom se podíval, kde je druhá loď, a zahlédl její světla. Ale nedokázal poznat, jak je daleko.

„Asi dva kilometry,“ řekl Kurt. Tor se ohlédl po kusech satelitu, které trčely z nákladního prostoru. Mohla to být mrtvá vážka.

Po útulném prostředí *Memphis* byla *Wendy* obrovská. Mohla pojmout třikrát tolik pasažérů. Měla o poznání víc skladovacích prostor a Tor věděl, že je vybavená také prostorami zkonstruovanými tak, aby se daly přebudovat na specializované laboratoře. E-pouzdra a vzduchové láhve nechali na svých sedadlech a slezli z člunu. Na Tora dolehla samotná velikost člunového hangáru. „Proč nepoužili menší loď?“ zeptal se.

„Tahle byla jediná, se kterou se už nepočítalo k jinému letu,“ odpověděl Kurt. „A byla k dispozici.“

Další tucet kontejnerů označených *City of Memphis* byl uložený po obou stranách hangáru. Tor počkal, až Kurt otevře nákladní prostor člunu. „Mrazáky jsou vzadu,“ řekl.

Vynuloval gravitaci, stejně jako to předtím udělala Hutch. Pak vyzvedli těla a odnesli je dlouhou střední chodbou do zadní části. Kromě míst, jimiž procházeli, byla chodba tmavá. Světla, která vyzařovala přímo z přepážek, se pohybovala s nimi.

„Tady,“ řekl Kurt, otevřel dveře a propracoval se přes nezřetelné přístroje. „Laboratorní vybavení,“ dodal. „Tam biologické, tady atmosférické. Vedle astrofyzikální.“ Před několika tmavě šedými kontejnery se zastavil, na jednom stiskl tlačítko a díval se, jak se boční panel odsunul dozadu. Ven zavanul studený vzduch. „Tady to máme!“

Položili těla dovnitř a Kurt bez jediného slova zavřel dvířka, nadechl se a otočil se. „Pojďme naložit zbytek vašich zásob,“ řekl.

V sousedních mrazicích boxech byly uložené stejky, krůtí maso, ovoce, zelenina a nějaké dezerty. (Samozřejmě se nejednalo o *opravdové* maso. Skutečné maso a kůže živých zvířat vyšly z módy o půl století dřív. Hamburgery, vepřové kotlety, kuřecí, to všechno se

produkovalo uměle. Většině Hutchiných pasažérů by se z představy, že by měli jíst maso například z krávy, zvedl žaludek.) Naložili je na vozík, vrátili se k člunu a uložili je do nákladního prostoru. Potom Kurt zamířil do nedaleké skladové zóny a otevřel několik skříní, které byly plné hotových jídel, jakož i rohlíků, cereálií, mouky, různých dochucovacích přípravků a jiných potravin. „Nejspíš očekávají, že budete pryč dlouho," prohlásil.

Když měli všechno ve člunu, Kurt obnovil gravitaci a omluvil se. „Musím vzít ještě jednu věc," řekl. „Za pár minut jsem pátky."

Během přibližování k *Memphis* strávil Kurt dvě hodiny zvláštním projektem. Automatická kuchyně *Wendy*, jako na všech lodích Akademie, poskytovala všem, kteří chtěli uniknout od standardní polotovarové stravy a připravit něco speciálního, možnost manuální obsluhy.

Připravoval pro Hutch a její pasažéry k večeři německou sekanou. Upekl směs mletého vepřového a hovězího, do které přidal nakrájenou cibuli, jablečný protlak, strouhanku, kečup, sůl a černý pepř. V době, kdy absolvoval cestu k *Memphis*, to hlídal Bill. Teď opustil Tora a pospíšil si do kuchyně, která se nacházela naproti společenské místnosti.

„Všechno je v pořádku, Kurte," řekl mu Bill. *„Zdá se, že máš dokonalé načasování."*

Cesta sem do tohohle zapadákova byla dlouhá. Kurt nenáviděl orlí lety, takové, kdy na palubě nebyla kromě pilota živá duše. Nebyl žádný velký čtenář a dívat se sám na simulace ho nebavilo. Když k tomu došlo, jednoduše mluvil sám se sebou a snažil se konverzovat s UI. Netěšil se na dalších deset dnů, které stráví zavřený o samotě.

Hutch byla jako dcera, jakou by si byl přál. Ale Margot děti nechtěla a Kurt strávil příliš mnoho času mimo, takže obnovení styků odmítla. Nakonec to bylo jedině dobře. Ale kdyby mu bylo dopřáno dítě, vybral by si další Priscillu.

Sekaná byla hotová. Uložil ji na servírovací talíř, přidal vlastní bramborový salát a červené zelí a jídlo přikryl. Potom vzal schwarzwaldský višňový dort, obhlédl ho, informoval Billa, že vypadá dobře, a pečlivě jej uložil do kryté mísy.

Všechno uložil do krabice, kterou si kvůli tomu přinesl, a zamířil k východu. „Dobrou noc, Bille," řekl.

Bill neodpověděl.

V okamžiku, kdy vyšel na chodbu, se loď zachvěla. Nebyla to rána nebo exploze, spíš mu to připadalo, jako by se přes ně přelila stěna vody. Zatímco poslouchal, světla zhasla. Rozsvítila se znovu, několikrát blikla a zase zhasla. Naskočilo nouzové osvětlení, mdlé a šeré. Spustila se bečivá siréna.

Co se to sakra děje? „Bille? Co to je?"

Pořád nic.

Na palubním průlezu, kterým právě prošel, se rozsvítila výstražná kontrolka. Vzápětí se průlez shora spustil plynule dolů a *uzavřel se*, čímiž ho odřízl od můstku. Jinde, z celé lodi, zaslechl tupé mechanické rány, jak se zavíraly další průlezy.

Když Kurt odešel, Tor vystoupil z člunu a vydal se hledat toaletu. Jedna byla samozřejmě ve člunu, ale byla trochu stísněná a on si vzadu v jednom ze skladišť všiml další.

Našel ji bez problémů, použil ji a začal jen tak přecházet mezi skříněmi a boxy, zatímco čekal, až se Kurt vrátí. Otevřel jeden zásobník a překvapeně zjistil, že na něj hledí nějaká kamenná hmyzí hlava. Byla baňatá, abnormálně velká, měla zelené oči na stopkách a obě tykadla byla uražená. Připomínalo to kudlanku. Visačka popisovala, že pochází ze zničeného chrámu na Quraqui.

Poslouchal, jestli se neozvou kroky, a protože žádné neslyšel, otevřel další zásobník. Bylo v něm několik kusů, pár nádob, malá soška a několik kusů zdi s vyrytými ideogramy. Všechny byly popsané místem a datem nalezení.

Odšoural se zpátky do kouta a právě si prohlížel pohár na pití, přejížděl konečky prstů po jeho smaltovaném povrchu, když ho něco rozkymácelo. Změnila loď kurz? Začala brzdit? Nebyl si jistý, ale ten pocit rychle pominul.

Hutch je vždycky upozornila předem, když plánovala nějaký manévr, a Tor si byl jistý, že by Kurt postupoval stejným způsobem. Uvažoval, že by kapitána kontaktoval, ale pak si to rozmyslel.

Nechtěl, aby se k Hutch donesla historka o tom, jak změna kurzu přiměla pasažéra k tomu, aby začal v panice shánět kapitána. *Ha ha!*

Rozhlížel se a přál si, aby se Kurt už vrátil, když osvětlení pohaslo. Zvuky ventilace, vytrvalé hučení větráků někde v přepážkách, se také ztišily a nakonec přestaly úplně. Rozsvítila se řada matných žlutých světel. Větráky se pokusily rozběhnout znovu a nakonec naskočily. Člověk nemusel být odborník, aby poznal, že něco není v pořádku. Tor došel k závěru, že udělá nejlíp, když se vrátí a počká ve člunu.

Někde nahoře se spustila siréna. Překvapila ho a rozechvěla. Zavřel dvířka truhly. Elektronický šum v přepážkách se změnil, byl teď slabší. Místnost se ztišila. Větráky znovu vypadly, tentokrát nadobro. A Tor si najednou uvědomil, že nestojí na palubě. Začal se *vznášet*. Umělá gravitace byla vypnutá!

Zamrkala na něj další světla. Červená. A uslyšel klouzavý zvuk, jak se kov pohybuje po namazaném povrchu. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, co to je, a z následné jistoty se mu udělalo nevolno. Nějaký průlez se uzavíral! Jediný, o kterém věděl, ho odřezával od chodby. A od člunu.

Chytil se skříně a pokusil se dostat nohy na podlahu. Nakonec to vzdal a uvedl se do pohybu tak, že se odrazil od pracovního stolu. V nulové gravitaci mu to příliš nešlo, takže narazil do přepážky a odrazil se. Dostal se však k průlezu a uviděl, že je skutečně zavřený.

Ale u průlezu byl vždycky panel pro manuální ovládání. Během letu se nedíval, nevšímal si toho, ale viděl je v simulacích. Vypadne elektřina, člověk otevře malá dvířka a stlačí dolů páčku. Neměl mnoho světla a k pátrání musel použít konečky prstů. V zadní části místnosti dál houkala a vyla siréna.

Panel tam byl. Zašmátral po něm a přitlačil ho, nejdříve nahoře, což neudělalo nic, a potom dole. S cvaknutím se otevřel.

A páčka tam skutečně byla.

Škubl s ní dolů. Skoro do poloviny to šlo, pak se zastavila. Začala blikat další červená kontrolka u konce páčky. To mu bylo jedno, jenže páčka nechtěla jít dál a průlez se nepohnul.

Ty se přece máš otevřít, hajzle!

Siréna konečně umlkla.

Problém byl v tom, že bez gravitace nemohl do své snahy vložit žádnou váhu. Zatlačil dolů a jediné, co se stalo, bylo, že on vyplul *nahoru*.

Nechal toho a stiskl tlačítko komunikátoru. „Kurte," řekl, „mám tady dole problém. Kde jsi?"

Kurt zapomněl zavřít krabici. Víko z tácu s jídlem odplulo a jídlo, s jehož přípravou si dal tak záležet, začalo talíř opouštět. Sekaná se odlepila v celku a začala se drobit. Bramborový salát vytvořil uprostřed chodby jedinou hromádku, vysokou zhruba do pasu. Nad ním se něco pohnulo.

Podíval se nahoru a viděl, že strop tmavne. Nouzové osvětlení sláblo.

Vzpomněl si na simulaci, kterou před lety viděl, *Ďábel v prachu*, v níž se postava podívá nahoru a spatří, jak bílý strop vlhne, *rudne*. A začne jím prosakovat krev.

Skvrna se před jeho očima rozšířila po stropě a kov se začal odlupovat. V malých vločkách padal dolů a mísil se s červeným zelím a sekanou.

„Bille!" vykřikl. „Mohl bys odpovědět?"

Ale UI byla pryč, vyřazená z provozu, mrtvá nebo co. Ve stropě nebylo nic, co by mohlo prosakovat. *Tak co se to sakra děje?*

Ať to bylo cokoli, musel se dostat ven. Odrazy se přesunul chodbou ke středové přechodové komoře. Někde došlo nějakým způsobem k narušení lodi. Mohl to udělat meteor. Ale srážku by určitě cítil. Nikdy se mu to nestalo, za celá ta léta nikdy do žádného balvanu nevrazil, ale předpokládal, že se to nemůže stát, aniž by o tom člověk věděl.

Otevřel panel manuálního ovládání průlezu a zatáhl za páčku.

Rozsvítila se červená kontrolka. To znamenalo ztrátu tlaku na druhé straně. Možná vzduchoprázdno. *Proboha!* Chystal se zavolat Torovi, aby zjistil, jestli je v pořádku, varovat ho, aby zůstal ve člunu, zavřel dveře a seděl na místě, ale v okamžiku, kdy aktivoval spojení, uviděl, jak se strop začíná ohýbat dovnitř, prohýbat se jako plachta plná vody. To bylo nemožné. Trupy se takovým způsobem nechovají. Jednoduše *nechovají*. Aktivoval vysílačku a dostal ze sebe

Torovo jméno. Věděl přesně, co mu musí říct. *Odstartuj s člunem, přejdi na manuální řízení, odstartuj a vypadni*, jenže přejít na manuální řízení vyžadovalo několik kroků, které sice byly poměrně jednoduché, ale on nebude mít na jejich vysvětlení dost času. „Tore," řekl znovu. Stropem se něco blížilo a Kurt ucítil na kůži mrazení. Napůl čekal, že uvidí, jak na něj hledí ďábelské oči. Vlna chladu ho zasáhla jako tabule železa. Plíce mu explodovaly a chodba, přechodová komora, vysílačka, Tor a sekaná, to všechno zmizelo.

„Hutch! Nastal tady nějaký problém. Potřebujeme pomoc." Tor se snažil, aby to znělo klidně. Profesionálně. Zachovat vyrovnaný hlas, jak to předvádějí v simulacích. Říct jí, co si myslel – že tohle se pravděpodobně stalo *Kondorovi*, tato loď pravděpodobně vybuchne, takže by pomohlo, kdyby k nim mohla přiletět a naložit je. „Kurt se mi právě pokusil dovolat. Slyšel jsem z vysílačky jeho hlas, ale neodpovídá."

Snažil se zachovat klid, čehož mohl dosáhnout jedině tím, že odmítne přemýšlet o své situaci, zapomene, že nedokáže otevřít dveře, že světla svítí slabě a pravděpodobně zeslábnou ještě víc, že se kapitán zřejmě ztratil. Tor měl strach, byl vyděšený, že se z této místnosti už možná nedokáže dostat, že se Kurtovi možná něco stalo, že se možná něco stane *jemu*. Myslel si, že v lodi třeba něco řádí, něco, co rozbíjí věci, co zničilo elektrické rozvody a možná zničilo i kapitána. A byl vyděšený také proto, že si uvědomoval, že Hutch jeho strach pozná.

„Tore!" Její hlas pronikl červeným oblakem, který kolem něj vznikal. Zaplať pánbu. *„Slyším tě, Tore. Můžeš mi říct něco víc?"*

Co víc sakra mohl říct? „Ne. Jsem tady zavřený a systémy ztrácejí energii. Možná už *ztratily* energii. Myslím, že všechno jede v nouzovém režimu."

„Fajn. Vydrž. Zkusím sehnat Kurta. Zjistit, co se děje. Hned jak se mi to podaří, dám ti vědět, a pak vyrazíme."

Skvělá, úžasná žena. *Prosím, hoďte sebou!*

Když se ozvalo Torovo vyděšené volání, Hutch ukládala do automatické přípravny jídlo, které právě dorazilo. Zatímco spolu

mluvili, vyvolala si obrázek *Wendy* a zaměřila se na přední část lodi, horní palubu. Vypadalo to, jako by se kov v záři letových světel *Wendy* vlnil, jako by se přes něj valil horký vzduch. Pak světla jedno po druhém zhasla, začalo to na přídi a postupovalo to dozadu, až byla loď s výjimkou zádi tmavá.

Když Tor ukončil spojení, zkusila se dovolat Kurtovi. Nemělo to žádný výsledek, a tak přešla k Billovi.

„*Snažil jsem se komunikovat s UI* Wendy,“ řekl. „*Ale neodpovídá ani ona.*“

„Můžeš mi říct aspoň *něco* o tom, co se děje?“

„*Něco se prokousává jejich trupem.*“

„Proboha, Bille, *co* to je?“

„*Nevím. Nemám video. Ale není pochyb o tom, že trup ztrácí celistvost.*“

„Kde?“

„*Ve střední části. V blízkosti paluby A. A zdá se, že se problém rozšiřuje dopředu na můstek.*“

„Dokážeš se vůbec spojit se systémy *Wendy?* Potřebujeme se dozvědět, co se tam děje.“

„*Ne. Rozhraní není funkční. Ať se děje cokoli, loď utrpěla vážné poškození.*“

„Fajn.“ Mířila zpátky k nákladnímu prostoru. „Modul je už na palubě?“

„*Zaparkovaný a připravený.*“

V té chvíli se s ní spojil George. Nemohl popadnout dech, běžel, zatímco mluvil. „*Hutch, právě mi volal Tor. Co se sakra děje?*“

„Zatím nevím. Došlo tam k nějaké havárii.“

Objevil se Billův holografický obraz. Stál vedle modulu a vypadal znepokojeně. „*Hutch,*“ řekl, „*myslím, že bychom měli opustit oblast.*“ To mohla těžko udělat, když měli na *Wendy* dva lidi. „*Stále se mi nepodařilo získat záběr toho, co to dělá, ale ať je to cokoli, prožírá to loď. Vidím toto.*“

Nástěnná obrazovka se rozzářila. Prostor těsně nad hlavní přechodovou komorou byl narušený, deformovaný. *Memphis* po tom přejela reflektory. Byl to další stealth. O tom nemohlo být pochyb. Ale tohle byl zřejmě agresivní typ.

„Tore,“ promluvila, „kde jsi teď?“

„V jednom ze skladišť. Hutch, vybuchne ta loď?“

„Ne.“

„Takže to není to, co se stalo Kondorovi?“

„Je to podobné. Ale situace je jiná. Vypadá to, jako by na vás něco zaútočilo. Prokousává se to trupem, ale je to nahoře v blízkosti můstku, ne vzadu u motorů.“

„To znamená…“

„Když se udělá díra do zádržné soustavy v motorové části, vybuchne to. *To* se stalo *Kondorovi*.“

„Dobrá.“

„Ale nemusíš si dělat obavy. Je to od motorů daleko.“

„Fajn. To rád slyším.“

„Tak, a teď – říkáš, že jsi zavřený. Víš, jak se zachází s manuálním uvolňovacím mechanismem?“

„Jo. Otevřít panel, zmáčknout dolů. Je to tak? Nefunguje to.“

„Někdy se tahá nahoru. Nebo ven. Nebo…“

„To je jedno. Ta věc se nehne. Žádným směrem. Víš už, co je s Kurtem?“

„Ne. Tore, jsi teď v blízkosti průlezu?“

„Jsem před ním.“

„Svítí na panelu nějaké kontrolky?“

„Červené.“

Hutch potlačila nutkání vypustit nějakou nadávku. Ostatní stáli kolem ní. Čekali, že problém vyřeší.

„Fajn. Na druhé straně je vakuum. Máš zapnuté e-pouzdro?“

„Nemám je na sobě.“

„Do hajzlu, Tore, kde je?“ zeptala se, i když už odpověď znala.

„V člunu.“

Hutch hleděla na *Wendy*. Trup vypadal jako šedý kus oděvu vyvěšený venku za větrného počasí. Tryskala z něj bílá sprška. Vznikaly vločky a bělostříbrné krystaly odplouvaly pryč.

„Co mám dělat, Hutch?“

Rozpadáš se, ty osle! Odešel jsi bez e-pouzdra a jsi zavřený v prostoru, do něhož se nedostanu bez toho, že bych tě zabila. A všechno se ti to rozpouští kolem hlavy.

Mlčící svědkové kolem ní čekali na odpověď.

Nouzová světla zhasla. Tor se ocitl a absolutní tmě. A absolutním tichu. Zvedl ruku k jednomu z ventilačních průduchů a nezaznamenal žádné proudění. Jako nouzový systém to za moc nestálo.

Hutch se ozvala znovu. *„Tore! V zadní části skladiště, kde jsi, je průlez. Vede do gravitačního tunelu.“* Její hlas zněl nadpřirozeně nahlas.

„Fajn. Co je to gravitační tunel?“

„Když je zapnutý, zůstává v něm nulová gravitace.“

„Fajn!“

„Chci, abys zjistil, jestli je ten průlez otevřený.“

„Dobře. Jenže je tu tma jako v pytli. Vůbec nic nevidím.“

„Počkej chvilku!“ Zatímco se odpojila, snažil se udržet nohama směrem dolů. Potom se ozvala znovu. *„Dobře. Dokážeš najít ten průlez do chodby? Ten, který se ti předtím nepodařilo otevřít?“*

Stále se vznášel před ním. „Jo,“ řekl. „Dokážu ho najít.“

„Přejdi k němu. Řekni mi, až tam budeš.“

Sáhl dolů, zašmátral po něm a našel ho. „Mám ho,“ ohlásil.

„Výborně. Hledám plány Wendy. *Nalevo od tebe, asi pět kroků podél přepážky, jsou dvě skříně s výstrojí.“*

Torovi se prudce zrychlil tep. „Uvnitř jsou e-pouzdra,“ řekl.

„Je mi líto, jenže ne. Ale mělo by tam být několik svítilen.“

Stěny se začaly uzavírat. Snažil se, aby na něm nebylo znát zoufalství. Zachovat klidný hlas. Pomalu postupoval tmou a přejížděl prsty po přepážce, po policích nahoře a truhlicích při podlaze. Po kouscích se přitahoval. Každých deset sekund si odřel holeně. Všechny truhlice byly zavřené. Potom se dostal ke skříním. Chvíli zápasil s dvířky, otevřel je a začal ohmatávat věci upevněné uvnitř. „Nevíš kde?“ zeptal se.

„To tady není, Tore. Dozvíme se z toho nanejvýš inventář.“

Jeho prsty se dotýkaly tyčí, válců, plechovek a bezpočtu různých přístrojů. V první skříni to vzdal a přešel ke druhé.

„Jak se ti daří?“

„Potřebuju světlo,“ řekl.

Hutch jeho žert ignorovala. *„Nechci tě honit, ale přece jen nás tlačí čas.“*

Jasně! Na to bych samozřejmě sám nepřišel, když nefungují větráky a nepřichází sem žádný vzduch. Ohmatal výstroj. Svítilny se vyráběly v nejrůznějších tvarech. Chystal se zeptat, jaké svítilny to mají být, když mu jedna padla do ruky. Na zápěstí. „Mám ji!“ řekl a zapnul ji.

„Dobrá práce, Tore! Teď přejdi do zadní části skladiště a zatoč doprava. Asi šest metrů od levé přepážky by měl být průlez. Vidíš ho?“

Tor si připnul svítilnu k zápěstí a postrčil se dopředu. Možná trochu moc rychle. Musel se chytit skříně, aby zastavil, zkroutil si přitom ruku a kolenem narazil o rám. „Je tam,“ řekl.

„Dobře. Můžeš ho otevřít?“

Našel panel, vzpomněl si, že se otevírá zdola, a vytáhl páčku. Zaváhal a pak…

Stlačil ji dolů. Rozsvítily se červené kontrolky. Zářily jako maličké démonické oči. Tam bylo taky vakuum. A to znamenalo, že se k němu nikdo nedostane, aniž by ho zabil.

„Nic,“ řekl jí.

„Červené kontrolky?“

„Ano.“ Byl zoufalý. „Nějaký další nápad?“

kapitola 16

Nic není tak klíčové pro dobré rozpoložení, jako umět najít toaletu, když ji člověk potřebuje.

– Gregory Macallister,
***Celou cestu z kopce*, 2219**

Hutch se vyděšeně dívala, jak se přední část *Wendy Jayové* roztekla. „Co budeme dělat?“ zeptal se George.

Byli tam všichni, stáli bezmocně ve stínu přistávacího modulu. Nick hleděl vytřeštěnýma očima na obrazovku, Alyx byla bledá a zoufalá, George zatínal a povoloval své mohutné pěsti. Přejel očima z Hutch na svůj komunikátor, vrátil se k němu a hlasem živeným beznadějí se znovu pokusil dovolat Kurtovi.

„Těch věcí může být víc,“ řekl Nick. „Čekají, až skočí na *nás*.“

Hutch zavrtěla hlavou. „Já myslím, že je jenom jedna.“

„Odkud to víš?“ zajímal se Nick. „Jak bys to asi tak mohla vědět, proboha?“

„To, co zaútočilo na *Kondora*, určitě explodovalo spolu s lodí. Byli jsme tam pak poměrně dlouhou dobu a nic nás neobtěžovalo. To mi říká, že se ty věci vyskytují po jedné.“

„Jestli je to stejná bestie,“ řekl Nick.

Z *Wendy* se stala masa spršek, fontán a tříště. Její trup tryskal do všech stran jako jemný prach, jako horké prameny, jako gejzír Old Faithful v Yellowstone, a tvořil opar a mlhu. Oblaka se postupně zplošťovala, rozlézala, zaoblovala. Obklopovala ji.

Z vysílačky se znovu ozval Tor. Hlas měl zvýšený. *„Hutch, napadá tě něco?“*

„Já myslím, že vím, co to dělá,“ prohlásil Nick. „Vyrábí to náhradu. Nový stealth. Satelit.“

Hutch si toho taky všimla. Dokonce i uvnitř oblaku, v neurčitém světle, rozeznala první nezřetelné obrysy diamantového jádra. „Bille," řekla, „ukaž mi znovu ten plán. Zadní část, paluba C. Tam, kde je Tor."

Plán se objevil na obrazovce.

„Hutch…" Alyx se podívala na ni a na modul. *Začněme. Nemůžeme tady jen tak stát!*

Jenže nemělo smysl letět, dokud nevymyslíme, jak to udělat. Bylo by to jen mrhání časem.

Prostudovala si uspořádání skladovacích truhlic a skříní na *Wendy*. Většinou byly vestavěné přímo do přepážek. Bylo by téměř nemožné některou vyříznout tak, aby si zachovala celistvost.

„No tak!" vybídl ji Nick. „Pojďme na to. Dostaneme ven aspoň Kurta."

Kurt je mrtvý. Ty to nechápeš? Kurt vůbec neměl šanci. Strop se mu pravděpodobně otevřel a on byl mrtvý dřív, než si uvědomil, že má problém.

„*Začíná být zima,*" ozval se Tor.

George se zatvářil zoufale. „Loď ztrácí jasné obrysy," řekl. „Rozpadá se."

„Nanotechnologie?" zeptala se Alyx.

„Jo. Určitě."

Nick pohlédl na Hutch. „Dojde k explozi, až to zasáhne motory?"

„Pravděpodobně ano."

George se na ni prosebně podíval.

A Hutch napadlo, že ví, jak to udělat. „Toaleta," řekla. Byla to kóje vystupující z přepážky. Se skladovacími regály po obou stranách.

Nechápavě se po ní podívali.

„*Hutch!*" Torův hlas jako by se ozýval z dálky. „*Sirény zmlkly.*"

„Nicku!" Hutch se snažila přemýšlet, jestli by se to dalo udělat. *Jak* by se to dalo udělat. „Jdi na můstek.

Pod hlavním panelem jsou dvě zásuvky. V té pravé je ram páska. Přines ji."

Nick se začal ptát proč, ale pak si to rozmyslel a rychle odešel.

Pak dala znamení Georgeovi a Alyx, aby ji následovali. „Musíme dát dohromady nějaké nářadí," řekla.

Nulová gravitace bez světel. Ochlazovalo se, ne nějak dramaticky, ale dost, aby se dalo vytušit, co přijde. Loď byla absolutně tichá až na šelest v přepážce. Jako když si průvan pohrává s volnými papíry. Když na přepážku položil ruku, ucítil slabé chvění.

„Ve stěnách je hluk," oznámil Hutch. Potvrdila, že to bere na vědomí, aniž by to nějak komentovala. Tor si představil, jak loď něco rozkousává.

Do doby před dvěma týdny se Tor nikdy v životě neocitl ve vážném osobním ohrožení. Teď se to dělo podruhé. Byl vyděšený a neustále si říkal, že by to nebylo tak hrozné, kdyby se nebál, že mu povolí nervy a začne křičet o pomoc. Znovu se pokusil dovolat Kurtovi, ale z kapitánova komunikátoru neslyšel ani nosnou vlnu.

„Poslouchej, Tore!" Znovu Hutch. *„Za několik minut jsme u tebe. Dostaneme tě ven."*

„Jak to chcete udělat?" zeptal se. Přemýšlel, jestli by mu lhala, jestli by udělala cokoli, jen aby mu udržela morálku. Vzpomněl si, jak v simulacích vždycky umírají hrdinové. Stačí, když mě o ten kulomet opřeš, Louie. Udržím průsmyk, dokud nezmizíte. Hrdina chtěl, možná dokonce víc než se zachránit, vypadat dobře.

„Je tam toaleta. Najdi ji. Chci, abys do ní zašel, až ti řeknu."

„Do toalety?"

„Ano. Přiletíme tam co nejrychleji. Dovnitř se dostaneme nouzovou přechodovou komorou a tunelem. Dám ti vědět, až budeme připravení začít řez. Až to udělám, zalez na toaletu."

Pochopil. „Proboha!" řekl.

„Vyjde to."

„Bude chladno."

„Ano, to bude. Nemáš tam nějaké deky?"

„Nevím, myslím, že ne. Vypadá to, že tahle část je plná artefaktů. Starých nádob a soch."

„Dobrá. Budeš si taky muset něco svléknout, než budeme hotoví."

Zdálo se mu to jako zvláštní chvíle na žertování, ale neřekl nic.

Nick už čekal s ram páskou v modulovém hangáru, když se tam vrátili Hutch, George a Alyx. Nesli manévrovací trysky, náhradní fixační postroje, e-pouzdra, vzduchové láhve, padesátimetrové lano, hasák a velké nůžky.

Hutch si vzala pásku, poděkovala mu a potěžkala ji v ruce. Měl někdo zkušenosti s laserovým kráječem? Všichni se zdvořile usmáli a podívali se jeden na druhého. „Potřebuju dobrovolníka," řekla Hutch.

Nick zašoupal nohama. „Ty jsi můj člověk," řekla. Ukázala mu nástroj, zapnula ho a aktivovala laser. Vytáhla fix, rozhlédla se a našla prázdnou skříňku. Na jedné straně rámu nakreslila čáru a vedla po ní čistý řez. „Chceš to zkusit?"

Přikývl.

Vypnula kráječ a podala mu ho.

Stiskl tlačítko.

„Až se rozsvítí zelená, je připravený," řekla.

Kontrolka zezelenala a Nick stiskl spoušť. Objevil se laserový paprsek, dlouhá čepel rubínového světla. „Můžeš zvýšit intenzitu." Ukázala mu, jak se to dělá. Světlo změnilo barvu. Zjasnělo. „Ale tohle by mělo stačit." Obnovila původní nastavení.

Nick se na kráječ podíval a namířil na poničenou skříňku.

„Žádné prudké pohyby. Překonej nutkání tlačit dolů. Práci dělá laser."

Odřízl dlouhý pás kovu a Hutch mu poblahopřála, právě odmaturoval.

Pak mu vysvětlila, co chce udělat, vyložila pokyny a předala Nickovi magnetické boty.

Všichni si vzali e-pouzdra. Připnuli si vzduchové láhve, aktivovali pole a začali dýchat z láhví. Hutch zahájila odčerpávání vzduchu, zkontrolovala, zda mají spojení, a navlékla si vestu. Ram pásku si hodila do ní, hasák a nůžky si připevnila na vestu, která zůstane mimo Flickingerovo pole, a přes rameno si přehodila smotané lano. Manévrovací trysky uložila na zadní sedadlo a vzala si pro sebe druhý kráječ.

V duchu si prošla seznam, vzala jedno e-pouzdro navíc a položila je na zadní sedadlo v modulu. „Myslím, že jsme připravení na cestu," řekla.

Nick a Alyx si vlezli za ní a Hutch nastartovala motor. George couvl, aby stroji udělal místo. Hutch si otevřela na bočních obrazovkách plány *Wendy*.

Když komora přešla na vakuum, vrata se zvedla. Ukázala Georgeovi zvednuté palce a on gesto opětoval. Pomalu vypluli do noci právě v okamžiku, kdy to vypadalo, že se přední část *Wendy* oddělila jako velká kapka rtuti a odplula.

Nick vydal z hloubi hrdla nesrozumitelný zvuk.

Hutch záměrně uhnula, opsala oblouk a přiblížila se k *Wendy* zezadu. Nick se v popruzích natlačil dopředu, jako by se snažil modul popohnat, ale neřekl nic. Ve střední části jako by se trup lodi periodicky stahoval, jako žena v posledních fázích porodu. Oblak krystalických vloček vytryskl ven a rozlétl se.

„Tore," řekla Hutch, „jsme venku. Za minutku slezu tunelem."

„Fajn. Nespěchej. Neukvapuj se."

Udělej to pořádně.

Hutch si prozkoumala plány a zadívala se na trup *Wendy*. „Tam," řekla a zafixovala si to místo do paměti. Nacházelo se těsně pod soustavou antén. „Je *tam*. A tady je naše cesta dovnitř. Horní průlez." Manévrováním zamířila k anténám, přiblížila se na několik metrů od trupu, srovnala kurz a rychlost a instruovala Billa, aby modul udržel přesně tam, kde je. Potom vypustila vzduch z kabiny a otevřela přechodovou komoru.

„Co budeme dělat, jestli ta věc zaútočí na modul?" zeptala se jí Alyx.

„Jestli se to stane, necháme ho tady. Jednoduše opustíte loď a já vás naložím." Otočila se v křesle, zvedla na ramena manévrovací trysky a skoro obřadným gestem podala nůžky Alyx. „Tady máš," řekla. „Dávej na ně pozor!"

Hutch si zkontrolovala, jestli má u sebe stále fix, a rozsvítila zápěstní lampu. „Fajn, Nicku! Pojďme na to."

Prošla dveřmi, uložila kráječ do vesty a jediným pohybem přeskočila k trupu.

Nick zaváhal, zkontroloval, jestli má vlastní kráječ, a vyhlédl na Hutch, která se teď držela trupu *Wendy*. Zalétl očima k zmrzlé planetě pod nimi a k té chorobné věci, která požírala loď.

„Je to v pohodě, Nicku," řekla. „Dokážeš to."

Nervózně se zasmál. „To zní jako epitaf. *Nick to dokázal*." Hutch se taky zasmála a Nick se vyklonil z přechodové komory. V zelené plédové košili a bílých kalhotách vypadal sportovně. Zavadil svýma očima o její a odstrčil se. Přistál trochu tvrdě a odrazil se, ale Hutch ho zachytila a přitáhla ho zpátky. Pak promluvila do vysílačky. „Tore, jsi tam?"

„*Ne,*" odpověděl, „*šel jsem do divadla.*"

Sarkasmus pod tlakem. Ten chlap měl ducha. „Řekni mi, až budeš zpátky." Rozmáchla se hasákem a poklepala na trup.

„*Teď. Slyším tě.*"

„Můžeme tady řezat?"

„*Trochu víc k přídi. Zhruba dva metry.*"

Hutch to odměřila a zaklepala znovu.

„*To je ono,*" řekl Tor.

Vytáhla fix, který měl žlučovitou barvu, udělala na tom místě křížek a kolem něj nakreslila velký obdélník. Tři metry na délku a dva na šířku. Nato se otočila k Nickovi. „Připravený?"

„Ano." Stiskl tlačítko na kráječi a nástroj se začal nabíjet.

„Trup je trojitý," řekla. „Nebudeš mít čas, abys přeřezal všechno. Prostě udělej, co budeš moci."

„Dobře."

„Ale nezačínej dřív, dokud ti neřeknu."

Hutch mu stiskla rameno a pak se vrátila do modulu. Alyx jí podala náhradní vzduchové láhve a e-pouzdro, které svázala do balíčku. Hutch zavolala Tora, zatímco si jej připevňovala k vestě. „Teď chci, abys zůstal u průlezu vzadu."

„*Jasně!*"

„Zatím je všechno v pořádku?"

„*Zvládám to v pohodě. Sotva bych mohl žádat lepší ubytování.*"

„Dobře. Už jsem na cestě."

„*Fajn.*"

Kývla na Alyx, ověřila si, že má kráječ a svítilnu, pověsila si přes rameno smotané lano, znovu vyklouzla ven a přenesla se na záď k hornímu průlezu.

Byl kruhový a ruční ovládání bylo pod panelem. Otevřela jej, otočila uvolňovací pákou a zatáhla za dveře. Odklopily se ven. Ale vnitřní dveře byly zaseknuté a Hutch musela odstranit zámkový mechanismus, aby je otevřela. „Jsem uvnitř," řekla do vysílačky.

Pokud byl gravitační tunel v provozu, udržoval nulovou gravitaci a používal se k přesunu materiálů, techniky a všeho možného do podpalubí. V tomto případě byl tunel samozřejmě bez energie, ale to nevadilo, protože totéž platilo pro umělou gravitaci. Musela si sundat manévrovací trysky a strčit je před sebe. Potom náhradní epouzdro, lano a láhve. Vlezla si dovnitř, hlavou napřed, začala se odstrkovat a krátce nato se ocitla před uzavřeným průlezem. Zaklepala na něj hasákem.

„*To je ono,*" řekl Tor.

„Fajn. Začnu řezat. Odejdi na toaletu."

„*Už jdu.*"

„Co nejpevněji za sebou zavři dveře."

Na soukromém kanále se ozvala Alyx: „*Raději si pospěšte, Hutch! Celý přední konec lodi se rozpadá.*" Vydala se sebe tiché „*óóch*". Vystrašený zvuk, který jí šel z duše.

„Co se stalo, Alyx?" zeptala se Hutch.

„*Kurtovo tělo právě – právě vylétlo z jednoho toho oblaku.*"

Hutch počkala, až si bude jistá, že má nad svým hlasem kontrolu. „Je mrtvý? Poznáš to?"

„*Nehýbe se.*"

„Má na sobě vzduchové láhve?"

„*Ne. Myslím, že ne.*"

„Žádné nevidíš?"

„*Ne.*"

Hutch něco ucítila, nějaké chvění v přepážkách. Něco se k ní blížilo. Naskočila jí husí kůže.

Co Tora zdržovalo?

Pak na ni znovu promluvil: „*Můžeš pokračovat, Hutch. Jsem uvnitř.*"

„Dobře, Tore," řekla. „Svlékni si oblečení a co nejlépe, jak to jen půjde, místnost utěsni. Máš tam tři odtoky, tří vstupní otvory a *ventilační otvor."*

„To mám použít oblečení k tomu, abych ucpal trubky?"

„Ano. Udělej to pořádně a hoď sebou. Jak sedí dveře?"

„Jak to myslíš?"

„Zdají se vzduchotěsné?"

„Dole je malá škvírka."

„Nacpi do ní papír. Cokoli, co minutu nebo dvě vydrží."

„Fajn."

„To udělej jako první. Řekni mi, až budeš hotový. Až budou dveře utěsněné."

Čekala a hleděla na zavřený průlez. Spojila se s Nickem a potom s Alyx. Zeptala se George, jak je na tom. Všechno probíhalo podle plánu.

Vibrace v přepážce byly čím dál zřetelnější.

„Hoď sebou, Tore!"

„Dělám, co můžu."

Aby se udržela na místě, zaklínila se jednou nohou o vodicí lištu.

„Ten papír pode dveřmi dlouho nevydrží."

„Ani nemusí. Jsme připravení?"

„Teď už ano. Pokračuj!"

Hutch aktivovala laser. „Nicku?" zeptala se.

„Všechno přichystané, Hutch."

„Pojďme na to!"

Dotkla se červeným paprskem průlezu, zařízla se do něj a izolovala zámkový mechanismus. Potom otočila klikou a zatáhla dozadu. Průlez se otevřel a kolem ní se přehnal prudký proud vzduchu.

„Jsem na druhé straně," řekla a vecpala se dovnitř. Věděla, že toaleta je napravo od ní, u zadní stěny, situovaná mezi řadami ukládacích polic.

Našla ji lampou a zaklepala. „Je to tady?"

„Máš to!"

Podlaha se jí pod nohama zvedla. Celou lodí proběhlo zachvění. Natočila svítilnu doleva a zaměřila ji na přední přepážku. Šedla a začínala bublat.

Vytáhla pásku a přelepila pruhem prostor mezi rámem a dveřmi a mezi dveřmi a podlahou. Potom pruhy zpevnila. Rychle se podívala, jestli jí neuniklo něco, kudy by mohl unikat vzduch.

Nákladní prostor *Memphis* zůstal otevřený a udržoval si standardní čtvrtinovou gravitaci. Bill byl připravený snížit ji na nulu, až se začne něco dít. Všechna světla svítila. Kotvicí mechanismus byl zatažený do podlahy a do stropu, tak aby v prostoru hned za nákladními vraty nebyly žádné překážky.

George svázal fixační popruhy, aby vytvořily jeden velký spletenec. Pak pomocí lana připevnil čtyři konce k nejpříhodnějším nosníkům a rámům, které se mu podařilo najít, a vytvořil tak uprostřed hangáru síť. Hezky to sice nevypadalo, měl však za to, že to účel splní.

Když byl hotov, změřil její délku a šířku, výšku nad podlahou a polohu vůči nákladním vratům. Spokojeně ohlásil Hutch, že síť je připravená, a pak rozložil kyslíkové láhve a deky.

„Jak zavřu vrata, až bude uvnitř?“ zeptal se Hutch.

Její hlas zněl ve vysílačce úsečně: *„Řekni Billovi, aby to udělal.“*

Začalo být chladno a Tor stál na toaletě v trenýrkách a nátělníku. Bylo jasné, že tato záchrana nebude mít naprosto žádnou důstojnost.

„Jak to zvládáš?“ zeptala se Hutch.

Podíval se do záchodu. V té chvíli byl samozřejmě suchý. „Dobře,“ řekl. Odmotal toaletní papír, celou zásobu, udělal z něj jeden velký chumel a všechno to tam nacpal.

Kalhoty nacpal do odtoku sprchy a nádhernou, ručně šitou košili Ascot and Meer vyplnil tím, co zbylo z papírových ručníků, aby ucpal větrací otvor.

„Už nikdy si to na sebe nebudu moct vzít,“ řekl Hutch, která se zasmála, ale na podrobnosti se nezeptala.

„Řekni mi, až budeš připravený.“

Ponožky ucpaly dva kohoutky na umyvadle. Ale měl problém. Sprchovou růžici a odtok v umyvadle a ve sprše. Tři místa, ale jemu už zbývaly jen trenýrky a nátělník.

Roztrhnout nátělník na dva kusy, to je řešení! Svlékl si ho a zkusil to, ale nátělník kladl odpor. Tahal, kroutil, ale nic. Vybičoval ze sebe adrenalin a zkusil to znovu. Sešlápl část nohou a vložil do toho celou svou váhu, ale nátělník držel. Pevný materiál.

Vzdal to a nacpal jej celý do odtoku v umyvadle. Jeho trenýrky se ukázaly stejně houževnaté, a tak je nakonec použil k utěsnění odtoku ve sprše.

Poslední, co zbývalo, byla růžice. Jenže to už na sobě neměl nic.

„Tore? Začíná nás tlačit čas.“

Vzpomněl si na starou historku, ve které parta chlapů použila k utěsnění úniku vzduchu z kosmické lodi svoje zadky, ale tušil, že růžice svinsky rychle vychladne, pořádně vychladne, a Tor nechtěl, aby se té armatury musel zbavit chirurgickým zákrokem. Měl kapesník.

Byl v kapse košile, takže vytáhl košili Ascot and Meer z větracího otvoru, vzal z ní kapesník a vrátil ji tam, kde byla. Odšrouboval růžici a kapesník nacpal do trubky. „Hotovo, Hutch,“ řekl.

Přední části lodě pulzovaly a kroutily se. V mlze, v níž se trup ztrácel, Alyx zahlédla, jak se z té vřavy začínají drát ven okraje oblouku. Připomínalo to obrovské deformované ucho. Ve středu lodě začala vznikat pavučina. Vypadala povědomě, jako něco, co už viděla, ale nedovedla to zařadit.

Byla to odporná podívaná. Její žaludek sebou trhal podobně jako ta loď. Odvrátila zrak k Nickovi, který se dál snažil udělat do trupu díru. Světla modulu se odrážela od mlhy a ozařovala jej. Vypadalo to, jako by byl uvězněn v nějakém přízračném rytmu, kdy se zhmotňoval a zase ztrácel hmatatelnost v dokonalé souhře se světly a mraky.

„Jak to jde, Nicku?“ zeptala se. Jestli si nepospíší, kov se v záři jeho svítilny promění v mlhu.

„Už jsem skoro na druhé straně.“

Pomyslela na palubní UI. *Nebyla* živá. Věděla to. Přesto by byla ráda, kdyby ji mohla odpojit, vypnout, aby neměla pocit, že někoho opouštějí. Napadlo ji, že by se o tom zmínila Hutch, ale Hutch měla plné ruce práce, a stejně to byla hloupost. Přesto…

„Ještě ho nemáme venku?“ Georgeův hlas ji zaskočil. V první chvíli si myslela, že je to UI z *Wendy*. *Wendin* Bill.

„Ještě ne,“ odpověděla Alyx. „Ještě pár minut.“ Doufala.

Hutch a Tor spolu komunikovali. *„Odtoky jsou zajištěné.“*

„Prořezávám police.“

„Co je tam nahoře, máme představu?“

To poslední bylo adresováno Billovi, který odpověděl okamžitě: *„Jenom kabely.“*

Police kladly Hutch při řezání malý odpor, takže se jí podařilo uvolnit boky toalety od přepážek. Potom prořízla podlahu, vepředu a po obou stranách.

Pro případ, že by se něco stalo, si vzala náhradní epouzdro a kyslíkové láhve. Kdyby to odhadla špatně, někde stěnu prořízla a toaleta by začala ztrácet vzduch, chtěla vytrhnout dveře a pokusit se dostat Tora do pouzdra. Bylo by to v nejlepším případě hodně zoufalé, ale měli by tak aspoň nějakou šanci.

Všechny tři odpady se pod kabinkou spojovaly. Když je Hutch uřízla, vypluly z nich velké kapky vody. Vodu přiváděla jediná trubka, ale tu si nechala na konec.

Odřízla po obou stranách zadní přepážku, protlačila se do skladového prostoru za toaletou a oddělila ji od podlahy a stropu.

„Jak to vypadá, Nicku?“

„Jsem zhruba ze dvou třetin hotový,“ řekl. *„Dej mi ještě několik minut.“*

Jenže přední přepážka vypadala hůř. Její šedý lesk se Hutch pohyboval před očima. Působilo to rakovinným dojmem.

Odřízla toaletu od toho, co ji drželo shora, a od kabelů. Na místě ji držela pouze vodovodní trubka. Omotala lano kolem čtyř stěn kabinky, pak přes spodek a vrch, a zavázala je jako vánoční balíček. „Já jsem připravená vyrazit,“ ohlásila Torovi. „Hned jak doděláme tu díru.“

„Fajn.“

„Za chvilku jsem zpátky.“

„Začíná tu být trochu kosa, Hutch.“

„Vydrž, šampióne!“ Vzdálila se ke stěně, na níž zvenčí pracoval Nick, a cestou odmotala lano. „Nicku, byl bys tak hodný a zabušil do trupu?“

V prostoru bez vzduchu samozřejmě nebyl žádný zvuk, ale Hutch přiložila na kov dlaně a snadno vystopovala část, na které pracoval. „Dobré, to stačí,“ řekla. „Uhni.“

„Hutch!“ Znělo to rozhořčeně. *„Už to skoro mám…“*

„Hádat se o tom můžeme později. Běž! Udělám to odsud.“ Zapnula svůj laser a čekala. Když řekl, že je dostatečně daleko, systematicky se zakrojila do kovu. Černal, prskal a odpadal, až uviděla zář hvězd. Odhodlaně se pustila do díla a otvor zvětšila.

Přední přepážka se za ní začala roztékat po místnosti jako nějaký hustý sirup.

Otvor nebyl dost velký, ale Hutch neměla čas. Ta lenivá šedočerná hmota, která bývala pevnou stěnou, plula ke koupelně.

„Nicku, ujmi se toho zase ty,“ řekla. „Zvětši to.“

„Hej! Co se děje?“

Zapomněla, že Tor poslouchá.

„V pohodě,“ řekla. Zuby jí cvakaly. „Za pár minut tě odtamtud budeme mít venku.“

„Já jsem připravený kdykoli,“ odpověděl Tor.

Zalétla pohledem k plíživému přívalu, k temné mlze, která do skladiště vplouvala místem, kde byla předtím přepážka, a odřízla vodovodní trubku. Do místnosti vchrstl proud. Nesvazovaný gravitací se odrazil do všech stran. „Tak fajn, Tore, jedeme!“

Uvolnila kabinku ze všeho, co jí ještě bránilo v pohybu, a pouhou silou ji začala táhnout k otvoru.

Čas od času zahlédla záblesk světla, jak se Nick snažil. „Bude to těsné,“ prohlásil. Potom uviděl příval a zareagoval na něj proudem nadávek, „Co je *to?*“

„Nemluv a řež!“ vykřikla.

Koupelna se převrátila a Hutch ji teď tahala ven horní stranou napřed. Narážela do přepážek, skříní, podlahy a dokonce i do stropu,

ale s tím nemohla nic dělat. Na zpomalování nebyl čas. Tor chtěl vědět, co se děje, a Hutch mu řekla, že ho stěhují ven a pospíchají – ať se snaží vydržet.

Otvor byl možná velký tak akorát. Možná. Když jím Hutch procházela, Nick skončil práci a uhnul jí z cesty.

Tu věc táhla za sebou a snažila se ji udržet rovně. Přímo před sebou měla Alyx a modul, natočený přídí k ní. Nick se k ní přihrnul, aby se jí pokusil pomoci, ale pouze překážel. Ztratila koncentraci, což by nejspíš nevadilo, jenže koupelna se otáčela a narazila do přepážky napůl bokem. Tor přispěl vlastní nadávkou. Hutch držela lano napnuté, aby se kabinka neodrazila zpět do toho kalu. Potom ji uchopil Nick, natočil ji, narovnával ji tak dlouho, až ji mohla vtáhnout do otvoru.

Zhruba v polovině se zasekla. „Může se rozpadnout," řekl varovně.

Teď nebyl na takové starosti čas. Kdyby se to stalo, neměla už ani náhradní e-pouzdro. Ale ta věc se ne a ne pohnout. Zkusili to společně, zapřeli se nohama o trup, ale otvor byl příliš těsný. Hutch se už chystala znovu použít laser, když na ni Alyx zamávala, aby jí lano hodila. Zatočila jím nad hlavou jako na Divokém západě a hodila je směrem k ní. Alyx chytila lano na první pokus a rychle je přivázala k přední anténové konstrukci, jak bylo v plánu.

„Dobrá," řekla. „Všichni pryč! Bille, couvni."

Přední trysky se krátce zažehly a modul couvl. Lano se natáhlo. Napnulo. A stroj se zastavil. *„Nemůžeme se hnout,"* konstatoval Bill.

„Dej víc plynu," řekla Hutch.

„Víš to jistě?"

„Ano, Bille." Snažila se zachovat klidný hlas. *„Udělej to."*

Trysky se znovu zažehly. A hořely dál. Hutch se krčila na trupu *Wendy* a tiše šeptala: Pojď, pojď! Koupelna se zmáčkla a začala se rozpadat, ale nakonec prošla.

Hutch popadla Nicka a pomocí manévrovacích trysek je od nešťastné lodi odvezla. O několik okamžiků později se černá břečka vyřinula otvorem ven.

Torovi byla zima. Vznášel se uvnitř kabinky (už o ní nepřemýšlel jako o koupelně) a snažil se držet umyvadla, aby se příliš nepotloukl. Z rozhovoru venku toho zachytil dost, aby měl strachu plné kalhoty, kdyby nějaké měl. Přitáhl si nohy nahoru a schoulil se do kuličky, aby se pokusil uchránit své tělesné teplo. A jako by to všechno nestačilo, dýchalo se mu čím dál hůř.

Hutch ho uklidňovala. Řekla, že už jsou venku a všechno bude dobré. Stačí, když bude trpělivý. Vydrž! Její oblíbený výraz. *Vydrž!*

Něco jí odpověděl. *Držím se, v pohodě*, nebo nějaký jiný pitomý projev hrané odvahy. Nechtěl toho říkat moc, protože nechtěl, aby poznala, jak je vystrašený.

Věděl, co se děje, představil si, jak kabinku vytahují do vzduchoprázdna, cítil, jak všechno pokrývá led a namrzá, a přemýšlel, jestli vnitřní tlak vzduchu nemůže způsobit, že kabinka exploduje a vyklopí ho ven, kde zmrzne jako rampouch, než někdo stačí něco udělat.

Koupelna byla tažená za vršek, takže se stále zdržoval víceméně na podlaze, která byla z tvrdého plastu zamaskovaného tak, aby vypadal jako dřevo. Lampa mu stále svítila a vrhala do prostoru ostré kužely světla, které vykreslovaly sprchovou hlavici, jeho nohy nebo dveře, které kdysi vedly do místnosti plné artefaktů a dýchacího prostoru.

„Fajn, vypadá to s námi dobře. Jsme na cestě k Memphis.“

Na cestě k Memphis.… Pokusil se to převést na melodii. Písničku. Taková písnička už dokonce *byla.* Ale nedokázal si vybavit text. *Na cestě, lá-di-dá, ke starý Memphis.* Ano, *starý* tam někde bylo.

Rozhodl se, že jestli to přežije, najde způsob, jak to přenést na plátno. Zachytit koupelnu, jak se protahuje dírou v trupu lodě. Ano. Jasně to viděl. Hutch bude první, s těmi svými elfími rysy vypadá vyloženě nadpřirozeně, a její e-pouzdro vytváří ve světle hvězd auru.

Vzduch byl hustý a těžký a Tor jej nedokázal dostat do plic. Tma na něj doléhala a začínala se mu vkrádat do okrajů zorného pole.

„Teď to škubne.“ Hlas Hutch se ozýval ze zoufalé dálky. *„Použijeme modul, aby tě odtáhl.“*

Falešná dřevěná podlaha se zvedla a udeřila ho. Pořádně se do něj opřela. To bylo v pořádku. *Hlavně rychle.*

Hutch a Nick se dívali, jak se modul zmenšuje a míří k otevřeným nákladním vratům *Memphis*. Teď to měl ve své režii Bill a musel postupovat pomalu, protože na druhém konci potřebovali měkké přistání.

„Co myslíš?“ zeptal se Nick.

„Ještě dýchá,“ odpověděla Hutch. „Myslím, že to zvládneme.“ *Memphis* před nimi byla rozsvícená. Modul se k ní rovnoměrně přibližoval a táhl koupelnu na dlouhém laně za sebou.

Další kus *Wendy* se za nimi rozsypal a odplul.

Tor se vznášel ve tmě, sotva při vědomí, uzavřený v odlehlém koutě svého mozku. Svítilna mu zřejmě zhasla. Měl potíže vzpomenout si, kde je. Dýchal hlasitě a těžce, srdce mu prudce bušilo. *Zůstaň při vědomí! Zachovej klid! Mysli na Hutch tam venku ve svitu hvězd.* Zkusil si ji představit nahou, ale ten obrázek ne a ne přijít.

Držel se umyvadla. Bylo studené, kovové a válcové, a Tor nevěděl proč je tak důležité, aby se nepustil. Ale neudělal to. Bylo to jeho pouto se světem, jeho kotva.

Tma byla nějakým způsobem černější a hustší než obyčejná tma. Bylo to něco, co měl pod víčky, co ho oddělovalo, uzavíralo ho někde v izolované jeskyni, jako by nebyl nic než svědek, pozorovatel, duch, který už nemá tělo a nezřetelně vnímá vzdálené hlasy, které volají jeho jméno. Ty hlasy byly povědomé, patřily starým přátelům, jež neviděl už desítky let, jeho zemřelému otci, který zahynul před čtvrtstoletím při lyžařské nehodě, matce, která ho brala na procházky do města na Piedmont Square, krmit holuby. Měl malý modrý kočárek s nápisem *Sammy Doober* na boku, pojmenovaný po postavě z komiksu. Sammy se svým liščím nosem a balonkem.

Hutch…

Před ním pluly její zářící oči. To, jak se na něj dívala před dvěma lety u Cassidyho. Vzpomněl si, jak ho políbila, jak byly její rty hebké a naléhavé. A jak se k němu tiskla její ňadra.

Miloval ji. Miloval ji od první chvíle, kdy ji spatřil.

Obestřel ho nepopsatelný smutek. On tady zemře a ona se nikdy nedozví, co doopravdy cítil.

Alyx seděla sama v modulu a dívala se, jak se *Memphis* zvětšuje. Snažila se na Tora mluvit, povzbuzovat ho, informovat ho, že už jsou blízko. *Něco* slyšela, ale nedokázala rozeznat žádná slova. Měla o něj hrozný strach a chtěla říct Hutch, že Tor je na tom nejspíš špatně, ale netroufala si použít vysílačku, protože nevěděla, jak ji přepnout na soukromý kanál, a bála se, že ji Tor zaslechne. Proto raději zavolala George a řekla mu – zbytečně – aby byl připravený.

„*Hlavně ho sem dovez,*“ odpověděl George.

To byl samozřejmě Billův úkol. Modul řídila UI a letěla s ním tak pomalu, že na ni Alyx chtěla zakřičet a požádat ji, aby to urychlila.

„*Alyx!*“ Billův hlas byl klidný, jako by se nedělo nic neobvyklého. „*Připrav se ho uvolnit.*“

Popadla nůžky a vyšla z přechodové komory. Pečlivě se držela pokynů Hutch, aby v žádném okamžiku neztratila kontakt s trupem.

Překvapilo ji, že vyjít ven jí nakonec připadalo tak snadné. Když Hutch popisovala plán poprvé, vyděsila se, a Hutch se na ni dívala, dokud ji Nick neupokojil, že to bude dobré, že to zvládne. Pochopila, že nezbývá, aby to udělala buď ona nebo George, a George chtěla mít Hutch na konci, protože někdo se musel do kabinky probourat.

Když předtím vyšla ven, aby počkala, až jí Hutch hodí lano, které bude moci upevnit k podstavci antény, samu sebe překvapila svou neohrožeností. V té chvíli to začínalo vypadat trochu děsivě. Hutch jí hodila lano, Alyx je zachytila a uvázala, jako by nikdy nic jiného nedělala.

Teď akci zopakovala a lezla na střechu kabiny, jak se *Memphis* blížila. Klekla si a ohlédla se po koupelně. V záři hvězd byla bledě zelená.

V koupelně ke hvězdám.

„*Alyx,*“ promluvil Bill, „*až ti řeknu…*“

„Jsem připravená.“

Cítila v lanu určitý tah. Rozevřela nůžky, chytila je mezi obě ostří a čekala.

„*Teď,*“ řekl Bill.

Stlačila rukojeť. Zkusila to ještě jednou.

Lano kladlo odpor.

„Už to je, Alyx?“

Krátce uvažovala o tom, že by zkusila uzel rozvázat. Ale to by trvalo příliš dlouho. Sebrala všechnu sílu, kterou měla, a stiskla znovu. Lano se rozdělilo. „Hotovo!“ ohlásila.

„Dobře.“

Zbývající část lana pak odvázala a odhodila ji od modulu. „Je to pevný materiál.“

„Vrať se dovnitř,“ řekl Bill. *„Rychle.“*

Alyx se nelíbilo, že jí poroučí nějaká UI, ale chápala potřebu spěchu. Otočila se, rychle se vrátila do přechodové komory a vlezla si na své křeslo. Fixační popruh sjel dolů, přechodová komora se uzavřela a Alyx zaslechla sykot napouštěného vzduchu. Potom se k ní křeslo přitisklo, jak se zažehly trysky a plavidlo změnilo směr.

Snažila se vzpomenout na nějaký jiný okamžik ve svém životě, kdy měla ze sebe tak dobrý pocit.

George se díval, jak k němu kabinka připlouvá. Byl to nehezký objekt, z něhož trčely trubky, kabely a kusy regálů. Odlétlo od něj několik posledních bublin vody. Koupelna získala pomalou rotaci a George začal pochybovat, že nákladními vraty projde.

Bill na ni mířil reflektory z modulu a ze samotné *Memphis*. George uhnul z cesty.

Blížila se rychleji, než by čekal.

Ohlédl se po síti, kterou natáhl, a ujistil se, že drží.

Poslouchal komunikaci mezi vysílačkami, takže věděl, že od chvíle, kdy byl zevnitř kabinky slyšet nějaký srozumitelný zvuk, uplynulo už několik minut.

Tichem náhle projel hlas Hutch: *„Georgi, jsi připravený?“*

„V pohotovosti,“ odvětil. „Už bude uvnitř. Zbývá kolem třiceti sekund.“

„Dobře. Budeme tam co nejrychleji.“

Díval se, jak se kabinka blíží a pomalu se otáčí kolem své centrální osy. Přistávací modul se otáčel a vracel se pro Hutch a Nicka, kteří byli v dálce, nedaleko *Wendy*, ale blížili se, nechali se

vézt jednou z těch raketových souprav. Byli už dost velcí, aby je zahlédl. Nebo alespoň jejich světla.

„Deset sekund,“ oznámil Bill. *„Uvolni vstup!“*

Pitomý krám! Myslel si snad, že tam George zůstane stát a bude si hrát s kabinkou na honičku? Poslouchal tichý bzukot napájení svého e-pouzdra a uvědomil si šumění vzduchu, který mu proudil po tváři.

„Pět.“

V preciznosti UI byl náznak hrdosti. Kabina přesně v určený okamžik proplula vraty. Narazila do horního okraje rámu, proplula hangárem a chytila se do sítě. Ne přesně uprostřed, ale dost blízko.

George se k ní rozběhl. „Bille, zavři vrata a pusť nám sem trochu vzduchu.“

Řekl Torovi, že je uvnitř *Memphis*, už je v bezpečí, vzduch bude za chvilku, a začal koupelnu vymotávat ze sítě. Tor neodpověděl.

Když dostal kabinu ven, přitlačil ji k podlaze. „Fajn, Bille,“ řekl. „Zapni gravitaci.“

Obnovení gravitace nebylo kalibrovanou záležitostí. Z technických důvodů, o nichž slyšel, ale nikdy je nepochopil, bývala při jakémkoli nastavení buď vypnutá, nebo zapnutá. Bill nastavil standardní čtvrtinu g.

Nákladní vrata se uzavřela a do hangáru se pomalu vrátil vzduch. George si klekl nad kabinku a počkal, až se kontrolky na stavovém panelu rozsvítí zeleně.

Tor později tvrdil, že ve skutečnosti nikdy neztratil vědomí. Pokud ne, mnoho mu v těch několika posledních minutách nechybělo. Ale měl pocit, že byl opravdu celou dobu vzhůru, že věděl dost o tom, co se dělo, aby si to mohl průběžně představovat, a že nereagoval proto, aby rozumně šetřil vzduchem. Tvrdil, že rozuměl, když jeho kabinka proplula nákladními vraty, a byl potěšený, když skončila v Georgeově síti. *Potěšený*. Tak to popsal.

Každopádně na konci *vnímal*, jak se na něj shora dívá Georgeův obličej plný úzkosti, jak mu George masíruje zápěstí a snaží se obnovit oběh, jak ho George doslova *objímá* a říká mu, že to bude dobré, že to zvládl, a že by mu udělal radost, kdyby ho už příště tolik neděsil.

„Máme ho,“ ohlásil George Hutch. *„Je v pořádku.“*

Hutch a Nick se vraceli do lodi hlavní přechodovou komorou. „Tore,“ řekla, „je fajn mít tě zpátky.“

„Myslím, že zatím není schopný mluvit, Hutch. Ale slyšel tě. Přikyvuje. Děkuje.“

„Dobrá práce, Georgi,“ řekla.

Když George dostal Tora z hangáru, Bill z něj odčerpal vzduch a znovu jej otevřel. Zbavili se koupelny a Hutch použila manévrovací trysky k tomu, aby doletěla pro Alyx.

Modul nechali zaparkovaný kilometr od lodě. Chtěli jej chvíli pozorovat, než jej vezmou zpátky na palubu. Pro všechny případy.

Hutch se zdráhala, ale pro Kurtovo tělo se nakonec nevypravila. Byl vydaný napospas tomu, co rozložilo *Wendy*, a vzít jeho tělo zpět na palubu bylo tak riskantní, že by to jeho záchranu neospravedlňovalo.

Další ztracený.

kapitola 17

Dvojčata v sobě mají cosi úžasného, čemu se nedá uniknout. A je jedno, zda mluvíme o páru dětí, es nebo galaxií. Možná je to symetrií, nebo je za tím pocit ryzí štěstěny. Já bych se přel, že to pramení z demonstrace řádu, organizace, zákona. Dokud na světě existují dvojčata, můžeme klidné odpočívat.

– Mark Thomas.
***Tady nikdo není*, 2066**

Rozpad a transformace *Wendy* trvaly něco přes dva dny. Sledovali to ze vzdálenosti více než dvaceti tisíc kilometrů, která byla jistě bezpečná.

Loď se rozpadla, rozplynula se v podobě železných kuliček a velkých řídkých oblaků. Když to skončilo, namístě zůstal nový satelit typu stealth. Tvrdé jádro ve tvaru diamantu se lesklo v záři hvězd, parabolické antény se pomalu otáčely, jako by testovaly své schopnosti. Několik hodin poté, co se satelit objevil, jej přestalo být vidět, což znamená, že začaly fungovat jeho stealthové schopnosti. Krátce nato se přestěhoval na oběžnou dráhu zaujímanou kusem, který Hutch a Tor rozebrali. Jeho antény mířily zpátky k Ráji. To, co z lodi zůstalo, nakonec explodovalo, když vybuchly fúzní motory.

A ta věc, která přepadla *Wendy*, zmizela z dohledu.

„Vypadá to, jako by každá sada šesti satelitů měla svůj monitor," řekla Hutch Georgeovi. „Monitor systém udržuje. Pokud jeden ze satelitů přestane fungovat, monitor dokáže vyrobit náhradu."

George se nad tím zamyslel a zavrtěl hlavou. „To nedává smysl. Co kdyby nablízku nebyla žádná loď, z níž by se náhrada dala vyrobit?“

„Ne. Náhoda je v tom, že tentokrát lodě v oblasti byly. Měli jsme smůlu. Monitor by byl naprogramovaný, aby našel železný asteroid. Nejspíš cokoli, co je bohaté na kovy.“

Tor se po několika dnech odpočinku zotavil. Krmili ho horkou polévkou a drželi ho v klidu.

Hutch se spojila s Výspou a s Akademií a ohlásila ztrátu *Wendy Jayové a jejího* kapitána. Popsala svou teorii týkající se monitoru.

Zdálo se, že přistávací modul infikovaný není, a tak jej krátce po explozi *Wendy* prohlédli a převezli zpátky na palubu. I tak Hutch nařídila Billovi, aby jej dobře sledoval, a byla připravená jej při první známce něčeho neobvyklého vyhodit ze dveří.

Zatím všichni diskutovali o velké otázce: Proč stealthy obíhají kolem Ledničky? Nikdo s žádnou teorií nepřišel.

„Víš jistě,“ zabručel George, „že odcházející signál míří k té galaxii, jak se jmenuje?“

„*GCY-7514,*“ napověděl Bill. „*Ano, o tom není pochyb.*“

George rozhodil ruce. „To je šílenství! Přece není možné, aby signál posílali tam.“

Hutch uvažovala, jestli ten, kdo síť vytvořil, mohl mít vyspělou nadsvětelnou technologii. Intergalaktický pohon. Zeptala se Billa, jestli je signál dost silný na to, aby do *7514* dolétl.

„*Byl by nesmírně slabý,*“ odpověděl.

A nesmírně starý. Samozřejmě, kdyby měli takovou techniku, posílali by nějaký hyperkomový signál. Něco, co by se tam dostalo dříve než za milion let.

„Bille,“ promluvila Hutch, „mohl bys cíl ještě jednou překontrolovat, prosím?“

George seděl a vrtěl hlavou. To nebylo možné. Někde jim něco unikalo.

V křesle vedle George se zhmotnil Billův obraz. Díval se na George. Tvářil se rozpačitě. „*Něco se stalo,*“ řekl.

„Co je?“ zamručel George.

„*Signál už nemíří tam, kam předtím.*“

„Chceš říct, že už nemíří na tu galaxii?“

„*Správně.*“

George se otočil k Hutch, jako by měla podat vysvětlení. „*Kam* míří, Bille?“ zeptala se.

„*Zdá se, že sleduje ty dva plynné obry. V této soustavě. Zřejmě na ně byl namířený celou dobu.*“

George se zamračil. Ještě stále měl bolesti po souboji s anděly a Kurtova smrt, která všechno korunovala, ho těžce zasáhla. Svěřil se Hutch, že je unavený, že cítí zodpovědnost za smrt tolika lidí, a že letět sem takovou dálku a pak nenajít *nic* je pro něj příliš. Nadšení, které ho v prvních týdnech poháněl, s konečnou platností vyprchalo.

„*Předpokládal jsem…,*“ začal Bill.

„… že míří mimo soustavu,“ dokončila Hutch.

„Měli bychom se tam podívat,“ řekl Nick.

Tor seděl u stolu s Alyx a pil kávu. Zdálo se, že se ze svého zážitku už zcela zotavil. „Na škodu by to nebylo,“ prohlásil.

„Jak jsou daleko?“ zeptala se Hutch. „Ti plynní obři?“

„*Zhruba 100 milionů kilometrů.*“ Bill je ukázal na obrazovce. Odpovědělo mu kolektivní zalapání po dechu.

Dva oblačné disky, pár Saturnů. Každý s prstenci. A *třetí* soustava prstenců, řídkých a nezřetelně ohraničených, obíhala celou soustavu. „*Jsou přibližně 3 miliony kilometrů od sebe. Poměrně blízko. Obzvlášť na tělesa takové velikosti.*“

Nastalo hluboké ticho.

Uprostřed mezi planetami, v těžišti, se vznášel mrak. Byl *obrovský*, dost velký, aby zahalil kteréhokoli z obrů. Křižovaly jím blesky. Vypadal jako třetí planeta. Přes obě planety se táhly široké pásy mračen, na jedné v podzimních barvách, na druhé modrostříbrné.

Nakonec porušila dlouhé mlčení Hutch. „Nikdy jsem neviděla nic, co by se tomu jen vzdáleně podobalo,“ řekla.

V něčím drinku zacinkal led.

Dvojčata byla vzdálená od centrální hvězdy 1,1 miliardy kilometrů. A byla daleko od *Memphis*, která by potřebovala dva týdny, aby k nim se svými fúzními motory dolétla. Hutch se místo toho rozhodla pro krátký skok, který se dal na tuto vzdálenost

provést s poměrně slušnou přesností. Za hodinu tak měli přesun za sebou a ocitli se pod oblohou, vyplněnou úžasnou podívanou. Nocí, které vévodily obě koule, vířily řetězce zářících asteroidů a plynu. Obě planety byly zploštělé a deformované gravitačním tancem. „Překvapuje mě, že to všechno drží pohromadě," prohlásil Nick.

Byli ve společenské místnosti. Bill zapnul hlavní obrazovku, vypnul osvětlení a všechno jim zvýraznil, takže měli pocit, jako by stáli venku na verandě, odkud mohou na to divadlo zírat.

„Třeba přiletěli právě proto," řekla Alyx sotva šeptem.

Memphis vlétla do soustavy z boku, takže planetární dvojčata, jedno světlé a druhé tmavé, jedno zářivé, teplé a výrazně zbarvené, druhé tmavé, zlověstné, a melancholické, představovaly opačné strany rovnováhy.

„Měsíců mnoho není," oznámil Bill. *„Napočítal jsem jich devět v rovině soustavy, kromě pasáků. Při takové konfiguraci to není překvapivé."* Všechny měsíce ležely za vnějším prstencem.

„V rovině soustavy," pobídla ho Hutch.

„Tak. Ještě je tam desátý. V anomální poloze." Bill jim ho ukázal. Obíhal vertikálně, kolmo k velkému prstenci. Dalo by se říct, že po polární dráze kolem těžiště.

Z centrálního oblaku vybíhaly ven dlouhé úponky. Bill jim přehrál zrychlené záběry, takže mohli sledovat, jak se prodlužují a zatahují, jako by byly živé, natahují se jako chapadla chobotnice k planetám, kterých se nikdy úplně nedotkly.

Vertikální měsíc byl *velký*, měl téměř rozměry Marsu, a vypadalo to, že se někdy ve své historii setkal s tvrdým zacházením. Na jedné straně byl mírně zmáčknutý, jako by ho zasáhlo něco, co bylo skoro stejně velké jako *on*. Z prolákliny se klikatě rozbíhaly trajektorie napětí.

Jinde byl povrch rozervaný štíty a propastmi, pohořími a roklemi. Byl to hodně nerovný pozemek.

Bill oznámil, že jeho oběžná dráha nakonec není dokonale kolmá. Ve skutečnosti byla o několik stupňů vychýlená.

Všechny oběžnice měly vázanou rotaci. Na vertikálním měsíci byla strana s proláklinou odvrácená.

Hutch se nad obrázkem zachmuřila, když Bill vynesl kružnici měsíční dráhy, nahoře i dole několik stupňů nakřivo od poledníkové linie vykreslené uprostřed. „Nenapadlo by mě, že taková oběžná dráha bude stabilní," řekla.

„Taky není," promluvil Tor. Jeho poznámka Hutch překvapila. Jak to mohl vědět?

„Nakonec ho to buď vymrští, nebo přitáhne," pokračoval. Všiml si pohledu, kterým se na něj dívá. „Umělci potřebují znát orbitální mechaniku," řekl s úsměvem, jako by byl sám se sebou velice spokojený. „To je další významný objev. To, na co se díváme, je velká senzace."

George pokrčil rameny. „Je to jenom balvan."

Tor zavrtěl hlavou. „Mohlo by to být něco víc. To uspořádání. Na takovém místě."

„Na jakém místě?" zeptal se George.

„Na místě tak nádherném." Tor se díval někam do dálky. „Mám k tobě otázku, Georgi!"

George vydal hučivý zvuk, jako když vodopád skáče po skalách. „Sem s ní!" řekl.

„Prohlédni si tu soustavu. Spousta oběžnic poletujících v rovině prstenců. Kdybys měl v těchto končinách žít, kde bys chtěl být? Abys měl nejlepší výhled? Co myslíš, kde by si malíř postavil stojan?"

„Na ten vertikální měsíc," vyhrkla Alyx dřív, než se nad tím George mohl vůbec zamyslet.

Tor našel svýma modrýma očima Hutch. Pokaždé, když se na ni poslední dobou podívaly, věděla, že vysílá signál, možná takový, o němž ani on sám nevěděl. „Jde o to, že měsíce nezaujímají takovou oběžnou dráhu přirozeně."

Všichni se na obrázky znovu zadívali. Hutch měla za to, že se nejspíš mýlí. Oběžná dráha byla nepravděpodobná a dočasná, ale *mohla* se vyskytnout. Důkaz měli před sebou.

„Nějaké stopy po stealthových satelitech?" zeptala se Alyx.

„Bill je hledá," odvětila Hutch. „Dá nám vědět. Udělat komplexní průzkum *tady* nějakou dobu potrvá."

„Ty věříš tomu, co říká Tor?" zeptal se jí George.

„Ne," řekla. „Nemyslím, že to tak musí být."

„Podle mě by mohl mít pravdu," pokračoval George. „Takové místo. Vertikální měsíc. Já myslím, že by mohl mít pravdu."

Někdo ho sem umístil. Někdo, kdo chtěl pokoj s výhledem.

„Tak či tak," řekla Hutch, „myslím, že takový, který by obíhal odshora dolů, ještě neviděl nikdo."

„Až mě to svádí k úvahám, jestli není celé tohle uspořádání umělé," navázal George. „Třeba si tak někdo představuje skalku."

Z toho Hutch po zádech přeběhl mráz. Zalétla očima k Torovi, který si zkoumavě prohlížel šálek od kávy. „To by vyžadovalo opravdu hodně techniky," řekla. „Ne, je těžké uvěřit, že tohle všechno není úplně přirozené."

„Škoda," řekla Alyx. „Ráda bych si myslela, že je tu něco, co má takový smysl pro estetiku."

Hutch se nedomnívala, že by se chtěla setkat s někým, kdo vládl silou potřebnou k tomu, aby tohle všechno zorganizoval, ať už by byl mecenášem umění nebo ne.

George poslouchal jen na půl ucha. „Myslím, že bychom se měli chopit Torova návrhu a zaletět se na ten vertikální měsíc podívat," řekl.

Ve vnitřní soustavě to zajiskřilo. Klikatá svítící čára propojila obě soustavy prstenců s centrálním oblakem. Jako řetězy. Jako nějaký zvrácený diamantový náhrdelník.

Hutch strávila den na můstku úkolováním Billa. Pořiď snímky *toho*, gravitační odhady *onoho*, senzorové údaje o seskupeních mraků. Vypusť sondy!

Měla jednu návštěvu za druhou. George jí přišel říct, že odvedla kus pořádné práce. A naznačit, že kdyby náhodou hledala práci, až to všechno skončí, má spoustu přátel a rád zařídí, aby byla dobře zaopatřená.

Napadlo ji, že je to od něj velkorysé, a řekla to nahlas. „Ale nejspíš po návratu odejdu do výslužby," řekla. „Byla jsem připravená odejít, než jsme se vydali na cestu. A po *tomhle*…"

„Jak to můžeš říct, Hutch? Toto je historická výprava!"

Jenom se na něj podívala. Pokýval hlavou a řekl: „Ano, nemám ti to za zlé. Ani já si nejsem jistý, jestli bych to všechno chtěl absolvovat znovu.“

Alyx se na chvíli zastavila, aby jí řekla o svém nápadu využít let *Memphis* k vytvoření muzikálu. „Ale nevím. Dostalo to strašně temné ladění.“ Vypadala upřímně nešťastná. „Bojím se, že by o něco takového moc lidí nestálo.“

Nick byl rozrušený a chtěl mluvit o zážitcích z pohřebnického oboru. Zesnulý nechal přehrát nahrávku, v níž vdovu zahrnul věcmi, které by jí do tváře nikdy neřekl (a zařídil právníka, aby zajistil, že ji Nick nezapomene přehrát). Při obřadu se objevila druhá žena. Poznamenala před truchlícími, že je to tak jedině dobře, protože zesnulý byl stejně jenom virtuálním manželem.

A nakonec Tor.

„Mohl bych tě požádat, abys na chvilku přišla do společenské místnosti?“ zeptal se. Vypadal dobře. Do tváří se mu vrátila barva a opět se usmíval. Ale v očích měl něco znervózňujícího. Nechtěl o svém zážitku mluvit, a obzvlášť ne o Kurtovi.

„Jasně,“ řekla, vstala a zamířila ke dveřím. „Co se děje?“

„Něco pro tebe mám.“

Ostatní už tam byli a evidentně čekali. Tor ji požádal, aby si sedla, a postavil se ke stolu, na němž ležely čtyři tubusy, obaly na malířská plátna.

Hutch se rozhlédla po ostatních, aby zjistila, jestli někdo ví, oč se jedná. Ale ti jen krčili rameny.

„Díky, že jste přišli,“ řekl Tor. „Zachránili jste mě, když to se mnou bylo špatné, a já jsem vám za to chtěl poděkovat.“

Stál a poslouchal poznámky, které při takové příležitosti vyslechne každý. *To není nutné, Tore! Byli jsme rádi, že jsme mohli pomoci. Ty bys pro nás udělal totéž.*

Otevřel jeden tubus a vytáhl z něj kresbu. „Georgi,“ řekl, „tohle je s díky pro tebe.“ Rozmotal ji a podržel ji tak, aby ji mohli vidět všichni. Byl na ní George, hrdinská postava v nákladních vratech *Memphis*, za ním síť, vpředu blížící se koupelna. Nazval ji Georgeovým jménem a v rohu ji signoval a datoval.

A tady byla Alyx, obkročmo na modulu, jak přivazuje lano k přednímu anténnímu držáku a její auru zezadu prosvětluje vzdálené slunce.

A Nick, jak se drží na trupu rozpadající se *Wendy Jayové* a z pravé pěsti mu jasně září laserový hořák.

A nakonec Hutch.

Nebyla si jistá, co může čekat.

Jak vrávorá uvnitř skladiště? Odřezává koupelnu?

Tor obraz rozmotal, a byla to obloha z Ledničky. Nad obzorem plula *Memphis* s rozsvícenými světly. A samotná Hutch, s obličejem a rameny v přízračném podání, rýsující se proti měkkému stříbrnému světlu hvězd a lodě, se poklidně dívala dolů. Byla to *nádherná* Hutch, její atraktivní vize. Nebyla rozhodně obyčejná, ale věděla, že *takový* dojem by neudělala nikdy.

„Tore," řekla, „je to úžasné! Všechny jsou úžasné."

„Takže se ti líbí?"

„Ano. Samozřejmě." A po chvíli: „Díky!"

Když zůstali o několik minut později sami, poznamenal, že je v těchto končinách problémem sehnat růže. „Tohle je místo růží," řekl.

Přitiskla své rty na jeho. „Tore, to je mnohem hezčí než růže."

kapitola 18

Dejte mi místo v Andách, bezpečně daleko od hlučných čtvrtí a rybích trhů, příbuzných, davů a nízko přelétajících letadel, a ráda se tam uchýlím před hloupými požitky tohoto světa.

– Alice Delmarová.
***Život v pomalém pruhu*, 2087**

Hutch uvažovala, že by si kresbu pověsila na můstku, a kdyby na ní nebyla *ona*, nebo kdyby alespoň tolik nevypadala jako nějaké božstvo, byla by to udělala. Ale nakonec si ji dala do své kajuty. A těšila se z ní. Její podoba urazila za krátký čas dlouhou cestu od uličnické postavy ohánějící se pálkou v dresu Phillies k *této* pasti na muže. *Má tě přečtenou, holka,* pomyslela si.

Mezitím se přiblížili ke kuriózní planetární soustavě, které začali v duchu říkat Dvojčata.

Oba obři měli podobnou velikost. Jejich rovníkové průměry činily šedesát pět tisíc a šedesát tři tisíce kilometrů. Ten menší a jasnější se pyšnil pásy stříbrných mračen s modrými a zlatými tóny.

Modrá byla výsledkem metanové kaše a ledových krystalků ve vnější vrstvě atmosféry. Cyklonové bouře, žlutočervené víry se zlatými oky, pluly hlouběji. Byl to klenot mezi planetami.

Po jeho tmavším souputníkovi, vyvedeném v říjnových barvách, byly také roztroušené bouře. Zdály se větší, méně ohraničené, hrozivější než na jeho společníkovi. Jména se vynořila automaticky: soustava budou Blíženci, jasná planeta Kobalt a ta tmavá Podzim.

Každá měla vlastní prstence. Ty, které patřily Kobaltu, byly složitější, protkané pastýřskými měsíci a projevy proplétání. Měly čtyři Cassiniho dělení. Prstence Podzimu byly jasnější, zlaté a páleně

oranžové, jen se dvěma děleními. A pozorovatel mohl těžko odolat tomu, aby ho neuchvátila rovnováha světla a tmy na obou koncích soustavy.

Dělilo je něco málo přes tři miliony kilometrů.

Celou soustavu planet, prstenců a centrálního oblaku ohraničoval obrovský vnější prstenec, který byl silně eliptický, podobně jako atletická dráha kolem fotbalového hřiště. Také měl všechny znaky pravověrných prstencových systémů: Cassiniho dělení, pastýřské měsíce, proplétání. Ale nebyl tak jasně vymezený jako druhé dva. Na rozdíl od ostrého vzezření vnitřních systémů se jevil jako jakási svítící smyčka, která se postupně vytrácí do noci.

Měsíce byly rozryté krátery, zmrzlé, sterilní. Tam žádná atmosféra nebyla. Jejich průměr se pohyboval od šesti tisíc kilometrů u vertikálního měsíce po dvanáct set kilometrů.

Planety, měsíce a velký prstenec se otáčely kolem těžiště, kde se vytvořil oblak a gravitace obou obrů se vyrovnávala. Dvojčata byly jako rychle vystřelené kulky svištící kolem sebe za necelých čtyřiadvacet hodin. Obě planety byly značně zploštělé dostředivými silami a Bill oznámil, že si není jistý, neboť tam nejsou dost dlouho, aby mohl uskutečnit přesnější měření, ale podle předběžných odhadů se zdálo, že se k sobě přibližují. *„Postupně,“* řekl. *„Soustava není stabilní.“*

„Srazí se?“ zeptal se George a už si při té představě mnul ruce.

„Hrozí to.“

„Kdy?“

„Za necelý milion let.“

„Tvoje UI má zvrácený smysl pro humor,“ řekl George Hutch.

Centrální oblak byl osvětlovaný zevnitř soustavným přísunem prachu a částeček nasávaných z prstencových systémů na obou stranách. To byla aktivita, která vyvolávala efekt pokrouceného náhrdelníku. Oba proudy se uvnitř oblaku srážely a explodovaly v pyrotechnickém představení, při němž byly proudy částic vyvrhovány miliony kilometrů do noci, než byly nakonec přitaženy zpátky dolů.

Bill dál ukazoval záběry v reálném čase na různých obrazovkách v řídicím středisku a po celé lodi. Hutch trávila skoro veškerý čas na můstku. Dole byli George a jeho lidé přilepení k obrazovkám.

Přesunuli se dovnitř oběžné dráhy nejkrajnějších měsíců, když Bill ohlásil další neobvyklý prvek. *„Podzim má na rovníku cyklonovou bílou skvrnu.“*

„Bílou skvrnu?“ zeptala se Hutch.

„Bouři. Ale nevypadá jako ostatní bouře.“

„V jakém smyslu?“

„Je užší. Delší. Větry mají pomalejší rychlost. Možná to nějak souvisí s tím, že je na rovníku.“

Dostali zprávu z Výspy, která je informovala, že hlášení kapitánky Hutchinsové o ztrátě *Wendy Jayové* bylo postoupeno Akademii. (Jerry se vyjadřoval trochu přísně, jako by kapitánka Hutchinsová mohla očekávat, že bude povolána na kobereček, svlečena a popravena.) Hutch došla k závěru, že Jerry je další, kdo se může těšit na skvělou byrokratickou kariéru.

Memphis strávila tři dny průzkumem. Byla to mimořádná doba. Prohlédli si to divadlo ze všech možných úhlů. Obloha byla chvílemi plná světla ze zářících planet, měsíců a prstenců. Jindy byla tmavá a klidná, když byli na noční straně planet a jediné osvětlení poskytoval náhrdelník, který slabě zářil na pozadí hvězd.

Bill to všechno promítl ve společenské místnosti na obrazovku přes celou stěnu a oni začali jíst na virtuální verandě, kde před nimi tančila a tryskala světelná show. Nekonečný sled meteorů, které z prstenců vytrhávaly změny gravitace, se řítil oblohou dolů a explodoval v horních atmosférách velkých planet.

Jestli je ve vesmíru místo, které volá po existenci Návrháře, pomyslela si Hutch, *je to tady.*

Do blízkosti vertikálního měsíce dorazili na Štědrý den před polednem.

Bylo to hrozivé místo, planeta o velikosti Marsu. Postrádala však řídkou atmosféru a široké ploché pláně souseda Země. Velké masy pevniny se vyzdvihly a rozevřely obrovské kaňony. Krátery byly všude. Byl to svět ostrých štítů, rozeklaných skalních útvarů,

chaotických kaňonů, útesů, skalisek, plošin a brázd. Kráterů a srázů. Jako ostatní měsíce, i on měl vázanou rotaci a neustále ukazoval oblaku stejnou tvář.

Vertikální měsíc se pohyboval v blízkosti okraje soustavy, 24 miliony kilometrů od těžiště. Při pohledu z něj byla soustava prstenců a obřích planet nakloněná asi o patnáct stupňů, možná na šířku Alyxiny dlaně od palce po natažený malíček.

Jeho dráha skýtala jedinečnou perspektivu. Místo aby se díval *přes* velký prstenec jako ostatní oběžnice, vertikální měsíc se při svém pohybu dostával nad a pod celou soustavu, takže jeho obloha, pokud byl člověk na správné straně, nabízela velkolepou podívanou. Bylo tam všechno, oblak, Dvojčata a troje prstence.

Původně nebral Torovu myšlenku, že by oběžná dráha vertikálního měsíce nemusela být přirozená, nikdo vážně. Když však pluli jeho oblohou a dívali se nahoru, představa, že tento svět sem byl přestěhován, byl sem *umístěn*, nepůsobila tak nepravděpodobně.

Kdybych mohla nějakým světem pohnout, pomyslela si Hutch s pohledem upřeným na dva jehlové štíty na okraji pohoří, *dala bych ho sem.*

Byla na můstku sama, když se před ní zjevil Bill. Laboratorní plášť, který nosil v několika posledních dnech, vyměnil za společenský oblek s vázankou a vypadal, jako by se chystal na večeři k Makepieceovi. *„Hutch,“* promluvil. Oči mu zajiskřily a na rtech se mu mihl uličnický úsměv.

„Co je?“ zeptala se.

„Tam dole je nějaká stavba.“

Děláš si legraci? Zvedla oči k obrazovkám – a skutečně! Zaplavila ji vlna čisté radosti. Usoudila, že se příliš mnoho zdržuje v Georgeově blízkosti.

Z řady horských hřebenů se zvedala rozeklaná hora. Nedaleko vrcholku viděla širokou plošinu. A tam, na té plošině, stál *dům*.

No, *stavba*.

Byl to protáhlý ovál, uprostřed otevřený, který delší stranou kopíroval stěnu útesu. Zahlédla okna, ale byla tmavá. Před vakuem ji nechránil žádný obal, což naznačovalo, že využívá, nebo *využívala*, něco jako Flickingerovo pole. „Registruješ nějakou energii, Bille?“

„Nic.“

„Takže je to prázdné.“

„Řekl bych, že ano.“

Chudák George!

„Upozornil bych na to, že se nachází na rovníku,“ řekl Bill. *„Dokonalé místo pro vyhlídku.“* Ukázal jí to. Podzim byl na jižní obloze, Kobalt na severu. Oblak se vznášel přímo v zenitu.

Plošina byla na stěně ve výšce asi tisíce metrů. Hutch poslala zprávu Georgeovi a sešla do řídícího střediska, aby byla se svými pasažéry, až jim Bill ukáže obrázky.

„Tak co, vážení?“ řekl Tor, když se ovál objevil na obrazovce. *„Co jsem vám říkal?“*

Absolvovali další kolo gratulací. *Nahoru a dolů,* pomyslela si Hutch. *Pořádáme buď oslavy, nebo vzpomínkové obřady.*

George ji odvedl stranou a poděkoval jí. „Jsi úžasná lidská bytost, Hutchinsová!“ Zasmál se.

„Zařídil to Tor,“ řekla. „To jeho napadlo, že vertikální měsíc stojí za bližší obhlídku.“

Tou dobou se *Memphis* dostala do lepšího úhlu a Billovy dalekohledy je zásobily dalšími detaily.

Budova byla jednopatrová. Měla hlavní dveře a spoustu oken. Architektura byla prostá, bez jakéhokoli pokusu o zdobnost, pokud člověk nepočítal poklesy a snížení. „Kdo by chtěl na takovém místě postavit výstřední rezidenci?“ zeptala se Alyx. „Scenérie by ji přebila.“

V otevřené střední části bylo několik lavic. Dům měl kupoli, přesně takovou, jakou by člověk mohl čekat na virginských venkovských domech z jednadvacátého století. Byl postavený z šedého kamene, nepochybně vytěženého z okolních skal. Byl mučivě krásný.

„To je zvláštní,“ promluvil Nick.

„Co myslíš?“ zeptal se George.

„Antény. Nevidím žádné známky přijímače.“

Hutch odeslala Akademii kontaktní zprávu, jak to žádaly předpisy. Bylo jí to proti mysli, neboť věděla, že kopii pošlou Mogambovi na Výspu. A po takové zprávě se Mogambo přižene jako hladový pes.

Byla to škoda, ale nedalo se s tím nic dělat. Zatím na sebe mohla být celkem pyšná. Za desítky let od doby, co lidstvo začalo létat nadsvětelnou rychlostí, vyžadovalo doslova stovky misí, než se podařilo najít planetu, která byla – nebo dosud je – domovem inteligentních tvorů. *Memphis* měla při tomto letu skóre tři ze tří.

Platili za to krví, ale Hutch čekala, že až se vrátí domů, přiletí prezidentka osobně na Kolo, aby si s Georgem potřásla rukou.

Od začátku nebylo pochyb, že místo je prázdné.

Na stěně byly dva velké talíře. Solární kolektory, přestože nebyly namířené na slunce. Nebyly namířené vlastně nikam. Byly natočené do různých směrů, jeden ven k velkému prstenci, druhý *dolů* do kaňonu. Nefunkční.

V prostoru uprostřed oválu bylo kdysi nádvoří. Hutch se dívala na obrázky, prohlížela si lavičky a všimla si chodníku. A pod kupolí byla podlaha otevřená.

„*Podívejte!*“ řekla Alyx. „*Nalevo!*“

Mimo budovu, na plošině.

„*Zvětši to, Bille!*“ řekla Hutch. „*Levou stranu.*“

Bylo to *kosmické plavidlo*. Pravděpodobně. Bylo těžké tvrdit to s jistotou. Stejně tak to mohla být sýpka s okny.

„Proč by tady nechali loď?“ podivil se George.

Hutch nevěděla, ale napadlo ji, že třeba obyvatelé ve skutečnosti neodletěli.

Sýpka, loď nebo modul se leskla v nejistém světle té neskutečné oblohy.

„Budeme chtít letět dolů a podívat se tam,“ řekl George.

„*Pochopitelně.*“ To byl Tor. Už ho viděla, jak vytahuje malířský stojan.

„Kdo se chce zúčastnit?“

Alyx nepřekvapilo, když Hutch vyzvala k opatrnosti a připomněla jim, že se už dopustili ukvapených závěrů, a lidi to stálo život.

„Ale tohle místo je určitě prázdné," prohlásil George. „Tam dole je absolutní vakuum."

Proti tomu se dalo těžko něco namítat. Nick poukázal na to, že je to jako měsíční základna u Bezpečného Přístavu. Tam žádné nebezpečí nehrozilo. Bylo to naprosto bezpečné.

Alyx si to myslela taky. Měla Hutch ráda, ale připadala jí maličko upjatá. Příliš opatrná. Vůbec ne ten temperamentní typ, jaký by v pilotním křesle nadsvětelné lodi očekávala. S těmi anděly měla pravdu, ale tohle byla určitě jiná situace. Přesto…

Debatovali o tom několik hodin. Od samotného začátku se neřešilo, *jestli* poletí, ale spíš *kdo* by měl letět. George a Hutch, aby se přesvědčili, že je všechno v pořádku? George, Nick a Tor, protože v nebezpečí bylo nejlepší, když jako první šli muži? Alyx navrhla sebe a Hutch, protože ženy jsou bystřejší.

Muži se rozesmáli, protože si mysleli, že žertuje.

Nakonec, když už bylo jasné, že chtějí letět všichni, Hutch ustoupila. Všichni se nahrnuli dolů do modulu a připnuli si e-pouzdra. Alyx byla příjemná ta vlna energie, kterou kolem sebe pocítila, když Flickingerovo pole aktivovala. Bylo teplé, čisté a obepínalo ji jako měkké spodní prádlo.

Zatímco čekali, až tlak vzduchu mimo modul klesne na nulu, Hutch stanovila pravidla. Nikdo se neměl sám vzdalovat. Ničeho se nedotýkejte, dokud do toho nejdřív nestrčíte hůlkou. Nezapomínejte na to, že gravitace je jiná. Je slabá, ale když se z té hory zřítíte, budete stejně mrtví. „A myslete na to, prosím," dodala, „že všechno, co tam je, má obrovskou hodnotu. Snažte se nic nepřemisťovat. A nic nerozbít."

Nick si povzdechl a popřál všem veselé Vánoce.

Hutch k němu obrátila pronikavý modrý pohled. „Já vím, jak to všechno zní, Nicku. Ale opravdu nechci ztratit nikoho dalšího." Světla na ovládacím panelu zezelenala. „Dobrá, Bille," instruovala UI. „Odstartuj, jak chceš ty."

Stroj se otočil, vrata se otevřela a modul vyklouzl do noci.

Hutch udělala jeden oblet. Alyx zatím sledovala ubíhající terén. Povrch nebyl tmavý, jak předpokládala. Bylo to spíš takové zatuchlé položero jako vnitřek kostela při západu slunce, osvětlený pouze

plochami z chrámových oken. Bylo to zlověstné, krásné, mystické a tiché, a Alyx přemýšlela, jak by se tato podstata dala vyjádřit osvětlením a choreografií.

„To bys nedokázala," řekl Nick a Alyx si uvědomila, že své myšlenky zřejmě vyslovila nahlas. „Na to potřebuješ holotank."

Jenže to by taky nešlo, protože v holotanku člověk *věděl*, že tam je, a dokud si to uvědomoval, věděl že sedí v teple a bezpečí, a že ty obrazy jsou jen obrazy a nic víc; účinek nebyl úplně stoprocentní. Obecenstvo muselo *zapomenout*, kde je. Muselo věřit, že tohle je *opravdová* skála. Ty dvě koule, strašidelný oblak a prstence, ty úchvatné prstence, musely být *opravdové*. Nikdy na obloze neviděla tolik světla, ale dolů do krajiny nepronikalo. Pouze vrhalo stíny, byly to však božské stíny, a pokud byl člověk tady venku, když nad nimi opravdu přelétal, věděl to.

Ne. Simulace by nestačila. Podívala se na Tora a ten se na ni usmál. *On* tomu rozuměl. Bylo třeba to vyjádřit.

Bylo třeba to zachytit a oživit pro obecenstvo takovým způsobem, jakým to mohla udělat jedině divadelní společnost.

Zahlédla dole mezi skalami chomáček dýmu, jako by tam někdo měl rozdělaný oheň, a ukázala ho Nickovi. „Optický klam?" podivila se.

„Možná. Nebo třeba sopečná aktivita. Třeba je starý Vertikál geologicky živý."

Opřela se v křesle, nechala se obklopit vibracemi motorů a představila si tanečníky vystupující pod Dvojčaty. Zároveň začala dávat dohromady hudbu.

Hutch oznámila, že zahajují sestup. Alyx znovu vyhlédla ven a pokusila se najít dům, ovál s nádvořím a kupolí, ale viděla pouze zmučenou krajinu a tu strašidelnou záři.

Ale klesali. Křeslo pod ní padalo, popruhy jí tlačily na ramena a nohy, přidržovaly ji. Pak zaslechla, jak George řekl: *„Tady je,"* ale pořád ho neviděla, musel být vepředu, před čelním sklem.

Za oknem se objevila mohutná skalní stěna, šedivá, rozeklaná, pochmurná, pomalu ubíhající nahoru. Byla tak blízko, že mohla skoro natáhnout ruku a dotknout se jí, kdyby dokázala prostrčit ruku oknem. Chtěla říct Hutch, aby dávala pozor, ale věděla, jak by to asi

přijala, takže mlčela, ale nedokázala potlačit úsměv, když tu osudovou větu vyslovil George.

„Dávej pozor!“ řekl. „Jsme dost blízko.“

Hutch ho příkrým hlasem ujistila, že všechno je v pořádku. George ztuhl, otočil se a podíval se ven na útes. Potom dělal, že se v křesle choulí a zakrývá se rukou přitaženou k hlavě.

Hutch se rozesmála, ale Alyx zadržovala dech, držela se opěrek svého křesla a pevně je tiskla. Pohyb skal vzhůru se zpomalil a téměř se zastavil. Pak ucítila zaskřípění přistávacích podpěr. Hutch je ještě krátce udržela ve vzduchu (dalo se to tak říct, když kolem bylo vakuum?), a pak postupně přenesla váhu na stroj, nechala jej dosednout postupně. Pravděpodobně se chtěla ujistit, že je plošina unese, než se jí svěří. Pak byli dole a hukot motorů se změnil, ztišil se a umlkl.

Uvolnila své pásy a vstala, aby se mohla podívat přes čelní okno ven. A skutečně tam byl! Seděl venku jako součást té podívané a vypadal jako opuštěná bruslařská dráha, možná vlakové nádraží nebo zadní trakt nákupního střediska.

Místo, kam chodí Bůh, když si potřebuje odpočinout.

Přepnuli dýchání na své vzduchové láhve a Alyx vyhlédla ven pravou stranou. To, na čem přistáli, vůbec neviděla. Místo toho se dívala do propasti hluboké stovky metrů, kde všechno tmavlo a Alyx nedohlédla na dno.

Hutch stála u přechodové komory a dávala pozor, aby při vystupování nikdo nezakopl. „Nepřibližujte se k té *hraně,*“ říkala každému z nich, když slezl po krátkém žebříku a vzdálil se po holé zemi. Krátké a silné křídlo přistávacího modulu dělila od skalní stěny jen délka prstu. Alyx se podívala *nahoru* a zatajila dech. Stěna útesu se zvedala, kam až dohlédla, možná několik kilometrů, možná deset. Vypadalo to jako Kilimandžáro, pouze s tím rozdílem, že tam nebyl sníh, pouze hladká šedá skála táhnoucí se do nekonečna vzhůru.

A ta obloha, můj ty Bože, ta obloha! Z jedné strany Podzim, ze druhé Kobalt, každý se svou rodinou prstenců, a ten velký oblak mezi nimi jako čínský lampion. A tmou se klenul jako mlhavá dálnice okraj velkého prstence.

Zírala na to několik minut. Všichni na to zírali A pak konečně začali znovu mluvit. Alyx obešla modul dopředu a postoupila za Nicka. Na oblohu se dívala dál, a tak do něj narazila, když se bez varování zastavil. Prohlížel si ten druhý stroj, který předtím viděli na obrazovkách *Memphis*, z dálky bezpečný, všední a obyčejný. Ale zblízka byl šedivý, černý a *jiný*. V jeho křivkách, v tom, jak se trup stáčel do sebe, bylo něco, co jako by vpíjelo světlo, kterým se jejich svítilny zavrtávaly do řady tmavých oken, co naznačovalo výrobce, kterého by nepoznali.

Byl pokrytý vrstvou prachu; střecha, trup i křídla. Zdálo se, že tam stojí dlouho. Vypadal jako součást krajiny, stejně pevná a trvalá jako skalní stěna. Křídla měl širší a oblejší než jejich přistávací modul.

Nick pořídil několik snímků a Hutch zvědavě vzhlédla k průlezu. Alyx si všimla, že Tor poměřuje úhly a vytušila, že zanedlouho se tam postaví a začne nové plátno. Ona sama si jej představila jako rekvizitu a zkusila si představit písně, které by se o tomto setkání s první lodí jiné civilizace daly napsat. Hlavou jí už běžela jedna melodie. Byla to čistá záře hvězd. Nebyla ideálním skladatelem a litovala, že tam s ní není Ben Halver, aby to viděl, nebo Amy Bissellová. Na tom nemohla nic změnit, ale mohla sáhnout po druhé nejlepší variantě, sednout si s nimi a popsat jim, jaké to bylo.

Stroj měl žebřík. Mohutné velké příčky, silné jako Georgeovo předloktí, rozmístěné příliš daleko od sebe, než aby to pro člověka bylo pohodlné.

„Jsi moc blízko u kraje," řekl někomu Nick. „Vrať se."

„Jak dlouho to tady je, co myslíš?" zeptala se Hutch.

Alyx pokrčila rameny. Jak by to mohla vědět? Na místě, kde nebyla znatelná atmosféra, se na lodi nasbíralo hodně prachu. Několik let? *Tisíc* let?

Nikdo nemluvil. Nick, který stál u žebříku, opatrně natáhl ruku a *dotkl* se ho, čímž stvořil kus historie. Viděla, jak Tor sebral kus uvolněné skály, dokonce jej vytáhl ze stěny, a hodil ho přes okraj. Tor měl v sobě ještě pořád hodně z malého kluka. Hutch a George tam jenom stáli a hleděli nahoru na ta okna, která se dívala daleko za ně všechny, rozhlížela se po skalnaté krajině, sledovala Podzim,

zarámovaný z jedné strany horou ve tvaru sedla a ze druhé tenkým a protáhlým štítem, který vypadal, že by se mohl ulomit.

Dům měl okna v obou poschodích, jedno zakulacené tak, že vypadalo jako oko. Podél přední části se táhla terasa obíhající podpěry a výstupky. Kupole, která se nad ní tyčila, se z tohoto úhlu jevila větší, než jak vypadala na palubních záběrech. A v přízemí, přímo před sebou, Hutch spatřila hlavní dveře. Byly to *velké hlavní* dveře.

Byly průhledné. Alespoň dřív, pomyslela si Alyx. Teď je pokrývala silná vrstva prachu. Ale když jej otřela bříškem dlaně a posvítila na ně, světlo proniklo dovnitř. Uviděla křesla. A stoly a lavice. A obrázky na stěnách. A knihy!

„Já tomu nevěřím," řekl George. „To je neskutečné!" Přitiskl obličej ke sklu.

Přitlačila na dveře, ale George nechtěl dopustit, aby riskoval někdo jiný než on, proto ji zlehka odstrčil a ujal se vedení.

Alyx napadlo, že vypadají jako skupinka na nedělním výletě do přírody. George měl na sobě staré džíny, tričko s nápisem *Michiganská univerzita*, bílé tenisky a pomačkaný klobouk, který možná letěl na škole před nějakými čtyřiceti lety.

Nick měl loveckou košili se spoustou kapes (i když se do žádné z nich nemohl dostat, protože byly uvnitř energetického pole) a maskovací kalhoty. Tor měl modré sako, které mělo na levé náprsence našitý policejní odznak a na zádech nápis *Policie Los Angeles*. Když se ho zeptala, kde k němu přišel, vysvětlil jí, že jeho bratr dělal detektiva na oddělení vražd.

Alyx si zakládala na tom, že se umí obléknout pro každou příležitost, ale tato, která byla přece jen výjimečná, ji zaskočila. Nakonec zvolila bílou halenku, u krku volnou, zelené kalhoty a bílé tenisky. Tenisky k tomu moc nešly, ale zase byly dobré pro lezení po skalách a štěrku. Jako připomenutí Vánoc přidala červenozelenou stuhu.

Pouze Hutch, která měla na sobě kombinézu *Memphis*, jako by do všeobecné sváteční atmosféry nezapadala.

Podobně jako kosmická loď a hlavní dveře, byly také stěny a okna domu pohřbené silnou vrstvou prachu, který se snášel z vrcholku hory či z prstenců, nebo jej vyvrhovaly erupce. Kdo to mohl vědět?

George přede dveřmi zaváhal a začal hledat něco, čím by se daly otevřít.

„Možná bychom měli nejdřív zaklepat," navrhl Nick.

Alyx odstoupila a namířila svou svítilnu na horní okna. Nebyla si jistá, ale zdálo se jí, že jsou přes ně zatažené závěsy. A na terase uviděla *křeslo*.

Na lidské rozměry bylo *velké*, bylo to něco, do čeho by zapadl dokonce i mohutný George. Ale proporce mělo správné. Vypadalo jako křeslo pro odpočinek vyrobené z něčeho, co mohlo být nastavovaný rákos. Něco jako ratan. Bylo tmavě zelené, skoro až černé.

„Působí tu útulně," poznamenal Tor.

Byla to pravda. A o to víc to působilo mimozemsky.

Motali se kolem předních dveří a George zatím hledal cestu dovnitř. Nakonec přistoupil na Nickův návrh a zaklepal. Ze zrnitého povrchu opadal prach a pomalu se snesl na zem.

Byl to zvláštní pocit, stát tam, jako by skutečně věřili, že by ke dveřím mohl někdo – nebo *něco* – přijít. Ahoj, byli jsme tady blízko, tak jsem si řekli, že se zastavíme. Jak se máte?

George znovu zaklepal, tentokrát se širokým úsměvem. Když se nic nestalo, opřel se o dveře a zatlačil.

Nick se otočil k Hutch. „Nemáš laser?"

„To jenom v krajním případě," řekla.

Tor postoupil dopředu, aby pomohl. Zatáhli. Zatlačili.

„Nejspíš budou elektronické," řekla Hutch. „Někde by tu měl být senzor."

„To znamená, že potřebují energii," usoudil Nick.

„Správně."

„Co horní patro?" zeptal se Tor.

„Možné to je."

Bylo to vysoko. V lidské budově by to bylo skoro druhé patro. Tor několik kroků couvl, zapřel se a vyskočil. Ve slabé gravitaci se

vznesl. Ano! blesklo hlavou Alyx. *To bude v show vypadat skvěle, se zesílenou hudbou a vířením bubnů. Úžasný materiál.*

Kolem okraje terasy bylo zábradlí. Tor se ho na dolním konci chytil, nemotorně se zhoupl sem a tam a pak se vytáhl nahoru. Moc elegantní to nebylo. V show to udělají úplně jinak. Ale o chvíli později ohlásil, že našel otevřené okno.

Zmizel uvnitř, za doprovodu spousty rad, aby byl opatrný, nic nerozbil a dával pozor, kam šlape. Alyx odpočítávala čas a představovala si všechny strašlivé věci, které by se mu mohly přihodit, i kdyby uvnitř nečíhala žádná odporná *obluda*, žádný anděl, žádné krvežíznivé *cosi*, co tady čeká na přílet prvních lidí, aby si jednoho mohlo dát k obědu. Schodiště mohlo být uvolněné, prkna v podlaze mohla být po bůhví kolika letech trouchnivá. Dům se na něj mohl zřítit. Anebo se mohlo stát, že navzdory jejich domněnkám je v domě pořád energie a ze stropu tam visí něco, čeho si v rozrušení nevšimne. Nebo tam dokonce mohlo být nějaké zařízení proti vloupání. Něco, co ho začne po domě pronásledovat.

„Čemu se směješ?“ zeptala se jí Hutch.

„Jen mě tak napadlo, proč by si tady někdo musel dělat starosti se zloději?“

Uviděla, jak světlo Torovy lampy schází po schodišti. Zakrátko byl u dveří.

„*Špatný,*“ řekl. *„Nemůžu to otevřít ani z této strany.*“

„S těmi zloději máš pravdu,“ řekla Hutch, která obcházela kolem přední strany a zkoušela okna. Našla jedno, které bylo určitě volné, několik chvil s ním zápasila, potom je vytáhla a postavila vedle sebe na zem.

Jeden po druhém prolezli do *obývacího pokoje*. Byly tam polstrované židle a servírovací stolky vyrobené z něčeho, co vypadalo jako dřevo, a pravděpodobně to dřevo *bylo*. A pohovka, závěsy, a police plné knih! Všechno bylo v měřítku zhruba o polovinu větším, než na jaké byla Alyx zvyklá.

Za pohovkou visel na stěně velký zarámovaný obraz, ale neviděla, co na něm je. Tor si sundal vestu a setřel jí prach. Dalo se to obtížně rozeznat, ale vypadalo to jako krajina. „Bude to potřebovat zvýraznit,“ řekl Nick a usmál se tomu zdrženlivému vyjádření.

„To asi není dobrý nápad," varovala ho Hutch.

„Budu opatrný," řekl.

Byla to opravdu *velká* místnost, stěny daleko od sebe a strop poměrně vysoko. Podívala se nahoru k policím. A přes místnost na závěsy. Bylo tam dokonce něco, co vypadalo jako psací stůl. Stěny byly obložené odpornou šedožlutou, avšak Alyx měla za to, že spíš než špatným vkusem obyvatel to bylo lety, jež podrobila útoku barevnou škálu, kterou používali. Tor se metodicky snažil otřít další obrázky. Na jednom se jí podařilo rozeznat vodopád, ale nic víc, a ani to nebylo jisté. Nechala ho pokračovat a sama se dotkla konečky prstů jednoho závěsu, velice opatrně, myslela si, ale stejně uviděla, jak se rozpadl a změnil se v prach.

„*Tady* jeden je," ozval se Tor. Našel obrázek, který nebyl úplně vybledlý. Ale možná být měl. Byl to portrét něčeho, co bylo v hrubých rysech humanoidní, na hlavě to mělo kápi a dívalo se to přímo z obrázku s úsměvem aligátora a zlýma očima, které přes zjevné stáří díla uchovaly osobnost zobrazeného.

„Autoportrét," zavtipkoval stísněně Nick. Alyx se zachvěla a řekla si, že postavu dělá tak démonickou stav portrétu. Chyběla jí jen kosa.

Zdálo se skutečně nepravděpodobné, že by na obraze v obývacím pokoji – což tohle zřejmě bylo – bylo něco jiného než jeden z obyvatel. Všichni se kolem něj shromáždili a Alyx se pak přistihla, že se snaží držet se blízko ostatních.

To, co je ohromilo, byly *knihy*. Silné zaprášené svazky, většinou srovnané na policích, některé položené na stolech. Vazby byly ztuhlé stářím, ale kdysi možná byly měkké a ohebné. Jedna kniha ležela rozevřená.

„Úžasné!" řekla Hutch.

Byli ve vzduchoprázdnu, takže věci jako knihy mohly pravděpodobně vydržet nekonečně dlouho, pokud papír neobsahoval vlastní kyseliny. Přesto si zachovali od otevřeného svazku uctivý odstup a ze strachu, že by se rozdrobil, si dávali pozor, aby se ho nedotkli. Na otevřených stránkách ležela silná vrstva prachu. Hutch se ji pokusila smést rukou, ale bylo to marné. Alyx nepředpokládala, že si to, co na těch stránkách je, ještě někdo někdy přečte.

Místy rozeznala klikyhák, řádek tištěného textu. A byla tam dokonce poznámka, zřejmě vepsaná rukou. (Nebo spárem, chapadlem či bůhvíčím.) Byla v polovině levé stránky a tvořilo ji několik znaků, možná několik slov. *Tenhle chlap je toho plnej,* přetlumočila si Alyx doslovně. *Vůbec neví, o čem mluví.*

Hutch pořídila snímky a pak se pokusila otočit na další stránku. Ale kniha byla jako kus skály. „Jsou přimrzlé k sobě," řekla.

Tor sáhl pro knihu na jedné z polic. Nešlo to. Nepohnula se.

Ve svícnech byly svíčky. Nick našel na jednom stolku ovládací panel a otevřel jej. Šlo to jen částečně, ale pod ním bylo několik tlačítek a nějaký měřič. Podíval se na Alyx a pokrčil rameny. Audiosoustava? Klimatizace? Otevírání oken?

Alyx se přistihla, že se dívá nahoru na schodiště, které použil Tor. Další schody klesaly do nižšího podlaží.

Všechno bylo strašidelně povědomé. Skoro to mohlo být doupě jejího strýce ve Wichita Falls, nebýt toho, že místnost a nábytek byly příliš rozměrné. A samozřejmě toho, že všechno bylo zmrzlé. Zatlačila na opěradlo jednoho křesla. Působilo docela pevně, až byla v pokušení vlézt si na ně, vyzkoušet je, ale bylo příliš zaprášené. Došla k závěru, že až budou dělat tu show, budou muset prach vynechat.

Koberec ztratil veškerou barvu a texturu, kterou snad kdysi měl. Byl teď tvrdý, zmrzlý, tuhý jako vousy. Kousky se jim lámaly pod nohama.

Po nábytku byly roztroušeny podušky a polštářky, a přes jedno křeslo byla nedbale přehozená přikrývka. Ale všechno bylo jako kámen.

Přední stěna by v lepších časech skýtala velkolepý výhled. Samotné dveře na levé straně stěny byly průhledné. Měly postranní okna. Středu stěny dominovalo velké okno a další dlouhé okno bylo na druhém konci napravo. Místnost byla evidentně navržená tak, aby využívala divadlo na obloze. Alyx se znovu podívala na podobiznu na portrétu a přes děsivý vzhled ji napadlo, jestli by s vyobrazeným tvorem nenašla nějaké oblasti společného zájmu. Potom si vzpomněla na anděly.

Křesla byla natočená k sobě, a jak by se dalo čekat, orientovaná tak, aby ti, kteří se do nich usadí, mohli využívat výhled. Látka byla tvrdá, zmrzlá, zdobená motivem vycházejícího (nebo zapadajícího) slunce.

V jiných deskách stolků a ve skříních našli ukryté další elektronické ovladače. Ale neexistoval žádný jednoduchý způsob, jak určit jejich účel.

Alyx napadlo, jestli by někde nemohly být počítačové záznamy, třeba zápisník nebo deník. Když se o té možnosti zmínila Nickovi, zavrtěl hlavou. „Jestli si obyvatelé vedli nějaké záznamy, budeme muset doufat, že to dělali perem a inkoustem."

„Proč?" zeptala se.

„Vydrží delší dobu."

V místnosti chyběl jenom krb.

Rozdělili se. Všichni mluvili tiše, šeptali, jako by byli v nějaké svatyni. Alyx prošla několika místnostmi a našla další dvě knihy, které zůstaly otevřené. Podívala se na vrstvy prachu na stránkách, povzdechla si a šla dál. „Muselo to tady být hezké," řekla. „Dokud systémy fungovaly."

Hutch přikývla. „Vypravujeme se hledat mimozemšťany, ale vypadá to, že se na nás dívá vlastní obličej."

George byl nadšený. „Nepřiletěli jsme sem včas, abychom si s nimi mohli promluvit," řekl, „ale udělali jsme to druhé nejlepší." Opatrně zvedl ruku a *dotkl* se tlusté barevné knihy, která se převrátila. Pokusil se ji zvednout, ale nechtěla se pustit, tak se spokojil s tím, že přitiskl ukazováček na hřbet a přejel jím po celé délce obálky. „Máme tu ideální vánoční dárek."

Nick přikývl. „Jen co přijdeme na to, jak je rozmrazit. Myslíš, že bychom to mohli udělat a nezničit je přitom, Georgi?" Otázka byla přinejmenším částečně adresována Hutch, která stála stranou.

„Jsem si jistá, že to nakonec zvládnou," řekla Hutch, „i když jsem se s takovým případem ještě nesetkala."

„Zřejmě si nemyslíš, že bychom to mohli zkusit *my*, že? Třeba vzít jich jenom pár do *Memphis* a nechat je chvíli při pokojové teplotě?"

„To není dobrý nápad, Nicku.“

„Proč?“

„Protože lidé, kteří sem přijdou po nás, budou chtít zjistit, kdo byli ti obyvatelé, jak dlouho tady byli, odkud přišli. Budou potřebovat všechny důkazy, které budou schopní shromáždit. Zkus se na tohle místo dívat jako na dějiště vraždy. Momentálně ničíme otisky prstů.“

„Ale je těžké si představit, jakou škodu bychom mohli napáchat.“

„Nicku,“ řekl George, „nech to být!“

„Dělejte to, co bychom dělat měli,“ řekla Hutch, „a zachováme, co se zachovat *dá*.“ Rozhlédla se po řadách knih. „Dříve nebo později to někdo zachrání. A možná přeloží a zasadí do nějakého kontextu. Budeš k tomu mít takový přístup, jaký budeš chtít. Na druhé straně…“

„Dobrá,“ řekl. „Ale příčí se mi čekat roky, abych zjistil, co to tady je. A roky to trvat bude.“

„Co tedy s těmi knihami uděláme?“ zeptal se Tor.

„Necháme je tak, jak jsou. Tomu, kdo přijde po nás.“

Místo se zdálo poměrně bezpečné, takže Hutch ani George neprotestovali, když se rozešli do odlehlejších částí budovy. Hlavně buďte opatrní! Nic nerozbijte! Ve srovnání s širou pustinou venku z toho místa vyzařovalo teplo. Alyx to připadalo jako domov, jako kaple, jako teplé útočiště, jaké člověk pozná jenom v dětství. Možná to bylo tím, že větší měřítko, velké pohovky a stoly, police plné knih, vyvolávaly dávno zapomenuté vzpomínky. Znovu se cítila jako malá holčička.

Bylo to příhodné místo pro strávení Vánoc.

Chodba do zadní části domu ústila do jídelny. Stůl a židle byly ve stejném měřítku jako ostatní nábytek. Stůl byl vyřezávaný. Boční panely zdobily listy, vegetace a plody.

Tor otevřel skříň, která byla zarovnaná talíři o velikosti servírovacích mís. Vidličky byly velké tak, že by se s nimi dal skolit volek. Byly tam poháry, misky a nože. „Všechno očištěné a uklizené,“ poznamenal.

Alyx se rozhlédla po velké spižírně. „Jako by věděli, že se už nevrátí.“

„Nebo si potrpěli na pořádek.“

Vzadu bylo další schodiště, které vedlo dolů. Tor tam posvítil. „Jídlo se nosilo odsud.“

„Je tam ještě nějaké?“ zeptala se Alyx.

„Uložené. Ale vypadá trochu vysušeně.“

„Ani se nedivím.“

Pokoje k přespání byly v patře. Alyx a Hutch vyšly nahoru, obešly podestu a vstoupily do místnosti na východní straně. Zadržely dech. Uprostřed pokoje stála *velká* postel. *Velká* postel. Dostatečná pro osm lidí. Byla ustlaná, polštáře natřesené, přikrývka pečlivě přetažená přes prostěradlo. Byla zaprášená a zhnědlá stářím. Postel vypadala ne právě zborcená, ale složená do sebe. Po obou stranách stály u hlavy police. Na každé polici byla lampa. Bylo tam také několik knih, zápisník a psací potřeba. *Pero*.

Po obvodu pokoje Hutch viděla skříňky, psací stůl, několik stolků. Další dveře vedly do koupelny. Tam našla největší skříňovou komoru, jakou kdy viděla. Ale viselo v ní jen pár cárů.

Hutch se dívala, ale nedotýkala se. Alyx rozeznala dlouhé šaty a kamaše. *Dvě různé velikosti*, pomyslela si.

„Správný počet končetin,“ poznamenala Hutch.

Byl tam ještě jeden pokoj a další skříň se zbytky šatstva.

„Myslím, že jednu otázku jsme vyřešili,“ řekla Alyx.

„Kterou?“

„Že tu byli *dva*.“

Jeden velký a jeden malý. Jeden muž, jedna žena. Alyx měla dobrou fantazii a dovedla si představit, jak šaty vypadaly v lepších časech, róby řekněme červené a zlaté, a kamaše v letní zelené.

Našli také několik párů bot. Vypadaly spíš jako mokasíny. Velikost přes třicet, pomyslela si Hutch. A několik pokrývek hlavy. Samozřejmě nebyly v příliš dobrém stavu, ale dalo se poznat, co to bylo. Jedna vypadala jako čapka, kterou mohl nosit Robin Hood. Dokonce měla místo, kam se dalo zasunout péro.

Alyx napůl čekala, že v horním patře najdou ostatky. Pořád jí vrtal hlavou ten přistávací modul, který venku čekal na někoho, kdo

nikdy nepřišel. „Já myslím, že tady někde budou, Hutch," řekla. „Možná nahoře v kupoli." Ale když vystoupali po točitém schodišti nahoru do nejvyššího místa domu, byla tam jen další místnost, něco na způsob pracovny s okny ze všech stran, křesly, která vypadala měkce, ale byla tvrdá jako skála, s obrazovkou a dalšími knihami.

Dole našli další skříně a oblečení.

Z vysílačky se ozval Georgeův hlas. *„Hutch, budeme tady chtít na nějakou dobu zřídit základnu. Je to proveditelné? Můžeme to nějakým způsobem udělat?"*

„Jasně," řekla. „Za předpokladu, že ti nevadí působit z modulu."

„Možná mám lepší nápad," ozval se Tor. *„Kapesní stan je někde ve skladišti. Kdybys doplnila vzduchové zásobníky a dobila ho, mohli bychom ho nastěhovat sem. Postavit ho na nádvoří."*

„To by šlo," řekla Hutch.

„Hej!" Nickův hlas. *„Tohle je zvláštní…"*

„Kde jsi, Nicku?" zeptal se George.

„Po schodech pod zadní místností. Podívejte se na to!"

Alyx tam nechala Hutch, rychle se vrátila z kupole do přízemí, přešla do zadní části domu a podruhé za noc narazila do Nicka. Stál hned za dveřmi.

Místnost byla naprosto prázdná. Žádné stoly, žádné židle, žádné závěsy, žádné obrázky na stěnách. Byla tam další obrovská skříňová komora, ale nic v ní neviselo. Tor a George stáli hned za ní. A krátce nato dorazila Hutch. Všichni u dveří zaváhali, než vešli.

Nick dál přejížděl svou svítilnou po holých zdech. Některá místa byla odbarvená. „Obrázky tady *byly*," řekl. „V nějakou dobu."

Alyx si představila, kde by stál nábytek. Pohovka u stěny, křeslo tam. Možná psací stůl. Vypadalo to, jako by to byla nějaká dílna. Na zadní stěně viselo několik polic.

„Víte, co mi to připomíná?" zeptal se Nick. „Tu prázdnou místnost na měsíční základně."

kapitola 19

Odlehlá místa konejší duši a podněcují tvůrčí iniciativu.

– James Pickering.
***Útočiště před zvukem*, 2081**

Hroby našel Nick.

Možná to bylo vyložené štěstí, možná to bylo tím, že všechno v domě bylo uklizené tak, jak to lidé dělají, když odjíždějí z města, až na to, že to vypadalo, jako by nikdo neodjel, protože přistávací modul byl pořád dole na plošině. Nebo možná to byly instinkty majitele pohřebního ústavu. Nádvoří s kusem země, s půdou, v níž, jak se domníval, kdysi rostly rostliny, by bylo jediným dostupným místem pro pohřeb.

Jenže kdo obřad vykonal?

Usmál se, když si představil kosmického majitele pohřebního ústavu, ne nepodobného sobě, ale s lepšími možnostmi. Možná zprostředkovával truchlícím příbuzným a přátelům v jiné části oblohy ujištění, že všechno je v pořádku. Že byly vykonány náležité pocty.

Byla to poklona. Poslední vyjádření úcty. Cítil to v duši, *věděl*, že to tak je.

Tyto bytosti, ať to byl kdokoli nebo cokoli, své hroby neoznačovaly. To bylo zvláštní, ale kdo mohl říct, čím se řídí podivnost v kulturních zvycích někoho jiného?

Záhonek na nádvoří měřil asi dvacet krát dvacet metrů a byl obehnán cihlovým chodníkem. *Cihlovým*. Uvažoval, co to bylo za bytost, že z úcty ke svému původu tahala cihly přes mezihvězdné vzdálenosti.

Byly tam dvě abnormálně velké šedé lavičky, z nichž jedna se částečně zbortila. Stál na chodníku mezi nimi a díval se na rozrušenou zemi. *Tam*, u lampy, která samozřejmě nefungovala.

„Nedávné," řekl Georgeovi.

„Co to znamená?"

„Abych byl upřímný, nerad bych tu tipoval, protože to není jako doma, kde ke změnám dochází dosti rychle…"

„Co to znamená?" zeptal se znovu George.

„Kdybychom byli doma, řekl bych několik posledních dní."

George si klekl a zadíval se na zeminu. Byla čerstvě narušená.

Nebylo o tom pochyb. Hrst nabral, rozemnul ji mezi prsty a vzhlédl k nebi. „Jsou pohřbení společně?" zeptal se.

„Nevím. Možné to je."

Dům byl neobydlený *roky*. Pravděpodobně desítky let. To mohli poznat podle silné vrstvy prachu, která ležela všude.

George se vydal hledat Hutch. Když se o chvíli později vrátili, stačil se už rozčílit. „Myslím, že *Memphis* nemá ve skříni s výstrojí rýč," říkala Hutch, „ale i kdyby, neměli bychom je vykopávat."

„A proč ne? Nedělají snad právě to archeologové?"

„My nejsme archeologové, Georgi. A to je důvod, proč ne. Potřebujeme lidi, kteří vědí, co dělají."

Podíval se na Nicka, který dělal, že si prohlíží kupoli. Hezký sloh. „Znáš jinou možnost?"

„Jistě," odpověděla. „Můžeme říct Billovi, ať se podívá svými senzory. Z toho se dozvíme, co tam dole je. Nebudete mít možnost vykopat ty kosti, ale zachováte lokalitu a Akademie vám za to poděkuje."

„Tak dobrá," řekl. „Udělej to."

Nick se díval, jak odesílá instrukce zpátky na *Memphis*. Byla pod obzorem, takže museli počkat. Hutch se vrátila dovnitř, ale Nick a George zůstali v blízkosti hrobu. George neustále mluvil o tom, co se mohlo stát, kdyby dorazili o několik dní dřív. „Jaká je pravděpodobnost, že bychom na takovém místě reálně potkali třetí stranu?"

„Ať to byl kdokoli," řekl Nick, „museli vědět, že tu někdo je. Na místo, jako je tohle, přece nezabloudíš jen tak náhodou."

„*My* jsme to udělali.“ Vzhlédl k prstencům. Člověk musel vynaložit vůli, aby tam jednoduše nestál a nezíral na ně s otevřenou pusou.

„*Jestli* to bylo nedávno,“ začal Nick. Namířil svítilnu na chodník a zanadával.

„Co se stalo?“ zeptal se George.

„Už jsme to tu celé prochodili,“ řekl.

„Tak o co nám tu ještě jde?“

„Jestli k pohřbení došlo skutečně nedávno, v prachu by měly být nějaké stopy. Šlápoty. Nějaké náznaky.“

„No jo.“ George se podíval. „Kruci!“

Po cihlách se už prošli kolem dokola všichni. Každá stopa po někom, kdo tu snad mohl být, byla už nejspíš pryč. Ale třeba ne. Všiml si na propadlé lavičce setřených míst. Na části sedátka prach skoro nebyl.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se George.

Leželo něco na lavičce delší dobu? Byl to důvod, proč se propadla? Na Nicka toho bylo příliš. Pokrčil rameny a nechal to být.

„Škoda, že jsme se tomu chodníku nevyhnuli,“ řekl. A napadlo ho: *Právě o to šlo Hutch.*

Díval se, jak se po domě neustále potulují světla. Jedno přecházelo v patře z místnosti do místnosti, až zaváhalo v prázdné místnosti, ostatní byla shromážděná v obývacím pokoji. Po několika minutách začalo světlo z patra scházet dolů, zamířilo za ostatními.

Působili trochu zakřiknutě. Nick si nebyl jistý proč, ale skoro se zdálo, jako by v nich vznikala jistá spřízněnost s těmi, kteří tu žili. Bez ohledu na to, jak hrozivě možná vypadal portrét v obývacím pokoji, dotyčný byl teď v hrobě, pohřbený několik metrů daleko, a oni si k němu mohli najít vztah.

Nick uvažoval, jací ti tvorové byli, o čem mluvili, když seděli v křeslech v přední místnosti a dívali se ven na tu neuvěřitelnou oblohu. Dům, útočiště na místě tak vzdáleném od běžného života, v sobě měl něco velice lidského. Nick vždycky mluvil tom, že by si koupil nějaký ostrov, nejlépe v odlehlé části severního Atlantiku, kde je studený oceán a strašné počasí. Tak to chtěl, protože měl rád krby. A krby mohly pořádně vyniknout jen tehdy, když měl člověk hrozné

počasí. Jestli bylo nějaké místo postavené pro krby, bylo to tohle. Ze všeho nejvíc to byl prostor, který poznával.

Jedna svítilna se odtrhla a vykročila směrem k němu. Hutch. Tichá, elegantní, navzdory své velikosti vždy ta, která velí.

„Jsou tam dole *dva*, Nicku," řekla.

Hutch nahlédla do zápisníku, pak se podívala na George, Nicka a potom na zem. „Bill říká, že leží bok po boku, dva metry od sebe. Obojí ostatky jsou mumifikované. Jak se dá za těchto podmínek čekat." Schovala si zápisník do vesty.

„Bok po boku," zopakoval Nick. Místo se na to nezdálo dost široké.

„Nevidíš je oba," řekla. „Druhý hrob je *tady*." Několik metrů stranou. „Jsou v něm menší pozůstatky. Pravděpodobně ženské."

Ale nebyly tam žádné stopy. Žádné označení. „Nebyli pohřbení ve stejnou dobu."

„Bille," řekla Hutch, „poslouchal jsi?"

„*Ano.*"

„Můžeš nám říct něco víc?"

„*Vypadá to, že jsou pohřbení v šatech.*"

„Ještě něco?"

„*Řekl bych, že zemřeli ve stejné epoše.*"

„Dokážeš stanovit stáří pozůstatků? Zhruba? Ballparkovo datování?"

„*K tomu by byla nutná exhumace a analýza.*"

Nick viděl, že o tom nápadu nemá valné mínění. Ale George byl všemi deseti pro.

„*Je mi líto. Víc nemohu udělat.*"

„*Epochy…* Chceš říct, že ty pozůstatky jsou *staré.*"

„*Ovšem. O tom není nejmenších pochyb. Ale* jak *staré, to nevím.*"

„Chtěl bych si ujasnit, jestli tomu rozumím," řekl Nick. „Máme dvoje tělesné ostatky, obojí mumifikované. Takže jsou oba mrtví už dlouho."

„To se zdá celkem jasné," souhlasil George.

„Ale jeden je v relativně čerstvém hrobě."

„To je zřejmě taky pravda."

Oči Hutch byly v pološeru tmavé a nečitelné.

Nick se nad tím zamyslel. „Oba zemřeli dávno. Ve stejné éře. To víme. Ale nezemřeli ve stejnou dobu.“

George přikývl. „Ta menší, žena, jestli to můžeme předpokládat, zemřela první. Je to tak? Vlastně musela, protože byla pohřbená jako první.“

„To mi dává smysl,“ řekl Nick.

„Pravděpodobně ji pohřbil její druh,“ pokračoval George. „Který zemřel později.“

„A ještě později, *mnohem* později,“ navázala Hutch, „přiletěl někdo jiný a pohřbil *jeho*.“

Hutch, Nick a George vyšli ven, aby si lépe prohlédli to mimozemské plavidlo. Bylo však uzavřené a oni se přes přechodovou komoru nedokázali dostat.

„Myslíte, že by někomu vadilo, kdybychom se dovnitř prořezali?“ řekl George.

Byla to samozřejmě otázka, mířící k Hutch. Ale možná už začínala být unavená. Nebo si možná sama chtěla vnitřek stroje prohlédnout. Tak či tak, beze slova vytáhla laser a za chvíli se už protahovali otvorem, který ze dveří udělala…

… do velké kabiny s velkými okny a velkým čelním oknem. A dveřmi v zadní stěně. Okna byla z vnější strany pokrytá prachem, takže potřebovali svítilny. Ale vnitřek byl čistý. Byla tam čtyři křesla, včetně pilotova, po dvou vepředu a vzadu. Sedadla byla samozřejmě tvrdá jako kamenné desky, ale vypadala, že kdysi byla měkká a příjemná. Za nimi, podél zadní stěny, byly ukládací skříňky, ale Nickovi se je nedařilo otevřít. *Nejspíš byly dlouho* zavřené, vytušil.

Hutch s někým mluvila vysílačkou, ale Nick nic neslyšel. To pravděpodobně znamenalo, že to bude Bill. Několikrát přikývla a postavila se tak, aby kamera připnutá na její vestě dobře zabrala ovládací panely u monitorů na můstku.

Nick si vlezl na jedno z předních sedadel. Seděl spíš *na* něm než v něm, jako dítě v křesle pro dospělého, nohy natažené, ovládací

panel beznadějně mimo dosah. Hutch dokončila rozhovor a usmála se na něj. „Nebudeš se ničeho dotýkat, Nicku, že ne?“

Zadíval se na panel plný měřidel, tlakových ovladačů a kontrolek. „Tyčí bych se ničeho dotknout nemohl,“ prohlásil. „Ty bys věděla, jak s tím vzlétnout? Za předpokladu, že by to fungovalo?“

Zavrtěla hlavou. „Zatím jsem nepřišla na to, jaký zdroj energie to využívá.“

„Nikde nevidím ovládací kolo nebo páku,“ řekl George.

Hutch přikývla. „Třeba to řídila pouze UI. Nebo to má ovládání hlasovými příkazy.“

„Nebylo by to příliš pomalé?“

„Na člověka ano.“

Nick znovu slezl dolů – ze sedadla na podlahu bylo daleko – a podruhé se pokusil otevřít jeden z úložných prostorů. Tentokrát byl úspěšný a našel uvnitř pytel. Možná byl kdysi také vyroben z poddajného materiálu, z něčeho lesklého a měkkého jako kůže, ale teď byl ztvrdlý mrazem jako všechno další v komplexu. Vytáhl jej ven, ale nepodařilo se mu jej otevřít. „Nejspíš oblečení,“ řekla s úsměvem Hutch. „Příruční zavazadlo na cestu.“

„Na cestu *kam*?“ Nick vzhlédl k obloze.

„Třeba do plážového domku.“ Její výraz naznačoval, že možné je cokoliv. Zkusila dveře v zadní přepážce. Kupodivu se otevřely a Hutch jimi prošla. „Co třeba *tohle*?“ řekla.

Začala znovu hovořit s Billem. Nick se podíval a spatřil půltucet černých válců uložených nad sebou, vždy tři na každé straně plavidla. A několik kovových skříněk různých tvarů propojených kabely a trubkami.

„Motor?“ zeptal se George Nicka.

Nick pokrčil rameny. „Asi ano.“

„A nějaké energetické články,“ řekla Hutch.

„Vakuová energie?“

„Nevím. Je to *jiná* technika, než používáme my. Alespoň si to myslím.“

„Lepší?“

„To nedovedu posoudit. Prostě *jiná*.“

George se propracoval kolem pilotního křesla a snažil se prohlédnout si řízení. „Co myslíte, jak dlouho to tu je?“

To byla zásadní otázka. Na měsíci bez atmosféry se to dalo těžko určit. Stroj tu mohl někdo zaparkovat před několika týdny. Anebo před sto tisíci lety.

„Možná existuje způsob, jak to zjistit,“ řekla Hutch. Vylezla si na jedno zadní sedadlo a podívala se na boční okno. „Počkat!“ Přešla kabinu, vyklonila se z přechodové komory a mávnutím si přivolala Nicka. „Pojď mi pomoct!“

„Kam máš namířeno?“

„Na střechu.“

Vylezla Nickovi na ramena. Nick se postavil na kraj přechodové komory, zatímco Hutch zvedla ruce, chytila se anténního nosiče a vytáhla se na vršek kabiny. Střecha byla pokrytá několika centimetry prachu.

„Co to děláme?“ zeptal se George, aniž se snažil skrýt podrážděný tón.

„Čistíme okna.“ Sundala si vestu a přešla k přední části plavidla, až mohla dosáhnout na čelní okno. Dívala se přes hranu propasti, takže to musel být okamžik, kdy se člověku může zatočit hlava. Nick pomyslel na to, jak slabá gravitace vytváří iluzi, že by mohl létat.

Hutch si klekla, zachytila se antény, aby měla jistotu, že neuklouzne, a začala okna otírat. Když bylo největší množství prachu pryč, položila na okno ruku a pomalu po jeho povrchu přejela. Byly v něm důlky a rýhy v místech, kam se zaryla zrnka prachu.

Slezla zpátky dolů. „Solární vítr vane přes měsíc trvale,“ řekla. „Pravděpodobně se moc nemění, takže budeme předpokládat, že je konstantní. Sice to do testu vnáší stupeň nespolehlivosti, ale myslím, že jen takový, který můžeme s klidem přehlédnout.“

„*Dobrá,*“ řekl Nick, který se domníval, že ví, kam tím míří.

„Pro analýzu potřebujeme detailní snímky. Všech oken plavidla. Než to uděláme, nechám Billa vypracovat analýzu k určení toho, jak silný sluneční vítr tady existuje. Až ji bude mít, bude schopný započítat detaily jako složení a rychlost. A to nám umožní určit tempo vyrývání.“

„*Vyrývání?*“ zeptal se George.

„Částicové inkluze v oknech. Do plastu se neustále zarážejí částice slunečního větru. Změříme je, podíváme se na tok a množství a zeptáme se, jak dlouho by trvalo, než by takový stav vznikl. Odpověď nám řekne, jak dlouho modul na té římse stojí.“

Zatímco Hutch a George pořizovali snímky, Nick z plavidla slezl, minul přistávací modul *Memphis* a došel až na druhý konec plošiny, kde se začala zužovat, až byla tak úzká, že neměl odvahu pokračovat dál. Římsa pokračovala stále dál, až se stočila a zmizela z dohledu.

Ohlédl se zpátky k domu. Světla v něm se nehýbala. Alyx a Tor rozestavili svítilny a pocit lupičů procházejících ztemnělým domem byl vyměněn za hřejivé poloosvětlené sídlo, na jaké by člověk mohl narazit někde u venkovské cesty.

Štědrý večer na nejodlehlejším místě, jaké bylo stvořeno.

Po chvíli zamířil zpátky k přistávacímu modulu *Memphis*. Čekal tam, díky svým krátkým křídlům připomínající přerostlé buldočí štěně, obyčejné plavidlo s nápisem *AKADEMIE VĚD A TECHNIKY* na trupu, přestože ještě Akademii nepatřilo. Do jednoho okna někdo dal osvětlený věnec, z nějž se linula zelená, teplá, povědomá záře. Postupem času pojal k Vánocům nechuť, možná proto, že ztratil náboženské přesvědčení, které snad míval jako dítě. Nebo to možná bylo jeho oborem. Pohřbívat lidi v době Vánoc bylo vždycky náročné. Pozůstalí byli nevyhnutelně citlivější, žal byl vždycky intenzivnější. Rodiny se ho donekonečna ptaly proč, a on nikdy nepochopil, jestli chtějí vědět, proč milovaní umírají, nebo proč umírají o Vánocích. Jako by na tom záleželo.

Ale tu noc měl radost, že Vánoce přišly právě v tento čas. Potěšilo ho to. Skoro až nadchlo. Byl tu se svými přáteli a uvědomoval si, že ten okamžik miluje a že miluje *je*. Nikdo z nich nechápal lépe než on, že život není věčný. Za všechny ty roky, kdy měl před očima mrtvé a pozůstalé, se naučil radovat se z okamžiku. Žádné *carpe diem*, užívej dne! To znamenalo něco jiného. Něco o tom, že den by se měl vyplatit. Posloužit k postupu výš v potravinovém řetězci. Nick tam stál na římse a jednoduše se kochal tím zážitkem, že je živý, takhle daleko, s Georgem, Alyx a ostatními.

Byly to Vánoce, jaké už nepřijdou. Věděl to, a právě toto vědomí jim dodávalo neocenitelnost.

Dotkl se skalní stěny za sebou. Byla sice studená, ledová, ale do e-pouzdra, v němž mu nadále bylo příjemně a teplo, z toho neproniklo nic. Zázrak techniky. Nick však věděl, že venku je několik set stupňů pod nulou a uvažoval, jestli tu někdy stál někdo jiný. Původní obyvatelé sem určitě příležitostně zavítali, procházeli se po římse tak daleko, jak to jen šlo. Bylo to přirozené pro každého tvora, který by chtěl na takovém místě žít. Zkusil hledat šlápoty, ale pokud tam byly nějaké jiné než jeho, dávno je už vyplnil prach.

Světlo jeho lampy objevilo něco pod modulem.

Prohlubeň, táhnoucí se skoro po celé délce stroje.

Byla těsně z vnitřní strany podpěry, rovnoběžná s ní. Široká možná půl metru. A nedávná. Ještě se ani nezačala zaplňovat. Chvíli se na ni díval a snažil se přijít na to, co ji mohlo vytvořit. Potom se shýbl, podíval se pod modul a uviděl o několik metrů dál druhou rovnoběžnou čáru, identickou. Zpola ji překrývala protější podpěra.

Znovu se narovnal a vrátil se k Hutch. Pořád ještě lezla po střeše v blízkosti čelního okna. Příliš zaneprázdněná, než aby si ho všimla.

Mimozemské plavidlo mělo opěry, ale jejich rozestup byl větší než stopy pod modulem. A byly širší. Ať tu dosedlo cokoli, byl to jiný stroj.

Pohřební tým.

Všichni se vyhrnuli ven, aby se na to podívali. Hutch pořídila snímky. George zopakoval Nickův postřeh: „To tu nemůže být dlouho!“

Podívali se nahoru k obloze. Nick zahlédl *Memphis*, hvězdu pomalu se pohybující podél západního okraje. Potom se zaraženě vrátili dovnitř.

Byl čas postavit kapesní kopulový stan.

Souprava se vzduchovými nádobami měla životnost šest hodin. Alyx, George a Nick si své láhve doplnili, a tři páry navíc tam Hutch nechala. Pro všechny případy. Potom nasedla s Torem do modulu a vrátila se na *Memphis*.

Naskenovala Billovi měření z čelního skla a nechala ho pracovat.

Doplnili zásobníky vody a vzduchu pro stan a všechno naložili do skladového prostoru. Přidali nějaká hotová jídla, různé drobnosti k zakousnutí a několik lahví vína.

Tor si to viditelně užíval. Se svým kopulovým stanem se stával při akci Kontaktní společnosti ústřední postavou. A neustále mluvil o tom, jak je ten objev významný. „Budou to veselé Vánoce na Vertikálu!“ řekl.

Když práci dokončovali, Hutch se neubránila tomu, aby si uvědomila, že jsou poprvé skutečně sami. Ale jestli měl Tor nějaké představy, že by situace využil, potlačil je. Jednou nebo dvakrát si musel všimnout, že se na něj Hutch dívá způsobem, který se musel jevit jako zvláštní. Ale nechal to být.

„*Hutch,*“ promluvil Bill. „*Mám předběžný výsledek.*“

„Tak brzy?“ Torovi vyběhly oči nahoru. „Měl ta data jenom půl hodiny.“

„Je celkem rychlý,“ řekla Hutch. „Co jsi zjistil, Bille?“

„*Chcete podrobnosti, nebo prostě jen výsledek?*“

„Jednoduše nám řekni, jak dlouho modul na té římse stál.“

„*Čísla ještě nejsou definitivní, ale řekl bych tři až čtyři tisíce let.*“

To byl šok. To místo prostě *nepůsobilo* tak starým dojmem. Ani náhodou! „Bille, víš to jistě?“

„*Samozřejmě ne. Ale odhad je správný, jestli je současná intenzita slunečního větru typická.*“

Na zpáteční cestě Hutch manévrovala opatrně, snažila se nedosednout na stopy třetího přistávacího modulu. Tak úplně se jí to nepodařilo. Měli však snímky, takže je mohli vytvořit virtuálně.

Alyx a George na ně čekali. Řekli Hutch, že ji považovali za Santu, a prohodili několik dalších nepovedených žertíků o tom, jak si nejsou jistí, jestli sáně zajíždějí až tak daleko.

Hutch to připomnělo, že nemají žádné dárky, které by si mohli rozdat. Považovala za nanejvýš pravděpodobné, že kdyby nenarazili na ten dům, na to soukromé útočiště – a soukromé útočiště to skutečně *bylo*, o tom teď nebylo pochyb –, pokud by jednoduše letěli v *Memphis*, nikdo by si na dárky nevzpomněl. Zazpívali by si

několik písniček o jmelí, rolničkách a Vánocích na Luně, připili by si a tím by to skončilo. Jenže tady, v tomto domě s výhledem všech výhledů, mezi nábytkem tak velkým, že si všichni znovu připadali jako děti *(Kde mám elektrický vláček, tati?)*, Hutch toužila něco nadělit: parfém pro Alyx, nebo možná křiklavou halenku, červenou košili se zlatými draky pro Tora, několik dobrých detektivek pro George (který pro ně měl zálibu) a něco příhodně osobního pro Nicka. Byl jí sympatický a ona by svou náklonnost ráda dala nějakým nenápadným způsobem najevo. Ale nebyla si jistá, co by zapůsobilo. Ne že by to tady, odkud bylo k nejbližšímu nákupnímu středisku několik set světelných let doprava, bylo důležité.

Kapesní kupoli postavili na nádvoří, na opačném konci, než ležely hroby. Bylo to poměrně jednoduché, stačilo zatáhnout za spoušť a dívat se, jak se nafukuje, napojit nádrže se vzduchem a vodou, nainstalovat energetické články a zapnout je. Na rozdíl od e-pouzder mu nestačila jen vakuová energie, ale potřeboval přímý energetický zdroj.

Potom si vlezli dovnitř, vypnuli skafandry a pustili se do dobrot a drinků. George prohlásil, že se patří, aby v tento roční čas zahájili oslavy přípitkem na kapitána, což také udělali. Potom připili Georgeovi, svému „milovanému vůdci“. A Alyx, „nejkrásnější ženě v simulacích“. A Nickovi, „který tam bude, aby je všechny vypravil na dalekou cestu“. (Nick je ujistil, že udělá, co bude v jeho moci.) A nakonec Torovi, „našemu Rembrandtovi“. Zazpívali si několik koled, pak ještě něco snědli, vypili a zazpívali. Všichni si to náramně užívali.

George navrhl přípitek „na nás“. Zvedl sklenku a snažil se, aby nic nevylil. „Dokud bude lidstvo existovat, bude si pamatovat let *Memphis*.“

„Slyšte, slyšte!“ Vypít, dolít a dejme si ještě jednou.

Mimozemský přistávací modul absolvoval poslední let na římsu zhruba tisíc let před narozením Ježíše Krista. Co se tou dobou ve světě dělo?

Řím byl vzdálený sen.

V Egyptě určitě stavěli pyramidy, třebaže si Hutch myslela, že tou dobou už tuto fázi nechali za sebou.

Sumerská říše byla už dosti stará, ale Homér se měl narodit až za tři nebo čtyři století. Athény se na radaru dosud neukazovaly.

Jelikož útočiště bylo vybudováno v bezčasém prostředí sterilního měsíce, prakticky se neměnilo. Občasné zachvění země nebo blízkost meteoru zvedly prach. Pár částic vyvrhlo slunce. Z pohledu vesmíru byla soustava, v níž se modul nacházel, nestabilní, a místo, na němž se vezl, ještě nestabilnější. Přesto tady byl i poté, co uběhly skoro celé lidské dějiny. Modul dál čekal na svého pilota a kniha na stolku v hlavním pokoji ležela celou tu dobu otevřená. Co obyvatel četl, než odešel? Stalo se něco nečekaného, že se nevrátil?

Jak se jmenoval?

Oslava dospěla ke svému konci. Hutch a Alyx odešly do modulu a přespaly tam. Všichni tak měli víc místa. A víc soukromí.

Hutch usnula málem dřív, než padla do křesla. Poslední myšlenka, o níž věděla, patřila tomu, že dům tu sice stojí několik tisíc let, ale toto jsou jeho první Vánoce.

kapitola 20

Když jsou za dveřmi barbaři, když se blíží potopa nebo když je hřbitov neklidný, lidé se chovají vždycky stejně. Začnou to řešit. Ale nejdřív udělají oslavu.

– James Clark.
***Rozděl a opanuj*, 2202**

Ráno, které bylo samozřejmě nasvícené stejným věčným způsobem jako minulá noc, posnídali v kupoli. Pěti lidem tam bylo trochu těsno, ale zvládli to.

Potom Hutch prošla celý dům. George si ji vzal stranou kvůli fotografování. Vysvětlil jí, že fotografuje všechny, aby měli památku. A tak ji vodil a Hutch mu pózovala v obývacím pokoji, v kupoli a v jídelně vedle stolu, který jí sahal nad ramena. A v horním patře, jak se zadumaně dívá dolů na nádvoří. Stoupla si s Torem a Nickem, s Alyx, a samozřejmě pořídili několik skupinových fotografií. A nakonec se postavila vedle samotného George.

Odpoledne se vrátila do mimozemského přistávacího modulu, aby si lépe prohlédla pohonnou jednotku, která měla evidentně dvojí funkci. Obsahovala zařízení, které vypadalo jako fúzní reaktor, ale byla tam ještě jedna aparatura, z níž poznala jen to, že tvoří kryt Gymsumovým cívkám, což ukazovalo na hazeltinovou technologii. Z toho vysvítalo, že se vůbec nejedná o přistávací modul, nýbrž o samostatnou nadsvětelnou loď. Všeobecně se předpokládalo, že Hazeltinův motor, který mezihvězdné pohonné systémy potřebovaly, aby dokázaly deformovat prostor, má jistá minimální velikostní omezení, a že se žádný takový systém nedá namontovat do stroje o velikosti *přistávacího modulu*. Ale člověk nikdy neví.

Na šatní skříňky někdo nalepil cedulky *NEDOTÝKAT SE, PROSÍM*. Vypadalo to jako Georgeovo písmo a Hutch byla ráda, že konečně bere konzervační opatření vážně.

Stála tam, prohlížela si to oblečení a říkala si: byli přece jenom *dva*. Bylo možné, že velkolepost podívané vytváří iluzi, vede k dojmu, že se jednalo o soukromé útočiště, prázdninový dům? Týden na pobřeží? Nakonec to mohlo být i tak, že obyvatelé byli vyhnanci, které sem odvezli jako na pustý ostrov proto, že byli něčí političtí nepřátelé. Nebo z jiného důvodu nežádoucí. Třeba byla loď zaparkovaná na trávníku před domem poškozená, aby nemohla odletět. Připomínka toho, co ztratili.

Tor vešel do místnosti a pokynul k oknu. „Tohle budeš chtít určitě vidět."

Na východě právě vycházely obě planety.

„Děje se to každou noc. Mluvil jsem s Billem. Říká, že při pohledu odsud vyjdou, obkrouží měsíc a zapadnou zhruba v čase východu slunce."

Pocit, jak je to všechno úžasné, rychle vyprchal. Nemohli číst knížky, nemohli si prohlížet obrázky, nemohli dokonce ani sedat na nábytek. Začínali diskutovat o tom, co dělat dál, když Bill oznámil, že dorazila zpráva z Výspy. *„Doktor Mogambo,"* řekl.

Hutch věděla, co přijde. „Udělej místo, Georgi! Fajn, Bille. Tak si poslechněme, co nám chce říct."

Na obrazovce naskočil znak Akademie s označením Výspy, následovaný Mogambovou vážnou tváří. *„Hutch."* Zahrnul ji úsměvem, z nějž poznala, že má radost z toho, co dělají, že je dokonce *nadšený* a že ví, co je to příležitost. *„Odvedli jste s Geraldem kus skvělé práce!"*

S Geraldem? Myslel samozřejmě George, věděl, že George je tím, kdo tu rozhoduje. Ale posílal tím zprávu, že jsou ve skutečnosti malé ryby, postavičky, které nemají valný význam. *„Postoupil jsem nejnovější zprávy paní ředitelce a doporučil jsem, aby se úsilí, které jste do akce vložili, dočkalo náležitého uznání."* Na sobě měl lehké hnědé sako s emblémem mise na levém rameni. Nedokázala je dobře rozeznat. *„Určitě budete mít radost, když se dozvíte, že už na to*

nebudete sami.“ Zaujal jinou polohu a vklouzl rukou do kapsy saka. *„Pomoc už je na cestě.“*

„To je dobře,“ řekla nikomu konkrétnímu. Přála si, aby přiletěl někdo jiný. *Kdokoli* jiný.

„Zabrali jsme Longwortha *a očekáváme, že tam dorazí zhruba za sedmnáct dní. Vím, že se postaráš o to, aby se do té doby nic neznehodnotilo.“* Ne poškodilo. Ne rozbilo. Znehodnotilo. *„Hutch, určitě si uvědomuješ, že čím méně mají amatéři společného s objevem takové povahy, tím lépe pro nás všechny.“*

Chtěl skončit, ale pak si ještě na něco vzpomněl. *„Mimochodem, měla bys vědět, že na cestě jsou také média. UNN měla loď na Výspě, která připravovala nějaký cyklus. Nevím, čeho se týkal. Ale když se začala šířit zpráva o tom soukromém útočišti, okamžitě zmizeli. Div se nepřetrhli, jak měli naspěch.“* Mogambo se snažil zatvářit mrzutě, ale úplně se mu to nepovedlo. *„Asi je prostě budeme muset tolerovat. Každopádně dobrá práce, Hutch!“*

A byl pryč.

Mogambo byl ten poslední, koho tu potřebovali. Kde byli archeologové?

Ale v jistém ohledu to bylo komické. *Longworth* byla obrovská nákladní loď, používaná především k převážení zásob a velké techniky pro pokračující stavební práce na Quraqui. Byla stará, těsná, masivní, bez relativního přepychu, jemuž by dal Mogambo jistě přednost.

Tor jako by jí četl myšlenky. *„Nic jiného určitě neměli k dispozici,“* řekl.

„Chtěl bych znovu uvést do provozu energetický štít,“ prohlásil George třetí den jejich pobytu v domě. „A obnovit podpůrné systémy. Měla by to být naše hlavní priorita, vrátit všechno tak, jak to bylo.“

„Jak bys to chtěl udělat?“ zeptala se Hutch.

Povytáhl obočí. „Předpokládal jsem, že to zvládneš *ty*. *Dokážeš* to, ne?“

Podívala se na něj, jako by zešílel. *Já jsem jenom trochu přestárlá holka z venkova.* „To není možné,“ řekla. „I kdybychom

přišli na to, jak se to zařízení ovládá, není rozumné čekat, že něco, co je tři tisíce let staré, bude fungovat.“

„To je mi líto,“ prohlásil George. Tam, odkud přicházel, nebylo nemožné nic. Byla to jen otázka vůle a důvtipu. Něco jako nemožnost splnit určitý úkol neexistovalo. George měl Hutch rád, ale vzdávala se příliš snadno. Věděl, že by ve světě byznysu neměla šanci obstát.

Vyšel ven, otočil se zády ke srázu a obloze a zadíval se na dlouhou oválnou budovu, její kulaté okno, patra a parabolické antény, a hlavou mu blesklo, že by mu nic na světě neudělalo větší radost, než kdyby viděl, jak se světla rozsvítila. Chtěl, aby mohl odložit e-pouzdro, projít se po nádvoří, uvařit si v kuchyni večeři, nerušeně se vyspat v kupoli, *prožít* několik dní v domě, *jaký byl*. Když své pocity vyjevil Alyx, měla pochopení, ale také si myslela, že se to nedá udělat. Přinejmenším do doby, než dorazí pomoc.

Jenže pak už bude příliš pozdě. Všude budou pobíhat technici, velení se ujme Mogambo a už vůbec nic nebude jako dřív. „Dlužíme to Bytostem, které tu žily.“

Vyšli si spolu ven, protože pouze tam, kde měl dům tendenci stahovat se do stínů, se mohl náležitě vyjádřit. Dvojčata a velký prstenec nad nimi byly jasné a neúprosné. „Bytosti spí na nádvoří,“ řekla – s velkým „B“ jako předtím on. „To, o čem mluvíme, je náročný projekt. Nemáme tu lidi, kteří by to zvládli.“

George to věděl. Pravděpodobně to věděl ještě dřív, než se zeptal Hutch. Ale doufal, protože tak zoufale toužil po tom, aby to mohl uskutečnit.

Byl v postavení, o kterém snil celý život, utábořený v obývacím pokoji, který sloužil mimozemským inteligentním bytostem. Ale nevyvíjelo se to tak, jak se to vyvinout mělo. Police byly plné knih, které nikdo nemohl přečíst a dokonce ani sundat. Stěny byly ověšené obrázky, na kterých nikdo nic nerozeznal. Pod zadním schodištěm byl energetický zdroj, kterému nikdo nerozuměl. Venku na římse stál přistávací modul, který byl možná o mnoho víc než přistávací modul, ale ani v něm se nikdo nevyznal.

Až sem přiletí Mogambo, všechno bude jinak.

Jenže Mogambo byl nepřítel.

„Copak neexistuje zákon," obrátil se na Hutch, „který říká, že objev patří *nám?* Prvním lidem, kteří na místo přijdou?"

„Bohužel došlo k nepříjemným zkušenostem na Noku, Quraqui a Pinnaclu," odpověděla. „V každém případě ti první lidé na místě plenili prakticky tak, jak je napadlo. Když dorazili vědci, původní objevitelé si nadále přivlastňovali artefakty nevyčíslitelné hodnoty a v některých případech se dopustili závažných případů vandalismu. Výsledkem byl zákon o ochraně exoarcheologických nalezišť, podle nějž se teď tyto případy řídí. Pokud se někde ukáže Akademie, její lidé mají úřední pravomoc."

„Takže si sem může jednoduše přijít…"

„… a zařídit se jako doma. Ano, přesně tohle může udělat."

Nešlo o to, že by George vyžadoval, aby se mu za objev dostalo uznání, i když by to bylo příjemné a nejspíš se mu ho tak jako tak dostane. A nešlo o to, že by nechtěl Akademii k objevu pustit. Chtěl však provádět výzkum sám. Chtěl přivézt odborníky, vlastní lidi, přeložit knihy, vyřešit hádanku, kdo koho pohřbil, přijít na to, jaká technika zajišťovala provoz tohoto místa. Byl to sen jeho života, naplněný způsobem, v jaký ani nemohl doufat. A oni mu ho chtěli vzít.

„Mrzí mě, že jsme je informovali, co jsme našli." prohlásil. Ošklivě se podíval na Hutch. „Ty za to nemůžeš. Ale pro nás by bylo lepší, kdybychom měli jako kapitána Preachera Brawleyho. Někoho, kdo tolik nelpí na předpisech Akademie."

„To nejsou předpisy Akademie, Georgi," odvětila Hutch. V očích jí zlostně zajiskřilo. „To je *zákon*."

„No tak, Hutch, rozhlídni se kolem sebe, proboha! Vidíš, kde jsi? Proč si myslíš, že tu platí nějaké lidské zákony?"

„Jestli neplatí, tak proč to tady jednoduše nevydrancovat?" řekla. „Vezmi všechno. Kdo ti v tom může zabránit?"

„To stačí, Hutch!"

„Vezmi laskavě na vědomí, že už mě nebaví brát na sebe vinu pokaždé, když nemůžeš dostat, co chceš. Najal sis mě, takže bys měl možná zvážit, že se mými radami budeš řídit." Chtěla říct víc, připomenut Peta a Hermana, ale zdržela se. „Musela jsem podat zprávu," dodala. Byli nahoře v kupoli, sledovali západ Dvojčat. Stále

se řídili čtyřiadvacetihodinovým cyklem a nevšímali si toho, jak se dny a noci střídají na Vertikálu. „Všechny důkazy o mimozemských kontaktech se *musejí hlásit*. Když k nim dojde."

Zřejmě se na ni zamračil, protože hlavou mu probíhalo, jak snadné by bylo jednoduše zapomenout na to, co našli, a nic neoznámit, dokud nevyužijí svou příležitost. A kdyby Hutch přišla o licenci, co by se stalo? Revanšoval by se jí víc než dostatečně. Neřekl však nic a kapitánka tam jen stála a hleděla na něj; nemínila mu nic věnovat zadarmo. Nakonec řekla: „Tohle není administrativní problém, Georgi. Je to *kriminální* záležitost. Kriminální. Což mimochodem znamená, že jestli se to ještě někdy stane, budu to muset udělat znovu."

Rozhodl se požádat o zásah Sylviu Virgillovou. Ani on koneckonců nebyl úplně bez vlivu. Hutch řekla, že s tím nemá problém. Jakmile se připravil, umístila ho do kupole, kde se mohl postavit vedle obřího křesla, za sebou na stěně řadu knih, a přednést svou žádost. Vysvětlil, v čem je problém. Řekl jí, že při průzkumu domu postupovali opatrně a udělali kroky k porozumění jeho povaze. Našli to místo, zatímco nikomu jinému nestálo za to se tím zabývat, *krváceli* pro ně. Akademie teď přišla s tím, že jim je vezme.

Zatímco mluvil, rozohňoval se a musel si říkat, aby zachoval klid. Ať Virgilová vidí, že je naštvaný. Že to Akademie možná někde zaplatí. Ale ať si nemyslí, že se pomátl.

Požádal, aby byl Mogambo postaven pod jeho pravomoc. A měl pocit, že to udělal diplomaticky. Hutch ho upozornila, že potrvá několik dní, než budou moci doufat v odpověď, ale bude to stačit, protože ji dostanou dřív, než *Longworth* dorazí. George poznal, že Hutch nečeká, že jeho žádosti bude vyhověno, ale komentovala to jen tak, že mu popřála, aby Virgilovou přesvědčil. George získal dojem, že o Mogambovi nemá valné mínění.

Hutch zůstala přes noc v kopuli s Nickem, Alyx a Georgem. (Tor buď hledal inspiraci, nebo demonstroval svou nezávislost a zůstal v modulu.) Stačilo to. Nevyhledávala večírky, na kterých se přespávalo hromadně, a tohle byla navíc nervózní společnost. George tvrdil, že zaznamenávat všechny podrobnosti do bloku je velice historické,

jako by za tisíc let někoho zajímalo, že se Nick dobře nevyspal, nebo že Alyx vstala jako první.

Ve skutečnosti si v Útočišti (tou dobou už dům získal velké písmeno na začátku) nikdy nezvykli. Tlumili hlas a mluvili o tom, kolik času nad těmi knihami stráví, až budou přeložené. Hutch považovala takový výsledek za nepravděpodobný. Pokud by se ukázalo, že se jedná o pojednání o nebeské mechanice nebo o filozofických aspektech duše, hodně rychle by je to přestalo bavit. Nick to před ní sám přiznal, když stáli v pološeru obývacího pokoje. „V této chvíli jsou jako ženy," řekl o knihách. „Jsou záhadné, vypadají dobře a my se jich ve skutečnosti nemůžeme dotknout. Ale jakmile budou dostupné a budou si je moci prohlédnout všichni…" Pokrčil rameny. Zarazil se. Uvědomil si, že vstupuje na minové pole.

Hutch přikývla, ale uchovala si vážný výraz. „Muži takoví vůbec nejsou."

„Ne, nejsme. My nespoléháme na tajemnost."

„To je jedině dobře," prohlásila.

Z Výspy jim poslali sérii zpravodajských reportáží o objevech na Bezpečném Přístavu, Ráji a Útočišti. Doprovázel je doplňující komentář Virgillové, v němž je informovala, že svět se dívá.

Možná ano, ale z úplně špatných důvodů. Svět fascinovala nukleární zkáza na Bezpečném Přístavu a ztráta Peta a Hermana, o níž se začalo mluvit jako o Andělských vraždách. A Hutch měla podezření, že pro většinu diváků UNN bude na Útočišti tím nejzajímavějším faktem přítomnost těl v hrobě na nádvoří.

V době odvysílání média nevěděla o Útočišti téměř nic kromě toho, že existuje. Zdůrazňovala však související rizika – mohou tam pobíhat další krvežízniví mimozemšťané, proto sledujte další zprávy. Načež přešli k obvyklým zprávám, střílení na Středním východě, vládnímu sexuálnímu skandálu v Londýně, sériovému vrahovi v Derbyshire, vzpouře v Indonésii a sporu firem o to, kdo skutečně ovládá nejnovější procedury dlouhověkosti.

V jedné z odvysílaných reportáží vedla rozhovor s Virgilovou Brace Kampaniková z Worldwide. Vyjádřila se, že ji trápí ztráty, které mise utrpěla, ale zároveň namítla, že průniky do neznáma jsou

vždycky spojené s rizikem. Objevy však budou „dalekosáhlé“, přislíbila a prohlásila, „že si konečně začínáme dělat představu o tom, jak vypadá naše okolí“.

Celkově byla poměrně dobrá. Měla neodbytnou tendenci k nabubřelosti a zpravidla říkala víc, než bylo třeba, ale tentokrát trefila správný tón, shrábla uznání pro Akademii (která si je evidentně nezasloužila) a vyjádřila naději, že se pan Hockelmann a jeho statečný tým bezpečně vrátí.

Pořídili z Útočiště virtuální záznam a Hutch se jej podařilo na *Memphis* zpracovat, takže pak bylo možné sundat si e-pouzdra a používat pro trávení času holotank. Bill to místo dokonce zrekonstruoval tak, jak mohlo vypadat, když bylo nové, a zmenšil rozměry, aby je mohli vidět tak, jak je určitě viděli jeho obyvatelé.

Ale to ve skutečnosti nemělo vliv. George a jeho lidé dávali přednost reálné stavbě, kapesní kupoli, blízkosti hrobů a knihám. Knihy byly věčné téma. Očekávání ohledně jejich obsahu, moudrosti vyspělé civilizace, její historie a etiky, závěrů, k nimž došla, pokud jde o Boha a stvoření, byla tak vysoká, že podle nich ani nebylo možné, aby nezklamaly, až nakonec budou přeložené. Hutch napadlo, že by možná bylo požehnáním, kdyby knihovna a všechna její díla zmizela. Třeba by ji mohla pohltit sopečná erupce. Poskytla by tak téma debatám a romantickým úvahám pro několik století, jak by vědci a básníci spekulovali o tom, co bylo ztraceno. Nick při jedné příležitosti poznamenal, že lidé na svém pohřbu nikdy nevypadají dobře, ne proto, že jsou mrtví, ale proto, že je na nich tolik světla. „Potřebujeme trochu zastínění,“ řekl. „Trochu ukrytí.“

Odpověď Virgilové Georgeovi dorazila na Silvestra časně odpoledne. Hutch byla právě na lodi, když se jí Bill zeptal, jestli se na ni chce podívat, než ji odešle dolů do Útočiště.

„Je to pošta někoho jiného,“ řekla.

„*Možná by ses na ni přesto chtěla podívat.*“

„Nech to být!“

O pět minut později se s ní spojil rozběsněný George. „*Viděla jsi to?*“ zeptal se.

„Ne. Ale předpokládám, že žádost odmítla.“

„Nejenom to, něco horšího!“ Vypadal, že by byl schopný spáchat vraždu. *„Říká, že dala Mogambovi pokyn, aby Útočiště přestěhoval do Virginie.“*

„Zařízení?“ zeptala se. „Knihy? Co?“

„Úplně všechno, jak to stojí a leží. Ta ženská se zbláznila!“

Hutch nenapadalo, co říct. Ale logiku chápala. Tady, miliardy kilometrů od Arlingtonu, byla lokalita umístěná nevhodně. Co víc, kdyby ji nechali tam kde je, potřebovali by najít způsob, jak ji ochránit před zloději a vandaly. Doma by se z ní navíc stala velice slušná turistická atrakce.

Když se nad tím tak zamyslela, napadlo ji, jestli to, co ředitelka dělá, nakonec není správné. Proč to nezpřístupnit veřejnosti? Akademie získávala 51 procent svých financí z federálních daní. Připadalo jí, že daňoví poplatníci mají plné právo vidět, co se z jejich peněz platí. Ale chápala, že George nemá na podobnou diskusi náladu.

„Nedopustím to!“ Byla to prázdná slova a oba to věděli. *„Hutch!“* Podíval se na ni, jako by mohla nějak zasáhnout. Přesvědčit Sylviu Virgilovou, o tom, co je rozumné. Odrazit Mogamba. „Je to nepřístojné.“

„Archeologové byli vždycky vykrádači hrobů,“ řekla tiše. „Je to jejich práce.“ Málem řekla *naše*. Protože na tom měla svůj podíl, pomáhala odvézt nespočetné artefakty. Ale sama byla jen *amatérský* vykrádač hrobů.

Představila si Útočiště, jak svými nezajímavými terasami a krátkozrakými okny shlíží na Potomac. S houfy školních dětí, které jím procházejí, a prodavači, kteří se venku snaží udat sendviče a draky. S obchody se suvenýry. A návštěvníci si budu říkat: *To postavili opravdoví mimozemšťané*. Budou si s chutí dávat limonády a popcorn a představovat si, jaký to byl doopravdy pocit, když tam George a jeho tým přistáli.

George měl pravdu. A všichni ti lidé, kteří odváželi džbány, nože, poháry a medailony ze Sumeru, Egypta a Mexika, a později z Quraquy, Pinnaclu a Bety Pac, měli také pravdu. Nedokázala popřít práci, při níž celé ty roky asistovala. Ale přesto…

Bez jehlově ostrých štítů, Dvojčat a velkého prstence (nic z toho zpátky do Arlingtonu odvézt nemohli), co z Útočiště zbude?

Na Silvestra se vrátili do *Memphis*. Už jim došly konstruktivní činnosti, kterým by se mohli na povrchu věnovat. Tou dobou se už všichni těšili, až vypadnou z kapesní kupole, nebo přestanou spát v přistávacím modulu. Takže se vrátili nahoru a uspořádali další večírek.

Objevily se jisté výhrady, zda jsou všechny tyto oslavy vhodné tak krátce po Kurtově smrti. Ale Hutch je ujistila, že Kurt by byl raději, kdyby se dál bavili, což byla pravda. Navíc to byl sbližovací proces, způsob jak vytěsnit cizost jejich okolí. A tak pozvedli první sklenku za ztraceného kapitána, napili se na ostatní ztracené přátele a pospolu se utopili.

„Takhle se má dělat archeologie," řekla Hutch pozdě večer Nickovi. Na hlavě měla papírový klobouk a pravděpodobně už tou dobou měla vypito trochu moc. Neexistovaly specifické předpisy, které by kapitánům zakazovaly pít, platila pouze všeobecná výstraha, že by měli být schopní akce v případě nouze. Hutch se v důsledku nařízení držela v takovém stavu, kdy by ji trocha kávy a pár tablet dokázalo spravit. Bill jí pomohl hlídat její meze a vůbec by si nedělal problém informovat ji veřejně, pokud by si myslel, že si dopřává přespříliš.

O půlnoci se samozřejmě všichni se všemi políbili. George se trochu zdráhal, když se mu Hutch nabídla, ale nakonec se dokázal usmát a cudně ji líbnul jen na jednu stranu rtů. Chudák George. Byl to ten nejposedlejší člověk, s jakým se kdy setkala. Ani tam, uprostřed úspěchu, který mu zajistí nesmrtelnost, se nedokázal bavit. Když se začal odtahovat, Hutch hodila vlastní zábrany za hlavu, popadla ho, podívala se přímo do jeho překvapených očí a vlepila mu dlouhou vlhkou pusu a pak se na něj šťastně zašklebila. Pokusil se vyprostit, ale ona ho držela dál. „Šťastný nový rok, Georgi," řekla uprostřed aplausu, který se kolem ní strhl. Byl to velký příspěvek ke stržení zdi, která se mezi nimi zvedala.

A dokonce i Tor, který si normálně zachovával odstup, se k ní ke konci večera přiblížil a vzal si ji stranou.

„Je mi jedno, jak to uděláme, Hutch, a je mi jedno, co to bude stát," řekl, „ale příští rok chci slavit s *tebou*."

Proč ne? „Domluvení," odvětila.

„Šťastný nový rok, Hutch."

Bill ji překvapil. Když byla sama ve své kajutě a on s ní chtěl mluvit, zpravidla se nejdřív ozvalo zakašlání nebo výmluvné písknutí z obrazovky. Ale tentokrát byl jeho hlas přímo v místnosti s ní, „dobrý den madam, jak se vám daří", bez jakýchkoli opiček.

„Šťastný nový rok i tobě, Bille."

„Hezký večírek."

„Ano." Právě se osušila poté, co vyšla ze sprchy, a oblékala si přes hlavu tričko. „Je všechno v pořádku?"

„Myslím, že máme další anomálii."

Získal její plnou pozornost. „Cože?"

„Nechtěl jsem tě vylekat."

„To je v pořádku. Co je to za anomálii?"

„Bílá skvrna."

„Bílá skvrna?" Zapomněla na ni. Ta cyklonová bouře na Kobaltu?

„Na Podzimu. Na rovníku. Sleduji ji už několik dní."

„Proč je anomální?"

„Jednak není v atmosféře."

„Není? A kde je?"

„Na oběžné dráze."

„A neříkal jsi, že je to sněhová bouře?"

„Je to sněhová bouře."

„To není možné."

„Díval bych se na to stejně."

Byla unavená. Připravená prohlásit misi za úspěch a zamířit domů. „Co dál?"

„Podzim je přímo na trase signálu."

„Vysílání z Ledničky?"

„Správně."

Hutch si natřásala polštáře. Teď je nechala být, otočila se a počkala, až se rozzáří nástěnná obrazovka. Udělala to a Bill se na ni

upřeně zahleděl. Na sobě měl černý koupací plášť se znakem lodi na náprsní kapse. „Signál sledoval Podzim?“

„*Ano.*“

„A ty si myslíš, že kolem Podzimu je další soustava stealthů?“

„*Ne. Bylo by příliš obtížné najít stabilní oběžnou dráhu. Pokud bys chtěla do této soustavy umístit satelity, bylo by nejlepší vypustit je až za velký prstenec.*“

„Tak co tedy? Kam je namířený?“

Bill se na ni usmál. „*Nemám tušení.*“

Ráno se jednohlasně dohodli, že se na bílou skvrnu zaletí podívat. Vrátili se do Útočiště a prakticky zrušili tábor; sbalili kapesní kupoli a pokusili se opustit stavbu v takovém stavu, v jakém ji našli.

kapitola 21

Když pozorujeme světové dění, není zcela zjevné, že štěstěna málo dbá na moudrost či pošetilost, ale jedno za druhé dle svého rozmaru zaměňuje?

– Tacitus.
***Letopisy*, III, C. 110**

„Co to přesně je, Bille?“ Byli shromáždění v řídicím středisku a dívali se na bílý disk vznášející se v horních vrstvách atmosféry Podzimu.

Billův hlas zněl rozpačitě. *„Podle spektroskopické analýzy to jsou ledové krystalky čistého čpavku. A různých plynů.“*

„Bille,“ řekla Hutch, „já se ptám, *co to je?“*

„Je to sněhová bouře,“ odpověděl.

Dobře. Začněme od toho základního. „Bille, něco takového, pokud by se to mohlo stát…“

„To se děje*…“*

„… nebylo by to žluté?“

„Tak bych to čekal.“

„Proč *žluté?*“ zeptal se George.

„Protože je tam spousta sulfidů a nevím čeho ještě. Ale nejdůležitější je…“

„… že bys to čekal *uvnitř* atmosféry,“ dopověděl Nick. „Člověk nemusí být meteorolog, aby na to přišel.“

„Co by tedy mohlo vyvolat sněhovou bouři ve vesmíru?“ zeptal se Tor. „Nemělo by to být nemožné? Bille?“

„Evidentně to nemožné není.“

„Vykrucuješ se z toho. Je to možné při přirozeném stavu věcí?“

„Řekl bych, že ne.“

Stále byli několik tisíc kilometrů daleko. Hutch se nikdo nezeptal na názor, když rozhodnutí zaletět si sem bylo jednohlasné. Samozřejmě by s tím souhlasila. Tohle byl typ věcí, jaké lidé z Akademie milovali. A vypadalo to vcelku neškodně.

Dokonce se nechala lehce strhnout všeobecným nadšením. Byli jako děti: George přišel na Vánoce ráno domů a našel pod stromečkem jednu hračku za druhou. Alyx se jako vždy snažila dostat vesmír na jeviště: sněhovou bouři zvládneme, světla se dají za ni, chceme, aby diváci viděli *do* ní, aby cítili tu *podivnost*, protože toto není obyčejná bouře. Tor si plánoval, že si vyleze na trup, aby tu věc mohl namalovat, a Nick trávil většinu času zapisováním filozofických postřehů do svého bloku. „Až se vrátíme domů, bude to bestseller," prohlásil. „*Zápisky Nicholase Carmentina*. Líbí se mi, jak to zní."

„Co to píšeš?" zeptala se Hutch.

„Osobní paměti. Kruci, Hutch, až se vrátíme, budeme všichni slavní. Přemýšlela jsi o tom? Našli jsme všechno, v co jsme doufali. A víc."

„Tedy," ozval se Tor, „skoro všechno."

Dokonce i Bill se nechal strhnout všeobecným nadšením. *„Musí to být umělého původu,"* připustil před Hutch.

Porucha, ať už to bylo cokoli, byla *obrovská*, široká tisíce kilometrů. Vyvrhovala proudy a gejzíry všemi směry. Cáry mračen se táhly přes půl planety. Centrálním tělesem bouře byla obrovská skvrna vyplněná vichry, unášeným sněhem a břečkou. Větry měly rychlost kolem 80 kilometrů za hodinu, v nárazech až 130. Relativně málo pro bouři na plynném obru. Skvrna se nacházela přesně na rovníku.

Káva chutnala hustě, hřejivě a konejšivě. Hutch si vzpomněla, že když byla jako malá na táboře a v noci se kolem ohně vyprávěly strašidelné historky, vůně kávy (kterou nesměla pít) na ni vždycky zapůsobila tak, že se cítila líp, že se svět zdál trošičku pevnější. Podobně to zapůsobilo i teď. A bylo to příjemné, protože ten mrak v sobě měl cosi z temných hvozdů.

Přilétla s *Memphis* tak blízko, že mohli natáhnout ruku a nabrat kbelík sněhu. Bouře zasahovala dolů do atmosféry, ale velkou

centrální část dělilo od horních mraků přinejmenším sto kilometrů. Nad okrajem planety mohli pozorovat Kobalt, v záři vzdáleného slunce modrozlatý.

„Je to čím dál podivnější,“ promluvil Bill. *„Mám tu výbušný jev. Ten sníh proudí nahoru z atmosféry. Jako fontána.“*

„Jak je to možné?“ zeptala se Hutch.

„Nevím. Ale děje *se to.“*

„Proč do té bouře nevlétneme?“ zeptal se George. „Třeba přijdeme na to, co ji způsobuje.“

Jeho návrh kolegy viditelně polekal. Tor se zamračil a dal Hutch najevo, že to nepovažuje za dobrý nápad. „Vlastně bychom to mohli chtít udělat,“ připustila. „Ale až později. Pokusme se získat víc informací o lokálních podmínkách, než se do něčeho vrhneme.“

Bill změřil průměr bouře na přibližně čtyři tisíce kilometrů. „Ať už ji vyvolává cokoli,“ řekl Tor, „neměla by vydržet dlouho. Svítí na ni slunce.“

„Co si představuješ pod pojmem dlouho?“ Bill nedal ve svém hlasu najevo posměch, ale Hutch poznala, že ho Torova poznámka pobavila.

„Já nevím. Možná několik dní. Je to tak, Hutch?“

„Je to absolutní neznámá, Tore,“ odpověděla. „Upozornila bych, že trvá už déle než týden.“

„Mám něco dalšího,“ oznámil Bill. Jedna z obrazovek se rozzářila a ukázala nějaké těleso. Blížilo se k bouři. *„Vypadá to, že jsou na stejné oběžné dráze.“*

Byl to zploštělý balvan. Většinou rovný povrch s několika řadami nízkých výstupků. *„Domnívám se, že vlétne dovnitř,“* pokračoval Bill. *„Přibližně za patnáct minut.“*

Hutch měla hlad. Objednala si několik lívanců a přidala se k Alyx, která na svůj talíř s vajíčky a toastem jen hleděla. Alyx se jí zeptala, jestli si myslí, že by bouře mohla mít nějakou souvislost s Útočištěm. „Nedovedu si představit, jak by se to mohlo stát,“ odpověděl Nick.

Asteroidy mají nejrůznější tvary. Bývají protáhlé, bývají zdeformované nárazem, dokonce to bývají neforemné úlomky. Tento byl plochý na způsob mořského rejnoka, a symetrický. Ne *dokonale*

symetrický, ale zdálo se, že jeho hmota je po obou stranách rozložená rovnoměrně.

„Bille," promluvila Hutch, „rozměry, prosím!"

„Je to 16,6 kilometru dlouhé," řekl Bill, *„a maximálně 5,1 široké. Výška uprostřed činí 0,8."*

„Na měsíc to není moc," řekl George.

„A máme tu překvapení," pokračoval Bill. Počkal, zatímco Nick pomalu vstal z křesla a doslova vytřeštil oči.

„Jaké?" zeptala se Alyx.

Zabodl do asteroidu ukazováček. Do jeho zadní části.

„Podívej!"

Trefa.

Těleso mělo výtokové trysky.

George byl na nohou. *Všichni* byli na nohou. Nick potřásl Hutch rukou a poblahopřál jí.

Mimozemská loď. První.

„Zaznamenej čas, Bille," řekla Hutch, když ji George popadl a objal. Právě George! „Všechno zaznamenej a klasifikuj to pro archivy."

„Ano, Hutch. Blahopřeji, pane Hockelmanne."

George zářil. „Díky!"

Nasadili na těleso maximální zvětšení. Mělo antény. A senzory.

„Některé parabolické antény jsou namířené zpátky na Ledničku," řekl Bill.

Hutch dala Billovi pokyn upravit přibližovací manévr tak, aby si mohli plavidlo dobře prohlédnout shora i zdola, z obou stran, zepředu i zezadu.

Výtokové trysky byly *obrovské*. Ale to mělo svou logiku – motory musely uvádět do pohybu velkou hmotu.

Dívali se, jak se pohybuje směrem ke sněhové bouři. K blizardu. K velké Násosce. Proč by to dělal? Tor zkusil najít odpověď pohledem na Hutch.

„Bille," zeptala se, „používá pohon?"

Na obrazovce se objevila Billova důstojná tvář. *„Ano, Hutch,"* řekl, *„právě provedli drobnou úpravu kurzu. Není to vrak."*

„Uhýbají té bouři?“ zeptala se.

„*Ne. Zdá se, že míří přímo do ní.*“

Z míst někde pod objektem se objevil mrak těles, ne nepodobný roji hmyzu. Vystřelily vpřed, do vánice.

Bill se na jedno zaměřil a použil maximální zvětšení. Vypadalo to jako dva válce propojené mřížovím, krytem motoru a tryskami. Bylo vidět čidla, antény a černé skříňky. Žádná okna, nic, co by vypadalo jako kabina pro pasažéry. Hutch nenašla místo, kde by mohl sedět pilot.

Tělesa, která zatím získala před asteroidem značný náskok, se teď ponořila do Násosky.

„*Stále je sleduji,*“ řekl Bill.

„Co dělají?“

„*Zpomalují.*“

Na asteroidu se něco dělo. Hutch viděla, jak z něj vyrostla *křídla*. Na horní i dolní straně vystupovalo ze skály nějaké šedočerné příslušenství. Asteroid začínal vypadat jako deformovaný *netopýr*. Stále se blížil k Násosce, prolétal ohonem vířícího sněhu, který se odvíjel ze zadní části bouře.

„Co jsou ty věci?“ zeptal se Tor. „Co se to děje?“

„Bude doplňovat palivo,“ řekla Hutch.

„To myslíš vážně?“

„My máme stejnou možnost. Do jisté míry.“

„Jak to myslíš?“

„Podle mě to jsou naběráky. My je máme taky. Když začneme mít lehký nedostatek paliva, můžeme se ponořit do atmosféry jednoho z těchto obrů a doplnit nádrže.“ Otočila se zpátky k Billovi. „Zachytáváme něco?“

„*Je tu určitý únik elektromagnetického záření,*“ odpověděl.

„Nezdraví nás?“

„*Ne. Vůbec na nás nereagují.*“

„Touto dobou si nás už museli všimnout,“ prohlásil George. „Bille, mohl bys mě s nimi spojit?“

„*Chceš multikanálové vysílání, Georgi?*“

George se podíval na Hutch. „Mám je chtít?“

„Ano,“ řekla.

A Tor se ušklíbl. „Co jim řekneš?“

„Pozdravím je.“

Asteroid se pomalu nořil do bouře.

„*Jsi v éteru,*“ řekl Bill.

„Buďte zdrávi!“ řekl George. „Přicházíme v míru jménem celého lidstva.“

„To zní povědomě,“ prohodil Nick.

George zrudl. „Co bys chtěl tak narychlo? Nebyl jsem na něco takového připravený.“

„Příliš pozdě,“ řekl Nick. „V budoucích stoletích budou tu větu číst ve všech školách na světě.“

George se otočil zpátky k obrazovce s podobou UI. „Odpovídají, Bille?“

„*Ne. Žádná odpověď.*“

Asteroid vlétl hlouběji do Násosky a postupně ztratil ostré obrysy.

Bill zahájil odpočítávání a asteroid se přesně podle plánu vynořil z bouře, následovaný rojem menších těles. Křídla se zasunula, menší tělesa dostihla hlavní a spojila se s ním, asteroid zažehl směrové trysky, aby upravil svou oběžnou dráhu, a pokračoval v letu.

„*Momentálně má takovou dráhu, aby při příštím obletu prolétl bouří znovu,*“ řekl Bill.

George se vrátil na svůj kanál a zkusil to znovu. „Buďte zdrávi!“ řekl. „Haló, vy tam.“ Ušklíbl se na Alyx. „To jsme my, tady. Prosím, zablikejte světly, zakývejte křídly nebo udělejte něco jiného.“

Z reproduktoru se linulo ticho.

„Jsem si jistý, že tu každou chvíli na někoho narazíme,“ dodal.

„Co teď?“ zeptal se Tor.

Alyx postrkávala po talíři několik kousků toustu. „Je to *čindi*,“ řekla.

Co je sakra *čindi?*

„Je to slovo z jazyka Navajů. Noční duch.“

„Nebezpečný?“ zeptal se Nick.

„Všichni duchové jsou nebezpeční,“ řekl Tor. Díval se dolů na Alyx, která si mazala na toust trochu jahodového džemu. „Co ty máš společného s Navaji?“ zeptal se.

„Dědečka.“ Bezelstně se usmála. „Tvrdí, že zásluhou jeho genů vypadám tak dobře.“

„Ale jsi přece blondýna!“

„Jde o vzhled. Ne o barvu.“

„Co můžeme čekat dál?“ otázal se George, jehož barva vlasů a navajští dědečkové nezajímali.

„Podle mě absolvuje jeden oběh a prolétne Násoskou znovu,“ řekla Hutch.

„Copak napoprvé nenabral dost?“

„Je to tak. Vzhledem k velikosti bych čekal, že to nějakou chvíli potrvá.“

„Jak přesně to funguje?“ zeptala se Alyx.

To Hutch ve skutečnosti nevěděla. „Nějakým způsobem se jim podařilo přimět troposféru, aby vychrlila velké množství zmrzlého čpavku. To je Násoska.“

„Čpavek je palivo?“ zeptala se Alyx.

„Víceméně ano. Pravděpodobně ho rozkládají na vodík a dusík. Dusík hodí přes palubu, vodík zkapalní a uskladní. *Ten* je palivo. A možná i reakční hmota.“

„Ale nezní to jako něco, co by se dalo udělat,“ ozval se Tor. „Jak donutíš atmosféru, aby vyvrhla všechen ten čpavek?“

„Nevím,“ odpověděla Hutch. „Nevidím do té bouře, abych přišla na to, jak ji dělají.“

„Aspoň že to není jenom prázdná masa.“

„Bál ses, že *bude?*“

„Abych byl upřímný, ano.“

Hutch zavrtěla hlavou. „Mě by překvapilo, kdyby to tak bylo.“

„Proč?“

„Ten hrob v Útočišti… Čerstvý. A ty stopy. Tohle jsou s velkou pravděpodobností ti, kteří je tam zanechali.“

„A pohřbili obyvatele.“

„A pohřbili *jednoho* z obyvatel.“ Vyhlédla ven na Dvojčata. „Ano. Chci říct, že to tu není zrovna přehuštěná oblast. Můžou mít

spojitost s tím, kdo Útočiště vybudoval, a nemusejí. To bylo dávno. Je pravděpodobné, že tihle jen prolétali oblastí a všimli si ho. Stejně jako my.“

„To je zvláštní shoda náhod,“ řekla Alyx.

„Co?“

„Tohle místo mělo pravděpodobně jen dvě návštěvy za tři tisíce let, a dorazily v rozmezí několika dní od sebe.“

Objekt byl na obrazovkách čím dál větší. Bill otevřel stěnové panely v řídicím středisku, aby si ho mohli prohlížet přímo, aby si mohli udělat dojem z jeho obrovitosti. Jak se *Memphis* blížila, jejich perspektiva se změnila, už neviděli loď jako celek. Místo toho se dívali *dolů* na skalnatou krajinu, která se táhla všemi směry. Byla zjizvená a potlučená, pokrytá sněhem. Povrch byl posetý pohořími a zlomy. Občasné krátery se mísily se shluky antén, senzorů a dalšího elektronického vybavení, z nějž Hutch většinu nedokázala identifikovat.

Pohybovali se pomaleji než objekt a dívali se, jak pod nimi ubíhá, dívali se, jak skalnatý povrch postupně ztrácí nepravidelnost, získává hladkost, přechází v kov a zvedá se k nim. Svah se změnil v kopec a kopec dostal válcový tvar, stal se jedním ze dvou dvojitých válců, šedivých, chladných a posetých důlky. Potom je válce předstihly, takže zaznamenali, že jsou čtyři, po dvou vedle sebe, a změnily se v trysky, masivní pohonné jednotky na zádi plavidla.

„Je to *velké*,“ řekl Tor.

„Co chceš dělat?“ zeptala se Hutch George.

„Co doporučuješ?“

„Dál na ně mluvit, držet se stranou a dívat se.“

„Pokud odletí,“ promluvil Nick, „dokážeš je sledovat?“

„To záleží na jejich technice. Hazeltiny jsou teoreticky jediný způsob, jak se dá skok uskutečnit. Jestli je to pravda, jestli je mají, tak ano. Budeme se jen dívat, kam mají namířeno, a tam se k nim připojíme.“

„Poznáme, ke které hvězdě?“

„Je to jen otázka sledování jejich kurzu. Propojení teček. Ano, neměl by to být problém.“

Přešli na paralelní dráhu, nechali objekt trochu odlétnout a drželi se v diskrétní vzdálenosti. Nebylo nijak znát, že by si asteroid, *čindi*, uvědomoval jejich přítomnost.

Ale George začínal být nervózní. „Nechápu, proč neodpovídají," řekl. Ale pak ho něco napadlo: „Kdy čekáme Mogamba?"

„Zhruba za devět dní. Proč?"

„Jestli si s těmi tvory někdo potřese rukou, chtěl bych, abychom to byli *my*." Zatnul ruku v pěst a přitiskl si ji ke rtům. „Co třeba zablikat světly?"

„Mohli bychom to zkusit. Jak bys to chtěl? Třikrát krátce a třikrát dlouze?"

„Může být."

Hutch to provedla ručně, když přelétli k boku *čindi*, a použila k tomu přední navigační světla.

Blik-blik-blik.

Blá-blá-blá.

A znovu.

Čindi plul nocí. Byli teď nad tmavou stranou Podzimu, daleko od Násosky. Hluboko pod nimi vyplňovaly oblohu obrovské věže kumulů. Blesky se míhaly, obrovské blesky, z nichž některé byly dost dlouhé, aby obepnuly celou Zemi kolem dokola.

„Zkus to ještě jednou," řekl George.

Přenechala to Billovi, který zablikal vpředu a vzadu, nahoře a dole.

„Třeba nás nevidí."

„To není možné, Georgi!"

„Tak proč nereagují? Určitě je to pro ně stejně důležité jako pro nás."

„Nevím," řekla. „Buď opatrný s takovými hypotézami."

„Na rádiu nemáme pořád nic, že?"

„Ne."

Zkoušeli to dál. Propluli posledním kouskem noci, překonali terminátor a vylétli do svítání. A sledovali východ Kobaltu. *Čindi* plul nad obloukem planety.

Mezitím se pustili do zvětšování a vylepšování snímků. Byl to jen balvan s hnacími tryskami. A soustavami senzorů. Ale něco tu bylo.

Tor položil prst na tečku. Byla mezi několika nízkými vyvýšeninami. Přešli na maximální zvětšení a Alyx prohlásila, že to vypadá jako rádiová anténa.

„Já myslím," řekla Hutch, „že je to otvor."

Pokračovali v získávání dat o *čindim*. *Memphis*, která měřila od přídě po záď šedesát dva metry, necelé jedno procento jeho délky, by vedle něj skoro nebylo vidět.

Bill pořizoval snímky a oni trávili hodiny tím, že si je prohlíželi, zatímco *Memphis* donekonečna opakovala Georgeovu zdravici. Našli další vstupy, které se velikostí pohybovaly od dvou metrů v průměru po dvacet a víc. Všechny měly stejnou barvu jako skála kolem.

„Hutch." Billův hlas poklesl do nižších kmitočtových pásem. Do kmitočtových pásem, která vyjadřovala *znepokojení*. *„Registroval jsem start. Něco opustilo loď a přešlo na oběžnou dráhu."*

„Ukaž to!" Byl to objekt ve tvaru láhve, s hrdlem vystrčeným dopředu. Jeho trup byl hladký.

„Je to jiný konstrukční typ než objekty, které jsme pozorovali předtím."

Rozeznala výtokové trysky. „Jak je to velké?"

„Na délku skoro jako náš přistávací modul. Možná o několik metrů kratší. Průměr v nejširším místě tři metry."

„Fajn, Bille," řekla. „Dej mi vědět, jestli se něco změní."

Později se ozval znovu: *„Hutch, myslím že už chápu, jak vytvářejí Násosku."*

Fyzika a meteorologie nebyly její silné stránky. Ani nikoho jiného z jejich skupiny. Ale věděla, že Bill očekává reakci. „Vysvětli to!" vybídla ho.

„Loď, která je tak hmotná jako čindi, *potřebuje obrovské množství paliva. Kdyby se pokusila použít sběrače toho typu, jaké máme my, musela by zůstat na oběžné dráze roky, aby nasbírala dost vodíku, nebo by musela vstoupit do atmosféry a prolétnout troposférou.*

Udělat to by vyžadovalo významné konstrukční kompromisy pro snížení tření, a značná část nově získaného paliva by se promrhala na návrat z gravitačního pole.“

„Jaké je tedy řešení?“

Bill se objevil v protějším sedadle. Na sobě měl hebkou bílou košili, u krku rozepnutou, a tmavě zelené kalhoty. Jednu nohu měl přeloženou přes druhou. *„Řešení je perkolátor,“* prohlásil.

„Perkolátor.“

Na obrazovce se objevila Násoska. Dívali se na ni z boku a sledovali tak proud valící se zdola, bouři kypící jako vulkán, obrovský explozivní hřib stoupající nad mraky a rozpínající se všemi směry. V proudu se objevila blikající čára táhnoucí se do středu bouře. *„To je trubice,“* řekl Bill. *„Jestli to mohu dobře rozeznat, táhne se z Násosky asi tři sta kilometrů dolů.“* Hluboko v troposféře se blikající čára, trubice, proměnila v jakýsi trychtýř, tornádovitý tvar, s tím rozdílem, že byl obrácený, při sestupu atmosférou se rozšiřoval. Tornádo se zvedalo a klesalo v prudkých větrech, které je unášely hned na jednu stranu a hned zase na druhou. Drželo však pohromadě. V nižších hloubkách se pohybovalo, drželo krok s Násoskou.

„Má rychlost kolem 1400 kilometrů v hodině,“ řekl Bill.

„A tahle věc vytváří tu bouři?“

„Domnívám se, že ano. Zdá se, že transportují plyn z troposféry ven z gravitační studny. Účelem by bylo vytvořit zásobník vodíku vysoko na oběžné dráze, kde se s ním loď může setkat.“ Bill byl se sebou viditelně spokojený. *„Dělají to tak, že těží plyn ve spodních hladinách. A netvař se tak skepticky, prosím! Technicky by to bylo opravdu celkem jednoduché.*

Stačí spustit do tropopauzy ohebnou sondu, vyrobenou řekněme z lehkého plastu. Mimochodem, na rovníku. Musí se to udělat na rovníku.“

„Fajn. Co pak?“

„Vložíme do sondy vhodný fúzní reaktor. Zhruba sto kilometrů pod tropopauzou jsou teploty těsně pod stem stupňů Kelvina, tlak kolem jedné atmosféry a složení především ze zmrzlého čpavku.

Sonda se nafoukne do obrovského trychtýře, který vidíme, úzkým koncem nahoru.“

„Nebylo by to těžké? Co to *drží* nahoře?“

„Použij lehký materiál, Hutch. A pár balonů, pokud to bude nutné. Reaktor se zapne. Ohřeje všechno, co je nablízku. Celý komplet je vratký, takže se pohupuje kolem planety ve větrech dosahujících 1400 kilometrů za hodinu. Má stejnou dynamiku jako umělohmotný splávek, který má nahoře nějaký ten pružinový píst.“

Na obrazovce se objevilo schéma.

„Reaktor se umístí do trychtýře v prostoru hrdla. Jak zahřívá okolní kaši, čpavkový led a plyn to pohání trubicí vzhůru a vytlačuje do vesmíru. A tak dostaneš sněhovou bouři. Svou čerpací stanici.

Když si čindi *naplní nádrže, perkolátor se vyfoukne, sbalí se a zřejmě se vrátí do lodi.“*

Všichni poslouchali. „Zdá se mi,“ ozval se George, „že by bylo jednodušší postavit menší loď. Něco, co nebude tak hmotné.“

„Jednodušší by to *bylo*,“ souhlasil Tor. „Určitě mají důvod, proč chtějí *velkou* loď.“

Čindi dokončil druhý oběh a znovu mířil do Násosky. *Memphis* se držela za ním, nechala narůst odstup na tisíc kilometrů. Bill stále vysílal Georgeův pozdrav a poselství míru, když George náhle řekl Hutch, aby to zastavila. Vypadalo to, že se cítí osobně uražený.

„Udělej to, Bille,“ řekla Hutch. Byla na můstku sama.

„Dobře, Hutch. A vypadá to, že tam máme další start. Ano, tady to je.“ Promítl to na obrazovku. *„Další láhev. A ta první opouští oběžnou dráhu.“*

„Poznáš, kam má namířeno, Bille?“

„Ne. Stále zrychluje. Pohybuje se sedmi g a prudce zrychluje.“

„Ne *naším* směrem?“

„Ne, nikam do naší blízkosti.“

„Dobře,“ řekla Hutch. „Georgi, nějaké palivo by se hodilo i nám. Už předtím jsme mluvili o tom, že bychom Násoskou prolétli. Myslím, že teď je vhodná chvíle.“

Přikývl. „Třeba to upoutá jejich pozornost.“

„To pochybuju.“

Tor a Nick se zatvářili znepokojeně. „Opravdu si myslíš, že to můžeme udělat?“ zeptal se Nick.

„Neměl by to být problém. A je to lepší než několik dní pročesávat horní atmosféru. Ne, měli bychom to zvládnout. Oni taky proletěli.“

„Jsou o hodně větší než my.“

„Uděláme to pomalu.“

Ale zdálo se, že i Bill má pochyby. Když Hutch přešla na můstek a on s ní mohl mluvit o samotě, zeptal se jí, jestli to opravdu považuje za dobrý nápad.

„Ano, Bille, je to dobrý nápad. Vysuň sběrače a zatáhni všechno kromě senzorů.“

„Čindi *právě znovu vlétl do bouře.*“

„Fajn.“

Její komunikátor zapípal. Byla to Alyx, která zůstala s ostatními v řídicím středisku. „*Displeje najednou zhasly,*“ řekla.

„Alyx, to je tím, že jsme pro průlet Násoskou vypnuli kamery.“

„*Je to nutné?*“ zabručel George.

„Je to bezpečnostní opatření.“

„*Riskněme to. Chtěli bychom to vidět.*“

„Dobrá,“ svolila Hutch. „Viditelnost bude pravděpodobně dost omezená, jakmile vlétneme dovnitř.“ Bill znovu aktivoval dvě kamery, jednu na každém rameni. Poslala záběry do řídicího střediska a přepojila si je na svou horní obrazovku.

„*Díky,*“ řekla Alyx.

„Rádo se stalo.“ Nařídila pasažérům, aby si aktivovali ochranné pásy. „Bille, co se děje s těmi dvěma láhvemi?“

„*První pokračuje v původním kurzu, Hutch. Stále zrychluje. Nevidím žádný pravděpodobný cíl. Druhá zažehla motor a zdá se, že se chystá opustit oběžnou dráhu. Fakticky to právě teď dělá.*“

„Kam letí?“

„*Na první pohled nikam. Má namířeno přibližně směrem k Andromedě.*“

Hutch pohlédla dolů do vířící atmosféry a sledovala, jak se Násoska zvětšuje, když se k ní blíží. *Čindi* zmizel z dohledu. Světlo ze vzdáleného slunce, dvou obrů a prstenců, se přesunulo a změnilo,

dodalo seskupení mraků zlověstnost. Připomnělo jí to severní kopcovitou krajinu na Quraqui nebo kanadské roviny, kde člověk viděl blížící se sněžení na hodiny dopředu.

„Sběrače rozvinuté,“ oznámil Bill. *„Všechny systémy jsou aktivní. Jsme připravení nabrat palivo.“*

Samozřejmě to nebyla běžná vánice. Tohle byla bouře s velkým množstvím kaše a rozbředlého sněhu, se zmrzlými vodními krystalky a kroupami.

„Zpomal na rychlost bouře plus čtyřicet.“ O čtyřicet kilometrů víc, než činila rychlost bouře.

Hutch zaslechla, jak Alyx poznamenala, že ta bouře je krásná. Měla pravdu.

Memphis byla blízko vršku Násosky a chystala se prolétnout pouze úzkou částí, aby se z ní po dvou hodinách vynořila s plnými nádržemi. Pokud by to vzala středem orbitální čerpací stanice a zpomalila natolik, aby to bylo bezpečné, mohlo se klidně stát, že *čindi* absolvuje celý oběh, než se *Memphis* dostane ven, a narazí mu do zádě.

Našla část bouře, která vypadala relativně klidně, a dala pokyn Billovi, aby tam s nimi vlétl.

Světlo zšedlo. Opřel se do nich náraz větru a na trupu zabubnovaly kroupy.

„Neuvěřitelné,“ řekl Bill. *„Nemyslel jsem si, že někdy uvidím něco takového.“*

Viditelnost poklesla na několik metrů. Mokré vločky se tlačily na okna a obě kamery. Začínalo být obtížné vidět ven. „Potřebujeme stěrače,“ řekla Hutch UI.

Větry jimi chvíli cloumaly a pak opadly. Chvílemi bylo bezprostřední okolí mrtvolně klidné a oni viděli pouze bílé závoje mlhy. Sníh vířil kolem nich a o trup se rozstřikovaly velké kapky napůl zmrzlého čpavku. Jejich světla přejížděla po stínových útvarech, nehmotných bytostech noci.

Memphis byla schopná naplnit nádrže po okraj za jeden průlet. Možná maximálně za dva. Ale *čindi* měl mnohem větší nároky. Bylo třeba velké množství energie a spousty reakční hmoty, aby se všechna ta skála dala do pohybu. Bylo možné, že na naplnění nádrží

bude potřebovat několik týdnů. Hutch přemýšlela, jak dlouho tam už je.

„Vedeme si dobře,“ oznámil Bill. *„Nádrže by měly být plné v očekávaném čase.“*

Když doplňování paliva skončilo, Hutch s nimi vylétla výš, až Násosku úplně opustili. Bill ohlásil, že *čindi* zůstal na oběžné dráze.

V dalších několika hodinách se znovu přesunuli za něj a usadili se nad ním, těsně za zádí. George začal hlasitě přemýšlet, co by *čindi* udělal, kdyby se mu *Memphis* postavila přímo do dráhy.

Hutch poznala, že George zkouší, jaký ohlas svým nápadem vyvolá. „To bychom neměli udělat,“ řekla.

„Hutch, nemohli bychom to udělat tak, aby to nebylo riskantní? Nechat naše motory běžet. Udržet si dostatečnou vzdálenost.“

„Ne, Georgi. To opravdu není dobrý nápad.“

„V čem je riskantní?“

„Jednak projevili sklon nevšímat si nás. V určitém okamžiku zrychlí. A až to udělají, neměli bychom jim stát v cestě.“

George klesl do křesla. „Tore, co si myslíš ty? *Ty* bys byl ochotný přelétnout jim před přídí?“

„To není věc, o které by se mohlo hlasovat,“ namítla Hutch.

„Souhlasím s Hutch,“ řekl Tor.

George přešel do svého nejracionálnějšího tónu. „Hutch,“ začal, „nechtěl bych tě nutit, abys dělala něco, co dělat nechceš, ale musím ti připomenout…“

„Je to tvoje loď, ale *já* jsem odpovědná za její bezpečí, Georgi.“

„Můžu tě zbavit funkce. Pak se tím nebudeš muset trápit.“

Hutch zavrtěla hlavou. „To nemůžeš za letu udělat, pokud nemáš kvalifikovanou náhradu.“

„To říká kdo?“

„Je to v předpisech.“

„V jakých předpisech?“

„V *Předpisech pro kapitány lodí.*“

„Nechápu, jak mě to zavazuje.“

„Zavazuje to *mě*.“ Sedla si vedle něj. „Podívej, Georgi, já chápu, jak se na to díváš. Vím, jak moc chceš s těmi bytostmi navázat kontakt. Ale myslím si, že trocha trpělivosti je na místě.“

„Co navrhuješ ty?“

„V této chvíli máme jen dvě alternativy. Dívat se a čekat, nebo…“

„Nebo co?“

„Letět domů.“

Zabodl se do ní očima. „To nepřichází v úvahu!“

„Souhlasím. Tak zatím zůstaňme sedět na zadku.“

„Třeba neodpovídají proto, že tam nikdo není,“ ozval se Nick.

„Jak by se to mohlo stát?“ zabručel George.

„Automatická loď,“ řekla Hutch.

„Cože?“

„Mohla by být automatická. Řízená UI.“

„Ale i UI by určitě zareagovala.“

„To záleží na tom, jak by byla naprogramovaná. Nezapomínej na to, že UI ve skutečnosti nejsou inteligentní.“ Zdálo se jí, že někde v hloubi lodi, zaslechla Billův povzdech.

George zavrtěl hlavou. Bylo to zavrtění, které říkalo, že svět je krutý. Poraženě si sedl zpátky a zavřel oči.

Tor tiše řekl: „Ale možná je na čase skočit do toho rovnýma nohama.“

„To znamená co?“ zeptala se Alyx.

„Jít tam a zaklepat na dveře.“

George, aniž otevřel oči, vážně pokýval hlavou. *Ano. Tak by se to mělo udělat.*

„Ne,“ řekla Hutch. Mrzelo ji, že Tor nezůstal zticha. „To je mimořádně nebezpečné. O tom, co je uvnitř, nic nevíme. Tato věc je spojená se zničením dvou lodí.“

„Ne,“ odmítl George. „To nevíme. Ty útoky provedli roboti. Tohle je jiné. Měli jsme šanci si to prohlédnout. Tu *loď*. Vidíte nějaké stopy zbraní?“

Alyx zavrtěla hlavou. „Já si myslím, že Hutch má pravdu. Myslím, že bychom na to měli jít pozvolna.“

„Ohrožovali byste své životy,“ řekla Hutch.

„Ale pro loď to nebezpečí neznamená," odvětil George. „Mám za to, že jinak můžeme podstoupit riziko, které nám připadá přiměřené." Pohlédl na Nicka. „Nemám pravdu?"

Měl pravdu.

„Kvůli tomu jsme přece přišli," řekl Tor. „Jestli je nutné, abychom tam přišli a zazvonili na zvonek, já říkám udělejme to. Alyx, ty můžeš zůstat tady s Hutch, jestli chceš."

„Tore, to není dobrý nápad!" Hutch viděla v jeho tváři něco, co hraničilo se zklamáním. A bolelo to.

Nick si pozorně prohlížel dno kávového šálku. Teď zvedl oči. „Hutch," promluvil, „můžu se tě na něco zeptat?"

„Jistě." Prohrávala.

„Proč není *Memphis* ozbrojená? Proč není v celé flotile nadsvětelných lodí jediná ozbrojená loď? Je jich teď kolik – víc než dvacet? A nikde žádná zbraň. Proč to tak je?"

„Nejspíš proto, že nikdy nebylo po kom střílet. Nikdy se neobjevila hrozba."

Nick jí věnoval uklidňující úsměv majitele pohřebního ústavu. Sbohem, odešel na lepší svět! Všechno bude dobré. „Není to také proto, že si myslíme, že nikdo, kdo je dost chytrý, aby vymyslel mezihvězdný pohon, nebude nepřátelský? Sám jsem tě to slyšel říct."

„Je to tak," odpověděla Hutch. „My to *předpokládáme*. Není to něco, na co bys měl vsadit svůj život."

„Taky jsi vyslovila teorii, že tihle lidičkové přišli dovnitř, našli tělo druhého obyvatele a pohřbili ho. To nezní zrovna hrůzostrašně."

„Ale je to jen dohad, Nicku! Realita je taková, že prostě nevíme. A i kdyby nebyli nepřátelští, co se bude dít, když *čindi* nahodí motory, až budete klepat na dveře?"

Nick se zachmuřil. „Nevím," přiznal. „Co se stane? Asi by to nebylo dobré."

„Pá-pá," řekla Hutch.

kapitola 22

Jak ten, kdo v běhu rozechvěn strachem jak osika pohlédne zpět, a pak už ne, pak už jen utíká před démonem, který se ho už skoro dotýká.

– Samuel T. Coleridge.
***Píseň o starém námořníkovi*, VI, 1798**

Tor si o sobě nikdy nemyslel, že by byl nějak zvlášť odvážný. Fyzicky ani nijak jinak. Pokaždé, když to šlo, se potížím vyhýbal, nepotrpěl si na konfrontace a když mu Hutch řekla, aby odešel, poslechl ji. Proto ho překvapilo, když slyšel, že se ve sporu postavil na Georgeovu stranu. *Správně. Pojďme! Já do toho s tebou půjdu, Georgi. Jak můžeš být tak zbabělá, Hutch?*

Úplně mimo charakter. Zděsil se, když to Hutch vzdala. „Tak fajn," řekla. „Dělejte, co považujete za nejlepší. Jestli se zabijete, na všechny tím určitě uděláte dojem." Podívala se přímo na něj a on pochopil, jak to myslí.

Ale to nebyl důvod, proč to udělal. No, možná ho napadlo, že by k němu ztratila respekt, kdyby vycouval. Ale také byla pravda, že se mu příčila představa, že by měli všichni odjet s ocasem staženým mezi nohy. Tím by to s Hutch určitě skončilo. Přesto si říkal, že tohle není důvod, proč postoupil do přední linie. George této věci zasvětil život. Byl to slušný člověk a zasloužil si dostat šanci. Kdyby se do toho Tor nevrhl, Hutch by vytrvala a George, který by si vzpomněl, že se v minulosti fatálně zmýlil, by ustoupil.

Proto teď stál vedle přistávacího modulu, poslouchal, jak Hutch vykládá základní pravidla a připravoval se udělat něco, co ve skutečnosti udělat nechtěl.

Co zbraně? Měli tři laserové kráječe. Kromě toho jim zbýval jen výběr nožů a vidliček.

„Neměli bychom je potřebovat," tvrdil George.

Alyx se nějakým způsobem podařilo podívat se na něj shora. „Něco takového jsi už jednou říkal."

„No tak, Alyx! Tihle lidé jsou v *kosmické lodi*. Vážně si myslíš, že se budou chovat jako divoši?"

„Přesto není od věci být připravený," řekl Tor. „Pro všechny případy."

George se podíval na Hutch. Ta pokrčila rameny. „Rozhodni ty."

„Tak dobrá," řekl. Dala mu dva kráječe, jeden si nechala pro sebe. „Jdeš taky?" zeptal se.

„Neochotně."

„Nechci, abys dělala něco, co se ti příčí."

To tedy bylo k smíchu! „Bude lepší, když půjdu."

Na Georgeovi byla vidět úleva a Hutch napadlo, jestli by si to nerozmyslel, kdyby na to zůstal sám.

„Až je uvidíme, dělejte to, co já," řekl.

Nick a Tor přikývli. George se na ni usmál. Bude to v pořádku. Zkus trochu věřit! A v jeho chování bylo jako vždycky něco, čím si získal její uznání. Dokud velí Hockelmann, všechno dobře dopadne. „Na co dalšího bychom neměli zapomenout?" zeptal se.

„Může se stát, že opustí oběžnou dráhu," řekla Hutch. „S námi na palubě."

„Jak velké je to riziko?"

„Řekla bych, že významné. Ale jestli se skutečně rozhodnou odlétnout, měli bychom být varováni předem. Pravděpodobně zruší to, co způsobuje tu vánici. I když můžeme mít problémy zjistit to včas, aby nám to bylo co platné."

„A co podle toho, kdy zapnou motory?" zeptal se Nick. „Připadá mi, že podle toho by se mělo dát snadno poznat…"

„Motory běží *teď*," řekla. „Běží celou dobu, co jsme tady. Jenom v tuto chvíli nevyvíjejí žádný tah. Až budou připravení k odletu, čekala bych, že uvidíme prudké zvýšení výkonu."

„A to dokážeme registrovat?" zeptal se Tor.

„Ale ovšem. Bill to zjistí hned. Pokud k tomu dojde a pokud uslyšíme, že nás Bill varuje, vyrazíme k modulu. Ano?“ Upřela pohled na George.

Přikývl. Všichni přikývli.

„Bez ohledu na to, co budeme zrovna dělat, ihned vypadneme.“

„Tím zvýšením výkonu jsi si jistá?“ zeptal se George. „Je to koneckonců *mimozemská* loď.“

„Motory jsou motory. Nevidím tam dole nic, co by naznačovalo vyspělou techniku. Kromě toho, že zřejmě nemají hazeltinové gondoly.“

„Nejspíš je budou mít někde schované,“ řekl Tor.

„Co chceš tou poznámkou o gondolách říct?“ zeptal se Nick.

„Že mohou mít něco lepšího. Ale nemá smysl se tím trápit.“

„Co jsou hazeltinové gondoly?“ zeptala se Alyx. Stála mimo hangár pro modul.

„Soustřeďují energii generovanou skokovými motory a umožňují transdimenzionální let. Na *Memphis* jsou umístěné na přídi a na zádi.“

Navlékli si vesty, které vytvoří e-pouzdro, a vzali si vzduchové láhve. Hutch je rychle zkontrolovala. Když byla spokojená, otevřela dveře do modulu a nastoupili.

Neměli nejmenší šanci Alyx přesvědčit, aby letěla k *čindimu*, zabušila na dveře a počkala si, co je otevře. S radostí viděla, že ani Hutch tím není nijak nadšená, ale byla by raději, kdyby kapitánka ke své účasti ve výsadkovém týmu nesvolila. Moc se jí nelíbilo, že zůstane sama.

Všichni tři muži jeli na testosteron a zdálo se, že se nijak nepoučili ze smrti svých kolegů na *Kondorovi* nebo z rukou divochů na Bezpečném Přístavu. Anebo, když na to přišlo, ze smrti kapitána *Wendy Jayové*. Všichni mluvili o tom, že tím, jak jdou dál, splácejí dluh obětem. Jenže čeho je moc, toho je příliš. Objevili *čindiho* a Útočiště, a v tom byla sláva. Lidí, kteří se budou chtít dostat dovnitř, bude dost. A pokud šlo o ni, nebylo na tom nic špatného. Ať jde zaklepat na dveře někdo jiný.

Co ji rozčilovalo ještě víc, bylo, že věděla, co si o ní myslí. Byla koneckonců žena. Drž hlavu dole a nechej riskovat muže. Nechtěli bychom tě v palebné linii a tak dál. U Hutch byli ochotní udělat výjimku. Byla ostatně kapitánkou. A dokonce i v jejím případě si mysleli, že jí chybí odvaha. Byli ji však ochotní akceptovat, protože měli lepší pocit, jestliže byla s nimi. A jestli do sebe kousky tak úplně nezapadaly, co na tom.

Sakra!

Alyx byla ochotná riskovat život pro dobrou věc, pokud byly šance rozumné. Jenže tohle bylo z jejího pohledu jenom bláznovství. Chápala obě strany sporu. A věděla, že George od ní očekával víc – chtěl, aby se zapojila do hry, nabídla podporu. Jenže život byl krásný a z toho, že *čindi* nadále mlčel, šel strach. *Nebudou nás čekat s místní rybí polévkou a mažoretkami.*

Vědecký průlom byl hezká věc, obzvlášť takto významný. Ale Alyx neměla zájem obětovat se na oltář vědy ani ničeho jiného. Po večeři, když se připravovali sejít do hangáru, si schválně vzala Hutch stranou a řekla jí, že měla absolutní pravdu. Jestli chtějí George a ostatní zahodit své životy, je to jejich věc, ale ona by se neměla nechat přemluvit k ničemu pošetilému.

Hutchinsová jí na oplátku věnovala letmý úsměv. Byl jen povrchní a měl zamaskovat, co ve skutečnosti cítí. Potom se Alyx dívala, jak houfně odcházejí dolů, všichni čtyři. A požádala Billa, aby znovu zablikal světly *Memphis* a odeslal Georgeovu zdravici. Bill uposlechl, ale *čindi* nadále zůstal znepokojivě netečný.

„Hutch," řekla na jejich soukromém kanálu. „Strašně nerada o tom začínám…"

„To je v pořádku." Seděli v modulu, tři malí skauti a zdráhavá vedoucí, a čekali, až se z hangáru odčerpá vzduch. *„Kdyby se něco stalo, Bill tě odveze domů."*

„Jak to zjistí?"

„Stačí, když mu řekneš. Přijme tvůj příkaz."

Napadlo ji, že Hutch projevuje jejímu úsudku velkou důvěru. „Jestli se dostanete dovnitř," řekla Alyx, „nechte puštěnou kameru. Nebo něco. Abych viděla, co se děje."

„Nechám. A poslouchej, Alyx, nejspíš není důvod k obavám."

Správně. Jistě. Takové věci přece děláme každý den.

Heywood Butler, král hororů, by takovou situaci zbožňoval. A Alyx se přistihla, jak pro něj vymýšlí děj. Hrdinka zůstane, zatímco průzkumný tým odletí. Jenže oni se tam někde ztratí a místo nich se vrátí něco jiného.

Po zádech jí přeběhl mráz.

Pod nimi pomalu ubíhala měsíční krajina.

Hutch načasovala setkání tak, aby se časově shodovalo s vylétnutím *čindiho* z bouře. Měli fotografie propojovacích uzlů, ale všechno bylo uzavřené, a po zařízeních pro vypouštění a příjem nebylo kromě několika zakrytých otvorů ani památky. Přiblížila se s modulem a krátce dosedla, aby zjistila, jestli loď zareaguje. Zablikala světly a požádala anglicky o povolení vstoupit na palubu.

„To není zrovna přátelské," zavrčel George.

„Nechceš si vloupání k těmto tvorům ještě rozmyslet?" zeptala se Hutch.

Ale rozhodnuto už bylo. A tak Georgeovi a jeho kolegům nedělalo problém vymyslet sedm nebo osm důvodů, proč pokračovat. Cítila, že jednotlivě to žádný z nich udělat nechce. Ale zvítězila skupinová mentalita.

Proto se nakonec obloukem vrátila k horní oblasti, s úmyslem použít jako vstupní místo malý kruhový otvor mezi dvěma nízkými pahorky. Byla to nahodilá volba, nebo jej možná vybrala proto, že byl daleko od vypouštěcích a propojovacích úseků. V klidnější části.

„Zajistím modul nejlépe, jak to půjde," řekla. „Jestli se ta věc začne pohybovat, až budeme venku na povrchu, rychle se vraťte dovnitř. Neručím za to, že bude možné na někoho čekat.

A teď mi odpovězte na jednu otázku. Až zaklepeme a nikdo nepřijde ke dveřím, co budeme dělat?"

George se tvářil, jako by o tom mnoho přemýšlel, což nepochybně dělal. Domnívala se, že je to nejpravděpodobnější výsledek. „Jestli neodpoví, dojdeme k závěru, který se nabízí."

„A to je?"

„Že nikdo není doma."

„Aha.“ Hutch přimhouřila oči. „Takže potom…“ Skončila uprostřed věty a vybídla ho tím, aby to dořekl za ni.

„… se porozhlédneme po způsobu, jak bychom mohli otevřít vstup sami.“

„Fajn. Co se stane, když tam nebude žádné ovládání?“

„Hutch, nemůžeme nechat tuhle věc jen tak odletět. Musíme se do ní dostat, ať tak nebo tak.“

„Což znamená…“

„… jestli budeme muset, cestu si prořežeme.“

„Cestu si prořežeme?“

„Ano.“

„To představuje nebezpečí pro obyvatele.“

„Určitě to můžeme udělat způsobem, který bude bezpečný.“

„Jednoduše ne,“ řekla.

„Tak zatím doufejme, že k tomu nedojde, ano?“

Cílový vstup byl na planině ohraničené dvěma hřebeny, které se k ní sbíhaly. Mířily k přídi. Mezi hřebeny se rozkládala rovina. Dobré místo pro přistání s modulem. Asi padesát metrů dál se hřebeny spojovaly.

„*Hutch,*“ ozval se Bill. „Sleduje vás jeden ze senzorů. Vědí, že se blížíte.“

George se s Hermanovou smrtí nevyrovnal. Nikdy se nevyrovná. Obrazy té strašlivé chvíle na místě, které pojmenovali Ráj, se zařezávaly do jeho srdce jako nůž. Nikdy nezapomene, jak se ti tvorové proměnili, jak jejich blažený vzhled zmizel, vlídné oči dostaly démonický výraz, do milých úsměvů vtrhl hlad. Vrhli se na něj a Herman se jako vždycky pokusil zasáhnout, ale padl pod paráty a spáry. Jeden z těch tvorů se Hermanovi zakousl do krku a Herman se po něm v té chvíli podíval s prosbou o pomoc, ale George odrážel vlastní noční můru.

Hutch ho skoro přesvědčila, že mise byla navzdory ztrátám úspěšná. Ale teď, když se snášeli k *čindimu*, věděl, že to je lež, klam, ukázka motivační manipulace. Vždyť co vlastně našli? Opuštěnou měsíční základnu u zpustošené planety, skupinu primitivů a prázdný dům.

Šedivá, ponurá krajina se zvětšovala. Uviděl navržené místo přistání. A vstup.

Tohle byla ta pravá výhra. Herman by nechtěl, aby seděl v *Memphis* a čekal, až přijde Mogambo a zaklepe na dveře. Protože přesně to by udělal. Navázal spojení s tím, kdo čeká uvnitř, a pohovořil s ním o vědě, o Bohu a o tom, proč existuje vesmír, o budoucích vztazích mezi oběma civilizacemi. A svět by zapomněl na Bezpečný Přístav, který se narodil mrtvý, na vraždící anděly a na Útočiště. Herman a George by se stali poznámkou pod čarou v opravdovém příběhu.

Ne. Tohle byla jeho šance, kvůli němu, kvůli Hermanovi a kvůli všem, kteří mu věřili. Představil si sebe a pilota té mimozemské lodi, jak nějakým způsobem sedí u planoucího ohně a dopřávají si pivo a pizzu.

A hlavou mu blesklo: *Kdybych to mohl udělat, kdybych s ním mohl hodinku pobýt, bylo by mi jedno, jestli ten krám odstartoval se mnou na palubě. Vážně by mi to bylo jedno.*

Zblízka bylo těžké pochopit, jak by někomu mohl uniknout evidentní fakt, že *čindi* je *opracovaná* skála. Žádný přirozený objekt. A nikdo se ani nesnažil, aby tak vypadal, i když bylo vidět, že nebyl vyklopen z odlévací formy. To bylo plavidlo, jaké mohl vytvořit LeTurno nebo Pasquarelli. Spíš umělecký předmět než technický výrobek. A provedení v sobě mělo cosi nepopsatelně smutného.

Nezmínil se o svých dojmech ostatním v kabině, nikdo z nich by mu nerozuměl. Nick a Hutch byli dobří lidé, ale byly to v podstatě povrchní bytosti, neschopné pochopit poetiku okamžiku. A pozornost Tora, který snad mohl vnímat hlubší souvislosti architektury *čindiho*, pravděpodobně příliš odváděla kapitánka.

Přeletěli terminátor a *čindi* byl náhle vystaven oslnivé sluneční záři. Hutch udělala něco s řízením a modul se s nimi přiblížil.

Stáli nad plochým kusem země, šedým, rovným a nezajímavým až na stříbrnou minci na jednom konci, vstup, dveře do budoucnosti. Nenuceně si zkontroloval postroj. Měl pocit, že jej zná, jako by byl veterán parašutistů.

„Nezapomeňte, že tady není žádná gravitace," řekla Hutch. „Držet se pohromadě. A žádné náhlé pohyby."

Ano, mámo.

George vzal do ruky hasák, který si vzal s sebou, a podíval se na něj. Historický hasák. Možná jednou skončí ve Smithsonově muzeu, až jej použije k tomu, aby na ta vrata zabušil.

Čindi vyplnil průzory a Georgeovi hučel tep v uších.

Modul dosedl s lehkým zaskřípáním. Hutch něco udělala a světla se rozsvítila, elektronika změnila tón a z kabiny se začal odčerpávat vzduch.

„Vítejte na *čindim*," řekl Tor.

George vstal a postoupil k přechodové komoře. Hutch vyhlédla ven na skalnatý terén, jako by se chtěla přesvědčit, že se k nim neblíží žádní divoši. Navázali si lana, George na jednom konci a Hutch na druhém.

„Máš připravenou svou řádku?" zeptal se Nick George.

„Jak to myslíš?"

„Svou poznámku pro dějiny."

„Tohle není planeta, Nicku. Je to jenom vydlabaná skála."

„Stejně si myslím, že bys měl něco říct. Něco trochu vzletnějšího než posledně."

„No dobrá," řekl George. „Udělám to."

Tlak vzduchu poklesl na nulu, vnější dveře se otevřely a George se rozhlédl po skalách. Po trupu mimozemské *lodě*. Po maličkém asteroidu. Vyplul ze dveří, chytil se žebříku a odstrčil se směrem dolů. Ve dveřích se objevil Nick.

George se nohama dotkl země. Ale musel se přidržet. „Tak jsme tady," řekl.

Nick se na něj pozorně podíval. „To je *všechno?*"

„Bude to muset stačit."

Nick se začal vzdalovat. Modul odplouval od povrchu. Pak se pomocné motory nakrátko zažehly a vrátily ho. „Všichni ven!" zavelela Hutch. „Hoďme sebou."

Nick a Tor ho následovali dolů. Potom se Hutch, která měla manévrovací trysky, nějakým způsobem podařilo vystoupit z přechodové komory a elegantně se snést na povrch. George si všiml,

že tam není žádný prach, který by jejich nohy zvířily. Stáli na holé skále.

Hutch mluvila do svého komunikátoru, pravděpodobně s Billem. Modul se vznesl a zaparkoval v poloze asi šest metrů nad zemí. „Pro případ, že by tahle věc odstartovala," vysvětlila. „Kdybychom ho potřebovali rychle, stačí jenom říct Billovi."

Kobalt jim plul nad hlavou jako nějaký obří měsíc. Slunce, které tu bylo nějakým způsobem jasnější, než se zdálo z Útočiště, se třpytilo těsně nad obzorem. Podzim byl někde pod nimi, neviditelný, ale svou přítomnost projevoval září, jež osvětlovala obzor ze všech stran. Vlastní obzor byl neskutečně blízko, stačilo krátce se projít a skočit. Nakrátko se přistihl, že se mu těžce dýchá a chce se přitisknout zpátky ke stěně.

Nick ho pozoroval se zvláštním výrazem. „Není ti nic?" zeptal se.

George si neuvědomil, že jsou na něm jeho pocity vidět. „Ne, Nicku," řekl a snažil se, aby to znělo vyrovnaně. „Jsem v pohodě."

Vstup byl přímo před nimi. Jen několik desítek kroků daleko.

Jestli tam vůbec byla nějaká gravitace, George její působení necítil. Na nohou měl standardní adhezní boty, přesto měl při každém kroku tendenci odrazit se a odplout. Přesto to nějak zvládl a ostatní se zařadili za něj. Nick se držel jen několik kroků za ním, a Tor, který se rozhlížel kolem sebe, se snažil to všechno obsáhnout svým vnímáním. A Hutch, oblečená do své kapitánské uniformy, modré s bílým lemováním, s nášivkou *Memphis* na levé straně prsou. Velice oficiální!

Došel k závěru, že nevypadá špatně. Trochu mrzutá, ale to bylo pravděpodobně způsobeno tím, že jí její autorita stoupla do hlavy. Samozřejmě ne tak krásná jako Alyx. Nicméně přitažlivá *byla*.

Stranou se nacházela parabolická anténa držená šest metrů vysokým stojanem. Zavěšení bylo praktické, jednoduché kovové pouzdro zvednuté na vertikální ose. Anténa mohla mít v průměru kolem čtyř metrů. Mířila zpátky k Ledničce? Dotkl se jedné podpěrné tyče a ucítil proudění energie.

Na povrchu neleželo nic volného, žádné kamínky, kameny nebo balvany. Gravitace nejspíš nebyla dost silná, třebaže to působilo, jako by tam *nějaké* nánosy či hromady být měly.

„Jsme na povrchu lodi," připomněla Hutch. „Když zrychlí, všechno, co není připevněné, odpadne."

Vstup byl přímo před nimi. Georgeovi se zdálo, že cítí vzdálené pulzování motorů. Přitiskl dlaně na skálu a zapátral po vibracích. Bylo těžké mít jistotu.

Hutch znovu s někým mluvila. Možná s Alyx. Pravděpodobně s Billem. *Memphis* bylo vidět nad okrajem pahorku po jeho pravé straně. Udělal něco špatného s nohama a odlepil se od povrchu. Nick ho stáhl zpátky dolů. *„Bacha, Georgi!"* řekl.

Vstup byl kulatý, šedý a hladký, zasazený naplocho do terénu. Hřbety po stranách od sebe dělilo nějakých padesát metrů a vstup ležel téměř uprostřed mezi nimi. Bylo obtížné nemyslet na to, že sem byl umístěn záměrně. Scházelo jen upozornění: *Vchod pro návštěvy*.

Georgeovi bušilo srdce. Postoupili ke vstupu křížem, George nalevo a Hutch napravo. Konečně stál nad ním, nad věcí, o kterou celý život usiloval.

Klesl na kolena a začal znovu odplouvat, ale starý dobrý Nick byl na místě, chytil ho za rameno a zadržel ho.

Nebylo vidět žádný prostředek, jak se jednoduše dostat dovnitř. Žádná rukojeť, žádná páka, žádný panel ukrytý v kameni. Byla to prostě kulatá železná deska přibližně o velikosti poklopu šachty. Vyčnívala deset centimetrů ze skály. Přejel po jejím okraji prsty, hmátl pod ni a zkusil ji zvednout.

Nebyla tam vůbec žádná vůle.

„*Určitě* to jde nějak otevřít," prohlásil Tor.

„Třeba nějakým dálkovým ovládáním." Hutch se podívala na George. „Je to na tobě, chlape! Teď máš příležitost."

Věnovala mu šibalský úsměv, který říkal: Tak, a teď je čas přestat mluvit a jít na to! Vytáhl z vesty hasák. Okamžik slávy. A dvakrát na vstup zabušil. Zvuk samozřejmě neslyšel, ale paží nahoru mu projela vibrace.

O několik kroků odstoupili.

Nikdo nepromluvil. Na svém soukromém kanále uslyšel cvaknutí a potom dech. Jako by někdo chtěl něco říct, ale rozmyslel si to.

Jejich stíny, vytvářené sluncem, Kobaltem a různými soustavami prstenců, se rozbíhaly, různě dlouhé, všemi směry.

Zkusil to znovu. „Haló," řekl. „Je někdo doma?" *Břink!* Plochá strana hasáku způsobila silnější vibrace. Představil si, jak se zvuk rozléhá obrovskou lodí.

Čekali. George si byl vědom, že Bill poslouchá v *Memphis* a Alyx na můstku.

Posunuli se. Podívali se jeden na druhého. Upřeli oči dolů na vstup.

Obdivovali se prstencům Podzimu. Z tohoto úhlu, z boku, se táhly přes horní část oblohy v pásu světla ostrém jako břitva. Za nimi se stáčel do nekonečna nezřetelný úzký mrak. Vnější prstenec.

„Nějak dlouho jim to trvá," promluvil Tor. „Já myslím, že vevnitř nikdo není."

„Měj trpělivost," řekl Nick. „Je to velká loď. Třeba musejí přijít ze vzdálenosti několika kilometrů, aby to otevřeli."

Hutch neřekla nic. V neurčitém proměnlivém světě z ní šel strach. Holčička vysoká do pasu, s laserem připraveným chránit svět před vším, co čeká za dveřmi. Bez ohledu na to, co dalšího si o ní myslel, věděl, že je vždycky dobré mít takovou ženu v zádech, pokud by se dostali do potíží.

„*Děje se něco?*" zeptal se hlas Alyx.

„Ne," řekl George. Samozřejmě sledovala všechno na obrazovkách, kam jí přicházely záběry z kamer, které měli všichni připevněné na vestách. Jenže Alyx nemohla vědět, jestli jim pod nohama nezačaly nějaké vibrace, jestli se projevují nějaké známky aktivity dole.

George se uvnitř jeho energetického pole začínal zmocňovat chlad.

„Zdá se, že nestojí o společnost," promluvil nakonec Nick. „Třeba jsou moc vyspělí, než abychom jim stáli za řeč."

Hutch zavrtěla hlavou. „O tom pochybuji. Podívej se na jejich techniku. Pořád něco vyhazují zadem, aby získali pohon."

„To my taky."

„Ale nebudeme to dělat věčně. Na kreslicích prknech leží nové nápady.“ Přejela očima mezi ním a vstupem. „Třeba jsou jen míň otevření vůči cizincům.“

George se podíval na hodinky, ale nedokázal si vybavit, kdy dorazili. Bylo to před pěti minutami? Před dvaceti? „Myslím, že jsme čekali už dost dlouho,“ prohlásil.

Tor a Nick souhlasili.

Hutch k němu obrátila ten hluboký modrý pohled. „Víš jistě, že to chceš udělat?“

„Musíme.“

„Prorazíš díru do trupu, ve kterém může být atmosférický tlak. Můžeš někoho zabít.“

Myslela někoho uvnitř. George se snažil na tu možnost nemyslet. „Nevidím jinou alternativu.“

Tor se zatvářil znepokojeně. „Byl by to nejistý začátek diplomatických vztahů,“ řekl. „Možná bychom od toho měli ustoupit.“

George zavrtěl hlavou. „*Nemůžeme*. Teď ne. Kdyby se někdo nacházel v bezprostřední blízkosti, určitě by zareagoval. No ne? Pokračujeme. Hutch, můžeš mi dát ten kráječ?“

Zaváhala. „Já to udělám,“ řekla. „Držte si všichni odstup.“

George ukázal ostatním, aby couvli, ale sám zaujal místo vedle Hutch. Nemohl ji nechat, aby nesla všechno riziko.

Zapnula kráječ.

Kov se zdál *starý*. Byl odbarvený, hrbolatý, matný, měl skoro stejný odstín jako hornina, do níž byl zasazen.

Začal Hutch pod kráječem kouřit a odlupovat se ve vločkách. Zúžila paprsek a soustředila se na jedno maličké místo. Nejdříve prorazit jen malý otvor a zjistit, jestli mají co do činění s atmosférickým tlakem.

Všichni opět zmlkli. Červené záblesky laseru se odrážely od energetických štítů.

„Hutch,“ ozval se ze tmy Billův hlas. *„Nerad ruším, ale venku je další láhev. Tahle se* přibližuje. *Od zádi tělesa.“*

„Není to jedna z těch dvou, které jsme viděli předtím?“

„*Ne. Elektronická charakteristika je jiná.*“

„Směřuje k *nám?*“

„*Ne. Pokud nezmění kurz, podletí pod* čindim. *Dokonce si myslím, že vidím, jak se pro ni otevírá dok.*“

„Dobře. Díky, Bille! Dej mi vědět, jestli se něco změní.“

„Měli bychom být na druhé straně tohohle balvanu,“ řekl Tor. Rozebírali s Georgem možnost nasednout zpátky do modulu a obletět loď. Hutch mezitím prorazila na druhou stranu a nezaznamenala žádný náznak atmosférického tlaku. „Je tam vakuum,“ řekla.

Podívali se jeden na druhého. „Jak je to možné?“ zeptal se George.

Pohled, který mu Hutch věnovala, říkal: to víš stejně jako já. Zahájila dlouhý horizontální řez. „Udělejte si pohodlí, pánové,“ řekla. „Pár minut to potrvá.“

„Co si myslíš o nápadu vrátit se tam, kde jsou doky, Hutch?“ zeptal se Tor. „Budou vpouštět na palubu láhev. Třeba bychom mohli proniknout dovnitř s ní.“

„Podle mě je bezpečnější udělat to takhle.“

„Proč?“

„Myslím si, že nechceme riskovat, že vpadneme někam do dílen. Zůstaňme trpěliví.“

Zaslechla, jak si někdo povzdechl, ale nehádali se o to. Skoro okamžitě se to přeneslo do oblasti teorie, když Bill oznámil, že *čindi* přijal láhev na palubu a znovu se uzavřel.

Hutch vyřízla kus, který byl dost velký, aby se jím protáhl George, a zatlačila na něj. Poté, co krátce kladl odpor, se utrhl a spadl. Dole byla tma. Ale zajímavé bylo, že *spadl*.

„Uvnitř je gravitace,“ řekla.

Nick do otvoru posvítil. Byla tam přechodová komora, ale vnitřní dveře byly otevřené. A žebřík přes ni klesal dolů do chodby.

Alyx se zděšeně dívala, jak George zmizel uvnitř trupu. Na vestě sice měl kameru, ale všude byla tma a jeho svítilna příliš nepomáhala. Byl na žebříku a podlaha se zdála být asi šest metrů pod ním. Alyx věděla, absolutně *věděla*, že tohle špatně skončí.

Až do této poslední plus minus hodiny měla k Hutch jistý respekt. Ale když se dívala, jak tam stojí jako pitomec, zatímco George buší do vstupu, doslova přitom vyskakovala z kůže. Napůl čekala, že se průlez otevře a nějaký bezbožný tvor je všechny vtáhne dovnitř. Ale zdráhala se spojit se s nimi a říct jim, co si myslí. Snažila se utěšovat tím, že tu scénu převáděla do choreografie, jak to během tohoto letu dělala už mnohokrát.

Moc se dívala na simulace. Kolikrát za posledních čtyři sta let, v knihách a filmech, uskutečnili lidé kontakt jen proto, aby zjistili, že mimozemšťané je buď obrovsky překonávají duševně, nebo mají primární zájem o to, aby si lidi dali ke svačině? Kultura byla těmi dvěma premisami nasáklá a bylo těžké zbavit se představy, že jedna nebo druhá musí být pravdivá.

Hutch, byla bych vážně ráda, kdybys to nedělala.

Sledovala, jak slezli přes vnitřní dveře. Sestoupili do chodby. Byla neosvětlená, táhla se oběma směry a ze všeho nejvíc připomínala tunel se stěnami vytesanými ze skály. Ve stěnách bylo několik dveří. Zdály se kovové. Na každých byl přibližně ve výšce hlavy přišroubovaný kroužek pro uchopení nebo pro ozdobu, dalo se to těžko určit.

„*Kudy?*“ zeptal se Tor.

Viděla, jak George zaváhal, snažil se rozhodnout. V duchu si hodil mincí a zahnul doprava, směrem k záďové části lodě. Ostatní se zařadili do zástupu za něj. A obraz se rozmazal.

„Ztrácím video, Hutch,“ řekla Alyx.

„*Jak je na tom zvuk?*“

„Trocha šumu. Ale jinak v pořádku.“

„*Dobře. Půjdeme kousek dovnitř. Dám ti vědět, jestli najdeme něco zajímavého.*“

„Doufám, že nenajdete.“

Nejbližší dveře byly na levé straně, asi patnáct kroků daleko.

„*Vypadají vzduchotěsně…,*“ řekla Hutch přes hlasité praskání.

„Hutch, ztrácím tě!“

„*… hlasitě a jasně…*“

„Zopakuj to, Hutch! Neslyším tě.“

Hutch se vrátila k žebříku. *„Tvůj signál se prudce zhoršuje,“* řekla. *„Zůstaň tam, kde jsi. Nepůjdeme daleko.“*

Gravitace činila přibližně půl g. Chodba byla dost široká, aby jí mohlo jít deset lidí vedle sebe, a na strop by Tor nedosáhl, ani kdyby si stoupl Georgeovi na ramena.

Stěny měly na omak strukturu ne nepodobnou pískovci.

Stáli před prvními dveřmi. Povrchová úprava byla jen hrubá, ale zasazené byly do rámu, který vypadal vzduchotěsně. Tor na kroužek zatlačil a pak za něj zatáhl. Dveře se nepohnuly a nestalo se nic.

„Proč myslíte, že je tady uvnitř vakuum?“ zeptal se George. „Jsou všichni mrtví?“

Bylo to první, co Tora napadlo. Uvažoval, jestli celé části *čindiho* nejsou opuštěné. „Já myslím, že to nemusí mít takový význam,“ ozvala se Hutch. „Tohle je velká loď. Vytápět ji a udržovat všude atmosféru by stálo *spoustu* energie.“ Samozřejmě tato oblast mohla být napuštěná vzduchem. Přechodová komora u vstupu a dveře před nimi to dokazovaly.

Ale vedlo to k otázce: Proč je *čindi* tak obrovský? Co to vlastně bylo?

Čindi.

Tak ho pojmenovala Alyx. Prchavý duch. Bylo zvláštní dívat se tak na něco, co bylo natolik masivní jako tato věc. Mnoho nechybělo, aby se do ní vešel celý Seattle.

Linie v sobě měly cosi řeckého. Vnějšek neměl žádné ozdobné části, žádný vyvýšený můstek, dozadu ubíhající záď nebo cokoli jiného, co by mělo přitáhnout pozornost. Byl to spíš model jednoduchosti a dokonalosti. Tor věděl, že nějaký vynalézavý obchodník by z něj udělal prodejní artikl, že by se *čindi* nakonec objevil z broušeného skla a z cínu, na stolních lahvích.

Nick ukázal na rám dveří. Do skály bylo zasazené malé oválné tlačítko. Podívali se jeden na druhého a George se ho dotkl, *stiskl* je, přimáčkl je bříškem ruky.

Něco cvaklo. George zatlačil na kroužek a dveře se otevřely.

Tor byl připravený vzít nohy na ramena. Vzhledem k tomu, že byli ve vzduchoprázdnu, to bylo hloupé. Nikdo se tam nemohl

schovávat. Podíval se na Hutch, krásnou v záři svítilny. Pravděpodobně si ani neuvědomovala, že znovu vytáhla svůj kráječ a svírala jej v pravé ruce.

Nahlédli dovnitř a jejich svítilny ozářily velkou prázdnou místnost. Stěny plynulou křivkou přecházely do stropu, který byl sám o sobě trochu vyklenutý.

„Ztratili jsme kontakt s Alyx," oznámila Hutch. „Má to tady tlumící efekt."

Tor se pokusil dovolat Billovi, ale odpovědí mu byl jen šum.

George se rozhlédl po místnosti. „Moc toho tady k vidění není," konstatoval.

Hutch stiskla Torovi ruku. „Zhasnout!" řekla. „Rychle."

Všechny svítilny zhasly. „Co se děje?" zeptal se Tor.

„Někdo jde," řekla.

kapitola 23

Toulal jsem se troskami zašlých dní.

– Percy Bysshe Shelley.
***Vzpoura islámu*, II**

„Jak může někdo jít?“ zeptal se Tor. „Jsme ve vzduchoprázdnu.“

„Tak *něco*,“ řekla Hutch. Pak se obrátila ke Georgeovi. „Pořád chceš pozdravit domácí?“

Neodpověděl. I Hutch tlouklo srdce jako o závod. Cítila v podlaze vibrace. Něco tam bylo, venku na chodbě. Sevřela v prstech rukojeť kráječe a instinktivně se přitiskla ke stěně.

„Co chceš dělat?“ zeptal se George. Přestože mluvil prostřednictvím rádiového spojení a nemohlo ho být slyšet, šeptal.

Byla to docela dobrá otázka. Přemýšlela, proč je najednou velitelem ona. „Záleží na tom, co se stane,“ odpověděla.

Postavili se ke dveřím z obou stran. Chodba se postupně rozjasnila.

„Nikdo se nehýbejte,“ řekla Hutch. Sama šeptala.

Vibrace ustaly.

Do místnosti vpadl kužel světla. Obloukem přejel po stěnách.

První kontakt mezi vyspělou civilizací a skupinou nehrožených badatelů.

Slyšela, jak všichni dýchají.

„Možná,“ začal George, „bychom měli…“

„Ne!“ řekla Hutch. „Zůstaňte na místě.“

Světlo jako by se zmáčklo dolů, pak zhaslo a zanechalo je v absolutní tmě.

Dveře se zavřely a to „cosi“ odešlo.

„Měli jsme šanci,“ řekl George.

Hutch přitiskla dlaně na stěnu. Ta věc se vzdalovala.

Georgeova svítilna se znovu rozsvítila. Stál přede dveřmi a hledal, jak je otevřít.

„Můžeme si cestu prořezat, jestli budeme muset," řekla Hutch. „Ale já myslím, že bychom měli ještě několik minut zůstat, kde jsme. Dát tomu čas, aby to zmizelo, ať je to, co je to."

„A pak," navázal George, „bychom se mohli vrátit do modulu a zdejchnout se odtud."

Nick byl zticha. Hutch tušila, že souhlasí. Ale slyšela, jak se George dlouze nadechl, a věděla, co přijde. „Hutch tě může odvést, jestli chceš, Tore."

Tor se ještě nepohnul. „Já myslím, že bychom se možná měli vrátit *všichni*," řekl.

V Georgeovi narůstal pocit spravedlivého pobouření.

V Georgeovi, který se schoval s ostatními, když to, co bylo u dveří, nahlédlo do místnosti. „Zatím jsme nic neviděli," prohlásil. „Co máme dělat? Vrátit se a všem říct, jak jsme byli v mimozemské kosmické lodi a viděli prázdnou místnost?"

Hutch našla ovládání, což bylo další oválné tlačítko, otevřela dveře a zároveň zhasla svou svítilnu. Když vyšla ven, rozhovor ustal. „Nevidím to."

„Navrhuji dohodu," řekl George. „Pokračujme stejně jako dosud a rozhlédněme se trochu po chodbě. Jestli nic nenajdeme, vrátíme se."

Hutch se ve tmě usmála. George byl vystrašený úplně stejně jako ostatní.

Vyšli do chodby za ní. „Je to tvoje akce," řekla Hutch a počkala, až vykročí jako první.

Otevřeli několik dalších dveří a našli několik dalších prázdných místností. George se tlačil pořád dál. Ještě několik kroků. *Podívám se ještě do jedné místnosti*. Hutch zůstávala potichu, nechávala na Nickovi a Torovi, aby si stěžovali. Ale ani jim se do toho nechtělo.

V šesté místnosti byl vlkodlak.

Stál ve tmě, když přes něj George nebo někdo jiný přejel svítilnou. Tor slyšel někoho vyjeknout a všichni se dali na útěk

cestou, kterou přišli. Měli už pořádný kus chodby za sebou, když si uvědomili, že je to nepronásleduje. Tor se nejdříve dlouze ohlédl, než se váhavě zastavil.

Chodba byla prázdná.

Dveře byly otevřené. Posvítil si na ně a čekal. Ostatní uběhli ještě dalších deset nebo patnáct metrů, než zpomalili natolik, aby se mohli ohlédnout.

„Kde je to?“ zeptal se Nick.

Hutch potlačila nutkání se rozesmát. „Já myslím, že to nebylo opravdové,“ řekla.

„Tak proč jsi utíkala?“

„Reflex.“

Tor se vrátil ke dveřím. Mířil světlem své lampy přímo na ně a sledoval, jak se kruh světla s přibližováním zmenšuje. Ostatní čekali v uctivé vzdálenosti, když se vyklonil přes okraj a nahlédl dovnitř.

Vlkodlak se nepohnul.

Ve vysílačce se ozvaly hlasy: *„Co je to, Tore?“*

„Co se děje?“

„Je to živé?“

„Ne,“ řekl. „Je to socha.“

Bylo to o polovinu větší než Tor. Mělo to červené oči, dlouhé svislé škvíry chladné krutosti, které svítily, když na ně dopadlo světlo. A čumák, který připomínal spíš plaza než vlka. Ale mělo to srst.

Stálo to vzpřímeně a rozhlíželo se to po místnosti s výrazem potměšilé inteligence. Zlomyslný úsměv ukazoval jen kousek z tesáků.

Ostatní postoupili za něj, ale nikomu nebylo moc do řeči.

„Vypadá to jako dřevo,“ řekl Tor jako by nic. Vychutnával si svůj okamžik.

„Hezký Fido,“ zašeptala Hutch.

Tor postoupil dál do místnosti, rychle přejel světlem kolem, aby se ujistil, že tam nejsou žádná další překvapení, a vzhlédl k soše.

Stála za stolem.

Stůl byl vyrobený z kamene. Šest vytesaných noh končilo zvířecími tlapami. Do obruby byly vytesány liány a lístky. Na stole byly úhledně rozložené miska, pohár a dýka.

George si možná stále nebyl jistý, nicméně postoupil do místnosti. Hutch oddálila kráječ a Tor si uvědomil, že na ten svůj úplně zapomněl. Kdyby ta věc byla živá, opravdu by hodně pomohl.

Nepodobalo se to žádnému tvoru, jakého zatím viděli. Bylo to štíhlé, svalnaté, a mělo to výraz, v němž se zračila čistá zášť. Lebka byla zploštělá, pokrytá klínem černé srsti, který byl vzadu široký a vepředu se zužoval skoro do špičky. Na bílých zřítelnicích byly červené duhovky.

To všechno by bylo samo o sobě dosti zneklidňující. Ale tvor měl na sobě bílý večerní oblek, načechranou modrou košili a vyžehlené šedé kalhoty. Byl to oděv, silně působící na lidské podvědomí, takže i Torovi teď pořád vyskakovalo v hlavě slovo *vlkodlak*.

Tohle nebyla obyčejná místnost vytesaná do skály jako ty ostatní. Stěny vypadaly jako ze dřeva, částečně byly potažené látkou a zdobily je bubny, flétny, smyčcové nástroje, oštěpy, trojzubce, dýky, praky, talíře, náhrdelníky a masky. Všechno bylo v měřítku odpovídajícím tvorovi.

Talíře byly zdobené květinovými motivy. „Jsou docela hezké," poznamenala Hutch.

Na horní desce stolu byla naaranžována červená látka.

Hutch si vlkodlaka minutu nebo dvě pozorně prohlížela, potom se k němu naklonila a *dotkla* se ho. Zlehka ho zatahala za kalhoty. „Je to vycpané," řekla.

George se rozhlížel po místnosti. „To byl celkem děsivý zážitek," prohlásil a pokusil se o smích, který vyzněl jako husí kejhání.

Hutch kousek kalhot nadzvedla, aby všichni viděli, že jsou opravdové. Pak vyzkoušela jednu ruku. Měla drápy. „Jako břitvy," řekla. „Nedoporučovala bych vám motat se tady potmě."

„Co to tu bylo?" zeptal se Nick.

Pohár a mísa na stole byly keramické. Dýka vypadala, jako by byla ze železa. Několik předmětů mělo stříbrné rukojeti a všechny byly dosti velké.

George se přiblížil k tvorovi a fascinovaně se zastavil. „Nemyslíte si, že vypadali takhle, že ne?“

„Nejspíš ano,“ řekl Nick.

„Proboha!“

Hutch přejela světlem po stropě. I ten byl ze dřeva. Měl trámy a byl nižší než v ostatních místnostech. „Mohla to být kaple,“ řekla. „Ale není mi jasné, co by dělala v odlehlé části lodě, kde by nebyla dobře dostupná.“

„Jak to souvisí s myšlenkou, že vypadali právě takhle?“ zeptal se George, jehož iluze o mimozemšťanech byly zřejmě na nejlepší cestě k zániku.

„*Jestli* je to kaple, pak tohle musí být bůh,“ vysvětlila Hutch. „Nejinteligentnější tvorové si o sobě myslí, že jsou stvořeni k obrazu boha.“

„Och!“ George se od postavy nedokázal odtrhnout. Tor musel muže, který byl viditelně vystrašený, obdivovat. Ale George se odmítl svému strachu poddat. Místo toho se otočil jinam a začal místnost pomalu obcházet kolem dokola. „Měli bychom něco z toho vzít s sebou.“

Tor sáhl na pohár a s překvapením zjistil, že se nedá zvednout. „Je to spojené se stolem,“ řekl.

Hutch vyzkoušela mísu. Také pevně držela na stole. Ukázalo se, že dokonce i ta červená látka je iluze: byla stejně tuhá a nepoddajná jako kus lepenky.

Předměty vystavené na stěně byly vysoko, skoro tolik, že na ně nemohli dosáhnout. George se dokázal dotknout jen několika masek a zbraní. Také ty byly upevněné.

„Asi by nás to nemělo překvapovat,“ řekla Hutch. „Na chvíli jsem zapomněla, kde jsme. Ale loď musí být schopná manévrovat, aniž by všechno začalo létat.“

Vyšli zpátky do chodby. George zabočil doleva, hlouběji do lodi. *Chlap jak má být,* pomyslel si Tor. *Nevycouvá z toho.* Přestože sám by byl raději, kdyby se vrátili do modulu.

„Ještě jednu!“

Zastavili se před dalšími dveřmi.

Místnost byla zničená.

Nábytek byl rozbitý, stěny na jedné straně potřísněné kapalinou a na druhé spálené. Do krbu byla vhozena velká nádoba. Místnost měla půl tuctu oken, za nimiž (když na ně namířili svítilny) uviděli *les,* tmavé stromy, které se kostnatými prsty natahovaly ke *dvěma* měsícům, a velké zlověstné květy, na noc zavřené, vyrůstající z nachových keřů, jež měly listy jako kosy.

Byla to samozřejmě iluze, ale vypadala velice realisticky.

Okna byla rozbitá. Ale střepy byly z umělé hmoty. Vypadaly nebezpečně, ale nikdo by se o ně nepořezal.

Na druhé straně místnosti byly dveře, kterými se do toho lesa vycházelo. Většina nábytku byla naházená na hromadu před nimi. Stůl, dřevěné židle.

Ale co bylo nejzvláštnější ze všeho: „To nejsou *opravdové* dveře," řekl George, když za ně vzal. „Je to část stěny."

„Vypadá to, jako by tady došlo k boji," konstatoval Tor.

Nedokázali s tím skončit. Většina místností byla prázdná. Ale v jedné se rozsvítilo, když vešli dovnitř.

Světlo vycházelo z malého lustru namontovaného v místnosti zařízené zdobenými křesly a čalouněnou, bohatě polstrovanou pohovkou. Byla tam kamna na dřevo, která jako by se také zapnula. Uvnitř ochranného pole poskytovaného e-pouzdrem sice nebylo možné cítit malé teplotní změny, ale Tor si všiml, že se uvnitř zařízení objevilo mihotavé světlo, a vytušil, že kamna už začínají vydávat teplo.

Po místnosti bylo rozmístěno několik nádherně vyřezávaných stolů. Byly tam čtyři elektrické lampy vybavené růžovými a modrými stínítky. George si všiml, že mají vypínače, jednu zapnul a s potěšením zjistil, že se rozsvítila.

U jedné stěny stál pracovní stůl. Kolem byly rozházené podnožky a tmavě modré sametové závěsy. Všechno bylo v měřítku přibližně o třetinu menším, než by bylo lidem příjemné. Místnost přesto působila mimořádně útulným dojmem.

Také tady to byla iluze. Za závěsy nebyla žádná okna a závěsy samotné byly navzdory svému vzhledu tuhé a připevněné na místě.

Stůl měl reproduktor s ukazatelem hlasitosti a Tor tušil, že by dokázal poskytnout služby diáře, pokud by je vyžadoval.

Z jedné strany stolu stál stočený časopis a z druhé hodiny. Hodiny (tak to alespoň vypadalo) byly starožitného typu a na kruhovém ciferníku měly vyraženo šestnáct symbolů. Dvě ručičky ukazovaly – hádal – za tři minuty čtrnáct. Nebo za deset minut půlnoc, podle toho, která (jestli vůbec nějaká) ručička byla hodinová.

Obálka časopisu se dala zvednout, takže zjistili, že stránky jsou popsané. Znaky byly hladké, navazující, skoro plynulé. George nad časopisem stál, listoval v něm a nedokázal se od něj odtrhnout. Neustále si polohlasně opakoval: „Proboha, kdybychom to tak uměli přečíst, co myslíš, že by tam bylo, Tore?“

Našli zarámovanou fotografii tvora, který vypadal jako buldok, až na to, že měl svítící oči a byl oblečený. Bylo vidět jen hlavu, ramena a jednu ruku se šesti prsty.

Kolem se povalovalo několik per. Ale ničím, perem, záznamníkem ani hodinami, se nedalo pohnout.

Na podlaze stranou od stolu stál glóbus nějaké planety. Tor si začal prohlížet neznámé kontinenty, řetězce ostrovů a polární čepičky, které zasahovaly až daleko do mírných zeměpisných šířek.

„Je to jako scéna pro nějakou hru,“ prohlásil Nick. „Vlastně všechna ta tři místa tak působí.“

„Hru?“ zeptal se George. „Pro koho?“

„Pro toho, kdo to všechno řídí. Myslím, že tahle věc létá vesmírem a sbírá kousky civilizací. Je to putovní muzeum.“

Tor potřeboval chvíli, aby tu myšlenku strávil. „Tak podle tebe je tohle nějaká archeologická mise.“

„Možná víc než to. Ale ano, možná, že dělají zčásti stejné věci, jaké dělá v posledním půlstoletí Akademie.“

„Takže podle tebe se *neukáže*, že posádka vypadá jako vlkodlaci?“

„Je možné, že jsme se tam unáhlili,“ řekla Hutch. „Doufám v to.“

Georgeovi se viditelně ulevilo. „Dobrá. Tím by se určitě spousta věcí usnadnila.“

Tor také cítil úlevu. Pokud to byli archeologové, určitě by byli přátelští. No ne? Kdo kdy slyšel o nepřátelských archeolozích? „Možná je na čase zkusit je najít," řekl.

Ještě než místnost opustili, vrátil se a podíval se na hodiny. Bylo několik minut po půlnoci.

Svítilny před Nickem se pohupovaly. Výpravu opanovalo veselí, přesvědčení, že jsou mezi přáteli a kolegy. Zdálo se, že jenom Hutch zůstává opatrná, ale pro ni to bylo přirozené, jak si Nick uvědomil.

Vzala si s sebou sáčky na vzorky a čas od času se zastavovali, aby mohla odebrat piliny z horniny a z kovových dveří.

Chodba byla nadále lemována dveřmi, zhruba každých třicet metrů po obou stranách. Jestli byla tato oblast pro vnitřek *čindiho* typická, Nick odhadoval, že musejí existovat *tisíce* kilometrů chodeb se skladišti. Přemýšlel o důsledcích toho, co vidí, a dovolil si několik kroků zaostat. Zdálo se, že asteroid by mohl být obrovským skladištěm informací, artefaktů, reprodukcí, možná dokonce dějin kultur, jejichž existence byla doposud neznámá. Namísto hrstky civilizací, o nichž lidé věděli, Noků, Stavitelů monumentů, záhadné kultury, která vybudovala chrámy na Pinnaclu, obyvatel zaniklé Maleivy III a záhadných Jestřábů (známých pouze prostřednictvím jejich zásahu na Deepsix), jsme stáli na prahu získání encyklopedie informací.

Schopnost pohybovat se rychle mezi hvězdami a zjištění, že téměř všechny extraterestrické planety jsou sterilní, že téměř žádná z té hrstky, která zrodila živé tvory, nedohlížela na vývoj inteligentních bytostí, vedly k iluzi, že existujících civilizací je zoufale málo.

Jenže máme tendenci zapomínat, jak je Mléčná dráha velká.

Svítilny se zastavily. Stáli před křižovatkou chodeb.

„Kudy?" zeptal se Tor, který šel vepředu.

„Zdá se, že v tom není rozdíl."

Tou dobou už většinu dveří míjeli, jen občas nahlédli dovnitř na kulisy džungle, neskutečně exotické laboratoře, scény, kde evidentně došlo k násilnému konfliktu, nebo na palubu lodě na moři. Ale většinou jenom šli, fascinovaní svým okolím.

„Pojďme doprava.“

Chodby a dveře byly vždy identické. „Nevypadá to, že by měli velkou představivost,“ poznamenal Nick.

Torovi to zjevně připadalo jako hysterické. Ostatní se také zasmáli a Nick se nakonec přidal. „Ale stejně,“ řekl, „co patří k posádce *čindiho?* Co víme o *nich?*“

Působilo mu starosti, že celou tu dobu nechali Alyx izolovanou. Určitě si dělala starosti.

„Drž se s námi, Nicku!“ Hutchin hlas.

Rozhlížel se kolem, po lampách ostatních, a vlastní svítilnou mířil do každé z ostatních tří chodeb, snažil se vnímat, jak je to všechno obrovské. A zřejmě couvl, protože najednou neměl pod nohama podlahu a ztrácel rovnováhu, kymácel se a mával kolem sebe rukama. Jeho svítilna se mihla *dolů* a ztratila se ve tmě pod ním. Srdce se mu zastavilo a začal padat.

Jeho výkřik se rozléhal z vysílačky. Hutch se otočila a rozběhla se zpátky, všichni to udělali, ale vzhledem k úrovni gravitace se pohybovali příliš rychle. George vrazil do Tora a oba spadli. Hutch běžela dál, po Nickovi neviděla ani památky, poslouchala jeho slábnoucí signál, ale šachty si všimla, až když bylo příliš pozdě.

Udělala to jediné, co mohla, jedním nebo dvěma kroky zrychlila, zapnula manévrovací trysky a propast přeskočila.

Byla to ošklivá chvíle. Ale svítilna zachytila podlahu na druhé straně a trysky ji vynesly trochu nahoru, takže jámu přeplachtila a dopadla ještě s rezervou. Než se přestala kutálet, stačila varovat Tora a George. „Velká díra!“ řekla. „Pozor.“

Dolezla zpátky k okraji a podívala se dolů. Světlo se ztrácelo ve tmě. Nickovy výkřiky k ní stále doléhaly.

Na druhé straně se ukázal Tor. Vzdálenost byla kolem dvaceti metrů. „Jak je to hluboké?“ zeptal se, klekl si a nahlédl do jámy.

„Nevidím dno.“ *Já jsem vám to říkala, chlapi! Prosila jsem vás, abyste to přenechali odborníkům.* Ale neřekla nic. Pevně zavřela oči, zklamaná a rozhněvaná.

George přispěchal za Torem. „Co se stalo?“ zeptal se.

Věděl to hned, jak uslyšel varování od Hutch, věděl to, když před sebou uviděl zející šachtu. Byla to hodně velká díra. Proč by sakra něco takového vymýšleli? Klekl si vedle Tora a nahlédl do jámy. „Pomáhej nám pánbu!“ řekl.

Ale Nick pořád křičel. Jak dlouho mohlo trvat, než dopadne na dno?

Ve skutečnosti byl signál čím dál jasnější.

„Nicku?“ řekl. „Kde jsi?“

„*Nevím.*“ Jeho hlas byl deformovaný skoro až do kontraaltu.

V šachtě se objevilo světlo. Bylo hluboko, ale zjasňovalo se.

„*Padám,*“ řekl.

Čím dál jasnější.

„*Pomoc!*“

„Hutch,“ řekl George, „co se to děje?“

Odpověď nedostal. Díval se, jak světlo stoupá, a cítil, jak jím probíhá chlad pověrčivosti. Proboha, to byl Nick, letěl šachtou *nahoru*, vracel se k nim! Jenže to světlo, Nick, zpomalovalo. Skoro se nehýbalo. A pak, když byl jen několik metrů daleko, se zastavil úplně a jako by tam zůstal viset. Podíval se na ně, obličej v záři jejich svítilen pokřivený strachem. Jenže oni na něj nedosáhli a Nick začal znovu padat.

Jeho křik Georgeovi trhal sluchátka.

Šachta byla obrovská. Byl to *kaňon*. (Jak si jí mohli nevšimnout, i když tam stáli ve tmě?) Hutch byla dvacet metrů od nich, na protější straně. Šachta byla široká skoro přes celou chodbu, napravo od George sahala úplně až ke stěně, na levé straně ponechávala okraj široký asi dva metry.

Podíval se přes propast na Hutch a hlavou mu blesklo, jak se tam asi dostala. Oči měla vytřeštěné, kulaté jako talíře. A v obličeji byla bledá. Bylo to neuvěřitelné, ale pak, bez jediného slova, došla k okraji a vkročila do šachty.

kapitola 29

Dokud pošetilosti nezačnou být zhoubné, je svět lepší s nimi, než by byl bez nich.

– George Savile (Markýz z Halifaxu).
***Politické, morální a různé další úvahy*, C. 1690**

Alyx udělala chybu. Poznala to v okamžiku, kdy viděla, jak George a ostatní mizí průlezem uvnitř *čindiho*. Nebyla si úplně jistá povahou té chyby, ale věděla, že se jí nelíbí být sama na *Memphis*, když lidé, s nimiž se za posledních několik týdnů tak sblížila, úplně zmizeli z dohledu.

Co kdyby se něco stalo? Pokud by se nevrátili – a ta obrovitá masa *čindiho* vypadala hrozně děsivě, jako místo, odkud se lidé běžně nevracejí – v jakém okamžiku měla říct Billovi, aby ji odvezl domů?

Po šesti hodinách, až jim dojde zásoba vzduchu.

Když se jejich hlasy vytratily, připadalo jí to jako zlá předtucha, znamení toho, co přijde. Alyx nebyla pověrčivá, nevěřila na takové věci, přesto to byl strašidelný zážitek. Ocitla se v hororové simulaci, byla sama a čekala, zatímco hudební doprovod sílil, rytmus se zrychloval a hudba pronikala do hloubky jako vždycky, když se stíny stahovaly.

Odešla na můstek a sedla si do Hutchina křesla. Dodávalo jí to pocit, jako by mohla mít nad událostmi nějakou vládu. Bill ukazoval na obrazovce záběr na vstupní otvor a Alyx jej sledovala, čekala, až z té dírky, kterou do dveří vyřezali, někdo vykoukne.

Čekala, že zůstanou dole jenom několik minut, jen se rychle porozhlédnou, tak, aby mohli říct, že to udělali. A vrátí se ven. Ale mělo jí dojít, že se George tak lehce nevzdá. Měl strach, stejně jako

ona, a kdyby byl sám, podle ní by se k té věci nikdy nepřiblížil. Jenže on byl odhodlaný. Možná ho nebrali tak vážně, jak by měli, a zapletla se do toho jeho chlapská hrdost. Nebyla si jistá. Ale Tor ho podporoval a dokonce i Nick, o němž si myslela, že by měl mít víc rozumu.

Vlézt do *čindiho* byla hloupost. Jinak se to popsat nedalo.

V průběhu let se vynořily studie podporující tvrzení, že skupiny tvořené výhradně ženami obvykle dělají rozumná rozhodnutí, výhradně mužské skupiny jsou na tom o maličko hůř, a úplně nejhůř, se značnou ztrátou, si vedou smíšené skupiny. Zdálo se, že v přítomnosti žen získá navrch testosteron a muži riskují víc, než by pravděpodobně riskovali za jiných okolností. Obdobně měly ženy ve smíšených skupinách tendenci vrátit se ke svým rolím, stát se pasivnějšími a přizpůsobit se chybnému úsudku, jehož se mohou muži dopustit.

Alyx se jednou zúčastnila manažerského výcviku, v němž bylo několik pětičlenných skupin různého složení vysazeno do prostředí džungle, kde se jejich simulované letadlo zřítilo. Moudrost sice velela zůstat u letadla, ale smíšené skupiny si nevyhnutelně odhlasovaly, že vyrazí do divočiny, kde je sežrali tygři.

Alyx věděla, že kdyby se trojice mužů na *čindim* nahradila ženami, trpělivě by počkaly, až přiletí Mogambo, a nechaly by riskovat *jeho*. Pokud k tomu patřilo nechat ho, aby si všechnu slávu přisvojil, pak ať. Měla za to, že by jí zbylo pro všechny víc než dost.

Mohla říct Billovi, aby přivezl modul zpátky, a pak jej použít, aby se sama přepravila na *čindiho*, kde by si mohla kleknout ke vstupnímu otvoru – ale nejít dovnitř – a pokusit se jim dovolat vysílačkou.

Jenže vždycky tu byla možnost, že se odtamtud budou potřebovat narychlo dostat. A pokud by k tomu došlo, až bude modul stát v hangáru *Memphis*…

A tak čekala. A zeptala se Billa, co by se podle něj mohlo stát. Na rozdíl od Hutch byla ochotná přijmout iluzi, že mezi tranzistory a relé skutečně někdo je. Jenže Bill samozřejmě nevěděl víc než ona. A přiznal, že je poslední, kdo by chtěl hádat. Anebo, když na to přijde, kdo by v hádání viděl nějaký smysl.

Modul se vznášel v blízkosti vstupního otvoru. Vypadal ztraceně a opuštěně. Vpředu dole, u místa, kde měl podvozek, nyní zatažený, blikalo světlo. A z kabiny vycházela slabá zelená záře, pravděpodobně od přístrojů. Přechodová komora byla ponechána otevřená. Nikdo nic neřekl, ale bylo evidentní, že je to pro ulehčení rychlého úniku.

Uvažovala, jestli je *čindi* ozbrojený.

„Jak je to dlouho, co odešli dolů?“ zeptala se Billa.

„Dvacet sedm minut.“

Uvařila kávu a položila si ji do držáku. Napila se z ní jednou a pak na ni zapomněla.

Kdyby Hutch zaváhala, kdyby o tom začala přemýšlet, nebyla by to udělala. Z toho činu šla jednoduše příliš velká hrůza. Ale byl to pomíjivý okamžik, okno příležitosti už bylo prakticky uzavřené a času nebylo nazbyt. Udělej to hned, nebo na to zapomeň!

A tak skočila do tmy a vrhla se do hloubi *čindiho*.

Snažila se dostat do středu šachty, daleko od stěn, které se v nejistém světle její lampy řítily kolem.

Ve vysílačce slyšela Nickův zoufalý křik. A horečné hlasy Tora a George. Křičeli na ni.

Křičeli *za* ní.

Padala. Nerovné, rozpraskané, strakaté stěny se změnily v rozmazanou šmouhu. *Nedotýkat se!* Kolem se míhaly jiné chodby. Světlo její lampy se do nich zařezávalo a Hutch se zdálo, že jednou nebo dvakrát zahlédla světla, která nebyla její.

Přemohla vlnu paniky.

Vydržet!

„Nicku?“

Snažil se dýchat.

„Nicku, nech lampu rozsvícenou.“

Nickovo znovuobjevení mělo jen jedno vysvětlení.

Tohle byla gravitační šachta jako ta, kterou se spouštěla uvnitř *Wendy*. Gravitační šachty, pokud byly funkční, negovaly umělou gravitaci. Používaly se ke stěhování nákladů a lidí z jedné paluby na druhou v nulové gravitaci.

Jenže *čindi* nebyl *Wendy Jayová*. Byl nesmírně větší, a proto se Nick vrátil. Šachta procházela celou lodí, odshora až úplně dolů. Až na to, že žádné úplně dole tu nebylo.

V lodích Akademie se gravitační generátory nacházely na nejnižší palubě. Ale *čindi* byl příliš velký. Jestli měla pravdu, byla tam paluba, která procházela středem lodi. A gravitace se z té paluby generovala oběma směry. Člověk se mohl postavit na obě strany od ní a podívat se *nahoru*. *Čindi* neměl žádné dolní paluby. Všechno bylo *nahoře*.

Nick prolétl kolem centrální paluby a postupně ztratil hybnost, dosáhl konce své dráhy a spadl zpátky. Stalo se z něj jakési jojo poletující nahoru a dolů.

„Jsem za tebou," řekla.

„… *se stát právě mně?*" Nepoznávala jeho hlas.

Cítila nenadálý vzestup a pokles, jaký se dal pocítit, jestliže byl člunový manévr proveden dokonalou technikou. Gravitační síly jí zmáčkly boky a pak ji pustily. Začínala zpomalovat. Pohybovala se *nahoru*.

„Jsem s tebou, Nicku. Blížím se."

Minula centrální palubu a stoupala šachtou vzhůru, ztrácela hybnost. Byla obráceně, nohama nahoru a hlavou dolů, a instinkty se ji snažily ovládnout. Tělo chtělo polohu obrátit.

„Ne!"

Nick v několika okamžicích dosáhne apogea své dráhy a začne padat zpátky. Musela ho minout bez kolize.

„Nicku, chci, abys zavřel oči."

„*Cože? Kde – jsi, Hutch?*"

„*Zavři* oči."

„*Proč?*"

„Udělej to!" Kdyby ji viděl, jak se k němu blíží, pokusil by se jí uhnout. A právě to Hutch nechtěla.

„*Jsou zavřené,*" ohlásil.

„To je dobře." Uviděla nad sebou jeho světlo. Ve tmě. Zjasňovalo se.

Vypadalo to, že je hned nad ní.

Dívala se, jak se blíží. Věděla, že je to iluze. Předpokládala, že oba dosud stoupají. Ale ona se pohybovala rychleji než on.

Momentálně ho dohánělа.

Pak světlo v dálce ostře zesílilo. Začal padat.

„Zůstaň v klidu, Nicku!“

Blížil se rychle. Nedalo se dobře vidět. Ale Hutch se rychle rozhlédla po stěnách kolem sebe, které zpomalily natolik, že mohla znovu zahlédnout praskliny a skvrny. Pak polechtala manipulační trysky, odsunula se bokem a Nick prolétl kolem ní.

Stěna se zoufale přiblížila. Dalším krátkým zážehem trysek se od ní vzdálila.

„Nicku,“ řekla, „už se můžeš dívat.“

Dosáhla vlastního apogea a začala padat. Stála hlavou dolů. V ideálním případě by měla trysky krátce zažehnout, aby to urychlila, ale blížila se už k děsivé rychlosti a neměla na to nervy.

Stěny se znovu rozmazaly.

Udělala rychlý výpočet: osm set metrů shora dolů, vše zřejmě provrtané jednotlivými palubami a úseky. Paluby řekněme po pěti metrech, takže 160 pater.

Svět se znovu otočil a Hutch proběhl další chvilkový pocit blaženosti. Znovu cítila nejdříve stisk a pak uvolnění. Trvalo to tak krátce, že pochopila, že se to stalo, když minula úroveň nulové gravitace.

Ale teď byla správnou stranou nahoru. Její stoupání se začínalo zpomalovat.

„Nicku!“ Stiskla ovladač. Zažehla trysky. A získala trochu vznosné síly.

„*Pomoz mi, Hutch!*“

„Pracuju na tom.“ Ten chudák vůbec nevěděl, co se s ním děje. „Nicku, jsem za tebou. Rychle se blížím. Dostanu se před tebe.“

„*Dobře.*“ Hlas zněl pronikavě.

„Chytni se mě, až tě budu míjet. A dobře se drž.“

Sledovala jeho světlo. Někdy viděla lampu, někdy to, jak kužel světla obtáčí šachtu. „Georgi!“

„*Hutch, co se to sakra děje?*“

„Posviť mi trochu. Potřebuju vidět, kde jsi.“

Rozsvítily se další lampy. *Vysoko*. Pořádný kus nahoře.

„Nemiřte jimi do šachty.“

„*Hutch…*“ Torův zoufalý hlas.

„Teď ne!“ Vypnula trysky. Dlouhé tmavé chodby se míhaly kolem, jak po nich přejížděla světlem své lampy, ale zpomalovaly – jako simulace bez energie.

Georgeovo světlo nad Nickem se rychle blížilo. S impulzem, který nastavila, by narazila do stropu. To nemohla dopustit. Jak se blížila k Nickovi, otočila se tak, aby jí nohy a trysky směřovaly nahoru. Proplula kolem jeho nohou a obrátila se k němu čelem, aby měla manévrovací trysky na druhé straně. Samozřejmě byla znovu vzhůru nohama.

Chňapl po ní a chytil se jejího postroje. Obličej měl popelavý, oči kulaté a duhovky jako skleněnky. Potom se úhel lampy změnil a Hutch už mu do tváře neviděla, ale Nick se jí mohl držet. Sevření smrti.

Vpletla jednu ruku do Nickova postroje, zašeptala na něj, aby se držel, a znovu stiskla spoušť. Jen na okamžik, jen kratičký zážeh trysek a pak ještě jeden, dost na to, aby se zbavili ještě trochy kinetické energie.

Ve vysílačce slyšela kakofonii hlasů. Ale byla příliš zaneprázdněná na to, aby poslouchala. Chodby teď byly skoro zřetelné, jak se míhaly kolem.

Potřebovala místo k přistání.

Nad sebe neviděla. Nevěděla, jak daleko je strop. Ale brzy začne znovu padat.

Vyber si místo, holka!

Otočila se, aby trysky směřovaly vodorovně vůči chodbám. Chytila Nicka pevněji.

Hlavně nenaraz do stěny.

Jak zpomalovala, chodby se před ní otevíraly. Její svítilna po nich postupně přejížděla a Hutch se snažila změřit čas mezi nimi – *teď, teď, teď* – a dostat se do rytmu.

Zmáčkni to!

Trysky s nimi škubly do boku a dopravily je do chodby. Do něčeho narazili, do stropu, a chvíli o to drhli. Spadli na podlahu.

Odrazili se. Svítilny zablikaly a zhasly. A pak byl konec a oba se váleli v propletenci rukou, nohou, trysek a vzduchových lahví.

Zvedla se na všechny čtyři. Jedna Nickova noha byla ohnutá ve špatném úhlu.

„Jak jsi na tom?“ zeptala se.

Dokázal se usmát. „Trochu to bolí,“ řekl.

Hutch by tomu nevěřila, ale od okamžiku, kdy skočila, uběhlo něco málo přes jednu minutu.

„Hutch, co se stalo?“ George se vyklonil a nahlédl do šachty. Žaludek se mu zakymácel, když se podíval do jejích hlubin. „Jste v pořádku?“

„Ano.“ Zněla z toho úleva, radost, strach, nadšení; všechno současně. *„Jsme trochu potlučení, ale jsme v pořádku.“*

„Kde jste?“

„Pod vámi. Počkej…“ Dole ve tmě se objevilo světlo lampy a přejelo po stěně šachty vzhůru.

„Vidím tě.“ Vypadalo to, že jsou o tři patra níž. Nějakých patnáct, možná dvacet metrů.

Nickův hlas: *„Co to všechno mělo sakra znamenat?“*

„Je to bezedná jáma,“ řekla Hutch. A vysvětlila proč. Něco o umělé gravitaci působící oběma směry ze středu lodě. *„Mohl bys padat věčně,“* pokračovala, *„sem a tam. Nahoru a dolů.“*

„Dělali jsme si o tebe starosti,“ řekl Tor. Zdrženlivější výrok si snad za celé trvání mise nikdo nepřipsal.

„Vypadá to, že si Nick zlomil nohu.“

„Štěstí, že to nedopadlo hůř. Jak moc je to zlé?“

„Kost kůží neprošla.“ A pak, evidentně k Nickovi: *„To bude dobré.“*

„Člověk by vážně padal věčně?“ zeptal se napjatým hlasem Nick.

„Dokud by ho neseškrábali ze stěn.“

„To je okouzlující!“

„Máš dostatečnou vznosnou sílu, aby ses odtamtud dostala, Hutch?“

„Ne.“

„Porozhlédneme se," řekl George. „Někde by tu mělo být schodiště."

„Myslím, že schodiště jsme právě vyzkoušeli."

„Co tedy budeme dělat?"

„Vraťte se do modulu. Je tam spousta lan."

„Dobře."

„Víš, kde máme uloženou lékárničku?"

„V jedné úložné skříni."

„Vpravo vzadu, když se otočíš směrem k zádi. Jsou tam skládací nosítka. Přines je s sebou."

„Už jdu!"

„Zůstaňte pohromadě."

„Někdo musí zůstat tady."

„Proč?"

„S tebou."

„My nikam neodejdeme."

Samozřejmě, že ne. George se opatrně vzdálil od okraje a postavil se. Tor už stál a mířil zpátky.

Rychle prošli chodbou, kolem všech dveří, a dorazili k žebříku, který stoupal přes krátký výklenek ve stropě a pak ke vstupu. Georgeovi se ulevilo, když se podíval nahoru a uviděl hvězdy. A oblouk prstenců.

Vylezli na povrch. Modul plul několik metrů nad nimi. „Bille," řekl do vysílačky George, „potřebujeme se dostat do modulu."

„Co se to dělo?" Byl to hlas Alyx. Úplně na ni zapomněl.

„Nick spadl do bezedné jámy," řekl. A pak rychle vysvětlil co zažili a co viděli.

„Je v pořádku?"

„Ano. Je v pohodě. Až na to, že možná bude trochu kulhat."

Modul klesl a dveře se otevřely.

Vrátili se s lanem a nosítky a poslali dolů nějaké anestetikum, které Hutch Nickovi podala. Tor uvázal lano ke kroužku jedněch dveří a vytáhli nejdřív Nicka a potom Hutch do nejvyššího patra. Pak ho naložili na nosítka. Byl pořád bledý, ale vypadalo to, že už znovu popadl dech.

„Myslel jsem, že je po mně," řekl jim. „Když padáte tak hluboko, prostě nečekáte, že ještě někdy budete chodit."

George mu řekl, aby si lehl. Spolu s Torem ho zvedli a vydali se zpátky k východu. Už byli skoro u žebříku, když jim Hutch dala znamení, aby zhasli svítilny a položili ho.

„Co se děje?" zeptal se George.

„Něco se blíží," řekla.

Otočil se, ale neviděl nic.

Ukázala. „Z jiného směru." Zepředu.

A George viděl, jak tma před nimi řídne. Odněkud se blížilo světlo. Z boční chodby. Byla tam další křižovatka.

„Mohli bychom tomu utéct," navrhl George.

Hutch ho vzala za rameno. „Chtěl jsi někoho pozdravit, Georgi! Teď máš šanci."

Na podlaze asi padesát metrů před nimi se objevila záře. George se díval, jak do křižovatky vjelo kulaté žluté světlo. Bylo namontované na kapotě nějakého vozidla. Couvl a pokusil se splynout se stěnou.

„Nikdo se nehýbejte," řekla Hutch.

Podařilo se mu rozeznat jediné kolo a cosi, co se vlnilo nad tím světlem. *Chapadlo,* blesklo mu hlavou a krev mu ztuhla v žilách.

„Co se děje?" zeptal se Nick. Hutch klečela vedle něj a držela ho, aby se nehýbal.

Vozidlo se uprostřed chodby zastavilo. Světlo se pomalu otočilo směrem k nim a oslnilo je.

Nickovi se zdálo, že zahlédl chobotnici na kole.

Hutch vytáhla kráječ.

George upíral zrak do světla. Ta věc se pomalu otočila a popojela směrem k nim.

Ten okamžik konečně nastal.

George sebral kuráž a postoupil dopředu. V uších mu zněl hlas Hutch a říkal mu, aby nikam nespěchal. Žádné nenadálé pohyby.

Jednou rukou si zaclonil oči a druhou zvedl. „Buďte zdrávi," řekl zbytečně. Pokud ta věc neposlouchala na jeho frekvenci, nemohla ho slyšet. Přesto pokračoval: „Prolétali jsme kolem, když jsme uviděli vaši loď."

Vozítko mělo tři kola, jedno vepředu, dvě vzadu, a na místě, kde by u lidí byla řidítka, pár chapadel. Zdálo se, že přední světlo je také umístěno na chapadlu. Vozítko přijelo do vzdálenosti několika kroků a zastavilo se, obrácené k nim.

George zůstal na místě.

Jedno z chapadel se ho dotklo. Připadalo mu hladké, měkké, ale článkované. Přívěsek se mu plynulým pohybem ovinul kolem ruky. George mu chtěl ustoupit, ale nakonec se tomu nutkání ubránil. Slyšel, jak Nick něco řekl. Nick si sedal a díval se.

Chapadlo mělo na konci malou obdélníkovou přípojku se třemi ohebnými kolíčky.

„Jsme přátelé," řekl George. Připadal si hloupě. Nahrával to někdo pro budoucí generace?

Někdo za ním, koho zřejmě napadlo totéž, se rozesmál. V tom okamžiku se veškeré napětí vypařilo.

„Snažili jsme se nic neponičit."

Chapadlo ho pustilo a provedlo několik elegantních otoček a kliček.

„Nick se tam zřítil do jámy. Ale naštěstí si neublížil." *Měli byste je označit.*

Obě chapadla se zatáhla do řidítek. Nato se světlo odvrátilo, vozítko se znovu rozjelo a minulo je. Na plošině v zadní části si všiml hromádky černých krabic. Ve střední části bylo namontováno něco jako sedlo. Pro případ, že by se někdo chtěl svézt?

Světlo pokračovalo ke křižovatce a tam zabočilo doprava.

„Tak co teď budeme dělat?" Alyx se podívala na George a George se podíval na obraz *čindiho*, který nadále klidně proplouval nad vířícími mračny.

Byli v řídícím středisku. „Vrátíme se tam a zkusíme to znovu," navrhl George.

Tor a Nick se po sobě podívali. Nick chodil o berlích. Nohu měl v dlahách, aby jí nemohl hýbat. „Má pravdu," řekl Tor. „Jde nám to docela dobře. Máme představu, co *čindi* je, a oni nevypadají nepřátelsky."

„Vypadalo to, že ani neprojevili zájem," poznamenala Hutch.

„Je to vědecké průzkumné plavidlo," řekl Nick, „tak jak je to možné?"

Nikdo nevěděl. „Hutch už dříve řekla, že by mohlo být automatické," připomněl Tor. „Třeba je. Třeba tam vážně nikdo není."

George rozkousával kus ananasu. „Tomu se nechce věřit."

„Jestli je to nějaká dlouhodobá dálková mise, jak to začíná vypadat, řídí loď UI s armádou robotů. To by mohlo být jediné vysvětlení," řekla Hutch.

„Návrat tam je problematický v tom," dodala, „že pořád nedokážeme předpovědět, kdy by loď mohla odstartovat. Jestli to udělá a my budeme mít na palubě lidi, můžeme o ně přijít."

„Myslím, že je to riziko, které jsme v této chvíli ochotní podstoupit," prohlásil Nick.

George zavrtěl hlavou. „Ty ne, Nicku!"

„Jak to myslíš? *Já ne?* Chodit přece můžu."

„Podle mě by se tam neměl vracet žádný z nás," řekla Hutch. „Jenom si koledujeme o průšvih." Ale viděla, že jsou odhodlaní jít. Vypadalo to, že největší nebezpečí pominulo. Žádní lidožrouti, kterých by se bylo třeba obávat. „Ale George má pravdu." Podívala se na Nicka. „Jestli se *čindi* dá do pohybu, budeme muset všechny dostat rychle pryč. Jestli budeš uvnitř, budeš mít menší šanci na přežití."

Nick se na ni upřeně zadíval. Věděl však, že má pravdu. A bylo pro něj těžké hněvat se na ni. Proto se jenom opřel a nasadil nešťastný výraz.

George se viditelně snažil zvážit rizika. „Bylo by to mnohem snazší, kdybychom měli představu, jak dlouho se tady ještě můžou zdržet. Hutch, víš jistě, že se to nedá nijak poznat?"

„Pokud nevíme, jak velké mají nádrže, pak ne. Nebo jak dlouho už je tu doplňují."

„Podívej," řekl Tor, „dejme tomu, že by *čindi* skutečně odstartoval s někým z nás na palubě. Jaké bychom měli možnosti? Předtím jsi říkala, že bychom ho dokázali sledovat, ne?"

„Řekla jsem *možná*."

„Dobrá. Takže šance tu je. Jak moc tomu věříš?"

„To záleží na technice. Jestli mají jiné metody než my, mohl by to být problém.“

„Ale jestli používá hazeltinovou technologii a skočí, mohla bys ho sledovat k cíli a dovézt nás tam. Kdyby opravdu došlo na nejhorší.“

„Možná. Najít cíl by nám pravděpodobně nedělalo problémy. Ale pokud by se jednalo o dlouhý skok, mohl by ti dojít vzduch, než se tam dostaneš. I když to bude krátký skok, budeme tě muset najít v prostoru celé sluneční soustavy. V žádném případě to není tutovka.“

„Vzduchové láhve mají zásobu jen na šest hodin,“ připomněla jim Alyx. „To není prakticky žádná rezerva.“

„Já vím,“ řekl George. „Ale tu rezervu můžeme podstatným způsobem zvýšit.“

„Taky jsem o tom přemýšlel,“ ozval se Tor. „Muset každých pár hodin vyběhnout ven pro nové láhve by nás v každém případě zpomalovalo.“

„A proto navrhuješ…,“ obrátila se Alyx k Georgeovi.

George zvedl obě ruce jako duchovní odhalující božskou pravdu. „Torův kapesní stan.“

„Přesně to mě napadlo.“ Tor zářil. „Postavíme ho tam a použijeme ho jako základnu. Dává nám šanci proniknout do lodi hlouběji. A můžeme ho postupně stěhovat z jednoho místa na druhé.“

Huch vydala z hrdla bručivý zvuk. „Tore, stan má své meze.“

„Jaké meze? Recykluje vzduch. Může fungovat věčně. Pokud dovnitř nenacpeme příliš mnoho lidí.“

„Potřebuje akumulátory.“

„Jeden na několik dní. Mám dva. Každý z nich nám poskytne šest dní. Když jeden dojde, pošlu ho na dobití.“

„Dobře,“ řekla Alyx, „a na trup by se dal namontovat vysílač. S jeho pomocí bychom mohli najít *čindiho* v cílové soustavě, kdyby odstartoval.“

„To uděláme,“ řekl Tor.

„Počkejte!“ Hutch seděla před sklenicí citronády a obědem, jehož se ještě ani nedotkla. „Předpokládáte, že skok, který udělá, musí směřovat do blízké soustavy. Ale představte si, že zamíří do

mlhoviny Kybele. Potřebovali bychom osmnáct dní, abychom vás našli. Minimálně. Pokud se stane něco takového, je po vás.“

George zavrtěl hlavou. Dělala si starosti bezdůvodně. „Když budeme usuzovat podle vzdálenosti stealthů, všechny přelety byly vcelku lokální.“

„A co zrychlení?“ zeptala se Alyx. „Nepomlátí vás to, když ta věc odstartuje?“

„O tom jsem nepřemýšlel,“ přiznal Tor. „Zrychlení… Jestli skutečně odletí, lidé uvnitř by to nemuseli přežít.“

„V tom ohledu můžete být asi klidní,“ řekla Hutch. „Znají umělou gravitaci, což znamená, že pravděpodobně mají nějaké tlumící pole.“

„Co to je?“ zeptala se Alyx.

„My je máme taky. Ruší setrvačnost. Alespoň z větší části. Brání tomu, aby to s tebou házelo, když zrychlujeme, nebo ostře měníme směr.

To mimochodem neznamená, že jestli se ta věc dá do pohybu, když budete uvnitř, měli byste se postavit zády ke stěně nebo něčemu pevnému, jasné?“

„*Hutch?*“ Billův hlas. Všichni se otočili, aby se podívali na nástěnnou obrazovku, ale žádná podoba se na ní neobjevila.

„Ano, Bille?“

„*Poškození vnějších dveří na* čindim *se opravuje.*“ Naskočil obraz. „*Postupně se vyplňuje.*“

„Zase nanotechnologie,“ řekl Tor.

Alyx se zatvářila, jako by se o něčem rozhodovala. „Hutch,“ řekla, „my víme, že je v tom určité riziko. Ale já myslím, že se snažíme říct, že jsme ochotní na ně přistoupit. Tak co kdybychom toho nechali a zkusili vymyslet, co podniknout dál?“

George to překvapilo. „Myslel jsem, že ty nechceš mít s *čindim* nic společného.“

Alyx lehce zčervenala. „Moc se mi nelíbilo sedět sama, když všechno riziko bylo na vás.“

„Podívejte!“ řekl Tor. „Pojďme se tam přestěhovat na osmačtyřicet hodin. Pak všechny odvezeme. A tím to skončí.“

„Ať se děje, co se děje?“ zeptala se Hutch.

„Ať se děje, co se děje.“ Věnoval jí široký úsměv. „Ledaže bychom do té doby navázali kontakt s posádkou a dostali pozvání na večeři.“

„Osmačtyřicet hodin,“ řekla Hutch. Natáhla ruku s kráječem. „Jestli máte mít nějakou šanci, aby vás někdo naložil, když začnou problémy – a ony *začnou* – já budu muset zůstat v *Memphis*.“

„Fajn!“

„Ale nechci, abych musela přemýšlet, co se děje uvnitř. Použijeme Alyxin nápad a umístíme do vstupu vysílač. A přidáme retranslátor. To by mělo lokální komunikaci trochu usnadnit.“

Alyx si zkontrolovala lano. Byla uprostřed mezi Torem a Georgem. Všichni byli dole na skalnaté kůži *čindiho* a dívali se nahoru na Hutch, která je sledovala přes čelní sklo.

Nákladní vrata se otevřela a oni vyložili nafukovací stan, vzduchové zásobníky, dva akumulátory a zásoby jídla a vody na několik dní. Když byli hotoví, zamávali. Hutch jim také zamávala, popřála jim hodně štěstí a odstartovala. Alyx se dívala, jak se modul otáčí a odlétá směrem k *Memphis*, která se zdála velice malá a vzdálená.

Když se Alyx na tuto misi vypravila, netušila, že by z ní skutečně mohlo něco být. Kontaktní společnost byla vždycky především společenskou organizací. Vysílali lidi, aby se porozhlédli na místech, kde bylo něco zpozorováno, ale všichni chápali, že je to hra, že je to fantazírování, kterému se všichni oddávají. Tato výprava vedla mimo Zemi, ale ona ji i tak brala jako určitou party, narušení rutiny, dovolenou s několika starými přáteli. Přesto teď stála na trupu mimozemského plavidla. Byla vystrašená. Ale také cítila vzrušení, jaké nikdy za posledních deset let nepoznala.

Torův nápad zřídit základní tábor tak úplně nepodporovala. Stačilo by jí tam přeletět a strčit hlavu dovnitř, jen aby mohla říct, že tam byla. Byla součástí týmu, který se vypravil na palubu *čindiho*. Nesla vysílač. Věděla, jakou publicitu to může přinést, až se vrátí domů. Důležitější bylo, že věděla, jaký pocit tím získá sama ze sebe.

Tor nesl nafukovací stan, George měl zásobníky se stlačeným vzduchem a nějaké nádoby na vodu a Alyx jídlo. Přestože venku

nebyla prakticky žádná gravitace, náklady se nesly špatně. Alyx v jednom okamžiku pustila z ruky balíček zmrazených sendvičů a musela se dívat, jak odplouvá.

George je odvedl po povrchu, regolitu, nebo jak by se dalo říkat skalnatému vnějšku kosmické lodi. Prošli mezi hřbety, které vymezovaly dolík z obou stran, a před vstupem se zastavili. Jak je Bill upozornil, byl zacelený.

Nebyl tam vůbec žádný důkaz, že jen předchozího dne byl do průlezu vyřezán otvor.

George podal kráječ Torovi, který trpělivě vyřízl další otvor. Vyřezaný kus vytáhl a nechal odplout. Zatímco čekali, až zahřátá hornina vychladne, Alyx vytáhla z vesty vysílač a upevnila jej těsně vedle vstupu.

„Snažte se tam dole v chodbách mockrát nezatočit,“ vzkázala Hutch z modulu. *„Signál se tím ztrácí.“*

„Dobře.“

„A ještě něco! Jestli se ta věc skutečně dá do pohybu, uvnitř to nemusí vypadat jako nějaké velké zrychlení. Ale venku na trupu žádné statické pole nebude.“

„Žádné *co?*“ zeptal se George.

„Statické pole. Proti setrvačné. Aby tě to nepomlátilo, když ta věc startuje. Snažím se vám vysvětlit, že jestli se dá do pohybu, může to uvnitř vypadat, že se nic neděje, že se nepohybujete moc rychle, ale jestli se pokusíte vylézt tou dírou ven, mohlo by vám to utrhnout hlavu. Jasné?“

„Jasné.“

„Takže jestli se začne něco dít, nechoďte ven, dokud vám neřeknu. Rozuměli všichni?“

Všichni rozuměli. Alyx začala přemýšlet, jestli neudělala další chybu.

„Hodně štěstí,“ řekla Hutch.

kapitola 25

V dáli za horou ze zlata řeka celého světa plyne; na březích města se tísní, její dno kostmi je poseté…

– Ahmed Kilbrahn.
***Obřady dospělosti*, 2188**

Tor šel první a radoval se z toho, jak po něm nenadále chňapla gravitace, když vlezl na žebřík a začal po něm sestupovat. Ve skutečnosti to byl potenciálně nebezpečný okamžik, protože gravitační pole sahalo z lodi *ven*, částí vstupu, kterou odstranili. Neopatrného návštěvníka, který by čekal, že neucítí nic než nulovou gravitaci, dokud neprojde dveřmi jako takovými, mohlo čekat rychlé překvapení následované dlouhým pádem na podlahu.

Alyx vyslechla varování a došlápla na horní příčky opatrně. George zůstal na povrchu a podával dolů výstroj, zásoby jídla a nádrže s vodou, až měli všechno. Potom se otočil, zamával vzdálené *Memphis* a slezl do tunelu.

Nebylo v jejich silách odnést veškeré vybavení najednou, proto nechali zásoby vody a jídla a část výstroje v chodbě pod vstupem a vydali se dál.

Tor jí ukázal *vlkodlaka*. Přestože věděla, co přijde, tep se jí o něco zvýšil. „Vypadá inteligentně," poznamenal.

Podle toho, co slyšela, čekala nějaké děsivé zjevení. Místo toho měla před sebou vlka ve společenském oděvu. Zahihňala se a Tor se zatvářil naštvaně. „Promiň," řekla Alyx. „Já za to nemůžu. Ale je to krásný model."

Tor jí vysvětlil, že ho objevili naprosto nepřipravení a bylo to docela znepokojivé, když na něj člověk narazil ve tmě, bez jakéhokoli varování předem, a nevěděl, co má proti sobě.

„Vím přesně, jak to myslíš," řekla.

Ukázali jí i další zajímavé místnosti a nakonec ji dovedli ke gravitační šachtě, *Jámě*, jak ji George pojmenoval na mapě, kterou vytvářel. Lano, s jehož pomocí vytáhli Hutch a Nicka nahoru, stále viselo do propasti.

„Ona tam vážně *skočila?*" zeptala se Alyx.

Tor přikývl.

Přistoupila blíž a podívala se dolů. „Takovou ženskou stojí za to mít nablízku." Usmála se na George. „Jestli tam spadneš *ty*, budeš si muset poradit sám." A když už přišla řeč na kapitánku, vypadalo to jako vhodná chvíle k vyzkoušení retranslátoru. Navázala spojení. „Hutch, jsi tam? Slyšíš mě?"

„*Hlasitě a zřetelně, Alyx.*"

„Dobře. Jsme u jámy. Pokračovat budeme kam, Georgi?"

„Zatočíme doprava," řekl.

Předala informaci dál. Ale ještě před odchodem vytáhla z vesty kapesník, rozbalila jej a obloukem hodila do šachty. Jelikož mu nebránil vzduch, dokonce i v poloviční gravitaci padal jako kámen.

„Co to děláš?" zeptal se George.

„Chtěla jsem vidět, jak to funguje." Podívala se na hodinky.

Tor se vesele ušklíbl a George se zatvářil zmateně. „Měli bychom se k tomuto místo chovat s jistou úctou." S důrazným nesouhlasem nahlédl do šachty. „To je skoro vandalismus."

Trvalo to minutu a čtyři sekundy. Kapesník se objevil znovu a spadl zpátky do tmy. „Neuvěřitelné!" řekla Alyx.

Vydali se na postup do neznámého ústí. Odolávali pokušení otevírat dveře, dokud neproniknou dost hluboko, aby zřídili základní tábor. Rozhodli se, že k tomu využijí jednu z prázdných místností, mimo trasu všeho, co by mohlo patrolovat na chodbách. Signál začal slábnout, proto Alyx umístila druhé ze čtyř retranslačních zařízení, které si s sebou vzala, aby spojení obnovila.

Byli zhruba kilometr od vstupního otvoru, když se zastavili, nahlédli do jedné prázdné místnosti a zvolili ji jako svou základnu. Vybrali si místo stranou, aby nebyli bezprostředně viditelní pro něco, co by jen tak zběžně nahlédlo do dveří.

Tor uvolnil přezky, napojili trysky vzduchových lahví, Alyx odstoupila stranou a dívala se, jak se stan nafukuje.

Napojili vzduchotechniku, nainstalovali akumulátor, rezervní uložili do skladiště a rozsvítili. „Vypadá to dobře," řekla Alyx. Ve skutečnosti to vypadalo velice lákavě. Nastavili termostat na příjemnou pokojovou teplotu. Topení se zapnulo a začalo do prostoru vhánět teplý vzduch.

Alyx věděla, že veškeré důkazy prozatím nasvědčují tomu, že ti, kteří tvoří posádku *čindiho*, mají sklon je ignorovat, ale i tak se cítila bezpečněji ve stanu. Ne že by je dokázal ochránit před nějakou vážnou hrozbou, ale prostě proto, že byl součástí známého světa.

Když skončili, vypnuli světla – nemělo smysl plýtvat energií – vrátili se ke vstupnímu otvoru a pobrali jídlo, vodu, karimatky a zbytek výstroje a zásob. U Jámy se zastavili a počkali si, až se znovu objeví Alyxin kapesník. Po několika sekundách se to stalo.

Rozhovor se většinou skládal ze stejných poznámek, opakovaných znovu a znovu: jak je to místo prázdné, jak je *velké*, že někde musí být řídící oblast. Kapitánský můstek. Velitelské centrum. Alyx uvažovala, kolik energie to musí stát, uvést *čindiho* do pohybu, zvednout ho z oběžné dráhy nebo ho zastavit, jakmile se jednou rozletí. Byla by ráda, kdyby si mohla prohlédnout motory, ale najít je by pravděpodobně trvalo týdny.

Vrátili se do stanu, zavřeli jej a vypnuli svá e-pouzdra. Uložili jídlo, nalili vodu do zásobníku a napojili sanitární zařízení.

Když byli hotoví, Alyx vstala, protáhla si záda a řekla: „Pánové, pojďme na průzkum!" Její zdánlivá nebojácnost překvapila jak muže, tak ji samotnou.

George se snažil vytvořit systematickou mapu. Vstupní otvor vedl na Hlavní ulici. Rovnoběžné chodby měly nést jména podle abecedy. Oni byli na Alexandrově. Další měla být Barbařina. Argentinská byla na druhé straně Hlavní. Jedním směrem lidé, druhým jména. Příčné chodby se měly číslovat počínaje vstupem, ulice směrem k přídi a třídy směrem k zádi. Jáma se tak nacházela na křižovatce Hlavní a První ulice. Místnosti byly očíslované podle chodby, na níž se nacházely. Vlkodlak sídlil v Hlavní 6.

Mimo očíslované chodby žádné místnosti nebyly.

Většina místností, převážná většina těch, do nichž nahlédli první den, byla prázdná. Ale ne všechny. V Alexandrově 17 byla expozice, která připomínala chemickou laboratoř, až na to, že stoly byly až příliš nízké a nebyly tam žádné lavice nebo židle. V Barbařině 11 byla primitivní zbrojnice plná luků, šípů a štítů ze zvířecích kůží. Zdálo se, že v Charlieho 5 je nějaká čekárna, místnost s dlouhými lavicemi, výdejním okénkem na lístky a zarámovanou fotografií tvora, který vypadal jako luční kobylka s kloboukem na hlavě.

Mojžíšova 23 byla vyplněna trojrozměrnou geometrickou dekorací, jediným kusem keramiky pokrytým tajemnými symboly, který stoupal, klesal a opisoval po místnosti smyčky.

V Britské 2 byla jakási šachová hra a skupina židlí. Hra probíhala na desce s jednaosmdesáti poli, která ležela na stole a kolem se povalovalo půl tuctu korbelů. *Kameny*, některé na šachovnici a jiné stranou, se ani trochu nepodobaly známým koním a střelcům.

Některé místnosti se jednoduše vzpíraly interpretaci. Předměty bez účelu lidským rozumem pochopitelným, bez jakéhokoli srozumitelného uspořádání. Místnosti vyplněné elektronikou, jiné čistě mechanickými aparáty, které mohly fungovat jako čerpadla, vytápění nebo zařízení pro přepravu vody. Rys, který byl společný většině, ne však všem, vzbuzoval dojem značného stáří. Téměř vždy se zdálo, že předměty nejsou funkční, některé se dokonce rozsypávaly. Ale pokud to tak bylo, bylo také pravdou, že to vypadalo, jako by teď měly dobrou péči. Jako by byly zamrzlé v čase, zakonzervované pro nějaké neznámé publikum.

Bill dokončil rozklad pilin, které Huch posbírala v *čindim*, a odeslal výsledky Akademii k analýze. Nick trávil většinu času s ní na můstku. Připustil, že až to skončí, už nikdy neopustí pevnou zemi. „Myslím, že nebudu chtít ani létat," prohlásil.

Hutch měla stejné myšlenky. Až se vrátí, chtěla si najít hezký tichý byt a zbytek života strávit ve větru, dešti a slunci.

Přišly zprávy z Mogambova *Longwortha*. Oznamovaly „brzký přílet", do nějž ve skutečnosti zbýval ještě více než týden, a nařizovaly *Memphis*, aby se nepřibližovala k žádným mimozemským

lokalitám, dokud nedorazí na scénu. Tyto požadavky ovšem měly několikadenní zpoždění. Obousměrný přenosový čas momentálně obnášel devadesátiminutovou prodlevu, takže Hutch nečekal rozhovor o vzájemných ústupcích. Mezihvězdné vzdálenosti měly občas své výhody.

Druhá zpráva, která dorazila o několik hodin později, požadovala vysvětlení jejího mlčení a žádala podrobnou zprávu o Útočišti. Hutch odpověděla prohlášením, že požadavek předala vedoucímu mise. Což následně udělala.

„*Hutch, kolik toho vědí?*“ zeptal se George.

„O *čindim?*“

„*Ano.*“

„Vědí, že tu je.“

„*Ale nevědí, co jsme našli?*“

„Ne. Vůbec nevědí, že jsme byli na palubě.“

„*To je dobře. Necháme je při tom.*“

„Jistě. Proč? Chci říct, že v době, kdy dorazí, už stejně budete venku.“

„*Hutch, ty zjevně nechápeš, jak tyhle věci fungují. Jakmile se Mogambo dozví, že jsme pronikli dovnitř, začne vydávat prohlášení. Přebírat kontrolu.*“

„Ale ještě tu ani není.“

„*To není nutné. Je to významný hráč. Co jsem já? Chlap, který vydělal nějaké peníze na burze.*“ Na chvíli se odmlčel, jak hovořil s někým z ostatních. Pak se ozval znovu. „*Vím, že to působí paranoidně, ale udělej to pro mě, ano? Nic mu neříkej.*“

Dobrá! Došla k závěru, že má pravdu. I když o tom nepřemýšlela, cítila to stejně. Avšak instinktivně se zdržela aktuálního popisu událostí na *čindim*, informací, jež by za normálních okolností předala. Možná *bylo* důležité, kdo získá slávu, protože zemřeli Herman, Pete, Preach a spousta dalších, a toto byl důvod, toto byla událost, kterou si lidé budou pamatovat, až zapomenou na Kolumba, Armstronga a Pirka.

„*Řeknu ti, co bych si přál,*“ pokračoval George. „*Přál bych si, abychom tady dostali k dispozici co nejvíc času, jak to jen půjde, ale*

pak, hodinu předtím, než se objeví Mogambo, by čindi *odstartoval. Nejlépe v okamžiku, kdy zastaví vedle něj.“*

„Promluv si s kapitánem *čindi*. Třeba by se to dalo zařídit.“

„Pracujeme na tom. Mimochodem, našli jsme něco zajímavého.“

„Co to je?“

„Myslíme si, že malý amfiteátr. S elektronikou. A sedadly. Křesla jsou velká tak akorát pro nás. No, možná trošku malá. Ale je tam energie. Myslíme si, že bychom možná našli nějaké odpovědi, kdybychom přišli na to, jak to uvést do provozu. Tor na tom momentálně pracuje.“

„*Tor?* Co o tom ví *Tor?*“

„*Tolik jako kdokoli z nás.*“

„Jestli skutečně něco najdete,“ řekla, „tak to *nahrajte*. Signál není dost silný, abych to mohla udělat na tomto konci.“

Ve skutečnosti to vypadalo docela jednoduše. Bylo tam dvanáct křesel rozmístěných ve dvou řadách daleko od sebe, s uličkou uprostřed. Opěrka jednoho křesla vepředu se otevřela a odhalila, že uvnitř je destička citlivá na tlak, několik tlačítek a poloprůhledný červený kotouček, o němž si Tor myslel, že by to mohl být světelný senzor.

„Jaký je tvůj názor?“ zeptal se George.

„Energie tam je,“ odvětil Tor. „Polož na to ruku. Ucítíš to.“

George se ovladače dotkl a přikývl. „Tak to zkusíme, ne?“

Obsadili tři sedadla v levé části přední řady, u uličky seděl Tor. Jakmile dali znamení, že jsou připravení, zvolil větší tlačítko, černý čtvereček, a zatlačil na něj. Do místnosti začal proudit vzduch. Dýchatelný nebyl, obsahoval relativně málo kyslíku, nicméně byl to vzduch.

Zkusil menší tlačítko, které bylo kulaté a smaragdově zelené. Rozsvítilo se. Energetické hladiny se zvýšily. V místnosti se rozsvítila světla a zase pohasla. Pak místnost zmizela, zprůhledněla, proměnila se v pole hvězd a prstenců a oni se svými křesly vznášeli uprostřed noci.

„Tore!“ Alyxin hlas byl velice tenký. Uchopila ho za ruku. Ta technika ve skutečnosti nebyla nijak zvlášť nekonvenční, nebylo to

nic, co by už neviděli. Přesto bylo znepokojivé vidět, jak *čindi* nenadále ožil.

„Jsem tady, Alyx."

„Co se bude dít?"

„Začátek programu. To bys už mohla předpokládat."

Dlouhý oblouk planetárního prstence se stáčel do dáli ke hvězdám. Třpytil se bíle a zlatě, dokud na něj, daleko v noci, nepadl stín. Tor se v křesle otočil, aby se podíval po zdroji toho stínu, a uviděl za sebou masu plynového obra. Nebylo to ani jedno z Dvojčat. Jeho obloha byla tmavá, neklidná, všude vířily vichry, hnala se mračna a zuřily bouře.

„Podívejte!" ozval se George. „Napravo."

Byl tam malý měsíc. Vlastně se nedalo přesně říct, jak je velký, protože se nedal s ničím porovnat. Ale pravděpodobně byl dlouhý jen několik set metrů. Byl jako činka, uprostřed úzký, na obou koncích zdeformovaný a nafouklý. Tor v první chvíli nechápal, co na něm George tak zaujalo. Pak si všiml *lodě* za ním. Byla elegantní, exotická, *jiná*. Z řady oken se linulo světlo a uvnitř byl pohyb! Zdálo se, že plavidlo měsíček sleduje.

„Co to je?" zeptala se Alyx.

„Nevím," odpověděl netrpělivě George. „Dívej se!"

Loď se přibližovala. Když se dostala na vzdálenost několika metrů, otevřela se dvířka. Objevila se v nich postava, jejíž silueta se rýsovala proti vnitřnímu osvětlení lodě. Měla na sobě skafandr.

Měsíček se otáčel, ale loď koordinovala svůj pohyb tak, že zaujímala stejnou polohu.

Postava vyskočila z přechodové komory. Za sebou táhla lano. Pomocí manévrovacích trysek, ale větších, těžkopádnějších, než na jaké byl zvyklý, se přiblížila k balvanu. Zpomalila a zastavila. Objevila se druhá postava, která nesla tyč. Na horním konci tyče byla koule, přibližně o velikosti basketbalového míče, a na ní něco bylo. Připadalo mu to jako soška ptáka.

„Co to je?" zeptala se Alyx.

Tor zkusil stisknout destičku a s uspokojením zjistil, že může prostředí do jisté míry ovládat. Mohl loď a měsíček přiblížit, nebo mohl změnit úhly, mohl couvnout a dívat se z větší vzdálenosti.

Dokonce mohl oblast otočit a rozhlédnout se po okolí. Do jeho zorného pole bylo možné dostat čtyři měsíce. Všechny byly ve třetí čtvrti. Jedna mimořádně jasná oběžnice měla oceány, kontinenty, řeky a kumuly. Obloze dominovalo jasné slunce.

„Můžeš nastavit silnější zvětšení?“ zeptal se George. „Bylo by fajn mít lepší výhled.“

Tor přiblížil obě postavy co nejvíc, jak jen to šlo. Měly přilby. Byly humanoidní. Ale kromě toho nedokázal poznat, co je to za tvory.

Další lano se rozvinulo a k prvnímu kosmonautovi se přidal druhý, stále s tyčí v ruce.

„Co to *dělají?*“ zeptala se Alyx.

Tor byl zmatený. Neviděl na měsíčku nic neobvyklého. Skafandry mu připomínaly takové, jaké na sobě lidé nosili při prvních výpravách na Měsíc. Byly velké a neohrabané, patřily k nim obrovské boty a opasky na nástroje kolem pasu. Na rukávech měli našité nějaké symboly.

„Ta věc na té kouli,“ promluvil George. „Vypadá jako sokol.“

Více méně. Torovi připadala na sokola trochu šlachovitá, ale byl to pták, a rozhodně dravý.

Oba se pomocí trysek upevněných na zádech systematicky pohybovali k měsíci. Otočili se, aby dostali nohy dolů, a pokusili se na povrchu přistát. Vypadalo to, že se snaží zařídit to tak, aby se oba dotkli povrchu ve stejném okamžiku. Pokud to tak bylo, úplně se jim to nepodařilo.

Ten s tyčí přistál sekundu nebo dvě za svým partnerem. Museli mít na nohou nějaké adhezní boty, protože přistáli a na povrchu zůstali. Následovala další pauza, možná až minutová, během níž rozsvítili lampy zasazené do rukávů a postavili se čelem k sobě. Potom nasadili druhý konec tyče do podkladní desky. Desku položili plochou stranou na skalnatý povrch, klekli si k ní a vytáhli několik hřebů.

„Je to památník,“ řekla Alyx.

Zarazili hřeby a zatahali za tyč. Držela pevně.

„Co to má kruci znamenat?“ zeptal se Tor. „Vždyť je to jenom velký šutr.“

„Třeba se tady odehrála nějaká bitva," řekla Alyx.

George se zamračil. „To nevypadá pravděpodobně."

Jedna z postav se postavila vedle tyče, zatímco druhá zvedla přístroj, který jí visel z opasku, a namířila ho na kolegu.

„Foťák!" zašeptala Alyx. „On ho fotí."

Pořídili fotografií víc. Sebe navzájem. Tyče. Balvanu.

Občas namířili přístroj ke hvězdám.

Pak jej odložili a vydali se na procházku po měsíčku. Jeden si klekl, vytáhl dláto a odsekl kus skály. Rozbalil pytlík, kus do něj uložil, pytlík uzavřel a připevnil si jej na opasek.

Když jim na hledí dopadlo světlo, Tor neviděl nic než odraz světelného zdroje, někdy slunce, někdy prstenců, někdy nedalekého měsíce nebo jedné z jejich svítilen.

Tor najel blíž, aby si mohl tyč lépe prohlédnout. Sokol seděl na malém glóbusu. Křídla měl napůl složená, ocasní péra roztažená. Krátký zahnutý zobák byl otevřený. Když Tor viděl dost, začal obraz znovu vzdalovat.

„Zastav to!" řekla Alyx.

Obrátil postup a pokusil se najet zpátky. Tlačil na destičku doleva, doprava, nahoru a dolů. Prstence, měsíce a hvězdy se točily kolem nich. Tmavý obr proklouzl pod nimi a odplul dozadu. Zatracený systém! Ale postupně začal chápat, jak to všechno funguje. Našel měsíček a znovu dostal do obrazu vršek tyče. Glóbus.

„Fajn," řekla Alyx. A pak dodala: „Co tomu říkáte?"

„Co říkáme *čemu?*" zeptal se George.

„Podívejte se na tu kouli," řekla.

Tor to udělal, ale neviděl nic mimořádného. Byla zlatá a několik míst na ní bylo nepravidelně vyvýšených.

„Mohl bys znovu ukázat ten *velký* měsíc?" požádala Alyx. „Ten s atmosférou?"

Zkusil si vzpomenout, kde je, otočil oblohu, našel jej a přiblížil.

„Podívej!" řekla.

A tak se podíval. Většina povrchu souše byla *zelená*.

„Je to živý svět," řekl George.

A hodně podobný Zemi, tak jako zatím všechny živé planety. Modré oceány a rozlehlé kontinenty. Ledové čepičky na pólech.

Pohoří a širé lesy. Mohutné řeky a vnitrozemská moře. Ale i když to měl všechno před sebou, věděl, že pořád nechápe, jak to Alyx myslí.

„Tvary těch *kontinentů*," napověděla.

Na straně, kterou viděl, byly dva, a vypadalo to, že třetí částečně obtáčí druhou stranu. „Co?" zeptal se.

„Vyobrazení na té kouli. Ti kosmonauti jsou z *tohoto* světa."

„Vztyčují vlajku," řekl.

„Myslím, že ano."

„První přistání na jiném světě?"

„Nepřekvapilo by mě to."

Modrá planeta zářila ve slunečních paprscích. „Tak si myslím, že začínám chápat," ozval se George, „co *čindi* ve skutečnosti je."

Po stlačení černého tlačítka, toho čtvercového, se výhled změnil. Blížili se k pobořené pouštní pevnosti pod spěchajícími měsíci. Jejich křesla se vznášela nad pískem, hnala se proti hradbám. („Pozor," hlesla Alyx a Tor zavřel oči.) Křesla se vznesla nad dlážděnou nástupní plochu zaplněnou hadovitými tvory, kteří měli nasazené bojové přilby, nesli štíty a mávali korouhvemi. Opíral se do nich horký vítr a z bezmračné oblohy pálilo nafouklé slunce. Tvorové se věnovali synchronizovanému nácviku, seknout a krýt se, postoupit a couvnout. Neurčitě to připomínalo starodávný vojenský dril, ale tito tvorové byli lépe koordinovaní a tak rychlí, jak by to lidé nikdy nedokázali. Tor zapomněl použít svou kameru a první sekvenci nahrát. Teď ji ale sundal a pokusil se zachytit co nejvíc. Nebylo to tak kvalitní jako přímé nahrávání, ale bude to stačit.

„Skoro jako by to mělo choreografii," řekla Alyx, „a řídilo se to podle hudby."

Ale žádná hudba k tomu nehrála. „Stiskni to tlačítko ještě jednou," řekl George, který se viditelně nemohl dočkat, až budou hadi pryč. Torovi blesklo hlavou, jestli nezačíná tušit, že rozhovor u krbu by byl možný jen s dalším člověkem.

Uposlechl, a pevnost vystřídala úrodná kopcovitá krajina. Pod sebou měli širokou řeku a Tor zahlédl na obzoru věže. A záblesky na obloze. Exploze.

Někdo byl obětí útoku.

„Mohl bys nás dostat přes to?“ zeptal se George. Myslel tím věže.

Stačilo sledovat řeku. Proplouvali nad idylickou zemědělskou krajinou a na polích viděli tvory podobné lidem (paže příliš dlouhé, ruce příliš široké, těla abnormálně úzká a nezvykle vysoká, jako by někdo vyšlechtil celou generaci basketbalistů). Věže vyrostly, stříbrofialové ve slunci pozdního odpoledne. Byly vysoké a štíhlé, propojené mosty a lanovkami. Fontány a jezírka se třpytily.

Jakmile se přiblížili, viděli, že výbuchy jsou ohňostroje. A uslyšeli něco jako hudbu. Kakofonickou. Disharmonickou. Hudbu větru. Píšťaly, napadlo George. A něco, co nezřetelně připomínalo dudy.

A bubny! *Ten* zvuk se nedal splést. Musela jich tam být armáda, někde schovaných, nebo ten zvuk šířila nějaká reprodukční soustava, ale duněly bez přestání.

A město zpívalo. K píšťalám a dudám přibyly hlasy a k obloze vylétly další ohňostroje. Nocí se rozlehl bouřlivý jásot. Šiky obyvatel procházely průvodem přes zvýšená nádvoří a promenády, po lávkách na střechách.

George se maličko uvolnil. „Něco slaví,“ konstatoval.

Alyx stiskla Torovi zápěstí. „Zajímalo by mě, co,“ řekla.

Tor po chvíli stiskl tlačítko a posunuli se dál. Přes skleněnou mozaiku, obrazec z krychlí a koulí na vrcholku zasněženého srázu, zřejmě opuštěný.

Do města mramorových sloupů a majestátních veřejných budov, osvětleného pochodněmi, čekajícího na břehu moře na blížící se svítání.

Viděli bitvy. Davy tvorů všech představitelných podob, tvorů s mnoha končetinami, tvorů, kteří se klouzavě pohybovali krajinou, tvorů se zářivýma očima, pohroužených do krvavého a nelítostného boje. Bojovali oštěpy a štíty, střelnými zbraněmi, zbraněmi, z jejichž hlavní se blýskalo. Bojovali z obrovských loďstev i z pozemních vozidel tažených nejrůznějšími zvířaty. Dvakrát Tor zahlédl hřibový mrak.

Z oblak se vynořila flotila vzducholodí poháněných *plachtami* a shodila oheň (pravděpodobně hořící olej) na město rozložené na vrcholcích řady nízkých pahorků. Menší plavidla vzlétla z města, aby

se s útočníky utkala. Lodě na obou stranách vybuchovaly a padaly, posádky se vrhaly bez padáku přes palubu.

„To stačí!“ prohlásil George. „Vypni to. Pojďme se podívat na něco jiného.“

Tor stiskl tlačítko.

Byli znovu ve vesmíru, vznášeli se nedaleko dlouhého planoucího okraje slunce a dívali se, jak k nebi tryskají ohnivé fontány a sluneční příliv se střídá s odlivem. Potom se povrch začal rozpínat a Tor vytušil, že záběry jsou zrychlené. Nevěděl však, jak dlouho trvalo, než se slunce proměnilo v novu. V několika okamžicích se povrch slunce nafoukl, jako by se z něj něco mělo narodit. A explodoval. Celá obrovská sluneční koule jednoduše vybuchla.

V tom okamžiku se zvětšení samo aktivovalo a oni byli najednou daleko, pryč od bezprostředních následků exploze, odkud se slunce zdálo nezdravě bledé a obloha byla plná ohně. Na místnost náhle padla tma.

Tor pochopil, že se jedná o díla maskovaných satelitů, záběry zachycené orbitálními snímači a poslané dál, přes další systémy kroužící kolem dalších planet.

„*Kosmičtí slídilové,*“ řekl Nick, který se díval z *Memphis*.

Alyx rozsvítila lampu na zápěstí. „Já nevěřím, že se to děje. *My* létáme po celém Rameni a najdeme nanejvýš několik rozvalin a Noky, zatímco *tihle* mají *tohle* všechno. Georgi, musíme zjistit, jak to funguje, a tyto záznamy překopírovat.“

„*Nebo s nimi zmizet,*“ řekl George.

Jeho křeslo se zachvělo.

Podíval se na Alyx.

„Co to bylo?“ zeptala se.

George se zhluboka nadechl.

Místnost se znovu zachvěla, zatřásla, zaškubala sebou. Jako by se v útrobách lodi něco dělo.

„*Něco tu máme, Hutch.*“

Ze spodní strany *čindiho* se rozlétal oblak předmětů. Bill jeden z nich ukázal v detailu. Vypadalo to jako *pytel*. Celkově to bylo

beztvaré, více či méně zaoblené, na jednom konci trochu širší než na druhém. Nemělo to žádný viditelný pohon.

„Kam letí?“

Dole v horní atmosféře Podzimu vládl klid.

„Nemám ponětí. Momentálně všechny míří různými směry. Budu je sledovat a dám ti vědět, až něco zjistím.“

Z vysílačky se ozval Georgův hlas. Zněl slabě a z dálky. *„Připravují se k odletu?“* zeptal se.

„Myslím, že ne,“ řekla Hutch. „Právě vyhodili hromadu pytlů.“

„Řekni to ještě jednou, prosím!“

„*Pytlů*. Obalů.“

„S čím?“

„Nevím. Možná byste odtamtud měli vypadnout. Pro všechny případy.“

„Nepodléhejme panice,“ řekl George. *„Právě jsme se tady zařídili. Mějte oči otevřené. Dejte nám vědět, jestli uvidíte něco dalšího.“*

„Hutch!“ Sylvia byla tak rozrušená, že skoro nemohla mluvit. *„Určitě tě bude zajímat, že se Akademii podařil průlom. Umíme už číst vysílání té hvězdné sítě. Získáváme záběry doposud neznámých mimozemských civilizací, máme černou díru, která se valí atmosférou Mendela 771, máme shluk umělých bublinovitých struktur na oběžné dráze kolem Shauly. Je to vážně neuvěřitelné.“* Odhrnula si vlasy z očí a doslova se *rozzářila*. *„Odemkli jsme grál.“*

Ta metafora se Hutch zdála zvláštní, ale na tom sotva záleželo.

„Odemkla jsi ji ty,“ pokračovala Sylvia. *„Ty a Kontaktní společnost. Kdo by si to pomyslel? Vyřiď Georgeovi moje blahopřání.“*

Alyx se na něj usmála. Skoro jí mohl číst myšlenky. Byli uvnitř sotva deset hodin a při prvním náznaku aktivity málem utekli jako králíci. Ne, řekli Hutch, nepodléhejme panice! Nelétej pro nás. Teprve začínáme. Přesto však opustili sál s VR projekcí a pospíšili si Barbořinou ulicí zpátky k nafukovacímu stanu. Potkali jednoho z

robotů opatřených koly. Nevěnoval jim pozornost, jednoduše projel kolem, jako by tam nebyli. Tor uvažoval, kam má namířeno.

Zpátky ve stanu si doplnili kyslíkové láhve, vystřídali se na toaletě a počkali, jestli se neobjeví další náznaky, že by se *čindi* mohl připravovat k odletu. Podle Hutch se jednalo o něco jiného, nějaký výsadek, ale té se to mluvilo! Jí nehrozilo, že tam zůstane, jestli ta pitomá věc odstartuje. Byli proto připravení při prvním náznaku vyklidit pole.

Po chvíli došli k závěru, že jim pravděpodobně nic nehrozí, trochu se uvolnili a dali si večeři.

Tor byl z *Memphis*, kde se světla na noc tlumila a ráno zesilovala, zvyklý na čtyřiadvacetihodinový cyklus. V *čindim* byla samozřejmě tma pořád. Světlo ze stanu venkovní místnost maličko osvětlovalo, ale i tak tam byla tmavá zákoutí. Působilo to odlehle, opuštěně, strašidelně. Uvažoval, jestli by tu atmosféru dokázal zachytit na plátně.

Večer pak znovu vyrazili do chodeb. Čekaly je samozřejmě další prázdné místnosti, ale nacházeli čím dál víc expozic, mnohé s předměty, které pro ně byly snadno poznatelné: zbraněmi, nábytkem, goblény, hudebními nástroji, elektronickými přístroji a spacími potřebami. Ve dvou místnostech byly *knihovny*, přičemž jedna se omezovala na svitky, druhá na tenké brožurky se zahnědlými stránky, které byly díky chladu neohebné.

Občas zahlédli rozbité střepy, zborcené stoly a cáry oděvů, pečlivě uchované ve vitrínách, které bránily pozorovateli, aby se jim příliš přiblížil. *Láskyplně* uchované, mohl by si člověk skoro myslet. Jindy byly artefakty nové, jako by byly právě odebrané z obchodu, přivezené sem a vystavené.

Jednu expozici s absolutně nevysvětlitelnými předměty, jež mohly být geometrickými hlavolamy, obklopovaly nádherné červenohnědé závěsy, které jako by pocházely přímo z nějaké elegantně zařízeného pozemské jídelny.

Někdy byly v místnostech figuríny, pravděpodobně reprezentující světy, z nichž byly artefakty získány. Vyskytovaly se v bezpočtu podob, savčích, ptačích, plazích a jiných, pro něž nebyla kategorie. Jejich výrazy často naznačovaly určitou vyrovnanost a příjemnost.

Tvor, který měl lebku a zuby krokodýla, působil dojmem, jako by mu byla vlastní vyrovnanost Sokrata. Jiní byli majestátní, z dalších šel zase strach. Pro Tora byla nejznepokojivější černooká hrůza obývající prostor, jenž vypadal jako přijímací pokoj hned naproti knihovně s brožurkami.

Diskutovali o tom, že by se rozdělili. Bylo tu toho příliš mnoho k vidění a měli příliš málo času, pokud by pokračovali jako dosud. George vznesl připomínku, že osmačtyřicetihodinový limit, který na sebe uvalili, je nerealistický. Že je jejich povinností zůstat déle a prozkoumat to místo co nejdůkladněji. Koneckonců ve skutečnosti nevěděli, jestli *čindi* odletí. Mohl tam být už roky.

„Doplňuje palivo," řekla Alyx. „Z toho usuzuji, že nemáme k dispozici celou věčnost."

Tor souhlasil. „Kdybych si myslel, že to dokážeme," řekl, „navrhl bych, abychom provedli sabotáž. Zabránili mu někam odletět. Nedokážu se smířit s představou, že by nám tahle věc měla zmizet."

„Ale ona nezmizí," řekla Alyx. „Hutch tvrdí, že ji můžeme sledovat. Není to tak, že odletí někam, kam my nemůžeme."

Tou dobou už cítili vyčerpání. Byli nepřetržitě vzhůru už více než třicet hodin a měli za sebou probdělou noc. Na *Memphis* bylo pozdní dopoledne. Tor navrhl, aby toho na několik hodin nechali, vrátili se do kopule a trochu se prospali.

„Co kdybyste se vrátili vy dva?" navrhl George. „Já vlastně ještě nejsem unavený."

„Ne," řekla Alyx. „Všichni potřebujeme pauzu. Když se člověk unaví, přestane dávat pozor."

Po druhé probdělé noci vyšla Hutch na můstek, kde Bill stále sledoval pytle. Ne všechny, protože se dál rozptylovaly a bylo jich víc, než kolik mohly senzory zvládnout. Ale tucet, který sledovali, se blížil k vnitřnímu prstenci.

„Jeden z nich čeká srážka," oznámil Bill. Ukázal to na obrazovce, shluk balvanů a pytel. *„Tohle je cíl,"* řekl Bill. Zvýraznil jí ho. *„Převážně železo a led."* Měl tvar jako brambora. *„V podélné ose měří kolem třiceti metrů. Šířka může být poloviční."*

Pytel proklouzl sutí, těsně minul jeden balvan a rozplácl se o cíl. Na povrchu zanechal šedobílou šmouhu.

Hutch si nalila trochu kávy. *„Ten balvan vynese jeho oběžná dráha brzy z dohledu,“* upozornil Bill. *„Chceš ho sledovat?“*

„Co ty další pytle?“

„Další kolizi budeme mít za šest minut.“

„Fajn, Bille,“ řekla Hutch. „Zůstaneme tady a budeme se dívat. Chci se držet blízko *činidiho*.“

Nick se přibelhal dovnitř se svými berlami. Vypadalo to, že je mu líp. Díky sedativům byl nezvykle veselý, do té míry, že začal vyprávět vtipy o svém oboru. Pohovoř si s námi, a už nikdy nebudeš muset hovořit s nikým jiným! Na nás se můžeš spolehnout, Hutch, že s tebou budeme až do konce.

Hutch toužila, aby výprava opustila *činidiho*. U profesionálních výzkumníků se možná dalo očekávat, že budou takto riskovat, to ale byla jejich práce. George, Tor a Alyx působili jako hrozně naivní. „Přijdeme o ně,“ řekla Nickovi.

Usmál se, jako by slyšel další vtip ředitele pohřebního ústavu. Ale pak to nechal plavat.

George se měl podle plánu za několik hodin vrátit na *Memphis,* ale Hutch věděla, že to se nestane. Bylo nemožné nepostřehnout nadšení v jejich hlasech, když podávali hlášení o zázracích, které v *činidim* našli. A pak přišel hovor, o němž věděla, že musí přijít.

„Máš na lince George,“ řekl Bill.

I Nick to pochopil.

„Hutch,“ začal George, *„pořád nacházíme nové věci.“* Pustil se do popisování mrtvého města uprostřed rovinné krajiny. *„Nevíme, co se tam stalo. Široké bulváry, rozlehlé parky, promenády. Dokonce divadelní čtvrť. Řekl bych, že bylo opuštěno několik let před pořízením těch záběrů. Myslíme si, že někde v tom záznamu je vysvětlení, ale zatím jsme nepřišli na to, jak se k němu dostat.“* Pauza. Provinilá pauza, pomyslela si. *„Snažíme se zjistit, jak to funguje. Rádi bychom získali od toho všeho kopie, jestli to půjde.“*

„Dochází vám čas,“ řekla Hutch.

„Jo! Poslouchej, právě o tom jsem s tebou chtěl mluvit. Bavili jsme se o tom a ty jsi říkala, že předtím, než tahle věc odletí, by se tu

mělo objevit nějaké varování. Budou přece muset nějak zahřát motory, ne? A je tady ten trychtýř, kterým nabírají ledové krystalky. Budou ho chtít získat zpátky.“

Stará písnička! To už spolu probírali.

„Chceme, abys nám dělala hlídače. Jestli uvidíš, že se něco děje, cokoli, co by naznačovalo, že se ta věc chystá zvednout kotvy, zařvi na nás. Předpokládáme, že u vstupního otvoru můžeme být v nejhorším případě za půldruhé hodiny.“

Hutch se podívala na Nicka. Odvrátil zrak.

„Vycházíš z předpokladu, že ten trychtýř není na jedno použití.“

„Ano. My tady každopádně ještě chvíli zůstaneme. Hutch, já vím, jak se na to díváš, ale tohle místo je unikát. Nemůžeme od toho jen tak odejít.“

Pocit blížící se katastrofy stále sílil. „Do hajzlu, Georgi, ty tam zůstaneš až do poslední minuty, co? A ode mě se pak čeká, že vás přijdu zachraňovat.“

„Hutch, mrzí mě, že to tak cítíš. Ale poslouchej, ještě by vážně měl být čas. Jakmile se objeví sebemenší náznak, že se chystají odrazit, přiběhneme.“

Ano. To je fakt paráda! Tím prvním náznakem bude pravděpodobně změna rychlosti. Začnou brzdit nebo zrychlovat. Jakmile k tomu dojde, bude konec.

„Je tu ještě jedna možnost. Něco, co jsme do úvah nezahrnuli.“

„A co to je?“

„Oni vědí, že jsme na palubě. Uvažuju, jestli by doopravdy odletěli, dokud jsme tady. Celé to místo působí dojmem, že je postavené pro návštěvníky.“

„Já myslím, že zacházíš daleko, Georgi! Kdyby bylo postavené pro návštěvníky, bylo by v něm trochu tepleji, nemyslíš?“

„Hutch!“ George mluvil, jako by se ho to doopravdy dotklo. *„Prosím, zkus pochopit…“*

„Jak se na to dívají ostatní?“

Chvíli bylo ticho. Pak se ozval Tor: *„Hutch, George má pravdu. Je toho tady prostě moc.“*

A po něm Alyx: *„Zdá se to tady bezpečné. Myslím, že to zvládneme.“*

„Dělejte si, co chcete,“ řekla Hutch. Přerušila spojení a zvedla oči k obrázku s Phillies. Její dvojnice klečela na odpališti na povrchu plavidla s pálkami opřenými o koleno. *Idiot*, blesklo jí hlavou, ale nebyla si jistá, koho tím myslí.

kapitola 26

Pryč je zem, ni mráčku nad hlavou… jen sníh se tu snoubí s oblohou.

– John Greenleaf Whittier.
***Snowbound*, 1866**

Nick a Hutch snídali, když se na obrazovce objevil Bill.

„*Mám pro vás něco zajímavého,*“ řekl. Na obrazovce ho vystřídal snímek jedné láhve. Až na to, že vypadala zvláštním způsobem nedokončeně. „*Tohle byla před třiceti hodinami skála.*“

„Ty pytle!“

„*Správně.*“

„Jsou to nanokomplexy.“

„*Ano.*“

„Takže *čindi* vyrábí láhve,“ řekla. „Proč?“

„*Tady je další.*“ Tato byla už plně zformovaná. A přímo před jejíma očima zažehla trysky a začala zrychlovat.

„Kam má namířeno, Bille?“

Dívali se, jak provedla několik dalších úprav kurzu. Pak: „*Míří zpátky k* čindimu.“

Odpoledne dorazila k cíli. Vrata se otevřely a láhev zmizela uvnitř. Krátce nato se objevila druhá láhev. A třetí.

Hutch ohlásila Georgeovi, co se děje, že na palubu přibyly tři láhve, a on řekl, že nepozorují projevy žádné aktivity.

Právě si sedali k večeři – kuřecímu s hráškem a ananasem – když *čindi* jednu láhev vypustil. A pak, v poměrně rychlém sledu, dvě další.

„Jsou to ty stejné?“ zeptala se Billa.

„To se nedá s jistotou poznat. Ale interval mezi vypuštěním jednotlivých lahví odpovídá intervalu mezi jejich přílety. Vypadá to, že láhve jsou přijímány na palubu, kde podstupují nějaké úpravy, pravděpodobně doplnění paliva, možná vylepšení, a pak jsou znovu vyvrženy.“

„Za jakým účelem?“

„Ano. To je dobrá otázka, že?“

„Jsi schopný poznat, kam letí?“

„Zatím ještě neopustily oběžnou dráhu. Až to udělají, pokusím se o nějaký odhad.“

Bill uměl držet slovo. Pozdě večer se ozval znovu. Mezitím byly přijaty na palubu a znovu vypuštěny další láhve. Ano, interval byl stejný: ve všech případech dvě hodiny a sedmnáct minut. První tři opustily oběžnou dráhu a mířily třemi různými směry. Kam? To nedokázal stanovit. *„Většina jich zůstává přibližně v rovině sluneční soustavy,“* řekl. *„Ale skutečně to nevypadá, že by měly nějaký představitelný cíl.“*

„Hledáš *uvnitř* sluneční soustavy.“

„Samozřejmě.“

„A co *mimo*?“

„Nemá to smysl, Hutch! Ta plavidla jsou příliš malá na to, aby to mohly být nadsvětelné lodě.“

„*Modul na Útočišti* mohl být nadsvětelník.“

„Modul na Útočišti je větší. Ale každopádně o tom pochybuji.“

„Přesto tu možnost zvaž, prosím, a zkontroluj mezihvězdné vektory.“

„Právě to dělám.“

„A jak ti to vychází?“

„Těsně mimo.“

„Cože?“

„Těsně mimo. Zdá se, že všechny tři míří k blízkým hvězdám. Ale ve všech případech to vypadá, jako by namíření bylo špatné. Svůj cíl minou. Poměrně těsně, ale minou.“

„Chceš říct, že dorazí na periferii soustavy.“

„Ano. Několik set astronomických jednotek od hvězdy.“

Čindi vypustil další láhve, které se po několika dnech dostaly mimo dosah sledovacího zařízení. Tým působící v *čindim* zatím zásoboval *Memphis* vytrvalým proudem dat. Hutch s Nickem sledovali záběry blyštivých věží a staveb z tesaných kamenů, exotických přístavů, mrtvých měst, obydlí situovaných na vrcholky útesů a k nádherným pobřežím. Viděli chrám, napůl zaplavený přílivem, a obelisk, který dosud střežil rozvaliny v poušti.

Občas se objevilo něco vědecky zajímavějšího: těleso o velikosti planety, které podle Billa vypadalo jako *částice*, hvězda pohlcená černou dírou, pulzar, který divoce rotoval kolem své osy třicetkrát za sekundu.

Ve velké většině se záznamy *čindiho* zabývaly civilizacemi, z nichž velká většina se zdála mrtvá. Tento jev byl tak trvalý, až bylo snadné dojít k předpokladu, že sledují archeologickou expedici, která čas od času zabloudí do jiných teritorií. Na Zemi převládal názor, že život civilizací, jedno zda vyspělých či ne, je omezen na relativně krátkou dobu. Tento pohled se zrodil ze skutečnosti, že z pěti známých mimozemských civilizací (lidskou nepočítaje) čtyři zřejmě trvaly kratší dobu než 10 000 let. A ta pátá dávala jasně najevo, že se chystá zlikvidovat se v blízké budoucnosti.

Alyx poznamenala, že pokud by se jim podařilo najít způsob, jak určit velikost sítě, jejímž středem se *čindi* zdál, mohli by se konečně pokusit o slušný odhad toho, jak početné jsou v libovolné době existující civilizace.

Bill ohlásil příchozí zprávu z *Longwortha*.

Velká nákladní loď se přiblížila tak, že přenosový čas byl v jednom směru kratší než osmnáct minut. Bylo proto možné vést něco jako rozhovor, jehož odpovědi se belhaly v kratších než půlhodinových intervalech. Vyžadovalo to však zhutnit, co chtěl člověk říct, a vyhnout se povrchnějším částem dialogů.

Většina lidí z Akademie, které Hutch vozila po Rameni, byla uznávaná ve svém oboru a jejich výzkum je zpravidla zajímal víc než posilování jejich ega. Zkušenost ji naučila, že lidé, kteří vyžadují, aby někdo uznal jejich mimořádné kvality, zpravidla žádné nemají. Byli nutně buď neúspěšní, nebo průměrní.

Maurice Mogambo byl výjimkou. V jeho případě se zdálo, že monumentálních rozměrů dosahuje jak jeho ego, tak talent. Přestože byl odborníkem hlavně na fyziku, těšil se rovněž reputaci předního teoretika v oblasti vývoje civilizací. Jednou ho poslouchala, jak rozebíral vliv měsíčních systémů na kulturní a intelektuální vývoj. Svou argumentaci měl pozoruhodně vypointovanou. Získal si své obecenstvo a na konci se dočkal nadšeného aplausu. Později se dozvěděla, že si na studium na univerzitě přivydělával jako bavič v místním klubu.

Při osobním kontaktu mezi čtyřma očima však dokázal být únavný. Spíš přednášel, než mluvil. Čekal, že se mu ostatní podřídí. A nevyhnutelně budil dojem, že káže z hory a všichni ostatní by ho měli pozorně poslouchat. Při několika příležitostech, kdy se objevil na jejím seznamu pasažérů, se mezi ostatními cestujícími začalo mluvit o vraždě, než přiletěli domů. Byl to zkrátka člověk, s nímž byla radost pracovat.

Teď se na ni zadíval z obrazovky a mile se usmál.

„Hutch,“ začal, *„řekni mi něco o tom mimozemském plavidle! A o Útočišti. Co se děje?“*

Jeho obraz znehybněl. Mogambo nebyl z lidí, kteří plýtvají slovy.

Krátce si promluvila s Georgem a vysvětlila mu, že prostě nemůže odmítnout spolupráci. George sice reptal, ale nakonec jí dal požehnání.

Poskytla Mogambovi snímky Útočiště i *činidiho*. Ale rozhodla se, že nebude zacházet do podrobností ohledně toho, co uvnitř obří lodě našli. „Spousta chodeb a místností. Většinou prázdných. Pohybuje se tam nějaká automatická technika. A vypadá to, že jsou tam vystavené nějaké artefakty.“

Za takových podmínek bylo samozřejmě možné dosáhnout toho, aby racionální komunikace byla mimořádně úmorná, pokud o to některá strana měla zájem. Mogambo nebude rád, že ho nechala položit nevyhnutelnou otázku, místo aby ho informovala o podrobnostech.

Zatímco čekala na roztrpčenou odpověď, která přijde, šla si udělat sendvič.

„Artefakty? Jaké artefakty? Co jste našli v Útočišti? A proč proboha jste šli na palubu té lodě? Měla bys mít rozum.“

Zhruba mu to vylíčila.

„Za několik dní jsme tam,“ prohlásil. *„Pošlu průzkumné týmy na obě lokality. Ozvu se ti, jakmile dorazíme do soustavy, a budu chtít tvou pomoc.“* Zašel do podrobností. Žádal mapu Útočiště, potřeboval kurz a polohu mimozemského plavidla a informoval Hutch, že má memphiskou skupinu okamžitě odvolat. *„Dřív, než něco zničí.“*

„Nemám pravomoc to udělat, pane.“

„To je všechno, co řekneš?“ zeptal se Nick, jemuž připadalo směšné využít tři čtvrtě hodiny k odeslání jediné věty. „Copak už to tak jako tak neví?“

„Nebude na škodu mu to připomenout, Nicku.“

Když se Mogambo objevil znovu a protáhl tak rozhovor, který začal těsně před obědem, do pozdního odpoledne, vypadal nanejvýš rozčileně. *„Tak si ji přisvoj, prosím! Zákon o ochraně exoarcheologických lokalit obsahuje klauzuli přesně pro tuto situaci.“* Stočil pohled stranou. *„Paragraf 437a. Odvolej se na něj. Dostaň ty amatéry odtamtud ven. Prosím.“*

Hutch zvážila své možnosti. „Řekni mu, aby se šel bodnout,“ prohlásil Nick.

„To se ti snadno řekne!“ Pokud by se jen tak vzepřela nařízení, mohlo ji to stát penzi. „Bille,“ řekla, „podívejme se na ten zákon.“

„Myslím, že už mám, co potřebuješ,“ řekla UI a ukázala jí oddíl 11, paragraf 6.

Hutch stiskla klávesu ODESLAT. „Doktore, je tu zřetelná možnost, že artefakt může opustit oblast, než se sem dostanete. Oddíl 11 umožňuje,“ a na tomto místě předstírala, že se radí s displejem, „průzkum nekvalifikovanými skupinami v případě, že hrozí zničení nebo ztráta artefaktu z důvodu povodně, pokud odborně kvalifikované osoby nejsou v bezprostřední blízkosti. Hrozbu povodně tady nemáme, ale záměr je jasný.“ Zaváhala a pokusila se vypadat zamyšleně a povzbudivě. „Mohu vás ujistit, že George Hockelmann a jeho lidé dávají pozor. Mimochodem, od začátku jsem jim doporučovala, aby na *čindiho* nevstupovali, protože v případě, že začne podnikat přípravy k odletu, nejsem schopná zaručit, že je

odtamtud budu schopná odvézt dřív, než to udělá. Anebo *poté*, co to udělá, když na to přijde. Stejné doporučení dávám i vám. Vstupovat na palubu je podle mého názoru nejen nebezpečné, ale i příliš riskantní."

Nick přikyvoval, pobízel ji, aby pokračovala. „Teď jsi mu to dala, Hutch!" řekl, když skončila.

Podívala se na něj s tichým pobavením. „Co dělá noha?"

„V pořádku."

„Nebolí?"

„Když beru tablety, tak ne. Jsi docela slušný doktor."

„Díky."

„Hutch, určitě víš, že až sem přiletí, půjde přímo do *čindiho*."

„Hm," řekla, „třeba budeme mít štěstí a odveze ho to do Plejád."

Georgeova skupina přesunula svou základnu hlouběji do lodi a její retranslátory pro přenos vysílání přestaly stačit. V důsledku toho, místo aby mohli poslouchat rozhovor přenášený komunikačním spojením, si Hutch a Nick zopakovali dřívější Alyxinu zkušenost – aby se ujistili, že všechno je v pořádku, museli absolvovat dlouhá období ticha a čekat, až se výsadkový tým vrátí do stanu najíst se, doplnit kyslíkové láhve nebo se prostě vyspat. Uprostřed jednoho takového dlouhého ticha se ozval Bill. *„Bylo vypuštěno několik posledních,"* oznámil.

„O čem to mluví?" zeptal se Nick.

Hutch měla před sebou ovocný talíř. A trochu červeného vína. Napila se. „Když *čindi* před několika dny rozhodil všechny ty nanokomplexy, spočítali jsme je. Bylo jich 147. Poslední z nich vyrobily láhve, vrátily se…"

„… a byly právě vypuštěny."

„Tak!"

„Což znamená co? Myslíš si, že se připravuje k odletu?"

„Nevím. Jenom mě napadlo, že by to mohla být užitečná informace."

Když o několik hodin později znovu navázali spojení s Georgem, zprávu mu přetlumočila.

„Fajn," řekl. *„Bereme to jako varování."*

„Máš unavený hlas.“ Ve skutečnosti byl vystrašený. Zděšený.

„Právě jsme shlédli krveprolití v chrámu,“ řekl. *„Vypadalo to jako něčí obdoba lidské oběti.“*

Hutch mrzutě hleděla ven na oblohu. Od vypuštění poslední láhve uplynulo čtrnáct hodin. Bylo vidět obě Dvojčata. Násoska se rozprostřela kolem terminátoru a vytvořila vlastní rozostřený bílý prstenec. *Memphis* se pohybovala nad *čindim* maličko vzadu. K hlavnímu tělesu bouře zbývalo několik hodin.

Nick byl nezvykle tichý a Hutch se nedokázala zbavit pocitu, že se stane něco špatného. Na její instinkty se nedalo spolehnout, neboť čekala, že problémy nevyhnutelně přijdou. Byla to jedna z vlastností, které z ní dělaly dobrého pilota, nicméně stavěly její úsudek v podezření.

„Hutch!“ Billův hlas její chmurné pocity ještě umocnil. *„Podívej se na tohle.“* Ukázal na obrazovce trychtýř, dlouhý ocas Násosky sahající hluboko do atmosféry. *„Zvedá se.“*

Kruci! „Víš to jistě?“

„Ano. Myslím si, že to pouhým pohledem nezjistíš. Ale děje se to. Nějakým způsobem se zatahuje do sebe.“

„Za jak dlouho bude proces dokončen?“

„Nevím.“

„Zkus hádat, Bille!“

„Za dvě hodiny, možná o něco déle.“

„Přibližně v době, kdy se tam dostane *čindi.*“

„Ano. Vypadá to tak.“

Hutch znovu navázala spojení. „Georgi?“

Měla štěstí, byl v dosahu. Ale když se jí ozval, stačila zaslechnout doznívající zvýšené hlasy. Znělo to, jako by se hádali. *„Ano?“* zeptal se ostře.

„Georgi, připravují se k odletu.“

„Kdy? Jak to víš?“

„Trychtýř se zvedá. Při dalším průletu ho naloží na palubu.“

„Fajn, Hutch. Díky. Kolik máme času?“

„Hodinu a půl. Maximálně. Rádi bychom vás odtamtud dostali dřív, než *čindi* vlétne do Násosky.“

„Dobře. Už jdeme.“

George tušil, že jsou nějaké čtyři kilometry od východu. Docela dlouhý pochod, obzvlášť pro něj. Ale byl si jistý, že to zvládne.

Diskutovali o rozšíření svého průzkumu, upuštění od systematického prohledávání místnosti vedle místnosti, jak to dělali v prvních několika dnech, místo nějž by podnikli výpad do přední části lodě, aby zjistili, jestli je povšechné uspořádání všude stejné a případně našli řídicí palubu lodi. Dokonce uvažovali o tom, že by slezli do nižších pater. Byl rád, že to neudělali.

Postupovali tedy chodbami maximální rychlostí. George byl pomalý a ostatní by to bez něj stihli v mnohem kratším čase, ale drželi se pohromadě. K panice nebyl důvod. U vstupního otvoru měli být s dostatečným předstihem.

„Stejně není pravděpodobné,“ prohlásil George, „že *čindi* opustí oběžnou dráhu hned, jakmile se dostane z Násosky.“ Pak, jako by byli v některé z těch komedií, v nichž optimistické poznámky přivolávají hněv bohů, všichni tři prudce ztratili rovnováhu a upadli. George narazil hlavou do stěny a skončil na hromádce na zemi.

„Brzdí.“ Byl to hlas Hutch. Ozval se odnikud.

Alyx se zvedla z podlahy, ale jediným výsledkem bylo, že ji to srazilo znovu. Podívala se po něm. „Nestalo se ti nic, Georgi?“

„Ne.“ Dobré. Trochu potlučený, ale jinak v pořádku. Je bezpečné vstát? Tor se opatrně postavil, pomohl na nohy Alyx a pak podal ruku Georgeovi. „Měli bychom jít dál,“ řekl.

„Proč zpomalují?“ zeptal se George.

„Pravděpodobně budou nakládat trychtýř,“ řekla Hutch.

„Nespadnou z oběžné dráhy?“

„Ledaže by to trvalo dlouho,“ řekl Bill. *„Ale v tomhle případě ne. Stane se jen to, že ztratí trochu výšky.“*

Znovu sál. Sakra! Ta věc byla dlouho tak stabilní, že to začali považovat za samozřejmost. Další škubnutí jimi mrštilo dopředu. „Jak dlouho to bude trvat?“ zeptal se George.

„Řekla bych, že několik hodin. Dokud se nedostanete k Násosce. Jste tam všichni v pořádku?“

„Jsme v pohodě.“ George vstával a maličko se přitom předkláněl. „Ale jestli to bude takhle pokračovat, bude to dlouhá cesta k východu.“

Poslouchal, jestli dostane odpověď. „Hutch?“

„Hutch!“ promluvil Tor. „Slyšíš nás?“

Ticho.

„Vidím problém, Hutch,“ oznámil Bill. *„Opět zacelili vstupní dveře. A to odřízlo signál k retranslátorům.“*

Hutch seděla v přistávacím modulu, připravená odstartovat. „Jsem ráda, že to není nic horšího.“

Nick, který zůstal na můstku, vydával znepokojené zvuky.

Plánovaná evakuace, která se zdála zcela rutinní, pokud budou dostatečně varováni, začínala vypadat problematicky. *Čindi* bude pravděpodobně brzdit, dokud nevlétne do Násosky. To znamenalo, že na něm Hutch nemůže přistát. Jakmile budou v bouři, mohli očekávat, že se dostanou na stejnou rychlost, jakou se atmosférou pohyboval trychtýř, což bylo kolem 1400 kilometrů za hodinu. V tom okamžiku by měl brzdný manévr skončit a bude možné dostat se na palubu. Jenže se budou pohybovat uprostřed vánice. A přestože *čindi* poněkud zpomalí, i tak si budou muset poradit s prudkými větry.

Až *čindi* trychtýřové zařízení naloží, začne znovu akcelerovat, aby získal zpět oběžnou rychlost. Co se stane pak, se dalo jen hádat.

„Bille,“ zeptala se Hutch, „jaké je rozmezí větrů uvnitř Násosky pro předmět pohybující se stejnou rychlostí jako ten trychtýř?“

„Hutch, jsou tam oblasti, ve kterých by to bylo jen několik kilometrů za hodinu. Rozpětí je opravdu široké, ale horší než síla hurikánu to není.“

To byla opravdu útěcha!

„V tomhle větru tam nemůžeš,“ řekl Nick.

Bill souhlasil. *„Počkej, až vylétnou ven. Naložje až potom.“*

Hutch se rozhlédla po nákladním prostoru. Co řekla Georgeovi? *Rádi bychom vás dostali ven, než vlétne do Násosky.* Jenže to bylo předtím, než začalo brzdění. Kdyby se pokusili vylézt z trupu teď, někoho by to zabilo.

Rozsvítily se kontrolky signalizující, že dekomprese byla dokončena. Vrata se otevírala. „Jsou připravení k odchodu," řekla Nickovi. „Raději risknu Násosku, než aby ta věc odstartovala, když budeme všichni na trupu." Zhluboka se nadechla. „Bille, nakresli mi kurz *čindiho*."

Čindi plul nocí, zarámovaný rozmáchlým obloukem prstenců Podzimu. Modul slétl dolů a zaujal pozici nahoře za obrovskou lodí.

„Čindi *dál brzdí, Hutch! Při současné rychlosti bude nad trychtýřem za hodinu a šestnáct minut."*

Velké riziko bylo v tom, že George, Tor a Alyx dojdou ke vstupním dveřím, prořežou je a pokusí se loď opustit. Každého, kdo by vystrčil hlavu nad trup ve chvíli, kdy *čindi* brzdil, by to velice ošklivě potlouklo.

Hutch si nebyla jistá, co by mohla v takovém případě dělat, ale aspoň se držela nablízku. Aby mohla naložit tělo.

Zatraceně! Hutch se zařekla, že tohle bude v každém případě její poslední let. Až skončí, najde si někde klidnou kancelář, nebo možná bude jen vysedávat na verandě před domem.

Přestože trychtýř už Násosku nejspíš nezásoboval, obří bouře nejevila známky, že by chtěla slábnout. Sledovala, jak *čindi* čas od času zažehuje přední trysky a zpomaluje, aby srovnal rychlost s rychlostí trychtýře. Představovala si členy výsadkového týmu uvnitř, jak se snaží zdolat dlouhé chodby a brzdění jim každou chvíli podráží nohy. Bohužel se nezdálo, že by brzdění mělo nějaký rytmus, nějaký systém, který by jim posloužil jako varování, kdy přijde další trhnutí.

Bill jí nechal obraz trychtýře na obrazovce. Dál stoupal troposférou a zatahoval se do sebe jako dlouhý pružný teleskop. Byl teď stabilnější a zdálo se, že už s ním větry tolik necloumají.

„Rychlost větrů u horního konce trychtýře je blízko sto padesáti," řekl Bill.

Zůstala u *čindiho,* držela se v místě, odkud měla výhled na vstupní dveře.

Zůstaň tam, kde jsi, vzkázala v duchu Georgeovi. *Nesnaž se odejít. Ještě ne.*

Násoska před ní rostla, vytrvale se rozpínala, masa obrovských bílých vichrů, sněhu, sněhové kaše a ledu. Rostla, až oblouk prstence Podzimu zmizel za ní, až se roztahovala přes celou oblohu jako obrovská šedivá fronta, severodakotský blizard ženoucí se od Hudsonova zálivu.

Čindi znovu zažehl trysky a Hutch vyplula nad něj, prolétla blízko nad jeho žulovými pláněmi, než její vlastní brzdící systémy zabraly.

Bill, zpodobněný na obrazovce, jako by sledoval displej. Vypadal znepokojeně. „*Hodina a čtyři minuty pro Násosku,*“ oznámil.

V chodbách nebyla žádná madla, nic, čeho by se dalo chytit, a George už všechno bolelo, jak ho to vždy po několika minutách srazilo na zem. Přemýšlel, proč *čindi* neprovádí plynulý brzdný manévr, ale každých několik minut zažehuje pomocné motory.

Hutch měla za to, že je před nejhoršími projevy brzdných manévrů chrání tlumící efekt. Raději ani nepřemýšlela, jak kruté by to bylo bez něj.

„Přemýšlím,“ ozval se Tor, „jestli bychom se neměli zastavit a sbalit stan.“

„Ne. Nech ho!“ Nebyla by to tak velká zacházka. Ale nechtěli teď s sebou vláčet výstroj. „Až přijedeme domů, koupím novou výbavu,“ řekl George.

Cítil strach od okamžiku, kdy do *čindiho* vstoupil. Představa, že by ho tato loď plná dutin měla někam odvléct, odvézt ho možná mimo dosah záchranné operace, ho znepokojovala mnohem víc, než by dal na sobě před někým znát.

Hutch měla pravdu. Bezpečnost pro ně měla být na prvním místě. Zůstat naživu. Pokud člověk nezůstane naživu, všechno ostatní je nepodstatné.

Ale pravdou bylo, že až dosud nebyl George se svou smrtelností nikdy konfrontován. Nikdy nebyl nemocný, nikdy se mu nestala nehoda, nikdy dobrovolně neriskoval život. Nebyl jedním z těch pitomců, kteří považovali za zábavu připoutat se k pružnému lanu a skákat z viaduktů. V důsledku toho mu možnost smrti připadala vždy vzdálená. Smrt byla něco, co se stávalo jiným lidem.

Jenže chodby *čindiho* se táhly do nekonečna. Hrnuli se dál. George a Tor se pravidelně radili s mapou. Ano, tohle byla místnost s příbytkem v koruně stromu, a to bylo muzeum. Určitě! Jsem si jistý, že toto je Dánská ulice. (Domnívali se, že v Dánské 16 je lokalita, kde se sesul výkop a zabil skupinu archeologů. Byla to jakási expozice v expozici, v níž samotní archeologové byli vykopáni a umístěni pod sklo.) Rychle prošli kolem zbrojnice a skupiny strojů, které vyráběly kožené zboží.

Čas od času někdo z nich narazil do stěny, klopýtl, nebo potřeboval chvíli, aby se znovu zorientoval. Alyx přestala svítit lampa na zápěstí a všichni se krátce strachovali, že dojde energie také jejímu e-pouzdru. Takové případy byly známy. Proto se zastavili, čekali, zadržovali dech a přemýšleli, co by mohli udělat, kdyby jí začaly blikat varovné kontrolky. Ale nestalo se to, takže vyrazili na další pochod.

Jednou nebo dvakrát se ztratili. Doleva, doprava nebo rovně? Rozcházeli se v názorech, diskutovali, radili se s Georgeovou mapou, které dřív nevěnovali náležitou pozornost. Ale zvládli to a spěchali dál.

George sledoval čas, díval se, jak se zkracuje na hodinu a potom na čtyřicet minut.

Když zbývalo něco málo přes půl hodiny, podtrhlo jim to znovu nohy. George prudce upadl a narazil čelistí na podlahu. Kousl se přitom do rtu a na nohy mu museli pomoci ostatní.

„Není ti nic?“ zeptala se Alyx a starostlivě si ho prohlédla.

Měl Alyx rád. Alyx měl samozřejmě rád celý svět, ale to byla jen taková hra. George byl jedním z relativně malého počtu lidí, kteří ji doopravdy *znali*.

Zlehka ji poplácal po hlavě a vysloužil si tím její zamračení.

Venku nebyli žádní roboti. Další předzvěst toho, že se *čindi* připravuje opustit oběžnou dráhu.

Minuli Jámu.

„Zajímalo by mě,“ řekla Alyx, „jestli tam ten můj kapesník pořád ještě poletuje.“

A ještě jednou to jimi mrštilo o zem. Ale tentokrát to bylo jiné. Nebylo to jednoduše jako výbuch, ale spíš jako souvislá palba.

Tentokrát se jim vstávalo mnohem hůř, dokonce i s pomocí, a George zjistil, že se musí naklonit dopředu, aby udržel rovnováhu. Bylo to jako stoupat do prudkého kopce.

Za nezměněných podmínek konečně dorazili ke vstupním dveřím. George se opřel o žebřík, vděčný za to, že se má čeho chytit. Alyx se také pevně chytila a s úlevou vydechla.

Deset minut od Násosky. Podíval se nahoru ke dveřím, schovaným ve vlastní přechodové komoře. Kov se zaleskl ve světle lampy. Nebylo na něm nijak vidět, že byl dvakrát prořezán a dvakrát opraven. „Proto ty problémy se spojením," řekl. „Tore, neměli bychom místo čekání raději vypadnout?"

Alyx přikyvovala. *Ano, neztrácejme čas!*

Tor zaváhal, pak sáhl do kapsy a vylovil kráječ.

Kdyby to bylo jen na něm, Tor by věděl, že nemá odstraňovat dveře v průběhu manévru. Tor ale přestal přemýšlet a místo toho si vypěstoval přesvědčení, že je nutné, aby se dostali ven dřív, než vlétnou do Násosky. Vypadalo to docela jednoduše. Venku to určitě nebylo *moc* hrozné. Navíc věděl, že Hutch bude s přistávacím modulem nedaleko a on jí musí dát šanci, aby je naložila.

Vylezl po žebříku ke dveřím, aktivoval kráječ a přitiskl jej ke kovu. (Nenaštve se údržbářská četa *čindiho* v jistém okamžiku na ty, kteří jim dveře pořád prořezávají?)

Kov zčernal a začal se odlupovat. Tor řezal a myslel při tom na Hutch, jak ho znovu přichází vytáhnout z bryndy. A slíbil si, že až opustí *Memphis*, až celá tato potrhlá záležitost skončí a oni už nebudou uvěznění v prostoru několika set čtverečních metrů, až od něj klidně bude moci odejít, pokud bude chtít, řekne jí to. Řekne jí všechno. Jak si v její přítomnosti pořád připadá jako puberťák. Jak se mu zadrhává hlas. Jak se občas v noci probouzí, když se mu o ní zdálo, a je deprimovaný, když zjistí, že nic z toho snu nebyla pravda.

Hloupost! Kvůli jedné ženě v tom tak lítat.

Dokončil řez, vypnul laser, sáhl nahoru a zatlačil. Kus povolil a vyškubl se mu ze sevření. Ruku mu to prudce narazilo na bok průlezu. Vykřikl a spadl ze žebříku.

Narazil do George a Alyx, kteří se ho snažili zachytit, zbrzdit jeho pád, a spadli dolů všichni.

George zanadával. „Co se stalo?“

Ruka byla zhmožděná, ale Tor si myslel, že zlomená není. Zkusil ji ohnout. „Nejspíš se dostala nad to tlumící pole,“ řekl. „Byla to pořádná pecka.“

Pak si všiml, že se Alyx kousá do rtu a drží se za kotník.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Podvrtla jsem si to.“

Aspoň že průlez byl dokořán. Otvorem, který vyřezal, zářily hvězdy. Po několika minutách ale zhasly. Chodbou zavanul vítr a dolů na ně se sneslo několik vloček.

Čindi hladce vklouzl do sněhové bouře. *Vůbec to s ním nehází,* pomyslela si Hutch. Loď byla příliš hmotná.

Ale znovu měla Georgeovu nosnou vlnu. *„Hutch, jsi tam? Slyšíš mě?“*

„Jsem tady. V jakém jste stavu?“

„Průlez je otevřený. Svinsky tady sněží.“

„Já vím. Zůstaňte uvnitř. Počkej chvilku, mám další hovor. Bille?“

„Hutch, čindi *právě vypnul pomocné motory. Při současné rychlosti dojde ke kontaktu s horním koncem trychtýře. Tedy se zařízením, které trychtýř vytvořilo.“*

„Žádné další prudké změny?“

„Bude nutný ještě jeden zážeh. Ale bude jen malý.“

„Fajn. Georgi, jsi pořád na příjmu?“

„Jsme tady.“

„Všichni tři?“

„Ano.“

„Vypadá to, že by bylo možné vás naložit?“

„Je tu vánice. Jak dobrá jsi pilotka?“

„Bille, můžeš změřit rychlost větru v blízkosti *čindiho?*“

„Čtyřicet až šedesát, v nárazech až sto. Větry do kruhu. Styl tornáda.“

„Dobrá. Je na čase zjistit, co dokážeme. Georgi, budu tam za pár minut. Buďte připravení. Ale zůstaňte uvnitř, dokud vám neřeknu.“ Hutch měla štěstí, že má přistávací modul a ne transportní člun. Čluny byly krabicovitější, nebyly konstruované pro atmosférické lety. Přistávací modul bude ovladatelnější.

Poté, co *čindi* vlétl do bouře, nechala si větší odstup a byla tak dvacet kilometrů za obří lodí, když se ocitla ve vánici. Obloha ztmavla a o čelní sklo se rozstřikovaly velké ploché vločky. Ale vítr byl mírný, ne tak hrozný jak čekala, a Hutch blesklo hlavou, že třeba bude mít štěstí.

„Buď opatrná,“ ozval se Bill. *„Větry zesílí, až se dostaneš dál. Celkově poněkud slábnou, ale při ústí trychtýře se stále blíží síle hurikánu.“*

Obrazovky jí ukazovaly, že se trychtýř zatáhl do úzkého prstence, když se k němu *čindi* přiblížil. Přední pomocné trysky se znovu krátce zažehly.

„To je ono,“ řekl Bill. *„Teď* čindi *naloží trychtýř na palubu.“*

Přistávací modul nadzvedl nenadálý prudký poryv. O čelní sklo se rozstříkl rozbředlý sníh.

„Pod čindim *se otevírají velká vrata,“* oznámil Bill. Pokusil se jí zprostředkovat obraz. Bylo nesnadné přesně rozeznat, co se děje, ale vypadalo to, že obě tělesa, *čindi* a vršek trychtýře, se spojují.

Bill začal hlásit vzdálenost od *čindiho*. Dvanáct kilometrů. Osm.

Vítr sílil.

Bouře kvílela kolem ní. Kusy ledu bušily do modulu, bubnovaly o trup a způsobily prasklinu v průzoru na pravé straně. Hutch si zapnula e-pouzdro a snížila tlak v kabině, aby zabránila možné explozi. Zatáhla antény, teleskopy a všechno ostatní, co mohla schovat, a nechala odkryté jenom senzory. Bez těch se nemohla obejít.

Naštěstí byla ještě dost blízko *Memphis*, aby si udržela spojení, i když kvalita byla mizerná. Jeden z jejích čtyř senzorů přestal fungovat a obrazovky ztratily něco ze své ostrosti.

„Možná bys to měla otočit, dokud čindi *nevylétne na druhé straně,“* řekl Nick. *„Jestli se je pokusíš naložit v tomhle, můžeš všechny zabít.“*

Doufala, že vítr nad *čindim* nebude tak prudký. Obrovská loď bude mezi ní a ústím trychtýře, takže si myslela, že bude trochu chráněná. Možná to tak bylo, ale venku bylo i tak pořádně větrno.

„Hutch,“ promluvil Bill, *„zdá se, že operace je* v *posledních fázích. Prstenec se připojil.“* Mluvil o trychtýři, který se zatáhl do límce. *„Motory nabíhají. Odlet se dá pravděpodobně čekat brzy.“*

„Beru na vědomí,“ řekla.

„Je možné, že se zrychlováním nepočká, až bude z bouře venku.“

„Slyším tě.“ Udržovala klidný hlas a měla ze sebe radost, když Nick poznamenal, že je až moc kurážná.

Nebyla. Hutch se zmítala v moři obav, ale George jí nedal na vybranou. Ztrácela pochopení pro lidi, kteří si hráli na hrdiny a pouštěli se do riskantních podniků, při kterých nakonec dávala hlavu na špalek *ona*.

Všechny instinkty ji varovaly, že Bill má pravdu, že *čindi* bude zrychlovat, jakmile vylétne z bouře, a bude v tom pokračovat. Dělala pilotku příliš dlouho. Věděla, jak lodě fungují, a i když tahle byla naprosto neznámá, pořád se řídila zákony fyziky a zdravého rozumu. Žádné láhve ani komplexy nelétaly ven ani dovnitř, takže ta část mise, ať byla jakákoli, skončila.

Bylo to *pořádné* plavidlo. Zrychlit, aby se dostali z bouře, a potom se vrátit na oběžnou dráhu, když svou činnost zde zřejmě ukončili, by bylo plýtvání palivem. Buď je odveze teď, nebo si bude muset počkat až doletí tam, kde byl jejich příští cíl.

Čert aby tě vzal, Tore! George by na tom netrval, kdyby Tor nevrhl do sporu svou váhu.

Něco prudce udeřilo do trupu. Světla blikla a zhasla.

„Levý rozvod nefunguje,“ zašeptal palubní Bill.

„Přepínám na záložní.“

Energie se vrátila.

„Další škody nejsou,“ řekl. *„Přesměrovávám tok dat. Bude nutná výměna.“*

Narazilo do nich něco dalšího a modul se zachvěl.

Nickův hlas: *„Tohle jsme asi moc dobře nenaplánovali.“*

„Řekla bych, že máš pravdu.“

Znovu našla *čindiho.* Byl stále několik kilometrů před ní.

Vítr krátce utichl a vzápětí se do ní opřel s novou zuřivostí. Převrátil ji a udělil jí nekontrolovanou rotaci. Ventilátory se zastavily a rozběhly se znovu. Stavové monitory blikaly. Slyšela, jak Nick něco říká, ale zápas o ovládnutí stroje ji zaměstnával příliš, než aby se tím trápila.

„Celistvost trupu stále zajištěná,“ oznámila palubní UI.

Hutch dostala plavidlo pod kontrolu.

„Nech to být, Hutch!“ Nick se jí snažil přísným mužským hlasem přikázat, aby se vrátila.

Bubnování o trup bylo čím dál hlasitější. Další senzory vypovídaly službu. Z obrazu *čindiho* zůstala jen přízračná silueta.

Pravý motor se začínal přehřívat.

Rozsvítila letová světla. Bouře s ní lomcovala. Modul se zvedal a klesal a proti ní se valil rozbředlý sníh. Nick se konečně odmlčel.

Potom vítr zeslábl a Hutch zjistila, že je schopná stroj ovládat. A světla jejích reflektorů pod ní se odrazila od mohutné nezřetelné masy *čindiho*.

Couvli o několik kroků od vstupního průlezu. Venku kvílela bouře a dovnitř se valil sníh. „Není to tak hrozné, jak jsme mysleli,“ řekl Tor.

Alyx se tomu dokázala zasmát. Opírala se o přepážku a levou nohu měla opatrně zvednutou nad zem.

„Hutch, slyšíš to?“ zeptal se Tor.

„Mám vás na dohled. Jsem asi tak tři minuty daleko.“

„Fajn. Jsme připravení vyrazit.“

„Budeme potřebovat, aby to proběhlo rychle. Jaké je počasí tam, kde jste?“

„Maličko sněží.“

„Na to není čas, Tore! Jaké je počasí?“

Polkl a už vážněji hlásil: „Vánice.“

„Vítr?“

Vylezl po žebříku nahoru a vystrčil ven ruku. „Asi tak čtyřicet. Možná o trochu víc.“

„Dobře. Nalétávám zezadu.“ Odmlka. *„Ale nebudu se pokoušet přistát.“*

„Fajn.“

„Vycházejte ven po jednom. Přiblížím se co nejvíc.“

„Budeme tady.“

„Přechodová komora bude otevřená. Budete muset vlézt dovnitř, jak to situace dovolí. Buďte opatrní. Nezapomeňte na to, že se budete pohybovat v nulové gravitaci. Nepřerušujte kontakt nohou s trupem a nedejte se odfouknout. Jestli se to stane, je možné, že vás nebudu schopná najít.“

„Fajn.“

„Při čtyřiceti budu mít s pilotováním problémy.“

„My to víme. Hutch, nemáš představu, kdy se tahle věc chystá odletět?“

„Nejspíš každým okamžikem. Snažte se ji ještě na pár minut zadržet.“

„Uděláme, co bude v našich silách.“ Tor se podíval dolů na George a Alyx.

„Jdi první,“ řekl George. „Můžeš pomoci Alyx.“

Tor přikývl. „Ani jeden z vás není v nejlepší kondici. Georgi, vylez jako první ty.“

Vibrace, které začali před několika minutami v trupu cítit, byly čím dál výraznější. Tor slezl po žebříku a uhnul z cesty. „Dobrá,“ řekl Georgeovi. „Kdyby to doopravdy někoho sfouklo, zůstaňte na příjmu a mluvte, dokud vás nenajdeme.“

George přikývl a začal šplhat nahoru. Když byl nahoře, Alyx položila nohu na spodní příčku a stiskla Torovi ruku. „Hodně štěstí,“ řekla.

Tor ji políbil. Pole se zableskla.

George vystrčil hlavu ven a rychle ji zase schoval. „Je tam trochu čerstvo.“

„Je ji někde vidět?“

„Ne.“ Podíval se znovu. „Není. Nic. Nula.“ Mluvil hodně nahlas. „Ale nevidím dál než na několik metrů.“

„Fajn. Zůstaň dole, dokud ji neuvidíš.“

Vítr byl prudký, ale k síle hurikánu měl daleko. Buď jim masa *čindiho* poskytovala určitou ochranu, nebo bouře slábla.

Hutch znovu aktivovala teleskopy, vyvolala si na obrazovku mapu *čindiho*, vyznačila polohu vstupu, přitáhla si senzorická měření terénu přímo pod ní a nasadila je na mapu.

Přistávací modul byl *tady* a vstupní dveře byly *tam*, zhruba kilometr daleko v kurzu třiceti stupňů.

Začala brzdit.

Vítr ji dostihl a stlačil ji *dolů*. K trupu. Bojovala, aby udržela kontrolu, a zaslechla Nicka nebo někoho ze skupiny v *čindim*, nedalo se poznat koho, jak zamumlal modlitbu. Dlouhý, bezútěšný povrch *čindiho* se neúprosně zvedl proti ní. Rozezněly se sirény a UI začala blábolit.

Zažehla trysky, aby se pokusila vyklouznout ze sevření větru, ale narazila do povrchu a uslyšela, jak se zlomil podvozek nebo *něco*. Náraz jí málem vyrazil zuby. V dalším okamžiku se znovu vzdalovala a převracela se, jak se jedna z pomocných trysek zažehla, když neměla.

Byla to levá trojka. Vypnula ji a řekla palubnímu Billovi, aby ji nechal trvale vypnutou. Pak vyrovnala stroj a otřeseně se vrátila do kurzu.

„Jsem v pořádku," řekla Georgeovi. „Za dvě minuty buď tam."

Pod ní ubíhal terén bičovaný sněhem. Držela se v jeho blízkosti. U trupu byly vítr i sněžení méně intenzivní. V kabině zavládl klid. Občasné nárazy větru plavidlo rozhoupávaly a Hutch měla sluchátka plná šumu.

Otevřela vnitřní dveře přechodové komory a uvažovala, jestli by měla uvolnit popruhy, které ji držely v křesle. Ne. Bylo lepší to nedělat. Kdyby to s ní hodilo ve špatnou chvíli, mohlo to skončit celkovou katastrofou.

Jedna minuta. Otevřela vnější dveře. Do plavidla se nahrnul sníh a led.

„Vidím tě," ozval se George.

Ráda by zakývala křídly, ukázala nějaké povzbudivé gesto. Ale v tomto počasí ne.

Vepředu se objevilo světlo. Pohlédla dolů na malý svítící kroužek a dva dlouhé hřebeny, které se za ním sbíhaly směrem k přídi.

„Dobře," řekla. „Taky tě vidím." Přibrzdila. Stroj zpomalil a vliv větru se začal projevovat silněji. „Budete sebou muset hodit, vážení. Dveře jsou otevřené, ale budu mít co dělat. Budete si muset pomoct sami."

Snažila se držet modul těsně za vstupními dveřmi, několik metrů od země. Neměla stroj pod dostatečnou kontrolou, aby se mohla přiblížit víc.

Dveře byly přímo před ní. Vynořila se z nich nějaká postava a nemotorně vstoupila na povrch. George. Z trojice byl jednoznačně největší. Uhnul a sklonil se, aby pomohl ven někomu dalšímu.

Alyx.

Vítr utichl. Dokonalé! Alyx si šetřila jednu nohu. Přidržela se George a jednou nohou odhrnula trochu sněhu, než svěřila svou váhu adhezní botě.

Honem, Alyx!

Kulhavě vykročila směrem k modulu. George šel těsně za ní, připravený jí pomoci.

V průlezu se objevil Tor. „Podvrtla si kotník," řekl.

Ale teď už byla u modulu, připravená k němu vyskočit. V nulové gravitaci to mělo být snadné.

Hutch si všimla, že s terénem není něco v pořádku. Dal se do pohybu.

Ze sluchátek se ostře ozval Torův hlas. *„Kam to letíš, Hutch?"*

„Já nikam. *Čindi* zrychluje."

Neměla odvahu pokusit se o stejné zrychlování, když se Alyx a George snažili dostat na palubu. Slyšela, jak George řekl něco neslušného. Pak se najednou kutálel mimo. Nejspíš mu podjela noha. Nemotorně dopadl na zem a odrazil se od ní. Zoufale se pokusil něčeho zachytit. Začalo ho to odnášet pryč. Zasněžený skalnatý povrch nabíral rychlost, ujížděl dopředu a odnášel Tora s sebou. George nechával pozadu. Tor vyskočil z průlezu a začal se hrabat za ním, zoufale se ho pokusil zachytit, ale neměl šanci.

„Jsem na palubě," řekla Alyx.

Tor, který nestačil zachytit George, se teď pevně držel vstupních dveří, jak loď pokračovala ve zrychlování.

Hutch se dívala, jak zvlněný terén ubíhá kolem ní, zahlédla okraje nízkých pahorků, které se rychle, čím dál rychleji blížily. George a modul jim stály v cestě.

Všechno se to seběhlo příliš rychle. V jednom okamžiku George pomáhal Alyx z průlezu a všechno probíhalo přesně podle plánu, vydávali se po zemi k přistávacímu modulu, který vypadal tak spolehlivě, tak lákavě, jak se tam vznášel těsně nad zemí, a sníh, který hnal vichr kolem něj, tlumil zář jeho reflektorů. V kabině viděl Hutch. Její obličej byl v nazelenalé záři přístrojů bledý.

Georgeovi chybělo jen pár kroků, když sebou země pod jeho nohama škubla a on přepadl dopředu, směrem ke stroji. Jenže země se pohybovala dál a táhla ho pryč. Nechápal, co se to děje, vnímal jen to, že se od modulu vzdaluje, jako by Hutch odlétala. Ale George věděl, že to nedělá.

Zkusil se rozběhnout, ale skála pod jeho nohama se pohybovala příliš rychle. Alyx vyskočila k modulu, vylétla výš než čekala a narazila do boku, ale podařilo se jí chytit se jedné příčky. Visela na ní, zatímco Tor se mu pokusil přijít na pomoc, ale nemohl pro George udělat nic, dokonce ani pro sebe ne. George ztratil kontakt se zemí, vznášel se a skála pod ním ujížděla čím dál rychleji, skoro se na pohled rozmazávala. Na obzoru, směrem k zádi *čindiho*, kde byly hlavní motory, které se určitě konečně zažehovaly, se objevila linie kopců. V těch několika posledních okamžicích přemýšlel o tom, jak na něj lidé budou pamatovat, litoval věcí, které neudělal, a ze všeho nejvíc litoval toho, že Útočiště bylo prázdné a *čindi* zůstal němý.

Nikdo nebyl doma.

George nebyl dost vysoko a ty kopce se na něj řítily.

Hutch nemohla nic dělat. Upozornila Alyx, aby se dobře držela a vlezla dovnitř. Tor se jí ztratil, ale řekla mu, aby se snažil vrátit a prolezl otvorem zpátky dovnitř.

Větry se obnovily, rozvířené průletem *čindiho.* Hutch stabilizovala modul a uviděla, jak se jednoho madla v přechodové komoře zachytila ruka. Šlachy na zápěstí ostře vystupovaly.

„Hutch?“ Nickův hlas. *„Co se děje?“*

Chtěla si uvolnit popruhy, pustit řízení, přeběhnout do přechodové komory a vtáhnout Alyx dovnitř, ale vítr modul rozhoupával a narážel do něj, a Hutch neměla odvahu opustit své sedadlo.

„Hutch!“ Tentokrát to byl Tor. *„Jsem v pořádku. Zpátky uvnitř.“*

Alyx se vsoukala do komory. Vítr skučel kolem ní a kabinou poletoval sníh. Hutch se dívala, a jen co Alyx byla uvnitř, zavřela dveře. „Mám Alyx,“ řekla.

kapitola 27

Ti, kteří velebí radosti a výhody samoty, ji nikdy nevyzkoušeli. Žádný člověk není pro sebe dost dobrou společností.

– Gregory Macallister.
„Panenský sníh“, *Vzpomínky*, 2221

Tor stál na dolním konci žebříku, momentálně chráněný před silami zrychlení, s hlavou opřenou o jednu z příček. Přesto se dál držel.

Díval se, jak George odlétá pryč, zahlédl, jak mu obličej tmavne zoufalým strachem, z očí pouhé špendlíky, rty ohrnuté, protože *věděl*, že všechno je v háji.

Mimo dosah. Byl mimo Torův dosah a vzdaloval se rychle jako splašený měsíc.

„*Je mrtvý.*“ Hlas Hutch byl rozhněvaný a vyčítavý.

„Hledej dál. O mě si starosti nedělej. Hlavně hledej dál.“

„*Viděla jsem ho umřít, Tore.*“

To není možné! George, který byl od prvního dne vůdčím duchem, určitě ne. Mačkal příčku a uvažoval, že se prostě pustí. K čertu s tím! Postupně si uvědomil, že tlak na jeho ruku sílí. Dojem, že se světem to jde s kopce, že se od něj odklonil, nebyl poblouzněním, jak si myslel. Hlavní ulice se skutečně skláněla *dolů* k První. K Jámě.

„*To dělá zrychlení,*“ řekla Hutch.

Zvyšovalo se a jeho napadlo, jestli tlumící pole bude stačit. Kdyby na to *čindi* pořádně šlápl, měl by problémy. „Jsi schopná mě dostat ven?“

„*Ne. Dokud nepřejde do letového režimu, tak ne.*“

Všechna ujištění, která předtím vyslovil, mu teď už nepřipadala tak chytrá. „Kdy myslíš, že se to stane?“

„*To se nedá zjistit.*“

„Když nic jiného, aspoň je to ke stanu z kopce.“

„*Tore,*“ řekla Hutch. „*Jsi v pořádku?*“

„Asi jo. Víš jistě, že je George mrtvý? Venku není pořádně vidět.“

„*Ano, jsem si jistá.*“

„Ale Alyx máš.“

„*Je na palubě.*“

Vypnul svítilnu a stál tam ve tmě, žebřík pevně v rukou. Zdálo se, že náklon se stabilizoval, a Tora napadlo, že úhel je dost malý na to, aby se mohl vrátit do stanu. Což bude muset v brzké době udělat, aby si doplnil zásobu vzduchu.

Po chvíli přestal průlezem padat dolů sníh a znovu se objevily hvězdy. Bylo vidět trojúhelník ze tří jasných hvězd, oslnivě bílých, fixovaných uprostřed otvoru, který vyřízl. Navzdory silám zrychlení na něj jejich neměnná poloha působila iluzí, že se nehýbá, nikam neletí, a Hutch pro něj může snadno přiletět, až se jí to bude hodit.

„*Tore, jak jsi na tom se vzduchem?*“ Její hlas se ozýval hned vedle něj. Byl šeptavý a plný citu, jak si to ve svém případě představoval. Před oči mu vyplul obraz její hebké kůže, jejích rtů, křišťálově modrých očí. Bylo to neuvěřitelné, ale v obrovských temných útrobách *čindiho*, unášený bůhvíkam, si ji představoval vedle sebe, hebkou, povolnou, konejšivou.

Takovou, jakou ji nikdy nepoznal.

Zásoba vzduchu se mu ve skutečnosti tenčila. V lahvích ho měl na šest hodin a byl venku už dlouho. Ale nechtěl oblast vstupního průlezu opustit. Nechtěl se vrátit do hlubin *čindiho.*

„Asi bys mě nemohla naložit, až se dostaneme ven z Násosky, že?“

„*Není to pravděpodobné. Dokud bude zrychlovat, tak ne.*“

„Copak ty nedokážeš vyvinout stejnou rychlost?“

„*To by ses nedostal z průlezu živý.*“

Temná obloha za vstupem vypadala klidně. Nechtělo se věřit, že by nemohl ven. Vytáhl z vesty hasák, vylezl po žebříku na půl metru

od otevřených dveří a vyhodil jej *vzhůru*. Narazil na zadní stranu průlezu a doslova *zmizel* venku.

„Asi máš pravdu," uznal.

„Takže se vrátíš ke stanu?"

Zadíval se chodbou do tmy. „Jo."

„Máš ho dost, abys to zvládl, ne? Vzduchu."

„Mám dost." Znovu si rozsvítil. Stan byl daleko. Směrem k zádi, teď svým způsobem z kopce. Pustil se žebříku a udělal několik opatrných kroků. Bránil se nutkání vrhnout se vpřed, využít sklonu. Ve slabé gravitaci by to možná šlo. Byl tady mnohem hbitější, než by byl doma. Ale právě v tom spočívalo nebezpečí.

V každém případě měl čas.

„Vrátím se pro tebe, Tore. Hned jak přejde do režimu cestovní rychlosti."

Jen jestli to udělá. Zdálo se mu, že slyší z širokých chodeb ozvěny, a začal uvažovat, jestli by nebylo nejlepším řešením vydat se po doplnění lahví hledat *pilota,* dostat se na místo, které na tomto monstru plnilo funkci můstku a představit se. *„Dobrý den! Jmenuji se Vinderwahl a vypadá to, že jsem zůstal trčet na vaší lodi. Moc mě to mrzí. Myslíte, že byste mě mohli zavézt zpátky? Nebo mě vysadit někde, kde by to bylo vhodné?"*

Poslouchal slábnoucí rozhovor mezi Hutch a Nickem. Dělal si starosti, jak Hutch bojuje s bouří, a poslouchal hlášení o škodách, nefunkčních senzorech, poruše motoru způsobené přehřátím. Chápal, že pátrání po Georgeovi je marné, že Hutch není schopná dohlédnout v běsnícím víru Násosky dál než na několik metrů. Nevinné jméno pro blizard takové velikosti! Slyšel a cítil rány, jak se srážela s kusy ledu.

Vydal se Hlavní ulicí, od jedněch dveří ke druhým. Byl vděčný za kroužky, které skýtaly aspoň oporu, které se mohl zachytit.

Skoro o hodinu a čtvrt později doklopýtal do místnosti, v níž byl stan. Svezl se na levou stranu místnosti a opíral se teď o stěnu.

Rychle vlezl přes přechodovou komoru dovnitř a s úlevou zjistil, že stan má pořád energii. Všechno, co nebylo připevněné, se nahrnulo ke stěně: židličky, stůl, zásoby s jídlem, záznamová

technika. Vypnul e-pouzdro a zhluboka se nadechl. Potom rozsvítil, ztlumil světlo a sedl si na podlahu.

Bylo to beznadějné. Větry utichly a bouře se vyčerpala, ale sníh a sněhová břečka se dál šířily po oběžné dráze, kterou *čindi* zaujímal. Po Georgeovi nebylo ani stopy. A jednoduchý způsob, jak zorganizovat pátrání, skutečně neexistoval. Obloha byla plná sněhové kaše. *Memphis* použila své senzory a teleskopy, ale byla zahlcená, neboť množství kontaktů se počítalo na miliony.

Hutch přesto pokračovala v pátrání. Navzdory tomu, co řekla Torovi o svém přesvědčení, že George nemohl přežít, se mu věnovala až do doby, kdy už jeho zásoba vzduchu byla dávno vyčerpaná.

Alyx po celou tu dobu seděla mlčky vedle ní, s obvyklým temperamentem potlačeným událostmi a sedativy.

„Ukončuji pátrání," oznámila nakonec Billovi a Nickovi. „Vracím se domů."

Nickův obraz se rozpadl, poskládal se a rozpadl se znovu. Aby měl modul kvalitní příjem, bylo možné až po opravách. *„Je mi to líto, Hutch,"* řekl po dlouhém váhání.

„Já vím. *Všem* je nám to líto." V jaké situaci to už řekla? Měla pocit, že hloupost nezná mezí. Věděla, že odborníci doma řeknou, že data získaná z *čindiho* mají neocenitelnou hodnotu, že stála za pár životů, jestli to jinak nešlo. Téměř slyšela vznešená slova Sylvie Vergilové: *„Padli na poli vědy"*, nebo nějakou podobnou frázi. Virgilová byla vždycky skvělá a výmluvná, jestliže šlo o tragédie jiných lidí.

Stálo to za to?

Daň byla čím dál vyšší.

Už nikdy! slíbila si Hutch. *Už nikdy.*

„Bille, aktivuj maják!" řekla. Myslela tím sledovací signál na *čindim.*

„To jsme už udělali," odpověděl Bill. *„Je hlasitý a zřetelný."*

Alyx ji vzala za ruku. „Není ti nic, Hutch?"

Cítila se dobře.

„Dostaneme ho odtamtud?"

„Dostaneme. Tak či onak.“

Na obrazovce se objevil Bill. *„Mám na příjmu Mogamba. Chce mluvit s Torem.“*

„Řekni mu, že signál je špatný.“

„Hutch? Víš to jistě?“

„Kolik dělá časová prodleva?“ Doba, než signál doletí tam a zpátky.

„Kolem deseti minut.“

„Fajn. Tak mi ho přepoj.“

„Než to udělám…“

„Ano?“

„Čindi *opustil oběžnou dráhu. Brzy bychom měli vědět, kam má namířeno.“*

Mogambovy aristokratické rysy na jejím displeji se probojovávaly turbulencemi. Dokonce se zdálo, že se obraz značně zlepšil. Tomuhle chlapovi se nepostaví do cesty nic. *„Hutchinsová, jaká je situace skupiny v* čindim? *Co se děje?“*

„Ta věc odlétá. Pokusili jsme se výsadkový tým evakuovat, ale ztratili jsme George. Momentálně mám jednoho člena s sebou a druhý uvázl tam.“

Opřela se v křesle a čekala na odpověď. Alyx si prohlížela tvář na obrazovce. „Je docela rozčílený,“ poznamenala.

Mezerou v bouři zahlédla hvězdy. A nakrátko Kobalt. Pak se Mogambo ozval znovu. *„Ta zpráva o Georgovi mě mrzí. Ale musíme si hledět našeho cíle. Je kriticky důležité, abychom neztratili kontakt s Lodí.“* Skutečně to vyslovil s velkým písmenem na začátku. *„Jestli nám uletí, bude to katastrofa nedozírných rozměrů.“* Nemluvě o tom, pomyslela si Hutch, že Tor na tom monstru zůstal.

„Mám informace od kapitána, že by mělo být možné ji následovat, jestli skočí.“ Jeho obraz se rozbil a vytvořil se znovu, ale zvuk zůstával stabilní. *„Jste toho reálně schopní?“*

Přistávací modul se vymanil z Násosky. Hutch zapátrala na obloze po *čindim*. Tou dobou to byla jen rychle se zmenšující hvězda.

„Pravděpodobně ano,“ odpověděla. „Měli bychom dokázat určit, kam skáče. A připevnili jsme na trup vysílač, abychom loď mohli sledovat.“

Vypnula funkci vysílání a obrátila se k Alyx. „Jak to na tebe působí?“ zeptala se.

„*On?*“ Alyx se zadívala na zastavený obraz na displeji. „Je velice důležitý.“

„Ano, to je.“

„Nechtěla bych strávit dlouhou cestu zavřená do klece s ním. To raději kdykoli George.“

„Je mi líto, že to tak dopadlo,“ řekla Hutch.

„Já vím. Viděla jsem, co se stalo. Dělala jsi, co jsi mohla.“ Oči se jí leskly a Hutch musela pozorně poslouchat, aby slyšela, co říká. „Jak dlouho potrvá dostat Tora ven?“

„Nevím.“

„Zásoba vzduchu ve stanu je závislá na akumulátorech. Nebo jednom akumulátoru. Nevím přesně.“ Alyx se zatvářila ustaraně. „Má náhradní. Nevím, jak dlouho vydrží…“

„Jeden akumulátor asi šest dní,“ řekla jemně Hutch.

Alyx přikývla. „Půjdu se teď vyspat. Jestli to nevadí.“

A byla pryč.

Mogambo se přihlásil znovu: *„Vypadá to, že si sledováním* čindiho *nejsi jistá. Jak pravděpodobné je, že ho budeme schopní znovu najít?“*

Jak to Hutch mohla vědět? „Momentálně nemáme dost informací, pane profesore. Jakmile skočí, měli bychom být schopní najít cíl.“

Když se ozval znovu, vypadal mrzutě. *„Hutch, doufám, že si uvědomuješ, co je tady v sázce. Nemůžeme si tuhle věc nechat upláchnout. Předpokládám, že jsme stále v kontaktu s tím, ech, jak se jmenuje? Camby? Ten umělec? V každém případě chci na něj přepojit.“*

„Jmenuje se Kirby,“ řekla. „A mohu se zeptat proč?“

Zatímco čekala na odpověď, spojila se s Torem. „Jak se ti daří?“

„Dobře. Jsem zpátky ve stanu.“

Skoro ho neslyšela. „Je všechno v pořádku? Kromě toho evidentního problému?“

„Všechno v pořádku. Mám jídlo, vodu a vzduch.“

„A energie dost?“

„Zbývá mi přesně jeden den, než budu muset vyměnit akumulátory.“ Na okamžik se odmlčel. *„Přesně dvaadvacet hodin.“* To znamenalo zhruba týden celkového času, než energie dojde.

Hutch nastavila časomíru, aby to sledovala. „Fajn! Máme *čindiho* na dohled. Jakmile budeme vědět, co dělá, znovu se ti ozvu. Mezitím s tebou chce mluvit profesor Mogambo.“

„Vážně? Proč?“

„Nevím. Dávej si pozor, co mu slíbíš.“

Rozhovor, který se mezi odpověďmi přerušuje na deset minut, nějakou chvíli trvá. Hutch Mogamba podezírala, že chce, aby Tor strávil zbývající čas průzkumem a podáváním hlášení, než se ho podaří zachránit. Nebo než mu dojde vzduch.

Byla už blízko *Memphis*. Nick se jí znovu ozval, aby se pokusil povzbudit její ochabující elán, a pak se v rohu její navigační obrazovky objevil Bill.

„Stále zrychluje,“ řekl.

Hutch přemýšlela, jak dlouho bude *čindi* potřebovat, aby se dostal do skokového stavu. Na *Memphis* bylo třeba kolem čtyřiceti minut, než jeho fúzní motory nabily hazeltiny. Ale u *čindiho?* S veškerou tou hmotou? Kdo to mohl vědět? Klidně to mohlo trvat několik dní. „Pořád ještě nevíme, kam letí, Bille?“

„Myslím, že budete mít štěstí. Vypadá to na lokální hvězdu. RK335197.“

„Díkybohu! Trocha štěstí by se nám rozhodně hodila.“

„Ale skončí na periferii. Devadesát sedm AU od centrální hvězdy.“

To bylo zvláštní. „Víš jistě, že neletí nikam jinam? K nějaké hvězdě, která je dál?“

„V tom vektoru nic není, Hutch. Ledaže by opouštěl galaxii.“

„Jak daleko je ta hvězda?“

„Blízko. Čtyřicet dva světelné roky.“ Tři dny cestovního času.

„Dobrá," řekla. „Jen co se vrátím, vyrazíme za ním. Třeba budeme mít ještě větší štěstí a on jenom letí někam v *této* soustavě. Prověřil jsi *tuhle* možnost?"

„Samozřejmě," řekl Bill, jako by se urazil. *„Pokud je to lokální cíl, nedovedu si představit, co by to mělo být."*

Dveře hangáru se otevřely a Hutch vklouzla dovnitř. Pak využila lehké gravitace, aby odnesla Alyx do její kajuty a uložila ji do postele.

„Chce, abych našel způsob, jak ho zesabotovat," řekl Tor.

Nick se rozchechtal.

„Jak bys to měl podle něj provést?" zeptala se Hutch.

„Najít strojovnu. A poničit ji kráječem." Srozumitelnost signálu se zhoršovala. *Čindi* se jim vzdaloval.

„Ty víš, kde ta strojovna *je?*"

„Nemám páru. Myslím, že Mogambo nechápe, jak je tahle věc velká. *Na to, abych se dostal k motorům, bych nejspíš potřeboval autobus."*

„Uvědomuje si, že bys mohl dosáhnout toho, že by loď vybuchla?"

„Nepředpokládá, že by přeříznutí několika drátů nebo něčeho takového představovalo vážné nebezpečí."

„To ukazuje, kolik toho ví."

„Snažil jsem se mu vysvětlit, že loď je prostě moc velká, než aby se něco takového dalo najít. I kdybych věděl, kde hledat."

„A on na to řekl…"

„Že je mou povinností to zkusit. Říká, že motory jsou velké a jsou vzadu. Tak jak bych je mohl nenajít? Hutch…"

„To je dobré! Promluvím s ním."

„Jak chceš. Nemám v plánu tady přeřezávat dráty."

„To je rozumné, Tore."

„Máte nějakou představu, kam mám namířeno?"

„Vlastně ano. Jestli poletí tam, kam si myslíme, bude to zhruba třídenní cesta. Až tam dorazí, budeme mu v patách, abychom tě nabrali."

„Fajn," řekl. *„Spoléhám na vás."*

Přesto, proč byl *čindi* tak daleko mimo kurz? Devadesát sedm astronomických jednotek od hvězdy. To bylo dvakrát tak daleko, jako Pluto od Země. A ještě kousek.

„Hutch, vypočítal jsem jeho skokový bod. Uvažoval jsem při tom obvyklou architekturu hazeltinů se zohledněním hmotnosti.“

„Kdy?“ zeptala se.

„Za osm hodin a sedmnáct minut.“

„Dobrá, Bille. Díky!“

„Chceš koordinovat náš přechod s jejich?“

Zamyslela se nad tím a došla k závěru, že není co ztratit. „Ano. Určitě. Chceme to mít za sebou co nejrychleji.“

„Výborně.“

„Udržuj nás teď v cestovním režimu.“ Znamenalo to, že *čindi* bude vůči nim značně zrychlovat, ale s tím se nedalo nic dělat. Dokud byli v dosahu senzorů, nic jim nehrozilo. Pokynula Nickovi. „Máš velení.“

„Já? Co mám dělat, když se něco stane?“

„Řekni Billovi, aby vzal nohy na ramena.“

Hutch sešla k sobě do kajuty a *začala* sepisovat zprávu pro Akademii, v níž oznamovala Georgeovu smrt.

Tor seděl ve stanu a bránil se tomu, aby zavolal na *Memphis*. Moc si přál slyšel lidský hlas, jenže kdyby zavolal, Hutch by odpověděla, a on chtěl, aby věřila, že se mu daří dobře, nepotřebuje žádnou pomoc, aby to zvládl, a obrovská prázdnota kolem na něj vůbec nedoléhá.

Nechal jednu lampu svítit. Předtím zkusil sedět potmě, chtěl cokoli, aby šetřil energii, ale zjistil, že by se zbláznil, kdyby neviděl. Stále se snažil vyrovnat se s Georgeovou ztrátou, když se jeho vysílačka ozvala.

„Jak se vede?“ Hlas Hutch, veselý a optimistický. Skoro. Nebyla tak dobrá herečka, aby to zvládla.

„Dobře. Lepší ubytování tady nenajdu.“ Místnost za okny byla samozřejmě inkoustově černá. Temnější, než si pamatoval. „Musím pořád myslet na George.“

„Já taky.“ Hlas se jí zadrhl. Na chvíli se odmlčela. *„Doufám, že si říkal, že to za to stojí.“*

Nemohl si nevšimnout té hořkosti. Dávala vinu jemu. Ale přešel to bez komentáře. „Kdyby se nevypravil na palubu, kdyby se o to nepokusil, Hutch, po celý zbytek života by toho litoval.“ Zamyslel se nad tím, co chce říct dál, zaváhal a pak pokračoval. „Zemřel, když dělal to, co dělat chtěl. Člověk těžko může chtít víc.“

„To doufám,“ řekla. *„Ale dostáváme se do fáze, kdy umírá příliš mnoho lidí, když dělají, co dělat chtějí.“*

„Hutch, mě to mrzí. Za něj. Za tebe. Za nás všechny.“

„Já vím.“ Její hlas byl měkčí.

„Jediné, co mě nemrzí, je to, že jsem letěl. Jsem rád, že jsem tady u toho všeho mohl být.“

„Životní zážitek.“

„Jo. A bylo příjemné tě zase vidět.“

„Díky, Tore.“

Působilo jí problémy udržet klidný hlas. Priscila Hutchinsová nakonec nebyla tak tvrdá ženská. „Ale byl bych rád, kdyby to mohlo dopadnout jinak.“

„Já taky,“ odvětila. *„Musím jít. Potřebuju zařídit pár věcí.“*

„Fajn.“

„Až skočíte, měli byste být v hyperprostoru necelé tři dny. Za předpokladu, že se jedná o stejnou technologii. To všechno víš.“

„Ano. Vím.“

„Bude to pro tebe jednodušší, protože se nebudeš muset trápit zrychlováním. Ale až se dostanete tam, kam máte namířeno, nějaké manévrování čekej.“

„Fajn.“

„Až budeš v pytli, nebudu s tebou moct mluvit.“

„V pytli?“

„V hyperprostoru.“ Nezaváhala ani na okamžik. *„Až na druhé straně vyletíte ven, nejspíš nám chvíli potrvá, než tě najdeme.“*

„Fajn.“

„Může to být i několik dní. Možná i trochu déle. Sluneční soustavy bývají velké.“

„V klidu. Já nikam neuletím.“

„Jsi skvělý, Tore.“ A ukončila spojení.

Jsi skvělý… Vypadalo to, že ničeho lepšího se nedočká.

Doplnil si vzduchové láhve a vyrazil na obchůzku, v předklonu proti akceleraci. Věděl, jak to na nadsvětelných lodích probíhá. Nějakých čtyřicet minut zrychlují, a potom zabere druhá soustava motorů. Dalo se to vždycky poznat, protože vydávaly kvílivý zvuk, který bylo slyšet po celé lodi. Takhle věc zrychlovala už skoro tři hodiny. Proč ještě neskočila?

Vydal se chodbou, kterou ještě neviděl, a neobtěžoval se dát jí jméno. Otevřel několik prázdných místností, než se ocitl v dalším hologramu. Byl na pruhu pláže, slunce se třpytilo v příboji. Ale nic se nehýbalo. Na rozdíl od obrazů, které viděl jinde v lodi, tento stál.

Byla tam obvyklá křesla pro diváky, šest na každé straně. Do jednoho se posadil.

Na písku seděl tvor, který byl v hrubých rysech humanoidní. Neměl na sobě žádný oděv, jehož by si Tor všiml, ale v dlouhých bronzových prstech se třemi klouby držel otevřenou knihu. Oči měl zlaté a vypadalo to, jako by byl z knihy rozrušený. Možná právě začal něco *chápat*. Něco důležitého.

Nalevo se zvedaly hory a nějaká velká stavba s věžemi a lávkami, celá ověšená vlajkami. Vypadalo to jako místo, kam člověk vezme děti, je-li v nějakém rekreačním letovisku. Daleko na obzoru proplouvala loď nezřetelné konstrukce.

Neměl ponětí, jaký význam si má z toho výjevu odnést. Ale díval se a byl rád, že má kolem sebe tak poklidné prostředí. Když zavřel oči, zdálo se mu, že slyší příboj.

kapitola 28

Kdyby mé přání mohla do sedla vysadit
svému oři bych plnou volnost dal.
Každý strom chtěl bych rukou sevřít
či pohladit,
z každé řeky bych pil, u každé
zátoky stál.

– Ralph Waldo Emerson, C. 1855

„Tore?“

Hutch přepojila signál do terminálu a čekala, až ho Bill zesílí.

„Je mi líto,“ řekl. *„Není dost silný.“*

Pokývala hlavou a klesla zpátky do křesla.

„Ale on tě nespíš pořád slyší.“

„Tore,“ promluvila znovu, „už tě nemáme na příjmu. Vzdálenost se příliš zvětšila.“ *Čindi* se plynule pohyboval přes horní obrazovku, zploštělý asteroid s dlouhým ohnivým proudem na zádi. „Taky brzy ztratíš náš signál, jestli se to už nestalo. Musíš to několik dalších dnů vydržet. Budeme na druhé straně co nejdřív, jak to jen půjde.“

„Ta věc na to vážně umí šlápnout,“ prohlásil Bill. *„Pořád se nám vzdaluje.“*

Přestože táhla takovou masu. „Nějaká změna trajektorie?“

„Ne. Zřejmě míří k 97.“

RK335197 byla bílá hvězda třídy F, přibližně o velikosti Procyonu. Nikdo tam nikdy nebyl. Vědělo se, že má planetární soustavu s minimálně dvěma plynovými obry, jedním přibližně třicetkrát hmotnějším než Jupiter. V archivu nebyly snímky ani

jednoho z nich. Při pohledu z Blíženců to byla obyčejná hvězda, která se na té zářící obloze skoro ztrácela.

„*Hutch,* čindi *před sebe promítá gravitační pole.*“

„To možná vysvětluje, jak uvést všechnu tu hmotnost do pohybu a nespálit přitom nepřiměřené množství paliva.“

„*Ano*. Padá.“

„Jak je to gravitační pole silné?“

„*Odhadl bych je na 0,7 pozemského standardu.*“

„To je dost.“ Experimenty prováděné doma pracovaly podobnou technologií. Ale bylo to řešení bez problému. Ukázalo se, že běžné fúzní motory jsou snadno schopné skokového režimu dosáhnout.

Hutch zůstala na můstku a sledovala, jak se vzdálenost mezi oběma plavidly zvětšuje. Alyx se vyspávala ze svých léků proti bolesti, ale Nick zůstal s ní a svým obvyklým uklidňujícím tónem podepíral oba konce konverzace. Pokud jste byli s Nickem, vždycky jste věděli, že všechno dopadne dobře.

„Čindi *se blíží skokové rychlosti,*“ oznámil Bill.

„Dobře.“

„*Šest minut.*“

Za předpokladu, že propočty a odhady byly správné.

„*My se dostaneme ke skoku za devatenáct minut.*“

S nadějí, že ji slyší, odvysílala ty časové údaje Torovi. Toužila dostat odpověď, aby se ujistila, že všechno je v pořádku. Jen slyšet jeho hlas, vědět, že je někde jaksepatří zapřený, aby nespadl na hlavu, až *čindi* slétne do pytle.

Bill jí na obrazovce ukázal své představy, jak budou planety u *97* vypadat. Jedna porovnávala se superobrem Jupitera: kulička vedle koule na bowling.

Další zobrazovala oběžnou dráhu bowlingové koule, divokou elipsu probíhající vnější atmosférou hvězdy.

„*Nakonec do ní spadne,*“ řekl Bill.

To byla povzbudivá zpráva. Naznačovala důvod, který by *čindiho* mohl vést k návštěvě, a podle všeho potvrzovala pravděpodobný cíl. „Jak dlouho znamená *nakonec*?“ zeptala se.

„*Chybí nám přesná čísla, Hutch, ale nejpravděpodobnější odhady to vidí mezi 17 a 20 miliony let.*“

„Och!“

„Tak to bude určitě ono,“ řekl Nick se širokým úsměvem, když pozoroval změnu její tváře.

„Chybový faktor 5 procent.“

„Díky, Bille.“

„To nic, Hutch! Jsem rád, když můžu pomoct.“

Nick se nedočkavě naklonil dopředu.

„Jedna minuta,“ řekl Bill.

Velké raketové motory hořely dál. Myslela na Tora, ztraceného a osamoceného tam někde uvnitř. Nedokázala úplně vystrnadit z hlavy svůj vztek. Přesto ji napadlo, že kdyby Tor zůstal a nechal jít George a Alyx samotné, v jejích očích by tím klesl.

Čekala, že *čindi* každým okamžikem zmizí ve výtrysku světla.

Ale nestalo se to.

„Může za tím být celá řada věcí,“ řekl Bill. *„Všechna ta hmotnost. Odlišná stavba motoru. Možná i nehazeltinovský skokový režim.“*

Čindi dál zrychloval.

„Myslíš, že doplňuje palivo na každé zastávce?“ zeptal se Nick.

Hutch nevěděla. Neměla žádnou zkušenost s ničím, co by mělo jen vzdáleně podobnou hmotnost.

„Doufám,“ řekl Nick, „že si ta věc udělá dost dlouhou zastávku, abychom ji dostihli, až doletí k *97*.“

Na obrazovce se znovu objevil Bill. *„Pořád zrychlují. Stálým tempem.* Memphis *připravená ke skoku za dvacet minut. Pokračovat?“*

„Ano.“ Udělat něco jiného by znamenalo vyplýtvat spoustu paliva. Navíc by pak musela začít celou proceduru znovu. „Setkáme se s nimi u Sedmadevadesátky.“

„Možná na Wilburově tezi něco je.“

„Která říká co?“

„Pokud hmotnost překročí přibližně dvě stě tisíc tun, energetické nároky Hazeltinova pohonu se drasticky zvyšují. Nemusím připomínat, že asteroid tu mez překonává. Měl bych dodat, že ta teze nebyla nikdy ověřená a mnozí její platnost zpochybňují.“

„Jaký by to mělo praktický efekt?“

„Potřebovali by podstatně vyšší výkon než my, mnohem víc, než by poměrově odpovídalo jejich velikosti. Můžu to propočítat, jestli chceš.“

„Udělej to, prosím!“

Poslala další zprávu Torovi. „Beru zpět své předchozí informace. U *čindiho* není žádný skok v plánu. Momentálně máme za to, že to bude díky zvýšené hmotnosti trvat déle. Není důvod k obavám.“

„Hutch, máme příchozí hovor z Longwortha. *Profesor Mogambo.“*

Ale Mogambo to *nebyl*. Na obrazovce se objevila mladá plavovlasá asistentka. *„Okamžik, paní kapitánko,“* řekla. Prodleva se zkrátila na necelou minutu. *„Řeknu mu, že jste na příjmu.“*

Nick se usmál. „Připomíná ti, kdo je tady pánem.“

Byla doba, kdy by Hutch neměla s takovými hrami trpělivost. Ale ta byla už dávno pryč. Uvažovala, co to vypovídá o její povaze, že se naučila tolerovat aroganci v poměrně širokém rozsahu.

Blondýna odešla a Hutch nezbylo než se dívat na komunikační stanici. Nakonec vstoupil na scénu Mogambo, evidentně zabraný do rozhovoru s někým, koho neviděla. Zvedl ruku, aby ji poprosil o trpělivost, než rozhovor ukončí. Nakonec se otočil k ní a zapnul zvuk.

„Omlouvám se, Hutch,“ řekl. *„Máme toho hodně.“* Díval se na ni dolů z široké horní obrazovky. Přepnula si ho na navigační zálohu napravo od sebe. *„Podařilo se to?“* zeptal se.

„Ptáte se mě, jestli Tor rozmlátil motory *čindiho?*“

Po odmlce: *„To zrovna ne. Ale chtěl jsem, aby projevil jistou vynalézavost. Jsem si jistý, že bych našel způsob, jak ho zpomalit, kdybych tam byl.“*

Nebo ho vyhodil do povětří. „Není to praktická volba, pane doktore.“

Přikývl. *„Možná máš pravdu, Hutch. Je těžké říct, co bychom měli za těchto okolností udělat, že?“* Zadíval se z obrazovky na *ni*. *„Vím, že si o svého pasažéra děláš starosti. A doufám, že se nám podaří dostat ho odtamtud. Ale jestli o ten artefakt přijdeme…“* Zavřel oči a Hutch s překvapením viděla, jak se mu z levého oka

spustila slza. Potají se ji pokusil setřít, ale věděl, že byl přistižen. *„Díky, Hutch,“* řekl. *„Vím, že uděláš, co budeš moci.“*

„Hutch,“ ozval se Bill, *„dvě minuty do skoku.* Čindi *právě překonává 0,01 c.“* Jedno procento rychlosti světla.

„To není dobré,“ řekla Hutch.

Nick zvedl ruce. *Páni! Hlavně nepodléhejme panice. Všechno bude v pořádku.* „Proč to není dobré?“ zeptal se.

„Pohybuje se teď rychleji, než jsme schopní letět my.“

„Jak to myslíš? Dokážeme přece urazit vzdálenost mezi Zemí a Alfou Centauri za dvacet minut.“

„To zrovna ne. Ale v každém případě se moc rychle nepohybujeme, Nicku. Na jednom místě skočíme na metro a na druhém z něj vyskočíme. Ale pokud jde o lety normálním vesmírem, moc rychlí nejsme.“

„Chceš mi říct, že ho nebudeme schopní dohonit, jestli to bude nutné?“

„Přesně tak.“

„Takže i kdyby *čindi* přešel do cestovní rychlosti teď, nemohli bychom Tora dostat ven?“

„Správně.“

„Hutch,“ řekl Bill, *„jestli je Wilburova teze pravdivá a můj odhad hmotnosti* čindiho *přesný, bude ke skoku potřebovat rychlost 0,02773 c.“*

To sebou bude pořádně švihat. Skoro třikrát rychleji, než byla jeho současná rychlost. „Dobrá, Bille!“

Nick se zamračil. Bodrá jistota z několika prvních hodin byla pryč. „Řekl bych,“ promluvil, „že ten Wilbur má dost výhod.“

Zbývalo jim třicet sekund. Hutch se znovu ozvala Torovi. „Chystáme se skočit, Tore. Vypadá to, že by mohlo trvat zhruba den, než bude *čindi* následovat. Rozumíš? Zhruba ještě den. Loď je obrovská. Funguje jinak než my. Budeš to prostě muset přečkat. Takže se ti ozveme, až budeš na druhé straně. Budeme na tebe čekat.“

Tor zprávu vyslechl, když se chystal uložit na noc. Bylo to nepříjemné, protože to znamenalo minimálně den navíc, než ho budou moci z téhle hrobky dostat ven.

Nafukovací stan se nějak nenápadně změnil. Nešlo prostě o to, že je v něm sám, že George je mrtvý a Alyx je pryč. Ale vnitřek byl teď menší a tísnivější. Zatímco předtím byl stan hlučný, veselý a optimistický, teď to vypadalo, že by Tor každým svým zvukem mohl přilákat nežádoucí pozornost. Chodby a nekončící místnosti se rozkládaly kolem něj (a když se o tom odvážil přemýšlet, více než stovku pater pod ním) a drtily ho svou vyloženou prázdnotou. Už o nich nepřemýšlel jako o Hlavní ulici, Barbařině ulici, třetí nebo Jedenácté. Byly znovu cizí, prázdné, tiché, tmavé. A jedna jako druhá. Napadlo ho, že jediný odlišující rys, který se jim podařilo v celém komplexu objevit – a zdálo se, že nachodili nespočet kilometrů – byla Jáma.

Přestože byl Tor vězněm prostředí, které neznalo dny a noci, jeho metabolismus je hlídal za něj. Ten první večer si opřel své provizorní lůžko o zadní stěnu, uchýlil se na ně a zhasl. Ležel a díval se nahoru do tmy. Připadalo mu, že se uvnitř celého toho kolosu nic nehýbá.

Později se probudil s pocitem, že ho něco vyrušilo.

Rozsvítil, ležel v měkkém světle a snažil se přijít na to, co jeho pozornost upoutalo. Nebylo slyšet žádný hluk. V tmavé místnosti, která tvořila svět mimo stan, se nic nehýbalo. Uvnitř bylo všechno tam, kde to nechal. Stavová kontrolka vesele svítila a ukazovala, že stav energie je takový, jaký má být.

Zřejmě si jen něco představoval.

Překulil se a přitiskl dlaň nejdříve na stěnu a potom na podlahu. Chvění ustalo. Motory byly konečně vypnuté a *čindi* přešel do režimu cestovní rychlosti.

Režim cestovní rychlosti? Jenže hazeltiny si z hlavních motorů vždycky braly energii. Před skokem se nevypínají. Co se to dělo?

Zkusil navázat spojení. Hutch byla pryč, ale existovala šance, že do blízkosti dorazil Mogambo. „*Longworthe,*“ řekl, „jste tam někde?“

Odpovědí mu bylo ticho.

„Někdo?“

Přinesl si s sebou skicák, který si nachystal před místnost. A začal se konečně pokoušet o zachycení podstaty situace. Skála a kovové dveře. Pocit, že za slábnoucím světlem není absolutně *nic.* Jako by člověk mohl tou chodbou projít a zmizet v zapomnění.

Ano, pomyslel si, když vystihoval stíny.

A nepředstavitelná hmota, která tu tmu držela pohromadě.

A Georgeův duch, uvězněný tady navždy.

Poslouchal a zdálo se mu, že slyší v dálce kroky.

Pracoval, dokud nedostal hlad. Potom zašel dovnitř a přejedl se. Dva sendviče s kuřecím masem a několik koblih.

Než znovu vyšel ven, vyměnil zdroj energie.

Let k RK335197 trval něco málo přes tři dny. Bylo to tiché období. Alyx za nimi přišla na můstek, který se stal místem, kde se s výjimkou jídla zdržovali všichni tři. Řídicí středisko bylo teď prázdné, místo ozvěn a přízraků. Došlo na další hry a simulace. Nikdo neměl chuť k jídlu a dokonce i Nickovi dělalo problémy, aby zůstal veselý. Nešlo o to, že by se o Tora báli – všichni byli přesvědčení, že *čindi* dorazí víceméně podle plánu a oni nebudou mít s uskutečněním záchrany potíže – ale ztráta George jim vzala elán.

Byla doba, kdy by si Hutch tu sérii katastrof vyčítala. Ale naučila se, že to, kolik toho může dělat, má své meze. Když lidé nechtějí poslouchat…

Přesto měla pocit, že mohla vystupovat důrazněji, možná dokonce přimět George, aby přiznal barvu, že velení nad *Memphis* přebírá on.

Ztratili Preache a jeho pasažéry na *Kondoru*, ztratili Kurta s *Wendy*, na Ráji ztratili Peta a Hermana a *čindi* jim vzal George. Stálo to za to?

Za lidi, kteří píší učebnice dějepisu, a pravděpodobně za lidstvo jako celek zněla odpověď *ano.* Objevy, které z toho vzejdou, budou mít dalekosáhlé dopady. Lidstvo už nikdy nebude pohlížet na hvězdy úplně stejně. Ale Hutch osobně by to všechno ráda vrátila, zabalila a poslala pryč, kdyby tím mohla dosáhnout toho, že by se Preach, George a ostatní vrátili.

Po nocích se potulovala po *Memphis*, tiše přecházela mezi svou kajutou a můstkem, kde Bill zachovával diskrétní mlčení.

Také ostatní nevěděli, kudy kam. Občas je zaslechla pozdě v noci, jak si Nick hledá pro čtení méně stísněné místo, než byla jeho kajuta, nebo možná méně osamělé, kde mohl někoho potkat. A Alyx, kterou bylo občas slyšet, jak nad ránem pláče.

Mogambo byl jako hromádka neštěstí. *Longworth* se právě blížil k Dvojčatům a liška, jak o obřím plavidle přemýšlel, byla na útěku. Řekl Hutch, že uvažoval o tom, že by změnil kurz a zamířil přímo k *97*, ale chtěl vidět Útočiště, které aspoň nikam neutíkalo. Dal jí pokyn, aby ho informovala, jakmile zjistí přítomnost objektu, a on okamžitě přiletí.

„Ale nikoho jiného už na palubu nevysazujte,“ řekl upjatě. *„Zachraňte svého člověka, ale jinak ho nechte být. Je příliš cenný na to, aby uvnitř pobíhali lidé.“*

Dostala také dlouhou zprávu od Sylvie Virgilové, v níž jí blahopřála k různým objevům a nabádala ji, aby své pasažéry chránila. *(Zbývající* pasažéry, pomyslela si Hutch.) *„Nejsou zvyklí na rizika práce v terénu, a my už nechceme žádného z nich ztratit. Po tom, co se už stalo, rozhodně ne. Lidé si začnou myslet, že se o své klienty nedokážeme postarat.“*

Připomněla jí, že Mogambo po svém příletu řízení operace převezme. Hutch měla udělat vše, co bylo v jejích silách, aby mu pomohla. Skončila ujištěním, že nebude zapomenuta, až tohle všechno skončí.

Přesně to dělalo v té chvíli Hutch největší starosti.

Virgilová ji informovala, skoro jen tak mimochodem, že jejich objevy vyvolaly celosvětovou senzaci. Ke zprávě byla přiložena celá řada panelových diskusí, zpravodajských programů a komentářů, které objevy a jejich důsledky rozebíraly. Režisér do programu zahrnul balíček odposlechů z *čindiho* sítě, což byl termín, který dala média meziplanetárním přenosům zprostředkovávaným stealthy. Panoval názor, že některé jsou staré i několik století, přestože se jednalo o živé signály. Všichni prý byli ohromeni záběry z místa, které nemělo žádné známé jméno, mezi nimiž byly nezapomenutelně

nádherné pohledy na křišťálové město třpytící se ve slunečních paprscích, vystavěné na útesech nad mlžným mořem. Přední analytik stanice CBY Creighton Wolfore tvrdil, že se lidé po několika falešných začátcích konečně budou muset vzdát své legrační představy, že se nacházejí ve středu vesmíru. Tiras Fleming se domníval, že uvnitř *čindiho* lidé najdou technické zázraky. (Zvykli si ten termín používat. Zdálo se, že působí na lidské instinkty pro výpady do hájemství nadpřirozena.) Považoval za pravděpodobné, že každá živá civilizace, na niž narazíme, bude mnohem starší než my, možná o miliony let. Podle *New York Times* se technologie z *čindiho* promítnou do způsobu života všech lidí. Za několik let, pokračoval článek, svou civilizaci nepoznáme.

Kassel Report věnoval pozornost tvrzením z informovaných zdrojů, že na palubě *čindiho* nikdo nebyl, ale členové mise už zjistili, jak se ovládají motory, a vezou obrovskou loď na oběžnou dráhu kolem Země. Oficiálním popřením nikdo nevěřil. Dokonce i Virgilová se tvářila podezíravě. *„Není to pravda, že ne? Prosím, potvrďte!“*

Do oběhu se dostala pověst, že na palubě *čindiho* bylo nalezeno něco děsivého, a že byla vyslána druhá mise tvořená vojenskými jednotkami, aby na mimozemskou loď zaútočila jadernými raketami.

Někteří politikové slibovali, že nedopustí, aby byl *čindi* vpuštěn do blízkosti Země. Jiní zase všechny ubezpečovali, že se není čeho bát.

Podle jedné verze byla dokonce původní posádka *čindiho* nalezena zemřelá na následky nějaké záhadné, prudce nakažlivé epidemie. A že na obří loď, jakož i na misi George Hockelmann, byla uvalena karanténa.

Připomněla Hutch, že z Bašty letí zpravodajský tým UNN, který už patrně dorazil k Blížencům. Hutch měla zařídit, aby její lidé byli k dispozici pro rozhovory.

Přišla také osobní pošta, kterou náležitě rozdělila. Několik zpráv bylo pro George.

Tor jich měl čtrnáct. Odpadová pošta žádná. Mezihvězdná komunikace byla příliš drahá. Všechno to bude osobní nebo profesní

korespondence. Přeposlala je do jeho schránky, kde měly počkat na jeho návrat.

Alyx dostala pozvánku promluvit pro pařížskou pracovní skupinu v termínu, který nemohla za žádných okolností stihnout. Honorář byl velkorysý a publicita by se hodila, ale brala to filozoficky. „Jsem živá," řekla. „I kdyby tato mise nedokázala nic jiného, dala mi určitou perspektivu mých priorit."

Hutch měla jen několik zpráv. Vznikala komise, která měla prověřit ztrátu *Wendy Jayové*. To byla rutina a Hutch to očekávala. Jelikož byla u toho, budou chtít, aby vypovídala.

Její matka se dočetla, že mise utrpěla ztráty, a naléhala na ni, aby byla opatrná. Několik bývalých partnerů využilo příležitosti pozdravit ji a popřát jí hodně štěstí. Firma Omega Styling („Poslední slovo v módě") jí nabídla reklamní smlouvu a někdo, kdo psal o *čindim* knihu, s ní chtěl při nejbližší příležitosti udělat rozhovor. Také byl na cestě k Blížencům, ale nezmínil se, jak nebo kdy dorazí.

V soustavě *97* se vynořili za tři dny po skoku do pytle. Torovy hodinky ukazovaly, že zbývají čtyři dny a dvaadvacet hodin.

První, co Hutch udělala, bylo, že se zeptala Billa, jestli neregistruje nějaké zbloudilé signály. Nebylo pravděpodobné, že by tam *čindi* mohl dorazit rychleji než oni, neboť teorie žádala, aby se všechna plavidla v hyperprostoru pohybovala vůči standardnímu časoprostorovému kontinuu stejnou rychlostí. To však byla teorie, a jestli měl *čindi* skutečně vyspělou techniku, kdo věděl, čeho mohl být schopný?

Bill každopádně odpověděl podle očekávání: *„Z našeho vysílače nepřijímáme nic."* Pak se objevil na obrazovce, v detailu, se zápalem v očích. *„Ale jedno volání o pomoc tu* máme."

Nick obrátil oči v sloup. „Bill má poruchu," prohlásil.

Byli sto světelných let za hranicemi bubliny. Na místě, kam nikdo nedorazil. „Bille, jak můžeš poznat, že je to volání o pomoc?" zeptala se Hutch.

Bill se zjevil na druhé straně místnosti jako VR verze, v bílých kalhotách, košili v námořnické modři, s kotvou na náprsní kapse. *„Je to anglicky,"* řekl.

kapitola 29

Probůh, jak *malý* zdáš se být. My všichni tak budeme vypadat – králové i císaři – až nás svléknou před poslední cestou.

– Charles Lamb.
***„Ellistonovu stínu“*, 1831**

Maurice Mogambo vystoupil z přistávacího modulu, udělal několik kroků a zastavil se, aby si mohl Útočiště prohlédnout. Kulaté okno mu dodávalo určitý překvapený výraz. *Jsem rád, že tě vidím, Maurici! Je od tebe milé, že ses zastavil. Moc často tu návštěvy nemíváme.*

Skutečně, ta skupina, která tu byla dřív, měla pravdu. Dům sloužil jako útočiště dvěma pozoruhodným bytostem. Pracovaly tady, studovaly a žily nerušené povinnostmi, s nimiž se musíš vypořádávat ty. Žádná byrokracie, žádní konkurenční specialisté, žádné malicherné žárlení. Sokrates by tu byl jako doma.

Delegace, která ho doprovázela, se rozcházela po plošině. Někteří už obstoupili druhý modul. Martinson stál na žebříku a strkal hlavu dovnitř. Sheusi nahlížel přes okraj srázu. Hawkins klečel a odsekával vzorek horniny. Alvarezová fotografovala, zaznamenávala každý krok průzkumu.

Najednou si uvědomil, že vedle něj stojí Chardin. Ale Chardin pochopil, že tohle není vhodná chvíle pro plané řeči, zůstal stát několik kroků za ním a nechal Mogamba, aby ten okamžik do sebe nasál.

Bylo to samozřejmě vyvrcholení jeho života, který už zaznamenal mnoho úspěchů. Litoval pouze toho, že tu nebyl první. (Cítil však

nádech viny a věděl, že je to hanebný sentiment, toužit po prvenství na místě, které se zdálo skoro až posvátné.)

Chystal se vejít dovnitř, když se mu ozval John Yurkiewicz, kapitán *Longwortha. „Maurici,“* řekl. *„Dokončili jsme průzkum ostatních měsíců.“*

Mogambo ze sebe setřásl roztrpčení nad tím, že ho někdo ruší. Potom si musel kapitánovu poznámku nechat projít hlavou ještě jednou, aby pochopil, co znamená. Kruci! Věděl, jaký bude výsledek, ale musel mít jistotu. „A je tam něco zajímavého?“

„Ne, profesore. Není tam nic.“

„Co *Memphis?* Máme nějaké zprávy od Hutchinsové?“

„Memphis by měla někdy touto dobou dorazit k 97. *Ale žádnou zprávu od nich zatím nemáme. Mám je kontaktovat?“*

„Ne. Momentálně tu máme práce nad hlavu, Johne. Až budou mít co oznámit, určitě nám dají vědět.“

Mogambo přenesl svou pozornost zpátky k mimozemské stavbě. Měl za to, že je to nejkrásnější věc, jakou kdy viděl.

Anglicky?

„Ano. Identifikují se jako Venture *SL002. Pouze audio.“*

„Venture?“ Nick vytřeštil oči. „To není…“

Bill přepnul signál do reproduktorů. *„PROSÍME O POMOC. OKOLÍ SEPC 6A1193KKM.“*

„Registrační číslo souhlasí,“ řekla UI. *„To jméno mělo jen jedno plavidlo.“*

„Co znamená to SEPC a dál?“

„Je to označení pro 97 *v Pendel-Corbinově hvězdném katalogu. Ten se používal v době, kdy* Venture *zmizela.“*

Něco chladného jí sevřelo srdce. *Venture* byla druhá loď, která se pokusila o nadsvětelný let. Poté, co *Terra* před dvaačtyřiceti lety vykonala historickou cestu k Alfě Centauri, *Venture* se vydala na let k hvězdě Lupus 359. Měla čtyřčlennou posádku, tým vědců a senátora SAU. Nikdo o ní už nikdy neslyšel. Při prohledávání oblasti kolem Lupus 359 nebyl nalezen žádný důkaz, že by tam dorazila, a její zmizení se stalo jednou z nevyřešených záhad doby. Všeobecně se mělo za to, že její motor – který byl podle moderních měřítek

primitivní – měl po skoku do pytle poruchu a plavidlo se ztratilo v hyperprostoru. Po zkušenosti s *Venture* byly Hazeltinovy motory upraveny. Pokud teď hrozila porucha, systém okamžitě vrátil loď zpátky do standardního prostoru. Takové neplánované a nečekané skoky se občas stávaly a měly na svědomí několik zranění. Ale po *Venture* se už nestalo, že by nějaká loď jen tak zmizela.

„Poloha?“ zeptala se Hutch Billa.

„*Prakticky na druhé straně slunce.*“ Ukázal jí to. „*Solární oběžná dráha,*“ dodal. „*Ale o hodně blíž, než jsme my.*“

Alyx, která po celou dobu seděla mlčky, se naklonila a položila Hutch ruku na rameno. „To je dobrá zpráva,“ řekla.

„Možná ano.“

„Jak by mohla nebýt?“

„Alyx, proč myslíš, že je *čindi* tak daleko z kurzu? Jaký má smysl přiletět sem, tak daleko? Mají snad tak špatnou navigační techniku? Pokud by znovu neskočili, trvalo by jim *měsíce*, než by odsud dolétli k *Venture.*“

Bill vypadal zamyšleně. „*Hutch,*“ řekl, „*je možné, že díky své hmotnosti jsou mnohem zranitelnější než my, když se vynoří na místě, které už zaujímá nějaké pevné těleso. Může se stát, že by existence malého balvanu v jejich skokové zóně mohla celou loď destabilizovat.*“

„To si doopravdy myslíš?“

„*Nemám ponětí. Ale možnost to* je. *A vysvětluje to, proč by raději přiletěli sem, než aby skočili do vnitřní soustavy.*“

„Jenže pak by museli udělat druhotný skok, aby to zvládli v rozumném čase. Nemohli by mít nějakou vyspělou techniku, která by jim umožnila provést letmý průzkum, přesvědčit se, že všechno je v pořádku, a přemístit se blíž?“

„Stejně mě to udivuje,“ promluvila Alyx. „Všude, kam *čindi* přiletí, se najde něco neobvyklého.“

Nick se zasmál. „Typičtí archeologové! Když přijdeme a pozdravíme, nevšímají si nás. Jediné, co je zajímá…“

„Je to, co je mrtvé,“ dokončila Alyx.

„Bille," řekla Hutch, „uděláme další skok. Dostaň nás co nejblíž a nastav kurz k *Venture*. Tady nech hyperkomovou sondu, aby nás upozornila, až se objeví *čindi*."

Každý školák věděl, jak *Venture* vypadá. Malé tlusté plavidlo, které jako by tvořily především tubusy raket. Bylo jich osm. Na obou hlavních nosnících byly připevněné přistávací moduly (v těch dobách se modul navíc považoval za základní bezpečnostní prvek). Okna žádná. Ještě nebyl vyvinutý průhledný materiál, který by byl uznán za adekvátní vzhledem k rizikům kosmického cestování. Na trupu byla vyvedená vlajka Světové rady.

A samozřejmě tam bylo historické registrační číslo. *SL002*. Druhá loď své třídy, nadsvětelník.

Co tady dělala?

Skutečně byla na solární oběžné dráze, nějakých 180 milionů kilometrů od hvězdy. Žádné z jejích světel nesvítilo, ale anténa se pomalu otáčela.

„Čtyřicet let," řekl Nick. „Ještě třicet a nouzový signál by dorazil k Výspě."

„Půjdeme na palubu?" zeptala se Alyx.

Hutch zavřela oči. *A je to tady zase!*

„Máme čas," pokračovala Alyx. „Nic jiného na práci nemáme, dokud se neobjeví *čindi*."

„Ne," řekla Hutch po dlouhém váhání. „Nechme je odpočívat v pokoji."

„*Čindi* je nenechá," řekl Nick. „Pošle dovnitř tým, který pořídí snímky a odveze nějaké artefakty. Tak to přece dělají."

My *to tak děláme,* pomyslela si Hutch.

Stará loď zabírala půl tuctu obrazovek. Hutch se na ni upřeně dívala, na šedý trup, po tolika letech stále lesklý, na rotující anténu, na dva přistávací moduly. Viděla model vystavený ve Smithsonově institutu, když jí bylo asi tak deset. Cítila z něj mrazení tenkrát, a cítila je i teď. „Kdo chce jít se mnou?" zeptala se.

Nickova noha mu nedovolovala jít. Dokonce na něm bylo vidět úlevu, že má legitimní důvod, aby zůstal. Alyx se nabídla, že půjde,

ale vypadalo to spíš jako projev předstírané statečnosti, než nadšení. Učili se.

„Hutch!“ Znovu Bill. *„Je tam ještě něco.“*

Čindi dorazil. Bez ohledu na to, co udělá, budou sebou muset hodit.

Jenže *čindi* to nebyl. Navigační obrazovka se rozzářila a Hutch před sebou uviděla jednu z *lahví*. *„Je na stejné oběžné dráze jako* Venture.“

„Ta věc funguje jako průzkumná sonda,“ řekl Nick. „Takovým způsobem se *čindi* dozví, které soustavy stojí za to navštívit.“

„Bille,“ řekla Hutch, „ty láhve, které *čindi* vypustil… Sledovali jsme nějakou, která by mířila tímto směrem?“

„K 97*? Ne, Hutch. Žádná nebyla vyslána po vektoru, který by ji přivedl sem. Leda že by někde došlo k úpravě kurzu. Sledoval jsem je jenom na krátké vzdálenosti. Po dobu, co jsem se díval, neskočila žádná.“*

Alyx se zamračila. „To je zvláštní!“

„Možná ne,“ řekla Hutch. „Musela by být vypuštěna *dřív* než skupina, kterou jsme viděli. Ty by nestihly dolétnout sem a odeslat zpátky výsledky. *Čindi* věděl, kam poletí, ještě než sondy vyslal. Myslím si, že plán je stanovený předem. Možná ví, kde budou tři nebo čtyři další zastávky. Než je absolvuje, bude znát výsledky ze skupiny, jejíž odeslání jsme sledovali.“ Zdálo se, že to potvrzuje jejich dřívější podezření, že *je* možné zkonstruovat nadsvětelné motory tak, aby byly poměrně kompaktní.

Alyx zavrtěla hlavou. „To je na mě moc složité.“

„Ty tedy říkáš,“ řekl Nick, „že periodicky vysílá roj průzkumných sond. Sondy si prohlédnou několik tisíc soustav a výsledky pošlou zpátky. Všechno, co vypadá zajímavě, dostane návštěvu *čindiho*.“

„Tak si to myslím,“ řekla Hutch. „Dostanou návštěvu, a jestli odpovídají vzorku, získají trvalé pozorovací satelity.“

„Stealthy,“ dovtípil se Nick. „Které současně fungují jako komunikační retranslační stanice. Máme tu doslova mezihvězdnou komunikační síť.“ Sepnul ruce a opřel si o ně bradu. „Co je to za lidi? Kdo to dělá?“

„Někdo, kdo má rád divadlo," řekla Alyx. „Chci říct, že tyhle bytosti jenom nezaznamenávají. Vypadá to, jako by vyhledávaly dramatické náměty. Války, náboženské slavnosti, přistání na měsících, ztracené kosmické lodě. Možná dokonce romantiku." Oči se jí leskly. „Je to, jako by někdo nechtěl, aby se něco ztratilo."

„Podle mě to funguje tak," řekla Hutch, „že *čindi* přiletí a udělá, co má v plánu, naloží artefakty, cokoli."

„Ale *kdo* to dělá?" zeptal se Nick. „Nenašli jsme tam žádné známky života."

„Určitě je to automatizované. Tohle je dlouhodobá mise. Stovky let, jestli můžeme věřit stáří, které se přisuzuje satelitům u Bezpečného Přístavu. Takže by museli počítat se stroji."

„Zajímalo by mě," ozval se Bill, *„jestli se jich vesmírem pohybuje víc. Čindiů."*

Venture odstartovala od Země 6. května 2182, třináct týdnů po historickém hazeltinovském letu *Terry* k Alfě Centauri. Byly to opojné časy. Najednou, téměř bez varování – protože ve skutečnosti skoro nikdo nečekal, že nadsvětelný systém bude fungovat – se otevřela cesta ke hvězdám a lodě budou moci cestovat k Barnardově hvězdě půl dne, k Siriu dvacet hodin, k Aldebaranu necelý týden, ke vzdálenému Antaresu méně než měsíc. Byla to příležitost, aby viceprezident Severoamerické unie pronesl slavnou poznámku, že zanedlouho budeme vozit turisty na druhý konec Galaxie. Zřejmě netušil, že taková cesta, i s použitím hazeltinové techniky, by vyžadovala víc než patnáct let. Jedním směrem.

Kapitánem *Venture* byl Joshua Hollin, veterán mezi kosmonauty, který se s loděmi *Lance* účastnil prvního pilotovaného letu k Saturnu. Jeho posádku tvořili navigátor, technik a lékař.

Seznam pasažérů zabíral mezinárodní tým fyziků, planetologů, meteorologů a dokonce kontaktního specialistu. A samozřejmě senátora Caswella. Nebyli vybráni v první řadě na základě svých akademických hodností, jak by tomu bylo teď. Výběr se spíš přikláněl k těm, kteří byli ochotní podstoupit rozsáhlý fyzický výcvik. Dokonce i v té fázi už tento požadavek neměl racionální opodstatnění. Byl to pozůstatek z raného období, kdy pouhá cesta na

oběžnou dráhu mohla znamenat zátěž pro tělo ve středním věku, jehož majitel zanedbával základní údržbu.

Bill poskytl jejich fotografie a životopisy. Všichni byli relativně mladí. (Jejich let se konal dřív, než došlo k průlomům v omlazovací terapii.) Devět mužů a šest žen. Včetně novomanželského páru. Všichni byli ze svého štěstí viditelně nadšení.

Tři hodiny a sedmnáct minut po startu od Země skočili a zmizeli z dějin. Byli vybaveni nadsvětelnou komunikační technikou, ne však takovou, která umožňovala komunikaci po dobu letu hyperprostorem. Proto nikdo neočekával, že zpráva od nich přijde dřív, než dorazí k Lupus 359.

Let měl trvat dvanáct hodin. Zpráva oznamující, že jsou na místě, měla dorazit zpátky čtyřicet sedm minut po příletu. 7. května v časných ranních hodinách zavládl mezi letovými řediteli zmatek. Za svítání už věděli, že se něco stalo.

Třetí loď, *Exter*, byla urychlena a vypuštěna o čtrnáct týdnů později. Ale jí ani žádnému z několika následujících letů se nepodařilo najít důkaz, že *Venture* ke svému cíli někdy dorazila.

Bill vyhledal plány lodi. Nebyly úplné a Hutch tuto techniku příliš neznala. Ze všeho nejvíc potřebovala několik disků, které by byly kompatibilní s jejím operačním systémem. *„Je mi líto,“* řekl Bill, *„ale neumíme je vyrobit.“*

„Dej mi vědět, jakmile se *čindi* objeví,“ řekla mu Hutch, když byla připravená vyrazit.

„Nejenže poslouchám, až se ozve maják,“ řekl Bill, *„ale spustil jsem také dálkový průzkum. Budeme mít dostatek upozornění předem.“*

„Dobrá!“ Záchranný plán byl jednoduchý: *Čindi* bude muset přejít na paralelní oběžnou dráhu, aby mohl zahájit průzkum *Venture*. Až to udělá, *Memphis* vyšle člun, který Tora nabere. Prosté.

Jen co bude pryč, Hutch přenechá *čindiho*, Útočiště, *Venture* a všechno ostatní Mogambovi a zamíří domů. Bylo příjemné vědět, že je skoro konec.

Společně s Alyx si obuly adhezní boty, vyzkoušely epouzdra a nastoupily do modulu. Hutch prošla kontrolami, potvrzujícími, že

jsou připravené k letu. Vrata se otevřela, světla zhasla a ony vyklouzly do noci.

Uvnitř *Venture* byl stále tlak. Alyx se dívala, jak Hutch vyjmula panel vedle přechodové komory a manuálně jej otevřela. Prošly dovnitř. „Zdejší vzduch není dobrý, Alyx," upozornila ji Hutch, aby si nevypínala e-pouzdro.

Alex si prostudovala vnitřní uspořádání *Venture*. Věděla, že z přechodové komory se vchází do společenské místnosti, sálu, který byl dost velký, aby se do něj vešli všichni. Měl sloužit jako jídelna, zasedací místnost a společenské centrum.

Když se vnitřní dveře komory otevřely, v temném interiéru se něco pohnulo. Alyx vyskočila a doslova se odlepila od podlahy a narazila do příčky. Hutch, stejně polekaná, vpadla zpátky do přechodové komory. Když kužel světla z Hutchiny lampy odhalil, co se stalo, Alyx se vyděsila podruhé. Před sebou měly mrtvolu.

Vznášela se v místnosti volně a zřejmě zareagovala na vzdušné proudy vyvolané otevřením dveří. Byla mumifikovaná a její tvář se rozpadla natolik, že si nemohla být jistá, jestli to byl muž nebo žena. Hutch ukázala na druhou, která odplula do kouta. Alyx přemohla nenadálé nutkání vyzvracet oběd. Než sem přišla, věděla, že v kosmické lodi budou těla, ale nedomyslela to a předpokládala, že budou ležet.

Pokusila se soustředit na detaily. Jejich jména. Získej jejich jména! Obě těla měla na sobě skafandry a jejich jmenovky bylo jasně vidět. Saperstein. A Cheveauová. Podívala se do seznamu. Fyzik z Bremerhavenu a bioložka z Marseille. V době, kdy zemřeli, jim bylo pětadvacet a šestadvacet.

„Co se tady stalo?" promluvila Hutch. Její hlas zněl o několik decibelů silněji než normálně.

Byly tam další mrtvoly. Tři v kuchyňce, tři v nákladní části a několik v kajutách.

Alyx uvažovala, co je asi zabilo. Že by jim jednoduše došel vzduch?

Zdálo se, že Hutch ví, kam se chce dostat, a Alyx se jí držela nablízku. Kotník jí stále znepříjemňoval pohyb, ale jen tehdy, když

přestávala dávat pozor na to, co dělá, a zapomněla, že jej nemá zatěžovat. Ve vysílačce zapraskal Nickův hlas. Chtěl vědět, co našly.

Hutch mu to řekla. „Zřejmě došlo k závažné mechanické poruše," dodala.

Alyx se nadále soustředila na to, aby myslela na jiné věci. Na Nicka, který zůstal v *Memphis*. Na reakci publika v závěru premiéry *Usměj se a ukaž to!* Na rekvizitáře, který byl jejím nejvášnivějším sexuálním partnerem za posledních mnoho let.

„Není ti nic?" zeptala se Hutch.

„Jsem v pohodě." Alyx si najednou uvědomila, že stojí s rukama zkříženýma na prsou, jako by se před něčím bránila. „Jde z toho tady trochu strach. Ale není mi nic."

„Chceš se vrátit?"

„Ne. Ledaže bys chtěla ty."

Hutch ukázala na průlez ve stropě. „Můstek je tam," řekla.

„Ty první!" Alyx se snažila, aby to znělo bezstarostně. Hutch uvolnila své adhezní boty, vyplula nahoru, po krátkém zápasu otevřela průlez a zmizela.

„Není tady žebřík," poznamenala Alyx.

„Tenkrát neměli umělou gravitaci."

Byla tam čtyři další mrtvá těla. Alyx měla pocit, že je cítí, což byla další věc, kterou musela ze své hlavy vypudit. Hutch se propletla mezi nimi a naklonila se nad ovládací panel. Dotkla se několika klávesnic a Alyx s překvapením uviděla, jak se rozsvítila řada kontrolek.

„Energie je zbytková," řekla Hutch. „*Venture* nějakou dobu nikam nepoletí."

„Poznáš, co to způsobilo?"

„Nemám ponětí."

„Co třeba zeptat se UI?"

Prsty Hutch poletovaly po klávesnici, ale nezdálo se, že by se dělo něco zvláštního. „Nefunguje." Objevilo se zelené světélko. „Ale máme lodní deník."

„Uměla bys ho přečíst?"

„Nevím. Vypadá to, že nemáme dost energie, abychom mohli zapnout obrazovku.“ Hutch se rozhlédla po ovládacím panelu, našla malou přihrádku, otevřela ji a vytáhla dva disky.

„Takový jsem nikdy neviděla,“ řekla Alyx.

„Podle Billa už na něm data nebudou. Ale můžeme to zkusit.“ Hutch se podívala, kde je otvor, našla jej a jeden z disků do něj zasunula.

Rozsvítily se další kontrolky. Hutch vytáhla energetické jádro, které si nejspíš přinesla z *Memphis*, a napojila je. Systém zacvakal, zaprskal, zahvízdal a zadrhl se. Restartovala jej a zkusila to znovu.

Bylo třeba několika pokusů, než se zatvářila spokojeně.

„Kopíruješ ten lodní deník?“ zeptala se Alyx.

„Ano. Myslím, že to máme.“ Disk vytáhla a uložila si jej do kapsy. „Pojďme zkusit nějakou diagnostiku!“

Hutch vytáhla zásuvný kontakt jádra, odstěhovala jednu z mrtvol, vklouzla na místo, které vypadalo jako kapitánský ovládací panel, připoutala se, aby neodletěla, a znovu napojila zdroj.

„Dokážeme ten deník přečíst, až se vrátíme na *Memphis?*“ zeptala se Alyx.

„Pravděpodobně se nám podaří dát něco provizorně dohromady.“ Hutch zapátrala na přístrojovém panelu, našla co hledala a zasunula druhý disk.

„To jsi nemohla získat stejné informace z toho druhého místa?“ zeptala se Alyx.

„Kdybych věděla, co dělám.“ Hutch přepnula několik páček, stiskla několik tlačítek a panel ožil. Zadívala se na něj a zkusila na něj promluvit, pak to vzdala a začala ťukat do klávesnice. Počítačový monitor se rozsvítil. Spustil se sled obrazů. „Motory to nebyly,“ řekla nakonec. „Jsou v pořádku. Oboje.“

Tento můstek působil klaustrofobickým dojmem. Absence okna, možnosti vidět ven kombinovaná s tmou a přítomností těch *věcí* (člověk jim těžko mohl říkat těla) tiskla Alyx plíce. Držela se opěradla křesla, které Hutch používala, a cítila, jak se místnost kolem ní pohybuje.

„Palivo to nebylo. A reaktor zřejmě taky ne.“

Alyx se soustředila na to, aby se snažila dýchat normálně. Snížila teplotu svého e-pouzdra, a hned jak začal proudit chladivý vzduch, se cítila líp. Jak se rozhlížela po něčem, čím by se zabavila, natočila svou svítilnu do zadní části můstku. Byla tam otevřená dvířka a Alyx si vzpomněla, že podle plánu tam jsou další obytné prostory a společenská místnost. Aniž se pustila křesla s Hutch, nasměrovala svítilnu tam a uviděla další pohybující se stíny.

„Integrita trupu je v pořádku.“ Hutch byla bezradná.

„Něco to muselo způsobit,“ řekla Alyx, která si přála, aby Hutch svou odpověď našla a mohly odejít.

Pilotka ztuhla. „Tak *tomuhle* vůbec nerozumím!“

Tón jejího hlasu byl zneklidňující. „Co se děje?“ zeptala se Alyx.

„Hyperkom je funkční.“

Alyx potřebovala chvíli, aby pochopila. Hyperkom byl nadsvětelný komunikační systém. Pokud byl v pořádku a oni by tady uvázli, jediné, co museli udělat, bylo zavolat pro pomoc.

„Ale oni jej přece nepoužili, ne?“

„Ne. Použili místo něj rádio.“

Posádka musela vědět, že rádiový nouzový signál nemá šanci dorazit domů za jejich života. „To nedává smysl,“ řekla Alyx.

Hutch prováděla další kontroly. Jedna červená kontrolka se jasně rozzářila.

„Teď by nefungoval,“ řekla. „Loď nemá pro jeho provoz dost energie, ale před čtyřiceti lety by fungoval. Proč ho nepoužili?“

Systematicky prošla loď a všechno zaznamenala. Alyx pokračovala v úkolu, který si dala, a ukládala si do paměti obrazy a pocity, neboť věděla, že jednoho dne je v té či oné formě zprostředkuje divákům. Měla už dokonce titul: *Všechno je teď pod kontrolou.*

„Neměli bychom ta těla odvézt?“ zeptala se váhavě. „Než sem přiletí *čindi?*“

Hutch přikývla.

Natřikrát převezli modulem devatenáct mrtvých těl a uložili je do mrazáku v nákladní části. Nick jim nemohl pomoci, avšak Alyx absolvovala všechny tři cesty, usazená mlčky vedle pilotky. Na

Memphis Bill vypnul umělou gravitaci, takže dostali ostatky uložené v pytlích na místo poměrně snadno.

Hutch působila dojmem, že to zvládá dobře, ale její oči přitom získaly trochu zvláštní výraz.

Na chvíli odešla dolů a nechala Alyx a Nicka poobědvat. Alyx však neměla chuť a spokojila se se sklenkou pomerančového džusu, zato Nick si dopřál několik rostbífových sendvičů a poznamenal, jak je rád, že se pasažérům a posádce *Venture* konečně dostane řádného uložení.

„Je to hrozné," řekl, „když lidé zemřou na nějakém odlehlém místě a jejich rodiny nevědí, co se stalo. Útěcha posledního rozloučení je velice důležitou součástí uzavření knihy života. Blízcí tak mají šanci jít dál." Podíval se na ni a Alyx mu věnovala chabý úsměv. Jeden z velkých majitelů pohřebních ústavů své doby, jak o sobě občas mluvil. „I teď, po tolika letech, to pozůstalým rodinám pomůže, když jejich ostatky přivezeme zpět." Vrhl jejím směrem vážný pohled. „Věděla jsi, že každý inteligentní druh, který jsme zaznamenali, pořádá pro své mrtvé nějaké vzpomínkové obřady, pohřby? Zdá se, že obřad posledního rozloučení je vedle vzniku náboženství a kmenů jedinou pravou sociologickou univerzálností."

Hutch se vrátila se širokým úsměvem a standardním diskem v ruce. „Myslím, že jsme připravení," řekla.

Odebrali se do místnosti, o níž už nikdo neuvažoval jako o řídicím štábu mise, a Hutch zasunula disk do čtecího zařízení. Rozsvítily se dvě obrazovky a Alyx zjistila, že na jedné si prohlíží fotografie a životopisné informace a na druhé startovní data, seznamy pasažérů, inventář a systémová hlášení. Všechno neslo datum 6. března 2182.

K odletu od kosmické stanice Liberty (už dávno nahrazené Kolem) mělo dojít v pozdějších odpoledních hodinách po virtuálním rozloučení, které spojilo televizním mostem rodiny odlétajících, středoškolský orchestr z Nebrasky, několik politiků pronášejících proslovy a oslavnou řeč senátorky Edith Caswellové na počest „prvního senátora, vydávajícího se ke hvězdám". Kapitán Hollin poznamenal, že tomu chyběl jen ohňostroj.

Hutch si slavnost přehrála zrychleně. Senátorka Caswellová (tmavovlasá, atraktivní, s očima rozzářenýma nadšením z nadcházejícího dobrodružství) přišla na palubu, všichni si potřásli rukama a zatímco kapela na Zemi hrála *Jupiterskou symfonii*, *Venture* se oddělila od kosmické stanice.

Přechod do hyperprostoru proběhl o několik hodin později hladce, pouze několik pasažérů hlásilo žaludeční nevolnost. Kamery umístěné na trupu běžely a pasažérům s posádkou se naskytl první pohled na pytel, hyperdimenzionální mlhu, kterou loď musela cestou k Lupus 359 klouzavým letem proplout.

Za šest hodin po přechodu, v polovině cesty k cíli, se žaludeční nevolnosti zhoršily. A rozšířily se na ostatní. Kapitán zaznamenal jména postižených do palubního deníku a uvedl, že se jim dostává ošetření.

Byl to poslední záznam.

„Takže tohle nám moc nepomohlo," prohlásil Nick.

Alyx hleděla na disk, který Hutch vyjmula z čtecího zařízení. „Víš jistě, že je to všechno?" zeptala se.

„Počítač to říká."

Nick zavrtěl hlavou. „Vypadá to jako otrava jídlem. Nebo něčím ve vodě."

Hutch disk odložila. „Třeba se něco najde v těch dalších záznamech," řekla. Mračila se.

„Stalo se něco, Hutch?" zeptala se Alyx.

„Jsme tady už asi třicet hodin."

Ostatní pochopili, kam tím směřuje.

Kde byl *čindi?*

Mogambo stál mlčky nad dvěma hroby. *Co bych byl ochotný dát za to, abych vás poznal! Abych si s vámi mohl promluvit. Knihovna bude chabá náhražka.*

Uvnitř jeho lidé pilně pracovali na analýzách, snažili se pochopit jazyk knih. Jejich přítomnost mu připomínalo to málo, co bylo chvílemi vidět ze změn v osvětlení, jež se do nádvoří linulo. To však byly periferní záležitosti, duchové na okraji zorného pole, ne úplně pochopené obrazy.

Byli to v podstatě dobří lidé, ale byli to ignoranti. Hodge chtěl dokonce hroby vykopat. Mogambo věděl, že k tomu nakonec dojde. Ale ne teď. Ne, dokud tu byl on.

Strávil několik hodin tím, že se jen tak procházel po Útočišti a nasával jeho atmosféru. Zastavil se v kupoli, když se obě velké planety majestátně pohybovaly kolem sebe a vyměňovaly si místa. Prstence jako by se nahnuly nejdříve k němu a pak se odklonily, když Vertikál na své oběžné dráze postoupil. Bylo těžké nevidět ruku Umělce při práci. Mogambo samozřejmě věděl jak to je, věděl, že vesmír je stroj, že všechno – tedy skoro všechno – se dá vysvětlit přítomností gravitace a vodíku, slabé síly a silné síly. A přece…

Z jeho zápěstí se ozvalo zazvonění. „Ano, Johne? Kdo to je?“

„*Pane profesore, před chvíli jsme obdrželi žádost z* Memphis. *Chtějí, abychom prověřili, jestli* čindi *letí dál ve svém kurzu.*“

„Chceš říct, že podle nich ještě neskočil?“

„*Oni nevědí. Z té zprávy je jasné, že dorazili k* 97.“

„A jaká je situace, Johne? *Přešel* už do hyperprostoru? Jestli tomu dobře rozumím, tak nevíme.“

„*Ne, pane. Odsud to nepoznáme. Je to příliš daleko. S vaším dovolením se zaletím podívat.*“

„Kolik času budeš potřebovat?“

„*Jen několik hodin.*“

„Dobře,“ řekl. „Udělej to.“

Podobně jako Hutch, ani Mogambo neměl jak do knih proniknout. Chodil po Útočišti, *dotýkal se* otevřených svazků, přejížděl prsty po hřbetech knih v policích. Ty hodiny v něm vyvolávaly směs radosti a touhy, prudké bolesti nepodobné ničemu, co za svůj dlouhý a na události bohatý život poznal.

Jeho podřízení už připravovali plány, určovali, jak stavbu a její obsah nejlépe přesunout do Arlingtonu. On s tou myšlenkou nesouhlasil a už odeslal Sylvii zprávu, ve které vyjádřil, jak je ten plán zvrácený. Dokud nedorazil na scénu, neuvědomoval si, že důležité je Útočiště a prostředí, v němž se nachází, že *není* možné přestěhovat je do Virginie, že podstata je tady a musí tu zůstat.

A že se někomu nechce takovou cestu vážit, protože ho to obtěžuje? Pak ať jde k čertu!

Vypadalo to, že Yurkiewicz ani nestačil odletět, když se ohlásil znovu. *„Je tam pořád,“* řekl.

„Ještě neskočil?“

„Ne.“

„Tomu vůbec nerozumím. Informoval jsi Hutchinsovou?“

„Ano, pane. Před několika minutami jsem odeslal zprávu.“

„Co dělá? Ten *čindi?*“

„Právě to mě překvapuje. Dosáhl čtvrtiny c. To se zdá nemožné.“

„Rozhodně bych to nečekal. Teď už nezrychluje, ne?“

„Ne. Je v cestovním režimu.“

Mogambo si povzdechl. Čtvrtina rychlosti světla. A v cestovním režimu. Znamenalo to, co si myslel? Jak se mohli tak zmýlit?

„Jste v pořádku, pane profesore?“

„Ano,“ řekl. „Nic mi není.“ Ale měl podezření, že do *čindiho* nikdy v životě nevkročí.

Poté, co odeslala *Longworthovi* zprávu se žádostí o senzorický průzkum, se Hutch posadila, aby strávila dlouhý a čím dál pesimističtější večer čekáním. *Čindi* přece *musel* přiletět! Sonda ve tvaru láhve, značkovač, tady byla. Byla tu *Venture*. Kam jinam by mohl letět?

Jestli využíval hazeltinovou technologii, musel uskutečnit přechod do hyperprostoru v rozumné době po dosažení skokové rychlosti. Ať už byla pro tak masivní loď jakákoli. „Rozumnost“ byla definována schopností plavidla pokračovat ve spalování paliva pro udržení akcelerace i poté, co už to nebylo nutné.

Nick v křesle usnul. Alyx si četla, když Bill upozornil, že dorazila zpráva z *Longwortha*. *„Od kapitána Yurkiewicze.“*

„Zadrž dech, Alyx!“ řekla. „Uvidíme, co pro nás pan kapitán má.“

Yurkiewicz byl mohutný brunátný muž, trochu hrubšího zrna ve srovnání s většinou kapitánů nadsvětelných lodí. Pohyboval se v branži už dlouho a krátce pracoval i pro Akademii, když se začalo létat k Pinnaclu.

„Hutch,“ řekl, *„je tady pořád. Pohybuje se na hranici našich dálkových senzorů. Ale je tam.“* V jeho výrazu se mísila úleva se znepokojením. *„Naštěstí jsme ho neztratili úplně.*

Je 323 astronomických jednotek od Blížence. Pohybuje se 0,26 c. Opakuji, 0,26 c. V cestovním režimu. Pochybuji, že by teď mohl skočit, i kdyby chtěl.“

V cestovním režimu. Už nezrychloval.

Když zpráva skončila, když obrazovka zčernala a znovu na ní naskočilo logo *Memphis*, Alyx se podívala přísně na Hutch. „Jak moc je to zlé?“ zeptala se opatrně.

Nevšimli si toho, i když to bilo do očí. Proboha! Čtvrtina rychlosti světla. Tor byl mrtvý. Jak mohli nechápat, co se děje?

„Nepřiletí?“ zeptala se Alyx.

„Přiletí,“ řekla Hutch. Nick se zavrtěl, ale neprobudil se. „Ale bude to později, než jsme čekali.“

„O kolik později?“

„Nevím. Možná o dvě stě let.“

kapitola 30

Sám a sám, stále sám a sám, na vodách stále sám!
A svatý žádný neslyší, že tu sám umírám.

– Samuel T. Coleridge.
***Píseň o starém námořníkovi*, IV, 1798**

Torův stav se zhoršoval. Postupně přešel od nervozity přes strach k zoufalství.

Abychom mu nekřivdili, neměl strach jenom o sebe, ale vloudilo se do něj chmurné přesvědčení, že něco strašného potkalo také *Memphis*. Třeba jeden z těch požíračů lodí, který skočil *na Wendy*. Nebo se možná vůbec nedostali ven z Násosky. Bylo docela dobře možné, že jsou mrtví.

Že Hutch je ztracená spolu s nimi. Jak jinak se dalo vysvětlit jejich mlčení?

Dny míjely a *čindi* klidně plul mezi hvězdami, kde ho každý, kdo by se nachomýtl v blízkosti, mohl lehce naložit. Jenže nikdo nepřišel.

Teď, když se loď zastavila (nebo to tak alespoň vypadalo) mohl vyjít ven a taky to často dělal. Chodil po holé skále, hledal mezi hvězdami pohybující se světla a ptal se svého komunikátoru, proč mu někdo *odněkud* neodpovídá. I kdyby se na *Memphis* něco stalo, byl tam někde Mogambo. A Mogambo věděl, že potřebuje zachránit.

Jedl bez problémů. Jídla měl dostatek a důvod k přídělům žádný. Jeho zásoba energie mu vystačí už jen na několik dní. Pokud by došla dřív, než se k němu Hutch nebo někdo jiný dostane, ventilace by přestala fungovat. Měl by pak pouze šestihodinovou zásobu ve svých kyslíkových lahvích.

Hotová jídla připravená pro personál Akademie nebyla na poměry polních zásob vůbec špatná, a Tor si tak dopřál stejk na

mandarinkách, sekanou, kuřecí teryiaki a Gulliverův guláš. Dával si sendviče, BLT a vepřový, a pil příliš mnoho vína.

Několikrát si začal psát deník, odhodlaný zanechat poslední záznam tomu, kdo se nakonec ukáže. Dlouhé noci bez záchrany, bez jakéhokoli rozumného vysvětlení, proč záchrana nepřišla, ho začínaly zmáhat. Měl sklony k pochmurnému závěru, že tam zemře. Že by se měl usmířit se Stvořitelem.

A tak psal. A kreslil.

Zápisy, které si každé ráno znovu procházel (trval na dodržování denního standardu), pravidelně vyznívaly zlostně a zatrpkle. Nebyl to tón, který chtěl zprostředkovat. Ale bylo těžké předstírat, že je mu veselo.

Domníval se, že jeho skicy vystihují strašidelné místnosti a prázdné průchody. Dal lidstvu vlkodlaka a soustrast s válkou mezi vzducholoděmi.

Jestliže došlo na nejhorší, jestli se *Memphis* skutečně ztratila, Mogambo a *Longworth* o jeho tísnivé situaci věděli. Podle posledních zpráv, které měl, se Mogambo blížil k Dvojčatům. Tím pádem byl mimo rádiový dosah.

Díval se na retranslační vysílač a litoval, že toho o elektronice neví víc. Zařízení bylo schopné vysílat signál velkého dosahu. Jenže *čindi* musel nejdříve dokončit skok, aby jej odjistil, nebo jak se tomu správně říkalo. Nezačne vysílat dřív, než dorazí k cíli.

Třeba si Mogambo myslel, že ho Hutch už naložila. Kdo mohl vědět? Rozhodně mu nikdo nic neříkal.

Proto čekal a doufal, že se mu Hutch ozve. Že se mu *někdo* ozve.

Kdokoli.

Někde četl, že banky, kostely, ředitelství firem a jiné veřejné budovy se stavěly velké, s mohutnými sloupy, vysokými oblouky a klenutými stropy, proto, aby to v jednotlivci vzbudilo pocit bezvýznamnosti. Když člověk stoupal po širokých kamenných schodech Spojené dopravní společnosti a. s. v Londýně, neubránil se tomu, aby cítil pokoru.

Nekonečné chodby *čindiho* působily stejně. Tor neměl pro loď, její konstruktéry, její operátory nebo její misi žádný význam.

Podobně jako velký vesmír venku, vůbec na něj nedbal. Kdyby chtěl, mohl dokonce dělat vandala a napáchat nějakou škodu. Byla by však velice malá, nikdo by si jí nevšiml, a Tor by nakonec lhostejnosti lodi stejně podlehl.

Spal by venku mezi hvězdami, kdyby to šlo. Jenže čtyřhodinový limit kyslíkových lahví ho poutal k základně.

A tak mu nakonec došlo, že být několik kilometrů od východu není dobrý nápad. Vypustil stan, přestěhoval jej k Hlavní ulici a znovu postavil v chodbě skoro přímo pod východem. Musel jít několikrát, aby přenesl zásoby, výstroj a nádrže se vzduchem a vodou, ale když byl hotový, pohlédl na stan s pocitem uspokojení. Východ se mu líbil. Nejenže měl největší šance na přežití, pokud mu byl nablízku, ale také se mu líp spalo, když věděl, že cesta ven je vzdálena jen několik kroků.

kapitola 31

S důvěrou, již jsem v dětství dala znát,
s láskou mým dávným svatým patřící,
slzami, smíchem, dechem, nastokrát
svým životem! A dá-li Bůh, tě chci
po smrti jenom lépe milovat.

– Elizabeth Barrettová-Browningová,
***Portugalské sonety*, 1847**

Zrychlovali ke skoku. „Zmýlili jsme se v předpokladu, že má nadsvětelnou technologii, když cestuje mezi hvězdami," prohlásila Hutch.

„Dobrá," odvětila Alyx. „No tak je pomalejší, než jsme si mysleli. Proč by to měl být problém? Myslela jsem, že potřebujeme jen to, aby *čindi* přešel do cestovního režimu, což udělal. Proč se tam jednoduše nevrátíme a nenaložíme ho? Co se změnilo?"

Nick přelétl pohledem od Alyx k Hutch. „Pokračoval ve zrychlování," řekla Hutch. „Předpokládali jsme, že to potrvá několik hodin. Možná o trochu víc. Jenže on to dělal několik dní. Teď sice letí cestovní rychlostí, ale pohybuje se tak rychle, že ho nemůžeme chytit, takže nemůžeme nikoho vysadit na palubu. Ani nikoho odvézt."

Alyx měla zlost. Připadala si zoufalá, podvedená. Někdo změnil pravidla. „Jak je to možné?" chtěla vědět. „Jestli je pomalejší než světlo, proč ho *nemůžeme* chytit? Ve srovnání s námi se přece jen tak kodrcá. No ne? Co mi uniká?"

Hutch zavrtěla hlavou. „Alyx," řekla, „dokážeme se dostat z jednoho místa na druhé mnohem rychleji než *čindi*. Ale to není totéž jako říct, že jsme *rychlejší*. Alespoň ne v běžném smyslu toho slova."

Nick přikyvoval, jako by na to už přišel.

„Nemůžeme to vzít zkratkou a dostat se před něj?" Před něj, ne před *to*.

„Samozřejmě můžeme. Ale nic by nám to nepomohlo. Mohli bychom mu jen zamávat, jak by prolétal kolem." Hutch se podívala na Nicka a mezi nimi proběhl signál poznání. Byl to rozčilující okamžik, jak si oba navzájem říkali: buď na ni hodný, je to těžké období a ona na to není zvyklá, moc dobře se s takovými zprávami nedokáže vyrovnat. „Zmýlili jsme se ve svém předpokladu. Měli jsme na to přijít, že ta věc nemá technologii pro nadsvětelné lety."

„Jak jsme to mohli udělat?" zeptala se tiše Alyx.

„Pohonný systém. Kdybychom se nad tím zamysleli, zjistili bychom, že nadsvětelná loď nemůže být něco tak vyspělého jako gravitační projekce k ničemu. Je to jako strčit pádlo do proudového člunu."

Alyx cítila, jak ji svět drtí. Tor byl tam, ale oni se k němu nemohli dostat. Bylo to skutečně možné? Dívala se ven na *Venture*, která se vznášela jen několik set metrů daleko. V paprscích slunce se leskla a zářila.

„Hm," ozval se Nick, „to asi vysvětluje, proč *čindi* svým kurzem mířil na periferii."

Hutch jako by obvyklá zásoba elánu a energie došla. Vypadala vyčerpaně. Vyhořele. „Myslím, že máš pravdu, Nicku," řekla po dlouhém váhání, jako by se nad tou poznámkou musela vážně zamyslet. „Kurz směřuje k místu, kde bude 97 za několik set let."

„Co tedy uděláme teď?" zeptala se Alyx.

Nick měl nohu podepřenou vepředu. Pokusil se s ní pohnout. Zaujmout pohodlnější polohu. „Vypadá to, že by to *mělo* nějak jít," řekl.

„A co *Longworth?*" zeptala se Alyx. „Třeba je dost rychlý *ten*."

„Ne. Mluvíme o čtvrtině rychlosti světla. Nemáme nic, co by se takové rychlosti dokázalo přiblížit."

Alyx se s tím odmítala smířit. „Proč?“ zeptala se. „Co naši rychlost omezuje? Jak rychle vlastně můžeme letět?“

„Můžeme zrychlit na nula celá nula tři. Možná o trošku víc, kdyby to bylo nutné.“

„A co nám brání vytáhnout to na víc? Přece úplně stačí, když budeme zrychlovat několik dní. Jako to dělá *čindi*. Ne?“

„Museli bychom to dělat postupně, jinak by nám vyhořel motor. Ale problém je, že mnohem dřív, než bychom se tomu přiblížili, by nám došlo palivo. To nás omezuje na 0,03.“

Alyx si trpce říkala, že *čindi* aspoň neuletí úplně. Bude tam venku ještě dlouho, jenže na to, aby ho dostihli, by zřejmě potřebovali postavit zvláštní loď.

„Možná mám nápad,“ řekl Nick. „Co kdybychom to zkusili s druhým stupněm?“

„Jak to myslíš?“

„Můžou si tyhle lodě navzájem doplňovat palivo za letu?“

„Pokud by to bylo nutné, tak ano.“

„Fajn. Dejme tomu, že bychom se my i *Longworth* vrátili k Podzimu a znovu si doplnili nádrže. *Potom* bychom skočili před tu loď. Zrychlili maximálně, jak to půjde. S tím rozdílem, že až budou nádrže poloprázdné, *Longworth* nám dá všechno, co má. Předpokládám, že by tak zůstal bez šťávy, ale *my* bychom mohli pokračovat. Fungovalo by to?“

Hutch zavrtěla hlavou. „Jsou dost velcí, aby nám mohli doplnit nádrž. Tím jsme se dostali na 0,06,“ řekla. „Do čtvrtiny.“

Hutch se přesvědčovala, že se má uklidnit. Dát si pohov. Pokud by začala pobíhat v panice, Torovi by tím nijak nepomohla.

Možnost použít další stupeň mělo být to první, co ji napadne. Objevily se zprávy, že by do oblasti měla zanedlouho dorazit druhá loď Akademie, a na cestě bylo plavidlo UNN. Jenže ani se čtyřmi loděmi, které by si navzájem přečerpaly palivo, neměli šanci se té rychlosti přiblížit. Potřebovali by *flotilu*, aby se dostali na rychlost *čindiho*.

Torovi zbývaly tři dny a šest hodin. Většinu té doby bude *Memphis* potřebovat jen na návrat k Blížencům.

Další možností bylo pokusit se proniknout k intelektu, který *čindiho* ovládal, a zajistit si jeho pomoc. Ale i kdyby to *mohla* udělat, musela by vyřešit jazykovou bariéru a vysvětlit, v čem problém spočívá. Jednoduše by nebyl čas.

Mysli, Hutchinsová!

Jedno po druhém. Dalo se nějakým způsobem komunikovat?

Čindi musel vědět, že má Tora na palubě. Jeho roboti ho *viděli*. Kdyby věděl, že je v obtížné situaci, nemohl by mu nějakým způsobem zkusit pomoci?

Zavolala Billa. „Dostaň nás zpátky do kurzu *čindiho*. Chci být dvě hodiny před ním. Až se tam dostaneme."

„A co uděláme?" zeptal se Bill. *„Zamáváme mu, až poletí kolem?"*

„Přinejmenším získáme šanci s ním mluvit. Třeba nás do té doby něco napadne."

„Hutch…" Bill se odmlčel a nedořekl, co měl v úmyslu. *„Do skokového stavu zbývá sedmnáct minut."*

Zavrtěla hlavou. Mluvit na *čindiho* znamenalo jen předstírat, že to nevzdala. Míroví vyjednavači měli tradici, že každý problém má řešení. Bylo to hezké heslo. Pravda to nebyla, ale znělo to dobře.

„Hutch, uvědom si, že oblast, do které skočíme, je něco jako místní Oortův oblak."

„Dobrá. Udělej to. Ať to stojí, co to stojí."

„Balvany jsou rozesety hodně daleko od sebe. Reálné nebezpečí nehrozí."

Jak vyslat tísňový signál, který by *čindi* rozeznal?

Nechala hlavu klesnout dozadu, zavřela oči a počkala si na mírnou dezorientaci, která skok obvykle provázela.

Přednesla problém Mogambovi, který se však vyjádřil jen tak, že Tor je ztracený, a čím dříve si tu realitu přizná, tím to bude pro všechny lepší. Bylo mu to líto. Když jí další den přišla zpráva od Virgilové, krátký vzkaz, v němž stálo, že Tor má štěstí, protože jestli ho někdo může zachránit, je to právě ona, vyvolalo to v ní pouze slabý hněv. Hutch dokonce ani nevěděla, jestli ředitelka o nejnovější komplikaci ví.

Přistihla si, že si přeje, aby to už skončilo.

Přesto pokračovala v jediných krocích, které se zdály nabízet záblesk naděje. „Máme na palubě spousty záznamů z *čindiho*," řekla odpoledne Alyx a Nickovi. „Zkusme najít takový, ve kterém by byl tísňový signál."

Prošli vojenské konflikty. „Zdá se, že organizované mrzačení je hlavní náplní činnosti inteligentních druhů ve všech koutech vesmíru," poznamenal Nick. Nakonec se jim podařilo najít vzducholoď v ohrožení.

Klesala v noci do rozbouřeného moře. Její velikost se nedala určit, protože tam nebylo nic, s čím by ji bylo možné porovnat. Ale vítr do ní bušil a přívaly deště ji hnaly vstříc zlostnému oceánu. Světla v gondole jasně zářila a uvnitř bylo vidět pohyb.

„Bille," promluvila Hutch, „je součástí záznamu nějaký rádiový signál?"

„Ano, je."

Pustil jim ho jako zvuk. Nebyl to hlas, spíš několik pípnutí. Krátké. Dvě dlouhá. A krátké.

„Bille?" řekla Hutch.

„Zreprodukovat ten signál je určitě dost jednoduché."

„Budeme chtít přidat Torův obrázek."

„A dokáže *čindi* přijmout obraz?" zeptal se Nick. „Může se to tím jenom zkomplikovat."

„Ne," řekla Hutch. „Přijímací technika pro obraz je poměrně nekomplikovaná. Pošleme ten obrázek. Možná je to jediný způsob, jak jim ten problém vysvětlit."

Tu noc Hutch konečně spala poměrně dobře. Od jejich šancí si mnoho neslibovala, ale dělala aspoň něco.

Přišla zpráva, že *McCarver*, zpravodajská loď UNN, dorazila k Útočišti, kde pilně natáčí a zpovídá Mogamba. Yurkiewicz jim jednu reportáž poslal.

Mogambo hovořil s Henrym Claymoorem, významným moderátorem Nedělních novinek z vědy na UNN. Mogambo měl na sobě vzdušnou košili v barvě khaki a šortky, povinnou výbavu

pracujícího fyzika proměněného v archeologa, a zmačkaný klobouk, světácky stažený přes jedno oko. Dojem byl dokonalý.

Galantně vyslovil uznání Georgi Hockelmannovi a *Memphis*, který byl na místě první. Ale aniž to přímo řekl, jako by naznačoval, že na velký objev může natrefit každý.

Neřekl nic, co by se dalo označit za fakticky nesprávné, ale všechno bylo tendenční a celkový dojem vyzněl, že amatéři měli štěstí a nějaké to uznání si zaslouží, ale teď přišla chvíle podívat se seriózně na to, co se dá z Útočiště vyvodit. Dával jasně najevo, že k tomu je třeba někoho, jako byl Mogambo.

Kdyby u toho byl George, ranila by ho mrtvice.

Všichni na palubě *Memphis* byli plní obav. Ale tlak na Hutch byl *osobnější*. Snažila se rozptýlit hraním šachů, řešením hlavolamů generovaných počítačem, jídlem přes mim. Poslední večer, kdy skutečně nebylo co dělat, Alyx navrhla, aby využili holotank a navštívili třeba berlínský kabaret, nebo absolvovali některé z dobrodružství Johna Hancocka. Ale Hutch to odmítla. Už během první noci cesty použila technologii virtuální reality k návštěvě Mozartova koncertu, s nadějí, že ji to přivede na jiné myšlenky. Ale jediným výsledkem bylo nakonec několik ubrečených hodin.

Ale teď, když Alyx a Nick večer odešli k sobě, si to rozmyslela a využila ji znovu. Aby navštívila trup *Memphis* během letu hyperprostorem.

Po pauze, během níž prohledával vzdálené databanky, holotank poslušně vytvořil exteriér lodi. A pomalu ubíhající světlou mlhu. Sedla si nedaleko hlavní soustavy čidel a udělala něco, čemu se doposud bránila: nařídila systému, aby vytvořil Torův obraz. Nechal ho objevit se v blízkosti lodní přídě a pomalu přijít k ní. Chtěla, aby měl na sobě stejné oblečení jako tenkrát, když byli společně venku, ale musela je počítači popsat. „Žlutá košile s rozepnutým límečkem. Bílé kalhoty. Adhezní boty. Modré.“

Objevil se jako stín, ne úplně reálný. Čekal na aktivaci. „Úsměv neodpovídá,“ řekla.

Úsměv se změnil. Vyprchala z něj část napětí. A oči přestaly být tak prázdné.

„Tak je to lepší," řekla.

Naklonila se dopředu a objala si rukama kolena. Tor stál a díval se jí přes rameno ven do mlhy.

„Jak se máš?" zeptala se a spustila tím program.

„Dobře." Přisedl si k ní. „Čekám na tebe."

„Já vím. Děláme, co můžeme."

„Ale asi to nevypadá dobře, co?"

„Ne. Říkám to nerada, ale moc tomu plánu nevěřím."

„Poznal jsem to. Je ti to vidět na očích."

„Je mi to líto."

„To nic. Dostal jsem se do toho sám."

„To je pravda. Ale poslouchej, vydrž! Jasné? Nevzdávej to."

„To myslíš vážně?"

„Jasně."

Lhát vlastní představě! pomyslela si, když se rozsvítilo. *Jak ubohé.*

Dostala další zprávu od Sylvie Virgilové, která vypadala ztrápeně. Reagovala na informace, že *čindi* neskočil a nyní existují vážné pochybnosti, že se Torova záchrana dá realizovat. *„Ztratili jsme během této mise už příliš mnoho lidí, Hutch,"* řekla hlasem napnutým tak, že se skoro lámal. *„Je mi jedno, co bude nutné udělat, ale dostaň ho odtamtud. Na výdaje nehleď."*

Ráno v klidu posnídali a začali ukrajovat z poslední půlhodiny před skokem. Jak tomu bývá u většiny chabých nápadů, tísňový signál se po noci v posteli už nezdál tak slibný. Ale nadále to byl jediný šíp v toulci.

Na horní obrazovce se otevřelo okno. *ZPRÁVA OD SYLVIE VIRGILOVÉ*. Dokonce i Bill se začínal stahovat do sebe.

„Pusť mi ji, Bille," řekla Hutch.

Ředitelka seděla za svým stolem. Jestli se dalo o jejím vzhledu něco říct, pak to, že vypadala ještě vyčerpaněji než o několik hodin dříve. Hutch usoudila, že tato zkušenost asi těžce doléhá na všechny. Ta ubohá žena si myslela, že posílá několik štědrých finančních přispěvatelů na dovolenou. A podívejte, co se z toho stalo!

„Hutch,“ řekla, *„poslala jsem to zvlášť Mogambovi, ale napadlo mě, že to bude zajímat i tebe: Našli jsme stealthové satelity na oběžné dráze kolem Země. Podle prvních náznaků jsou tam už značně dlouho. Můžu oznámit, že jsme se z vašich zkušeností poučili a při jejich zkoumání dbáme na veškerá bezpečnostní opatření. Přeju ti taky hodně štěstí ve snaze o naložení Kirbyho.“*

Zároveň přišla další hromádka pošty.

Bill dodržel diskrétní mlčení, než se zeptal, jestli se chce podívat na obsah. „Tam, kde můžeš, ji rozděl,“ řekla. „Mou dej zatím do schránky.“

Alyx dostávala nabídky na vylíčení svých zážitků. Zájem měli nakladatelé, dva špičkoví skladatelé chtěli napsat hudbu a texty, samotný Paul Vachon požádal o práva na muzikálovou jevištní verzi (nabízel, že ji najme na režii), a přinejmenším tři literární nádeníci se nabízeli, že udělají tu hrubou práci. „Řeknu ti,“ svěřila se Hutch, „že když člověk něco takového přežije, může to přinést slušný výtěžek.“

O několik minut později skočili.

Na navigačním panelu začala blikat signalizační kontrolka. „Co to znamená?“ zeptal se Nick.

„Kometa,“ řekla Hutch. „Nebo by byla, pokud se někdy uvolní a přiblíží se ke slunci.“

„Je to kus Oortova oblaku,“ nadhodil.

„Víceméně ano. Jsme fakticky na jeho okraji. *Čindiho* trasa se drží kus pod ním.“ Zamračeně se podívala na Billovu obrazovku, která byla prázdná. „Bille, jak to vypadá s naší polohou?“

„Pracuji na tom.“

„Dobrá,“ řekla. „Nevidím důvod na nic čekat. Začni vysílat zprávu.“

Alyx ji vzala za ruku a stiskla ji, plná naděje. Stavový panel zablikal a ukázal, že vysílání začalo. Krátká, dvě dlouhé, krátká. A Torova fotografie. Pořád dokola. Budou v tom pokračovat tak dlouho, až nebude žádná naděje.

„Nemohu naši polohu upřesnit,“ řekl Bill, *„dokud nelokalizujeme* čindiho. *Ale zdá se, že jsme blízko jeho vektoru.“*

„Dobře,“ řekla Hutch.

Jelikož neměla nic jiného, čím by se zabývala, Hutch se na svém křesle opřela a zadívala se zoufale na Alyx.

„Nemůžeš udělat víc, než je v tvých silách," řekla Alyx.

Nick se zeptal, jestli si někdo nedá kávu. Nikdo nechtěl, a tak nalil šálek jen pro sebe.

„Taková chvíle," řekla Alyx, „a mě nenapadne nic lepšího, než fráze. Ale ty víš, jak to myslím."

„V takových chvílích lidi vždycky používají fráze," řekl Nick. „Potřebujeme to. Zachovává to známé věci a propůjčuje to světu jistou stabilitu."

Hutch se usmála. „To se učí ve škole pro ředitele pohřebních ústavů?"

„Je to první pravidlo oboru, Hutch. Ať se děje, co se děje, překonáme to. Vynoříme se na druhé straně a svět půjde dál."

Hutch se mu podívala do očí. Myslel to vážně. Všechno bude v pořádku.

Nick, který jí četl myšlenky, se uvolnil. „Už chápu, proč tě miluje, Hutch," řekl.

V kontextu rozhovoru to byl blesk z čistého nebe. „Já si nemyslím…," začala. „On přece ne… Tady není žádný, no, vztah…"

„Bylo to jasné od okamžiku, kdy přišel na palubu. Myslela sis, že jsme slepí?"

„Ne, to ne!"

Odtrhla pohled od jeho modrých očí. Podívala se na navigační obrazovku. Byl tam další balvan. A obrázek Phillies. A automat na kávu. „Možná si nakonec trochu dám."

„Čindi *kolem nás proletí za hodinu a čtyřicet sedm minut. Plus minus 5 procent.*"

Hutch se zhluboka nadechla. „Fajn! Bille, navaž spojení s Torem."

Alyx a Nick neřekli nic. Ale ona si jejich výrazy dokázala přečíst. Co mu chceš říct?

Neměla ponětí. Tor nebude moci odpovědět. Byl stále příliš daleko. Ale možná bude moci slyšet on *ji*.

Za normálních okolností by jí Bill řekl, že spojení je navázané. Tentokrát se rozsvítila zelená kontrolka, bez komentáře.

„Tore," řekla, „nevím, jestli mě slyšíš. Chtěla jsem, abys věděl, že jsme to nevzdali."

Na můstku se zpomalil čas. Něčí křeslo zavrzalo. Najednou bylo slyšet pípání a kníkání elektronických systémů po celé lodi. Vzduch byl hustý, teplý a těžký.

„Ale situace momentálně není dobrá…" Předestřela mu ji, vysvětlila mu, že *čindi* vůbec neskočil, že je sice pomalejší než světlo, nicméně se pohybuje takovou rychlostí, že k němu nemohou přirazit. Byl příliš pomalý na to, aby ho chytili. Znovu se snažili zkontaktovat entitu, která *čindiho* řídí. Napadlo je, jak by se to dalo udělat. Bylo to přitažené za vlasy, ale nehodlali to vzdát.

„Nechci ti nabízet falešnou naději," řekla Hutch.

Na navigační obrazovce se otevřelo okno: *ODHADOVANÁ VZDÁLENOST K ČINDIMU: 3,6 AU.*

A pod tím: *ČINDI SE POHYBOVAL 0,26C, KDYŽ BYL NAPOSLEDY SPATŘEN* LONGWORTHEM.

„Tahle zpráva se k tobě dostane skoro až za půl hodiny. O něco později proletíš kolem nás. Zhruba za hodinu a dvacet minut po jejím obdržení. Tore…" Hlas se jí zlomil a Hutch se zarazila.

OBJEKTY V OORTOVĚ OBLAKU TVOŘENY HLAVNĚ SKÁLOU A LEDEM. TROCHA ŽELEZA.

Obrázek Phillies se na ni usmál. Skutečně byl někdy svět takto slunečný?

„Tore, žádáme posádku o pomoc. Mimozemšťany." Klesla zpátky do křesla a zadívala se přes přepážku do tmy. „Je mi to líto, Tore. Kéž bychom mohli udělat víc!

Nebudeš se mnou moci mluvit. Budeš v dosahu jen krátce. Odhadujeme, že kolem nás proletíš rychlostí pětasedmdesáti tisíc kilometrů za sekundu." Napadlo ji, že by se mohla pokusit odlehčit situaci, najít něco chytrého, co by mu mohla říct.

Taky dobře.

„Bille," řekla, „pořád vysíláme tu zprávu pro *čindiho?*"

„*Ano, Hutch.*"

„Kurz a rychlost stále konstantní?"

„Ano, Hutch.“

„To nemohlo vyjít,“ řekla Alyx a Nickovi.

Alyx přikývla. Nickovy čelistní svaly se daly do pohybu.

Hutch nechala spojení funkční a mluvila na něj po celou dobu přibližování. Když byl *čindi* 200 milionů kilometrů daleko, sešla na nákladní palubu, vytáhla ze skladiště dalekohled a oblékla si e-pouzdro. „Tore,“ řekla. „Budu venku, až poletíš kolem.“

„Hutch!“ Z Billova hlasu bylo poznat, že nemá radost. *„Je to riskantní. Jestli* čindi *sebral nějaké volné balvany…“*

„Bille?“

„Ano, Hutch?“

„Budu venku. Nespadnu.“

Nazula si adhezní boty, vzala si vzduchové lahve a aktivovala pouzdro. Během toho dál hovořila na Tora. Hlas jí však stále utíkal do výšek a musela potlačovat občasné návaly hněvu. *Je to všechno tvoje vina, pitomče!*

„Hutch,“ řekl Bill, *„vzdálenost je 40 milionů kilometrů. Senzory ho zachytily. Proletí kolem nás zhruba za osm minut.“*

Vpustila se do přechodové komory, zavřela dveře a vypustila vzduch.

„Hutch, byl bych rád, kdybys to nedělala.“

„Nedělej si starosti, Bille!“

Hlas Alyx: *„Buď opatrná, Hutch!“*

„Budu. Bille, otevři dveře.“ Když se předtím dotkla tlačítka, systém nezareagoval. Teď se dveře vysunuly nahoru. Vyšla ven a rozhlédla se po hvězdách. Dvojčata samozřejmě vidět nebylo. I její slunce tam bylo někde ztracené.

Stála mlčky, dokud ji Bill nevytrhl z úvah. *„Hutch,“* řekl, „čindi *je 4,1 milionu kilometrů daleko. Je padesát sekund od nás.“*

Spustila stopky zasazené do rukávu. „Ve kterých místech proletí?“

„Přibližně tři sta kilometrů od levoboku.“

„Pořiď snímky, až poletí kolem.“

„Nebudou moc ostré. Pohybuje se příliš rychle.“

„Dělej, co můžeš.“ Uchýlila se k soustavě senzorů na levoboku, kde Tor hodil do noci svou minci. Doléhala na ni tíha oblohy.

*„Dva stupně od zádě je seskupení čtyř hvězd v přímce. Druhá hvězda je třídy B, je to slunce v soustavě Blížence*nců. Čindi *přiletí skoro přímo od ní. Z tvého pohledu bude možná kousek na vzdálenější straně.“*

„Fajn. Díky.“ Zvedla dalekohled.

„Nečekej, že něco uvidíš.“

„Já vím.“

„Chci říct, že bys nic neuviděla, ani kdybychom byli sto metrů daleko.“

„Zmlkni, Bille!“

„Zmlknu. Ale doufám, že tě nic netrefí, jak tam jsi. Hodí mi na krk sestavování zpráv.“

Chytila se soustavy, nohama se zapřela o trup a napřela zrak ke čtveřici hvězd. „Jsem venku, Tore,“ řekla tiše. „Jsi teď jen několik sekund daleko. Kéž bys se mnou mohl mluvit! Ráda bych ti to ulehčila.“

Dalekohledy se srovnaly, aby se pokusily pořídit snímky. Mezi hvězdami se mihl stín. *Čindi* to nebyl. Toto se pohybovalo příliš pomalu a špatným směrem. Neviděla to pořádně, prostě průlet *cítila*. Kus Oortova mračna. Balvan. Možná prachový oblak.

„Miluju tě, Tore,“ řekla. A zdálo se jí, že zaslechla ve vysílačce hlas, vzdálený šepot. Pak zmizel a Hutch tam zůstala stát, s očima upřenýma ke hvězdám.

kapitola 32

Když budeš dobře poslouchat, uslyšíš Betelgeuze.

– Verš z písně *„Hyperláska“*.
Složila a zpívá Penelope Proppová, 2214

Bylo na čase to vzdát.

Hutch přešla po trupu a přes přechodovou komoru vlezla zpátky do lodi. Nick se jí zeptal, jestli jí nic není, a Alyx na ni čekala, když po rampě vyšla z nákladní části.

Tor uvolněně stál přesně na tom místě, kde byla ona, a hodil svůj dolar vesmíru.

Přemýšlela o té minci, o baterii teleskopů, které se otáčejí, aby zachytily *činditho*, a o přízračném objektu, který prolétl nedaleko. A taky o obrázku, který ji zachycoval jako mladou bohyni shlížející z výšky na Ledničku.

A navždycky už zůstane Hutchinsová v palubním kroužku. Hráčka Phillies. Ta její verze byla mnohem realističtější. Měla blíž k opravdové Hutchinsové. Hutchinsová s úsměvem, zranitelná, trochu nejistá z toho, co má se čtyřmi pálkami dělat. Ne, nedalo se říct, že by je *držela*. Podepírala se. Držela *sebe* na vlásku, tak jako vždycky, kdy šlo do tuhého.

Nick jí věnoval povzbudivý pohled, když po jednom vešli na můstek. *Zvládneme to.* Pokusila se tvářit, jako by byla pánem svých emocí, a přivolala Billa. „Získali jsme nějaké snímky?“

„Posílám na obrazovku první.“

Byl rozmazaný.

„Musel jsem ho trochu vylepšit.“

Činditho dostal tvar. Zdál se delší, protáhlý směrem dozadu, delší a užší, než si pamatovala.

„Od řídicí struktury nepřišla žádná odpověď,“ dodal zbytečně.

„Dobře, Bille.“

„Ale chtěl bych tě na něco upozornit.“ Zvětšil obraz, soustředil jej na oblast kolem vstupních vrat.

Stála tam nějaká postava. Byla rozmazaná, ale nemohlo být pochyb, že je to Tor! Stál tam se zdviženou rukou.

Mával.

Vzkazoval jí, že poslouchal.

Někdo ji vzal za rameno. Hutch potlačila slzy a klesla do svého křesla. Obličej se nedalo rozeznat, dokonce si nemohla být ani jistá, že je to muž. Ale poznala to žluté tričko a hastrošské hnědé kalhoty.

Torovy hodinky ukazovaly, že mu zbývá sedmnáct minut. Plus šest hodin v nádržích.

V myšlenkách se stále vracela k tomu, jak Tor z trupu vyhodil minci, k nadhazovacímu kruhu a k něčemu jinému. K objektu, který proplul kolem, když byla venku.

„Jenom balvan,“ odpověděl Bill, když mu o tom řekla.

Kometa čekající na zrození.

Mávej čtyřmi pálkami, aby ti jedna připadala lehčí.

Proboha! Existovala možnost. Ale neměla dost času.

„Co se stalo, Hutch?“ Nick jí podával sklenici s vodou. To vypadala *tak* zmoženě?

Greenwater.

Lineární hybnost se při hyperprostorovém přesunu neztrácí.

A rozhovor s Torem.

„Hybnost té mince se zachovává. Přenáší se na Memphis. *Takže loď se bude pohybovat o to rychleji, až skočí zpátky do normálního prostoru.“*

„O dolar.“

„Ano.“

„Kolik to bude dělat?“

Otřela si oči a znovu se podívala na hodinky. Akumulátor byl už prakticky vybitý. Torovi zbývaly láhve. Propočítala, co by museli udělat. Co by bylo třeba. Zabralo by to půl dne. Míň určitě ne. Míň to v žádném případě nemohlo být.

Představila si sebe na jeho místě, jak se řítí do noci a čeká, až jí dojde vzduch. Nemyslela si, že by to vydržela. Pravděpodobnější bylo, že by si vypnula pouzdro. Ukončila by to.

„Možná bychom to mohli dokázat," zašeptala na Billa. Hlas se jí chvěl.

„Dokázat co?" zeptal se ohleduplně.

Neodpověděla, ale Bill věděl, o čem mluví. Objevil se vedle ní v tmavém obleku s kravatou.

„Greenwaterův jev," řekla.

Upřeně se na ni zadíval.

„Mělo mě to napadnout dřív." Můstek byl rozmazaný. „Za šest hodin to nemůžeme zvládnout."

„Co je Greenwaterův jev?" zeptal se Nick.

Ale Bill s něčím otálel. „O co jde?" zeptala se. „Co mi nechceš říct?"

„On má víc než šest hodin."

„Jak to myslíš?" Mýlil se. Byla si tím jistá. Sama to vypočítala. Sama nastavila hodiny.

„Hutch, čindi *se pohyboval čtvrtinou rychlosti světla. Zamysli se nad tím."*

Nick na ni hleděl s tázavým výrazem, žádal ji o vysvětlení.

Relativita! Z hlediska cestování vesmírem jsou nadsvětelníky pomalé. Hutch nebyla zvyklá uvažovat v relativistických podmínkách.

„Ano," řekla. Na *čindim* běžel čas pomaleji. „Vůbec mě nenapadlo…"

„Správně, Hutch."

„Kolik máme času?"

„Při jejich rychlosti činí časový rozdíl zhruba tři procenta."

Pětačtyřicet minut denně. Tři dny na nabrání rychlosti.

Takže řekněme snad dvacet minut za jeden. Byl tam…

„Dělá to asi tak čtyři hodiny navíc, Hutch."

„Tys to celou dobu věděl."

„Ano."

„A nechtěl jsi mi to říct."

„Neviděl jsem k tomu důvod. Jen by to způsobilo další bolest."

„Dobrá. Řekni mi, jestli tohle může fungovat.“

„*Mluv!*“

Nadsvětelníky mohly vyvinout rychlost kolem 0,27 c, zhruba desetinu toho, co potřebovala, aby srovnala krok s *čindim*. „Pokud bychom našli skálu, která by byla desetkrát hmotnější než my, *dokázal by ji* Longworth urychlit na polovinu delty vé?“

„*Ano. Nevidím důvod, proč by to nešlo. Ale v daném čase ne.*“

„Potřeboval by víc než deset hodin?“

„*Ano.*“

„O kolik víc?“

„*Hodně mimo tvoje parametry. Byl by mrtvý, než bychom se tam dostali.*“

„Co ta mediální loď, *McCarver?* Veze jen hrstku lidí, ne?“

„*Její oficiální kapacita je pět plus kapitán.*“

„Jak je na tom jeho hmotnost v porovnání s námi?“

„*Činí 43 procent.*“

Dobře. Možná ještě byla šance. „Dokázal by *Longworth* urychlit na polovinu delty vé balvan, který by měl desetinásobek *jejich* hmotnosti? Do deseti hodin?“

„*Ano.*“

„Fajn! Teď přidej k balvanu hmotnost *McCarvera*. Pořád to jde?“

Poznala Billovi na očích, že pochopil. To byl další účinný trik, který zvládl. „*Vychází mi osm hodin patnáct minut s opravným faktorem kolem šesti procent.*“

„Byl by někdo tak hodný,“ ozvala se Alyx, „a řekl mi, o čem se tady bavíme?“

„O záchraně, zlato,“ řekla Hutch. „Bille, potřebujeme spojení. Rychle.“

„*S kým?*“

„S Torem.“

„*Máš je,*“ řekl.

Kontrolka se rozsvítila, ale Hutch ještě chvíli přemýšlela, než něco řekla. Nechtěla mu nic podsouvat. „Tore,“ řekla, „máme nápad, který by se ještě mohl podařit. Lepší než ten poslední. Vydrž!“

Promluvila si s Yurkiewiczem z *Longwortha* a s Yurim Brownsteinem z *McCarvera*. Nikdo jí nedokázal říct, proč by její nápad neměl být realizovatelný, ale když skončila s vysvětlováním, Brownstein se zatvářil ustaraně. *„Co s námi bude, až bude po akci?“* zeptal se. *„Poletíme jen tak nazdařbůh bez možnosti vrátit se do přístavu. Aspoň já žádnou nevidím.“*

„Nikdo nenechá nikoho letět nazdařbůh. Jakmile budu vědět, že jste ochotní pomoci, pošlu zprávu Akademii. Dám jim vědět, co dalšího potřebujeme.“

Brownstein byl drobný muž s malou kulatou hlavou, který se nikdy neusmíval. *„Sakra, Hutch,“* řekl, *„je to šílený nápad. Mohli bychom tak uvíznout na celé týdny. Rád bych si nejdřív dotankoval nádrže.“* Myslel tím, že by si nabral trochu vodíku z některého Dvojčete.

„Nemáme čas,“ namítla. „Jak jste na tom s palivem?“

„Kolem 80 procent.“

„To stačí. Co ty, Johne?“

„Trochu míň. Sedmdesát tři. Mělo by to stačit. I když nejspíš dopadneme taky tak, že někam bezmocně poletíme.“

Brownstein vypadal jako člověk, jemuž vybírají kapsu. *„U všech čertů, Hutch, naděláme si kvůli tomu chlapíkovi spoustu problémů! Jak k tomu vůbec došlo, že tam zůstal?“*

„To ani nechtěj slyšet, Yuri. Momentálně bychom se měli soustředit na to, jak ho vytáhnout. A budeme to dělat za efektních okolností. Oba budete hrdinové.“

Yurkiewiczův pohled zpřísněl. *„Jo. To věřím.“*

„To je pro nás hračka,“ řekl Brownstein. *„UNN na pomoc.“*

„Jsem nervózní z toho,“ začal Yurkiewicz, *„že žádný z těchto motorů není konstruovaný pro zátěž, jaké je vystavíme. Co se stane, když vybuchnou?“*

„Bude konec,“ řekla Hutch. „Ale Akademie přijme odpovědnost za veškeré škody.“

„Patří do toho i náklady na pohřeb?“ pokračoval.

Hutch odolala pokušení, aby se zmínila, že má odborníka na tuto problematiku na palubě *Memphis*.

Yurkiewicz se na ni skepticky podíval. Byl nezávislý dopravce jako Matt Brawley, najímaný proto, že byl volný a byl ve správný čas na správném místě. *„Máš pravomoc mluvit za Akademii?“*

Měla ji? Pravděpodobné to nebylo. „Samozřejmě,“ řekla Hutch. „Dám ti to písemně, jestli chceš.“ Zamyslel se nad tím. *„Ano,“* odvětil. *„Možná to není špatný nápad.“*

„Mezitím ale musíme tuhle akci rozjet. Nemusím vám snad připomínat, pánové, že čas je základ.“

Brownstein ji informoval, že už zahřívá motory.

„Když o tom tak přemýšlím,“ ozval se Yurkiewicz, *„možná je tu problém. Profesor a jeho lidé jsou v Útočišti. Nemůžu je tam nechat.“*

„Vezmi ho s sebou,“ řekla Hutch.

„Ještě jsi ho tam neviděla. Myslím, že nebude chtít odjet.“

„Řekni mu, že je to šance uvidět zblízka *čindiho*. Možná jediná, kterou kdy dostane.“

„Mám pravděpodobného kandidáta,“ oznámil Bill. *„Není ideální. Je maličko hmotnější, než by se nám líbilo, ale jeho výhodou je, že je blízko.“*

„Takže to můžeme provést?“

„Možná.“

„Možná? Proč *možná!* V čem je háček?“

„Teoreticky by to mělo fungovat. Ale nevím o tom, že by tu teorii někdo prověřil.“

To ale nebyl problém, a oba to věděli. „Co dál?“

„Nemám jak změřit přesnou hmotnost asteroidu. Přitom tu informaci potřebuji, abych vypočítal rychlost, jakou vlétneme do pytle, a čas, který tam strávíme. Tyto faktory určí rychlost lodě při návratu do subsvětelného prostoru.“

„Nemůžeš udělat odhad na základě spotřeby paliva, až začneme zrychlovat?“

„Mohu. Ale nezapomínej na to, že do toho budou zapojeny tři lodě, a ta metoda není přesná ani v případě jedné. Stačí malá nepřesnost, abychom se ven dostali rychlostí, která bude mít vážné následky.“

„Fajn. Budeme to prostě muset udělat nejlíp, jak to půjde. Pošli souřadnice ostatním lodím a odvez nás tam.“ Přepnula na společný kanál a informovala své pasažéry, že odlétají. „Hodina dvacet minut k cíli,“ řekla.

Poslala zprávu Akademii, osobně Virgilové, v níž přesně popisovala, co se chystá udělat, a vysvětlila situaci, v níž potom lodě budou. „Budeme potřebovat vydatnou pomoc,“ řekla, „a budeme ji potřebovat co nejrychleji, jak ji sem k nám můžete dopravit.“ Pak popsala způsob, jaký bude muset Akademie použít pro záchranu lodí a jejich posádek. Sylvii se to nebude moc líbit, ale ještě míň by se jí líbilo, kdyby ztratila dalšího člena Kontaktní společnosti.

Pak bude potřebovat lana. Nadsvětelníky s sebou vždycky vozily poměrně velké množství lan, která se používala především k upevnění nákladu a zásob za letu. Část zásoby z *Memphis* se ovšem přesunula na *čindiho*. Ale *Longworth* by jich měl mít dost.

„Budou dost pevná?“ zeptala se Billa.

„Ukážu ti schéma sítě,“ řekl. *„Pokud se to dobře udělá, měla by být přiměřeně pevná. Budeme schopní zrychlovat v přijatelných mezích.“*

UI dodala podrobné snímky asteroidu. Byl podlouhlý, neforemný, na obou koncích rozšířený jako kost pro psa. Povrch byl kostrbatý a rozlámaný, rozrytý hřebeny a otlučený balvany.

Psí kost byla menší než *Memphis*, ale měla pětkrát vyšší hmotnost. Pomalu se otáčela, pohybovala se po oběžné dráze, po níž oblétla centrální hvězdu jednou za nějakých padesát tisíc let.

Sešli do skladiště, rozložili Billovy plány, posbírali lana a začali skládat síť. Když byli někde v polovině, ozval se Mogambo a požádal, aby s ní mohl mluvit. Je to prý velice důležité. Je sama?

Hutch odešla do dílny.

„Rád slyším, že jsi vymyslela způsob, jak svého člověka zachránit,“ řekl. *„Jsem opravdu rád. Je to velice důmyslné.“*

„Děkuji.“

„Mělo to napadnout mě.“

Určitě napadne, pane profesore! „Co pro vás mohu udělat, pane?“

„*Chci se dostat na palubu* čindiho.“

„Jsem si jistá, že to časem bude možné.“

„Ne, tak to nemyslím, Hutch!“

„To není dobrý nápad, pane profesore.“

„Hutch, nechávám se převézt na McCarvera. *Už jsem si to s kapitánem Brownsteinem domluvil. Až svého člověka naložíš, budu chtít, abyste vysadili mě a malý tým mých lidí na palubu.“*

„Pane profesore…“

„Neříkej mi, prosím, že je to riskantní a že se to nedá udělat. Čindi *nastavil kurz a pohybuje se teď konstantní rychlostí, kterou si udrží další dvě století. Až půjdu do důchodu, pořád poletí stejně jako teď. Až půjdeš do důchodu* ty. *Tvoji vnuci si sem budou moci zaletět a navštívit ho. Takže není absolutně žádný důvod, proč to neudělat.“*

„Proč se ptáte *mě?* Já budu na palubě *McCarvera* jenom pasažér.“

„Kapitán Brownstein to odmítá. Říká, že nemá pravomoc. Prý je to proti bezpečnostním předpisům.“

„A vy si myslíte, že já ho dokážu přesvědčit?“

„Já to vím. *Chápete význam této mise a máte od Akademie pokyn pomáhat mi všemi možnými způsoby. Tohle je důležité, Hutch. Prosím, promluv si s kolegou kapitánem a vysvětli mu, že na palubu prostě musíme!“* Podíval se na ni. Ten člověk byl zoufalý. *„Prosím, Hutch! Máš nařízeno pomoci. Já tvou pomoc potřebuji.“*

„Budete tam moci být jen omezeně dlouho. A až vám řeknu, že je konec, že se máte vrátit, tak přijdete. Souhlasíte?“

„Ano, samozřejmě.“

Kde už jsem tuhle scénku viděla? „A pokud se stane nějaká nehoda, nikdo nebude hnán k zodpovědnosti.“

„Ne. V tom žádný problém nebude. Máš mé ujištění.“

„Budu to chtít písemně.“

kapitola 33

Má láska si pro mé přijede k Babylonskému expresu…

– Chammurapi Smith,
***Babylonský expres*, 2221**

„Tore!“

Hutch na něj promluvila z prázdna. Její hlas zněl zvláštně, ale byla to ona. *„Tore, nevím, jestli mě slyšíš. Chtěla jsem, abys věděl, že jsme to nevzdali.“*

Nevzdali? Proč by to měla vzdát? *Čindi* poklidně letěl, pokud ovšem vůbec někam letěl. Zdál se nehybný, uvízlý na nehybném pozadí hvězd. I dítě by k němu dokázalo přiletět a naložit ho. Co se dělo?

„Hutch,“ zašeptal do vysílačky, jako by ho někdo mohl slyšet. „Kde jsi? Kde jste se zdrželi?“

Hlas se ozval znovu: *„Ale situace momentálně není dobrá.“*

Měli nějaký problém s *Memphis*. Stalo se, čeho se celou dobu obával. Volal její jméno, prosil ji, aby odpověděla, chtěl vědět, co se stalo.

„Čindi *vůbec neskočil.“*

To věděl. No a co?

„… *pomalejší než světlo…“* Příjem signálu nebyl dobrý. Znělo to, jako by byla daleko.

„Hutch! Kde sakra jsi?“

„… *pohybuje se příliš rychle…“*

A tím to skončilo. Neslyšel víc než kňouravý zvuk.

Většinu času trávil na povrchu. Byl tam už skoro týden a netušil, proč ho tam nechali, protože i kdyby na *Memphis* vznikly nějaké

technické problémy, v oblasti se pohyboval *Longworth*. Kde všichni *byli?*

Ať už se stalo cokoli, z toho, jak Hutch mluvila, se strašlivou jistotou poznal, že nepřežije. Nezbývalo mu víc než den. A jestli hlas Hutch něco vyjadřoval, bylo to zoufalství.

Pak se ozvala znovu: *„… zpráva se k tobě dostane skoro až za půl hodiny. O něco později proletíš kolem nás. Zhruba za hodinu a dvacet minut po jejím obdržení. Tore…“*

Díky Bohu! Za dvě hodiny ho odvezou. Čekali na něj venku. Triumfálně zvedl paži. Dvě hodiny byly dobré. To dokázal přežít. Jak taky ne? Zasmál se svému vtípku. „Díky, Hutch!“

„Tore, žádáme posádku o pomoc. Mimozemšťany.“

Mimozemšťany? „Hutch, slyšíš mě?“ Kruci, žádní mimozemšťani tu *nebyli*. „Hutch, kde jsi? Prosím odpověz, sakra!“

„Je mi to líto, Tore. Kéž bychom mohli udělat víc.“

Nedávalo to smysl. „Hutch, tady kromě mě nic živého není.“

„Nebudeš se mnou moci mluvit. Budeš v dosahu jen krátce. Odhadujeme, že kolem nás proletíš rychlostí pětasedmdesáti tisíc kilometrů za sekundu.“

Ne, to nebyla pravda. *Nemohla* to být pravda. Hvězdy se nehýbaly. *Čindi* se nehýbal. „To je nějaká chyba,“ řekl jí. „Vznáším se v prostoru. Vůbec nikam neletím.“

Počkal a potom zavolal její jméno. Vstal a zadíval se ke hvězdám. „To se nemohlo stát,“ řekl. „Hutch…“

Mluvila na něj dál, říkala mu, že se snaží vymyslet, co by se dalo dělat, že ji to mrzí, že by udělala cokoli, aby ho odtamtud dostala… Signál chvílemi zanikal v dlouhých obdobích poruch. Pozdrav od Betelgeuze.

Procházel se venku, toulal se po kopcích a skalnatých pustinách. Vzpomněl si, jak Hutch nedávno poznamenala, jak archeologové věčně odkrývají starobylé stavby, snaží se z nich dostat co se dá, a nakonec stejně skončí povzdechem: *Jaký příběh byste mohly vyprávět, kdybyste mohly mluvit!*

S oblibou si mysleli, že jsou schopní přimět staré chrámy, aby promluvily. Že naslouchají nástrojům, keramice, a u Bety Pac dávno

mrtvé orbitální stanici. Hutch však říkala, že vědí, že je to jen omezená konverzace. Většinou se ztratilo i jméno krále.

Ale *čindi* jako by měl oči všude. A jeho hlas oslovoval každého, kdo dokázal přijít na to, jak se dostat na palubu. Byl to záměr? Byla ta věc dar pro každého, kdo ji dokázal najít? Nebo se ztratila?

Docházel mu vzduch, proto se vrátil ke vstupním dveřím, podíval se dolů a s potěšením uviděl, že tam stan pořád je. Pokaždé, když se vrátil, zatajil dech, vědomý si možnosti, že jej roboti odklidili, zatímco byl pryč. *Znáte to, parta metařů. Nemůžeme dopustit, aby se nám tady povalovalo smetí.*

Dělal pokusy a nechával v různých chodbách zmačkané kusy papíru. Nejpozději za den pokaždé zmizely. Ale stan mu neodklidili nikdy.

Někdo o něm *věděl*. Možná jen nevěděli, jak mu pomoci.

Slezl po žebříku zpátky dolů. Jeden z robotů se právě blížil. Musel uhnout na stranu, aby stan objel.

Tor se postavil před něj a robot se zastavil. Černé kotouče, které zřejmě sloužily jako oči, se zaměřily na něj.

„Ahoj!“ řekl. „Zaveď mě za kapitánem.“

Robot čekal.

„Rozumíš mi? Uvízl jsem tady. Potřebuji pomoc.“

Robot se pokusil projet kolem, ale Tor mu dál zastupoval cestu. „Všechno ostatní vás zajímá. Ale když k vám vpadneme, ani si toho nevšimnete. Proč?“

Byli to správci. O několik dní dříve si na jednoho vylezl a tak dlouho se na něm vozil, až robot zahnul do jedné místnosti. Uvnitř běžel program, hrůzostrašná scéna, v níž na město z mramoru, vystavěné vysoko nad mořem, zaútočil *mrak*. Jeden z mraků omega, usoudil – objektů, které zhruba každých osm tisíc let vylétaly ve vlnách ze středu Galaxie a napadaly geometrické útvary. Jedna z posledních velkých záhad.

Obraz byl málo ostrý. Robot jej dal do pořádku a zase odjel, Tora si ani trochu nevšímal.

Mnoho času trávil nad svým deníkem, do něhož si zapisoval, co zažil mezi expozicemi a venku na trupu. (Jelikož *Memphis* odletěla, nemohl už nahrávat samotné expozice.) Když si však své poznámky

pročítal a zjistil, že začínají být sentimentální, vrátil se a některé pasáže vymazal. Zaznamenával všechno. Věděl, že nakonec někdo přijde. Všechna poslední slova, která zanechá, se stanou součástí legendy o *čindim*. Proto se snažil zůstat klidný, nad věcí, uličnicky pobavený. Představil si lidi ve Smithsonově muzeu, jak si prohlížejí maketu té či oné expoziční místnosti. A nakonec dojdou k *Úvahám Tora Vinderwahla*.

Ano, klidný a nad věcí. Takový, jakého by všichni chtěli poznat.

Díval se, jak robot pomalu odjíždí pryč a mizí za rohem. Napadlo ho, jak by to bylo skvělé, kdyby to fungovalo, kdyby zamířil přímo na můstek a přivolal kapitána. *Tor čeká dole u vstupních dveří, pane. Potřebuje několik lahví s kyslíkem. Jen tolik, aby přežil, než přiletí* Memphis *a naloží ho. Bylo příjemné mít vás na palubě, pane Vinderwahle. Zastavte se znovu, až budete mít cestu kolem.*

Zašel do stanu a doplnil si kyslíkové láhve. Stavová kontrolka ztrácela jas. Stál před čerpadlem, ztracený, osamělý a plný sebelítosti. A pak to ze sebe setřásl, jak to šlo, a znovu vyšel ven, aby počkal na průlet *Memphis*.

Hutch byla také venku, na trupu své lodi. Dvakrát se o tom zmínila. Podíval se na hodinky. Zbývalo už jen několik minut. Samozřejmě nemohl vědět, jestli uvedla čas přesně. Když lidé použijí výraz jako *budeme tam za půldruhé hodiny*, obvykle je tam jistá vůle oběma směry.

„Hutch," řekl do komunikátoru, „chtěl jsem s tebou strávit zbytek života." Ušklíbl se. Vypadalo to, že na to dojde.

Znovu se ozvalo to monotónní, stejnoměrné šumění vesmíru. *Když budeš dobře poslouchat*, bylo v jednom písničkovém textu, *uslyšíš Betelgeuze.*

„Jsem pořád tady, Tore."

Opět její hlas, elektrizující svou bezprostředností, jako by seděla za ním nebo za některou z vyvýšenin.

„Hutch, slyšíš mě ještě? Řekni mi, jestli mě slyšíš."

„Jsi teď jen několik sekund daleko. Kéž bys se mnou mohl mluvit!"

Jako já.

Protáhlé vyvýšeniny po obou stranách vstupních dveří byly nízké. Sotva víc než skalní vlnky. Přesto si vybral místo, které se mu zdálo nejvyšší, i když přes ně skoro viděl. Došel k němu, zavrtěl hlavou a vylezl si tam. *Memphis* by měl mít přímo před sebou. Někde za předkem *čindiho.* Za místem, kde se hřebeny sbíhaly. *Někde tam.*

Trpělivě čekal a zaclonil si oči před neexistujícím jasem. Stranou si všiml nějakého pohybu. Ale byla to jen sprška prachu. Mikrometeor.

A pak: *„Miluju tě, Tore.“*

Aspoň to poslední byla dobrá zpráva.

V přijímaném signálu, v jejím hlasu, došlo k drobné změně, která ho informovala, že je na dolní straně Dopplera. „Sbohem, Priscillo,“ řekl.

Stál na nohou a přál si, aby si ho ta zbloudilá skála vzala, odstranila jakoukoli potřebu jeho rozhodování. Ukončila to.

Hutch měla pravdu. V *čindim* nebylo nic, co by stálo za jeho život. Možná stálo za to pro něj zemřít v nějakém obskurním filozofickém smyslu. Ale jen v případě, že ten, kdo umíral, byl někdo jiný. Když přišli o život Pete, Herman a ostatní, zdálo se to statečné a šlechetné, položit nejvyšší oběť za nejdůležitější věc. Otevřít okno, aby druh mohl konečně poznat své sousedy.

Jenže přítomnost Priscilly Hutchinsové na *Memphis* podtrhovala, proč je lepší *žít*.

Znovu sešel dolů a vrátil se do chodeb, aby se rozloučil s Vlčkem.

Chodby, které mu kdysi připadaly tak široké a prostorné, ho teď tísnily. Vlkodlak čekal ve tmě. Další tvor daleko od domova.

Ztracení cestovatelé.

Stál a prohlížel si ho ve světle zápěstní svítilny. Začínal si uvědomovat důsledky toho, co Hutch řekla o rychlosti *čindiho*, a připadal si ještě osamoceněji. Jak tam proti té figuríně stál, pochopil, proč *čindi* neskočil, proč cestuje vysokou rychlostí. A začalo mu docházet, jak doopravdy *stará* musí ta loď být.

Když ji objevili, George doufal, že se jim podaří zavést dialog s její posádkou. *Buďte zdrávi, my jsme ze Země. Odkud jste vy, přátelé?*

„Jak se máš, Vlčku?“ Někde si nejspíš někdo představoval, že takhle vypadá vládce vesmíru. Tor si sochu ještě několik minut prohlížel. Skutečně *vypadala* racionálně. A poklidně. Skoro by se dalo říct, že má v sobě nádech majestátu.

Jestli je něco stvořeno k Jeho obrazu, mělo by vyjadřovat *rozum*. Anatomická konstrukce sotva může být důležitá.

„Nikdy jsem v tebe nevěřil,“ řekl. „A nevěřím ani teď.“ Zhasnul. „Sbohem, Vlčku! Už se sem víckrát nedostanu.“

Vypadalo to, jako by najednou bylo vidět jeho oči.

Tor couvl ke dveřím. „Ale kdyby tě náhodou napadlo, jak pomoct, byl bych ti vděčný.“

Doplnil si vzduchové láhve, asi naposledy, a odložil je stranou. Akumulátor byl skoro vybitý. Jestli chtěl vydržet co nejdéle, nejlepší by bylo zůstat ve stanu, dokud nezhasnou světla. Samozřejmě obrazně, protože všechno, co se dalo vypnout, bylo vypnuté. Ale měl by tam počkat, dokud ventilace nepřestane fungovat a vzduch se nezačne zhoršovat. Až *potom* přejít na láhve.

To bylo, co by udělat *měl*. Jednodušší by možná bylo to ukončit. Ale Tor nevěřil, že by dokázal pouzdro sám od sebe deaktivovat.

Ještě pořád byl relativně mladý a miloval slunce. Najednou se mu vyjevila představa, jak *Memphis* přiletí a najde ho mrtvého. Hutch v slzách, neutěšitelná, jak si ho tiskne na prsa. Lituje ztraceného času, který mohli prožít spolu.

Zvláštní! *Bylo* v tom určité uspokojení.

Hutch na něj mluvila dál, retranslační zařízení přenášelo její hlas. Věděl, že je to pro ni těžké. Ale bylo by to těžké, i kdyby byl někdo cizí. Nebylo jednoduché stát a dívat se, jak někdo umírá.

Ať se od této chvíle bude dít cokoli, on svá světla zhasnout nehodlal. Neuvidíš, jak to Vinderwahl skončí. Ani náhodou.

„Tore!“ Znovu její hlas. *„Máme nápad, který by se ještě mohl podařit. Lepší než ten poslední. Vydrž!“*

Další nápad. Doufal, že se nepokusí vzbudit hlavního technika *čindiho*.

O deset minut ventilace vypověděla. Větráky se zastavily. Hukot ve stěnách utichl. Rozsvítil a překvapeně zjistil, že světlo ještě funguje. Bylo slabé, ale fungovalo. Šetřit nemělo smysl. Nechal je svítit a klidně seděl, dokud mu vzduch ve stanu nezačal připadat *těžký*, dokud mu nepřipomněl jeho koupelnové dobrodružství. Potom si nasadil pouzdro, napojil láhve a aktivoval energetické pole.

Zhasl lampu a vylezl vstupním otvorem zpátky nahoru.

kapitola 39

V každém srdci pravé ženy je jiskra nebeského ohně, která dřímá v jasném světle blahobytu, avšak rozhoří se, rozzáří a zaplane v temné hodině, kdy osud ukáže svou odvrácenou tvář.

– Washington Irving,
***Kniha skic*, 1820**

Přibližně ve stejnou dobu, kdy energie v Torově nafukovacím stanu dobíhala, oznámily *McCarver* a *Longworth*, že jsou na cestě a přivážejí velké množství lan a spojek. Bill začal vysílat, aby neměli s nalezením *Memphis* problémy, až vyletí z pytle.

Pro Alyx to začínalo být nesnesitelně dramatické. Když se Hutch omluvila, protože musela začít chystat Psí kost na operaci, nabídla se, že půjde taky.

„Určitě to chceš udělat?“ zeptala se Hutch. Nick poznamenal, že je to nebezpečné.

Určitě to chtěla udělat? Alyx si začínala připadat jako veterán. Sešla do skladiště, bez pomoci si nainstalovala e-pouzdro a vzduchové lahve a aktivovala Flickingerovo pole. Hutch měla manévrovací trysky. Přichystala tři stočená lana, čímž vyčerpala veškerou zásobu, kterou měli. Dvě svázala dohromady a třetí dala Alyx, která si je pověsila přes rameno. Odešla do přechodové komory (Alyx ještě trochu kulhala, ale teď nebyl čas na poddávání se drobným zraněním) a vyhlédla ven na Psí kost, která se zdála skoro na dosah ruky. Byla *obrovská*. Balvan, který měl více než tři čtvrtiny velikosti lodi. „Já tomu nevěřím,“ prohlásila. „*Tohle* že popoženeme na několik tisíc kilometrů za sekundu?“

„Doufám,“ řekla Hutch. „Ale budeme mít pomoc.“

Pro urychlení na pořádnou rychlost se možná zdál příliš velký, zato obejít se dal za chviličku. Tohle nebude jako jít do měsíční základny u *1107*. Dokonce ani jako na *čindiho*. Připadalo jí to mnohem více stresující, ale neměla tak velký strach, jak čekala. Spíš musela tlumit radostné vzrušení. (Skutečně byla nadšená z představy, že bude takhle nastavovat krk?) S trochou štěstí z toho Bill pořídí záběry a Alyx uvidí, jak je budou hrát po celém světě. *ALYX BALLINGEROVÁ PŘI SMĚLÉ ZÁCHRANNÉ AKCI.*

Nádhera!

Hutch se zlehka odstrčila od dveří, překonala prázdnotu, hladce přistála na Psí kosti, otočila se a zamávala. Úplná hračka. Ta žena mohla uvažovat o kariéře tanečnice.

Alyx zamávala a následovala ji. Gravitace zmizela a ona zjistila, že přeplout ke Psí kosti je tak snadné, jako by se pro to narodila. Byla lanem spojená s Hutch, která se na ni usmála, když dorazila, a poplácala ji po rameni. Dobrá práce, a tak. Alyx se tetelila v hřejivosti její pochvaly.

Billovi se poměrně dařilo srovnat krok s rotací asteroidu, takže se *Memphis* pohybovala po obloze jen pomalu. To bylo dobré. Aspoň se jí nebude dělat nevolno.

Zato *hvězdy* rotovaly poměrně rychle. A chyběl obzor. Bylo to jako stát na okraji skály a všude kolem mít bezedný sráz. Hvězdy vycházely na jedné straně, šplhaly nahoru a na druhé se zase vracely dolů.

„Nedívej se na ně," varovala ji Hutch. „Drž oči na zemi."

Takové, jaká byla k dispozici.

Začaly chodit po Psí kosti a obhlížet terén. Hutch našla co chtěla, relativně rovné místo ve středu podélné osy. „Tady posadíme *McCarvera*," řekla. Třemi lany omotaly těleso kolem dokola, tím způsobem, že ho s lany doslova obešly. Alyx by raději zůstala na místě a nechala obcházení balvanu na Hutch, ale byly spojené, takže musela s ní.

Pevně lano přitáhly, aby dobře drželo. Hutch si začala balvan obhlížet, dělat grimasy, píchat prstem a pronášet poznámky jako: „Ano, přesně tady," a: „Myslím, že to půjde."

Mnoho času trávila Hutch taky tím, že mluvila na Tora. Podrobně mu popsala, co se chystají udělat, a že se snaží udělat to co nejrychleji, jak to půjde. Poslala mu časový plán, povzbudila ho a ujistila ho, že situace teď vypadá slibně. Chvílemi to předala Alyx, která byla příliš zvyklá na obecenstvo, takže jí dělalo problémy mluvit do vysílačky, zatímco nic nenaznačovalo, že vůbec někdo poslouchá. Přesto to aspoň zkusila. „Bude to skvělé, až budeš zpátky, Tore. Hutch věří, že se nám to může podařit. Chystáme oslavu na tvou počest."

Do toho všeho, právě když na základní jednotky navazovaly další lano, zavolal producent Henryho Claymoora, nějaký muž jménem Easter. Byl nadšený, když zjistil, že se Alyx mise účastní. Souhlasila by s rozhovorem?

Ovšemže by souhlasila. Claymoor byl populární u široké divácké obce. Sledovala jeho komentáře – Claymoor o Středním východě, Claymoor o tom, proč náboženství posílilo, když přibylo důkazů o mechanickém vesmíru, Claymoor o tom, proč bychom neměli pokračovat v Projektu Metuzalém, který sliboval tisíciletou délku života.

Jeho profesionální póza jí vždycky připadala trochu nezáživná, dala by přednost tazateli, který by měl duchem blíž k mladší generaci. Jenže v zapadlých končinách člověk bral, co bylo.

Když jim zbývalo asi devět hodin, dokončily, co mohly udělat a sedly si, aby počkaly na další lodě. „Tak takhle vypadá kometa," řekla Alyx a kopla do zmrzlého povrchu. „Jako Oortův oblak to dvakrát nevypadá. Vůbec nic dalšího tady nevidím."

„To bys neviděla, ani kdybychom byly v našem domácím Oortově oblaku," odvětila Hutch. „Asteroidy bývají rozprostřené v docela velkém prostoru."

Kus, na kterém stáli, byl pravděpodobně starý několik miliard let, jako pozůstatek ze vzniku planetární soustavy. „Máme štěstí," řekla Hutch. „*Tenhle* je blízko. Je přesně tam, kde ho potřebujeme mít."

„Jak daleko je ten doma?"

„Oortův oblak? Přibližně jeden světelný rok od Slunce."

„A tenhle?"

„Několik světelných *dnů*." Hutch si neustále hlídala čas.

„Zajímalo by mě, proč to tak je.“

Hutch pokrčila rameny. Podrobnosti neznala. „Oortovy oblaky se tvoří v nejrůznějších vzdálenostech. Zdá se, že to závisí na počtu, velikosti a poloze planet a také na hmotnosti hvězdy.“

„Nezabíhejme do detailů,“ prohlásila Alyx. „Až na to dojde, kdo přeřízne lano?“

„Doufám, že se nám podaří najít kvalifikovaného odborníka na některé z dalších lodí.“ Hutch bude samozřejmě na palubě *McCarvera*. Na *Longworthovi* potřebovali *tři* osoby.

„Vážně myslíš, že se ti podaří někoho sehnat?“

„Pravděpodobně ano.“

„Co třeba já?“

„Ty nemáš venku zkušenosti.“

„Promiň, *Priscillo*, ale kde podle tebe v této chvíli jsme? Kde jsme byli v posledních týdnech několikrát?“

„Já vím, že jsi venku byla, Alyx. Ale pořád jsi v tom začátečník. Rádi bychom měli pár zkušených lidí.“

„Podívej, já to zvládnu. Není to zrovna komplikovaná záležitost. Stejně jsi už připustila, že se pravděpodobně nikdo jiný nenajde.“

„Já vím. Chtěla jsem se tě zeptat.“ Hutch sklopila oči k ledovému povrchu.

„Jde přece jen o přeřezání lana, ne? Kde udělat řez, to už vím. A zacházení s laserem mi přijde celkem jednoduché. Co dalšího potřebuju?“

„Potřebuješ umět zacházet s manévrovacími tryskami.“

„Proč?“

„Pro případ, že bys spadla.“

„Tak mi to předveď.“

„Teď?“

„Co jiného máš pro nejbližších pár hodin na práci?“ Alyx se podívala hluboko do Hutchiných očí. „Poslouchej, já jsem součástí téhle akce. Do stejné míry jako ty nebo kdokoli jiný. Chci pomoct. A jsem připravená, ochotná a mám na to.“

Hutch k ní obrátila lesklé oči. „Díky, Alyx,“ řekla.

Krátce se objaly. Alyx si periferním viděním všimla záblesku, něčeho, co sice taktak zahlédla, ale když se na to pokusila zaostřit

pohled, bylo to pryč. Hvězdné světlo a led prolétající kolem, pomyslela si.

„Longworth *právě dokončil skok do oblasti,*“ řekl Bill. *„Odhadovaný čas příletu padesát šest minut.“*

Longworth byl obrovský. *Memphis* i Psí kost se vedle něj ztrácely. A ukázalo se, že má spoustu pomocných rukou. Vyhrnulo se z něj půl tuctu dobrovolníků, někteří z nich byli zběhlí v používání e-pouzder, někteří se teprve učili, ale všichni se zapojili do upevňování balvanu k oběma lodím.

Přivezli podstatně více lan. Lidé v šortkách a tričkách s univerzitními slogany se rojili po ledu, natahovali lana, propojovali je a vytvářeli kolem asteroidu síť. Bohužel neměli žádná zařízení, která by jim v pravý čas umožnila oddělit lana od lodí stisknutím tlačítka. Budou to muset udělat manuálně.

Mogambo Hutch překvapil, když ji vyhledal a představil jí dva lidi, které chtěl vzít na *McCarvera* s sebou. Snažil se být přátelský, ale stálo ho to jisté úsilí. Tak zoufale toužil dostat se na *čindiho*, že se bála, aby ho neranila mrtvice, pokud taktika nevyjde a oni ho nedohoní.

Jeho dva pobočníci byli fyzik a technik, žena a muž, oba dost staří – aspoň Hutch to tak připadalo – na to, aby věděli, že nalodit se na *čindiho* není dobrý nápad. Složili však poklonu jejímu „důvtipu“, a tím si ji získali. Hutch věděla, že si ráda poslechne pár slov chvály, ale kdo takový nebyl? Doporučila jim, aby na *čindiho* nevstupovali, ale jinak se tím nezabývala.

Mogambo se jí zeptal, jestli zařídila, že ho na palubu *McCarvera* vezmou. „Brownstein je idiot. Nechápe, jak je to důležité.“

Hutch na jeho žádost úplně zapomněla.

S kapitánem *McCarvera* neudržovala žádné společenské vztahy. Ale piloti si zpravidla uměli vyhovět. „Měla jsem toho trochu moc, pane profesore. Zkusím, co se mi podaří udělat.“

„Nezapomněla jsi, že ne?“

Unaveně přikývla. „Udělám, co bude v mých silách, pane profesore.“

McCarver ohlásil přílet. Zhmotnil se na vzdálenější straně obálky nejistoty, ale byl na cestě a měl dorazit do dvou hodin.

Hutch dohlédla na dokončení sítě. Co možná nejvíc se přidržela Billova návrhu. V některých oblastech však vznikaly problémy, především na ostrých hřebenech toho, co se mělo stát zadní částí Psí kosti. Vypadalo to, že hřebeny by mohly lana přeřezat, a tak se do nich pustili lasery, avšak vzdali to, protože by to trvalo příliš dlouho, a raději změnili tvar sítě.

Když byli spokojení s tím, jak je pevná, natáhli lana k *Longworthovi* a upevnili balvan k jeho spodku. Bill otočil *Memphis* kolem podélné osy a pomalu s ní klesl k druhé straně asteroidu. Protáhli lana oběma směry, upevnili je a napnuli. Asteroid teď držela mezi spodními částmi obou lodí soustava asi šedesátimetrových lan.

Následovala nepříjemná hodina čekání na *McCarvera*. Bylo to příliš dlouho. Ukrajovalo to příliš mnoho času.

I kdyby se všechno podařilo, pořád je čekal ještě hon na *čindiho*. A času začínalo být zoufale málo.

Hutch využila prodlevy k tomu, aby se spojila s Brownsteinem.

„Je mi nesympatický,“ prohlásil Brownstein. Měl přízvuk, který nedokázala dost dobře zařadit. Pravděpodobně východoevropský.

Hutch se uchýlila ke starému kouzlu. „Udělejte mi to jako laskavost,“ naléhala.

Stála pod trupem *Longwortha*. Bylo to nevzhledné plavidlo, dlouhé a hranaté, několik krabic různých rozměrů poskládaných k sobě jako dětský hlavolam. Zdálo se, že jediným ústupkem estetičnosti je symetrie.

Brownstein se na ni podíval a Hutch poznala, že jí vyhoví. *„Co když se někomu z nich něco stane?“*

„Neponesete žádnou odpovědnost. Mám to písemně.“

Po dlouhé odmlce: *„Tak dobrá. Že jste to* vy.“

„Díky, kapitáne!“ Změnila tón. Staří kamarádi, jen mezi námi. „Byl nějaký problém?“

„Zapomněl mě požádat. *Začal mi říkat, že přijde na palubu a udělá to a to.“*

„No jo. Fajn! Donutím ho, aby požádal ještě jednou.“

„To je v pořádku. Jestli ho s sebou chcete vzít, tak ať letí.“

Promluvila také na Tora. Řekla mu, že operace probíhá podle plánu a ujistila ho, že všechno vypadá nadějně.

„Letíme,“ řekla. „Ty zůstaň, kde jsi.“

Zůstaň, kde jsi! Litovala té poznámky ještě dřív, než ji dořekla. Ale už bylo příliš pozdě vzít ji zpátky.

„Jsou tady,“ řekla Hutch Torovi, když se dívala na světla pohybující se po obloze. *McCarver*, *Mac*, byl jen o málo větší než jachta.

„Tak dobrá,“ řekl někdo. „Pojďme na to!“

Mac zažehl brzdící trysky, srovnal se s ostatními dvěma loděmi a vplul mezi ně, aby zaujal své místo na asteroidu. Na rozdíl od nich se dotkl trupem skály.

McCarver byl velikostí ani ne poloviční než *Memphis*. Psí kost byla o hodně větší než on.

Pracovní tým ho začal připoutávat.

Zatímco Hutch a Yurkiewicz naposledy kontrolovali síť, otevřely se hlavní dveře. V nich se objevil Brownstein, zamával a sestoupil na povrch. „Omlouvám se za zpoždění,“ řekl.

Hutch si s ním potřásla rukou a poděkovala mu za pomoc. K mediální lodi zatím přivázali lana, kterými ji připevnili k asteroidu.

Nato se objevil Mogambo se svými dvěma společníky. Řekl Brownsteinovi, jak je rád, že ho vidí, a jak ho těší, že s ním může letět. (Vypadalo to, že se poučil.) Představil své dva kolegy, Teri Hankataovou z kosmické stanice u Quraquy a Antonia Silvestriho, jenž vedl inspekční tým, který se snažil zjistit, proč se terraformace této planety nedaří. Byli vybavení manévrovacími tryskami a nesli si také další výstroj, kterou s Brownsteinovým svolením uložili do *McCarvera*.

Vzali si s sebou nafukovací stan, větší model, než měl Tor, který chtěli použít pro pobyt na *čindim*. Mogambo také dělal co mohl, aby všechny uklidnil. „Vím, že tím vším dělám potíže,“ prohlásil. „Ale chceme tam jen letmo nahlédnout.“

„To doufám,“ řekl Brownstein. „Jistě víte, že možná budeme muset v blízkosti té věci nějakou dobu zůstat. V tom případě mi bude

celkem jedno, jestli jste se mnou nebo tam. Ale až budu připravený odletět, očekávám, že se vrátíte. Bez jakýchkoli prodlev.“

„Samozřejmě.“

„Nemůžu si dovolit ten luxus, abych čekal. Jestli nebudete na palubě, až budu připravený k odletu, řeknu jen *sayonara*.“

Mogambo nebyl zvyklý, aby se s ním mluvilo takovým způsobem, a viditelně ho stálo hodně úsilí, aby všechno udržel v přátelské poloze.

Hutch a ostatní členové skupinky se rychle seznámili s Henrym Claymoorem. Byl to jeden z těch vysokých domýšlivých typů, přetékajících určitým otravným šarmem, který se nenaučili nechávat doma. Tmavé vlasy, tmavé oči, dokonalý baryton, který jako by propůjčoval důležitost každému detailu existence. Byl to povýšený člověk, který se usilovně snažil chovat se neformálně. Hutch se domýšlela, že tyto sklony v něm ještě zesílily omlazovací procedury, které pozastavily rozumový úpadek stárnutí, aniž ho udělaly mladým. Vypadal jako jeden z těch nešťastníků, kteří mladí nikdy nebyli. Hutch si nedokázala představit, že by byl někdy spokojený.

McCarver ležel na povrchu Psí kosti. Pracovní týmy jej upevňovaly lany, který omotávaly kolem užší prostřední části a *Macova* trupu.

Hutch se snažila pomáhat, ale ukázalo se, že pracovní tým cvičil cestou. „Bude lepší, když zůstanete stranou, paní,“ řekl jí jeden z nich. A s prací byli hotovi dřív, než by se odvážila doufat.

Hutch se rozloučila s Alyx a Nickem. „Těšilo mě,“ řekla. „Sejdeme se doma.“ Nabídla, že jim z některého z dalších plavidel sežene dobrovolníka, jenž jim zajistí veškerou pomoc, kterou by snad mohli potřebovat.

Odmítli a Hutch jim připomněla, že zůstanou uvěznění v bezvládné *Memphis* neurčitě dlouhou dobu. Alyx řekla, že to zvládnou, že se o sebe dokážou postarat. A Nick se zatvářil potěšeně. Uvězněný s Alyx? Chlap mohl dopadnout hůř.

Lanový tým oznámil, že všechno je připravené ke startu. Brownstein nemarnil čas a všechny upozornil, že se chystají odletět a budou v režimu „naplno vpřed“ (čímž myslel zrychlování) dvě hodiny. „Pojďme na to!“ řekl.

Zatímco se dobrovolníci vraceli do svých lodí, s výjimkou jednoho na *Longwortha*, Brownstein pozval Hutch, aby se k němu posadila na můstek. Několik napjatých minut museli čekat a bavit se poznámkami, že by něco takového nechtěli absolvovat podruhé, než jim UI oznámila, že jsou připravení k odletu. Kapitán varoval své pasažéry, potom se naklonil k Hutch a potřásl jí rukou. „Hodně štěstí," řekl.

Motory *Memphis* a *Longwortha* se zažehly. Dali se do pohybu.

McCarver zůstával v klidu. V první části cesty měl plnit výhradně funkci nákladu.

Hutch promluvila do vysílačky na Tora. „Letíme."

Dva nadsvětelníky obezřetně odtáhly Psí kost z oběžné dráhy, zamířily směrem k *čindimu* a začaly nabírat rychlost. Bill předpověděl, že lano namáhání vydrží, přesto bylo nepříjemné se dívat, jak se síť mezi asteroidem a loděmi napíná a začíná se protahovat.

Bill posílal na *McCarvera* všechna důležitá data. Hutch si dělala starost zejména o teplotu motoru. Pohonná soustava byla konstruována tak, aby byla v kontinuálním provozu maximálně hodinu, která – za normálních okolností – více než stačila na zásobení skokových motorů energií, již potřebovaly. Vzhledem k mrtvé váze, kterou táhli, však budou při této výpravě potřebovat víc než *dvě* hodiny nepřetržitého zrychlování, aby tohoto cíle dosáhli.

Brownstein jim připravil kávu. Pak seděli, hovořili, sledovali narůstající rychlost a hlídali čas. Hutch chvílemi komunikovala s Torem, s Alyx a Nickem v *Memphis* a s Billem.

Překonali 0,005 c. Půl procenta rychlosti světla. Cílová rychlost byla 0,026 c.

„Uvěřím tomu, až to uvidím," prohlásil Brownstein.

Yurkiewicz ohlásil z *Longwortha*, že všechno je v pořádku. *„Spalujeme víc paliva, než chci. Ale udělali jsme určitě úpravy."*

Později se vedle ní objevil virtuální Claymoor. *„Až to všechno skončí, chtěl bych s vámi udělat nějaký program, Hutch,"* řekl. *„Ale nejdřív budu potřebovat víc informací. Nejste náhodou stejná žena jako ta, která loni uvízla na Deepsix? A kterou zachránil Gregory MacAllister?"*

Nebyl to přesný popis toho, jak se věci odehrály, ale jeho opravy nezajímaly. Zeptal se jí, kde vyrostla, jak se stala pilotkou, *proč* se stala pilotkou, jestli má děti a co dělá ve svém volném čase. V jakém vztahu je s chlapíkem, který zůstal na té mimozemské kraksně, Torem Jak-se-vlastně-jmenuje?

„Je to pasažér," odpověděla.

„Jenom pasažér?" Zatvářil se podezíravě a zklamaně. *„Nic k němu osobně necítíte?"*

„Je to *pasažér.* Jsem odpovědná za všechny své pasažéry."

Odpověděla mu na otázky nejlépe jak uměla, a nakonec požádala, aby ji omluvil. „Potřebuji mluvit s ním," řekla.

„S kým?"

„S Torem."

Claymoora to viditelně překvapilo. *„Vy s ním jste v kontaktu? Pochopil jsem to tak… O to ale nejde. Mohl bych s ním taky mluvit?"*

„Nemůže vám odpovídat," řekla.

„Proč by nemohl?"

„Je příliš vzdálený. Signál z *čindiho* není dost silný, aby dolétl tak daleko."

„Jak tedy víte, že poslouchá? Víme jistě, že je ještě naživu?"

„Víme, že byl naživu před několika hodinami."

„A jak to víte?"

Ukázala mu snímek Tora, jak stojí se zdviženýma rukama na jedné vyvýšenině. Mává, vedle sebe má otevřený průlez.

„Úžasné," řekl. *„A to je vnějšek* čindiho? *To je…,"* zaváhal *„velice působivé. Dobrý materiál."*

Brownstein se na ni podíval. „Překonáváme 0,008c," oznámil.

„Osm tisícin c? Je to důležité, Hutch?"

„Je to něco míň než procento rychlosti světla. *Já* jsem rychleji nikdy necestovala."

„Hutch," řekl Bill, *„naše číslo dva se přehřívá."*

Stále jim zbývalo ještě padesát minut do skoku. „Já vím," řekla. „Sledujeme to na panelu." Nějaký nárůst teploty byl při tak dlouhém používání nevyhnutelný. O necelých šest minut později jej začali pozorovat u *Longwortha*. Ale loď mohla podniknout opatření. Dala

se upravit chladící, pozměnit palivová směs, zavést tlumicí postupy. Pokud by to bylo nutné, mohli dokonce motory na několik minut vypnout, ale to by stálo čas, kterým si nemohli dovolit plýtvat.

Hutch se poradila s Billem a nařídila jisté změny. Teploty se stabilizovaly.

Mogambo se v pravidelných intervalech ozýval, aby se ubezpečil: Držíme se časového plánu? Jak si vedou motory? Našel se na palubě *čindiho* nějaký, *jakýkoli* náznak života? Jak daleko k přídi lodi se dostali? Zaznamenali vůbec nějaké náznaky technických prostor?

Antonio Silvestri, který přišel na palubu s Mogambem, se objevil na můstku. „Vy si mě nepamatujete, že?“ zeptal se.

Byl menší postavy, ne o mnoho větší než Hutch. Olivová pleť, černé vlasy, tmavé oči. Byl vcelku pohledný, jeho tvář měla skoro až ženské rysy.

Někde ho už zahlédla, ale velice se omlouvala. Nepamatovala si kde.

„Říkejte mi Tony,“ vybídl ji odzbrojujícím způsobem. „Jednou jste mě vezla ze stanice na Pinnacle, před lety.“ Mluvil anglicky s mírným italským přízvukem. „Byl to jen dvoudenní let, opravdu bych neměl čekat, že si mě budete pamatovat. Ale já jsem si zapamatoval *vás*.“ Oči se mu zaleskly. „Chápu tu starost o vašeho pasažéra, pana Kirbyho. Je to umělec, že?“ Přikývnutí. „Vyhledal jsem si jeho práce, když jsem se to dozvěděl.“ Usmál se. „Ten stojí za zachránění. Kdybych mohl něco udělat, neváhejte říct.“

Hutch strávila také několik minut s Teri Hankatovou, druhou členkou Mogambova doprovodu. Byla spíš jako její šéf, povrchně zdvořilá ale ambiciózní, a jak to Hutch alespoň připadalo, zoufale odhodlaná dostat se na palubu *čindiho*.

„Třicet devět minut do systémového skoku,“ řekla *McCarverova* UI, která slyšela na jméno Jennifer, ale na rozdíl od Billa neprojevovala tak rozumný přístup. *„Dvě minuty do zážehu.“*

Brownstein přikývl a informoval pasažéry. „Ne že by to bylo vyloženě důležité,“ dodal. „Nepředpokládám, že si všimnete nějakého rozdílu.“

Kapitán předal celou operaci Jennifer – opravdu *ne* Jenny, prosím, dozvěděla se Hutch, když zkusila zdrobnělinu použít. Ta odpočítala poslední minutu po deseti sekundách a potom posledních několik sekund. Bylo to všechno velice dramatické a motory jachty se zažehly přesně podle plánu. *McCarver* se zapřel do lan, která jej k asteroidu poutala. Neměl silný tah, ale nějaký *měl*, což snížilo zatížení ostatních plavidel. Stoupající teplota motorů, která dosáhla hrozivé úrovně, poněkud poklesla. Když začala znovu šplhat vzhůru, činila tak pomaleji.

„*Hltáme palivo jako zloději,*“ informoval je Yurkiewicz z *Longwortha*.

„Hlavně když vydrží ještě půl hodiny,“ odpověděla Hutch.

Tou dobou se už blížili k 0,018 c a zdolali všechny rekordy získané rychlosti. „Dokázali jsme to,“ prohlásil Brownstein, „odtáhli jsme toho prevíta s námi.“ Ukázal prstem na Psí kost.

Na lince se znovu objevil Claymoor. Pouze zvuk. „*Hutch? Máte moc práce? Nenašla byste si chvilku?*“

„Ano, pane Claymoore? Co pro vás mohu udělat?“

„*Hutch, je to pravda, že půjdete ven, až se velké lodě odpojí?*“

„Ne,“ řekla, protože okamžitě poznala, kam rozhovor míří. „Zůstávám tady, kde jsem teď.“

„*Já jsem slyšel něco jiného,*“ řekl zklamaně. Obrátil svou pozornost k Brownsteinovi. „*Yuri?*“

„Ano, pane?“

„*Můžete zařídit, abych se při operaci dostal ven? Chtěl bych pořídit nějaké snímky zblízka.*“

„To není dobrý nápad, pane Claymoore.“

Publicista trochu zvýšil hlas. „*Proč ne?*“

„Musíme to absolvovat v nejkratším možném čase.“

„*Jsem schopný vyjít ven a vrátit se v několika minutách.*“

„Pane, budeme stále zrychlovat. Strhne vás to z trupu.

A už vůbec to nebude příjemné pro vaši trávicí soustavu.“

„*Och!*“

„Není to jako posledně.“

Brownstein nevysvětlil, co myslí tím *posledně*, ale Hutch vytušila, že Claymoorovi někde dovolili projít se v e-pouzdru.

„Kruci,“ řekl. *„Odvíjí se nám tady úžasný příběh, a my nemáme snímky!“*

„Budeme mít záběry z teleskopů.“

„Díval jsem se na ně. Nejsou dost dobré.“

„Nevadí. Prostě to fyzicky není možné.“

„Brownie, někdo půjde ven přeříznout lana. Musí *to být možné.“*

Měl pravdu. *Nastane* několik minut, během nichž budou motory vypnuté. Ale budou pracovat rychle. Na fotografování nebude čas. Pokud by okno prošvihli, byl by konec.

„Já nebudu překážet,“ řekl Claymoor. Vypadalo to, že znovu mluví na Hutch.

Brownstein se na ni podíval. Jeho oči naznačovaly, že je to na ní.

„Je to tvůj šéf?“ zeptala se.

Ano, je.

Otočila se zpátky k novináři. „Pane Claymoore,“ řekla. „Kapitán má pravdu. Když půjdete ven, můžeme vás ztratit. Ale jestli jinak nedáte a jestli jste ochoten se vrátit, jakmile vám řeknu…“

„Ale ovšem!“ vyhrkl. *„To není žádný problém.“*

„Předpokládám, že umíte používat e-pouzdro.“

„Samozřejmě.“

„Yuri si myslí, že bych vás měla vzít s sebou, až půjdu ven, tak to uděláme.“

„Díky! Tobě taky, Yuri.“

Teploty na *Longworthovi* začaly znovu stoupat, ale Yurkiewicz je ujistil, že to zvládnou, že loď udrží pohromadě tak dlouho, jak bude nutné. Hutch by však měla vědět, že bude potřebovat nové motory, až to skončí.

Bill ohlásil pokračující slabé přehřívání, dosud pod kontrolou. *„Ale dochází nám palivo. Spotřebováváme je značným tempem.“*

Motory na *Longworthovi* i *Memphis* měly zajištění pro případ poruchy, které by je zastavilo, pokud by se podmínky nesnesitelně zhoršily. *Longworthovo* zabezpečení by už dokonce začalo působit, nebýt toho, že je Yurkiewicz zřejmě zablokoval. Jednotka, kterou měla *Memphis,* žádnou manipulaci neumožňovala. Ale podmínky tam nebyly tak těžké.

Brownstein podal Hutch sendvič. „Klid," řekl. Nebyla si jistá, odkud se to jídlo vzalo.

„Blížíme se ke skokovému režimu," řekla Jennifer. *„Osm minut do vypnutí."*

Longworth ani *Memphis* nebudou mít dost paliva, aby zabrzdily svůj pohyb vpřed. Hutch si pomyslela, že až pokus skončí, budou potřebovat zachránit všichni.

Sendvič byl s pečeným hovězím. Rozkousala jej pomalu, snažila se soustředit. Vychutnat si ho.

Nadešel Alyxin okamžik slávy. Odepnula si pásy a vylezla z křesla. Na *Longworthovi* budou Yurkiewiczovi lidé dělat totéž.

Došla do skladiště, hladce vklouzla do e-pouzdra, připnula si vzduchové láhve a vzala laserový kráječ. Potom si nasadila manipulační trysky.

„Tři minuty," řekl Bill. *„Upozorňuji vás, že přeřezávání venkovních lan by mělo proběhnout rychle."*

Alyx otevřela přechodovou komoru. Procházela si trasu, kterou bude absolvovat, až vyleze na trup.

Vešla dovnitř a opřela se o stěnu, aby při trvalém zrychlování udržela rovnováhu. Uzavřela vnitřní dveře a vyčerpala z komory vzduch.

Hutch provedla z *McCarvera* rychlou kontrolu. Jsou všichni na *Longworthovi* připravení? Ano, všichni byli. V jejich případě museli tři dobrovolníci přeřezat osm lan, z nichž dvě byla hůře přístupná, což znamenalo, že jsou od přechodové komory dál než všechno, s čím si musela dělat starosti Alyx.

Macovy motory byly žhavé. Malá jachta, přestože měla pomoc, jednoduše táhla příliš dlouho příliš velkou hmotnost. Brownstein si všiml, jak se Hutch na čísla krátce podívala, a zavrtěl hlavou. Zdálo se, jako by dával najevo, že motory máme trochu teplé, ale zvládneme to.

Byla Alyx připravená?

„Ano, jsem."

„Třicet sekund," oznámil Bill.

Alyx otevřela venkovní dveře, ale zatím si od nich udržovala odstup. Ještě pořád zrychlovali a ona jen těžko udržovala rovnováhu, natlačená na zadní stěnu. Vypadnout by nebylo dobré.

Bill odpočítal poslední sekundy. Když čas vypršel, motory na všech třech lodích se vypnuly. Tendence padat dozadu na příčku pominula. Alyx odstoupila od stěny, zkontrolovala svou rovnováhu, která potřebovala několik sekund, aby se vrátila k normálu, a vylezla ze dveří. Ve stejném okamžiku opustili tři lidé *Longwortha*. Viděla třpyt jejich svítilen, jak se rozešli po trupu.

Memphis byla k asteroidu připevněná lany uchycenými k záďovému spojovacímu mechanismu, nákladnímu zvedáku v půli lodi a pomocnému víceúčelovému držáku v přední části. Spojovací mechanismus byl jejím prvním cílem. Pohybovala se rychle. Ubránila se pokušení použít manévrovací trysky, přestože chtěla. Ale všechno s Hutch promyslely, měla čas. Pokud by začala poletovat kolem lodi a operaci pokazila, cena by se vyhoupla vysoko.

V několika okamžicích dorazila ke spojovacímu mechanismu, zapnula kráječ a dala se do práce.

Celá scéna byla zalitá svitem hvězd, obří nákladní loď, skromná *Memphis*, miniaturní jachta, bezútěšný povrch asteroidu, rudé čepele laserů. Hvězdy, které se pohybovaly po obloze, až se z toho točila hlava, když před několika hodinami poprvé vyšla s Hutch na Psí kost, byly teď ukotvené na místě.

Lano se přetrhlo. Jeden konec sebou švihl tak, že jí málem vzal ruku s sebou.

Ženský hlas, zřejmě patřící někomu z *Longwortha,* ji varoval, že lana jsou napjatá a mohou se chovat nepředvídatelně. *„Dávej pozor, když začnou povolovat.“*

Málem se o tom krutě poučila.

Alyx pocítila příval adrenalinu a vyrazila vpřed k nákladnímu zvedáku, kde zahájila druhou fázi. Měla zhruba minutový předstih. Lidé z *Longwortha* si spolu povídali, vydávali pokyny, nadávali.

U zvedáku bylo lano omotané kolem paty soklu a Alyx neviděla, jak by je mohla přeřezat, aniž by tím udělala díru do lodi. *Tak to vypadá, když se spěchá.* Šplhala po laně, až se vzdálila od trupu,

jednou rukou se chytila, aby neodplula, a druhou uchopila laser. Někdo se jí zeptal, jestli se nezbláznila, ale na odpověď neměla čas.

Ve vysílačce se ozval Yurkiewicz a pokáral svůj tým, aby sebou hodil.

Lano zčernalo. Alyx na něm držela paprsek a dívala se, jak povoluje.

Oddělené konce lana se od sebe vzdálily. Alyx se jednoho držela, ale bezmocně se vznášela v prostoru a na ručkování zpátky neměla čas. No co! Na tento okamžik čekala. Zažehla manévrovací trysky a skoro hned je zase vypnula, jak to viděla u Hutch. Elegantně odplula zpátky k trupu, chytila se nákladního zvedáku, zručně se spustila na kovový povrch a začala lézt dopředu. Páni, byla dobrá!

„*Alyx,*“ řekl Bill. „*Dvě minuty.*“

„Jsem skoro hotová.“

Pospíšila si dopředu k univerzálnímu držáku, který se nacházel těsně nad můstkem. Dorazila tam, odhadla nejlepší úhel, zapnula kráječ a dokončila svou práci.

Když Alyx přešla po *Memphis* dopředu, dostala se mimo záběr kamery a Hutch ji ztratila z očí. Sledovala se směsí pýcha a neklidu, jak použila manévrovací trysky a odplula jí z displeje. Ale nebylo slyšet žádný křik, žádné: *Proboha, nese mě to pryč, co mám dělat?* Takže musela být v pořádku.

Hutch váhala, jestli na ni má mluvit, nechtěla ji rušit, nechtěla přiznat, že jí tak úplně nedůvěřuje.

Pak se ozval Alyxin hlas, vyrovnaný, klidný, zodpovědný: „*Memphis* je volná.“

„Alyx,“ promluvila Hutch, „staneš se legendou.“

„*Tou už jsem, kapitánko,*“ odpověděla Alyx.

Brownstein si přitiskl na uši sluchátka. „Co zdržuje *Longwortha?*“ zeptal se.

„*Za okamžik jsme hotoví.*“ Yurkiewicz mluvil nevzrušeně.

„Jennifer,“ řekl Brownstein, „připrav se znovu zažehnout motory.“

Hutch se spojila s Billem. „Chci, abyste se uvolnili třicet sekund po *Longworthovi*. Řízení převezme Jennifer.“ Přepnula na Alyx. „Dobrá práce,“ řekla. „Až se vrátíme, dáme ti medaili.“

„Zachovej klid, srdíčko.“

„Teď se vrať dovnitř.“

„Ano, mami.“

Ta ženská dovedla být prostořeká!

„Longworth *je volný,*“ ohlásil Yurkiewicz.

Na horní obrazovce se objevil Bill. *„Všem blahopřeji,“* řekl. *„Současná rychlost činí 0,02633 rychlosti světla.“*

Hutch se zmocnila vlna radosti. Splňovalo to parametry toho, kam doufali, že se v této fázi dostanou.

„Předávám velení McCarverovi,“ řekl Bill.

Jennifer potvrdila převzetí.

Brownstein se tvářil spokojeně. „Nahoď znovu motory!“ zavelel. *Longworth* a *Memphis*, uvolněné od asteroidu, odplouvaly pryč.

Teď to bylo na *Macovi*. *Lodička, která na to má,* pomyslela si Hutch. Motory se zažehly a jachta se pokusila zrychlit, odtáhnout Psí kost s sebou.

Memphis se otočila kolem osy a nasměrovala své trysky od *Longwortha*, jachty a asteroidu. Zažehla motory a opatrně se vzdálila. Když byla dostatečně daleko, provedl podobný manévr *Longworth.* Obě lodě měly tak málo paliva, že jim nezbývalo než pokračovat přibližně ve stejném kurzu a stejnou rychlostí, dokud je někdo nezachrání.

„Hodně štěstí!“ řekla Alyx, která už byla zase v bezpečí uvnitř.

„Dvě minuty do skoku,“ oznámila Jennifer. *„Podle plánu.“*

Teplota *Macových* motorů opět stoupala.

Hutch zavolala Claymoorovi do kajuty. „Jste připravený, pane Claymoore?“ zeptala se.

„Ale ano. Ovšem, že jsem!“

„Budeme mít jen několik minut. Přijďte za mnou k nákladní přechodové komoře.“

„Už jdu.“

„Buďte opatrný! Stále zrychlujeme.“ To bylo nejspíš zbožné přání. Asteroid byl hmotný, a přístroje, které nebyly pro současnou situaci konstruované, podávaly zmatené údaje. Všude blikaly červené kontrolky.

Brownsteinovy ohrnuté rty odhalovaly spoustu rovných bílých zubů, přes něž nasával vzduch, jak to lidé dělají, když vidí, že někdo trpí. Na horním displeji měl grafy znázorňující stav motoru. „Bylo by dobré je vypnout,“ řekl. „Třeba jenom na několik minut.“

„Všechno bude dobré, Yuri,“ řekla Hutch.

Přikývl. To si piš, že bude.

Vylezla ze svého křesla, s pomocí rukou prošla zpátky luxusně zařízenou chodbou – Universal News se o své korespondenty uměla postarat dobře – a sestoupila na dolní palubu, kde se Claymoor snažil dostat do e-pouzdra. Na vestě měl připnutou kameru.

Zdálo se, že ví, co dělá, takže se Hutch věnovala vlastní výstroji.

„Hutch,“ řekl. „Velice si toho vážím.“

„Rádo se stalo, pane Claymoore.“

„Přátelé mi říkají *Henry*.“

„Henry,“ řekla, „buďte opatrný, až budete venku. Bude to velice rychlé. Namířit, cvak a utéct.“

„Rozumím.“

Nasadila si manévrovací trysky a připnula si na popruh kráječ.

Brownsteinův hlas: *„Jedna minuta!“*

Hutch slyšela, jak kapitán vypnul fúzní motory. Jejich vytrvalý hukot nahradilo poněkud kolísavé dunění hazeltinů. Sedla si na palubu, ukázala Claymoorovi, aby následoval její příklad, a počkala, až jí jazyk řekne, že provádějí skok.

kapitola 35

Musíš sebou hodit… nevaroval neztrácet čas.
Rychlost je všechno, na té záleží, jenom na té záleží.

– The Wanderers.
***Rychlost*, poprvé hráno roku 2221**

Hlas Hutch byl elektrizující: *„Jdu na to!“*

Tor seděl pod oblohou venku. *Ano,* pomyslel si, *přijď pro mě. Jsem tady.*

Hutch s ním komunikovala dál. *„Všechno jde podle plánu. Mělo by se nám to podařit.“*

A později:

„Tore, překonáváme 0,01 c. To má pořád daleko k rychlosti čindiho, *ale myslím, že pro* McCarvera *jsme právě stanovili rekord.“*

Pomalu zavřel oči. Jediným zvukem kromě jejího hlasu byl jeho dech.

„Pořád se přesně držíme plánu. Na velké lodi, Longworthovi, *se nám něco přehřívá, ale není to nic, co bychom nečekali. Dokonce jsme předpokládali, že to v této fázi bude horší. Nemyslíme, že to bude problém.“*

Na okamžik přestal být opatrný. Stál nedaleko vyvýšeniny, kde byl, když *čindi* prolétl kolem *Memphis* – nepůsobí-li gravitace, nezáleží příliš na tom, jestli člověk stojí nebo sedí – a představoval si, jak člun přilétá, aby ho naložil, a jaké to bude. Hutch vyleze ven, aby ho objala. Tak se stalo, že podlehl zvyku a dřepl si na bok vyvýšeniny, čímž přerušil kontakt mezi svými adhezními botami a trupem. Zděšeně zjistil, že ho to začíná odnášet.

„Alyx vzkazuje, že si nemáš dělat starosti.“

Podařilo se mu dotknout se země, jenže tam nebylo nic, čeho by se mohl chytit. Jediné, čeho dosáhl, bylo, že se odstrčil dál.

Zachovej klid!

Zachránil ho svah. Těsně předtím, než odplul z dosahu, si vzpomněl, že tam je, momentálně za ním, vymrštil nohu a přitiskl ji ke skále.

Zastavilo ho to.

Celý incident pravděpodobně netrval ani tři sekundy, ale Tor po něm zůstal celý roztřesený. *Jestli se někdy dostanu domů, zbytek života strávím na verandě před domem. Schovaný pod rozkládacím lehátkem.* Při té představě se pousmál.

„Až se přiblížíme,“ pokračovala Hutch, *„dám ti vědět. Nejlepší bude, když na nás počkáš venku. Někde, kde se k tobě dostaneme a nebudeme muset ztrácet čas… Ale to ty víš, Tore. To ti nemusím říkat… Nejspíš se jenom snažím konverzovat.“*

Tor se nikdy nepokusil vést monolog. Muselo to pro ni být těžké. Kruci, vždyť ani nevěděla jistě, jestli ji slyší. A napadlo ho, jestli jí břemeno, kterým se stal, nezačíná být protivné, jestli si pak, až bude po všem, a on bude buď mrtvý nebo živý, vzpomene na tyhle hodiny, kdy zůstávala u vysílačky a mluvila, snažila se rozptýlit toho idiota, který odmítl dát na její radu. Jak by mohla *nebýt* otrávená?

„Připravujeme se nastartovat motory McCarvera.“

Pocítil psychologickou potřebu lehnout si. Trochu se uvolnit. Došlo mu, že nějakou dobu nespal. Ale nechtěl strávit v bezvědomí čas, který mohl být jeho posledními hodinami.

Podíval se ke vstupnímu otvoru.

Možná už jen několik minut.

„Fajn, Tore! Nahodili jsme to a jedeme. Zatím nám to jde dobře.“

Znovu si vlezl na žebřík, vděčný za mírný tah gravitačního pole *čindiho*. Slezl zpátky clo chodby, natáhl se za stanem a zavřel oči.

McCarver a Psí kost přešly hladce do transdimenzionálního prostoru. Hutch zkontrolovala své manévrovací trysky, otevřela přechodovou komoru a rychle obhlédla situaci. Asteroid několik metrů pod ní se

zdál obrovský. Byl to balvan připevněný k velkému holubovi. Plující mlhou.

„Henry…," začala.

Přikývl. „Všechno připraveno."

„Ať budeš dělat cokoli, neztrácej kontakt s trupem. Nebudeme mít čas zachraňovat někoho dalšího."

„Nedělej si starosti, Hutch." Opravdu vypadal, že ví, co dělá.

Manévrovací trysky byly vyloženě bezpečnostní opatření, záloha. Odlepila se a začala klouzat k přídi. Psí kost byla upevněná před spojovacím uzlem a v zadní části bylo zajišťovací lano doslova omotáno kolem trupu.

V minutách po uvolnění *Longwortha* a *Memphisu* představoval asteroid vážnou přítěž. Nyní však *Mac* a balvan letěli společně, stejnou ležérní rychlostí.

Hutch dorazila ke spojovacímu mechanismu, chytila se vzpěry, aktivovala kráječ a pustila se do přeřezávání lana.

„*Tři minuty, Hutch,*" informoval ji Brownstein.

„Proč je čas tak kritický?" zeptal se Claymoor.

„Určuje, kde se vynoříme na druhé straně." V subsvětelném prostoru.

Lano povolilo. Hutch oddělila spojky, zahodila je a přesvědčila se, že loď je volná.

„Já myslel, že tyhle věci, tyhle *skoky*, jsou dost nepřesné."

„Na tak krátkou vzdálenost ne." Otočila se a plynule se dala do pohybu směrem k zádi *Maca*. Mířila k talířové anténě s čidly. „Tohle je skoro absolutní přesnost. I několikasekundové zpoždění nás může dostat beznadějně mimo cíl." Uvědomila si, že Claymoor ji sleduje, zaznamenává každý pohyb. *Podrobnosti v jedenáct.*

„*Dvě minuty!*"

Pomohla si anténou, aby se zastavila, odtlačila se dolů k podstavci, aktivovala kráječ a použila jej na lano. Podobně jako ostatní spojovací lana bylo ve skutečnosti trojité. Opožděně jí došlo, že měla zkusit vymyslet jiný plán, vzít si sem na pomoc někoho dalšího. Vycházelo to až moc těsně.

„Jak to nazvete?" zeptala se Claymoora.

„Co jak nazvu?"

„To dílo. Reportáž o záchraně.“

„Neberte si to špatně,“ řekl. „Jestli dopadne úspěšně, bude to *Hon na Čindiho*.“

Jedna žíla povolila. Po skalnatém povrchu pod ní vanula mlha. „Co když to nedopadne úspěšně?“ zeptala se.

„Tak to bude jiné. Ještě nevím, jak bych to chtěl pojmenovat, ale *muselo* by to být jiné.“

„Jedna minuta! Hutch, dodělej to a vlez dovnitř. Všichni ostatní, připravte se na skok.“

Pořád ještě řezala. „Já to nestihnu, Yuri!“

„Tak to nech být, Hutch. Vlez do přechodové komory.“ Na zrušení skoku bylo příliš pozdě. Kdyby to zkusil, poškodil by motory. Možná by úplně explodovaly.

Druhá žíla se přerušila.

„Hutch, proboha!“

A Claymoor: „Nech to být, Hutch.“

Když to nechá být, vtáhnou asteroid zpátky s sebou, a i kdyby to neudělali a on by odpadl, zničilo by to výpočty. V obou případech by to znamenalo Torovu smrt.

„Hutch!“

„Okamžik, Yuri.“

„No tak, Hutch, pojďme!“

Crčel z ní pot. Bylo to šílené, ale *existoval* způsob, pokud by se dokázala připevnit k trupu. Vypnula laser.

„To je ono,“ řekl Brownstein, který se zřejmě díval prostřednictvím některé trupové kamery. *„Teď se chováme rozumně.“*

Připnula si kráječ na popruh.

„Pak něco vymyslíme.“

Ale musel samozřejmě vědět, že nevymyslí nic.

Sáhla do popruhu a našla páčku, kterou se vypínalo e-pouzdro. Potom přitlačila na tlačítko ovládání a současně zatáhla za páčku. Pouzdro se vypnulo, svět zamrzl a její smysly utrpěly šok.

Sundala si opasek a omotala jej kolem jedné podpůrné nohy podstavce senzorů. Pak se ho pustila a opět aktivovala pouzdro. Pole se kolem ní vytvořilo znovu.

„Co to děláš?“

Zapnula kráječ a vrátila se k práci. Claymoor ji stále pozoroval. *„Henry,“* řekla, *„rozjeď to!“*

Claymoor nebyl hlupák. Stál už v přechodové komoře.

„Proboha, Hutch…“ Kapitán měl hlas jako medvěd. Přidržela laser u zbývající žíly a dívala se, jak se jím začíná prokousávat. Jennifer se ozvala s vážným varováním a zahájila odpočítávání. Snažila se ji zastrašit. Co to bylo za UI, že se uchylovala k takové taktice? Trup pod lanem se začínal pálit. To nebylo dobré.

„Patnáct sekund,“ oznámila UI.

Claymoor se vykláněl z přechodové komory a pozoroval ji. „Vlez dovnitř, Henry!“ vykřikla. „Zavři to.“

„Bez tebe ne.“ Ten pitomec se ani nepohnul. Stále na ni mířil kamerou.

„Vlez *dovnitř*, nebo tady zůstaneš i s *Honem na Čindiho*.“

Slyšela ho, jak mluví s Brownsteinem, chce po něm, aby zastavil akci a zdržel se jí. Pomáhej jí Bůh – skutečně použil tato slova. Pak, zřejmě přesvědčený, že nemá na výběr, konečně zmizel a dveře se zavřely.

Lano povolilo. Jelikož se asteroid i jachta pohybovaly stejnou rychlostí, Psí kost neodpadla a žíly zůstaly tam, kde byly. Musela je od sebe odtáhnout.

Obtočila si opasek kolem paže. „Můžeš, Yuri,“ řekla. „Rozjeď to!“

Brownstein stisknutí tlačítka oddálil, dal jí několik sekund navíc. Ale to byla mez, kam mohl bezpečně zajít. *„Drž se!“* řekl.

Hazeltiny naskočily a trup se pod ní zvedl. Polohovací motory upravily jejich úhel a zabraly. Jachta se od Psí kosti vzdálila. Asteroid se začínal ztrácet v mlze.

Hutch se dívala, jak mizí. Cítila první známky blížícího se přenosu.

„Zůstaň s námi, Huth!“

Uvnitř nadsvětelné lodě lidé zpravidla absolvují přechod s lehkými nebo vůbec žádnými potížemi. Některým se udělá trochu špatně, ztratí orientaci, přijdou o obsah svého žaludku. Proto dostávají

pasažéři vždy upozornění, aby jedli lehce, nebo jídlo vynechali úplně, když se skok blíží. Teorie říká, že tlumící pole, které chrání před působením setrvačnosti, zároveň pomáhá omezit fyzické reakce. Pokud Hutch věděla, tato teorie nebyla nikdy ověřena. V důsledku toho neměla ponětí, co může čekat, veze-li se na trupu *McCarvera*, když přechází do podsvětelného prostoru.

Kdyby měla čas, protáhla by opasek vestou, jedním rukávem dovnitř a druhým ven, aby měla jistotu, že nespadne. Jenže čas neměla a teď už si nebyla jistá, kde je opasek, kde je vesta a kde je její paže. Zatímco se všechno kolem ní točilo, její mysl se stáhla do hluboké jeskyně.

Někde se něčeho držela. A měla by v tom pokračovat. Držet se dál. Hlavně se nepustit.

To, co předtím snědla, se jí tlačilo zpátky. To nebylo dobré. E-pouzdro nemělo žádné opatření pro vyprázdnění obsahu žaludku.

Jednou, když jí bylo asi tak sedm, si hrála na houpačce, která byla zavěšená z větve stromu. V experimentálním rozpoložení se postavila vedle houpačky a otáčela jí tak dlouho kolem dokola, až byly provazy zkroucené natolik, že už to dál nešlo. Pak si do ní vlezla, zvedla nohy a houpačka se začala točit. Točila se dál a najednou se točil celý svět, oblohu měla pod nohama a praštila sebou na zem.

Teď to bylo podobné. Ta jeskyně se otáčela a Hutch pozorovala záblesky světla, ale všechny obrazy byly nezřetelné: tváře, mraky, úsek kovového trupu, hlasy, které na ni mluvily z dálky, nebo mluvily o ní, nebo možná o počasí. Kdo to mohl vědět?

Přechod obvykle trvá kolem šesti sekund. Ale ta závrať se jí ne a ne pustit, až v ní uzrálo přesvědčení, že i s opaskem sklouzla do jednoho z nižších prostorů spojených s transdimenzionální navigací.

Začala zvracet. Nedokázala s tím nic udělat. Teplá, vlhká, lepkavá hmota se jí cpala do nosu a hrdlem zpátky dolů. Dusila se. Nemohla dýchat.

Po okrajích vědomí se nahrnula tma.

Pak ucítila nenadálou vlnu extrémního chladu. Pouzdro bylo vypnuté. Jak sakra…

To byla její poslední myšlenka, než rozčileně vklouzla do noci.

Claymoor ze zásady uznával hrdinské typy. Představovaly dobrý materiál a obecně byly při rozhovorech skromné, na rozdíl třeba od politiků, kteří se neustále snažili získat v konverzaci navrch. Jenže s hrdiny byl jeden problém: měli tendenci zatahovat do svých hrdinských kousků jiné, zdráhavější lidi. V důsledku toho, pokud měl být vykonán čin vzpírající se smrti, bylo vždycky vhodné dorazit na místo až poté, kdy byl završen, ať úspěšně nebo neúspěšně.

Pokusil se zasáhnout, když viděl, co se Hutchinsová chystá udělat, a naléhal na Brownsteina, aby skok odvolal. Ale přišel s tím pozdě, příliš dlouho váhal. Loď mohla každým okamžikem vyklouznout z tohoto přízračného prostředí, a on si byl po čertech jistý, že Henry Claymoor půjde s ní.

Kdyby měl čas, odtáhl by tu potřeštěnou ženskou dovnitř. Ale musel se spokojit s tím, že zašeptal sbohem a zavřel dveře, vděčný, že je uvnitř. Zároveň mu však problesklo hlavou, jaká je to škoda – někdo tak atraktivní! Sedl si na lavici a opřel se o přepážku. Tam přečkal krátkou závrať, která ho při skocích vždycky přepadala.

Naučil se, že je snáší líp, když se otočí pozpátku a zavře oči. Udělal to. Poznal, kdy to skončilo, vždycky to poznal, protože závrať zmizela, jako by někdo přehodil páčku. A on poslouchal, jak Brownstein zoufale volá Hutch.

Znovu otevřel dveře přechodové komory a s radostí uviděl, že Hutch tam stále je. Kameru měl připravenou, a tak pořídil pár záběrů. Zřejmě ji to však z jejího místečka utrhlo, protože teď se od jachty vzdalovala. Mířila na ni letová světla. Ruce a nohy se jí chvěly, škubaly, a Henry zděšeně uviděl, co se přesně stalo. Pozvracela se, ucpala si tu úzkou vzduchovou bublinu pod štítem, kterým jí e-pouzdro chránilo obličej, a teď se dusila vlastními zvratky.

Její zmítání nabývalo na intenzitě. Byla už od lodi daleko. Možná deset metrů.

„Henry,“ ozval se Brownsteinův hlas. *„Dostaneš se k ní?“*

Claymoor se ve dveřích zarazil. *To ne!* pomyslel si. Já *ne. Je už svinsky daleko. Přes palubu, jak se říká ve velitelských kruzích.*

„Henry?“

Pokud byl Claymoor něčemu věrný, byla to snaha minimalizovat riziko. Vyvázni z toho se zdravou kůží, to bylo jeho motem po celoživotní práci na problémových místech světa a ještě dál. Ale pokud se nedalo nic jiného dělat, šel do toho. Byl s mírovými sbory při záchranné akci v Guatemale, jednou se vznášedlem spadl do moře a svého času měl proti sobě rozběsněné davy a pobouřené hlavy států.

A vždycky ze srdce nenáviděl každý okamžik takové situace.

Odhadl úhel a dráhu, v rychlosti se zamyslel, co se stane, jestli mine, a skočil za ní. Jenže v žilách mu koloval adrenalin a Henry do toho vložil příliš mnoho síly. Pohyboval se rychleji než čekal, a bál se, že prolétne místem, kde se jejich dráhy křížily, dřív, než tam dorazí Hutch.

„Henry!“ Brownsteinův překvapený hlas. *„Takhle ne! Chtěl jsem, abys jí hodil lano.“*

To by jí opravdu hodně pomohlo! Kapitán evidentně neviděl to, co Claymoor.

Její zápas začal ochabovat. Přeletěl přes ni, ale Hutch před sebou měla opasek a jemu se ho podařilo zachytit, když ji míjel. Strhl ji za sebou.

Poblahopřál si, a jak se s Hutch v kotrmelcích vzdalovali, mezi nohama krátce zahlédl *McCarvera*. Začínalo to vypadat, že už je docela daleko.

Obtočil se kolem ní, aby se dostal k její pravé paži, našel červenou plošku na rukávu a nouzové tlačítko ve vestě a vypnul pole.

Flickingerovo pole je zrcadlivé. V záři lodních světel obklopovala Hutch aura. Aura zmizela a zvratky spolu s několika zmrzlými vločkami kyslíku odpluly pryč. Díval se, jak se zmítá v křečích a kašle. *Příště se nesnaž dělat všechno sama, panenko!*

Vakuum pomohlo. Vzduch jí prudce vyrazil z plic a zvratky vzal s sebou. Claymoor pustil její vestu, rychle jí otřel obličej a znovu pole zapnul. Hutch ještě několikrát zakašlala, ale Henry s úlevou pozoroval, že znovu dýchá.

„Co se stalo?“ vyrušil ho Brownstein.

„Pozvracela se,“ řekl.

„Fajn. Zůstaň u ní. Pošlu pro vás člun.“

Hutch sebou zaškubala.

„V klidu, kopretinko," řekl. „Je to dobrý."

Pokusila se promluvit, ale vypadalo to, že ze sebe nedokáže nic dostat. Claymoor se usmál. Vůbec to nebyla ta ohnivá koule sršící rozkazy, která přišla na palubu.

„Uvolni se," řekl jí. „Pořád jsme venku, ale jsi v pořádku."

Podívala se na něj a na okamžik ztuhla. Oči měla podlité krví a stále prudce lapala po dechu. Pokusila se otřít si rukama obličej, ale jako by ji překvapilo, když tam našla štít. „E-pouzdro," řekla.

„Ano."

Pomalu zavřela oči. „Jak jsme na tom?" zeptala se.

Byl její otázkou zmatený, dokud nepochopil, že je určena kapitánovi.

„Zatím nevím. Nejsem schopný nic říct, dokud nenajdeme čindiho. *Pravda je, že jsme se v tom pytli vezli chviličku déle, než jsme měli."*

Hutchinsová pokývala hlavou. Vypadalo to, jako by se snažila zpracovat, co se právě dozvěděla. Najednou obrátila oči ke Claymoorovi. „Henry," řekla, „díky!"

„Rádo se stalo. Svého času jsem se živil zachraňováním krásných žen v nesnázích."

Vydala bublavý zvuk, který možná měl být pokusem o smích. Nebo se možná ještě snažila si odkašlat. Položil jí ruku na rameno. „Yuri," řekl, „nabrali jsme rychlost, kterou jsme potřebovali?"

„To je stejná otázka, jakou mi položila Hutch. Nevím."

„Jak to, že nevíš?"

„Není to tady podle čeho změřit. Dejte mi trochu času."

Člun se oddělil a začal se otáčet, aby se mohl rozletět za nimi. „Nepotřebujeme ho," prohlásila Hutch. „To by trvalo moc dlouho."

„Víš to jistě?"

„Ano." Zvedla oči ke Claymoorovi. Dlouho se tam jednoduše vznášeli v prostoru a on se díval, jak se *McCarver* dál zmenšuje. Potom mu řekla, aby se pevně chytil, doporučila mu dávat si pozor na nohy a zažehla svoje manévrovací trysky. Byl to možná jednosekundový zážeh a pořádně jím škubl, protože byl silnější než čekal, ale mířili zpátky k přechodové komoře.

Pro Brownsteina to byl hektický zážitek. Účastnil se akce, která jachtu ohrozila. Nebyl si jistý, v jakém by byl postavení, pokud by na ní vznikla škoda. Motory nebyly zrovna levné. A jednoho pasažéra nejdříve málem ztratil a pak sledoval jeho skok z přechodové komory, hodný cirkusové hvězdy.

Pilotoval nadsvětelné lodi déle než dvacet let, nejdřív pro LightTek, potom pro Kosmik a nakonec pro Universal News. A v posledních deseti minutách mu celá jeho kariéra proběhla před očima.

Předpisy neporušil. Fakticky se mohl vystavit soudní žalobě, pokud by odmítl pomoci Hutch se záchranou jejího ztraceného pasažéra. Současně se mohl dostat do vážných problémů za ohrožení své lodi. Právo v té podobě, jak platilo mimo Zemi, bylo matoucí a někdy i rozporuplné. (Našli se takoví, kteří tvrdili, že to není v právní vědě nic nového.)

Přesto se stále snažil zklidnit své nervy, když Claymoor ohlásil, že oba jsou zpátky na palubě. Když prošli přechodovou komorou, zapnul video a spatřil, že Hutch vypadá trochu potlučeně. Bylo jasně vidět podlitiny a prasklé cévky. To se samozřejmě dalo čekat u někoho, kdo za posledních několik minut dvakrát dýchal vakuum.

„*Našli jsme* čindiho," ozvala se Jennifer.

Brownstein se zhluboka nadechl. „Situace?"

Ukázala mu ji na monitoru. Byli za *čindim*, jak doufali, že budou.

A pohybovali se rychlostí o málo vyšší než 0,26 c!

Neuvěřitelné… Hutch měla pravdu a oni se fakticky trefili do černého. Téměř ve všech ohledech. Až na to, že byl v pytli trochu moc dlouho. Byli blíž, než chtěli být, a museli ztratit víc rychlosti, než se plánovalo.

UI už začala *McCarvera* otáčet, směřovat jeho trysky dopředu.

„Doletíme k němu za dvacet šest minut, Yuri. Ale budeme potřebovat dvaadvacetiminutový zážeh, abychom ho dostihli a srovnali rychlost."

Dvacet dvě minuty? S motory beztak už rozpálenými do ruda? Plán počítal se sedmi nebo osmi. „Hutch," promluvil, „máme problém."

Zpráva od Brownsteina byla celkově vzato povzbudivá. Greenwater *fungoval* a oni teď měli slušnou šanci.

Hutch byla stále poněkud otřesená. První, co po návratu do jachty udělala, bylo, že si vykloktala a vyčistila si zuby. Udělala to v pohybu, se spoustou vylité vody, jak loď manévrovala do brzdící polohy. Loď se zastavila, dala se znovu do pohybu a přeorientovala se. Nasměrovala své hlavní trysky dopředu.

Hutch vytáhla ze svého zavazadla čistou halenku a napůl oblečená si pospíšila na můstek, kam dorazila těsně předtím, než se znovu zapojily a zažehly fúzní motory.

Claymoor tam už byl a vypadal jako hrdina každým coulem. Jako by se mu prohloubil hlas. Vychutnával si svůj okamžik a Hutch si všimla, že si potají prohlíží videozáznamy incidentu, jak je pořídil *Mac*. Něco z toho se určitě objeví ve zpravodajství UNN.

Yuri jí potřásl rukou a poblahopřál jí, ale byl zamlklý. Na ovládacím panelu vedle navigační obrazovky už blikaly výstražné kontrolky motoru.

Seděla v pravém křesle. „Můžeš mě spojit s *čindim*, Yuri?“ požádala. „Chtěla bych mluvit s Torem.“

Byli stále ještě poměrně daleko. „Může na tuto vzdálenost odpovědět?“ zeptal se.

„Ne. Ale já můžu mluvit *na něj*.“

„Prosím, Hutch. Jsi v éteru.“

„Tore,“ řekla, „jestli mě slyšíš, jsme necelé půl hodiny od tebe.“ Zkontrolovala čas. Měl by být v pořádku ještě asi tak hodinu.

Žvanila, snažila se zůstat optimistická, líčila mu, že skok byl dokonalý, přechod se podařil, že se zbavili hmotnosti, ale ponechali si rychlost a z hyperprostoru se vyřítili. Že pro něj letí. Jsou skoro tam. Už se nebudeme potloukat po mimozemských artefaktech, že ne? Obzvlášť ne takových, které mají velké hnací trysky.

„Přibližně za patnáct minut se ocitneme v dosahu tvého vysílání,“ řekla. „Budeš s námi moci mluvit.“

Claymoor souhlasně přikývl. „Jestli se někdy dostanu do potíží, doufám, že budeš v záchranném týmu,“ prohlásil.

Usmála se s veškerou patřičnou skromností.

„Mohla ses tam venku zabít.“

„Mám za něj odpovědnost.“

„Pouze do určité míry.“ Naklonil hlavu, zhodnotil ji pohledem. „Zkusil to vůbec někdo? Zůstat venku během skoku?“

Brownstein se podíval přes rameno. „Nikdo jiný takový blázen nebyl,“ řekl.

„A já jsem nic nenatočil.“

„Určitě ano,“ řekla Hutch.

„Tebe během skoku ne.“ Přimhouřil oči. „Ale vsadím, se, že když projdeme kamery na trupu, mohli bychom něco najít.“

„Henry,“ řekla, „zachránil jsi mi tam venku krk a já bych nechtěla, aby sis myslel, že ti nejsem vděčná.“

„Ale?“

„Ale nejspíš máš pravdu a já jsem si jistá, že *existuje* videozáznam, jak zvracím, a toho všeho dalšího.“

„Je to skvělý materiál, Hutch. Nikdo nečeká, že v takové situaci zachováš náležité dekorum.“

„Já nemluvím o *dekoru*. Mluvím o tom, jak jsem vypadala. Nechci, aby mě svět tak viděl a ocenila bych…“ Zarazila se a zaposlouchala se. Síly zrychlení byly pryč.

„Co se stalo?“ zeptal se Claymoor.

Oba piloti odpověděli: „Motory neběží.“

„*Automatické vypnutí,*“ oznámil hlas Jennifer. „*Aby se předešlo poškození.*“

„Jak dlouho zůstanou vypnuté?“ zeptala se Hutch.

„Minimální doba je kolem dvaceti minut,“ odpověděl Brownstein.

„To je moc dlouho. Dá se to vyřadit?“

„Tohle není situace, se kterou se při konstrukci počítá, Hutch.“

„A koho to zajímá, sakra? Vysvětlit to můžeme později.“

„Jennifer to zajímá. Ona to nedovolí.“

„Do hajzlu, Yuri! Tak vyřaď *ji*.“

„To potrvá příliš dlouho.“

Claymoor se díval z jednoho na druhého. „Co to znamená?“ zeptal se nakonec.

„To znamená,“ odpověděla Hutch, „že se kolem *čindiho* proženeme jak splašený expres.“

kapitola 36

Poznej, kdy přestat.

– Pierre Chinaud.
***Příručka pro diktátory*, 2188**

Obloha se neměnila. Hvězdy se nehýbaly, netočily se kolem tak, jak to vypadalo při pohledu z Iowy. Všechno zůstávalo přesně na stejném místě. Zamrzlé. Nic nevycházelo a nic nezapadalo. Čas se jednoduše zastavil.

Až na ukazatel zásoby kyslíku, který stál na patnácti minutách.

Hoď sebou, Hutch!

Jednou, možná za mnoho let, najde jeho úkryt někdo jiný. Přemýšlel, co si o něm bude myslet. Venkovní expozice na jedné z chodeb? Anebo to roboti možná nakonec uklidí a zbaví se toho. Nebo to možná nainstalují do vlastní místnosti, včetně podoby jeho samotného. Pochopili, že artefakty mohou přijít na palubu samy od sebe?

Znovu se zamyslel nad tím, jak nejlépe všechno ukončit, až ta chvíle nastane. Vzpomněl si, jak viděl fotografii ženy, které se porouchalo pouzdro. Byl to jediný známý případ a bylo evidentní, že zemřela v mučivých bolestech.

Stiskl v ruce kráječ. Pokud by na to došlo, možná by to byla nejlepší volba.

Vypudil to z hlavy a nasměroval myšlenky jinam. Vzpomínal na přátele, ztracené milenky, Michiganské jezero, kam jezdili s rodinou o prázdninách na kánoe, na profesora filozofie, který mu radil, aby vedl život, který bude za něco stát.

Byl to Harry Axelrod, nervózní mužíček s východoevropským přízvukem a problematickou angličtinou. Nikdo ho nebral moc

vážně. Studenti před hodinou uzavírali sázky, kolikrát použije svůj oblíbený výraz: *Podstatou věci je…*

Ale Tor v těch dlouhých hodinách na *čindim* ani na okamžik nezapomněl na to základní, co jim chtěl Axelrod sdělit. Život je krátký. Přes všechny existující éry mějte na paměti, že pár století je ve velkém měřítku zoufale krátká doba. Několikrát vás navštíví kometa (myslel tu Halleyovu), a to je všechno. Užívejte života, zjistěte, co máte rádi, a jděte za tím celou svou duší. Protože když to neuděláte, zjistíte, že jste nežili, až přijde smrt.

Tor nežil. Pilně pracoval, pilně studoval, zařídil si dobrou kariéru. Před tímto nepromyšleným dobrodružstvím s *čindim* si nikdy neudělal volno. Neměl žádné děti. To, co ho sem nešťastně přivedlo, byla jednotvárnost jeho života. Možná to byl skutečný důvod, proč se stal členem Kontaktní společnosti: naděje, že dosáhne nějakého úspěchu, bude u toho, až se stane něco významného. Všechno, o čem přemýšlel, se vlastně *stalo*. V mnohem větší míře, než by se odvážil doufat. Bezpečný Přístav, andělé a pak Útočiště. A *čindi*, který pravděpodobně ustanoví rekord jako největší samostatný vědecký objev *všech dob*. Přesto měl z toho všeho prázdný pocit.

Miloval dvě ženy a obě je ztratil, protože se příliš ochotně smířil s jejich nedostatkem zájmu a jednoduše je nechal odejít.

I když, jednu možná získal zpátky.

Její hlas ho překvapil. *„Tore, jestli mě slyšíš, jsme necelé půl hodiny od tebe.“*

„Přileťte pro mě, Hutch. Jsem pořád tady. Nemáte…“

„Není důvod k obavám.“

„… moc času. Bude příjemné…“

„Stíháme teď čindiho. *S Greenwaterem to vyšlo.“*

„… zase tě vidět.“

„Jsme za tebou. Rychle se blížíme.“

Díkybohu!

„To si piš, že se už nebudeme potloukat po velkých artefaktech. Obzvlášť takových, které mají velké hnací trysky.“

Ani náhodou. Na to se spolehni.

„Přibližně za patnáct minut se ocitneme v dosahu tvého vysílání. Budeš s námi moci mluvit.“

„Co to děláš, Hutch?“

Vstala a zamířila ke dveřím. „Jdu pro něj,“ odpověděla.

„Jak?“

„Člunem.“

„To nepůjde. Nemá pro takové manévrování dostatečný výkon.“ Brownsteinovi šlo o palivo. „Ověřila sis to u Jennifer?“

„Ani jsem nemusela. Ale ano, ověřila. Jsme *blízko*, Yuri. Jennifer nemůže vědět přesně, kolik v nádrži je. Za zkoušku nic nedám.“

„I kdyby byla nádrž plná, pořád by to k zabrzdění nestačilo.“

Ale to už byla ze dveří. Stát tam a dohadovat se bylo jen ztrátou času. Proběhla středovou chodbou, po rampě se dostala na nižší palubu, popadla e-pouzdro a nastrojila se do něj. Když se objevil Claymoor, upevňovala si popruhy a sahala pro manévrovací trysky a náhradní kyslíkové láhve.

„Jdu taky.“

„To nejde. Raději mi pomozte.“ Přistrčila k němu dvě soupravy manévrovacích trysek a sáhla pro dvě další. Za normálních okolností by na jachtě typu *McCarvera* byly nanejvýš dvě, ale Mogambo a jeho lidé přispěli k běžné zásobě svými.

Vzal je, pomohl jí s kyslíkovými láhvemi a šel za ní k přechodové komoře. (Vzhledem ke svým rozměrům měl *Mac* člun připevněný na trupu). „Proč ne?“

„Je mi líto, Henry. Příliš mnoho vážíš. Musím sebou hodit, a čím vyšší bude hmotnost, tím to bude těžší.“

„Ale no tak, Hutchinsová.“

„To je základní fyzika.“ Vzala si od něj výstroj, poděkovala mu a hodila všechno do komory. „Až se vrátím, uděláme velký rozhovor. Teď ale musím jít.“

Bylo na něm vidět hněv, strach, zklamání. Ale ustoupil stranou. „Počítej s tím, že si to u tebe vyberu,“ řekl.

Trvalo celou věčnost, než se venkovní dveře otevřely. Jakmile jí poskytly dostatečný prostor, protlačila se jimi, vytáhla svou výstroj na trup a zamířila ke člunu.

„*Hodně štěstí!*“ popřál jí vysílačkou Claymoor.

Hutch otevřela člun a vlezla dovnitř. Upevnila své vybavení a UI její plavidlo uvolnila. Hutch nastartovala motor a počkala, až se rozsvítí zelené kontrolky. „Jennifer," řekla, „předpokládej dostatek paliva. Zadej mi kurz."

Jennifer poslechla. Bylo to prakticky přímo vpřed.

„Chápeš, že bude nutné nechat motory běžet, dokud nedojde palivo?" řekla Jennifer.

„Chápu."

Motor zabral a Hutch se od jachty rychle vzdálila.

„Palivo vydrží na deset až dvanáct minut."

„Fajn. Předpokládej, že je ho pro misi dostatek. Čas k *čindimu?*"

„Dvacet jedna minuta."

„Hutch!" To byl znovu Brownstein. *„Máme ho v dalekohledech."* Poslal jí obraz. Jennifer ho vylepšila a trochu přidala jas. Zkusila najít Tora v naději, že bude stát na povrchu, ale obraz nebyl dost ostrý.

Čluny si nevozí mnoho paliva. Nemohou létat v atmosféře a používají se výlučně pro přesuny mezi dvěma loděmi nebo mezi lodí a stanicí. V důsledku toho jednoduše *nepotřebují* mnoho paliva. Pilot nebo UI naprogramuje kurz, použije hnací systém k nakopnutí správným směrem a přejde na klouzavý let. Naproti tomu Hutch používala motor k brzdění, takže bude pracovat bez přerušení a hltat svou zásobu paliva prudce.

Aktivovala spojení na *čindiho* a zadržela dech. „Slyšíš mě, Tore?"

„Hutch? Jsi tam někde?" V jeho hlase znělo napětí, strach, úleva.

„Sedím ve člunu. Blížím se zezadu a shora, několik stupňů od zadního pravoboku."

„Díkybohu, Hutch! Nemám už skoro žádný vzduch."

„Já vím. Zůstaň na místě. Měli jsme nějaké problémy."

„Jasně. Měl jsem ten dojem." Slyšela, jak se zhluboka nadechl. *„Proč jsi ve člunu? Kde je loď?"*

„Motory vysadily."

„Děláš si legraci!"

„Nic se neděje," odpověděla. „Člun funguje v pohodě."

„Fajn. Nedovedeš si představit, Hutch, jak jsem rád, že jsi tady.“

„Myslím, že dovedu…“

„Palivo je na třech čtvrtinách,“ oznámila Jennifer.

V ideálním případě, pokud by mohla dál brzdit se současnou intenzitou, by mohla zpomalit natolik, aby srovnala rychlost s *čindim,* jednoduše doplula ke vstupnímu otvoru a Tora naložila.

Voilà!

Až na to, že palivo jí dojde dřív, než k tomu bude moci dojít, a člun se prožene kolem. „Tore,“ řekla, „kolik ti zbývá vzduchu?“

Zaváhal. *„Dvacet minut. Možná maličko víc.“*

Rozeznala *čindiho* před sebou. „Yuri,“ řekla, „mám vizuální kontakt.“

„Rozumím.“

„Sleduješ ho pořád?“

„Ano.“

„A vidíš Tora?“

Zaváhání. *„Vidím. Je venku. Blízko otvoru.“*

„Dobře, Yuri. Je tu jistá možnost.“

„Jaká možnost, Hutch?“ Řekl to, jako by si myslel, že by se mohla pokusit do té věci nalétnout.

„Jennifer, při využití nejlepšího odhadu zásoby paliva, pokud budeme pokračovat v původním plánu a palivo nám dojde tehdy, kdy to čekáš, jak rychle se budeme při průletu kolem *čindiho* pohybovat?“

„Přibližně sedmdesát kilometrů za hodinu.“

To neznělo nijak šíleně.

„Hutch, zbývá ti přibližně sedm minut do vypnutí motorů.“

Ohlédla se po manévrovacích tryskách. „Jennifer, zkusme to jinak! Potřebuju, abys mi něco propočítala.“ Popsala jí svůj nápad.

„To nepůjde,“ řekla Jennifer. *„Manévrovací trysky nemají dost paliva. Dají ti osm minut, než se vypotřebují. To nestačí. Pořád bys narazila v rychlosti přes padesát.“*

„To není moc dobré,“ uznala Hutch.

„Odrazila by ses a letěla dál.“

„Kdyby se mu nějak daly dopravit láhve…“

„Láhve by pokračovaly v pohybu, stejně jako části tebe. Tohle určitě zkoušet nebudeš.“

Ne, to nechtěla.

„Hutch!“ Z Torova hlasu bylo slyšet rozrušení. *„Vidím tvoje světla.“*

„Už jenom chviličku,“ řekla. Čelo měla mokré a musela si utírat pot z očí. Napila se vody, jak se dál snažila zbavit ústa chuti zvratků, a pak zapnula své e-pouzdro. „Jennifer, vypusť z kabiny vzduch.“

„Provádím.“ UI zaváhala a Hutch skoro slyšela její povzdech. Rozeznat *čindiho* bylo stále obtížné, nebyl o mnoho víc než stín pohybující se mezi hvězdami.

„Palivo na jedné osmině,“ ohlásila Jennifer. *„Vzdálenost k* čindimu *je 380 kilometrů. Přibližování rychlostí 2420 km/h.“* Relativně vůči *čindimu.*

Hutch předala řízení zpátky UI.

„Tento postup nedoporučuji,“ řekl Brownstein.

Přemýšlela, jak to udělat, aby s sebou vzala čtvery manévrovací trysky. „Já vím, Yuri,“ odpověděla.

„Mně je jasné, že to víš. Říkám to pro pořádek.“

Dokud neopadnou síly zrychlení, nemohla pro přípravu nic udělat. Ale to nemělo trvat dlouho: kontrolka paliva začala blikat.

„Hutch, zvládneme to?“ Torův znepokojený hlas.

Sundala z ovládacího panelu detektor signálu a připnula si ho na popruh. „Jo, zvládáme to. Ale poslouchej, uvidíš, jak člun proletí kolem a nezastaví. Nedělej si z toho starosti. Já v něm nebudu.“

„Nebudeš v něm? Tak kde *budeš?* Co se děje?“

„Vzdálenost 360,“ řekla Jennifer.

„Přiletím s manévrovacími tryskami.“

„Hutch, proč…“

„Vysvětlím to později. Bude to dobrý, Tore.“

Masa *čindiho* se na hvězdném pozadí zvětšovala. Už rozeznala hnací trysky.

Kontrolky se rozzářily jasně červeně a motory se vypnuly. Konečná. Otevřela vnitřní dveře. *„Hutch, vzdálenost je 340.“*

„Fajn.“ Síly zrychlení byly pryč. Přelezla si na zadní sedadlo, kde měla víc místa, a nasadila si na ramena manévrovací trysky. Při standardním jednom g by vážily devět kilogramů.

Druhou sadu si připnula na břicho a s příjemným překvapením zjistila, že sedí dobře a pravděpodobně se dají zažehnout bez poškození vnitřních orgánů. Pokud by se moc nehýbala.

Pětimetrovým kusem lana svázala zbývající dvě sady manévrovacích trysek k sobě a volný konec si omotala kolem ramen.

Neohrabaně se přesunula ke dveřím. Připadala si jako stěhovák. Přestože byla ve stavu beztíže, manipulace s manévrovacími tryskami byla těžkopádná. Protáhla se dveřmi a vyskočila do noci.

Čindi byl velkou tmavou masou přímo před ní. Její hnací trysky, čtyři matně odrazivé prstence, mířily směrem k ní. Aktivovala svůj detektor, který měl zaměřit Torův rádiový signál a umožnit jí, aby se nasměrovala přímo k němu. Pomocí ovladačů polohy nasměrovala na *čindiho* svoje nohy a tím pádem víceméně i trysky dvou manévrovacích souprav. Když byla s nasměrováním spokojená, stiskla současně zelená tlačítka. Manévrovací trysky se zažehly a Hutch ucítila slabý zpětný tah. Člun ji začal předhánět.

Souprava, kterou si připevnila na břicho, se pokusila smeknout, ale Hutch ji rychle narovnala a udržela na místě.

„Funguje to,“ řekla Brownsteinovi.

„Hutch,“ odpověděl. *„Připomeň mi, abych s tebou už nikdy neletěl.“*

„Nejlepší tradice služby,“ řekla.

„To jo. Dej si pozor, abys té věci nenarazila do zadku.“

„Zpomaluju.“

„To doufám. Máš s sebou další manévrovací trysky?“

„Jasně.“

„Vidíme to tak, že když použiješ obě sady, v nejlepším případě se budeš pořád pohybovat rychlostí třiceti kilometrů, až se dostaneš k otvoru.“

„To není moc dobré.“

„Ne, není. Hutch, takhle to nepůjde. Když se v téhle rychlosti pokusíš přistát, odrazíš se až k Veze.“

Něco z toho zřejmě proniklo i do Torova kanálu.
„*Hutch, co děláš?*“ zeptal se.
Nebyla si tak úplně jistá.

kapitola 37

„Doktor Livingstone, předpokládám.“

– Henry Stanley, 1871

Tor poslouchal její vysvětlování s narůstajícím zděšením. Blížím se moc rychle. Přeletím nad tebou. Nemám jak zpomalit. Nenapadá mě, co dalšího by se dalo zkusit. *„Mohla bych vlétnout do jedné z hnacích trysek.“*

„Nemyslím, že by to k něčemu bylo.“

„Já jsem to nemyslela vážně.“

Stál vedle vstupního otvoru. Všechno se zdálo zcela bez hnutí. Poklidná noc pod hvězdami.

„Mě už nic nenapadá,“ řekla.

„Pořád brzdíš?“

„Ano. Používám dvoje trysky. Mám dvoje další, až tyhle dojdou. Ale myslím si, že to stačit nebude.“

Tor se podíval dozadu, přes rovný terén mezi hřbítky, za vzdálené oblouky trysek, a snažil se ji zahlédnout. Světla člunu byla jasnější, ale Hutch tam samozřejmě nikde vidět nebude. „Máš pro sebe dost vzduchu?“

„Mám. Jasně.“

„Víš to jistě?“

„Chtěl bys, abych se vrátila?“

Oba se zasmáli. V tom okamžiku jako by se v něm provalila nějaká zeď a Tor poznal, že je konec. A když to udělal, když se smířil s tím, že nepřežije, zasmál se znovu. „Zamávám ti, až poletíš kolem.“

Hutch mlčela.

„Jakou rychlostí se budeš pohybovat, až se sem dostaneš?“

„Kolem třiceti kiláků.“

„A budeš tady za…“

„Necelých třináct minut.“

Třicet kilometrů… To nebyla zase tak hrozná rychlost. Pocítil záblesk naděje a málem toho začal litovat.

Rezignovanost mu připadala lepší. „Možná by to ještě šlo nějak udělat.“

„Jak?“

„Přišla bys k pár boulím.“

„Jak? Co uděláme?“

„Vydrž pár sekund.“

Spustil se vstupním otvorem dolů, rozsvítil lampu a rozběhl se k První a Hlavní chodbě.

„Co?“ chtěla vědět.

„Za chvilku ti to vysvětlím. Nejdřív zjistím, jestli je to proveditelné.“ Když probíhal kolem vlkodlaka, poprvé ucítil, že mu začíná docházet vzduch. U Jámy se zastavil. Lano stále viselo dolů do nižších pater.

Začal je vytahovat nahoru. Bylo ho víc, než si pamatoval, ale to bylo *v pořádku.*

„Nechci na tebe tlačit, Tore, ale jestli něco máš, měl bys sebou hodit.“

„Zkus slétnout níž. Hodím ti lano.“ Znovu uslyšel její smích. Ale tentokrát ho při tom zvuku zamrazilo v zádech. „Já to myslím vážně,“ řekl.

„Udělej to,“ odpověděla mu. *„Já nic lepšího nemám.“*

Lana byla spousta. Možná sedmdesát, sto metrů. Bylo z pevného materiálu a Tor se snažil omotávat si je kolem ramen, jak vycházelo z díry, ale bylo ho příliš, než aby zůstalo srovnané. A jako by nemělo konce.

„Tore, jaké lano?“

„Síť. Bude mít kolem šesti metrů v průměru. Přímo tam, kde stojím.“

„Síť vyrobená z čeho?“

„Z provazu.“

Vzdal čekání na to, až se objeví konec lana, a rozhodl se, že na něj kašle. Vydal se zpátky k východu, snažil se běžet a lano táhl za sebou. Vyšplhal po žebříku, prolezl vstupním otvorem a vytáhl lano na povrch.

„Vypotřebovala jsem první manévrovací trysky,“ oznámila Hutch. *„Přecházím na záložní.“*

Lano za ním se zamotalo.

Ještě pořád se je snažil rozplést, když kolem proplul člun. Byl několik set metrů stranou. Tady nebyly žádné světové strany, žádný východ nebo západ. *Pravobok*, napadlo ho. *Je to na* pravoboční *straně.* Některá jeho světla mu zhasla před očima.

Zachovej chladnou hlavu. Ještě je čas. (Proč bylo jednodušší to vzdát?)

Nejlépe, jak uměl, lano rovně natáhl a na konci udělal smyčku o průměru asi šesti metrů. Pevně ji uvázal, pak natáhl lano několikrát napříč a také je uvázal, takže vzniklo něco jako síť. Pracovalo se s ní špatně, protože mu neustále odplouvala.

Když byl se sítí spokojený, vytáhl ze vstupního otvoru zbývající kus lana, přibližně dvacet metrů, a uvázal si je kolem pasu.

Síť? Byl v tom náznak *déjá vu.* Nebylo to tak dávno, co se na Deepsix pokusila navést do sítě ochromený přistávací modul.

Dvoje manévrovací trysky, které vypotřebovala a zahodila, teď už před ní měly slušný náskok.

„Budeš se muset držet nízko,“ řekl. *„Bude jen několik metrů nad zemí.“*

„Fajn.“

„Nejspíš zašmodrchaná. S tím nic nenadělám. Chyť se, až do ní vlétneš. Jestli budeš moct.“

„Fajn.“ Přehnala se nad záďovými tryskami *čindiho,* pak pod ní začal ubíhat skalnatý terén. Zpomalovala, ale ne dost rychle.

„Budu na druhém konci.“

„Proč ji neukotvíš? Abych se pokusila přistát?“

„Moc by ses potloukla. Udělej to, jak říkám.“

„Mně se to nelíbí.“

„To není v téhle chvíli podstatné.“

Vepředu se terén otevíral v rovinu. Napravo zahlédla několik pahorků, které se seřazovaly do jednoho z nízkých hřbetů, jež se sbíhaly ke vstupnímu otvoru. Druhý hřbet se objevil o několik okamžiků později. *„Až se jí chytíš, měla bys mě odtáhnout z povrchu.“*

To souhlasilo. V mezích možností. Hutch však klesala.

„S trochou štěstí z toho oba vyjdeme celkem dobře.“

„Jak jsi na tom se vzduchem?“

„Mám ho dost, pokud mě nemineš.“

Stále se pohybovala nohama napřed. Jestli se měla chytit sítě, potřebovala se otočit. Tak, aby jí nohy nepřekážely. Vypnula oboje manévrovací trysky.

„… by ti mělo dát nějaké tři čtyři sekundy, než se lano natáhne.“

Vysoukala se z manévrovacích trysek, které měla na břiše.

Přelétla poslední řadu pahorků a ocitla se nad plochou hladké skály. A uviděla ho před sebou, nějakých čtyři sta metrů. Uviděla síť. Byla zoufale malá, křehká pavučina, která nad ním beztvárně visela.

Odhodila trysky směrem dolů a za sebe. To způsobilo, že začala rotovat kolem svého těžiště. Postupně se natočila obličejem dopředu.

„Pokus se uvolnit tělo.“

Jo. To poslední byl dobrý nápad. Vážně chytrej, Tore!

Dvojice hřebenů se teď sbíhala k sobě, se vstupním otvorem uprostřed. Tor stál těsně vedle něj. Snažil se dostat síť nahoru. Vypadal při tom komicky.

Čtyřicet sekund.

Síť se zvětšovala. Ale ne mnoho. Ve skutečnosti to vůbec nebyla síť, jen několik navzájem propojených, propletených šňůr. Zatímco se Hutch hnala nad touto tichou krajinou, Tor se znovu pokusil dostat ji výš, roztáhnout síť víc do šířky.

Za ní byl terén volný až do místa, kde se hřebeny spojovaly.

Kolem ubíhaly vlny šedivé skály. Hutch se odchýlila od kurzu a musela krátce zažehnout trysky, aby provedla korekci.

„Hutch,“ promluvil z dálky Brownsteinův hlas.

„Teď nemám čas,“ řekla.

Tor klečel, díval se. Snažil se ji navádět. Leť dál. Zůstaň v přímém kurzu. Maličko níž.

Potom si sedl. Přerušil kontakt svých bot se zemí.

Další krátký zážeh manévrovacích trysek.

Z Torova pohledu to vypadalo děsivě. Vyletěla nad obzor, střemhlav jako meteor, a hnala se těsně nad zemí.

Vzduch začínal být těžký, ale pořád se ještě dal dýchat. Podíval se na ni a pak na asteroid. Všechno jako by se odehrávalo zpomaleně. Byl to ztřeštěný plán. *Možná jsem zabil i ji.*

Na to, aby trefila přesně střed, by musela mít vyložené štěstí, a Hutch viděla, že míří trochu stranou. Ale vybrala si část, kterou chtěla, jednu výztuhu sítě, která plula mimo hlavní změť. Přeletěla posledních třicet metrů, soustředila se na svůj cíl a všechno ostatní vytěsnila z hlavy. Až na to, že si všimla Tora přikrčeného pod ní, s obličejem ztuhlým hrůzou. Chytila se lana. A letěla dál.

Lano šlo s ní. Chytila je oběma rukama. Pokusila se omotat si je kolem paže.

Trvalo to déle, než čekala, ale nakonec se lano napnulo. Prudce jí škublo ramenem. Svah před ní vylétl nahoru, Hutch zamířila dolů a narazila do skály druhým ramenem. Svět nakrátko zčernal. Náraz jí vyrazil dech, nebo se možná rozbily kyslíkové láhve. Nevěděla, která varianta platí. Pahorky znovu klesaly. Odrazila se a uviděla nad sebou Tora. Oba teď stoupali a pahorky uháněly pod nimi.

V boku jí explodovala ostrá bolest, ale pokusila se ji ignorovat. Zavolala Torovi. „Jsi v pořádku?“

Slyšela ho, slyšela *něco*, ale nebylo to zřetelné. A Hutch se zatmívalo před očima.

Sakra! Znovu omdlévala.

Náhlý vzlet mu zlomil několik žeber. Ale byl z povrchu pryč: nejdříve ho to zvedlo, pak ho to mrštilo dolů a pak jím to zase škublo nahoru. Ztratil přehled, kde je Hutch, když to s ním tak házelo, ale pak ji uviděl znovu, pod sebou.

Nadále kolem sebe kroužili, jako to dělala Dvojčata, napadlo ho. Vypadalo to, že Hutch není při vědomí, ale lano držela dál a Tor věděl, že se k ní musí dostat dřív, než se pustí.

Opatrně ji přitáhl k sobě, zatímco přelétli okraj ze zubatých skal, které tvořily příď *čindiho*. Byla bledá a z úst jí kapala krev, ale zdálo se, že dýchá.

Když se jí dotkl, zamrkala a otevřela oči. Usmála se, ale přes houstnoucí opar pochopila, že je zraněná.

„Dobrý?“ zeptal se.

„Dobrý.“

To, jak mluvila, *neznělo* dobře. Jemu se zatím dýchalo čím dál hůř. „Vzduch,“ řekl.

Zatvářila se překvapeně, zmateně, omluvně, a ukázala na své vzduchové láhve. „Budeš muset pomoct.“

Dostal se za ni a uvolnil spojku z jejího popruhu, potom se otočil, aby mu mohla odstranit láhev, která teď byla k ničemu, a zapojit svou jednotku. Dovnitř vtrhl chladivý čerstvý vzduch. „Ach!“ řekl. „Obyčejné radosti, které bereme jako samozřejmost.“ A ještě: „Díky, Hutch!“

Stiskla mu ruku a potlačila výkřik bolesti. Pak ho ubezpečila, že není zraněná, že to ve skutečnosti nic není, možná nějaká žebra, trošku. Už jsem s nimi měla potíže jednou. „Jak jsi na tom ty?“

„Myslím, že mám stejný problém.“ Opatrně použil kráječ, aby se zbavil volného lana, které plulo vedle nich jako nějaká obří pletená dekorace.

Najednou si uvědomil, že ho volá Brownstein z *McCarvera*. „Ztráty žádné,“ řekl Tor. „Ale potřebujeme, aby pro nás někdo přiletěl.“

kapitola 38

Hospodine, Bože zástupů, zůstaň s námi dál, by každý pamatoval – by každý pamatoval!

– Rudyard Kipling,
***Závěrečná*, 1892**

Medibot diagnostikoval Hutch vykloubené rameno, prasklá žebra, naštípnutou klíční kost, několik utržených vazů a to, čemu začala říkat tělová modřina. Tor utrpěl další prasklá žebra, zlomené koleno a silné odřeniny. Oby byli i přes svá zranění v družné náladě, dokud je anestetika neuspala.

Hutch spala šestnáct hodin. Když se probudila, pamatovala si z předchozích několika dní jen útržky. *„Vzhledem k tomu, co jste absolvovala, mě to nepřekvapuje,“* řekla Jennifer.

Byla to zvláštní zkušenost: nejdříve si pamatovala jenom to, jak se dělila o vzduchové láhve s Torem, ale nedokázala si vzpomenout, jak se do této situace dostala. Potom si vzpomněla, jak manipulovala s manévrovacími tryskami. A pak se jí vybavil zbytek přeletu nad skalnatým vnějškem *čindiho*. („Byl to opravdu *čindi?*“) Její paměť postupovala pozpátku, dokud obří kosmická loď nevyrazila ze sněhové bouře a nezamířila k Oortovu oblaku.

Byla vyhladovělá, tak ji nakrmili ovocem a vajíčky a ubezpečili ji, že Tor je na tom dobře, ale momentálně se s ní nemůže setkat. Přesto jednu návštěvu měla.

Mogambo měl na sobě šedomodrou kombinézu *McCarvera*. Byl připravený pustit se do práce. „To, co jsi tam předvedla, byla slušná show,“ řekl. „Blahopřeju.“ V těch šedých očích byla melancholie.

„Co se stalo, pane profesore?“ zeptala se.

„Nic.“ Ale něco se stalo a on to na sobě dával znát.

„Ty manévrovací trysky,“ řekla.

„To je v pořádku.“ Pohyboval se někde mezi velkomyslností a rozladěním.

„Použijte člun.“ Právě ho honili. „Jedny trysky jsem přivezla zpátky s sebou. Jsou trochu pokřivené, ale určitě jsme schopní je opravit.“

„Brownstein říká, že je tu problém s odpovědností. Každopádně si není jistý, jestli nás chce vysadit na *čindim*.“

„Och!“ Nemyslelo jí to jasně. „Myslela jsem, že to už jsme vyřešili.“

„On říká, že souhlasil s tím, že nás sem přiveze. Ne že nás vysadí na *čindim*.“

„Rozumím.“

„Prý to neudělá bez tvého souhlasu.“

„Aha.“ Hutch zachovala vážný výraz. „Chápu jeho zdráhavost.“

„Žádné nebezpečí nehrozí.“

„To už jsem někde slyšela.“

Ustoupil a ztišil hlas. „Co dělá ruka?“

„Rameno,“ řekla. „Je v pohodě.“

„To je dobře. Měli jsme o tebe starosti.“

„Pane profesore, vidíte, čím jsme právě prošli.“

„Samozřejmě.“

„Pak pochopíte, že se budu zdráhat riskovat, že se něco takového stane znovu.“

Za Mogambem se objevil Tor o berlích. „Jak se má náš pacient?“ zeptal se.

„Jsem v pohodě, Tore. Díky.“

„Jak se vám daří, pane profesore?“ zeptal se. „Slyšel jsem, že poletíte na *čindiho*.“

„Stále na tom pracujeme,“ řekl Mogambo, aniž odtrhl pohled od Hutch.

Tor se uculil a chvíli to vypadalo, jako by chtěl říct víc, ale nechal to být.

„Zjistím, co můžu udělat,“ přislíbila.

Mogambo přikývnutím naznačil, že je to jediný rozumný postup. „Děkuji, Priscillo,“ řekl. „Jsem tvým dlužníkem.“

Ten večer udělala slíbený rozhovor s Claymoorem. K jejímu zděšení použil dalekohledy na *McCarverovi* k získání záběrů jejího rozháraného plachtění nad *čindim* a nemotorného těžkého přistání. Bum. Bác. Plesk.

„Doufám, že je nepoužijete," zaprotestovala.

„Hutch, jsou krásné! *Vy* jste krásná."

„Vypadám jako poraněný pelikán."

„Vypadáte neuvěřitelně. Víte co se stane, až lidi ty záběry uvidí? Zjistí, že jste neuvěřitelně statečná žena. Žena absolutně beze strachu."

„Absolutně bez rozumu," zabručela.

„Věřte mi, já vím, o čem mluvím. Stanete se miláčkem celého světa." Ukázal na mikrofon, který měl připnutý na klopě. „Můžeme začít?"

Přikývla.

Byli ve virtuálním studiu, které vypadalo jako První a Hlavní ulice v *čindim*. Seděli v polstrovaných křeslech na okraji Jámy, umístěných tak, aby diváci viděli za ně do temných chodeb, které se rozbíhaly všemi směry. „Sedím s Priscillou Hutchinsovou tady," řekl Claymoor, „kde máme docela dobrý výhled do vnitřku mimozemské kosmické lodi. Říkáme jí *čindi* a já bych vám měl zdůraznit, že to, co vidíte, je jen velice malá část lodi. Ale než se k tomu dostaneme…" Předklonil se a svraštil obočí. „Priscillo, říkají vám *Hutch*, že?"

„Ano, říkají, Henry."

Usmál se do kamery. „Hutch před několika hodinami vykonala neuvěřitelný čin, aby zachránila jednoho ze svých pasažérů."

Ve skutečnosti proběhl rozhovor dobře, přes její počáteční výhrady. Claymoor se ptal na obvyklé věci. Měla strach? Byla vyděšená.

Myslela v některém okamžiku na to, že to třeba nedokáže? Od počátku to vypadalo jako riskantní akce.

Byla sama uvnitř *čindiho?*

Co vlastně byl *čindi?*

Pustil obrazový záznam, na němž se objevila Hutch, jak se řítí oblohou. Vypadalo to strašně neohrabaně: bláznivá ženská letí

nohama napřed nad plochou asteroidu. Pokusila se vysvětlit, že fyzika by jí v té situaci neumožnila letět s rukama nataženýma před sebe, jak by člověk čekal od někoho, kdo chce vypadat aspoň trochu elegantně. Ale Claymoor se jen mile usmál a pustil záběr znovu, tentokrát zpomaleně.

Tor přišel podle plánu, jako že se náhodou zastavil, a vysvětlil, jak se stalo, že na *čindim* uvízl. „Věřil jste, že se vás podaří zachránit?“

„Věděl jsem, že tady s Hutch do toho dají všechno, co budou moci.“

Hodinu poté, co skončili, jachta dostihla svůj uprchlý člun. Brownstein jej naložil, informoval Hutch, že podle všeho se mu nic nestalo, doplnil palivové nádrže a zeptal se jí, co chce udělat s Mogambem.

„Ty mu prostě chceš dělat potíže,“ řekla.

„Není to člověk, kterého by bylo snadné si oblíbit, Hutch. Říkal jsem si, že třeba budeš mít radost, když si za tebou bude muset přijít pro další laskavost.“

„Kdy chce letět?“

„Ráno.“

„Já s tím nemám problém,“ řekla. „Ale dej mu podepsat papír, že jestli ten krám znovu nastartuje, zůstane bez pomoci.“

Nakonec to dopadlo tak, že Mogambo a jeho lidé měli na výzkum *čindiho* skoro tři měsíce, protože tak dlouho trvalo, než se záchranná akce dokázala dostat na jejich rychlost.

Byla to delší doba, než jak dlouho měl *McCarver* fungovat na vlastní pěst, a na palubě bylo víc lidí, než s kolika se původně počítalo, takže zásoby začaly docházet a museli přejít na poloviční příděly.

Akademie vypracovala nouzové projekty palivových zásobníků a plošin, které se daly urychlit na čtvrtinu rychlosti světla. Plošiny tvořilo o málo víc než pouzdra vybavená fúzními a Hazeltinovými hnacími systémy. Bylo však nutné dopravit je k Dvojčatům, kde se z prstenců vybíraly asteroidy o vhodné hmotnosti a používaly se jako to, čemu se teď říkalo Greenwaterova tělesa. *McCarver*, který muset

šetřit poškozené motory, potřeboval třináct stupňů, aby zpomalil na standardní rychlost. Tou dobou už operační flotila Akademie zachránila také *Memphis* a *Longwortha*.

Metoda odhazování Greenwaterových těles v hyperprostoru pro získání rychlosti postrádala stejně elegantní způsob, jak se rychlosti zbavit. Návrat z fáze prudkého urychlení byl značně náročný na čas a zdroje.

S blížícím se odletem se Mogambo bránil tomu, aby byl z *čindiho* odvezen, přestože ho Sylvia Virgilová ubezpečila, že Akademie se na artefakt vrátí lépe vybavená na zevrubnější prohlídku. Hutch ho podezírala, že pokud by bylo k dispozici dost jídla a vody, možná by trval na tom, že počká.

Přinejmenším část jeho neochoty odejít byla dána vědomím, že náklady na návrat budou obrovské. Odhadoval, že k němu nedojde dřív, než bude vyvinuto plavidlo schopné dosahovat potřebné rychlosti samostatně. Navíc bude ochota Akademie investovat nezbytné sumy podkopána skutečností, že se už podařilo získat slušnou sadu vzorků z pokladů *čindiho*. Akademie nebo nějaká jiná organizace se nepochybně jednou vrátí, ale jeho účast nebude pravděpodobná. Proto se ve člunu odehrála emocionální scéna, když Hutch naposledy přiletěla, aby ho i s jeho kolegy odvezla. Tou dobou už umístili ke vstupnímu otvoru z vnější strany destičku, která měla všechny informovat, že *čindiho* navštívili toho dne a roku Společného věku Maurice Mogambo a tak dále.

Do člunu přitáhli tunu vzorků. Mogambo pronesl krátký projev, když odstartovali, a k úžasu Hutch mu zvlhly oči. Důstojně si potřásl rukou s Teri a Antoniem, poblahopřál jim k jejich práci a dlouze poděkoval Hutch.

„Vím, že o mě moc nestojíš," překvapil ji, protože si myslela, že svoje city docela dobře skrývala, „ale jsem ti vděčný za všechno, co jsi udělala. Jestli ti to můžu nějak oplatit, neváhej si říct."

Tak se různými způsoby rozloučili s *čindim*, nastoupili na palubu *McCarvera* a Brownstein zahájil dlouhou cestu domů, když použil palivo, které získali ze záchranné operace, k tomu, aby začal brzdit zpět na standardní rychlost. Záchranná plošina se zásobami dalšího paliva je následovala.

Čindi před nimi rychle získal náskok a zmizel. Hutch tušila, že až v pětadvacátém století dorazí k *Venture*, bude ho tam někdo čekat. „Ale já to určitě nebudu," řekla Torovi.

Brownstein jí poslal zprávu pro Mogamba, informační kopii pro Hutch. Byla od Virgilové. *„Mám pro tebe překvapení, Maurici,"* sdělovala. Doplňovali palivo z dalšího zásobníku ve třetí fázi zpomalování. *„Asi si vzpomeneš, že jsme tu našli stealthové satelity. Na oběžné dráze kolem Země. Zřejmě jsou starší, než jsme čekali."*

Odmlčela se, dala jim čas, aby zareagovali na důsledky, které to má. *„Už nefungují. Podívali jsme se na ně zblízka. Jsou zkonstruované tak, aby se vypnuly, pokud zájmový svět dosáhne takové úrovně vývoje, která by vedla k jejich odhalení. Ale aktivují se znovu, pokud místní rádiová obálka zmizí. To znamená, pokud se s civilizací, kterou sledují, něco stane.*

Nicméně jsou součástí sítě, kterou jste viděli. Je mimochodem rozsáhlejší a složitější, než jsme se domnívali. Ještě jsme ji nezačali mapovat. Čindi *musí být starý přinejmenším čtvrt milionu let.*

Zpráva obsahuje jednu část v připojené příloze, u níž nás napadlo, že by vás mohla obzvlášť zajímat. Zachytili jsme ji v soustavě Mendel, jedenáct set světelných let od Země, ale skoro tři tisíce světelných let po síti."

„Mogambo to už viděl?" zeptala se Hutch Brownsteina.

„Před několika minutami. Čeká na nás v holotanku."

Namačkali se dovnitř. Tor žvýkal sendvič, jeden člověk z Mogambova týmu si nesl mátový drink. Samotný slavný muž byl tak rozrušený, že sotva vydržel v křesle. Když byli připravení, Brownstein dal pokyn Jennifer, aby pokračovala.

Osvětlení se ztlumilo. Objevila se poušť, spalovaná poledním sluncem. Písek se táhl do nekonečna. Hutch přivřela oči a pak si je před tou náhlou září zastínila.

Potom se stanoviště pozorovatele dalo do pohybu. Poušť dole nabrala rychlost a Hutch se zkroutila, jak si vzpomněla na svůj zoufalý let nad *čindim*. Několik kopců vyrostlo, zavlnilo se pod nimi a zmizelo. Napravo zahlédla nějaký pohyb.

Tvor podobný velbloudu.

Skutečně *velbloud!*

Přehnali se kolem a Hutch zahlédla zvířat víc. A pak, v dálce, šedobílé tečky, které rychle narostly do podoby koní s jezdci v bílém. A řady pěších mužů. Lučištníci. Zdálo se, že jich jsou tisíce.

„Vypadá to jako faraonova armáda," poznamenal jeden z Mogambových lidí, ne úplně žertem.

Proti jezdcům stálo sešikováno další vojsko, ještě početnější, s ozbrojenými vozy, dalšími jezdci a houfy pěšáků. Jízda byla v nachovém a bílém, což nebyly vyloženě barvy, které někde popisoval Byron.

„*Je* to Země, o tom není pochyb," prohlásil Mogambo. „Chápete, co to znamená? Toto jsou *živé* záběry."

„Známe datum, kdy se to stalo?" zeptal se Tor.

Brownstein přetlumočil otázku Jennifer.

„V popisu se mluví o počátku dvanáctého století před naším letopočtem."

„Armagedon?" zeptal se Claymoor.

Hutch pokrčila rameny. „Nevím. Asi by to mohla být kterákoli z tisíce bitev."

Soupeřící vojska se šikovala, chystala se vytáhnout proti sobě.

„Můžeme tuto část přejít, pokud to krveprolití nechcete sledovat," navrhla Jennifer.

„Ne!" Mogambo mávl na Brownsteina. „Nechte to. Řekni jí, že *ne*."

Dívali se z perspektivy za menším vojskem. Jennifer pohled upravila tak, že byli přibližně čtyřicet metrů nad povrchem pouště. Boky předváděly klamné manévry a střílely šípy, oddíly pěchoty řinčely zbraněmi a nakonec se levé křídlo větší armády dalo do pohybu vpřed. Hutch to zdráhavě všechno sledovala, útoky vozů, salvy šípů, přímé souboje mezi oddíly kopiníků. Krev, prach a svíjející se těla byly všude, a Hutch, i když tomu chtěla uniknout, se nedokázala přestat dívat.

Nebyla si jistá, jak dlouho to trvalo – zdálo se, že ten masakr nemá konce – ale převaha se přelévala z jedné strany na druhou. Nakonec ovládli bojiště ti nachoví – Asyřané? – ale mrtvých bylo tolik, že bylo těžké prohlásit některou stranu za vítěze.

Umírající byli všude. Muži mezi nimi chodili a bodali do každého, jako by to všechno byli nepřátelé.

A výjev konečně pohasl.

Seděli bez hnutí. Nebylo to jako velkofilmy ve VR, do omrzení omílající hrdinství a rozmáchlé symfonie. Hutch viděla něco *takového* poprvé. A žasla nad tím, že její druh dokáže být tak neúprosně krutý. A hloupý.

Tor, který seděl vedle ní, se jí tiše zeptal, jestli nechce odejít.

Systém se zapnul a Hutch připadalo, že se ocitli nad jinou pouští, v jiném čase. Letěli vysokou rychlostí nad dunami, které vzápětí vystřídaly palmy a křoviny. V dálce se zatřpytilo pobřeží. Přelétli nad stády koní a jiných zvířat, která Hutch nepoznala. Nějací dromedáři.

Vepředu se objevilo město obehnané hradbami a začalo se v rovné krajině rozprostírat do šířky. Když se přiblížili natolik, aby byla schopná rozeznat lidi a soumary, začala si uvědomovat, jak je to místo obrovské. Vypadalo spíš jako pevnost než město, obklíčené třemi hradbami, které se směrem dovnitř zvyšovaly. Často z nich vyrůstaly věže. Celkově vzato to byla stavba, která naháněla hrůzu. Uzavírala město ze všech stran s výjimkou míst, kde umožňovala, aby jím napříč protékala řeka.

„*Eufrat,*“ řekla Jennifer.

Jestli byla opačná strana města, kterou neviděla, stejně rozlehlá, hradby musely mít po obvodu osmnáct až dvacet kilometrů. Na vrcholu nejvnitřnější hradby vedla cesta a Hutch viděla, jak se na ní snadno vyhnuly dva vozy, každý tažený párem koní.

Klouzavým letem překonali opevnění a uviděli pod sebou ohromující skalní sochu lva. Stál rozkročený nad člověkem, který ležel na zemi, s pravou rukou na boku zvířete a levou v jeho tlamě.

Na ulicích bylo živo a krámy byly plné lidí. Uvažovala, co se asi z města ozývalo, jestli rohy a flétny z tržiště, lidské hašteření nebo pokřik obchodníků. Litovala, že není možné slétnout dolů a chvíli se těmi ulicemi projít.

Opustili kupeckou čtvrť a prolétli nad seskupením veřejných budov, možná jedním nebo dvěma paláci a chrámem. Fontány

rozstřikovaly vodu na smějící se děti a prapory se třepetaly ve větru. Zahrady a ulice byly plné lidí.

Nalevo od ní se tyčila asi dvanáctipatrová věž, kterou obepínala vnější rampa.

„Kde to jsme?“ zašeptal někdo.

Když nikdo neodpověděl, udělala to Hutch: „V Babylonu.“

Tor, který seděl napravo od ní, se naklonil ke Claymoorovi. „Přímý přenos od babylonské věže,“ řekl. „Ale jestli ji někdo chce použít k tomu, aby se dostal do nebe, je dost nízká.“

Skoro to vypadá, že se nikdy nic neztratí, pomyslela si Hutch.

epilog

duben 2228

Do dnešního dne, o tři roky později, se badatelé na *čindiho* nevrátili. Záznamy získané Mogambovou expedicí poskytly obrovské množství dat, kterými se analytici teprve začali prokousávat. Mezitím byly vypracovány plány lodě schopné dosáhnout rychlostí srovnatelných s rychlostí artefaktu. Ale postup nadále zpožďují obtíže s financováním.

Zpočátku bylo sporné, proč byly satelity umístěny na oběžnou dráhu kolem VV651107, neutronové hvězdy, u níž byl učiněn původní objev. Samozřejmě je to místo, které na první pohled vypadá, že nemůže být pro nikoho ničím zajímavé. Ale extrémní stáří *čindiho* změnilo perspektivu všech zúčastněných. Převládá teorie, že má sledovat působení mrtvé hvězdy, až na počátku dvacátého tisíciletí vlétne do soustavy KM447139 a naruší ji.

Důkaz leží v Bezpečném Přístavu, jehož civilizaci zničila jaderná válka. Válka propukla poblíž konce jedenáctého století podle pozemského kalendáře, přibližně v době první křížové výpravy. Sestavili jsme dosti podrobnou historii událostí, které ke katastrofě vedly, a podmínek, které po ní následovaly. Zkáza dominantní formy života byla absolutní, planetu obestřely smrtící dávky záření a během dvou let byli všichni mrtví. Přežila nějaká vegetace, několik býložravých živočichů a několik tisíc druhů ptáků. A samozřejmě hejna hmyzu.

U KM449397, podle mise *Memphis* Ráje, nebyl učiněn žádný další pokus o kontakt s obyvateli. Byli pozorováni z oběžné dráhy a

na zemi pomocí technologie ohýbání světla. Většinou jeví všechny známky mírumilovné, přátelské společnosti. Čas od času dochází k mezikmenovému násilí, je však dostatečně vzácné, aby vzbuzovalo vážné otázky ohledně toho, proč obyvatelé na přistávací tým *Memphis* nevyprovokovaně zaútočili.

Odpověď se dá možná najít v jejich náboženské víře, připouštějící existenci démonů a zlých lesních duchů, kteří se dají všichni snadno poznat podle absence křídel. Všemocný, který sídlí na obloze, si nepřeje mít takové tvory ve své společnosti, a proto jim odepřel schopnost létat.

Existuje několik alternativních vysvětlení, podrobně rozvedených ve znamenité studii Michaila Myška *Rajské řeky*.

Totožnost obyvatel Útočiště zůstává záhadou. V hrobě na nádvoří byla nalezena dvě těla. Patřila ke stejnému druhu, samčí a samičí. Rekonstrukce DNA nám poskytla podobu tvorů.

Dobu smrti se nepodařilo přesně zjistit, ale evidentně nenastala později než na konci třetího století. Samice byla zřejmě pohřbena okamžitě. K pohřbení samce došlo nedlouho před příletem *Memphis*. Zdá se nepochybné, že je vykonal *čindi*. Ale pokud jde o to jak nebo proč, je možné prozatím pouze spekulovat. Každopádně víme, že tam zástupci *čindiho* byli, protože Maurice Mogambo v době strávené na artefaktu objevil a zaznamenal předměty odvezené z Útočiště.

Patřili ke stejnému druhu?

Technika na Útočišti byla vyspělejší než na *čindim*, to ale samo o sobě nevylučuje možnost stejného původu. Jednoduše nevíme. Pokud někdy budou k dispozici překlady z knihovny, ocitneme se v lepší pozici, abychom mohli na podobné otázky odpovědět.

Většina knihovny byla ztracena, když plavidlo, které ji vezlo na oběžnou dráhu, bylo zasaženo současným elektromagnetickým výbojem z obou Dvojčat, ztratilo výkon a zřítilo se. Většinu svazků zničila následná exploze.

Některé zlomky přežily a byly přeloženy. Jsou filozofické povahy. Například jeden, který získal jistou proslulost, obsahuje debatu o tom, zda by pravda měla být považována za plnoprávnou hodnotu v protikladu k soustavě konstruktivních přesvědčení bez ohledu na jejich platnost coby přesných obrazů reálného světa. K těm

může patřit mytologie, z níž vycházejí společenské ctnosti, soustava náboženských dogmat nebo příběhy o šlechetných činech připisovaných Washingtonovi nebo Periklovi.

Technika viditelná na Útočišti v jeho různých systémech pro zajištění života je evidentně mnohem vyspělejší, než jsou naše pozemské možnosti.

Všichni litují, že *Memphis* nedorazila na scénu dostatečně brzy, aby mohla sledovat práci *čindiho* u Útočiště. Další možnost pozorovat *čindiho* v akci se naskytne v roce 2149, kdy dorazí do blízkosti *Venture*. Návrh ponechat kosmickou loď na místě, abychom mohli sledovat, co se bude dít, se v některých oblastech setkal s hlasitými protesty. Odpůrci návrhu argumentují tím, že *Venture* je posvátné místo a mimozemšťanům by do jeho blízkosti neměl být umožněn přístup. Jako kompromis se nyní vypracovává plán, podle nějž by měla být loď zachráněna a na jejím místě ponechána kopie, kterou by *čindi* mohl prozkoumat.

Je ironické, že stejní lidé, kteří se oháněli posvátností *Venture*, nijak neprotestovali, když bylo o dva roky později Útočiště rozebráno a převezeno do Virginie, kde čeká ve skladišti na příhodné místo. Maurice Mogambo v loňském rozhovoru rozzlobeně namítl, že na březích Potomaku, ve státu Virginie ani na žádné jiné lokalitě, kterou zná, vhodné místo není. Kromě jedné.

Vyšetřováním onoho nešťastného letu se mimochodem přišlo na to, že za zkázou *Venture* stál obyčejný problém v kalibraci ventilačního systému. Systém se krátce po skoku do hyperprostoru zablokoval a začal dodávat špatnou směs plynů. Posádku postihl nedostatek kyslíku, v jehož důsledku došlo k rychlému poškození mozků. UI v tom počátečním období neměly inteligenci a sofistikovanost dnešních systémů. V důsledku toho umělá inteligence *Venture* loď nepřevzala, jak by to udělaly moderní systémy, a neodletěla s ní domů.

Rodina George Hockelmanna úspěšně napadla závěť, podle níž měla být *Memphis* věnována Akademii. Dnes slouží jako dopravní loď pro správu firmy Lone Star, která se zabývá mimozemským geologickým průzkumem.

Hutch po dlouhém váhání přijala administrativní místo v Akademii a nyní řídí přepravní operace. Těsně před zveřejněním této zprávy zakoupila chatu v Kanadských Alpách. Nechává se učit lyžovat od Tora, který skupinu nervózních přátel ubezpečil, že dobře ví, co dělá.

Torův osmiplátnový cyklus *Skicy z čindiho* byl vystaven v několika významných velkoměstech v Evropě, Severní i Jižní Americe, v Malajsii a Číně. Zdá se, že se jeho díla prodávají dobře.

Technika získaná z plavidla u Útočiště nadále představuje oříšek, zdá se však, že ponechává otevřenou možnost kvantového skoku a mohla by tak napomoci uskutečnění dlouho očekávané Weathermanovy mise, jejímž cílem je průzkum povahy oblaků omega a nalezení způsobu jejich neutralizace.

Leo Kessler
OHEŇ NA ZÁPADĚ

Na podzim 1944 se německá vojska potácela od jedné porážky ke druhé, a tak Hitler vymýšlel nové a nové akce, které by pomohly průběh války ještě zvrátit. Jednou z nich byl pověřen již slavný kapitán Jungblutt, jeho úkolem bylo doplout na dostřel amerických břehů a na povel zničit určený cíl.

Mise o to těžší, že osobním dohledem byl ustanoven jeho nepřítel, důstojník SS von Arco. A výsledek války měl být závislý na jejím úspěchu.

Z cyklu Ponorky

B. Herbert, K. J. Anderson
VICHRY DUNY

Příběh začíná tam, kde Frank Herbert ukončil *Spasitele Duny*.

Jessica, matka císaře Paula Atreida se vrací na pouštní planetu Dunu, aby se zúčastnila pohřbu svého syna. Po Paulově sebevraždě se stala regentkou jeho dětí duševně chorá a brutální Paulova sestra Alia. Ta se pokouší udržet moc společně s Duncanem. Paulův přítel Bronso z Iksu se ale staví do opozice proti rodu Atreidů.

Autoři se v tomto pokračování *Hrdinů Duny* soustřeďují na osudy těchto postav a na rostoucí napětí mezi Jessicou a její dcerou Alií.

Z cyklu Hrdinové Duny

Přejeme vám, milé čtenářky a čtenáři, mnoho pěkných chvil
s knihami nakladatelství Baronet.

Další informace vám poskytneme na tel. číslech
222 310 115 a 222 310 118 (i fax)
E-mail: baronet.odbyt@volny.cz;
stránky: www.baronet.cz